Alekszander Szolzsenyicin

A Gulag szigetcsoport 2.

1918-1956

ÚJ IDŐ
BUDAPEST · 1989

Oroszból fordította: Szente Imre
Lektorálta: Székely Gábor, dr. Szőke György
Borítóterv: Vácz Tamás

A párizsi YMCA-Pressnél megjelent eredeti orosz nyelvű kiadás címe: „АРХИПЕЛАГ ГУЛАГ”.

Autorisierte ungarische Übersetzung aus dem Russischen von IMRE SZENTE.
Titel der bei YMCA-Press, Paris, erschienenen Originalausgabe: „АРХИПЕЛАГ ГУЛАГ”.
(„Archipelag GULAG”), Erste Auflage 1976.

ISBN 963 02 6854 0

Bár szorongó szívvel, mégis éveken át tartózkodtam ennek a már kész könyvnek a kinyomatásától: a még élők iránti kötelesség lehúzta a mérleget a holtak iránti kötelességgel szemben. Most azonban, hogy az Állambiztonság úgyis elkobozta ezt a könyvet, nem maradt más választásom, mint hogy haladéktalanul közzétegyem.

A. Szolzsenyicin
1973. szeptember hó.

Tartalomjegyzék

AZOKNAK AJÁNLOM,
akik nem éltek addig, hogy
ezeket elmondhassák.
Bocsássanak meg ők nekem,
hogy nem láttam mindent,
hogy nem emlékszem mindenre,
s hogy nem voltam képes
mindent kitalálni.

Kb. 1940-ben barátaimmal figyelemreméltó hírre bukkantunk a Tudományos Akadémia *Természet* c. folyóiratában. Az állt ott apró betűkkel, hogy a Kolima folyó melletti ásatások során valahogy felszínre került egy földalatti jéglencse, egy megfagyott ősvilági folyó – és abba belefagyva egy ásatag (több tízezer éves) faunába tartozó néhány állatpéldány. Ezek a halak vagy tritónok, a képzett tudósító tanúsága szerint, olyan frissem s épségben őrződtek meg, hogy a jelenlévők, a jeget meglékelve ott helyben elfogyasztották őket, mégpedig a legnagyobb KÉSZSÉGGEL.

A folyóiratnak bizonyára sikerült csodálatba ejtenie kisszámú olvasótáborát, hogy a halak húsa oly sokáig frissen megőrződik a jégben, de kevesen lehettek az olyanok, akik előtt megvilágosodott ennek a meggondolatlan hírecskének valóban kolosszális tartalma.

Mi azonnal megértettük. Világosan, apró részleteiben magunk előtt láttuk az egész jelenetet, mily lázas sietséggel lyuggatták a jeget a jelenlévők, s lábbal tiporva az *ichthyológia* magasabb érdekeit, könyökükkel egymást taszigálva, hogyan szaggatták ki az ezeréves húsdarabokat, cipelték a tűzhöz, olvasztották meg s laktak jól belőlük.

Megértettük, mert mi magunk is ama JELENLÉVŐK közül valók voltunk, a RABOKNAK abból a hatalmas, a világon semmihez sem hasonlítható néptörzséből, mely egyedül képes KÉSZSÉGESEN tritónt enni.

Kolima pedig a legnagyobb és leghírhedtebb sziget volt, a kegyetlenség sarkvidéke abban a különös GULag országban, mely földrajzilag szétszórt ugyan, mint egy szigetcsoport, eszmeileg azonban kontinenssé forrt össze. Ebben a szinte soha nem látott, fel nem fedezett országban lakik a rabok népe.

Ez a szigetvilág parcellákra szeletelte, tarka mintával szőtte be azt a másik országot, mely körülötte terült el, benyomult annak városaiba, ránehezedett az utcákra, – s mégis voltak olyanok, akiknek sejtelmük sem volt létezéséről, s bár elég sokan hallottak róla zavaros híreket, a teljes igazságot csak azok tudták, akik jártak ott.

De mintha csak elvesztették volna beszélőképességüket azokon a szigeteken, hallgattak tapasztalataikról.

Történelmünk egy váratlan fordulata napvilágra hozott valamit, bár elenyészően csekélyet, erről a szigetvilágról. De ugyanazok a kezek, melyek akkor béklyóinkat húzták szorosabbra, most békülékeny tenyerekkel fordulnak felénk:

„Ne! Ne!... Nem kell hánytorgatni a múltat!... Ki a régit emlegeti, fusson ki a létszeme!” Csakhogy a közmondásnak folytatása is van: „Aki pedig elfelejti, annak mind a kettő!”

Múlnak az évtizedek – óhatatlanul begyógyítják a múlt sebeit, zúzódásait. Egyik-másik sziget megrendült s szétmállott ez alatt az idő alatt, a feledés sarki tengere görgeti felette hullámait. Az az idő is eljön, amikor ez a Szigetvilág, egész atmoszférájával és lakóinak csontjaival együtt, olyannak fog látszani, belefagyva egy jéglencsébe, mint valami valószerűtlen tritón.

A szigetvilág történetét én nem merem megírni: nem jutottam hozzá, hogy elolvassam a dokumentumokat. De vajon hozzájut-e majd valaki valaha? Azoknak, akik nem akarnak EMLÉKEZNI, elég idejük volt (és lesz is) arra, hogy minden dokumentumot megsemmisítsenek.

Azt a tizenegy évet, amit ott töltöttem, nem úgy éltem át, mint valami szégyent vagy nyomasztó rémálmot; ellenkezőleg: szinte megszerettem azt a természetellenes világot. Most pedig, hogy a szerencse jóvoltából számos elbeszéléshez s magánlevélhez juthattam hozzá, talán sikerül felszínre hoznom egy kis csontot és húst? – egyébként még eleven húst: egy ma is élő tritón húsát.

Ebben a könyvben nincsenek kitalált személyek, sem kitalált események. Az emberek is, a helyek is saját nevükkel fordulnak elő. Kezdőbetűkkel csak akkor, ha személyi meggondolások így kívánták. Ha pedig egyáltalában nincsenek megnevezve, az csak azért van, mert az emberi emlékezet nem őrizte meg nevüket. Azonban minden pontosan így történt.

Ennek a könyvnek a létrehozása meghaladta volna egy ember erejét. Azon kívül, amit magam mentettem ki a Szigetvilágból: saját bőrömön, emlékezetemen, fülemen és szememen kívül – a következő személyek szolgáltattak anyagot ehhez a könyvhöz, személyes beszámolók, emlékiratok és levelek formájában:

(227 név felsorolása)

Nem fejezem ki itt személyes hálámat nekik, hisz ezt a munkát közös erőfeszítésünk hozta létre, s együttesen szenteljük a meggyötörtek s a meggyilkoltak emlékének.

Külön is szeretném megemlíteni a fenti névsorból azokat, akik, fáradságot nem kímélve segítettek bibliográfiai adatokkal alátámasztani ezt a művet, egyrészt működő könyvtárak könyvállományából, másrészt rég kiselejtezett s zúzdába küldött könyvekből – nem kis fáradságba került a sokszor utolsó fennmaradt példány felkutatása – továbbá azokat, akik a veszély órájában segítettek elrejteni, majd sokszorosítani ezt a kéziratot.

De még nem jött el az az idő, hogy bátran megnevezhetném őket.

Úgy illett volna, hogy a szolovecki láger veteránja, Dmitrij Petrovics Vitkovszkij legyen ennek a könyvnek a szerkesztője. De az a „fél élet", amit OTT töltött el (láger-memoárjainak is ezt a címet adta: *Fél élet*), időelőtti paralízist hozott rá. Beszélni már nem tudott, de még el tudott olvasni néhány készre irt fejezetet s meggyőződhetett róla, hogy SEMMI SEM MARAD ELMONDATLAN.

S ha még sokáig nem virrad fel hazánkban a szabadság, akkor ennek a könyvnek a terjesztése is nagy veszéllyel jár, ezért hálával kell meghajtanom fejemet jövendő olvasóim előtt is, az Ő NEVÜKBEN, akik elpusztultak.

Mikor 1958-ban belekezdtem ebbe a könyvbe, nem ismertem sem emlékiratokat sem szépirodalmi műveket a lágerokról. A munkámmal töltött évek során, 1967-ig, egymás után kerültek a kezembe Varlam Salamov *Kolimai történet*ei, D. Vitkovszkij, Je. Ginzburg, O. Adamova-Sliozberg emlékiratai. Ezekre hivatkozom is majd előadásom folyamán, mint mindenki által ismert (minden bizonnyal az is!) irodalomra.

Szándéktalanul, saját akaratuk ellenére felbecsülhetetlen anyagot szolgáltattak ehhez a könyvhöz, számos fontos adatot, számot őriztek meg, sőt magát a levegőjét is ama kornak: M. Ja. Szudrab-Lacisz, N. V. Kriljenko (hosszú időn át állami főügyész),

utóda: A. J. Visinszkij jogász-asszisztenseivel együtt; akik közül lehetetlen külön is meg nem említeni I. L. Averbahot.

Továbbá anyagot szolgáltatott ehhez a könyvhöz HARMINCHAT szovjet író is, élükön Makszim Gorkijjal; a *Fehér-tenger csatorna* c. szégyenletes könyv szerzői, mely az orosz irodalomban először dicsőíti a rabszolgamunkát.

<01. A. I. Szolzsenyicin – „kevéssel korábban...” (1944, fedezékben, Siparnya)>

<02. A. I. Szolzsenyicin – „ott...” (1946. július, Kalugai tábor, Moszkva)>

<03. A. I. Szolzsenyicin – „közvetlenül a kiszabadulás után...” (1953. március, első fénykép a száműzetésből)>

III.
MEGSEMMISÍTŐ MUNKATÁBOROK

„Minket csak azok érthetnek meg,
akik egy csajkából ettek velünk...

(egy volt fogoly hucul asszony leveléből)

Beláthatatlanul sok mindennek kell helyet kapnia ebben a részben. Ahhoz, hogy ésszel fölérjük, pillantással átfogjuk az egész képtelenséget, több életet kellett volna áttengődnünk a lágerokban, márpedig azokban egyet sem lehetett kihúzni kedvezmények nélkül, hisz a lágerok MEGSEMMISÍTÉSRE voltak beállítva.

Aki tehát mélyebbről merített belőlük és jobban kiismerte őket, az már a sírban van, az már nem beszél. A LÉNYEGET pedig soha senki sem fogja tudni elmondani róluk.

Erőtlen is a magányos toll ahhoz, hogy egész terjedelmükben beszámolhasson eseményekről, tényekről. Én csak egy résen át pillantottam be a Szigetvilágba, nem toronyból tekintettem át. De szerencsére partra sodródott már néhány könyv, s remény van arra, hogy több is partot ér még. Úgy lehet Salamov: Kolimai történeteiből jobban megérzi az olvasó Arhipelág levegőjének borzalmát, az ember végső kétségbeesését.

De egy korty is elég ahhoz, hogy megtudjuk, milyen ízű a tenger.

1.
Aurora ujjai…

A Homérosztól oly gyakran emlegetett s a rómaiaktól Aurorának nevezett „rózsaujjú Hajnal” simogató ujjai Arhipelágot is becézgették azon a reggelen, amelyen megszületett.

Amikor hazánkfiai a BBC adásából arról értesültek, hogy M. Mihajlov leleplező nyilatkozata szerint nálunk már 1921-ben is voltak koncentrációs táborok, sokam elámultak itt is, Nyugaton is: olyan korán? Már 1921-ben? Csak nem?

Hát persze, hogy nem! Persze, hogy tévedett Mihajlov! A koncentrációs táborok 1921-ben már teljes erővel működtek (sőt, már meg is szűntek). Sokkal közelebb járunk az igazsághoz, ha azt mondjuk, hogy Arhipelág az Aurora ágyúlövésének pillanatában született.

De lehet-e ez másképp? Gondolkodjunk csak egy kicsit!

Nemde azt tanította Marx és Lenin, hogy a régi burzsoá kényszermechanizmust szét kell zúzni s haladéktalanul *újat kell teremteni?* Mármost mik tartoznak a kényszer-mechanizmus fogalma alá? A hadsereg (nem is csodálkozik senki, hogy a Vörös Hadsereget már 1918 elején felállították), a rendőrség (a milícia még a hadseregnél is korábban újult meg), a törvényszék (1917. november 22-én), végül: a börtönök. Már miért késlekedtek volna az új típusú börtönnel azok, akik a proletariátus diktatúrájának alapjait rakták le?

A börtönökkel mindegy, hogy újak-e, régiek-e, amúgy sem lehetett volna késlekedni. Ezért követelte Lenin már a Forradalom utáni első hónapokban a „leghatározottabb drákói rendszabályokat a fegyelem megszilárdítására”.[1] De ki látott már drákói rendszabályokat börtön nélkül?

Mi újat képes hozzáadni a régi témához a proletár állam? Iljics új utakkal kísérletezik; 1917 decemberében ilyen büntetéslajstromot nyújt be javaslatként: „minden javak elkobzását… bebörtönzést, frontra- vagy kényszermunkára küldést mindazok számára, akik engedetlenek a fönnálló rendszerrel szemben.”[2] A végén még kiderül, hogy Arhipelág vezérlő ideája, a *kényszermunka*, már a Forradalom utáni első hónapban fölvetődött. Sőt, Iljics már akkor is forgathatta fejében a fenyítés jövendő rendszerét, amikor 1917-ben Razlivban

[1] Lenin: ÖM 5. kiadás, 36. k., 217. l.
[2] Lenin: ÖM 5. kiadás, 35. k., 176. l.

rejtőzködött (a cári rendőrség elől) a szénaillatú magányban, hallgatva a dongók zümmögését. Már akkor erre a megnyugtató eredményre jutott: „A tegnapi bérrabszolgákból álló többség diktatúrája, melyet az a kisebbségben lévő kizsákmányolók felett fog gyakorolni, viszonylag sokkal könnyebb, egyszerűbb és természetesebb, ezért sokkal kevesebb vérbe fog kerülni.. , az emberiség sokkal olcsóbban megússza”, mint a kisebbségnek a többség felett gyakorolt korábbi diktatúráját.[3]

(Az emigrált statisztikus-professzor, Kurganov számításai szerint, ez a „viszonylag könnyű” hazai gyártmányú diktatúra 66 azaz hatvanhatmillió emberéletbe került nekünk az Októberi Forradalomtól 1959-ig. Persze nem állunk jót ezért az adatért, de más hivatalos adathoz nem férhetünk hozzá. Mihelyt közzétesznek egy ilyent, a szakembereknek módjuk lesz a kritikai összehasonlításra.)

Érdemes volna egybevetni itt egyéb adatokat is. Például, hogy mennyi volt az állománya a félelmetes cári III. ügyosztály központi szervének, mely vörös posztó volt az egész múlt századi orosz irodalom szemében. Nos, alapításakor tizenhat, működése delelőjén pedig negyvenöt fő. Megmosolyogni való számocska még a legeldugottabb guberniumi csekához viszonyítva is. Vagy egy másik kérdés: hány politikai foglyot talált a Februári Forradalom a cárizmusban, a „Népek Börtönében”? Biztosan megvannak valahol ezek az adatok. Magában a Kreszti-börtönben néhány száz lehetett, százával térhettek vissza szibériai száműzetésből, kényszermunkából is, no meg az egyes kormányzósági börtönökben is sínylődhettek jónéhányan. Mégis hányan? Tambovból van egy adatunk, a helyi forradalmi újság közli. Amikor a Februári Forradalom megnyitotta a tambovi börtön celláit, 7 azaz hét politikai foglyot talált bennük. S hány kormányzóság volt? Negyven-egynéhány. (Mondani sem kell, hogy 1917 februárjától júliusig senkit sem ültettek le politikai okból, júliustól már volt néhány politikai fogoly is.)

De micsoda pech! Az első szovjet kormány koalíciósra sikerült, a népbiztosi tárcák egy részét át kellett engedni az eszer balszárnynak, köztük, ó jaj, az igazságügyit is. Ez az Igazságügyi Népbiztosság aztán, rothadt kispolgári szabadságeszmétől vezetve a tönk szélére juttatta ~az egész büntető apparátust. Az ítéletek túl enyhéknek bizonyultak, s szinte teljesen mellőzték a kényszermunka haladó princípiumát. Ezért a Népbiztosok Tanácsának elnöke, Lenin elvtárs 1918 februárjában követelte a börtönök számának növelését s a

[3] Lenin: ÖM 5. kiadás, 33. k., 90. l.

büntetések szigorítását[4], májusban pedig, amikor gyakorlatban is átvette a vezetést, elrendelte[5], hogy megvesztegethetőségért *minimum* tíz évi börtönt rójanak ki, tíz évi kényszermunkával *megspékelve*, azaz összesen húsz évet! Ez a bőkezűség mindjárt az elején tulajdonképpen pesszimizmusra vall, mert csak nem lesz szükség kényszermunkára még húsz év múlva is? Mi azonban tudjuk már, hogy a kényszermunka nagyon életképes intézménynek fog bizonyulni s még ötven év múlva is csorbítatlan népszerűségnek örvend majd.

A börtönszemélyzet Október után még hónapok múlva is a régi cári gárda volt, csak a *börtönkomisszárok* kinevezése hozott valami újat. Az elkapatott börtönügyisek még saját *szakszervezeteiket* is megalapították („a börtöni alkalmazottak szövetségét”) s a börtönadminisztrációban meghonosították a „választást elvet”. Nem maradtak el a foglyok sem, nekik is volt belső önkormányzatuk. (Az Ig.-ügyi NB 1918. IV. 24-i körlevele szerint a foglyokat a lehetőségek határain belül be kell vonni önmaguk ellenőrzésébe és megfenyítésébe.) Az ilyen szabadosság („anarchista túlkapás”) természetesen ellenkezett a leghaladottabb osztály diktatúrájának céljaival s bajosan volt összeegyeztethető „az orosz föld megtisztításával a kártékony rovaroktól”. (Mit szóljunk ahhoz, hogy még a börtönkápolnákat sem zártak be, s a mi szovjet foglyaink szívesen jártak oda vasárnaponként, ha másért nem, egy kis testmozgás végett!)

Persze a cári börtönügyisek azért nem vesztek el a proletariátus számára, már hogy is vesztek volna, mikor *szakmájuk* annyira megfelelt a forradalom elsőrendű céljainak! Ezért kívánatos volt „kiválasztani a börtönigazgatásból azokat a személyeket, akik nem csontosodtak meg s tompultak el egészen a cári börtön légkörében (mi az, hogy „nem egészen”? S miből lehet erre következtetni? Talán abból, hogy elfeledték a „Tartsd meg Isten”-t?) ezért az új feladatok szolgálatában felhasználhatók”.[6] (Például ki tudják vágni, hogy „Igenis!”, meg hogy „Semmi esetre sem!”, vagy ügyesen meg tudják forgatni a kulcsot a zárban?) Persze maguk a börtönépületek, cellák, rácsok és zárak is csak látszólag, a felületes szemlélőnek maradtak ugyanazok, valójában *új osztálytartalmat*, magasabb forradalmi értelmet nyertek.

Mindazonáltal a begyöpösödött törvényszéki rutin, mely csupa szellemi tunyaságból más ítéletet sem tudott hozni 1918

---

[4] Lenin: ÖM 5. kiadás, 54. k., 391. l.
[5] Lenin: ÖM 5. kiadás, 50. k., 70. l.
[6] „A Szovjet Igazságszolgáltatás” c. gyűjteményből, Moszkva 1919., 20. l.

közepéig, mint börtönt s újra börtönt, késleltette a régi rendszer szétzúzását a börtönügy frontszakaszán.

Végre 1918 közepén, pontosabban július 6-án, megtörtént az az esemény, melynek jelentőségét sokan nem tudják fölmérni s melyet felszínesen csak „a baloldali eszerek zendülésének elfojtása” néven szokás emlegetni. Pedig valójában olyan fordulat volt ez, mely aligha marad el Október 25. mögött. Október 25-én kiáltották ki a Tanácsok Küldötteinek Hatalmát, melyet azóta „Szovjethatalom”-nak szokás nevezni. De az első hónapokban az a komoly szépséghibája volt az új hatalomnak; hogy a bolsevikokon kívül egyéb pártok is részesedtek benne. Bár a koalíciós kormány csak a bolsevikokból és az eszerek balszárnyából alakult, az Összorosz Kongresszusok (II., III. és IV. Kongresszus) állományába, valamint az ezeken választott Központi VB-kbe más szocialista pártok – eszerek, szocdemek, anarchisták, népi szocialisták, stb. stb. – képviselői is bejutottak. Ezért a Központi VB-k a „szocialista parlamentek” egészségtelen bélyegét viselték magukon. Azonban 1918 első hónapjaiban döntő intézkedések egész sora született (az eszer balszárny közreműködésével): a többi szocialista párt képviselőit kizárták a Közp. VB-ből (belső határozattal, e sajátosan parlamenti eljárással), s megvonták tőlük a beválaszthatóság jogát. Ezután már csak az eszer balszárny maradt az egyetlen idegen párt, a parlamentben (a Tanácsok V. Kongresszusán) övék volt a helyek harmadrésze. Végre azonban ütött az óra, hogy tőlük is megszabaduljanak: 1918. július 6-án az utolsó emberig kizárták őket a Közp. VB-ből és a Népbiztosok Tanácsából. Ezzel aztán meg is szűnt a Tanácsküldöttek Hatalmának (melyet a tradícióhoz ragaszkodva azóta is „Szovjethatalomnak” hívnak) ellenállása a bolsevik párt akaratával szemben: megszületett az Újtípusú Demokrácia.

Csak e történelmi jelentőségű dátummal kezdődhetett meg valójában a régi büntető mechanizmus átépítése és Arhipelág megteremtése.[7]

Hogy milyen irányban történik ez az olyannyira kívánatos átalakulás, azt már régen tudta mindenki. Hiszen „A Gothai Program Kritikájában” már Marx rámutatott arra, hogy a rabok megjavításának egyetlen eszköze a termelő munka.

[7] Visinszkij darócnyelvén: „Az a világon páratlanul álló, valóban történelmi jelentőséggel bíró folyamat, mely a burzsoá-rendszer börtöneinek, ezeknek a kizsákmányolók által a dolgozók számára épített »holt házaknak« romjain új intézményeket teremt, új szocialista tartalommal.” – „A börtönöktől a nevelő-intézetekig” c. gyűjteményből, Szovjet Törvényhozás Kiadó, Moszkva, 1934. Előszó.

Persze – ahogy később Visinszkij kifejtette –, „nem az olyan munka, amely kiszikkasztja az ember eszét és szívét”, hanem „az a varázslatos (!), mely a hitvány látszatlétből és jelentéktelenségből hősökké formálja át az embereket”.[8] A *mi* foglyunk pedig ne szószaporítással s hitvány könyvek forgatásával lopja a napot a cellában! S hogy miért ne? Azért, mert a Szovjet Köztársaságban nincs helye a kényszerű semmittevésnek, a „felülről kierőszakolt parazitizmusnak”[9], ilyesmi csak a Schlüsselburg-féle parazita börtönökben volt. A foglyok henyéltetése nem fér meg a Szovjet Köztársaság munkaközpontú elvrendszerével., ahogy az le van fektetve az 1918. július 10-i alkotmányban: „Aki nem dolgozik, az ne is egyék!” Ezek szerint, ha a foglyokat nem dolgoztatnák, az új alkotmány értelmében élelmezés nélkül kellene maradniuk.

Az Ig.-ügyi NB Központi Büntető Osztálya[10], mely 1918. májusában alakult meg, azon nyomban munkára hajtotta az akkori foglyokat („szervezni kezdte a termelő munkát”). Törvényerőre azonban csak a júliusi fordulat után, pontosabban 1918. július 23-án emelték „a szabadságvesztésről szóló ideiglenes intézkedésben”[11]: „A szabadságuktól megfosztott munkaképes egyéneket feltétlenül fizikai munkára kell bevonni.”

Lehet mondani, hogy éppen ettől az 1918. július 23-án kelt Intézkedéstől (tehát az illendő *kilenc hónappal* az Októberi Forradalom után) indultak be a lágerok, született meg Arhipelág. (Senkinek se lehet egy szava sem, hogy korán lett meg a gyerek!)

A foglyok munkáltatásának szükségességét (bár ezt akkor már senki sem vonta kétségbe) a VII. Össz-szövetségi Tanácsülésen mégegyszer megokolták: „A munka a legjobb eszköz az örökös fogolybeszélgetések züllesztő hatásának paralizálására, hogy a tapasztaltabbak ki ne taníthassák az ifjoncokat.”[12] (Ahá, szóval ezért!...)

Elérkezettnek látszott az idő a kommunista „szombat-mozgalom” meghonosítására is. Maga az Ig.-ügyi NB szólítja föl „társadalmi munkára” a foglyokat: „Meg kell tanítani őket is a szocialista kollektív munkára.”[13] Más szóval, immár a

[8] „A börtönöktől a nevelő-intézetekig”, 10. l.
[9] „A börtönöktől a nevelő-intézetekig”, 103. l.
[10] A Breszti Béke után az eszerek kiváltak a kormányból s az Ig.-ügy is a bolsevikok kezébe került.
[11] Az Ig.-ügyi NB beszámolója az Össz-szöv. Tanács gyűlésén; 9. l.
[12] Ez az egész polgárháború alatt érvényben volt, 1920 novemberéig.
[13] Az Ig.-ügyi NB ügyiratai, 137. l.

kényszermunkatáborokra is ki kell terjeszteni az „önkéntes szombat-felajánlást”!

Javaslatot javaslat után vetett fel ez a kapkodó korszak, évtizedek bajlódhatnak majd, hogy elkészüljenek velük.

A *javítómunka-politika* alapelveit az új pártprogramba is felvette a Kom. Párt VII. Kongresszusa (1919 márciusában). Az egész Szovjet-Oroszországra kiterjedő lágerhálózat teljes szervezeti kialakítása időben pontosan egybeesett az első kommunista szombat-mozgalommal (1919. április 12-május 17.): a Közp. VB 1919. április 15-től május 17-ig hozta határozatait a kényszermunka-táborokról.[14] Ezek szerint kényszermunkatáborok állítandók fel (a guberniumi csekák közreműködésével) *feltétlenül minden guberniumi székhelyen* (a helyi adottságoknak megfelelően a város határain belül, esetleg egy kolostorban vagy egy közeli majorban), továbbá *bizonyos járásokban* is (egyelőre nem mindben). Egy-egy láger *legalább háromszáz főből* álljon (hogy a foglyok munkája fedezze az őrség és a vezetőség fenntartási költségeit), s a Guberniumi Büntető Ügyosztályoknak legyen alárendelve.

Az első kényszermunka-táborok valamiképp a hozzáférhetőség határain kívül esnek a ma élők számára. Úgy látszik, hogy akik azokban ültek, soha senkinek sem mondtak el semmit – hiányoznak a tanúságok. Szépirodalmi művek, memoárok, ha a hadikommunizmusról beszélnek, csak a kivégzéseket s a börtönöket emlegetik, a lágerokról azonban semmit sem írnak. Mégcsak a sorok közt, a szövegbe rejtve sem történik utalás rájuk. Nem csoda, hogy Mihajlov is tévedett. Hol voltak ezek a lágerok? Hogy hívták őket? Milyenek voltak?

Az 1918. július 23-i Intézkedésnek megvolt az a (minden jogász által felfedezhető) hibája, hogy egy szó sem esett benne a foglyok osztálytagozódásáról, vagyis hogy egyes foglyokkal jobban, másokkal rosszabbul kell bánni. A munkarend azonban le volt írva benne, ezért mégiscsak alkothatunk némi fogalmat azokról a lágerekről. A munkanap nyolc órában volt megállapítva. A dolog újdonságának tulajdonítható első nekibuzdulásból a foglyok mindennemű munkájáért, a lágeri házimunkákat kivéve... (ezt a képtelenséget alig tudjuk leírni)....a megfelelő szakszervezet által megállapított 100 százalékos munkabért szabták ki! (Az alkotmány alapján írták elő a kényszermunkát de az alkotmány szerint fizettek is, nem lehet egy szavunk sem.) Igaz, a keresetből levonták a láger és az

[14] A Szovjet Köztársaság Rendeleteinek Gyűjteménye, 1919, 12. sz., 124. l. és 20. sz., 235. l.

őrszemélyzet fenntartási költségeit. A „jó magaviseletűeknek” az a kiváltság járt, hogy magánlakásban élhettek s csak dolgozni jártak be a lágerba. A „különösen munkaszeretőknek” idő előtti szabadulást helyeztek kilátásba. Részletekbe menő utasítások azonban nem voltak a lágerrendet illetően, minden láger maga alakította ki a maga szokásait. „Az új rend építésének korszakában az *elzárási intézmények túltelítettségének következtében* (! – kiemelés tőlem – A. Sz.), lehetetlen volt kellő figyelmet fordítani a szabályzatra, hisz minden erővel a börtönök tehermentesítésére kellett törekedni.”[15] Az ember úgy olvassa az ilyent, mint valami babiloni ékírást. Mennyi kérdés tolul ajkunkra! Mit csináltak azokban a szerencsétlen börtönökben? Milyen társadalmi okok következménye volt az a túltelítettség? Kivégzéseket értsünk-e azon a TEHERMENTESÍTÉSen vagy szétküldést más lágerokba? S mi az, hogy lehetetlen volt kellő figyelmet fordítani a szabályzatra? Azt jelenti ez – mi mást is jelenthetne? – hogy az Ig.-ügyi NB nem ért rá megvédeni a foglyot a helyi lágerparancsnok önkényétől? A szabályzatról nem voltak instrukciók, szóval a *forradalmi jogtudat* éveiben minden kényúr azt tehette a fogollyal, amit akart??

Megtudjuk a szerény statisztikából (ez is abban a bizonyos Gyűjteményben van), hogy a lágermunka túlnyomóan nehéz testimunka volt. Háziipari műhelyekben 1919-ben csak a foglyok 2,5 százaléka, 1920-ban 20 százaléka dolgozott. Azt is megtudjuk, hogy 1918 végén a Központi Fenyítő Ügyosztály (micsoda név! Az ember belelúdbőrzik!) földművelő kolóniák létrehozásán fáradozott. Továbbá, hogy Moszkvában több fogolybrigádot szerveztek az államosított épületek karbantartására, a vízvezeték, fűtőberendezések és a csatornahálózat reparálására. (Ezek a foglyok bizonyára kísérő őrség nélkül járták Moszkvát csavarkulcsaikkal, forrasztó pákáikkal, csöveikkel, megfordultak közintézmények folyosóin, megjelentek – a feleség telefonjára – a kor nagymenőinek lakásán –, mégsem kerültek bele egy árva memoárba, színdarabba, filmbe sem.)

De nem a kényszermunkatábor volt a lágerintézmény legelső formája a Szovjet Köztársaságban. A Forr. Törvényszék által hozott ítéletek között (lásd: I. rész, 8. fejezet) az olvasónak már szemet szúrhatott a „konc. láger” kifejezés, és bizonyára azt hitte, hogy nyelvbotlásba estünk s figyelmetlenségből egy később keletkezett terminussal éltünk. Pedig nem.

---

[15] Az Ig.-ügyi NB Iratai, 1920. VII. közl.

Vlagyimir Iljics 1918 augusztusában, néhány nappal Fanni Kaplan merénylete előtt, ezt írta egy táviratban Jevgenyija Boschnak[16] és a penzai guberniumi VB-nek: „a *gyanúsakat* (nem a „vétkeseket", hanem a gyanúsakat – A. Sz.) koncentrációs lágerba zárni a városon kívül."[17] (Továbbá: „... kíméletlen tömegterrort alkalmazni..." – s ezt még a Terrordekrétum megjelenése előtt!)

Tíz nappal e távirat után, 1918. szeptember 5-én adták ki a Népbiztosok Tanácsának Dekrétumát a „Vörös Terrorról" Petrovszkij, Kurszkij és Boncs-Brujevics aláírásával. A tömeges agyonlövésekről szóló rendelkezéseken kívül-ez áll benne: „megszabadítani a Szovjet Köztársaságot az osztályellenségtől, *koncentrációs lágerokba* különítve el őket."[18]

Tetszik látni most már, hol született, vétetett használatba s állandósult a *koncentrációs tábor* fogalma, a 20. század egyik legfontosabb szakkifejezése, melyre oly ragyogó nemzetközi jövő vár! Ott és akkor született: 1918. augusztus-szeptemberben. Magát a szót használták ugyan már az első világháború alatt is, de csak hadifoglyokkal s nemkívánatos külföldiekkel kapcsolatban. Az állam saját polgáraival szemben most alkalmazták először. A jelentésátvitel alapja világos: a hadifoglyok koncentrációs lágere nem börtön, csak – előzetes összpontosításuk elkerülhetetlen színhelye. Most tehát a gyanúba vett honpolgárokra várt ugyancsak törvényszéki eljáráson kívüli előzetes összpontosítás. A mozgékony enne számára, mely lelki szemeivel látta már a tüskésdróttal körülkerített elítéletlen tömegeket, gyerekjáték volt a szükséges szakkifejezés: „koncentrációs" megtalálása.

Míg az Ig.-ügyi NB hatáskörébe tartozó kényszermunkatáborok *közönséges zárt intézeteknek* számítottak, addig a koncentrációs lágerok egyáltalán nem voltak „közönséges helyek", mert azokat *különösen ellenséges* elemek és túszok számára rendszeresítették, s közvetlenül a csekának rendelték alá. Igaz, később törvényszéki ítélettel is koncentrációs lágerba kerülhettek némelyek, azonban magától értetődő természetességgel elsősorban *elítéletlenek* özönlőttek oda, csupán az *ellenségesség kritériuma* alapján.[19] Koncentrációs lágerból való szökés esetén a büntetést (ugyancsak bírói ítélet nélkül) TÍZSZERESÉRE emelték! Ez az a

---

[16] Erre a ma már feledésbe merült hölgyre volt bízva akkor (a Közp. VB és a Cseka vonalán) az egész Penzai Kormányzóság sorsa.
[17] Lenin: ÖM 5. kiadás 50. k. 143-144. l.
[18] A Szov. Közt. Rendeleteinek Gyűjteménye, 1918., 65. sz., 710. l.
[19] l. „A börtönöktől..." c. gyűjteményt.

kor, mely az „egyért tízet”, „egyért századot” elvet vallja.) Megeshetett, hogy ha egy öt évre elítélt megszökött s elfogták, beintetése automatikusan megnyúlt 1968-ig. A második szökésért már agyonlövetést helyeztek kilátásba (s persze akkurátusan végre is hajtották).

Ukrajnában kissé megkésve rendszeresítették a konc. lágerokat: csak 1920-ban.

Fiatal igazságszolgáltatásunk alkotó buzgalma azonban nem elégedett meg ennyivel. Hovatovább a konc. lágerok, annak ellenére, hogy nyilván kifogástalanul érvényesítették az osztályszempontot, sem találtattak elég szigorúaknak, eléggé megregulázottaknak. Ezért 1921-ben létrehozták a SzLON-t, az Északi Különleges Lágerokat (ezúttal sem csupán dísznek biggyesztve oda a „különleges” jelzőt). Az első ilyen lágerok Pertominszkben, Holmogoriban s Arhangelszk közelében bukkantak fel.[20] Úgy látszik azonban, hogy e helyeken bajosnak bizonyult az őrizet s nem is voltak képesek befogadni az egyre dagadó fogolytömegeket. Így érthető, hogy a vezérkar kutató pillantása megakadt a közeli Szolovecki szigeteken, ahol már simán gördült a gazdálkodás, készen álltak a masszív kőépületek, méghozzá húsz-harminc kilométernyire a szárazföldtől, tehát a börtönszemélyzetnek elég közel, a szökést próbálóknak elég messze, nem is szólva a féléves téli izoláltságról – valóban keményebb dió, mint a hírhedt cári börtön, Szahalin.

Szolovkára esett tehát a választás, s ezzel ki is esett népünk emlékezetéből minden korábbi kényszermunkatábor és konc. Láger és különleges rendeltetésű tábor! Mert Szolovkát nem tartották titokban a húszas években, sőt: teleduruzsolták vele az emberek fülét. Szolovkával nyíltan ijesztgettek, Szolovkával nyíltan dicsekedtek (volt képük dicsekedni vele!). Valóságos szimbólummá vált. Kabarészámok, kuplék kedvükre mulathattak rajta. Miért ne, mikor az osztályok eltűntek (ugyan hová?) s nemsokára vége lesz Szolovkának is. Bátran terjesztették hát az Unió széltében-hosszában a láger házi lapjának, a „Szolovecki Szigetek”-nek előfizetési felhívásait.

A láger-eszme és -gyakorlat gyökerei azonban mélyebbre nyúlnak Szolovkánál, csakhogy elfelejtettük már, hol s merre keressük őket. Az első idők konc. Lágerainak többségéről már nincs senki, aki mesélhetne. Csak amit azok az első lágerlakók

[20] A „Szolovecki Szigetek” c. lap 1930. évf. 2-3. sz. 55. l.: Nogtyev elvtárs jelentéséből. Amikor ma a Dvina torkolatánál fekvő ún. „Csajkovszkij kormány-lágert” mutogatják a turistáknak, jó tudni, hogy ez is egyike volt azoknak a „különleges rendeltetésű” Északi Lágeroknak.

haláluk előtt itt-ott elejtettek, abból hámozhatunk ki, menthetünk át valami csekélyet.

Például azt, hogy lágeralapítás céljaira különösen kedvelték a volt kolostorokat: másszív, körülzáró falak, jó karban lévő épületek – s üresen állnak (a szerzetesek ugyanis nem számítanak, őket úgyis kiakolbólítják). Így kaptak szállást a konc. lágerok Moszkvában az Andronnyikov-, a Novoszpasszkij-, az Ivanovszkij-kolostorban. A petrográdi Vörös Újságban olvashatjuk (1918. szept. 6.), hogy „Nyizsnij Novgorodban az első konc. lágert egy üresen álló apácakolostorban helyezik el... *Egyelőre* ötezer fogoly érkezése van előirányozva a nyizsnij-novgorodi konc. lágerba.” (Én emeltem ki – A. Sz.)

A rjazanyi konc. lágert is egy volt női kolostorban (a Kazany-ban) helyezték el. Erről a lágerról tudunk egyet s mást: kereskedők, papok, „hadifoglyok” voltak ott elzárva (így nevezték azokat a tiszteket, akik nem álltak át a Vörös Hadsereghez s akiket kézre kerítettek). De mások is, meglehetősen vegyes összetételű publikum (Ide került a tolsztojánus I. Je...v is, akinek peréről már olvastunk). Takács-, szabó-, cipészműhely volt a lágerban, „közmunkára” is vitték a rabokat (már 1921-ben így hívták a nehéz testi munkát): tatarozni, építeni a városban. A rabokat tömegben konvoj kísérte, de a szakmájukban dolgozó iparosok őrkíséret nélkül is kimehettek, ezeket jól tartotta a lakosság. A rjazanyiak részvéttel néztek a „vesztesekre” (hivatalosan ugyanis „szabadságvesztésre ítélteknek” nevezték őket; nem foglyoknak), ha menetoszlopban vonultak, akkor is adtak nekik alamizsnát (cukrot, főtt répát, krumplit) – a konvoj elnézte, hogy átvegyék az adományokat, a „vesztesek” pedig mindent testvériesen megosztottak egymással. (Az a bizonyos „aki csak egy lépést...” – *nem a mi* szokásunk, *nem a mi* ideológiánk!) Ha különös szerencséje volt, a fogoly bejutott egy szakmájának megfelelő üzembe (Je...v például a vasúthoz), papírt kapott, mellyel szabadon járhatott a városban (az éjszakát azonban a lágerban kellett töltenie).

Azt is tudjuk, milyen volt (1921-ben) a lágerkoszt: félfont kenyér (plusz egy másik félfont a norma-teljesítőknek), reggel és este forró víz a teához, délben egy merőkanál balánda, benne pár szem burizzsel és krumplihéjjal.

A lágerélet fűszerét egyrészt a feljelentések (s az azokat követő lecsukások) szolgáltatták, másrészt a színtársulat s az énekkar föllépései. A volt „Nemesi Kör” nagytermében koncerteket adtak a rjazanyi közönségnek, a városi parkban a

foglyok fúvós zenekara szokott játszani. A „vesztesek” egyre sűrűbben érintkeztek, barátkoztak a lakossággal, olyannyira, hogy ezt már lehetetlen volt tűrni. Meg is kezdték hamarosan a „hadifoglyok” transzportálását a Különös Rendeltetésű Északi Lágerokba.

A tapasztalat ugyanis megmutatta, miből fakad a konc. Lágerok gyengesége, ki nem elégítő szigora: abból, hogy polgári viszonyok közé voltak beágyazva. Éppen ezért volt szükség az Északi Spec. Lágerokra. (A konc. lágerokat 1922-ben meg is szüntették.)

Érdekes volna közelebbről, behatóbban megismerkedni a lágerintézmény hajnalával, kikutatni a finomabb árnyalatokat is. Aki ezt valaha megteheti, méltán örülhet – a mi kezünkben, sajnos, csak törmelékek vannak.

A polgárháború befejeztével szélnek kellett ereszteni a Trockij által szervezett két „munkahadsereget”, mert a katonák lázadoztak, hogy visszatartják őket. Ez a tény a legkevésbé sem ásta alá a lágerok funkcióját a Szovjet Köztársaságban, sőt még inkább megszilárdította. A Szovjetunió negyvenhárom kormányzóságában 1920 végén nyolcvannégy láger volt.[21] Ha hihetünk a hivatalos (ám hétpecsétes titokként kezelt) statisztikának, a lágerfoglyok száma 25.336 fő, plusz 24.400 „polgárháborús hadifogoly” volt.[22] Mindkét szám, főleg az utóbbi, nagyon is csökkentettnek tűnik. De ha figyelembe vesszük, hogy a *börtöntök tehermentesítése*, az uszályokra rakás és elsüllyesztés, valamint a tömeges emberirtás egyéb módozatai jóvoltából újra meg újra nulláról lehetett kezdeni a számolást, akkor talán hihetünk is ezeknek a számoknak.

Ugyanazon forrás szerint 1923 októberében, vagyis már a felhőtlen NEP-korszak kezdetén (s még elég messze a *személyi kultusztól*), 355 lágerban 68.297 fogoly tartózkodott, 207 javítóintézetben 48.163, 105 fogházban és börtönben 16.765, 35 mezőgazdasági telepen 2.328, plusz 1.041 kiskorú és beteg.[23]

Van még egy sokat mondó statisztikánk a lágerok túltelítettségéről (a rabok száma gyorsabban nőtt, mint ahogy a lágeralapítást győzték): Eszerint száz férőhelyre 1924-ben 112 fogoly esett, 1925-ben 120, 1926-ban 132, 1927-ben 177 fogoly.[24] Aki maga is ült, jól tudja, milyen állapotok uralkodnak a

---

[21] Az Októberi Forradalom Állami központi Archívuma, 393/13/1b, 111. l.
[22] Az Októberi Forradalom Állami központi Archívuma, 393/13/1b, 112. l.
[23] Az Októberi Forradalom Állami központi Archívuma, 393/13/1b, 13-14. l.
[24] A. A. Gercenson: Harc a bűnözés ellen a Szovjet Köztársaságban, Moszkva, Jogi Kiadó, 1928. 103. l.

lágerban (priccshelyek, csajkák, vattaruhák elosztása körül), ha egy férőhelyre 1,77 fő esik.

A jobbnak s a még jobbnak buzgó keresésében minden évben valami új formáját vezették be a fogvatartásnak: a veszélytelenek s a „politikailag közeliek (rokonok)” részére munkatelepeket, javítómunka-intézeteket (1922-től), javítóintézeteket (1923-tól), zárt intézeteket, dologházakat (1924-től), kiskorúak dologházát stb. a „politikailag idegenek” számára pedig izoláló börtönöket (1922-től), Különleges Rendeltetésű Izolátorokat (1923-tól) – ezek a régi centrálok utódai s a majdani TON-börtönök elődei.

Akik megteremtették e formákat, abban tetszelegtek, hogy ők „bátor harcot vívnak a börtön-fétisizmussal”, mely a világ egyéb országaiban, beleértve a régi Oroszországot is, elképzelni sem tud a börtönön kívül más elzárási formát. („A cári kormány, mely az egész országot egyetlen óriási börtönné változtatta, rafinált szadizmusú börtönrendszert fejlesztett ki”).[25]

A „rekonstrukció korának” küszöbén (vagyis 1927-től) „a lágerok szerepe... – no, mit tetszik gondolni? Most, annyi győzelem után? –... *növekedőben van* – a legveszélyesebb ellenséges elemek, a kártevők, a kulákok, az ellenforradalmi agitáció eliminálására.”[26]

Szóval Arhipelág nem tűnik el a tenger mélyeiben! Arhipelágra élet vár s jövő!

Közönséges munkatelep 1924 előtt csak néhány szigeten van. Ezekben az években a zárt intézet az uralkodó forma, ezek száma később sem csökken. (1924-es Jelentésében Krilenko a Különleges Rendeltetésű izolátorok számának *növelését követeli* a nemdolgozók és a *dolgozók soraiból kikerülő különösen veszélyes elemek* számára – ilyennek minősül majd maga Krilenko is. Ez a rész Krilenko megfogalmazásában került bele az 1924-es Javító-Munka-Kódexbe is.)

Mint ahogy más szigetvilágok születésekor is történni szokott: előbb valahol az alaprétegekben jelentős, láthatatlan eltolódások mennek végbe s csak ezután rajzolódik ki szemünk előtt a világatlasz – itt a olyan földcsuszamlásokról, fantasztikus nevekről s névcserékről hallunk, hogy lehetetlen kiigazodni bennük. Kezdetben vele az Őskáosz, amikor is három istenség osztozott az elzárási helyek vezetésén: a VCsK (Dzerzsinszkij elvtárs), az NKVD (Petrovszkij elvtárs) és az Ig.-ügyi NB

[25] „A börtönöktől...” c. gyűjtemény, 431. l.
[26] I. L. Averbach: A bűntől a munkáig. Visinszkij szerk., Szovjet Törv.-hoz. Kiadó 1936.

(Kurszkij elvtárs); továbbá az NKVD kebelén belül előbb a fogházparancsnokság (GUMZak, közvetlenül Október után), majd a Kényszermunka-Főparancsnokság (GUPR), végül megint a GUMZ[27]; az Ig.-ügyi NB kebelén belül pedig előbb a Börtönigazgatóság (1917. dec.), majd á Központi Fenyítő Osztály (1918. máj.) a kormányzósági Fenyítő Osztályok egész hálózatával, sőt azoknak kongresszusaival (1920. szept.), majd a kellemes csengésű Központi Javító-Munka Osztály (1921). Világos, hogy ez a széttagoltság nem vált a Büntető-Javító Ügy javára, méltán szállt síkra Dzerzsinszkij elvtárs az egységes vezetésért. Mellesleg ekkor történt az NKVD és a VCsK összeolvadása, melyre alig figyelt fel valaki: 1919. márt. 16-án Dzerzsinszkij csak úgy mellékfoglalkozásképpen megkapta a Belügyi tárcát is. Sőt 1922-ben (jún. 25-én) azt is elérte, hogy az Ig.-ügyi NB kezelésébe tartozó valamennyi zárt intézetet neki, az NKVD-nek rendeljék alá.[28] Így nőtt-nődögélt a GUMZ-NKVD.

Ezzel párhuzamosan haladt a lágerőrség átszervezése is. Az őrcsapatok korábban a VOHR (a Köztársaság Belső Védereje) kötelékébe tartoztak, majd átmentek a Belszolgálatéba (VNUSz), hogy végül 1919-ben beolvadjanak a VCsK állományába,[29] amikor is Dzerzsinszkij elvtárs lett Katonatanácsuk elnöke. (Annál furcsább, hogy mégis panasz van rájuk 1924 előtt: elharapóznak a szökések, lazul a Fegyelem az őrség soraiban[30] – nyilván részegeskedtek, Elhanyagolták a szolgálatot, csak a zsold érdekelte őket...) Csak 1924 júniusában, a Közp. VB és a Népb. Tanácsa rendeletével vezettek ide végre katonai fegyelmet a Konvojőrség csapatainál s egészítették ki azokat a Haditengerészet állományából.[31]

Az említettekkel párhuzamosan 1922-ben megszervezik az Ujjlenyomat regisztrálás Központi Hivatalát és a Szolgálati-nyomozó Kutyák Neveldéjét.

Közben a GUMZ átkeresztelődik GUITU-ra (Javító-Munka Intézmények Igazgatósága), ennek főnöke egyben a Szovjetunió Konvoj-csapatainak is parancsnoka.

Mennyi nyüzsgés, mennyi izgalom! Mennyi lépcső, hivatal, őrszem, belépési engedély, pecsét és névtábla!

No, de helyben vagyunk már: a GUMZak nemzette GUITL utódaként megszületik végre szeretett GULag-unk!

---

[27] Ma is ez a neve, a hatvanas években.
[28] „A Szovjethatalom" c. folyóirat, 1923. 1-2. sz. 57. l.
[29] „A Szovjethatalom" c. folyóirat, 1919. 11. sz. 6-7. l.
[30] Október-Archiv 393/4,7/89, 11. l.
[31] Október-Archiv 393/53/141/1, 3, 4

2.
Arhipelág fölmerül a habokból

<11. A. I. Szolzsenyicin - A moszkvai Kaluga-kapui lágerben. 1946 július>

Ott, ahol féléven át fehérek az éjszakák, emelkednek a Fehér Tenger tükre fölé Nagy Szolovka szigetének hófehér tornyai, termésкőből rakott falaktól övezetten; melyek rozsdavörösek a rájuk telepedett zuzmóktól. A szolovkai Kreml (belső vár) felett fáradhatatlanul, éles vijjogással köröznek a szürkésfehér szolovkai sirályok.

„Ebben a fényözönben szinte valószínűtlen fogalom a bűn... a természet ősi, bűnbeesés előtti ártatlanságát árasztja magából ez a hely” – így hatottak Prisvinre a Szolovecki Szigetek.[32]

Közreműködésünk nélkül merültek föl ezek a szigetek a tengerből, közreműködésünk nélkül lepte el őket kétszáz halakban bővelkedő tó, közreműködésünk nélkül népesültek be fajdokkal, nyulakkal, szarvasokkal, csak róka, farkas és egyéb ragadozó nem volt ott soha.

Gleccserek jöttek-mentek, gránittömbök torlódtak a tavak köré, a tél hosszú éjszakája alatt befagytak a vizek, észak szele korbácsolta a tengert, jégkristályok ütöttek ki rajta, melyek itt-ott jégtáblákká álltak össze, sarki fény villódzott az északi égbolton, – majd újra megvirradt, megenyhült az idő, nőttek, vastagodtak a fenyők, kodákoltak, vijjogtak a madarak, bőgtek a fiatal szarvasbikák; bolygónk csak rótta köreit, hátán hordozva a világtörténelmet, birodalmak dőltek le s támadtak – itt azonban még mindig nem voltak ragadozó vadak s nem volt ember sem.

Időnkint partraszálltak a novgorodiak és az Obonyezsi Pjatinához csatolták a szigeteket. Jártak erre karjalaiak is. Fél évszázaddal a kulikovói csata után (1380) és fél évezreddel a GPU előtt két barát: Szavvatij (Száva) és German (Hermann) átszelte ladikjával a gyöngyfényű tengert és szentelt földnek látta ezt a ragadozók nélküli szigetet. Velük indult a szolovkai

---

[32] Csak a szerzeteseket találta bűnösöknek, a hely szelleméhez méltatlanoknak. Hja, 1908-at írunk s az akkori liberális felfogás szerint lehetetlen volt valami jót is mondani a papokról. Nekünk azonban, akik megjártuk Arhipelagot, bizony szinte angyaloknak tűnnek azok a barátok. Ehettek volna „hasfakadásig”, ők azonban még halat, böjtös eledelt is csak sátoros ünnepeken engedtek meg maguknak a Golgota klastromszárnyban. Kedvükre alhattak volna, ehelyett (ugyanott) átvirrasztották az éjszakákat, szüntelenül zsolozsmázva az év minden napján, megemlékezve élőkről és holtakról, az egyetemes pravoszláv kereszténységről.

kolostor. Két dóm is épült itt azóta (az Uszpenszkij és a Preobrazsenszkij – lásd: 12. kép), továbbá az Uszeknovenyie templom a Szekirka (szekerce)-hegyen – lásd: 15. kép – s még vagy húsz templom, ugyanannyi kápolna, a Golgota klastromszárny, a Háromság-szárny, a Mukszalma-szárny, azonkívül remeték és aszkéták magányos kunyhói szétszórtan a környéken. Tengernyi munka feküdt ebben az egészben, először csak a barátoké, később a klastrom jobbágyaié. A tavakat csatornahálózattal kötötték össze. Facsöveken szállították az édesvizet a kolostorba. Ennél is bámulatra méltóbb volt azonban a Mukszalma szigetre vezető gát, melyet irdatlan hömpölykövekből raktak a XIX. században, üggyel-bajjal feltöltve a sekély medret. Hamarosan kövér nyájak legelésztek a Kis és a Nagy Mukszalmán, a barátok szerettek az állatokkal bíbelődni, szelídítettekkel és vadakkal egyaránt. Kiderült, hogy a szolovkai föld nemcsak szent, hanem gazdag is, több ezer ember táplálására képes.[33] A kertekben fehér, tömör, édes káposzta termett (torzsája volt a „szolovkai alma”). Minden főzelékfélét meg tudtak termelni, méghozzá elsőrendű minőségben, üvegházban még virágokat, még rózsát is. Nemcsak a tengeri halászatot űzték, hanem haltenyésztéssel is foglalkoztak a tengertől elrekesztett „metropolita-kertekben”. Évtizedek, évszázadok szorgalmáról tanúskodnak saját gyártmányú malmaik, melyekben saját termésű gabonájukat őrölték, fűrészmalmaik, gerencsér-műhelyeik, melyekben maguk készítették edényeiket, öntödéjük, kovácsműhelyük, könyvkötő-, bőrcserző-, kocsigyártó iparuk s mindezek üzemeltetésére saját áramfejlesztőjük. Az üreges téglától a tengerjáró naszádig mindent maguk állítottak elő.

Csakhogy arra még nem volt példa (ma sincs s kérdés, lesz-e valaha), hogy egy nép fejlődéséhez ne szegődött volna útitársul a háború s a börtön fogalma.

Mindenekelőtt a háború. Mert az igazán nem járja, hogy holmi együgyű barátok csak úgy éljenek-éldegéljenek egy szigeten. Mert az a sziget éppen a határán van egy Nagyhatalomnak, mely esetleg háborúba keveredik a svédekkel, a dánokkal vagy az angolokkal, ezért oda feltétlenül erődöt kell építeni nyolc méter vastag falakkal, megtűzdelve nyolc bástyával, kilyuggatva szűk lőrésekkel, bebiztosítva a dóm harangtornyában elhelyezett figyelőállással.[34]

---

[33] A technikatörténet szakértői mondják, hogy Filipp Kolicsev (az, aki feleselni mert Rettenetes Ivánnal) olyan mezőgazdasági technikát honosított meg a XVI. században, hogy háromszáz év múlva sem vált volna szégyenére.

[34] Helyt is állt a kolostor az angolokkal szemben kétszer is: 1808-ban és 1854-ben. Azonban 1667-ben Feoktiszt barát, Nyikon párthíveit kijátszva,

<12. Kilátás a szolovkai Kremlre a Szent Tó felől>

No és a börtön. Jobb helyet találni sem lehetne. Magányos sziget, megbízható kőfalak. Lesz hová toloncolni a főbenjáró bűnösöket, őrzőik pedig máris ott vannak helyben. Nem bánjuk, mentsék csak meg a lelküket, hanem őrizzék őket, hogy meg ne szökjenek![35]

Vajon erre gondolt-e Szavvatij, amikor partra szállt a szent szigeten?

Tartottak fogva itt eretnekeket, nemcsak a vallás; hanem a politika eretnekjeit is. Itt ült (s itt halt meg) Avraamij Palicin; ide küldték P. Hannibalt, Puskin nagybátyját, mert szimpatizált a gyekabristákkal. Ide zárták, már késő öregségében, a zaporozsjei kozákok utolsó kapitányát, Kolnyisevszkijt (Petljura távoli elődjét?) s mikor kitöltötte hosszú büntetését s kiszabadult, már túl volt a százon is.[36]

Egyébként már a szovjet érában, a lágerok korában egy népszerű legenda kelt szárnyra, mely árnyat vetett a szolovkai klastrom-börtön múltjára. E történelmi kacsának az útikalauzok és ismertetők szerzői is beugrottak, sőt ma már könyvekben is azt olvashatjuk, hogy a szolovkai börtönben kínvallatás folyt s hogy kampókat találtak, melyre a csiga volt szerelve, továbbá korbácsokat, nyársakat és rostélyokat. Csakhogy az Erzsébet cárnő előtti vizsgálati fogházak illetve a nyugati inkvizíciós börtönök eme kellékei egyáltalában nem jellemzőek az orosz klastrom-börtönökre. Az egész egy rosszhiszemű ráadásul képzetlen kutató agyszüleménye.

A volt szolovkai foglyok jól emlékeznek rá: a *kópé* Ivanov volt az, lágeri csúfnevén a „vallásellenes bacilus”. Korábban a novgorodi érsek szolgálatában állt, azért tartóztatták le, mert egyházi kincseket adott el a svédeknek. Szolovkába 1925-ben került, s kifundálta, hogy menekülhet meg a „közmunkától” és a pusztulástól. Vallásellenes propagandára specializálta magát a foglyok között, persze az ISzCs-nek (Informatív-Nyomozó-Kirendeltség) – így nevén nevezték a gyereket!) is munkatársa lett. De ez még nem minden. A láger vezetőit érthető izgalomba

---

kinyitotta a titkos ajtót és átadta a Kreml-erődöt a cári bojároknak.

[35] Hány emberben ingatta meg a hitet a keresztény kolostorok eme szimbiózisa a börtönökkel!

[36] Állami börtön 1718-tól létezett Szolovkán. A múlt század 80-as éveiben Vlagyimir Alexandrovics nagyherceg, a pétervári katonai körzet csapatainak főparancsnoka meglátogatta Szolovkát, s feleslegesnek találva a helyőrség jelenlétét, kivonta a katonaságot Szolovkából. A szolovkai börtön 1903-ban szűnt meg. – A. C. Prugavin: Kolostor-börtönök. Poszrednyik Kiadó. 78. és 31. l.

hozta azzal a feltevésével, hogy a barátok itt sok kincset ástak el. Egy Ásatási Bizottságot szerveztek tehát az ő vezetésével. Ez a Bizottság hónapokon át ásott, de sajna, a barátok nem a vallásellenes bacilus pszichológiai számításai szerint jártak el s nem ástak el kincseket Szolovkán. Akkor Ivanov, hogy megmentse a becsületet, a földalatti gazdasági, raktár- és védelmi helyiségeket leleményesen átköltötte börtöncellákká és kínzókamrákká. Tárgyi bizonyítékok a kínzásról persze nem maradhattak fenn annyi idő után, évszázadok elteltével, de elég volt egy kampó (amire a feldarabolandó állatot akasztották) annak bizonyítására, hogy ott volt felszerelve a csiga. Azt már nehezebb volt megokolni, miért nem maradtak fenn a XIX. századból sem a viviszekció nyomai, ezért azt találták ki, hogy „a múlt században a szolovkai börtön szigorúsága jelentősen enyhült”. A vallásellenes bacilus „leleplezései” nagyon a kor szájíze szerint valók voltak, egy kicsit megvigasztalták a csalódott főnökséget, belekerültek a „Szolovecki Szigetek”-be, sőt különnyomat is készült belőlük a helyi nyomdában. Így sikerült telefüstölniük a történeti tényeket. A trükk annál inkább kapóra jött, mivelhogy Szolovka virágzó kolostora országszerte hírnévnek és közbecsülésnek örvendett a forradalom korában.

<13. A Hering-kapu>

Mihelyt a dolgozók kezébe került a hatalom, felmerült a kérdés, mi legyen ezekkel a notórius naplopókkal, mármint a barátokkal? Komisszárokat, társadalmilag megbízható vezetőket küldtek oda, állami gazdaságnak nyilvánították a kolostort, meghagyták a barátoknak, hogy kevesebbet imádkozzanak és többet dolgozzanak a munkások és parasztok javára. A barátok tehát dolgoztak, s szorgalmasan küldözgették Moszkvába, a Kreml asztalára azt a csodálatosan ízletes heringet, melyet csak ők tudtak kifogni, csak ők tudták, hol s mikor kell kivetni a hálót.

Azonban a drágaságoknak az a bősége, mely föl volt halmozva a kolostorban, főleg pedig a sekrestyében, megzavarta némely kiküldött vezető káder fejét. Hogyne, mikor ezek a kincsek ott hevertek haszontalan vallásos kacatként ahelyett, hogy a dolgozók kezébe (mármint az ő kezükbe) kerültek volna! Ekkor, kissé beleütközve a Büntető Törvénykönyvbe, de jottányit sem térve el az osztályidegen tulajdon kisajátításának általános érvényű elvétől, felgyújtották a kolostort (1923. máj. 25-én). Az épületek megrongálódtak, a sekrestyéből eltűnt egy csomó értéktárgy, s ami a lényeg: minden leltári könyv elégett, lehetetlen volt megállapítani, mennyi és mi hiányzik.[37]

[37] Erre a tűzvészre is hivatkozott a „vallásellenes bacilus”, megmagyarázva, miért olyan nehéz ma tárgyi bizonyítékokat, kínzó-eszközöket találni.

Anélkül, hogy nyomozással fárasztanánk magunkat, kérdezzük meg forradalmi jogérzékünket (szimatunkat), mit súg nekünk? Vajon ki a bűnös a kolostori javak felégetésében. Ugye, hogy az a barátcsürhe? Kihányni hát őket a kontinensre, ide pedig, a Szolovecki szigetekre, az Északi Különleges Rendeltetésű Lágerokat összpontosítani! Nyolcvan-, százesztendős szerzetesek térden állva könyörögtek, hagyják a „szent földön” meghalni őket, de igazi proletár hajthatatlansággal szórták ki valamennyit. Csak a legnélkülözhetetlenebbeket hagyták meg: a halász-szövetkezetet[38], a Mukszalma szigeti állatgondozókat, a káposztasózó Mefogyij atyát, Sámson atyát, az öntőmestert s más hasznos atyákat. (A Kreml egy zugát jelölték ki nekik, kissé odébb a lágertól, különbejárattal: a Hering-kapuval – Lásd: 13. kép. *Munka-kommunának* hívták ezt a csoportot, de gyógyíthatatlan hóbortosságuknak engedve – rendelkezésükre bocsátották a temetőben lévő Onufrijev templomot, hadd imádkozzanak!

Így igazolódott be az a bájos szállóige, melyet folyton idézgettek a szolovkai rabok: „Mert szent határ az, puszta nem lehet”. Elnémult a harangszó, kihunytak az öröklámpások és a gyertyák, nem pendült fel többé az énekesmise és a litánia, elhalt az éjt-napot kitöltő zsolozsmázás, leomlottak az ikonosztázok (a Preobrazsenszkij dómban meghagyták) – ellenben 1923 júniusában megérkeztek a délceg cseka-legények, sarkukat verő ultra-maxi köpenyükben, különös szolovkai ismertetőjegyként fekete hajtókákkal és parolikkal, tányérsapkájuk körül is fekete szalaggal, csillag nélkül – hogy megszervezzenek egy példás szigorúságú lágert, a Munkás-Paraszt Köztársaság büszkeségét.

Hogy a „különleges rendeltetésű” kifejezés mit jelent, az még nem volt tisztázva, nem volt kidolgozva az utasításokban. De a szolovkai láger parancsnokának, Eichmansnak nyilván megmagyarázták szóban á Lubjankában. Ő pedig, ahogy megérkezett a szigetre, megmagyarázta közvetlen alárendeltjeinek.

***

A volt foglyokat s egyáltalán a 60-as évek szovjet emberét ma már talán meg sem lehet döbbenteni a Szolovkáról szóló elbeszélésekkel. De képzelje magát az olvasó valaki helyébe, aki a csehovi Oroszországban élt vagy nem sokkal később, mondjuk

[38] Őket majd csak 1930-ban takarítják ki Szolovkáról – ezzel aztán vége is lesz a halászatnak. Azóta sem találja többé senki azt a heringet a tengerben, mintha teljesen kipusztult volna.

kultúránk ún. Ezüstkorában (az 1910-es években), s ennek megfelelő nevelést kapott. Igaz, hogy átesett a polgárháború megrázkódtatásain, de ennek ellenére emberszabású fogalmai voltak ételről, ruháról, kölcsönös szóértésről – s most ez az ember Szolovka kapujában, a Kemperpunktban találja magát.[39] Ez a Kemi-gyűjtő, sivár, fátlan-bokortalan lapály a Popov szigeten, melyet egy mesterséges gát köt össze a szárazfölddel. Az első, amit megpillant ezen a puszta, sáros marhavásártéren, a karantén század (a foglyokat akkor még századokba osztották be, a brigád későbbi találmány); az emberek... *zsákba* vannak öltözve. Igen, közönséges zsákba, melyből mint valami szoknyából meredezik ki a lábuk, a fej és a két kar számára egyszerűen lyukakat vágtak (nem lehetett könnyű kitalálni, de mindent megold az orosz leleményesség!). Ezt a zsákot megúszhatja az újonc, míg tart a saját ruhája – de még kellőképpen ki sem csodálkozhatta magát, új jelenség köti le: a híres-nevezetes Kurilko lovászmester.

Kurilko (vagy helyettese: Beloborodov) ugyancsak hosszú cseka-köpenyben lép a fogolyszázad elé, rémisztő fekete hajtókáival, melyek sehogysem vágnak össze a régi orosz kincstári posztóval – akár a halál hírnöke! Fölpattan egy hordóra vagy más megfelelő pódiumra s tajtékozva, üvöltve ilyen üdvözlő beszédet tart az újonnan jötteknek: „He-e-ej! Figyelem! Ez nem a Szovjet, hanem a Szolov-jec Köztársaság! Tudjátok meg, hogy Szolovka földjére ügyész még nem tette a lábát! – De nem is fogja tenni! NEM azért jöttetek ide, hogy megjavítsunk benneteket! Aki púpos, azt nem lehet kiegyenesíteni! Itt minálunk ez a rend: ha azt mondom „Föl!” – akkor fölállsz, na azt mondom „Feküdj!” – akkor lefekszel! Haza pedig ilyen leveleket írunk: élek, virulok, minden rendben. Punktum!...”

Ősnemesi sarjak, fővárosi értelmiségiek, lelkészek, mohamedán mollák, sötéthajú középázsiaiak olyat hallanak most, amiről nem hallottak, nem olvastak azelőtt. Kurilko pedig, aki nem tüntette ki magát a polgárháborúban, de lám, most ezzel a történelmi nevezetességű szónoklattal bele fogja írni a nevét az orosz krónikákba, tovább hergeli magát, szárnyakat kap minden jól sikerült kurjantástól és aranyköpéstől, melyek csak úgy peregnek, potyognak a szájából.

Miután így nekieresztette a kantárt s felfúvódott önmaga csodálatától (magában azonban kárörvendő elégtétellel: hol voltatok, tökösök, mikor mi a bolsevikokkal verekedtünk? Azt hittétek, megülhettek odvaitokban, mi? Most aztán kicibáltak

[39] A finnek „boszorkánytanyának” hívják.

benneteket! Megkapjátok a magatokét nyamvadt pártatlanságotokért! Mi pedig összebratyiztunk a bolsevikokkal, mert mi a tettek emberei vagyunk!) – Kurilko így kezdi meg a kiképzést:

– Zdrasztvuj, első karantén-század!... Rossz! Így kell kiáltani: „Zdra...” – hogy Szolovkában is meghallják az öböl túlsó oldalán. Kétszáz ember kiáltására a falaknák is le kell omlani!!! Újra! Zdrasztvuj, első karantén-század!

S árgus szemekkel figyeli, kiált-e mindenki, s mikor már majdhogy össze nem esnek az erőlködéstől, rátér a kiképzés második pontjára: Karantén-század! Futás az oszlop körül!

– Följebb azokkal a lábakkal! Magasabbra, magasabbra!

Ez neki magának sem gyerekjáték, ő is olyan már, mint a tragikus színész az ötödik felvonásban, mielőtt ledöfik. S a bukdácsoló, el-elvágódó, földre terült embereknek egy végső hördüléssel, mely pontot tesz a félórás kiképzésre, így foglalja össze Szolovka lényegét:

– Kinyalatom veletek a taknyot a hullák orrából!

De ez még csak a bemelegítés volt az újoncok akaratának megtörésére. A szutykos; korhadt, büdös fabarakkban a priccsek élére fektetik őket – ez még a jobbik eset, a priccsre csak baksis fejében eresztenek fel néhányat a *körletesek*. A többi egész éjjel á l l n i fog a priccsek közeiben (a fegyelemsértőt pedig a falhoz állítják a kübli mögé).

Mindez pedig 1923-25-ben volt, abban a boldogságos, fordulat előtti, személyi kultusz előtti, minden torzulás és törvénysértés előtti korban... (1927-től még az is hozzátartozik a képhez, hogy a priccseken tolvajok feküsznek s az álldogáló intellektuelekre lődözik a tetveiket).

Míg a „Gleb Bokij”-gőzösre várnak,[40] eldolgozgatnak a Kemi gyűjtőlágerban, némelyiket az oszlop körül futtatják s ezt kiabáltatják vele: „Élősdi vagyok, nem dolgozom és másokat se hagyok dolgozni!” Azt a mérnököt pedig, aki elesett a küblivel és leöntötte magát, nem eresztik be a barakkba, hagyják, hogy ráfagyjon a rondaság. Majd jön a konvoj s elkiáltja: „A menetben

---

[40] A moszkvai OGPU „Trojka”-spec. törvényszék elnökéről, Gleb Bokijról. Fiatal korában félbeszakította tanulmányait:

„Bányásznak állt az iskolából,
elege volt a tudományból”

(Részlet egy „baráti epigrammából”, mely a „Szolovecki Szigetek” 1929. 1. sz.-ban jelent meg. A cenzúra butaságára vall, hogy nem értette meg, mit ereszt át.)

nincs lemaradás! A konvoj előzetes figyelmeztetés nélkül tüzet nyit! Lépésben előre, indulj!” Később a závárzatot zörgetve: „Ne játszanak. az idegeinkkel!” – és télvíz ideén gyalog hajtják át a népet a jégen, néhány ladikot is vonszoltatnak velük, hogy átkelhessenek a be nem fagyott közökön, ha pedig nincs befagyva a tenger, benyomják őket a gőzös rakterébe, olyan sűrűn, hogy Szolovkáig biztosan megfulladnak néhányan s nem láthatják meg a barna falaktól övezett fehér kolostort.

Úgylehet már az első Szolovkában töltött órában kipróbáljál: az újoncokon a szokásos szolovkai beavatási tréfát a fürdőben: mikor levetkőzött, első fürdős bemázolja a zöldszappanos hordóba mártott háncs-söprűvel, második fürdős fenéken billenti, úgyhogy a lejtő, síkos deszkán vagy lépcsőn leesik valahová a mélybe. Még magához sem tér, harmadik fürdős nyakon önti egy vödör vízzel s negyedik fürdős kitaszigálja az öltözőbe, ahová föntről már lehányták a „cuccát”. (Kicsiben egész Gulág benne van ebben a tréfában! Gulág modora s az ember értékéről vallott felfogása.)

Ekkora kortyokban nyeli az újonc a szolovkai levegőt, amit a külvilág még nem ismer, de amit Szolovka van hivatva kitermelni: Arhipelág levegőjét.

Láthat itt is zsákba bújt embereket, másokat „civilben”, még jó karban lévő vagy már elrongyolódott saját ruhában. Láthat továbbá speciális szolovkai kurtaköpenyeket kincstári posztóból (kiváltságszámba megy az ilyen, pozíciót jelent, az „adminisztráció” öltözik így), sapkákat („szolovcsankákat”) ugyanabból az anyagból – amott meg, lám, valaki frakkban pompázik a rabok közt, de senki se bámulja meg, nem fordulnak utána, nem mosolyognak rajta. (Mert ki-ki azt hordja el, amije van. Ezt a boldogtalant a Metropol-étteremben tartóztatták le, így hát frakkban morzsolgatja büntetése napjait.)

„Sok fogoly vágyálma” – írja a „Szolovecki Szigetek”,[41] „hogy típusöltönyt kaphasson.[42] Csak a gyermektelep ruházását látják el teljes egészében: De már a nőknek nem adnak sem fehérneműt sem harisnyát, még fejkendőt sem. Ha nyári

---

[41] 1930. 1. sz.

[42] Minden dolog becse ellenkezőjére fordulhat az évek során: ami kiváltságnak számit a húszas évek Különleges Rendeltetésű Lágeraiban: a kincstári ruha – ugyanaz csak kedvetlenséget s utálatot bír kiváltani a 40-es évek foglyaiból. Nekik az lesz majd kedvezmény, ha nem muszáj komiszba öltözniük, hanem személyes holmit hordhatnak, ha mást nem, egy sapkát. Nemcsak gazdasági okokban, a korszellemben is gyökerezik ez a jelenség: a húszas évek ideálja minél jobban föloldódni a közösségben, a negyvenes éveké: lehetőleg kimaradni belőle!

ruhában tartóztatták le a menyecskét, abban járhat a sarki télben is. Ezért számos fogoly gubbaszt a körletben ingben-gatyában, ezeket munkára sem hajtják ki.

Olyan nagy szerepe van a kincstári ruhának, hogy Szolovkában senki sem ütközik meg a következő bizarr jeleneten: egy fogoly nekivetkőzik a fagyos télben a Kreml tövében, még lábbelijét is leveti, leadja minden ruháját, majd pőrén elszalad vagy kétszáz méternyire egy másik embercsoporthoz, s itt újra felöltöztetik. Megfejtés: a kremli parancsnokság átadta őt a Filimov-szárnyvasút[43] parancsnokságának, – ám ha ruhástul adnák át, meglehet, hogy az átvevők nem szolgáltatnák vissza a holmit, kicserélnék vagy meglovasítanák.

Vagy tessék, egy másik téli idill, mely ugyanabból a szellemből, bár más okból fakad: Megállapítást nyer, hogy az egészségügyi osztály kórterme egészségtelen, elrendelik, hogy gőzöljék ki, mossanak le mindent forró vízzel. Igen, de hová tegyék addig a betegeket? A Kreml minden helyisége zsúfolt, a Szolovka-szigetvilág népsűrűsége Belgiumét is fölülmúlja (hát még a szolovkai kremlé!). Lepedőkben kihordják hát a betegeket a hóra s ott három órán át jégbe hűtik őket. A nagytakarítás után aztán szépen visszacipelnek mindenkit.

Ugye nem tetszettek elfelejteni, hogy újoncunk az Ezüstkor neveltje? Hogy még semmit sem tud- a második világháborúról, sem Buchenwaldról? S íme, ezt látja: a kurtaköpenyes körletesek derekukat kihúzva katonás fővetéssel üdvözlik egymást és feljebbvalóikat, alárendeltjeiket azonban hosszú botokkal, „drinekkel" terelgetik (már ige is lett ebből, mindenki érti: „megdrinezni"). Aztán szánokat, szekereket lát, melyeket nem lovak húznak, hanem emberek (többen egy hámba fogva) – erre is van már szó: VRIDLO (azaz „Ideiglenes Lóhelyettes").

De még szörnyűbb az, amit nem lát ugyan, csak hall a szolovkai őslakóktól. Hallja a baljós „szekirka" szót: a közeli hegyet hívják így. Ott a dómban két szintben vannak elhelyezve a szigorított cellák, a karcerek. Karvastagságú rudak faltól-falig: ezekben gubbasztanak a rabok naphosszat. (Éjszakára a padlóra, jobban mondva egymásra fekszenek, akkora a zsúfoltság.) A rudak olyan magasan vannak, hogy nem ér le a lábuk. Bajos megtartani az egyensúlyt, minden igyekezetükkel azon vannak, hogy le ne forduljanak. Aki leesik, azt megrohanják az őrök és összeverik. Vagy kivonszolják arra a 365 fokból álló

[43] A Sztaraja Russza – novgorodi vasútvonal egy mellékága.

lépcsőre, melyet még a barátok eszkábáltak a templomtól a tóig. (Lásd: 14. kép.) Ott rákötözik egy rönkfára, hogy nagyobb súlya legyen, aztán lelökik (teraszok nincsenek, a lépcsőfokok pedig olyan meredekek, hogy nem akad fönn a rönk a rákötözött áldozattal).

De az *ülőkékért* nem kell a Szekirkára menni, van elég a kremli karcerben is, mely ugyancsak állandóan túl van telítve. Fölállíthatják az embert egy éles kőre is, tessék megállni rajta! Nyáron meg a „tőkékre”, ki az erdőbe a szúnyogok eteléül. Olyankor persze őr is kell, de hozzá is lehet kötni pőrén egy fához, a szúnyogok maguk is elkészülnek vele. Máskor az egész századot belefektetik a hóba, ha fegyelemsértés történt. Van akit nyakig a tóparti mocsárba süllyesztenek, ülhet napestig. Sőt olyan is van, hogy befognak üres hámba egy lovat, lábánál fogva hozzákötik a bűnöst, egy őr a nyeregbe ül és végighajt vele az erdővágáson, míg el nem hal mögötte a nyögés és jajgatás.

<14. A „Szekerce-hegy” (Szekirka) lépcsője ma, felülről>

Az újonc máris meg van törve lélekben, pedig még meg sem kezdte szolovkai életét, azt a végtelennek tűnő három esztendőt. De elhamarkodottan ítélne a mai olvasó, ha ujját fölemelve fölkiáltana: hisz itt leplezetlen, szisztematikus megsemmisítés folyik, ez haláltábor! – Ó nem! Nem vagyunk mi olyan egyszerűek! Ebben a kíséreti lágerban sem működünk mi nyíltan, mint ahogy a későbbiekben, a nagyobbakban sem fogunk, hanem többrétűen, komplex módon – éppen ezért olyan sikeresen s oly sokáig.

Látják azt a vagány legényt, aki most lovagol be a Kreml kapuján, délcegen ülve meg... egy bakkecskét? Tartásában méltóság van, nem is neveti ki senki. Ki ez? S miért lovagol kecskén? Ez kérem, Gyegtyarjev, volt kovboj[44] – lovat követelt, de ló kevés van Szolovkán, tehát egy bakkecskét utaltak ki neki. S miért tisztelték meg annyira? Talán mert kovboj? Nem, hanem mert ő a Dendrológiai Csemetekért és Intézet vezetője. Egzotikus faféleségek meghonosításával fáradoznak. Igen, igen, itt Szolovkán!

<15. A Szekirka-hegy. 16. A harangtorony>

Ez a kecskén díszelgő lovas vezet át bennünket a Szolovkai Meseországba. Mi szükség van Szolovkán egzotikus fákra? Nem elég a barátok prózai józanságú konyhakertje? Azt persze

[44] Nem tévesztendő össze a szabad Gyertyarjevval, a szolovkai Arhipelág csapatainak parancsnokával.

tönkretették már, a vetemények maholnap végleg kivesznek. Nos, azért van szükség egzotikus fákra itt az északi sarkkörön, mert Szolovka, akár az egész Szovjet Köztársaság, a világ átalakításán, új életünk építésén dolgozik. De honnan kapnak magvakat, van rá pénz? Hát persze, a Dendrológiai Intézet számára, magvakra van pénz; csak arra nincs, hogy etessék a fakitermelő munkásokat (a koszt különben még nincs a normához, a munkateljesítményhez kötve, csak azon múlik, van-e rá pénz).

S mit szóljunk az archeológiai ásatásokhoz? Bizony, van nálunk Ásatási Munkák Bizottmánya is! Mert mi súlyt helyezünk múltunk ismeretére!

A Lágerparancsnokság előtti virágágyon egy nyájas elefánt van kirakva virágokból, nyeregtakaróján egy nagy „U”-betűvel. Megfejtés: U-SzLON („szlon” elefántot jelent – a ford.), azaz Upravlenyie Szoloveckih Lagerej Oszobogo Naznacsenyija (a Szolovkai Különleges Rendeltetésű Lágerok Parancsnoksága). Ugyanez a képrejtvény díszíti a szolovkai bankókat is, melyeket pénz gyanánt használnak ebben az északi államban. Micsoda bájos, családias komédia! Milyen kedves itt minden, csak ijesztgetett bennünket az a kópé Kurilkó! Van ám lapunk is, ugyancsak „Szlon” (1924-től, az első számok gépelten, a 9. számtól kezdve a klastromi nyomda betűivel), majd 1925-től a „Szolovecki Szigetek”, kétszáz példányban, melléklettel: „Új Szolovka” (szakítunk az átkos kolostori múlttal!”), 1926-tól előfizetők az ország minden részéből, hatalmas példányszám, bombasiker![45] A lapot csak fölszínesen cenzúrázzák: foglyok (Glubokovszkij) írnak humoros versikéket a GPU Trojkájáról – keresztülmegy! A látogató Gleb Bokijnak meg egyenesen a képébe dalolják a szolovkai színtársulat színpadáról, hogy:

> Majd lesz nektek, ígéri vadul
> Bokij, Feldman, Vasziljev és Bull

– s az uraságoknak tetszik! (Hát nem hízelgő? Elkentek a vizsgán, most pedig lám, fölkennek a történelembe!) Aztán a refrén:

> Kik megvertek minket e szigettel,
> Jöjjenek el, kérjük szeretettel,

---

[45] Akkor hirtelen megszűnt; mintha maga a rezsim is belátta volna, hogy nincs itt tréfálnivaló. Csak 1929-ben, a nagy szolovkai események után, mikor minden láger a nevelést tette főcéljává, indult meg újra s 1932-ig rendszeresen meg is jelent.

Nyomjanak le öt vagy három évet,
Emlegetik, akármeddig élnek.

Erre már kitör a hahota! Nagyon jó! (Kinek jut eszébe, hogy ebből is a próféta lelke szólt?)

Sepcsinszkij, az agyonlőtt generális fia, elszemtelenedett s ezt a felírást rakta ki a főbejárat fölé:

Szolovka a munkásoké és a parasztoké!

(Pedighát ez is prófécia! – de ennek már nem örültek, kapcsoltak és leszedték.)

A színjátszó csoport művészei miseruhákból varrt kosztümökben ágálnak. Műsoron: „A sínek énekelnek...” A színpadon foxtrottozó, ledér párok (a züllött Nyugat), háttérben a kulisszákra festve egy diadalmas vörös Kovácsműhely (ez vagyunk mi).

Fantasztikus világ! Persze, hogy tréfált – az a semmirekellő Kurilko!

Van továbbá Szolovkai Tájkutató Intézet is, közzé szokta tenni beszámolóit, tanulmányait. Oly alapossággal, tudósi szenvedéllyel, a téma odaadó szeretetével írnak a XVI. század páratlan építészetéről, a szolovkai faunáról, mintha ráérős bogaras tudósok tudományszomjtól hajtva , szálltak volna ki a szigetre, nem pedig foglyok, akik már megjárták Lubjankát, rettegnek, hogy a Szekirkára kerülnek, szúnyogok zsákmánya lesznek vagy lóhoz kötik őket. De mintha az erdő vadjai és madarai is kezére jártak volna a jámbor tájkutatóknak: nem haltak ki Szolovkán, nem lődözték agyon, nem űzték el őket, még csak meg sem ijedtek: 1928-ban a nyúlcsalád apróságaival együtt kimerészkedett az út szélére s kíváncsian nézte, hogy szállítják Anzer szigetére a foglyokat.

Hogy miért nem lődözték le a nyulakat? Az újoncnak megmagyarázzák: azért nem fél az apróvad és a madár, mert ki van adva az utasítás a GPU-nak: *spórolni a patronokkal! Minden töltényt fogolynak*, fölöslegesen egy lövést se!

Ez is csak vicc, akár a többi rémmesék! De mi ez? „Oszolni! Oszolni!” – csattan a vezényszó fényes nappal a Kreml udvarán, mely népes, akár a Nyevszkij Proszpekt. Három kinyalt ficsúr, arcukon a narkománia bélyegével (egyikük elül, nem „drinnel”, hanem lovaglókorbáccsal oszoltatja az összeverődött foglyokat) futólépésben vonszol karjánál fogva egy csetlő-botló, lityegő kezű-lábú, alsóra vetkőztetett embert – nézni is rossz tésztás, szétkenődött arcát, egyenesen be a harangtorony alá (lásd: 16.,

17. kép), át a boltív alatt, ki a szűk hátsó ajtón. Ahogy kilépnek vele, ott helyben tarkón lövik, a hulla legördül a meredek lépcsőn a túloldalra, hét-nyolc embert is kinyírhatnak egymás után. A hullákat később fölhozatják és kirendelik a nőket (anyákat, feleségeket, a Konstantinápolyba menekültek hozzátartozóit, hívőket, akik nem tagadták meg hitüket s gyermekeik hitét sem hagyták kigyomlálni), felmosatják velük a lépcsőt.[46]

<17. Ajtó a harangtorony alatt>

Dehát nem tehetnék éjjel, titokban? Ugyan már, miért tennék titokban? Kár lenne a golyóért! Ellenben nappal, mikor mindenki látja, hallja, nevelő hatása van a golyónak. Mintha tízet ölnének meg egyetlen lövéssel.

Máskor az Onufrij-temetőben, a női barakk mögött (mely azelőtt a női zarándokok szállása volt) hajtják végre az agyonlövéseket, úgy is hívják a női barakk mögötti ösvényt: *halálba menők útja*. Szokott látvány, mint kísérnek ott valakit télben-hóban mezítláb, alsóneműben (nem kínzási szándékkal, csak lábbeli- és ruhakímélés végett), kezét dróttal hátra kötve[47] – az elítélt gőgös, egyenes tartással lépdel, ajkai közt lógatva szíja élete utolsó cigarettáját. Hetykesége tisztre vall: olyanok kerültek ide, akik hét évig járták a frontot, egyiket a másik után. Egy tizennyolc éves fiú, V. A. Potto történész fia, vállat vonva így felelt a foglalkozását kérdő alkalmazottnak: „géppuskás”. Túl fiatal is volt, meg nem is ért rá a polgárháború hevében egyéb szakmát kitanulni.

Fantasztikus világ. A körülmények különös találkozása, van ez így néha. A történelem általában ismétli önmagát, de vannak képletek, melyek soha többé meg nem ismétlődnek, rövid életűek és helyhez kötöttek. Ilyen a mi NEP-korszakunk s ilyen volt a korai Szolovka.

Feltűnően kisszámú csekista (azok is, úgylehet, félig büntetésből), mindössze 20-40 érkezett oda, hogy ezreket, tízezreket tartson fenyítés alatt. (Először kevesebbet vártak, de Moszkva csak küldte, küldte, egyre küldte. Már az első félévben, 1923 decemberéig több mint 2.000 fogoly gyűlt össze. Öt év múlva, 1928-ban pedig csak a 13. kompániában (ez volt a

---

[46] Ma pedig ugyanazokon a köveken, ahol az áldozatokat vonszolták, a szolovkai széltől védett belső udvaron, vidáman zajongó turisták, akik eljöttek megnézni ezt a hírhedt szigetet órákon át ütögetnek, röplabdáznak. Nem tudják... No és, ha tudnák? Akkor is csak ütögetnének.

[47] Szolovkai specialitás, mely *különös véletlen* folytán megismétlődik majd a katyni hullákon. Talán a múlt kísértett valakinek a fejében? Vagy személyes élmény?

„közmunkás” század) ezt kiáltotta a létszám-megállapításnál a sor végén álló ember: „Háromszázhetvenhat, tízesével!”, azaz 3.760 fő. Ugyanekkora volt a 12. század, de annál is nagyobb a temető tömegsírjaiban nyugvó „17. század”. Ekkor már nemcsak a Kremlben voltak elhelyezve, hanem különböző kirendeltségeken, mint Szavvatyijevo, Filimonovo, Mukszalma, Troickaja, „tapsifülesek” (a Nyúl-szigeten). Körülbelül 60 000 volt az összlétszám 1928-ban. Mennyi „géppuskás” lehetett ezek közt, marcona frontharcosok! Hát még mennyi bűnöző – 1926-tól tömegesen tódultak ilyenek a lágerba. Hogy lehet kordában tartani ezt a népet, hogy ki ne törjön a zendülés?

Terror! – ez az egy elüli eszköz! A Szekerce-hegy! Az „ülőkék”! Szúnyogok! Lóhoz kötés! Mindennapos kivégzések! Moszkva dönti a szállítmányokat, nem nézve, hogyan boldogul a csekélyszámú helyőrség – de nem is köti meg a csekisták kezét holmi álszent szabályokkal: mindent jóváhagy, ami a fegyelem érdekében történik, s valóban egyetlen ügyész sem teszi lábát szolovkai földre.

De még valami járul ehhez: lenge fátyol, talmi csillogás! Egyenlőség kora! Újtípusú Szolovka! Foglyok önkormányzata! Önfelügyelet, önőrizet, önkontrol! A század-, szakasz- és csoportvezetők mind-mind a letartóztatottakból! Öntevékenység! Önszórakoztatás!

De nézzük a foglyokat! Kiket tartanak ott terror alatt, üveggyöngy-csillogás alatt? Arisztokratákat. Törzstiszteket. Tudósokat. Művészeket. Színészeket. Licistákat.[48]

Neveltetésüknél, hagyományaiknál fogva túl büszkék voltak ahhoz, hogy elárulják levertségüket, félelmüket, hogy meghunyászkodjanak s panaszkodjanak sorsukra akár barátaik előtt is. A „bon ton”-hoz tartozott: mindent mosolyogva,

---

[48] Soroljunk fel néhányat, akikre emlékeznek a foglyok – az életben maradottak: Sirinszkaja-Sachmatova, Seremeteva, Sachovszkaja, Fitztum, I. Sz. Delvig, Bagratuni, Asszociani-Eriszov, Hocheron de la Foss, Sivers, G. M. Oszorgin, Klodt, N. N. Bahrusin, Akszakov, Komarovszkij, P. M. Vojejkov, Vadbolszkij, Vonlarlarszkij, V. Levasov, O. V. Volkov, V. Lozino-Lozinszkij, D. Gudovics, Taube, V. Sz. Muromcev; Nyekraszov, volt kadet pártvezér (ő lenne?), prof. Ozerov, pénzügyi szakember, A. B. Borodin, jogászprofesszor, A. P. Szuchanov, pszichológus-professzor. Filozófusok: A. A. Meier, Sz. P. Aszkoldov, E. N. Danzas professzorok; Möbius teozófus. Történészek: N. P. Anciferov, M. D. Priszelkov, G. O. Gordon, A. I. Zaozerszkij, P. G. Vaszijenko. Irod. történészek: D. Sz. Lihacsev, Cejtlin, I. Je. Anicskov, nyelvész, N. V. Pigulevszkaja, keletkutató, G. Poljakov, ornitológus. Művészek: Braz, P. F. Szmotrickij. Színészek: I. D. Kalugin (Alexandrov színház), B. Glubokovszkij, V. Ju. Korolenko (az író unokaöccse). A 30-as években; amikor Szolovka már a végét járta, tartózkodott itt Pavel A. Florenszkij.

mosolyogva menni a vesztőhelyre is. Mintha ez a háborgó tenger közepéből kinőtt sarkvidéki börtön csak egy kis félreértés volna a népünnepélyen. Nosza, tréfáljunk hát! Nevessük ki a rabtartókat!

Ezért a SzLON-elefánt a bankókon és a virággruppon. Ezért a „ha ló nincs, jó a bakkecske is”. A 7. kompánia színészkörének vezető kell? Nosza, legyen *Kunst!* Hát az áfonya-konzerválónak? Természetesen Berry-*Jagoda* („Bogyó”). Kifigurázzák a mamlaszokat, a cenzorokat. Csasztuskákat faragnak. Georgij Mihajlovics Oszorgin selma mosollyal jár-kel a lágerban. „Hogy érzi magát szigetünkön?” – *„A lager comme a lager*” (a láger már csak láger” – vö. a hasonlóhangzású *„a la guerre comme a la guerre*” – a háború már csak háború szólással – a ford.).

Az ilyen viccelődések, az arisztokratikus léleknek ez a hangsúlyozott függetlensége – ez az, ami különösen bőszíti a félállati rabtartókat. Egyszer aztán Oszorgin is rákerült a kivégzendők listájára. S Oszorgin fiatal felesége épp aznap érkezett meg a szolovkai kikötőbe (a férfi sem volt még negyvenéves). Oszorgin csak arra kérte foglárait, hogy ne rontsák el az asszony örömét a viszontlátáson. Nem fogja hagyni, hogy három napnál tovább időzzön, s ha elutazik, ám lőjék agyon. S lám, mire képes az önuralom, amit az arisztokrácia kiátkozása után mi többiek, akik minden apróságon, a legkisebb fájdalmon is siránkozni kezdünk, elfeledtünk: három napig állandóan együtt volt a feleségével, de még csak megsejteni sem hagyta! Egy szóval sem célzott rá, nem esett ki a szerepéből, nem vált szomorúvá a hangja, nem lett fátyolos a tekintete. Csak egyetlen egyszer (az asszony ma is él, emlékszik rá), ahogy a Szent Tó partján sétáltak, látta meg hátranézve a nő; hogy férje fájdalmas mozdulattal nyúl a fejéhez. – Mi bajod? -- Semmi, semmi – mondta mentegetőzve. Az asszony még maradhatott volna, de férje kérte, hogy utazzon el. Mikor a gőzhajó kifutott a kikötőből, Oszorgin már le is vetkőzött a kivégzéshez.

Dehát őket mégiscsak megajándékozta valaki azzal a három nappal. Az a három oszorgini nap, de egyéb esetek is arra mutatnak, hogy a szolovkai házirendre még nem fagyott rá a *rendszer* páncélja. Az a benyomásunk, hogy Szolovka légkörében bizarrul keveredett a már határtalan kegyetlenség a még szinte jólelkű értetlenséggel, hogy mire megy ki ez az egész? Milyen szolovkai vonások alkalmasak arra, hogy Arhipelág csírái legyenek s melyek vannak már születésükkor sorvadásra ítélve? Szolovka foglyain még nem uralkodott el, nem szilárdult meg bennük az a meggyőződés, hogy íme, be

vannak már fűtve a sarkvidéki Auschwitz kemencéi, s lángtorkuk mindenkit benyel, aki csak odakerül. (Pedig pontosan így volt!...) Az volt megtévesztő, hogy általában kisszámú éveket róttak ki rájuk, a tíz ritkaság-számba ment, az öt sem volt gyakori, egyre-másra csak három évet adtak. Még nem jöttek rá a törvény macska-egér játékára: megfogni – kiereszteni, megfogni – kiereszteni. Ez a patriarchális tájékozatlanság afelől, mire is megy ki az egész, nem maradhatott hatás nélkül a foglyokra, de még őrzőikre, még a börtönszervező hatalomra sem.

Bármily egyértelmű volt is a mindenütt kifüggesztett, publikált, véka alá nem rejtett osztályelméletnek az a kitétele, hogy az ellenség sorsa csak a megsemmisítés lehet, valahogy mégiscsak lehetetlen volt elképzelni ezt a megsemmisítést az egyes hús-vér, kétlábú, ilyen vagy olyan hajú, szeme, szájú, nyakú, vállú emberekkel kapcsolatban. Azt még csak be lehetett venni, hogy az *osztályok* megsemmisülnek, de talán mégiscsak megmaradhatnak az osztályokhoz tartozó *emberek*? Az elnagyoltabb s szétfolyóbb fogalmakon nevelt orosz ember szeme, mintha rosszul választott szemüveg lett volna előtte, sehogysem volt képes kibetűzni a kegyetlen tantétel pontos értelmét. Csak nemrég folytak le a nyílt terror hónapjai, évei, de az orosz embert ez sem tudta meggyőzni.

Az Arhipelág első szigetén uralkodó bizonytalanság csak tükörképe volt ama tarka évek, a középső húszas évek általános bizonytalanságának, amikor kétség és remény közt ingadozott az egész ország: már minden tilos? Vagy ellenkezőleg: éppen most lesz minden szabad? Annyira hitt még Oroszország a bombasztikus frázisoknak – csak néhány komor szellem olvasta ki a jelekből, hogy közel már az ítélet.

Csak a kupolát emésztette meg a tűz, a falak állanak!... Ember művelte föld a világ végén – pusztulóban. Színét váltogató, háborgó tenger. Tükörsima tavak. Szelíd, csupa-bizalom állatok. Irgalmat nem ismerő emberek... Télre az albatroszok a Biscayai-öbölhöz repülnek, szárnyukon az Arhipelág első szigetének titkaival. De nem mondanak el semmit a gondtalan strandolóknak, sem Európa népeinek.

Fantasztikus világ... S ami e kérészéletű furcsaságok teteje: ennek a lágernek az életét *fehérgárdisták* irányítják! Kurilko sem volt tehát véletlen.

A magyarázat pedig a következő: A lágernaposon lívül az egész Kremlben nincs több csekista. A kapuőrséget (őrtornyok nincsenek), a figyelő posztokat az *ohrána* látja el, az ő feladata a

szökevények elfogása is. Az ohránába a nemfoglyokon kívül közönséges bűntényeseket, gyilkosokat, pénzhamisítókat s a tolvajok kivételével egyéb bűnözőket is bevesznek. De ki lássa el az egész belső szervezést, az adminisztrációt? Kikből kerüljenek ki a század- és csoportvezetők?

Tán csak nem a papok, szektások, NEPmanok, tudósok és diákok közül? (Diák van itt elég, de a diáksapka egy szolovkai fogoly fején akkora szemtelenség, hogy szinte igénybenyújtás a kivégzésre). Világos, hogy a volt katonák a legmegfelelőbbek a feladatra. Csakhogy kik itt a volt katonák, ha nem fehértisztek?

Így alakult ki, nyilván minden összebeszélés és logikai megfontolás nélkül, a csekisták és a fehérgárdisták szolovkai együttműködése.

De hol marad az elvhűség, mindkét fél részéről? Ugye elképesztő? Ugye megdöbbentő? De csak annak, aki megszokta az osztálytársadalmi analízist s nem tud egyebet. Dehát az ilyennek minden érthetetlen e világon, hisz a tények és az emberek sohasem akarnak beleférni az ő előregyártott dobozkáiba.

A szolovkai rabtartók azonban az ördögöt is szolgálatukba fogadnák, ha egyszer nem adatott nekik elég vörös káder. Hisz ott a rendelet a foglyok önkormányzatáról (az ön-elnyomásról). Bízhatnák-e azt megfelelőbbekre?

Másrészt azok a tisztek, azok a megcsontosodott örök katonák hogyne vállalnák, jobb híján, a lágerszervezést (azaz a lágeri elnyomás megszervezését)? Csak nem rendelik alá magukat másnak, csak nem nézik el, hogy valaki elügyetlenkedje a dolgot? Már egy helyen rámutattunk e könyvben, milyen hatással van az emberi szívre a tiszti paroli. (Tessék csak várni, eljön még az idő, amikor a vörös tiszteket is leültetik – hogy fognak *azok* tülekedni az ohránába, hogy eszi a fene őket azért a porkoláb-flintáért, csak bízza rájuk valaki!… De hisz leírtam már: ha nekünk szólt volna Maljuta Szkuratov hívása…)

Némely fehérgárdista így vélekedhetett: ej, úgyis végünk van, *vége mindennek*, gázoljunk hát, bele, ha már térdig ér! Esetleg így: Minél rosszabb, annál jobb! Olyan bestiálisra segítjük nektek kiadjusztálni ezt a Szolovkát, amilyent nem pipált Oroszország a *mi időnkben* – terjedjen csak el a rossz híretek! Vagy így: A *mieink* mind belementek, mi vagyok én, talán pap, hogy a raktárban körmölgessek?

De ez még mindig nem a legnagyobb csoda Szolovka csodái közt. Mert az még nagyobb, hogy a fehérgárdisták, alighogy kezükbe kaparintották a lágeradminisztrációt, *felvették a harcot* a csekistákkal, mondván: tietek a láger kívülről, belülről azonban a mienk! Az adminisztráció döntse el, kit hol dolgoztassanak, kit hová transzportáljanak. Mi nem ütjük az orrunkat a külső vezetésbe, ti se üssétek bele a belsőbe!

Ohó, még mit nem! Hisz éppen belül kell át- meg átszőni az

egész lágert az Információs-Nyomozó Osztály spiclihálózatával! Ez az ISzCs volt az első és legfélelmetesebb hatalom a lágerban (különben ennek az ágensei is a foglyok közül kerültek ki, ez volt az ön-ellenőrzés non-plus-ultrája. Ezzel az intézménnyel vette fel tehát a harcot az adminisztrációs osztály. Minden egyéb osztály, mint a kult.-nevelő, az eg.-ügyi, melyek oly fontos szerephez jutnak majd a későbbi lágerokban, akkor még csenevészek, fejletlenek voltak. Tengődött a Frenkel-vezette gazdasági osztály is, az anyaországgal „kereskedett", nemlétező ipart űzött, még nem volt kijelölve emelkedése útja. Két erő volt tehát csak, mely összecsaphatott, az ISzCs és az ACs. Már a Kemperpunktnál kezdték: mikor a frissen érkezett Al. Jaroszlavszkij költő a csoportvezetőhöz lépett s a fülébe sutyorgott, az így förmedt rá, katonás ridegséggel tagolva a szót: Csak voltál titkos, ezentúl nyilvános leszel!

Az ISzCs kezében a Szekirka, a karcer, a feljelentés, minden, ami a foglyot személy szerint érinti: idő előtti szabadlábra helyezés vagy agyonlövés, levelek, csomagok ellenőrzése. Az Adm. O. kezében pedig a munkára való beosztás, elszállásolás, eltranszponálás.

Nos, az Adm. O. transzportba tette, eltanácsolta a spicliket, összefogdostatta őket. Ha megszöktek s elbújtak az ISzCs helyiségeiben, utánuk mentek, föltörték az ISzCs irodáját, kihurcolták és etapba rakták a jómadarakat.[49] (A Kond-szigetre vitték őket, erdőmunkára. A furcsaságok ott is folytatódtak: a leleplezettek s alulmaradottak a Kond-szigeten faliújságot szerkesztettek „Spicli" címmel, melyben akasztófahumorral folytatták egymás „leleplezését", „túlbuzgóságot" miegyebet lobbantva egymás szemére.)

Akkor az ISzCs „ügyeket" koholt az ACs főkolomposai ellen, meghosszabbította büntetésüket, a Szekirkára küldte őket. Bosszúakcióit azonban megnehezítette az a körülmény, hogy egy leleplezett *szekszot* (titkos munkatárs, spicli) az akkori

[49] Érdekes, hogy Arhipelág hajnalán is ott kezdik, ahova később mi is eljutottunk a Spec. lágerokban; a spiclik ártalmatlanná tételével.

jogfelfogás szerint (BK 121. cikkely: „szigorúan bizalmas értesülések nyilvánosságra hozatala hivatalos személy részéről” – függetlenül attól, hogy a saját céljait szolgálta-e a nyilvánosságra hozatallal, s hogy tekinthető-e egyáltalán egy spicli „hivatalos személynek”) bűnösnek minősült, miért is az ISzCs-nek nem állt módjában megvédeni és kiszabadítani a lebukott spicliket. Horogra került – maga bánja! Így szinte a törvényesség bélyegét viselte magán a Kond-sziget.

Az ISzCs, és az ACs „hadműveleteinek`” csúcspontja az az 1927-ben történt eset volt, amikor a fehérgárdisták betörtek az ISzCs-be, feltörték a tűzbiztos szekrényt, kiszedték s közzétették a spiclik névjegyzékét” akik ezzel elveszett emberekké, vádlottakká váltak. Ezután évről-évre gyengült az Adm. O., gyérült a volt tisztek állománya, helyüket egyre növekvő számban bűnözők foglalták el (pl. a „csubarovisták” – huligáncsoport, egy híres leningrádi per vádlottjai). Hamarosan fel is számolták.

A 30-as években különben is új korszakába lépett a lágerintézmény, Szolovka sem maradt a régi: közönséges „javító-munkatáborrá” degradálódott. Feljött a kor ideológusának, Naftalij Frenkelnek baljós csillaga, az ő formulája vált Arhipelág alaptörvényévé:

„A fogolyból mindent ki kell préselnünk az első három hónap alatt. Azután többé nem érdekel bennünket!”

De hol van hát az a Szavvatyij, German és Zoszima? Hol vannak, akiknek eszükbe jutott idejönni a sarkvidékre, ahol barom nem tenyész, halászat nem virul, gabona, zöldség nem terem?

<18. A German-kápolna>

Ó ti, mesterek a viruló föld tönkretételében! Ilyen gyorsan, egy-két éven belül, sikerült tökéletesen s jóvátehetetlenül elfuserálnotok a klastrom mintagazdaságát! Hogy tudták ezt végbevinni? Zabráltak, vitték, amit megfoghattak? Vagy ott helyben dúlták föl az egészet? Ezer meg ezer munkáskézzel rendelkeztek, mégsem tudtak kinyerni semmit sem a földből.

Csak a nemfoglyoknak jutott tej, tejföl, friss hús és Mefogyij atya remek káposztája. A foglyoknak csak rohadt tőkehal, sózva vagy szárítva, híg zupa burizzsel vagy darával, krumpli nélkül, soha *sosi*, soha *borscs*: Persze hogy kitör a skorbut, még az „irodás század” is megkelésesedik, nem beszélve a „közmunkásokról”. A távoli kirendeltségekről „négykézlábas”

transzportok térnek vissza (valóban csak úgy tudtak bemászni a kikötőből).

A (hazulról kapott) pénzküldeményből csak havi kilenc rubelt szabad elvásárolni (a German-kápolnában van a bolt). (Lásd: 18. kép.) Csomagot csak egyet kaphatnak havonta, az ISzCs bontja föl s ha nem kap baksist, kijelenti, hogy a csomag tartalma jórészt tiltott holmi; például dara. A Nyikolaj- és az Uszpenszkij-templomban egyre magasabbra rakják a priccseket, már négyemeletesek. Semmivel sem tágasabb a 13. század elhelyezése sem a Preobrazsenszkij melléképületében (lásd: 20. kép). Képzeljenek e bejárat elé (lásd: 19. kép) egy zsúfolt embertömeget: három és félezren tolonganak itt a munkából hazatérve. A teavízért egy órát is sorban kell állni a kondér előtt. Szombatonként késő éjszakáig tart a névsorolvasás (mint azelőtt az istentisztelet). A higiéniára persze nagy súlyt fektetnek: erőszakkal nyírják, borotválják a foglyokat (elsősorban a papokat, de valamennyit). A hosszú ruháknak, főleg a reverendáknak, nekifogják az ollót, hisz azok igazi baktériumfészkek. (A csekisták ugyanakkor földígérő köpenyt hordanak.) A betegek és az öregek nem tudnak kivánszorogni a fürdőbe, egész télen egy alsóban vagy zsákruhában gubbasztanak a priccseken a körletben, megeszik őket a tetvek. (A hullákat a priccsek alá dugják, hogy felvehessék a fejadagjukat, bár ez különben nem válik az élők javára, mert a tetvek a hűlő hullákról átmásznak az élők meleg testére.) A Kremlben mégcsak van eg.-ügyi osztály s egy kórterem, ha silány is, de Szolovka mélyében ismeretlen a gyógykezelés.

<19. A 13. század szállásának bejárata>

(Ez alól csak az Anzer-szigeten a Golgota-szárnyban elhelyezett szigorított büntető telep kivétel, ott ugyanis gyógykezelnek... megöléssel. Ott a Golgota templomban fekszenek, haldokolnak a táplálékhiány s a kegyetlen kínzások áldozatai: elgyötört papok, szifiliszesek, vén nyomorékok és fiatal tolvajok. A haldoklók kérésére és saját munkája megkönnyítésére az ottani orvos sztrichnint szokott adni a reménytelen eseteknek. Télen sokáig a templomban hevertetik a kiszőrösödött hullákat egy szál fehérneműben, később kirakják az előcsarnokba s nekitámasztják őket a falnak, hogy kevesebb helyet foglaljanak el. Végül kihordják és leszórják őket a Golgota-hegyről.)[50]

[50] A hegynek és a klastromszárnynak ezzel a különös nevével sehol máshol nem találkozunk. A hagyomány szerint (s egy XVIII. századi kézirat szerint; lásd: Állami Közkönyvtár, Szoloveckij Paterik) 1712. június 18-án egy Jób nevű szentembernek, mikor e hegy alatt virrasztott és imádkozott, megjelent

<20. A Preobrazsenszkij-dóm>

Mikor 1928-ban Kemben kiütött a tífusz, hatvan százalékos volt a halálozás. A kór átterjedt a Nagy Szolovka szigetre: száz meg száz tífuszos feküdt akkor egymás hegyén-hátán a fűtetlen „színház” termében, száz meg száz költözött ki a temetőbe. (Hogy ne hibázzanak a számontartásban, az írnokok mindegyiknek a kezére írták a nevét – a gyógyulófélben lévők pedig „éveket” cseréltek a kisbüntetésű holtakkal: átírták a nevüket a saját kezükre.) Mikor pedig 1929-ben ezerszámra hordták oda Közép-Ázsiából a „baszmacsokat”, olyan kórt hurcoltak be velük, amitől fekete hólyagok ütöttek ki a testen s a beteg menthetetlenül elpusztult. A szolovkaiak pestisre vagy himlőre gyanakodtak, ez azonban lehetetlen, minthogy ezeket a betegségeket már tökéletesen leküzdöttük a Szovjet Köztársaságban – így hát a kórt „ázsiai tífusznak” keresztelték el. Gyógyítani nem tudták, tehát úgy szabadultak meg tőle, hogy ha egy cellában megbetegedett valaki, az egész cellát lezárták, senkit sem engedtek ki, csak az ételt adták be nekik, míg valamennyien el nem hullottak.

Hogy kielégítené tudósi ambícióinkat, ha abból indulhatnánk ki, hogy Szolovkában Arhipelág még nem ismerte önmagát, hogy a gyermek még nem volt tisztában saját természetével! Ily módon nyomról-nyomra követhetnénk hajlamainak kibontakozását. De sajnos, nincs így. Mert bár nem volt kitől tanuljon, nem volt, kinek példáját kövesse, s átöröklésre sem mutat semmi jel, Arhipelág mégis korán tudatosította s elárulta későbbi karakterét.

Már Szolovkán fellelhető a későbbi tapasztalatok nagy része. Megvolt már például a kifejezés: „kiemelni a *közmunkából*”. A fekvőhelyek priccsek voltak, de némelyeknek „heverő” jutott. A templom hajójában egész századokat helyeztek el, némelyek azonban húszágyas szobákban, sőt negyed-, ötödmagukkal háltak. Már olyan is akadt, aki jogot formált a női transzportok szemrevételezésére és ágyas választásra (ezer férfira másfél-kétszáz nő jutott, később több). Folyt már a könyöklés a jó helyekért furfanggal, aljassággal, árulkodással. Már leváltatták az irodáról az

---

az Istenanya „égi glóriában” és így szólt hozzá: „Eme hegy ezentúl Golgotának hívassék, templom és klastrom építessék rajta a Megfeszítés emlékezetére. Mert mérhetetlen szenvedésnek színhelyévé váland egykoron.” Fölhúzták tehát s el is keresztelték az épületeket, a jóslat azonban több mint kétszáz esztendeig üres szónak tűnt, nem sok valószínűsébe volt annak, hogy valaha is megvalósul. A szolovkai láger után azonban aligha vonható kétségbe a jóslat igazsága.

„ellenforradalmárokat” – de vissza is rakták őket, mert a bűntényesek nem értették a csíziót. Meg-megsűrűsödött a láger levegője a szállongó rémhírektől. Máris kialakult a fogoly magatartásának alapnormája: senkiben se bízzál! (Ez szorította ki, fagyasztotta meg az ezüstkori széplelkűséget.)

Már a szabadok is kezdték beletalálni magukat a láger nyújtotta lehetőségekbe. A szabad alkalmazott családja ingyen szakácsnőt kapott a lágerből, bármikor igényelhetett bejáró favágót, mosónőt, varrónőt, fodrászt. Eichmans egy sarkvidéki kéjlakot épített magának. Úri allűrjei voltak Patyomkinnak is – ez azelőtt dragonyos őrmester volt, majd kommunista s csekista lett, Kemperpunkt parancsnoka. Éttermet nyitott Kemben, konzervatóriumi zenészek játszottak és selyembe öltözött pincérnők szolgáltak fel benne. Azok a Gulág-káder elvtársak, akik a jegyrendszeres Moszkvából ruccantak át, kedvükre dőzsölhettek itt a 30-as évek elején, egy Sachovszkaja hercegnő szolgálta ki őket, a számla pedig éppen csak a látszat kedvéért, mindössze harminc kopek, a többit a láger állta.

De a szolovkai Kreml még nem az egész Szolovka, az csak annak legkiváltságosabb helye. Még a szárny-klastromok. azok sem az igazi Szolovka (a szocialisták kitelepítése után munkakolóniákat helyeztek el bennült). Az igazi Szolovka a fakitermelő helyeken s a távoli kirendeltségeken volt. De éppen azokról az Isten háta mögötti helyekről a legnehezebb ma tanúságokat szerezni, mert éppen az OTTANIAK nem élték túl. Tudjuk, hogy már akkor sem hagyták megszárogatni a ruháikat ősszel, nem látták el őket meleg ruhával, cipővel télen, a munkanap hosszát pedig a *penzum* szabta meg: akkor lett vége a napnak, amikor teljesítették a normát, ha pedig nem teljesítették, nem is kerültek aznap tető alá. És már akkor úgy fogtak hozzá új telepek „megnyitásához”, hogy kidobtak néhányszáz embert a lakatlan pusztába, minden előkészítés nélkül.

Mégis, a jelek szerint, Szolovka korai éveiben a munkatempót s az eszeveszett penzumok kirovását alkalmi indulatok, múló dührohamok számlájára írhatjuk, melyek még nem álltak össze fojtogató rendszerré. még nem rájuk épült az ország gazdasága, még nem rajtuk állt vagy bukott az ötéves terv. A SzLON-nak az első években még nyilván nem volt szilárd külgazdasági terve, így hát nem is igen számolgatták, hány egy főre eső munkanap megy rá a lágeron belüli munkákra. Ezért is válthatták olyan hirtelen s könnyedén értelmetlen büntetésre az értelmes és gazdaságos munkát: hordatták a vizet az egyik lékből a másikba, átcipeltették a gerendákat az egyik helyről a

másikra, majd vissza. Kegyetlenség volt ebben, de voltak patriarchális vonások is. Amikor majd kitervelt *rendszerré* válik a munkahajsza, a hóhér-erők hiú pazarlásának fog tűnni valakit vízzel nyakon önteni a fagyban, vagy fához kötni a szúnyogok zsákmányául.

Egy hivatalos számadat szerint 1929 előtt a Szovjet Köztársaságban a foglyoknak csak 34-41 százaléka volt „bevonva" a munkába[51] (nem is lehetett másképp az országos munkanélküliség éveiben). Nem világos, ide számították-e a lágerfönntartás házimunkáit is, vagy csak a külterjes munkát. De a többi 60-65 százalék fogoly részére még házimunka sem jut. Szolovkában is ez lehetett az arány. Megállapítható, hogy a húszas években ott is számos fogoly maradt rendszeres munka nélkül (részben öltözet hiánya miatt) vagy valami tessék-lássék munkakört töltött be.

Az első ötéves tervnek az az első éve, mely az egész országot lázba hozta, felrázta Szolovkát is. Nogtyev, az USzLON új parancsnoka (1930-tól) ugyanaz, aki a Szavvatyij klastromszárnyban a szocialisták közé lövetett, ilyen számadatokkal képesztette el „ámulatukban szóhoz sem jutó hallgatóit", előadást tartván a Kem-beli „szabad népnek": „Az USzLON saját szükségleteire kitermelt famennyiségen kívül, mely ugyancsak rohamos növekedésben van, az USzLON csupán „külső" megrendelésre (a ZselLesz-nek és a KarelLesz-nek) a következő értékben szállított: 1926-ban 63.000 rubel, 1929-ben pedig már 2.355.000 rubel értékben (37-szeres növekedés!), 1930-ban pedig az előbbit is megháromszorozta. Útépítési munkákkal Karjala-Murmanszk szektorában 1926-ban 105.000 rubel, 1930-ban hatmillió rubel munkabért könyvelhetett el az USzLON (57-szeres növekedés!).[52]

Ezzel meg is szűnt a régi „mucsai" Szolovka, ahol nem tudták, hogy emésszék el a foglyokat. Majd segít a Munka, a Varázsló!

Születésekor Szolovka a Kemperpunktból indult, felserdülvén, a húszas évek végén ugyancsak a Kemperpunkton át tért vissza a szárazföldre s kezdte meg terjeszkedését. A legsúlyosabb csapás, ami a foglyot érhette, az volt, ha belekerült egy ilyen szárazföldi expedícióba. Korábban Szolovkának nem volt más birtoka a szárazföldön, csak Szoroka és Szumi települések, partvidéki klastromi uradalmak. A felfúvódott SzLON-elefánt hamar túltette magát a klastrom határain.

---

[51] „A börtönöktől..." c. gyűjt., 115. l.
[52] „Szolovecki Szigetek", 1930. 1-2. sz. 56-57. l.

Kerntől keletre a mocsarakon át kezdtek egy utat építeni a foglyok, a Kem-Uchta-i földutat, mely „valamikor szinte megvalósíthatatlan vállalkozásnak tűnt”.[53] Nyáron vízbe fúltak, télen megfagytak. Ettől az útépítéstől szörnyen rettegtek a szolovkaiak, és sokszor föl-fölcsattant a fenyegetés a Kreml udvarán: „Micsoda? *Uchtába* akarsz kerülni?”

Egy másik ilyen utat Parandovnál (Medvezsegorszktól) kezdtek építeni. Ennek munkálatai alatt Gasidze csekista meg szokta töltetni robbanószerrel a sziklát, majd ráküldte a káereket (ellenforradalmárokat) s távcsövön nézte, mint röpülnek levegőbe.

Mesélik, hogy 1928. decemberében Krasznaja Gorkán (Karjala) büntetésből (a norma nem teljesítése miatt) kint hagyták a foglyokat éjszakára az erdőben, százötvenen halálra fagytak. Ez olyan közönséges szolovkai tempó, hogy nincs okunk kétségbe vonni.

Nehezebben hihető a következő eset: a Kem-Uchta vonal építésénél egy Kut nevű helység közelében 1929 februárjában egy fogolyszázadot (kb. száz fő) ugyancsak NORMA NEM-TELJESÍTÉS MIATT BELEHAJTOTTAK A TŰZBE – OTT IS ÉGTEK.

Ezt csak egy tanútól hallottam, aki közel volt az eset helyéhez: D. P. Kallisztov professzortól, volt szolovkai fogolytól, nemrégiben halt meg. Nem gyűjthettem egyéb megerősítő tanúvallomásokat (s gondolom, nem is fog már senki gyűjteni – s hány olyan eset van, amelyről egyetlen tanúságot sem lehet összeszedni!) De azok, akik képesek embereket halálra fagyasztani és levegőbe röpíteni, miért ne lennének képesek elégetni őket? Talán mert nehezebb a kivitelezés?

Akik szívesebben hisznek a nyomtatott betűnek, mint élő emberek tanúságának, azok olvassák el a következőket, ugyancsak az USzLON egyik útépítési vállalkozásáról, ugyanabból az évből, ugyanazokkal a rabszolgákkal, csak éppen a Kola-félszigeten.

„Óriási nehézségekkel járt az útépítés a Bjelaja folyó völgyében és a Vudjärv tó partja mentén a Kukiszvumcsorr hegyig vonuló 27 kilométeres szakaszon. Be kellett temetni a mocsarat (hogyhogy, betemetni? mivel? – csúszik ki a szánkon a kérdés, de a papíron ez nem probléma...) fatörzsekkel és homoktöltésekkel; ki kellett egyengetni a hegyomlásos lejtők szeszélyes domborzatait.” – Később az USzLON vasutat is épített

[53] „Szolovecki Szigetek”, 1930. 1-2. sz. 56-57. l.

ugyanott – „tizenegy kilométert egyetlen téli hónap alatt… (de miért egy hónap alatt? S nem lehetett volna nyárig várni?) –… A feladat megoldhatatlannak látszott. 300.000 köbméter földmunka – (a Sarkkör fölött! és télen! – lehet azt egyáltalán földnek nevezni? Rosszabb minden gránitnál!) – s ezt kizárólag kézi erővel, csákánnyal, feszítővassal és ásóval. – (Aztán volt legalább kesztyűjük?) – A sok híd késleltette a munka haladását. Éjjel-nappal, három váltásban dolgoztak a sarki éjszakát áthasító petróleumlámpák fényénél, utat vágtak a fenyvesen át, tuskót ástak, miközben a hóvihar embernél magasabb torlaszokkal hordta be az utakat…”[54]

Tessék, olvassák csak. S most hunyják be a szemüket. Képzeljék magukat egy gyámoltalan városi polgári helyébe, egy Csehov-rajongó helyébe s abba a jeges pokolba! Vagy egy tübetejkás türkmén helyébe abba az éjszakai hóviharba! S szedjék a tuskót!

Mindez pedig abban a fényes korban volt, a húszas években, amikor még híre sem volt a „személyi kultusznak”, amikor a fehér, sárga, fekete és csokoládébarna fajok az egész Földön úgy néztek országunkra, mint a szabadság fáklyavivőjére.[55] Azokban az években volt mindez, amikor szórakoztató dalocskákat énekeltek Szolovkáról a kabarék színpadáról.

Így bukott meg észrevétlenül – a munkafeladatokon keresztül – az eredeti elgondolás: a szigetekre korlátozott Különleges Rendeltetésű Láger eszméje. Arhipelág, mely Szolovkában született és serdült fel, megkezdte rosszindulatú mozdulatait az ország területén.

A probléma, melyet feltétlenül meg kellett oldani, ez volt: megnyitni előtte az utat az ország területére, de nem engedni, hogy az ország meghódítsa, elcsábítsa, bekebelezze, a saját képére alakítsa át. Ellenséges szovjet hullámtörőt kellett hát építeni Arhipelág minden szigete, minden nyúlványa köré. A két világ egymásba hatolhat ugyan, de nem keveredhet.

Az a bizonyos Nogtyev-féle „ámulatra ragadó” előadás határozati javaslatot terjesztett elő – Kem dolgozóinak határozati javaslatát (hogy onnan az újságokba kerüljön, hogy minden faluban kifüggesszék!):

---

[54] G. Fridman: „Mesés valóság”, cikk a „Szolovecki Szigetek”-ben, 1930. 4. sz. 43-44. l.

[55] Ó Bertrand Russel! Ó, Hewlett Johnson! Hol volt akkor az önök izzó lelkiismerete?

„…A Szovjetunió területén belül élesedő osztályharc… valamint a minden eddiginél nagyobb háborús veszély[56]…még szorosabb együttműködést követel meg egyrészt az OGPU és az USzLON szervei, másrészt a dolgozó tömegek közt… éberséget……A közvélemény mozgósításával… fel kell venni a harcot a szabadok és az elzárt személyek haverkodása ellen, a szökevények rejtegetése, lopott kincstári holmi felvásárlása ellen, továbbá azokkal a rosszhiszemű híresztelésekkel szemben, amelyeket az osztályellenség terjeszt az USzLON-ról.”

Mik azok a „rosszhiszemű híresztelések”? Hogy a lágerokban *embereket* tartanak fogva *alaptalanul*!

S még egy pont: „.. mindenkinek kötelessége azonnal értesíteni a hivatalos szerveket…”[57]

Ejnye, azok a szemtelen szabadok! Barátkoznak a rabokkal, rejtegetik a szökevényeket. Borzasztó vészélv! Ha ennek véget nem vetünk, semmi sem lesz Arhipelágból! S vége az országnak! S vége a forradalomnak!

A „rosszhiszemű hírekkel” szemben pedig becsületes, progresszív híreket bocsátanak szárnyra: hogy a lágerokban gyilkosok, rabiátusok ülnek! Hogy a szökevények közveszélyes banditák! Zárkózzatok házaitokba, féljetek, mentsétek meg gyermekeiteket! Fogjátok el, jelentsétek fel a szökevényeket, segítsétek az OGPU munkáját! Aki pedig nem segíti, arról *azonnali értesítést* kérünk!

Arhipelág terjedésével párhuzamosan szaporodtak a szökések: a fakitermelő s útépítő kirendeltségek borzalmasak – a szökevény előtt pedig az egész szárazföld nyitva áll, s ez mégiscsak ad valami reményt. Különben a szökés gondolata akkor sem hagyta nyugodni a szolovkai foglyokat, amikor még körülzárt szigeten volt a SzLON. Míg a hiszékenyek türelmesen várták a három évük leteltét, az előbbrelátók már rájöttek, hogy sem három sem huszonhárom év múlva nem üt nekik a szabadulás órája. Szabadságot csak a szökéstől remélhetnek.

De hogy lehet megszökni Szolovkáról? A tenger féléven át jég alatt van, de nem egészen, néhol vízterek vannak; hóviharok, csontig ható fagy, köd és sötétség. Tavasszal pedig, és a nyár nagyobb részében, fehérek az éjszakák, messze ellátnak az őrhajók. Csak mikor nyúlni kezdenek az éjszakák, nyárutón és ősszel, köszönt be az alkalmas idő. Persze nem a Kremlben, hanem a külső telepeken, akiknek mozgási lehetőségük és idejük

[56] Nálunk ez mindig „minden eddiginél nagyobb”; alább nem adjuk.
[57] „Szolovecki Szigetek”, 1930. 2-3. sz. 60. l.

volt, az erdőben közel a parthoz, ladikot vagy tutajt építettek s éjjel vízre bocsátották (vagy csak úgy meglovagoltak egy fatörzset) – aztán neki a vakvilágnak, abban a reményben, hogy találkoznak egy külföldi hajóval. A szigetlakók az őrszemélyzet lázas futkosásából s az őrhajók kifutásából értesültek a szökésről; boldog izgalom vett erőt rajtuk, mintha ők maguk szöktek volna meg. Súgva kérdezgették egymást: még nem fogták el őket? Még nem lettek meg? Sokan talán vízbe fúltak, sehová sem jutottak el. Mások talán elérték a karjalai partokat, s eltűntek, mintha meghaltak volna.

Történt egyszer egy nevezetes szökés Kemből Angliába. Ez a vakmerő (akinek a nevét sem tudjuk, nem terjed addig a szemhatárunk) tudott angolul, de eltitkolta. Sikerült Kembe kerülnie a fa behajózásához s ott szót értenie az angolokkal. Az őrség felfedezte a hiányt, a hajót közel egy hétig visszatartották s azalatt több ízben átkutatták, a szökevényt azonban nem találták meg. (Mint kiderült, mihelyt a kutatás megkezdődött a part felőli oldalon, őt a hajó túlsó felén lebocsátották a horgonyláncon s a víz alatt maradt egy lélegző csővel a fogai közt.) A hajó visszatartásáért horribilis kötbért kellett fizetni, végülis látatlanban úgy döntöttek, hogy a fogoly vízbe fúlt és elbocsátották a hajót.

Angliában aztán megjelent egy könyv, méghozzá feltehetőleg nem is egy kiadásban. (Nyilván Sz. A. Malzagov: Pokolsziget c. könyvéről van szó.)[58]

Ez a könyv ámulatba ejtette Európát (a szerzőnek persze biztosan szemére vetették, hogy nagyokat mond; az Új Társadalom hívei egyszerűen nem hihettek ennek a rágalmaktól hemzsegő könyvnek), mert ellentmondott annak, amit már mindenki tudott a szolovkai paradicsomról a *Rote Fahne* riportjából (remélem, a riporter később időzött a Szigetcsoporton), valamint azokból a Szolovka-albumokból, amelyeket a szovjet képviseletek terjesztettek Európában, elsőrendű papíron, hiteles felvételekkel a kényelmes cellákról.. (Nagyezsda Szurovceva, Ausztriában időző kommunistánk kapott egy ilyen albumot a bécsi képviselettől, s felháborodva utasította vissza az Európa-szerte terjesztett rágalmat. Történetesen ugyanakkor jövendő férjének a nővére Szolovkán ült, s két év múlva majd ő maga is libasorban végzi sétáját a jaroszlavli izolátorban.)

<21. Áron Szolc>

[58] Ezt persze nem méltóztatott elolvasni, Sir Bertrand Russel?

Rágalom így, rágalom úgy, de azért bosszantó volt ez a leégés. A Közp. VB tehát egy bizottságot küldött ki a „párt lelkiismeretének” Szolc elvtársnak vezetésével (lásd: 21. kép), vizsgálják ki, mi történik ott azon a Szolovkán (ők ugyanis semmiről sem tudtak). Egyébként ez a bizottság csak a murmanszki vasutat járta meg s ott sem végzett semmi érdemlegeset. A szigetre pedig üdvösnek találtatott elküldeni... – dehogy! látogatásra felkérni – a nagy proletárírót, Makim Gorkijt, aki kevéssel azelőtt tért vissza a proletár hazába.

Az ő tanúsága lesz majd az aljas külföldi koholmány leghatásosabb cáfolata.

Ahogy a szárnyakon járó hír Szolovkába érkezett, megdobbant a foglyok szíve, izgulni- kezdtek a foglárok. Ismerni kell a fogolylelket, hogy el tudjuk képzelni várakozásukat. A jogfosztás, önkény és hallgatás fészkébe lecsap a Sólyom és Viharmadár! Az orosz írók fejedelme! Majd az odamondogat nekik! Majd az megmutatja! Majd az megvéd, ne búsuljatok! Szinte úgy várták Gorkijt, mint az általános amnesztiát.

Izgatott volt a vezetőség is: amennyire lehetett, elrejtette a disznóságot, fölrakta a szemfényvesztő suvickot. A Kremlből szállítmányokat küldtek a távoli telepekre, hogy csökkentsék a létszámot, az eg.-ügyiből is kiírták a betegek jórészét és nagytakarítást tartottak. – Még sétányt is varázsoltak, gyökér nélkül ledugdosott fenyősorral (néhány napig nem száradnak el), ez vezetett a gyermektelepre, az USzLON három hónapja megnyílt büszkeségére, ahol minden gyerek föl van öltöztetve, nincsenek társadalmilag kiközösítettek, s ahol majd Gorkij érdeklődéssel fogja megtekinteni, hogy nevelik a fiatalokat, hogy mentik meg őket a jövő és a szocializmus számára.

Csak Kemre nem terjedt ki a figyelmük: a Popov-szigeten egy alsóba és zsákba bújtatott foglyok dolgoztak a Gleb Bokij berakodásánál, mikor egyszerre föltűnt Gorkij és kísérete, éppen arra a hajóra akartak felszállni. Nosza, rejtvényfejtők és gondolatolvasók! Itt van egy hozzátok méltó feladat, segítsétek ki a csávába került okosokat!

Adva van egy kopasz sziget, minden bokor, minden rejtek nélkül – Gorkij társasága pedig már csak háromszáz méternyire van. Itt csak a gyors megoldás segít. Hogy szabaduljunk meg ettől a csőcseléktől, ezektől a zsákos bikficektől? A Nagy Humanista egész kiszállása értelmét veszti, ha ezeket megpillantja. No persze, igyekszik majd meg nem látni, de segítsünk hát neki! A tengerbe hányjuk őket? – Kapálózni fognak... A földbe temessük? Annyi időnk már nincs... Ebből a

pácból már csak Arhipelág méltó fia tud kimászni. A munkavezető vezényel: „Munkát abbahagyni! Összetömörülni! Még sűrűbben! Földre ülni, ülve maradni!” – és rájuk vet egy óriási ponyvát. – „Aki mozogni mer, agyonverem!”– S már lépdel is a hágcsón fölfelé a volt rakodómunkás, a fedélzeten belemerül a táj szemléletébe. Egy egész óra van még az indulásig – de *nem vesz észre semmit!*

Ez 1929. június 20-án történt. A híres író az Áldások öblében szállt partra. Mellette a menye lépkedett, talpig bőrbe öltözve (fekete bőr-tányérsapka, bőrmellény, bőrbricsesz és magalszárú szűk csizma), mint megtestesült szimbólum: az OGPU kart karba öltve az orosz irodalommal.

Gorkij sietős, hosszú léptekkel futotta be néhány szálláskörlet folyosóját a GPU-főnökök társaságában. Minden cellaajtó sarkig ki volt tárva, de ő éppen hogy csak benézett némelyiken. Az egészségügyi osztályon hófehérbe öltözött orvosok és ápolók kettős sorfala fogadta, alig pillantott rájuk, megállás nélkül folytatta útját. Ezután az USzLON csekistái nagy merészen fölvitték őt a Szekirkára. Hát aztán? A karcerek nem látszottak zsúfoltaknak, s ami a fő, „ülőkéknek” nyoma sem volt. Ellenben padok voltak s tolvajok üldögéltek rajtuk (már szép számmal voltak Szolovkán) s egytől-egyig újságot olvastak. Egy sem reszkírozta meg, hogy fölálljon és panaszt tegyen, ellenben összebeszéltek, hogy fordítva tartják az újságot. Gorkij odalépett az egyikhez és szó nélkül megfordította. – Észrevette! Megértette! Nem hagy cserben bennünket! Védelmünkre kel![59]

A gyermektelepre értek. Micsoda civilizáció! Mindenki külön ágyon, külön matracon. Lapítanak, valamennyien elégedettek. Egyszerre egy 14 éves kölyök kinyitja a száját: „Ide figyelj, Gorkij! Minden, amit itt látsz, hazugság. Tudni akarod az igazat? Elmondjam?” Az író bólogat. Igen, az igazat akarja hallani. (Jaj, kisfiam, ne rontsd el az irodalom patriarchájának éppen hogy csak megalapozódni kezdő jólétét..., moszkvai úrilak, Moszkva-környéki, birtok...) Mindenkit kiparancsolnak, a gyerekeket is, a kísérő gépéusokat is, a fiú pedig másfél órán át

[59] A gépéus hölgy Gorkij kíséretében, aki a tollforgatásban is gyakorolta magát, ezt jegyezte föl: „Ismerkedünk a szolovkai láger életével. A múzeumba megyek... Majd mindnyáján a Szekir-hegyre megyünk. Csodálatos kilátás nyílik a tóra. A víz színe hideg-sötétkék, a tó körül elvarázsolt erdő, szünet nélkül változik a megvilágítás, kigyúlnak a fenyőcsúcsok, tükörképük is égni látszik a tóban. Csend vesz körül, csodálatos szépség. Visszafele érintjük a tőzeg kitermelő telepet. Este hangverseny. Megkínálnak a híres szolovkai heringgel, amilyen apró, olyan finom, csodás ízű, szinte elolvad a szájban.” – „M. Gorkij és fia”; „Tudomány”-kiadó, Moszkva 1971; 276. l. (Ez a jegyzet 1972-ből való.)

beszél, beszél a nyakigláb öregúrnak. Gorkij szeme könnyben úszik, fogy kilép a barakkból. Kint hintó várja, a lágerparancsnok villájába viszik ebédre. Közben a gyereksereg beront a barakkba: „A szúnyogokat is megmondtad?” – Meg. – „Hát az *ülőkéket*?” – Azokat is. – „Hát a *vridlovakat* (VRIDLO: lóhelyettes)?” – Azokat is. – „Azt is, hogy lelöknek a lépcsőn? A zsákruhákat is? A hóba fektetést is?” – Mindent, mindent elmondott az igazságnak ez a kis bajnoka!!!

De mégcsak a nevét sem tudjuk!

Június 22-én, tehát már a fiúval való beszélgetés után, Gorkij a következő bejegyzést tette a külön arra az alkalomra összeeszkábált vendégkönyvbe:

„Képtelen vagyok csak úgy pár szóban összefoglalni benyomásaimat. Sablonos dicséret valahogy nem akar a tollamra jönni, meg aztán restellném is (!) ilyesmit ideírni azoknak a férfiaknak bámulatra méltó energiájáról, akik nemcsak a forradalom éber és fáradhatatlan védelmezői, hanem ugyanakkor kiváló bátor kultúrateremtők is.”[60]

Másnap, 23-án Gorkij elutazott. Alig ért ki hajója a kikötőből, a fiút agyonlőtték. (A lélekbúvár! Az emberismerő! – Hogy tudta otthagyni azt a fiút? Miért nem vitte magával?!)

Jó lecke az új generációnak, hogy higgyen az igazság győzelmében!

Úgy hírlik, hogy Moszkvába érve az irodalom fejedelme makrancoskodott, nem akart dicsérő nyilatkozatot közzétenni az USzLON-ról. No de Alexej Maximics! Mikor minket néz az egész burzsoá Európa!... S éppen most, ezekben a zavaros, veszélyes időkben!... Hogy mondja? Hogy a bánásmód? – ó, hogyne! Azon majd változtatunk, persze, persze!

A szabad sajtóban pedig, a mienkben és a nyugatiban egyaránt nyilatkozat látott napvilágot, egyszer, majd még egyszer, a Sólyom és Viharmadár aláírásával, hogy hazudnak a Szolovkáról terjesztett rémtörténetek, nagyszerűen élnek ott a foglyok s kiváló javító-nevelésben részesülnek.

„És sírba szállván áldást ada...”
Arhipelágra...[61]

---

[60] A „Szolovecki Szigetek”-ből, 1929. 1. sz., 3. l. (Ezek a sorok hiányoznak Gorkij Összegyűjtött Műveiből!)

[61] Gorkij nyamvadt viselkedését Itáliából való visszatérése után haláláig korábban tévelygéseinek s az ítélőképesség hiányának tulajdonítottam. De

Ami a bánásmódot illeti, pontosan, ahogy megígérték. Megjavították: a 11. „karcer”-században ezután már HETEKIG HAGYTÁK ÁLLNI AZ ÖSSZEPRÉSELT EMBEREKET. Kiszállt egy bizottság, de már nem a Szolc-féle, hanem nyomozókból. A vizsgálat (a helyi Inform. Nyomozó Osztály közreműködésével) konstatálta, hogy az embertelen bánásmód kizárólag a fehérgárdisták (az ACs) rovására írandó, no meg persze az arisztokratákéra s részben a diákokéra (ők gyújtották fel Pétervárt is a múlt században). Kapóra jött nekik egy hebehurgya szökési kísérlet is, ebbe a félnótás Kozsevnyikov (a Távolkeleti Köztársaság volt minisztere), Sepcsinszkij és Gyegtyarjev-kovboj volt belekeverve, az egészet kolosszális fehérgárdista összeesküvéssé fújták föl, állítólag meg akartak rohamozni egy hajót, hogy azzal szökjenek meg – most aztán nyakra-főre szedték az összeesküvőket s bár bizonyítékok nem voltak, egyre dagadt az ügy.

A kvótát háromszázban állapították meg, ezt a számot hamar elérték. Akkor 1929. október 15-ének éjszakáján, miután mindenkit bezavartak a körletekbe s rájuk zárták az ajtót, kinyitották a rendesen zárva tartott Szent-kaput, hogy rövidebb legyen az út a temetőig. Az áldozatokat kisebb csoportokban vitték ki, egész éjjel tartott az öldöklés. (Ott valahol a közelben volt megkötve a Bleki kutya, szívszaggató vonítása kísért minden egyes csoportot, nyilván mindegyikben gazdáját. Bagratunit sejtette. A barakkokban a kutya vonításából próbáltak következtetni a csoportok számára, a lövéseket csak rosszul hallották az erős szélzúgásban. Az a vonítás annyira a hóhérok idegeire ment, hogy másnap a Blekit is agyonlőtték, majd minden kutyát a lágerban.)

A hóhérszerepre a három morfinista ficsúron kívül Gyegtyarjev, az ohrána parancsnoka, továbbá Uszpenszkij, a... Kult. Nevelő Osztály főnöke vállalkozott. (Meglepő kombináció, de csak első pillantásra. Uszpenszkij élettörténete *tipikusnak* mondható, nem mintha nagyon gyakori lett volna, hanem mert sűrítve benne van a kor lényege. Lelkész fia volt, így érte őt a forradalom. Mi várt rá? Káderlapok, numerus clausus, kitelepítés, üldöztetés. S változtatni nincs mód, az ember nem

nemrég publikált levelezése a húszas évekből alantasabb indíték föltételezését is jogosulttá teszi: kapzsiságát! Amikor Sorrontóba érkezett, Gorkij csalódva tapasztalta, hogy nem veti fel a világhír – s ami rosszabbi a pénz sem (pedig egész udvart kellett eltartania). Bölcsen belátta hogy mindkettőt csak az Unióban kaphatja meg haza kell hát térnie s elfogadnia a feltételeket. Így adta magát önkéntes fogolyként Jagoda kezébe. Fölösleges óvatosság volt Sztálintól, hogy eltetette láb alól, megénekelte volna ő még 1937-et is!

cserélheti ki az apját. Vagy mégis? Uszpenszkij talált megoldást: MEGÖLTE AZ APJÁT, a hatóságoknak pedig azt mondta, hogy OSZTÁLYGYŰLÖLETBŐL! Egészséges érzés, ez már szinte nem is gyilkosság! Enyhe büntetést kapott, a lágerban pedig rögtön ráállt a kult. nevelő vonalra. Hamar szabadult, s lám, mi már úgy találkozunk vele, mint a szolovkai Kult. Nevelő Osztály főnökével. Nem tudjuk, önként jelentkezett-e a kivégző osztagba, vagy tanácsolták neki osztályhelyzetének megszilárdítása végett. Annak a bizonyos éjszakának hajnalán látták, ahogy lábát a csap alá tartva vértől csöpögő csizmáit mosta. A fényképen (lásd: 30. kép) jobbról a szélső talán ő, talán egy névrokona.)

Részeg fejjel pontatlanul lőttek, s reggel még mozgott az óriási behányt sírgödör.

A szárazföldről egész októberben, de még novemberben is hordták az újabb és újabb csoportokat.[62]

(Bizonyos idő elteltével foglyokkal egyengették el ezt az egész temetőt, fúvós-zenekar kísérete mellett)

E kivégzések után leváltották a SzLON parancsnokát, Eichmanst, utódja Zarin alatt új törvényesség korszaka kezdődött Szolovkán.

Hogy ez milyen volt? 1930 nyarán néhány tucat szektást szállítottak Szolovkára. Ez a szekta az Antikrisztus minden találmányát elutasította: okmányokat, mindennemű hivatalos papírt, még az útlevelet is, nem írt alá semmit, pénzhez nem nyúlt. Egy nyolcvanéves aggastyán pásztorolta őket, vak volt és fehérszakállú, hosszú zarándokbottal járt. Azzal minden haladó ember tisztában volt, hogy az ilyenekkel nem mehetünk be a szocializmusba, mert ott mindenkinek nagyon de nagyon sok dolga lesz a papirosokkal, ezért az lenne a legjobb, ha meghalnának. Kiküldték hát őket a kis Nyúl-szigetre, ez volt a legkisebb a szolovkai szigetvilágban, homokos, fátlan, lakatlan, a régi szerzetes-halászok nyári kunyhóival. Azt mondták nekik, hogy ellátják őket két hónapra váló élelemmel, de szigorúan kikötötték, hogy *valamennyien* írják alá az átvételi elismervényt. Csak természetes, hogy nemet mondtak. Ekkor közbelépett a folyton nyüzsgő Anna Szkripnyikova, aki fiatal kora és a rendszer fiatal kora ellenére már negyedízben volt letartóztatva. Futkosott a könyveléstől a munkavezetőkhöz, meg vissza, bement még a lágerparancsnokhoz is, aki éppen a humánus szabályrend bevezetésével volt elfoglalva. Előbb könyörületre kérte őket, majd fölajánlotta, hogy ő is kimegy a Nyúl-szigetre a

[62] Egy ilyen csoportba Kurilko is belekerült, őt is agyonlőtték.

szektásokkal mint számvivő, vállalja, hogy naponta kiadja porciójukat s elszámol a lágernak. Javaslata nyilván nem ütközött a láger szabályzatába, ennek ellenére elutasították. „De hiszen etetik az őrülteket is, nem kérnek tőlük aláírást!” – kiabált Anna. Zarin csak nevetett. A titkárnő pedig azt mondta neki: „Bizonyára Moszkva utasítása, nem tudhatjuk...”

(Persze hogy úgy volt, Moszkva utasítására történt az egész! Ki vállalta volna különben a felelősséget?) Tehát ELERESZTETTÉK ŐKET ÉLELEM NÉLKÜL. Pontosan két hónap múlva (mert akkor lett újra esedékes, hogy felajánlják nekik aláírás fejében a következő két hónapra szóló kontingenst) kihajóztak a Nyúl-szigetre, de csak szanaszét heverő hullákat találtak: Egytől-egyik megvoltak, senki sem szökött meg.

Most aztán kutassa föl valaki a bűnösöket! Ma, dicső századunk hetedik évtizedében!

Különben Zorint is hamarosan leváltották – túlzott liberalizmus miatt! (Tíz évet kaphatott.)

□□□

A harmincas évek végén megváltozott a szolovkai láger képe, Kiátkozott káerek (ellenforradalmárok) néma temetőjéből egyre inkább azzá vált, ami akkoriban újdonság volt, nekünk maiaknak azonban régi lemez: közönséges bűntényesek javító-munkatáborává. Az országban rohamosan szaporodtak „a különösen veszélyes elemek a dolgozók között”, Szolovkát tehát bűntényesekkel és bűnözőkkel árasztották el. Kezdő tolvajok és vén alvilági rókák tették a lábukat Szolovka földjére. Tódultak a női tolvajok és prostituáltak. (Az előbbiek így *simfelték* Kemperpunktnál az utóbbiakat: „Lehet, hogy lopunk, de nem bocsátjuk áruba magunkat!” Az utóbbiak hetykén nyelveltek vissza: „A magunkét áruljuk, nem lopott holmit!”) Országos harcot hirdettek a prostitúció ellen (persze nem a sajtóban), a nagyobb városokban össze is szedték őket s a standard szerint kiutaltak nekik három évet. A legtöbbet Szolovkára küldték. Elméletileg kétség sem fért hozzá, hogy a becsületes munkától hamarosan megjavulnak. De valami érthetetlen ragaszkodással társadalmilag lealacsonyító szakmájukhoz, már útközben bekéredzkedtek padlót mosni a konvoj körleteibe s a szolgálati fegyelmet veszélyeztetve elcsábították a vörös harcosokat. Ugyanolyan könnyen szót értettek a felügyelőkkel is, persze nem ingyen. Még jobban feltalálták magukat Szolovkán, ahol nagy volt a nőhiány. Nekik utalták ki a körletek legjobb szobáit, minden nap kaptak valami új rongyot, csecsebecsét, körülöttük

szorgoskodtak az „apácák” és más *káer* hölgyek, hímezgették a kombinéjukat. Mire kitelt a három esztendő, úgy megszedték magukat, mint még soha, selyemmel teletömött kofferokkal tértek vissza a hazába, hogy tisztességes életet kezdjenek.

A tolvajok pedig a kártyát honosították meg. A nők jónak látták gyereket szülni Szolovkán: bölcsődék nem voltak, s a csecsemő jó ürügy volt, hogy egész rövid büntetésük alatt mentek legyenek a munkától. (A káer-nők kihasználatlanul hagyták ezt a lehetőséget.)

Megérkezett Szolovkára a kiskorúak első szállítmánya is 1929. március 12-én, attól fogva nem apadt el özönlésük (valamennyien 16 éven aluliak voltak). Először a gyermektelepen helyezték el őket a Kreml közelében, a már említett kirakat-ágyakra és matracokra. A kölykök eldugták a kincstári ruhát s panaszkodtak, hogy nincs miben kimenjenek munkára. Később a fakitermeléshez hajtották őket is, de onnan meg elszökdöstek, nevet és „éveket” cseréltek, míg föl nem ismerték s le nem fülelték őket.

A társadalmilag egészséges elemek megjelenésével fülfrissült a Kulturális-nevelő tevékenység. Jelszó: az analfabétizmus likvidálása (pedig a tolvajok úgyis meg tudták különböztetni a treffet a pikktől), felirat a falon: „A fogoly a szocialista építés aktív tényezője!” Találtak egy szakkifejezést is az átnevelésre: *újrakovácsolás* (bizony; itt találták ki, nem másutt!).

Ez már 1930. szeptemberében volt, amikor a Közp. VB minden dolgozót felhívott a munkaverseny a az élmunkásmozgalom kifejlesztésére. Már hogy is maradhattak volna ki ebről a foglyok? Ha egyszer a szabadok is országszerte hámba feszülnek, akkor ugyebár a foglyok befogása sem tűrhet halasztást?)

Amit a következűkben elmondunk, többé nem élőszóból merítjük, hanem Averbachnak, a tudós jogásznak adatait idézzük[63], ezért azt ajánljuk az olvasónak, hogy csak tizenhatod- vagy akár kétszázötvenhatod-részben fogadja el őket, néha pedig vegye ellenkező előjellel.

Nos, a munkaverseny és élmunkásmozgalom stábja 1930 őszén szerveződött Szolovkán. Megrögzött bűnözők, gyilkosok és útonállók „egy csapásra takarékos gazdákká, bölcs technikai vezetőkké, rátermett kulturális szakemberekké nőtték ki

[63] I. L. Averbach: „A bűnözéstől a munkához”, Visinszkij szerkesztésében, „Szovjet Törvényhozás”-kiadó, 1936.

magukat” (G. Andrejev így emlékszik erre: lekevertek egy nagy pofont – „gyerünk azokkal a köbméterekkel, *kontra* [ellenforradalmár]!). A tolvajok és banditák, mihelyt elolvasták a Közp. VB felhívását, félredobták késeiket és kártyáikat és lángom lelkesedéssel *kommunát* alapítottak. Alapszabályuk szerint a kommuna tagjai kizárólag szegény- és középparaszt, valamint munkásszármazásúak lehetnek (mondani sem kell, hogy minden csirkefogó a Számviteli és Elosztó Hivatalhoz került, mint „volt munkás” – így vált. szinte valóra Sepcsinszkij jelmondata: „Szolovka a munkásoké és parasztoké!”). Ötvennyolcasoknak nem volt helyük a kommunában. (A kommunásak azt is javasolták, hogy „dobják össze” a börtönéveket, osszák el a tagok számával s a középarányost kapja mindenki. A büntetés leteltével így majd egyszerre szabadulnak. De akármilyen jó kommunista javaslat volt ez, a csekisták úgy ítélték, hogy „politikailag még nem érett meg rá az idő”.) A szolovkai kommuna jelmondata: „Leróljuk tartozásunkat a munkásosztálynak!”, de ez még jobb: „TŐLÜNK MINDENT – NEKÜNK SEMMIT!”[64] A kommuna fegyelme ellen vétők számára bestiális büntetéseket eszeltek ki: *megtiltják* nekik, hogy kivonulhassanak munkára! (Nem lehet tolvajt szigorúbban büntetni!!)

A szolovkai vezetőség egyébként nem hevült olyan nagyon, mint a kulturális nevelők, s nemigen hagyatkozott a tolvajok lelkesedésére, inkább a lenini elvhez folyamodott: „Jobb munkáért jobb ellátás.” Ezért külön szállásokra telepítették a kommunásokat, puhábban ágyaztak nekik, melegebben öltöztették és jobb minőségű extra koszton tartották őket (persze a többiek rovására). Ez szörnyen tetszett a kommunásoknak, meg is egyeztek egymás közt, hogy senkit el nem bocsátanak, ki nem zárnak a kommunából.

A nemkommunásoknak is nagyon megtetszett az ilyen kommuna, s versengve kérték a fölvételüket. Ám úgy döntöttek, hogy őket nem veszik föl a kommunába, hanem három „munkakollektívát” alakítanak belőlük, de az említett kedvezmények nélkül. Ötvennyolcasokat e kollektívákba sem vettek be, de a lágerújságban nyakra-főre leckéztette őket a szemenszedett tolvajnép: ideje volna már megtanulni, hogy a láger a munka iskolája.

S repülőgépek szárnyain szálltak a jelentések a Gulág-központba a szolovkai csodáról: a bűnözők hajlamainak rohamos átalakulásáról. A bűnözők szenvedélyes lelkivilága kielégülést

[64] Ez már olyan érett jelmondat volt, hogy méltónak találtatott az egész országban való elterjesztésre.

talált az élmunkásmozgalomban, a munkaversenyben, a tervteljesítésben! – A központ csodálkozott, és hozzáfogott a tapasztalat terjesztéséhez.

Ettől fogva ilyen volt hát Szolovka élete: a láger egy része munkakollektívákba volt beosztva, a teljesítményszázalék pedig nemcsak hogy nőtt; hanem megkétszereződött! (A Kult. Nev. Osztály ezt a kollektíva hatásának tulajdonította, de mi jól tudjuk, hogy csak a szokásos láger*tuhta* [blöff, porhintés, normacsalás – a ford.] volt mögötte.)

A láger másik része a „szervezetlenekből” (egyben táplálatlanokból, ruházatlanokból s nehéz testi munkát végzőkből) állt – ezek persze nem boldogultak a normával.

A szolovkai élmunkásbrigádok közgyűlése 1931 februárjában elhatározta, hogy „nagyszabási: szocialista munkaversennyel felel a kapitalista rágalmakra, miszerint a Szovjetunióban kényszermunka van”. Márciusban már 136 volt az élmunkás-brigádok száma. Áprilisban váratlanul tisztogatásokat követeltek, minthogy „osztályidegen elemek furakodtak be, hogy szétzüllesszék a kollektívákat”. (Rejtély, kik lehettek ezek a züllesztők, hisz ötvennyolcasok nem léphették át a kollektívák küszöbét. Nyilván úgy kell érteni, hogy kitudódott a *tuhta*. Ettek-ittak, jól mulattak – de a számlán elsírták magukat. Valakin el kellett verni a port, hogy a többi is értsen belőle.)

A vidám nyüzsgés, csinnadratta mögött közben zajtalan tevékenység folyik: fogolytranszportok összeállítása. A szolovkai *Alma Mater* kezdi kibocsátani az ötvennyolcasok rajait, hogy új lágerokat alapítsanak távoli, gyilkos tájakon.

3.
Arhipelág metasztázisai

A Szigetvilág fejlődése szorosan összefügg az országban végbemenő változásokkal. Míg az országban munkanélküliség volt, senki sem tartott igényt a foglyok „dolgos kezére, s a letartóztatások nem a munkára való mozgósítás jegyében történtek, hanem a szocializmus útjának tisztára söprését célozták. Csak amikor megérett az idő 180 millió ember silóba aprítására és megkeverésére, amikor a szuperiparosítás tervét elvetve műsorra tűzték a szuper-szuper-szuper-iparosítást, amikor fölvázolták a kuláktalanítást és az egész társadalmát megmozgató első ötéves tervet, a Nagy Fordulat évének előestéjén: csak akkor módosult az Arhipelágról való felfogás és maga az egész Arhipelág.

A Népbiztosok Tanácsa 1928. március 26-án (tehát még Rikov elnöksége alatt) felmérte Büntetőpolitikánk s egyben börtönintézményeink állapotát az egész ország területén. Büntetőpolitikánkról megállapították, hogy nem felel meg a kor követelményeinek. Minek folytán határozatba tétetett[65], hogy az osztályellenséggel és az osztályidegen elemekkel szemben a legszigorúbb rendszabályok foganatosítandók, a lágerfegyelem megszilárdítandó (egyben a szabadságvesztés alkalmazása teljesen mellőzendő a „szociálisan-labilis” elemekkel kapcsolatban); továbbá a kényszermunka olyan értelemben módosítandó, hogy maga a fogoly semmit se kaphasson munkájáért; ellenben az általa termelt érték csorbítatlanul az államgazdaság hasznát szolgálja. Ugyancsak programba vétetett „a munkakolóniák kapacitásának sürgős növelése” – magyarán minél több és minél nagyobb láger beindítása az előirányzott letartóztatási kampányok áldozatainak befogadására. (A rabszolgamunka gazdasági szükségszerűségét már Trockij is felismerte, ő azonban sorozással, általános mozgósítással akart volna „munkahadsereget” szervezni. Az egyik eb, a másik kutya. Sztálin azonban, talán hogy csak azért se legyen igaza örökös ellenlábasának, vagy hogy egyszer s mindenkorra elejét vegye minden zúgolódásnak és a hazatérés reményének,. elhatározta, hogy „munka-hadseregét” megdolgozza a börtöngépezet húsdarálójában.) Közben a munkanélküliség is megszűnt az országban, s így *gazdaságpolitikai* értelemben is aktuálissá vált a lágerok kibővítésének programja.

[65] Október-Archiv, 393/78/65, 369-372. l.

Míg 1923-ban csak háromezer embert tartottak fogva Szolovkán, 1930-ban már ötvenezer körül, további harmincezret pedig Kemben. A szolovkai rákos daganat 1928-ban *metasztázisokat* kezdett kibocsátani, mindenekelőtt Karjalába: útépítés, fakitermelés exportra. A SzLON mérnököket is készséggel bocsátott áruba, ezek konvoj nélkül utazgattak észak tájain, keresetük pedig a lágerkasszába folyt. A SzLON lágerpontjai már 1929-ben megjelentek a murmanszki vasút minden szakaszán Logyejnoje Polje és Tajbola között. A terjeszkedés ezután a vologdai vasútvonalat veszi célba, méghozzá oly buzgón, hogy a SzLON kénytelen diszpécser-pontot nyitni Zvanka állomáson. Logyejnoje Poljéban 1930-ban összeállt és önállósult a SzvriLag, Kotlaszban megnyílt a KotLag. A BelBaltLag, Medvezsegorszk központtal, 1931-ben született[66], ez viszi majd el a következő két évben Arhipelág hírét a világ minden tájára s minden időkre.

A rosszindulatú sejtek pedig osztódtak, egyre osztódtak. Két oldalról a tenger, illetőleg a finn határ útjukat állta ugyan, de a Krasznaja Viseránál semmi akadálya sem volt a lágerszervezésnek (1929), s ami a legfontosabb, nyitva volt az út kelet felé, az Orosz Szibériába. Szoróka és Kotlasz között korán kiépült a vasút (Szoróka – fölépítjük *„do szroka”*, azaz határidő előtt – így húzták a foglyok Sz. Alimov lágerpoétát, aki azonban nem csüggedt s kiszabadulván dalszövegíró lett). A sejtek Észak-Dvinát is elérték s ott SzevDvinLag-gá tömörültek. Innen föltartóztathatatlanul áthúzódtak az Urál-vidékre, ahol 1931-ben megalakult a SzLON Észak-Uráli Osztálya, ebből hamarosan két önálló lágerpont sarjadzott: a SzolikamLag és a SzevUralLag. A Bereznyik-láger egy óriási vegyi kombinát építésébe fogott, ez idővel nagy hírre emelkedett. 1929-ben Szolovka egy őrkíséret nélküli fogolyexpedíciót menesztett a Csibja folyóhoz, M. V. Ruscsinszkij geológus vezetésével, a XIX. század 80-as éveiben talált petróleum feltárására. Az expedíciót siker koronázta, ezzel Uhtában is megnyílt az UhtLag. De ez sem volt rest: rövidesen áttételeket bocsátott északkeletre, s a Pecsora bekebelezésével UhtPecsLag-gá alakult át. Ennek alosztályai, az Uhta-, Inta-, Pecsora- és Vorkuta-részlegek egytől-egyig jövendő nagy önálló lágerok csíráinak bizonyultak.[67]

---

[66] Legalábbis hivatalosan. A valóságban már 1930-ban, de a szervezési időt letagadták, hogy ne tűnjenek olyan hosszúnak a büntetések – egy kis smink a történelem tükre előtt, szóval itt is lágerblöff, „tuhta”.

[67] Dobálódzunk itt dátumokkal és helynevekkel, de kérjük az olvasót, ne felejtse el, hogy mindezt kérdezgetés és összehasonlítás alapján tudjuk, tehát előfordulhatnak tévedések és hiányok.

Ezen óriási kiterjedésű, járhatatlan északi tájak kolonizálásához feltétlenül vasutat kellett építeni Kotlasztól Knyazs-Pogoszton és Ropcsán át Vorkutába. Ez is két önálló lágert eredményezett: a Kotlasz-Pecsora szakaszon a SzevZselDorLag-ot s a Pecsora-Vorkuta szakaszon a PercsorLag-ot (nem tévesztendő össze az iparosítást célzó UhtPecsLag-gal!). Ami azt illeti, jó sokáig elhúzódott ez a vasútépítés. A Knyazs-Pogoszt-Ropcsa szakasz csak 1938-ra készült el, az egész pedig csak 1942 végére.

Így merültek föl a kisebb-nagyobb új szigetek százai a tundra és a tajga tengermélyéből. Menetközben (vagy inkább a harc hevében) alakult ki Arhipelág új szervezete: lágerigazgatóságok, lágerosztályok, lágerpontok (OLP – azaz külön lágerpont, KOLP – azaz parancsnoki- és GOLP – azaz elit-lágerpont), láger-részlegek (azaz kirendeltségek és fiók-kirendeltségek). Az Igazgatóságok Osztályokra, az Osztályok Alosztályokra tagozódtak: I. az Ipari II. a Számviteli és Elosztó-, III. (már megint a harmadik!) az Operatív-Cseka-Alosztály.

(Az egykorú doktori értekezések így írtak erről: „Kezdtek már kibontakozni az osztálynélküli társadalom *egyes* fegyelmezhetetlen tagjai számára létesítendő nevelő intézmények körvonalai."[68] Nini, valóban: ha megszűnnek az osztályok, automatikusan meg kell szűnniük a bűntetteknek is! Lélegzetelállító gondolat: hogyan? Maholnap nyakunkon az osztálynélküliség, s akkor senki sem *ül* majd? Nyugi, nyugi: *egyes* fegyelmezetlenek... Mégsem lesz hát dutyi nélkül az osztálynélküli társadalom sem.)

Szóval az egész északi Arhipelág Szolovkából sarjadt ki. De mégsem csak abból. A teremtő igére gomba módra kezdtek kinőni a földből a javító-munkatáborok és kolóniák az irdatlan ország egész területén. Minden tartomány kitermelte a maga ITL-jeit és ITK-it. Millió meg millió kilométer hosszúságban húzódtak a szögesdrótok, keresztezték egymást, összefonódtak, vidáman villogtatták tüskéiket a vasutak s autósztrádák mentén, a városok határában. Kelevényként éktelenkedő őrtornyok váltak az orosz táj fő jellegzetességévé, s csak valami csodálatos véletlen folytán nem kerültek rá sem a festők vásznára sem a filmkockákra.

Mint már a polgárháború alatt divatba jött, előszeretettel „sorozták be" lágercélokra a volt kolostorokat, melyek fekvésüknél fogva ideálisan szolgálták az elkülönítést. A torzsoki „Borisz és Gleb"– kolostorból elosztó pont léti (ma is az), a

[68] „A börtönöktől..." c. gyűjtemény, 429. l.

Valdaj-tó partján, Zsdanov majdani villájával szemben fekvő klastromból kiskorúak munkatelepe, a Nyilov-remeteségből a Szeliger tó Sztolb-szigetén láger, a Szarov-remeteségből a Potyma-lágerok főfészke, és így tovább a végtelenségig. Lágerok nőttek a Don-medencében, a felső-, középső- és alsó Volga-vidékén, az Ural középső és déli részein, a Kaukázusban, Közép-Kazahsztánban, Közép-Ázsiában, Szibériában és Távol-Keleten. Hivatalos közlemény szerint, 1932-ben 253.000 hektár volt a mezőgazdasági javító-munkakolóniák művelése alatt a Szovjet Köztársaság területén, az Ukrán Köztársaságban pedig 56.000 hektár.[69] Ha egy kolóniára átlag ezer hektárt számítunk, azt kapjuk eredményül, hogy akkor már több mint háromszáz *szelhoz* létezett, pedig ez még csak a legkevésbé fontos és legenyhébb lágertípus. (A határszéli területek ide sincsenek számítva.)

A foglyok elosztását a közeli és a távoli lágerok közt könnyen megoldották a Közp. VB és a Népb. Tanácsa 1929. november 6-i (ezzel is Október évfordulójába trafáltak...) rendelete alapján. A korábbi „szigorú elkülönítést" megszüntették (ez csak akadályozta volna a termelő munkát). Úgy döntöttek, hogy a *közönséges* (azaz a közeli) lágerokba a három évnél rövidebb büntetésűeket küldik, a 3-10 évre elítélteket pedig a távoli lágerokba.[70] S minthogy az ötvennyolcasok sohasem kaptak három évnél kevesebbet, meg is indult az áradásuk észak felé, Szibéria meghódítására s a pusztulásba.

Mi pedig ugyanakkor dobszóra masíroztunk!...

Arhipelágon makacsul tartja magát a hiedelem, hogy *„a láger Frenkel találmánya"*.

Azt hiszem, könyvem eddigi fejezetei eléggé megcáfolták ezt a hazafiatlan s a Szovjethatalmat egyenesen sértő koholmányt. Ha kevés anyag állt is rendelkezésünkre, remélem, sikerült bebizonyítanunk. hogy már 1918-ban is szerveztek lágerokat emberek sanyargatására és dolgoztatására. Könnyű volt rájönni Frenkel nélkül is, hogy a lágerfoglyok mással is tölthetik idejöhet, mint morális filozofálgatással („a szovjet javító-dolgoztató politika célja egyáltalán nem az egyén megjavítása a szó hagyományos értelmében"[71]), de nem ám, meg kell őket dolgoztatni s a normákat úgy felsrófolni, hogy

[69] „A börtönöktől..." c. gyűjtemény, 136-137. l.
[70] A Szovjetunió Törvénytára, 1929. 72. sz.
[71] „A börtönöktől...", 384. l.

belegebedjenek. Már Frenkel előtt is így beszéltek: „munkával javítani" (de már Eichmans korában így értették: „munkával kiirtani").

De mégcsak újszerű dialektikus gondolkodás sem kellett ahhoz, hogy a rab munkaerő civilizálatlan tájakon való bevetésének ötlete felmerüljön. Már a cári közlekedésügyi minisztérium gondolt arra 1890-ben, hogy az Amur-vidék vasútépítését kényszermunkára és száműzetésre ítéltekkel valósítsa meg. A fegyenceket egyszerűen kényszerítették, a kitelepítetteknek és száműzötteknek pedig *megengedték*, hogy részt vegyenek az építésben, ennek fejében büntetésük felét vagy harmadát engedték el (egyébként azok jobbnak látták egyszerre megszabadulni az egész büntetéstől és megszökni). A Bajkál körül épülő vonalon 1896 és 1900 között több mint másfélezer fegyenc és két és félezer száműzött dolgozott.[72] Tehát az ötlet igazán nem mondható újnak s a „leghaladottabb" nevelési elvekből fakadónak.

Azt azonban el kell ismerni, hogy Arhipelág agytrösztje valóban Frenkel. Ama szerencsés halandók egyike ő, akiket szomjaz és óhajtva vár a történelem. Igen, voltak Frenkel előtt is lágerok, de még nem nyerték el azt a végleges, egyedi jelleget, mely a tökéletesség ismérve. Mint minden nagy próféta, Frenkel is akkor tűnt fel, amikor a legnagyobb szükség volt rá: a metasztázisok burjánzásának kezdetén érkezett Arhipelágra.

Naftalij Aronovics Frenkel török zsidó volt, Konstantinápolyban született. Kereskedelmi iskolát végzett, fával kezdett kereskedni Mariupoljében, cégtulajdonos és nemsokára milliomos lett: „a Fekete-tengeri fakirály." Saját gőzhajóival szállított, s még lapot is alapított Mariupoljében „Kopejka" címmel, ebben szapulta s törte le konkurrenseit. Az első világháború alatt titkos fegyverszállításokat irányított Gallipolin át. Spekuláns orra 1916-ban veszélyt szimatolt, ezért még a Februári forradalom előtt Oroszországból Törökországba utalta át, minden tőkéjét, majd 1917-ben maga is Konstantinápolyba költözött.

---

[72] Általában véve azonban visszafejlődő tendenciát mutat a kényszermunka a 19. sz.-i Oroszországban: egyre kevésbé lesz „kényszer" s lassan meg is szűnik. A 90-es években még a Kari-fegyházban is csak éveiket morzsolgatták a rabok, nem dolgoztak többé. Akatujban is enyhültek a munkakörülmények (P. Jakubovics). Eszerint inkább csak átmeneti megszorultságból vonhatták be a rabokat a Bajkál-tó körüli vasútépítésbe. Alighanem itt is azt a „két szarvat", azt a parabolát látjuk, amit a börtönöknél megfigyeltünk (I. rész, 9. fej.): egy lágyuló és egy szarusodó ágat.

Öreg napjaiig élhette volna a kereskedő kellemes-izgalmas életét, nem ismerte volna meg a keservet s a bút, nem vált volna legendás alakká. Ám valami végzetes erő a Vörös Birodalomba csalta.[73] Egy nem ellenőrizhető vélemény szerint, konstantinápolyi éveiben ő lett volna a szovjet titkosszolgálat helyi megbízottja (ráadásul elvi meggyőződésből, de ez már alig hihető, ugyan mire lett volna az jó neki?). Az az egy biztos, hogy a Szovjetunióba a NEP-évek alatt érkezik, s a GPU titkos utasítására, de mintegy a saját kezdeményezésére fekete börzét nyit, ahol ékszert s, aranyat vásárol fel szovjet papír-rubelért (a GPU és Torgszin „aranykampányának" előfutára!). Az ügynökök és spekulánsok még a régi időkből ismerték és megbíztak benne – dőlt hát az arany a GPU-ba. A felvásárlások befejeztével a GPU csupa hálából lesittelte Frenkelt. A legokosabb ember is melléfog néha.

De Frenkel elpusztíthatatlan és nem haragtartó: a Lubjankában, esetleg már útban Szolovkába, keresi a kapcsolatokat új főnökeivel. Csapdában érezve magát nyilván elhatározta, hogy ebből a sorsfordulatból is levonja az optimális gyakorlati következtetéseket. Mikor 1927-ben Szolovka földjére lép, azonnal kiemelik a transzportból, s a klastrom falain kívül egy kőbódéban szállásolják el, csicskást bocsátanak rendelkezésére, s szabad mozgást engedélyeznek neki a szigeten. Mint már említettük, a gazdasági szektor vezetője lesz (a szabadoknak járó kiváltságokkal), s ebben a minőségben állítja fel híres tételét a fogoly kiszipolyozásáról az első három hónap alatt. 1928-tól Kemben találjuk, itt jövedelmező mellékfoglalkozásba kezd. Kembe szállíttatja a barátok által évtizedek során felhalmozott és a raktárokban elfekvő bőröket, ugyanoda vonja össze a fogoly szűcsöket és cipészekei is, innen látja el divatos cipővel és bőr-rövidáruval a moszkvai Kuznyeckij-hídnál lévő szaküzletet (melyben a GPU szolgál ki és inkasszál, ám a cipővásárló hölgyikék ezt nem tudják, sőt akkor se jut eszükbe, ha majd őket is elzsuppolják a Szigetcsoportra).

1929-ben aztán repülőgép érkezik Moszkvából, s egyenesen Sztálin elvtárs színe elé röpíti Frenkelt. A foglyok (és a csekisták) Nagy Barátja háromórás izgalmas beszélgetést folytat vele. Gyorsíró nem volt jelen, jegyzőkönyvet sohasem fogunk látni e tárgyalásról, de anélkül is világos, hogy Frenkel káprázatos perspektívákat vázolt fel a Népek Atyjának, hogy lehet hasznosítani a rabszolgamunkát a szocializmus építésében. Lendületes ecsetje nyomán egymás után jelentek meg a Szovjetunió térképén Arhipelág földrajzi helyei, melyeket most

[73] Erről saját külön elméletem van, más helyen majd elmondom.

kitapintani, rekonstruálni próbálunk szerény tollunkkal. Társa csendes pöfékeléssel hallgatta. Ekkor hangozhatott el s nyilván Frenkel szájából a javaslat, hogy a lágerállományt A, B, C, D csoportokba kell beosztani, így kötni meg a lágerparancsnok, de még inkább a fogoly kezét: mindazok, akik nincsenek kijelölve házimunkára (B), nincsenek betegállományban (C), nem ülnek a karcerban (D), kötelesek napról-napra, évről-évre igába állni (A). Ekkora precizitás ismeretlen volt ezideig a börtönök történetében, világviszonylatban is. Frenkelnek s ennek a tárgyalásnak tulajdonítható az a másik javaslat, is, mely szakítani kíván a rabok egyenlő táplálásának reakciós gyakorlatával s a szűkös élelem újrafelosztására egységes rendszert dolgoz ki Arhipelág számára: a *progresszív kenyér- és főtt étel-skálát* – mellesleg lehet, hogy ezt az eszkimóktól vette át: azok is halat kötnek a rúdra a húzó kutyák orra elé. Egyéb javaslatai is voltak a jó munka jutalmazására: duplán beszámított munkanap, időelőtti szabadon bocsátás (de aligha eredeti ebben sem: Csehov már 1890-ben kimutatta mindkettőt a szahalini fegyházban). Valószínűleg abban is ez alkalommal állapodtak meg, hogy első kísérleti terepül a Fehér-tenger csatornát választják, nemsokára oda is küldik ezt a vállalkozó szellemű spekulánst – nem építésvezetőnek, nem is lágerparancsnoknak, hanem egy külön az ő számára kreált posztra: *munkaparancsnoknak*, a munkacsata fővezérének.

<22. N. A. Frenkel>

De nézzék csak, itt van ő maga (lásd: 22. kép). Arcára rá van írva az emberellenesség és a rosszindulat. Mégis így áradozik róla a hamarosan megjelenő Fehér-tenger Album egyik szovjet írója: „Szeme mint az ügyészé vagy vizsgálóbíróé, szája a szkeptikusé és szatirikusé... Ebben az emberben végtelen hatalomvágy és büszkeség lakozik, a hatalom korlátlansága és osztatlansága mindennél fontosabb neki. Hacsak az kell, hogy rettegjék, tud ő rettenetes is lenni. A mérnökökkel brutálisan érintkezik, szándékosan megalázza őket.”[74]

Azt hiszem, az utóbbi mondat adja kezünkbe a kulcsot Frenkel jelleméhez és pályájához.

A csatornaépítés megindulásakor szabaddá teszik, a kész csatornáért Lenin-renddel tüntetik ki s egyben megbízzák a BAMLag-munkálatok vezetésével (Bajkál-Amur-i vasútvonal – ez még a jövő zenéje: a 30-as években építik ki duplavágányúvá az egész Transz-szibériai vonalat). Ezzel még korántsem ért véget

---

[74] „A Sztálinról elnevezett Fehér-tenger-Balti csatorna építésének története, 8. fejezet.

Naftalij Frenkel pályafutása, de erről inkább a következő fejezetben szólunk.

Arhipelág egész hosszú történetének, melyről ezt a házikészítésű könyvet vagyunk kénytelenek összefusizni, alig van említésre méltó tükröződése a Szovjetunió félévszázados, nyomtatásban megjelent irodalmában. Talán ebben is az a gonosz véletlen ludas, amely lágeri őrtornyokat sem engedett soha a filmkockákra s a festők vásznaira jutni.

A Fehér-tenger-csatorna és a Volga-csatorna azonban kivétel: mind a kettőről könyv áll rendelkezésünkre, így legalább ezt a fejezetet dokumentumokra és felelős személyek tanúságaira építve írhatjuk meg.

Igényes kutató, mielőtt felhasználna egy forrást, általános jellemzést szokott adni róla. Tegyük mi is ezt.

Az előttünk fekvő kötet legjobban misekönyvre emlékeztet, kemény fedőlapján a Félisten domborított képmásával. „A Sztálinról elnevezett Fehér-tenger-Balti Csatorna” c. könyv 1934-ben jelent meg az Állami Kiadónál. A szerzők a XVII. Pártkongresszusnak ajánlják s valószínűleg éppen a kongresszus megnyitására készülnek el vele. A mű Gorkij: „Gyárak és üzemek története” c. sorozatában jelenik meg. Szerkesztették: Maxim Gorkij, A. L. Averbach és Sz. G. Firin. Az utóbbi név kevéssé ismert irodalmi körökben, fűzzünk hozzá magyarázatot: Szemjon Firin, fiatal kora ellenére a GULag igazgatóhelyettese.[75]

A mű keletkezésének története: 1933. augusztus 17-én százhúsz szovjet író részvételével *sétahajózást* rendeztek a nemrég elkészült csatornán. D. P. Vitkovszkij előmunkás; maga is fogoly, tanúja volt, hogyan tolongtak a fedélzeten a talpig fehérben pompázó urak, míg a hajót átemelték egy zsilipen, hogyan intettek magukhoz egyeseket a zsilip körül tevékenykedő foglyok közül (akik egyébként nem annyira építők, inkább üzemeltetők voltak), s hogyan kérdezgették őket lágeri elöljáróik jelenlétében, hogy szeretik-e csatornájukat, munkájukat, gondolják-e, hogy itt megjavultak, s hogy megfelelően gondoskodik-e a vezetőség a foglyok ellátásáról. Kérdés kérdést követett, de mind a fönti stílusban, a fedélzetről lekiabálva, a főnökség füle hallatára s csupán a hajó zsilipelése alatt. E kirándulást követően 84 írónak sikerült valahogy kivonnia magát a gorkiji kollektív műben való részvétel alól (persze, lehet, hogy ők is megírták valahol zengeményeiket, szorgalmi

[75] Írói ambícióra mutat, hogy külön, a saját neve alatt is írt egy brosúrát a Fehér-tenger-csatornáról.

dolgozataikat); a többi 36-ból állt össze a szerzőkollektíva, ők hozták létre 1933 őszén és telén megfeszített munkájuk eredményeként ezt a becses dokumentumot.

A könyvet mintegy az örökkévalóság igényével írták, hogy a késő nemzedékek olvassák és ámuljanak. De a körülmények végzetes alakulása következtében a benne magasztalt és fényképekkel megörökített nagykutyák két-három év múlva valamennyien lelepleződtek, mint a nép ellenségei. Természetesen a könyv példányait is kiselejtezték a könyvtárakból és zúzdába küldték. Majd 1937-ben a magántulajdonban lévő példányokat is megsemmisítették tulajdonosaik, nehogy börtönbe kerüljenek miatta. Ezért alig-alig maradt fenn egy-két példány napjainkig, új kiadásra pedig semmi kilátás. Annál inkább kötelességünknek érezzük, hogy megőrizzük honfitársaink számára azokat a magasztos és fontos eseményeket, amelyeket ez a könyv tartalmaz. Örökítsük meg a szerzők nevét is az irodalomtörténet számára, vagy ha nem mindét, legalább a következőkét: Maxim Gorkij, Viktor Sklovszkij, Vszevolod Ivanov; Vera Inber, Valentin Katajev, Mihail Zoscsenko, Lapin és Hacrevin, L. Nyikulin, Kornelij Zelinszkij, Bruno Jaszenszkij (a „Leverjük az osztályellenséget" c. fejezet szerzője), Je. Gabrilovics, A. Tyihonov, Alexej Tolsztoj, K. Finn.

Megtudjuk Gorkijtól, miért olyan életbevágóan fontos ez a könyv a foglyoknak, a csatorna építőinek: „A csatornaharcosoknak[76] szegényes a szókincsük", nem találnak szavakat, hogy kifejezzék az átneveléssel kapcsolatos bonyolult érzelmeiket – dehát azért van szókincsük az íróknak, hogy segítségükre siessenek. De maguknak az íróknak is életbevágóan fontos ez a könyv – írja Gorkij: „A csatorna megismerése megihlette az írókat, új lendületet adott munkájuknak....Most érkezett el az *irodalom fölzárkózásának* ideje, hogy végre egy színvonalra kerüljön hatalmas vívmányainkkal" (Mi emeltük ki – A. Sz. Ezt a színvonalat érezzük ma is a szovjet irodalomban.) Azt meg hangsúlyozni is fölösleges, mennyire életbevágóan fontos ez a könyv az olvasó számára (akik hamarosan maguk is szép számban kötnek ki a Szigetcsoporton).

Hogy látja tárgyát a szerzőkollektíva? Milyen előítéletekkel közeledik hozzá? Eleve megvan győződve minden ítélet igazságosságáról, arról, hogy a csatornához hajtott rabok kivétel nélkül bűnösek. A „meggyőződés" szó itt túlságosan erőtlen:

[76] Ebben az elnevezésben állapodtak meg, hogy lelkesítsék a „harcosokat" (vagy a soha meg nem alakult munkahadsereg tiszteletére?).

elképzelhetetlen, hogy a szerzők egyáltalán fölvessék vagy megfontolás tárgyává tegyék ezt a kérdést. Nekik ez olyan természetes, mint az, hogy éjjel sötét van, nappal világos. Szókincsükkel és stílusfordulataikkal belénk csempészik a 30-as évek minden embertelen legendáját. A „kártevés" szerintük a mérnöki jellem alapvonása. Az ő szemükben az agronómusok is; akik a túl korai vetés ellen (a hóba? vagy a sárba?) szóltak, a csatornázók is, akik vízzel látták el Közép-Ázsiát, kétségtelenül kártevők. Könyvük minden lapja tele van a mérnöki kar ócsárlásával, úgy írnak róla, mint valami alsóbbrendű, elégenerált fajról. A 125. lapon azt olvassuk, hogy *a forradalom előtti orosz mérnökség jórészt szélhámosokból került ki*. Itt tehát már nemcsak egyének elmarasztalásáról van, szó. (Úgy értsük, hogy a mérnökök már a cári rendszerben is szabotáltak?) S ezt olyanok írják, akik még a négyzetgyökvonáshoz sem értenek (pedig azt némelyik cirkuszi ló is tudja).

<23. Ja. D. Rappoport (nem látszik butának)>

A szerzők úgy ismételgetik azoknak az éveknek képtelennél képtelenebb vádjait, mint kétségbevonhatatlan történeti tényeket: hogy a munkásnőket arzénnal mérgezik az üzemi étkezdében; hogyha a szovhozban megsavanyodik a tej, az nem ügyetlenségből s hozzá nem értésből történik, hanem ellenséges szándékból, azért, hogy a lakosság *felfúvódjék az éhségtől* (szóról-szóra így írják). Sematikus általánosítással, mint valami személytelen fogalomról, írnak arról a bizonyos *kulákról*, az elvetemült gonoszság megtestesüléséről, aki *egy üzembe befurakodva anyacsavart dob az esztergagépbe*. Na ja, ők az emberi lélek ismerői, nekik könnyebb elképzelni, hogy egy ember, aki valami csoda folytán megmenekült a tundrára telepítéstől s a városban húzta meg magát, majd, mikor már szédelgett az éhségtől, még nagyobb csodával bejutott egy üzembe, ahelyett, hogy a családját etetné, csavarokat hajigál a gépbe!

<24. M. D. Berman>

<25. L. I. Kogan>

Ezzel szemben, amikor a csatornaépítés vezetőiről, a munkaadókról szólnak, a szerzők nem tudják, de nem is akarják fékezni elragadtatásukat. Bár a harmincas években vagyunk már, következetesen csekistáknak nevezik a munkáltatókat, minket is arra kényszerítve, hogy ezzel a terminussal éljünk. Nemcsak eszüket, akaraterejüket, szervezőképességüket csodálják, hanem magasabb emberi értelemben is felsőbbrendű lényeknek tartják őket. Jellemző példa a Jakob Rappoportról

közölt epizód (lásd: 23. kép). A Voronyezsbe evakuált dorpáti (észt) egyetemnek ez a félbemaradt diákja új hazájában egy guberniumi cseka alparancsnoka lett., A szerzők elmesélik, hogy egyszer inspekciót tartva a munkaterepen, nem volt megelégedve a rabok talicskázási technikájával, s ezzel a megsemmisítő kérdéssel fordult a mérnökhöz: Tudja-e, mennyi negyvenöt fok koszinusza? Mire a mérnök, akit lesújtott, porig alázott Rappoport tudománya[77], azonnal visszavonta kártevő utasításait, s ettől fogva magas technikai szinten folyt a talicskázás. Ilyen epizódok beleszövésével a szerzők nemcsak művészi finomsággal fűszerezik témájukat, hanem a tudomány magaslatait is megvillantják előttünk.

Minél magasabb pozíciót tölt be a munkáltató, annál mélyebb hajbókolással jellemzik őt a szerzők. Mértéktelen dicshimnuszokat zengenek Matvej Berman GULag-főnökről[78] (lásd: 24. kép), ugyancsak sok lelkendezés jut Lazar Kogannak is (lásd: 25. kép), aki 1918-ban anarchista létére átállt a győztes bolsevikokhoz, először mint a IX. Hadsereg Különítmény-Osztályának parancsnoka téve le a hűség vizsgáját, hogy aztán az OGPU csapatainak alparancsnokává lépjen elő. Benne tisztelhetjük a GULag egyik alapítóját, majd a Fehér-tenger Csatorna munkálatainak egyik vezérét. Annál boldogabbak szerzőink, hogy egy Kogan elvtárssal lehetnek egy véleményen, az ő szavait idézhetik a *vas-népbiztosról*, Jagodáról: „Jagoda elvtárs a mi vezérünk, életünk fő irányítója.” (Elsősorban ez a mondat okozta ennek a könyvnek a vesztét! Genrih Jagoda magasztalása és arcképe ki volt tépve még a számunkra-megmentett egyetlen példányból is, és ugyancsak fáradságosan sikerült fölhajtanom a mellékelt fényképet (lásd: 26. kép).

Ugyanez a hangnem, de még jobban nekieresztve, uralkodott a láger kiadványaiban is. Egy példa: „Illusztris vendégek látogatták meg a 3. számú zsilipet (képmásaik minden barakkban ki voltak függesztve): Kaganovics, Jagoda és Berman elvtársak. Az emberek még gyorsabban jártatták a kezüket. Odafönt mosoly ül az arcokon – lent a munkagödörben száz meg száz arc tükrözi ezt a mosolyt.”[79] – No és a kincstári csasztuskákban:

[77] A koszinusz fogalmát azonban elvétette Rappoport.- „Fehért. Csat.”, 107. l.

[78] M. Berman – M. Borman: megint csak egy betűnyi különbség… mint Eichmans – Eichman esetében.

[79] Ju. Kurenko: „A 3. sz. zsilip”, a Dmit Lag Kult. Nev. Osztálya kiadása, 1935. „A láger határain kívül nem terjesztendő.” – A kiadás ritkasága miatt felhívjuk a figyelmet egy – másik kombinációra is: „Kaganovics, Jagoda és Hruscsov megtekintik a Fehér-tenger-csatorna-lágert.” – D. D. Runes: Despotism, New York, 1963. 262. l.

„Tanítónk s vezérünk Jagoda,
Szeme éles, erős a karja.

<26. G. G. Jagoda>

A lágeri életforma kiváltotta osztatlan elragadtatás ilyen tirádákat csal a szerzők tollára: „Az Unió bármely szögletébe vessen is a sors, legyen bár sivár puszta, sötétség hona, mindenütt rendet, pontosságot és öntudatos elvhűséget testesítenek meg az OGPU intézményei.” No és milyen intézményei vannak a GPU-nak az orosz végeken? – Lágerok. *A láger mint a haladás fáklyája* – íme, ilyen színvonalat képvisel ez a történeti forrás.

Majd maga a főszerkesztő is szót kér. Felszólalásában a csatornaépítők utolsó, 1933. augusztus 25-én Dmitrovban tartott röpgyűlésén (akkor már átmentek a Volga Csatornához) Gorkij ezeket mondotta:

„Már 1928 óta érdeklődő figyelemmel kísérem az OGPU átnevelő munkáját.” (Tehát már a szolovkai látogatás előtt is figyelemmel kísérte, mikor még nem lőtték agyon azt a fiút s ő maga csak az imént tért haza külföldről.) S szinte kibuggyanni akaró könnyeivel küszködve így fordul a jelenlévő csekistákhoz: „Ej, ördöngős fickók, magatok sem tudjátok, mit vittetek véghez...” A csekisták szerényen mosolyogtak – jegyzik meg a szerzők. (Ők aztán tudták, a csekisták, hogy *mit* vittek véghez...) Gorkij is kiemeli a könyvben a csekisták *végtelen szerénységét*. (Valóban megindító tulajdonság ez náluk, ahogy a nyilvánosságtól viszolyognak.)

A szerzőkollektíva tagjai nemcsak hogy hallgatnak a csatornaépítés közben történt halálesetekről – tehát nem követik a fél-igazmondás gyáva receptjét – hanem kertelés nélkül kijelentik (a 190. lapon), hogy *senki sem* halt meg a munkálatok során. (Minden valószínűség szerint így számoltak: százezren kezdtek hozzá a munkához, százezren is fejezték be; ergo: mindenki életben maradt. Csak éppen a két kegyetlen tél és az embertelen munka által elnyelt transzportokat hagyták számításon kívül. De ilyen kicsiség figyelembe vétele már a szélhámos mérnökök koszinuszainak színvonalán lett volna.)

A szerzők képzelni sem tudnak valami nagyszerűbbet ennél a lágermunkánál. A kényszermunkában látják az izzó, öntudatos alkotó tevékenység egyik legmagasabb formáját. Íme a „javító” elméleti alátámasztása: „A bűntényeseket a régi rossz világ alantas életfeltételei termelték ki, de a mi országunk gyönyörű, hatalmas, *széleskeblű* – ékesítése szent kötelességünk.”

Véleményünk szerint, ezek a csatornához hajtott tömegek sohasem találtak volna rá a helyes útra, ha a munkáltatók nem bízták volna rájuk a Fehér és Balti-tenger egyesítését. Mert „az *emberi nyersanyag* megmunkálása határtalanul nehezebb, mint a fáé”. Micsoda nyelvezet! Micsoda mélység? Ki mondhatta ezt? – Gorkij ír így a könyvben, a „humanista babérjaira” pályázva. Zoscsenko pedig így hatol a probléma gyökeréig: „Az átnevelés lényege nem a büntetés mielőbbi kitöltésének és a Szabadulásnak vágya (de azért csak fölmerült ennek a gyanúja is? – A. Sz.), hanem a tudat gyökeres átformálása, az alkotó ember büszke öntudata.” – Ó, emberismerő! Toltad volna te azt a talicskát a kanálisnál, méghozzá rabkoszton?…

Ez a becses mű, a szovjet irodalom éke, szolgáljon nekünk vezérfonalul ebben a csatornával foglalkozó fejezetben.

Miért éppen a Fehér-tenger Csatornát választották Arhipelág első nagyszabású építési programjául? Vajon nyomós gazdasági és hadászati szempontok késztették erre Sztálint? Minthogy az építkezés már a múlté, habozás nélkül nemmel felelhetünk érre a kérdésre. Erejét próbálta-e, nemes versenyre akart-e kelni Nagy Péterrel, aki vontató rabszolgákkal húzatta át flottáját ezen a szakaszon, vagy Pál cárral, akinek uralma alatt első ízben merült föl a csatorna terve? A Bölcsek Bölcse talán nem is tudott erről. Sztálinnak csak-rabmunkával végzendő építkezésre volt szüksége, *mindegy hol*, csak minél több munkás kezet, minél több életet követeljen (lecsapolja a kuláktalanítással földuzzasztott emberárt), hatásfoka vetekedjék a gázkamráéval, de olcsóbb legyen nála – s ugyanakkor olyan hatalmas monumentumot emeljen az ő országlásának, mint a piramisok. Hisz divatosak voltak a nagyszabású csatornaépítések a keleti rabszolgatartó társadalmakban is, melyek iránt oly nagy vonzalmat érzett, s melyekből oly sok hasznos tapasztalatot merített. Szinte látom, mily kedvteléssel gusztálja Őfelsége európai Észak-Oroszország térképét, ahol akkor már hemzsegtek a lágerok, s mint húzza tengertől tengerig a pipaszár szopókáját ennek a tartománynak a közepén.

Miután a feladat kijelöltetett, már csak az volt hátra, hogy sürgősnek, *határidősnek* nyilváníttassék. Mert hazánkban akkortájt nem Is léteztek *nemhatáridős* feladatok. Ha ugyanis *nemhatáridős* lett volna, senki se lett volna meggyőződve életbevágó fontosságáról, pedig ebben még a felfordult talicska alá esett halottnak is hinnie kellett. Arról nem is beszélve, hogy ha nem lett volna határidős, nem is hullottak volna el a rabok, s nem takarították volna tisztára a pályát az új társadalom előtt.

„A csatornát gyorsan s *olcsón* kell felépíteni! – ez Sztálin elvtárs parancsa!” (S aki akkor élt, tudja, mit jelentett SZTÁLIN ELVTÁRS PARANCSA!) *Húsz hónapot*, egy nappal sem többet, adott a NAGY VEZÉR az ő bűnös alattvalóinak a csatornára és a megjavulásra: 1931. szeptemberétől 1933. áprilisáig. Még két egész évre se tellett, akkora volt a sietség. Kétszázhuszonhat kilométer. Sziklás talaj. Hömpölykövekkel elárasztott terep. Mocsarak. Hét zsilip a „Povenyec-lépcső” szakaszán, tizenkettő a Fehér-tengerig vivő ereszkedőn. És „ez nem olyan ám, mint a Dnyepr-erőmű építése volt”, amelyre időt és valutát áldoztak. A Fehér-tenger Csatorna mindenestől az OGPU-ra van bízva, s *egy kopejkát sem adnak rá!*

Most már kezd derengeni előttünk az egész koncepció. Szóval olyan nagyon kellett ez a csatorna Sztálinnak és az országnak, hogy nincs rá egy kopejka sem. Ott van nektek az a százezer rabszolga, kell ennél nagyobb tőke? Húsz hónap múlva átadjátok, punktum! Haladékról pedig szó sem lehet.

Most van csak okunk mérgelődni azokkal a szabotáló mérnökökkel, akik betonalapozásról motyognak. – Nincs rá idő – felelik a csekisták. – Vas kellene – mondják a mérnökök. – Pótolják fával! – így a csekisták. – Traktorok, daruk, építőgépek kellenének... Ilyesmiről ne is álmodjanak, nincs rá valuta, végezzenek mindent kézi erővel!

A könyv megfogalmazásában ez „merész csekista hozzáállás a technikai problémákhoz”.[80] Vagyis, az a bizonyos Rappoport-féle koszinusz...

Úgy sürget az idd, hogy Taskentből szállítunk embereket ehhez az északi építkezéshez, hidrotechnikusokat és csatorna-szakértőket Közép-Ázsiából (éppen kapóra ültették le őket). Ezekből Különleges (már megint „különleges”, ez a kedvenc szavuk) Tervező Irodát szerveznek a Furkaszov-közben (a Nagy Lubjanka mögött).[81] (Egyébként Ivancsenko csekista ezt kérdezte Zsurin mérnöktől: „Mi a fenének az a tervezés? Ott van maguknak a Volga-Don-projekt! Építsenek aszerint!”)

Úgy hajt az idő, hogy már a helyszíni terepkutatást meg sem várva fogunk hozzá a tervezéshez. Később persze lóhalálában menesztjük Karjalába a kutató-csoportokat. Maguk a tervezők ki se tehetik a lábukat az irodából, pláne hogy

[80] „A Fehér-tenger-Balti-tenger Csatorna”, 82. l.
[81] Ez volt az egyik legkorábbi „saraska”, paradicsomi sziget. Ugyanakkor az Izsor-művekben is hasonnevű KTI-it szerveznek, ez tervezi az első érdemleges hengersort.

Karjalába menjenek! (Éberség!) Ehelyett röpködnek ide-oda a táviratok: mi akar lenni ez a jel? Milyen ott a talaj?

Úgy hajt az idő, hogy fogolyszerelvény fogolyszerelvény után fut be a jövendő építési terepre, de barakkoknak még hírehamva sincs, szerszámok nincsenek, csak általános fejetlenség, hogy mihez fogjanak. (Barakk nincs, de már küszöbön az északi koraősz. Szerszám nincs, de egy hónap máris letelt abból a húszból.[82]

<27. Kezdődik a munka>

Úgy hajt az idő, hogy mikor végre a mérnökök is megérkeznek a helyszínre, kiderül, hogy nincs rajzpapír, vonalzó, rajzszeg (!), de még lámpa sincs a tervező-barakkban. Olajmécs világánál dolgoznak „olyan Polgárháborús hangulata van az egésznek” – áradoznak szerzőink.

Hivatásos tréfamesterek kópés kacsintásával mesélik nekünk, hogy a nők selyemruhában jöttek ide, itt pedig talicskát nyomtak a kezükbe! S „mi minden népség össze nem futott itt Tungudában: volt diákok, eszperantisták, fehérek, akik valamikor bajtársak voltak!” Az utóbbiak ugyan már Szolovkán összefutottak, de hogy lám, az eszperantisták és diákok is részesedtek a Fehér Csatorna talicskáiból, ezért az információért köszönet a szerzőknek! Majd megpukkadtak nevettükben, mikor a Krasznovodszkból, Sztalinabadból, Szamarkandból idehurcolt burnuszos-turbános türkménekről és tadzsikokról mesélnek, hogy itt a karjalai tél várta őket! Ugyancsak nagyot nézhettek a baszmacsok! Hát még a norma: két köbméter gránittömb szétverése és eltalicskázása száz méterre! Közben egyre dől a hó, mindent beborít, a csúszós deszkákról belefordulnak a hóba a talicskák. De hisz itt a kép is, nézzék (15. kép)!

<28. Fadaruk>

Adjuk át a szót a szerzőknek: „…a nedves deszkákon csúszkál, földűl a talicska”[83], „…olyan volt az ember egy ilyen talicskával, mint valami igásló”[84]; „egy óráig is eltart, mire megraknak egy talicskát a fagyos földdel, még ha nem sziklás is a talaj. Vagy itt egy mindennapos látvány: „Az egyenetlen, hóval behordott gödörben nyüzsögnek az emberek. Kő hátán kő, a munkások kerülgetik őket, meg-megbotlanak bennük. Kettenhárman kétrét görbülve vesződnek egy hömpölykővel,

[82] Plusz néhány „tuhta”-hónap a szervezési szakaszból, melyek sehol sincsenek elkönyvelve.
[83] A „Fehér-t. Csat...”, 112. l.
[84] A „Fehér-t. Csat...”, 113. l.

igyekeznek fogást találni rajta és odébb emelni. A kő meg sem mozdul. Akkor odahívnak egy negyediket, ötödiket…” Most azonban segítségükre siet dicső századunk fejlett technikája: „… a hömpölyköveket *hálóval* húzzák ki a gödörből”, a hálót kötéllel, a kötelet „csörlővel húzatják, melyet egy körbejáró ló forgat”! Amott egy másik gépezet: *fadaru* a kövek emelgetésére (lásd: 28. kép). Vagy nézzék ezt a választékot a Fehér-tenger Csatorna első *gépeiből* (lásd: 29. kép).

Méghogy ők szabotőrök! Hiszen ezek zseniális mérnökök! A XX. Századból a kőkorszakba taszították őket, s lám, megállták a helyüket!

<29. Az első gépek>

Hogy mi a leggyakoribb szállítóeszköz a csatornánál? Hát a „grabarka”, a húzóskocsi – ezt is a könyvből tudjuk. No meg a *Fehér-tengeri Ford*: erős deszkalapok négy gömbfára szerelve, két ló elébe fogva – s máris szállítja a *Ford* a köveket. A talicskával két ember győzködik, az emelkedőknél a *kampós* is belesegít. No és a fákat hogy döntik ki fűrész és fejsze nélkül? Nagyon egyszerűen: kétoldalt egy-egy kötelet hurkolnak a fára s két brigád húzogatja erre-arra, míg *ki nem rázzák a földből a fát!* Mit ki nem talál a mi furfangos eszünk, s miért? Mert ezt A CSATORNÁT SZTÁLIN ELVTÁRS KEZDEMÉNYEZÉSÉRE ÉS PARANCSARA ÉPÍTJÜK! – így áll az újságokban s így szajkózza nap mint nap a rádió.

Tessék csak elképzelni ezt a munkacsatát s benne a csekistákat „hamuszürke, hosszú köpenyesen, bőrmellényesen”! Százezer rabszolgára csak harmincheten vannak, de őket mindenki szereti, s ez a szeretet még a karjalai hömpölyköveket is megmozdítja. Íme, itt állnak, pózban a lencse előtt (lásd: 30. kép). Frenkel elvtárs kinyújtott karral, Firin elvtárs mintha ajkát mozgatná, Uszpenszkij elvtárs nem beszél (az az apagyilkos? a szolovkai hóhér?) – s ezer ember sorsa dől el a következő fagyos éjszakára, vagy az egész sarkvidéki hónapra.

<30. Frenkel, Firin és Uszpenszkij>

Éppen az teszi rendkívülivé ezt a vállalkozást, hogy a modern technika és az ország bármi néven nevezendő segítsége nélkül viszik tető alá. „Ilyen a szocialista munkatempó! Nem ám mint az elöregedett európai-amerikai kapitalizmusé!” – kérkednek szerzőink.[85] (A hatvanas években majd megtudjuk, hogy ez az, amit „ugrásszerű változásnak” hívnak.) Ez a könyv úgyszólván teljes egészében az idejétmúlt

[85] A „Fehér-t. Csat…”, 356. l.

technika és a fusizás dicshimnusza. Nincsenek *daruk*? Csinálnak darukat maszek alapon: fadarukat, „fakókat” tákolnak össze, csak a kopó részeket öntik ki fémből, azt is hájilag. „A csatorna háziipara!” – lelkendeznek szerzőink. A *taligakerekeket* is maguk építette öntődében gyártják.

Olyan sürgős volt a hazának ez a csatorna, hogy még taligakerék sem volt a munkálatok megindulásakor! A leningrádi üzemek képtelenek voltak kielégíteni az igényeket!

Nem, nem volna igazságos az egyiptomi piramis-építésekhez hasonlítani a XX. századnak ezt a korcs vállalkozását, melyben úgy építenek egy országos fontosságú csatornát, hogy az egészet a talicska- és csákánygyártással kell kezdeni! A piramisokat ugyanis ama kor technikája szerint építették, itt azonban egy negyven évszázada meghaladott technikát alkalmaztak!

De hisz éppen ez adott lehetőséget tömeges emberirtásra! Mi feltaláltuk a gáz nélküli gázkamrát.

Próbáld meg, legyél mérnök ilyen feltételek közt! A gátak földből vannak, a zsilipek fából. A földgát persze nyomban átereszt. Mivel tömítsék? Nosza, lovakat a gátra, hengerelni! (A foglyoknál már csak a lovakat sajnálja kevésbé Sztálin és a haza – haljon csak ki az a kulákbarom, nem kár érte!) Nagy nehezen elállítják az átfolyást, fával tartják össze a földet. A vasat mindenütt fával kell pótolni. Maszlov mérnök leleménye, hogy a zsilipkapukat romboidokból állítja össze. De beton sincs a zsilip falához – mivel tegyék szilárddá? Eszükbe jut a régi orosz cölöpváz: tizenöt méter magas fakeret, melybe földet döngölnek. A rendelkezésükre álló technika kőkorszaki, de a felelősség a XX. század mércéje szerinti: ha átszakad valahol, a mérnök feje bánja.

Jagoda, a „vas-népbiztos” így – ír Hrusztaljov főmérnöknek: „A hozzánk érkezett jelentések szerint (azaz a spicliktől és Kogan-Frenkel-Firintől származó információk szerint), munkájában ön nem tanúsít kellő energiát- és nem érzi magát érdekelve ügyünkben. Fölszólítom, hogy haladéktalanul válaszoljon, szándékában van-e haladéktalanul (micsoda nyelvezet!...) komolyan hozzálátni a munkához... és minden igyekezetével odahatni, hogy munkára szorítsa a mérnököknek azt a csoportját (melyiket? kiket?); amely szabotál és destruál...” Mit lehet felelni a nagyfőnöknek? Az ember élni akar... „Beismerem vétkes lazaságomat... szánom-bánom ingatagságomat.”

Közben fáradhatatlanul harsogják az emberek fülébe: „A CSATORNÁT SZTÁLIN ELVTÁRS KEZDEMÉNYEZÉSÉRE ÉS PARANCSÁRA ÉPÍTJÜK!” „Rádióhangszóró a barakkban, a terepen, a pataknál, a karjalai parasztházban, teherautókon: mindenütt rádiókészülékek, melyek sohasem alusznak, sem nappal *sem éjszaka* (tessék elképzelni!), e sötét torkok százai, e sötét, szem nélküli maszkok (találó!) szünet nélkül harsogják csekistáinak elképzelését, pártunk nyilatkozatait erről a vállalkozásról...” – Képzeld te is úgy! Gondolkozzál te is úgy! *„A természetet megnyergeljük – szabadságunk visszanyerjük!”* Éljen a szocialista verseny, éljen a rohammunka! A brigádok versenye! A falangok (250-300 fő) versenye! A kollektívák versenye! A zsilipek versenye! Végül a lágerőrség is versenyez a foglyokkal![86] (Vajon mi az őrség felajánlása? Ezentúl még jobban őrzünk benneteket?)

A vállalkozás oszlopai természetesen az *osztályrokonok*, azaz a tolvajok! (Ez a fogalmi azonosítás már a csatornánál befejezett tény.) Gorkij megindultan kiáltja oda nekik a szónoki emelvényről: „Egyetlen kapitalista is többet harácsol, mint ti együttvéve!” A csirkefogókat mintha hájjal kenegetnék, hurrában törnék ki. „S a volt zsebtolvaj szeméből kövér cseppek szivárogtak.”[87] Az a cél, hogy kihasználják az építés érdekében a *törvényszegők romantizmusát*. Már hogyne élveznék ezt! A gyűlés elnökségéből is felszólal egy tolvaj: „Két napja kenyér nélkül vagyunk, oda se neki! (Ők ugyanis mindig találnak valakit, akit megkopasszanak.) Boldogok vagyunk, ha valaki emberi hangot használ velünk szemben (a mérnökök ezt nem mondhatják magukról). Akkora kövek vannak nálunk, hogy beletörik a fúró. Annyi baj legyen, bírjuk! (Mit bírnak ők? S *kinek* kell bírnia?)

Ez is az osztályelmélet alkalmazása: a lágerban is a maguk fajtájúra támaszkodnak az osztályidegenekkel szemben. Nem tudjuk, hogy kosztolták a Fehér-tenger Csatornánál a brigadérosokat, de hogy Bereznyikinél hogy volt, azt tudjuk egy tanútól (I. D T.): a brigádvezetőknek (egytől-egyig tolvaj) extra konyhájuk és a háborúsnál nagyobb fejadagjuk volt. Hogy kemény legyen az öklük, s tudják, MIÉRT érdemes használniuk...

A 2. lágerponton napirenden van a lopás, az emberek kezéből tépik ki az edényt és a zupa-jegyet, de a tolvajokat nem zárják ki ezért az élmunkásbrigádból, nem esik csorba renoméjukon, azért még lehetnek kiváló dolgozók. Az étel hideg,

---

[86] A „Fehér-t. Csat...”, 153. l.

[87] Ju, Kuzemko: A 3. számú zsilip.

mire kiérnek vele a munkaterepre, a szárítóból eltűnik a ruha s egyéb holmi – *nyicsevó, bírjuk!*

Povenyec a fegyelmisek városa – kaotikus állapotok. Povenyecben nem sütnek kenyeret, Kemből szállítják (tessék megnézni a térképen!). Sizseny szakaszán nem adják ki a megszabott adagot, a barakkok fűtetlenek és tetvesek, az emberek megbetegszenek – nyicsevó, bírjuk! A csatornát Sztálin elvtárs... Mindenütt van Kult. Nev. Osztály (a huligán, alighogy beteszi a lábát a lágerba, mindjárt nevelő lesz). Ez gondoskodik a harci riadókészültség atmoszférájának állandósításáról. Váratlanul éjszakai rohamot vezényelnek: *csapást mérünk a bürokráciára!* Alighogy vége az esti műszaknak, a kult. Nevelők járni kezdik a szobákat és *alarmíroznak!* Riadó! Baj van a Tunguda-szakaszon! (No, nem gátszakadás, csak százalékcsökkenés.) ROHAM! HATÁROZAT: megkétszerezzük a *normák teljesítését!* Diktum-faktum![88] Az egyik brigád még váratlanul 852 százalékra teljesíti a napi penzumot! Meg lehet ezt érteni? Majd általános *rekordnapot* jelentenek be! Mérjünk csapást a *tempófékezőkre*! Itt pedig éppen *prémium-pirogot* osztanak az egyik brigádnak (lásd: 31. kép). (De miért vágnak olyan fancsali képet? Itt a hőn áhított pillanat... és semmi öröm...)

<31. Pirog-osztás>

Látszólag minden jól megy. Jagoda, a Nép Táplálója 1932 nyarán bejárja a vonalat és megelégedését fejezi ki. De már decemberben elégedetlenkedik egy táviratában: nem teljesítik a normákat; legyen már vége *ezer meg ezer ember dologtalan botorkálásának* (ez már aztán hihető! sőt, látható!). A munkakollektívák *fakó* lobogókkal *cammognak* ki a munkára. A kimutatások szerint már *többszörösen kitermelték* az előirányzott köbmétereket – a csatorna azonban csak nem takar elkészülni. Azok a slendrián melósok jéggel szórják tele az oszlopvázakat, kő és föld helyett. Tavasszal majd megolvad és szivárogni kezd. A nevelők új jelmondatot eresztenek szárnyra: *A tuhta az ellenforradalom legveszélyesebb fegyvere!* (De a tolvajok csalnak a legszemérmetlenebbül: a cölöpök közé szórt jégről is az ő kezükre ismerünk!) Egy másik jelmondat: *Aki tuhtázik, osztályellenség!* – egyben fölszólítják *a tolvajokat a tuhta leleplezésére s az ellenforradalmár-brigádok elszámolásának ellenőrzésére!* (Kitűnő alkalom, hogy maguknak könyveljék el a káer brigádok teljesítményét.) A *tuhta* kísérlet a GPU egész javító-munka politikájának lejáratására, bizony, ilyen

[88] A „Fehér-t. Csat...”, 302. l.

szörnyű az a *tuhta*! A *tuhta* a társadalmi tulajdon elidegenítése, bizony, ilyen szörnyű az a *tuhta*! 1933 februárjában újból leültetik az idő előtt szabadlábra helyezett mérnököket, *mivel rájuk bizonyult, hogy tuhtáztak*.

Akkora volt a lelkesedés, oly nagy volt a kezdeti nekibuzdulás – honnan lett hát egyszerre az a sok tuhta? A foglyoknak maguktól aligha jutott volna eszükbe. Nem kétséges, hogy a kapitalizmus restaurálásának kísérletével van dolgunk, s hogy a fehér emigráció fekete mancsa bújik meg az egész mögött.

Jagoda 1933 elején új ukázt bocsát ki: a parancsnokságok neve ezentúl *harciegység stábja!* A személyzet felét ki kell vezényelni munkára (de van-e elég ásó?...)! Három műszakban dolgozzanak (úgysem világosodik ki a sarki éjszaka)! Étkeztetés a munkaterepen (persze kihűl az étel)! Aki *tuhtázik*, el kell ítélni!

Januárban ez a jelszó: VEGYÜK BE ROHAMMAL A VÍZVÁLASZTÓT! Minden *falangot* egy ponton vetnek be, konyhástul-mindenestül! Sátor sem jut mindenki feje fölé, kint alusznak a havon – *nyicsevó, bírjuk!* A csatornát Sztálin elvtárs...

Moszkva 1. sz. parancsa: „*Totális rohammal* az építés befejezésére! A munkanap leteltével a gépírónőket, irodistákat, sőt a mosónőket is kiviszik a terepre.

Februárban minden látogatást letiltanak a BaltLag-ban – talán kiütéses tífusz veszélye miatt, vagy azért, hogy ezzel is nyomást gyakoroljanak a rabokra.

Április: egyvégtében negyvennyolc óráig tartó rohamozás – „hurrá!” ALVÁS NÉLKÜL HARMINCEZER EMBER!

Végre 1933. május elsején Jagoda népbiztos jelentheti a Népek Szeretett Tanítójának, hogy a csatorna határidőre elkészült (lásd: 32. kép).

Júliusban Sztálin, Vorosilov és Kirov kedélyes sétahajózás keretében gőzösről tekinti meg a csatornát. Erről is készült felvétel: a fedélzeten ülnek fonott székekben, „tréfálnak, nevetnek, dohányoznak”. (Kirov sorsa ekkor már eldőlt, de ő még nem tudja.)

Augusztusban aztán sor kerül a százhúsz szovjet író meghajókáztatására is.

Helybeli lakosság nem állt rendelkezésre a csatorna üzemeltetésére és karbantartására, erre a célra kilakoltatott

„kulákokat” („spec. telepeseket”) hoztak. Lakóhelyeiket maga Berman jelölte ki.

<32. Vízi út a Fehér- és Balti-tenger között>

Ugyanakkor a „csatornaharcosok” zömét a soron következő Volga-Moszkva Csatornához irányították.[89]

Búcsúzzunk el a szerzőkollektíva alkotásától, eléggé megmutatta már a foga fehérét!

Bármily kegyetlennek tűnt is Szolovka, azok a rabok, akiket onnan irányítottak a csatornaépítéshez, csak itt értették meg véglegesen, hogy nem babra megy a játék, csak itt ismerték meg az igazi lágert, amilyenben majd nekünk mindnyájunknak is részünk lesz. Szolovka csendje helyett hangos szitkozódás, örökös veszekedés – változatosság kedvéért bömbölő propaganda. Négy helyett nyolcan háltak egy „vagonkán” (már azt is feltalálták!), ketten egy priccsen, kártyafelső-helyzetben – így volt ez a medvezsegorszki lágerban, de még a BelBaltLag parancsnokságán is. Itt nem voltak kőfalak, mint a klastromban, csak huzatos, ideiglenes barakkok, vagy éppen sátrak, sőt, olykor a puszta hó. Még azok is nehezebbnek találták az ottani viszonyokat, akik Bereznyikből kerültek ide, pedig ott is napi 12 órát dolgoztak. Rekordnapok. Rohaméjszakák. „Tőlünk mindent – nekünk semmit!”... Mivel a sziklákat tumultus és általános fejetlenség közepette robbantották, sokan meghaltak vagy megnyomorodtak. Hitvány levesüket is jéghidegen kanalazhatták a hömpölykövek között. Láttuk az imént, micsoda munka volt az! Hát a koszt? Ugyan milyen lehetett volna 1931-33-ban? (Szkripnyikova elbeszélése szerint, a medvezsegorszki étkezőben még a szerződéses szabadoknak is csak valami zavaros löttyöt tálaltak, halfej-darabkákkal s néhány szem burizzsel.)[90] Ki-ki a saját ruháját hordta, míg le nem szakadt róla. S fülüket egyre ostromolja a „davaj-davaj-davaj”... !

---

[89] A „csatornaharcosok” augusztusi értekezletén Lázár Kogan így nyilatkozott: „Nincs már messze az az idő, amikor utolsó ízben gyűlünk értekezletre láger-vonalon.. Közel van már az az év, az a hónap, az a nap, amikor végképp megszűnnek a javító-munkatáborok, mert nem lesz rájuk szükség.” – Minthogy valószínűleg őt is agyonlőtték; sohasem láthatta be, mekkorát tévedett. Különben lehet, hogy maga sem hitte, amit mondott.

[90] Egyébként ugyanő említi azt is, hogy a Medvezsegorszkba érkező ukrán menekültek valahol a láger közelében vállaltak munkát, s úgy menekültek meg az éhhaláltól, hogy *fogoly rokonaik látták el őket élelemmel a kerítésen keresztül!!!* Egyáltalán nem hihetetlen. Csak hát nem mindenkinek sikerült kijutni onnan Ukrajnából.

Egy vélemény szerint 1931-32 telén, tehát az első télen, százezren is meghaltak – vagyis az egész létszám kicserélődött. Hihetetlen? Sőt, lehet, hogy nagyon is óvatos becslés. Hasonló feltételek mellett a háborús évek lágereiben közönséges volt a napi egyszázalékos halálozás, ezt mindenki tudja. Eszerint több mint három hónap alatt a Fehér-tengernél is meghalhatott százezer ember. S a nyár még hátra van. Utána pedig még egy tél...

D. P. Vitkovszkij, volt szolovkai fogoly, aki a Fehér-tengernél pallér volt, s ebben a minőségében számos életet mentett meg azzal a bizonyos *tuhtával*, teljesítetlen köbméterek elszámolásával, ilyen esti képet rajzol elénk:

„A munkanap befejeztével hullák maradnak vissza a terepen. Arcukat hó borítja. Van, aki egy felfordított talicska alá kuporodott, kezét a ruhája ujjába dugta s úgy fagyott meg. Egy másik a földön ül feje a két térde között. Amott egymásnak vetett háttal ül kettő. Parasztgyerekek, jobb munkásokat kívánni sem lehetne. Tízezrével hozzák őket a csatornához, de ügyelnek arra, hogy véletlenül se kerüljenek egy lágerba az apjukkal, tudatosan elválasztják őket. Normát pedig akkorát rónak ki rájuk már az első napon a kavicsos-köves talajban, amennyit nyáron se tudnának teljesíteni. Nincs aki kitanítsa, figyelmeztesse őket, beleadnak apait-anyait amúgy falusiasan, persze egy-kettőre kidőlnek, aztán egymást átölelve fagynak meg, mint ezek. Éjjel szánokkal jönnek értük, összeszedik a hullákat. Ahogy földobják őket, koppannak, mint a fahasábok.

Akiket nem szedtek össze időben, azokból nyárra már csak csontok maradnak. A csontokat a zúzalékkal együtt a betonkeverőbe hányják. Bizony, sokan belekerültek így a Belomorszk városánál lévő utolsó zsilip betonfalába, azok már ott is maradnak örökre.”[91]

Az építkezésnél kiadott kőnyomatos híradó lelkendezve újságolja, hogy a nagy feladat fölkeltette némelyik csatornaharcosban a művészt, ezek szabadidejükben (persze nem pótadagért) ábrákat raktak ki kövekből a csatorna falán, csak úgy, a szépség kedvéért.

Igazán kirakhattak volna hat nevet is a csatorna ferde falaira, Sztálin és Jagoda első számú pribékjeinek a nevét, azét a hat bérgyilkosét, akik fejenként harmincezer életért felelősek: Firin, Berman, Frenkel, Kogan, Rappoport, Zsuk.

---

[91] D. Vitkovszkij: „Fél élet...”

No hiszen odakerülhetett volna még a BelBaltLag VOHR-őrség parancsnokának, Brodszkijnak a neve is. No meg Szolcé, a Közp. VB-től delegált csatorna-gondnoké.

No meg a harminchét csekistáé, akik a munkafegyelmet biztosították.

No meg a harminchat íróé, akik dicshimnuszt zengtek a csatornáról.[92] Pogogyinról sem feledkezve meg.

Hadd olvasták volna a csatornán hajózó kirándulók, s hadd gondolkodtak volna el.

Hanem sajna! Nem léteznek ám azok a kirándulók!

Hogyhogy nem?

Hát az úgy van, hogy hajók sem léteznek. Úgy értem, hogy nincs menetrend szerinti személyforgalom.

Mikor 1966-ban elkészültem ezzel a könyvvel, magam is végig akartam járni a nagy fehér-tenger Csatornát, meg akartam nézni magamnak. Mintegy vetélkedésképpen azzal a százhúsz íróval. De semmi sem lett a tervből, jármű híján. Felkéredzkedhettem volna esetleg egy teherhajóra, de ahhoz hivatalos papír kell. Mivel pedig fekete listán van a nevem, rögtön gyanús lett volna: miért megyek, mit akarok? Jobbnak láttam hát lemondani az útról, könyvem épsége érdekében.

Egy darabon azonban csak behatoltam arra a területre. Medvezsegorszknál kezdtem. Még most is áll ott néhány barakk azokból az időkből. *De egy luxushotel is*, négyemeletes, csupa üveg toronnyal. *Mert itt lesz majd a csatorna kapuja! Százával nyüzsögnek majd itt a hazai és külföldi turisták...* Egy darabig üresen állt, *majd internátust helyeztek el benne.*

Innen Povenyecbe visz az út. Satnya erdő, sok kő, görgeléksziklák.

Povenyectől már csak egy ugrás a csatorna, párhuzamosan haladok vele, igyekszem közelebb sündörögni a zsilipekhez, hogy azokat is megnézzem. Tiltott zóna, ásítozó őrség. Egyik-másik helyről egész jól odalátok. A zsilipfalak az eredeti favázasak, rájuk ismerek a leírás nyomán. De a Maszlov-féle

[92] Köztük lehetne Alexej Tolsztoj is, aki a csatornát bejárva (hja, fizetni kell a pozícióért!) „tűzzel s elragadtatással írta le élményeit, varázslatos, fantasztikus, ugyanakkor mégis reális perspektívát vázolt a vidék jövőjéről – ahogy arra egy alkotó zseni, lángoló képzeletű író képes. Alig talált méltó szavakat a csatornaharcosok munkájának s az élenjáró technikának (ritkítás tőlem – A. Sz.) magasztalására...

rombuszos kapukat fémkapukra cserélték s már nem kézi erővel húzzak fel.

De miért ez a nagy csend? Egy lélek sem jár erre, minden mozdulatlan a csatornán s a zsilipek körül. Nyoma sincs sürgő személyzetnek. Hajódudát sem hallani. Nem nyílnak a zsilipkapuk. Ragyogó júniusi nap – hát akkor miért?

Már mind az öt zsilipet megnéztem a povenyeci „lépcsőn”, s az ötödik után leültem a partra. A Nagy Csatorna, melynek képét még cigarettás dobozokon is láthattuk, s melyre oly égető szüksége volt hazánknak, miért hallgatsz?

Egy ipse közeledik civil ruhában, fürkésző szemmel méreget. Én adom az együgyűt s ártatlant: Hol kaphatnék halat? S hol válthatnék jegyet a hajóra? Mint kiderült, ő a zsilipőrség parancsnoka. Kérdem tőle miért nincs személyforgalom? – Hát hogy képzeled? – csodálkozik –, talán lehet? Rögtön ide enné a fene az amerikaiakat. A háború előtt még volt hajójárat, azóta nincs. – Hát csak jönnének! – mondom. – Ohó. Még hogy megmutassuk nekik! – Dehát egyáltalán nem járnak hajók? – Járni jár, de kevés. Sekély, magad is látod, csak ötméteres, mélyíteni akarták, de alighanem egy másikat építenek melléje, egy sokkal jobbat.

Ej, szakikám, tudjuk mi ezt már régtől: már 1934-ben, alighogy kiosztották az érdemrendeket, fölmerült az újraépítés terve. Mindenekelőtt pedig mélyíteni akarták a csatornát. Aztán a mai zsilipsorral párhuzamosan egy mélyvizű ág építését tervezték óceánjárók részére. Bizony, sebtében készült, nincs benne köszönet. A *határidő*, a *norma* miatt *eltuhtáztak* a mélységből is, csökkentették az átbocsátó kapacitást, hisz a *tuhtás* köbméterekből kellett etetni a gürizőket is.

A *tuhtát* persze a mérnökökre kenték, ők kaptak miatta új *tízeseket*.) A murmanszki vasútból is áthelyeztek egy nyolcvan kilométeres szakaszt, hogy szabaddá tegyék a csatornát. Az biztos, hogy taligakerekeket nem fogyasztottak fölöslegesen. No és mit szállítsanak, hová szállítsanak a csatornán? A közeli erdőket kitermelik, de mi lesz aztán? Arhangelszkből Leningrádba szállítsanak fát? De hiszen Arhangelszkben is eladhatják, ősidők óta onnan vásárolják a külföldiek. Arról nem is beszélve, hogy a csatorna fél éven át jég alatt van, ha nem tovább. Mi tette hát oly nélkülözhetetlenné? Aha, *hadászati jelentősége*! Átdobni a hajóhadat!

– Túl sekély – csóválja s fejét az őrparancsnok. – A tengeralattjáró sem fér át: uszályra rakva vontatják át.

Hát még a cirkáló!?... Ó, te Remete-Tirannus! Éjszaka Eszelőse! Micsoda lázálomban ötölted ki ezt az egészet?

S miért volt olyan sürgős neked, átkozott? Mi tüzelt, mi nem hagyott nyugodni, hogy ne adj rá többet húsz hónapnál? Negyedmillió életet spórolhattál volna meg! Jó, az eszperantisták a bögyödben voltak – dehát azok a parasztgyerekek, mit össze nem gürcöltek volna azok még neked! Hányszor küldhetted volna még őket rohamra a hazáért, Sztálinért!

– Túl sokba került végül is! – mondom az őrnek.

– Ezzel szemben gyorsan készen lett! – válaszolja meggyőződéssel.

Ment volna csak a te bőrödre!...

Nyolc órát töltöttem aznap a csatornánál. Ezalatt egyetlenegy önjáró uszálygőzös haladt el Povenyecből Szoroka felé s egy ugyanolyan típusú Szorokából Povenyec felé. Más-más szám volt az oldalukon, csak ebből láthattam, hogy nem az első tért vissza. Mert rakományuk is hajszálra megegyezett: ugyanolyan fenyőszálak, feldolgozásra alkalmas pihentetett törzsek.

Mindent összeadva s kivonva nullát kapunk eredményül.

S negyedmilliót tarthatunk a fejünkben...

***

A Fehér-tenger-Balti-tenger Csatorna után a Volga-Moszkva Csatorna következett. A munkásokat haladéktalanul oda irányították, velük ment Firin mint lágerparancsnok és Kogan mint építésvezető (a Fehér-csatornáért kapott Lenin-rendet már új helyükön vették át).

De erre a csatornára már valóban szükség volt. Amellett ragyogóan folytatta és fejlesztette az elődjétől örökölt haladó hagyományokat s még érthetőbbé tette mindenki számára, mekkora különbség van a heveny metasztázisokkal terjeszkedő Arhipelág és a stagnáló Szolovka közt. Most aztán visszasírhatták a foglyok Szolovka néma kegyetlenségét. Mert itt nem volt elég a munka, nem volt elég legyengült karral csákányoznia visszarúgó gránitot. Nem, akik életétől rabolták meg a foglyot, előbb a keblébe nyúltak: a lelkét is akarták!

Igen, ha meggondoljuk, ez volt a legszörnyűbb a csatornáknál: mindenkitől megkívánták, hogy még *csicseregjen* is! Lógó béllel kellett társadalmi életet élni. Éhségtől akadozó nyelvvel kellett szónokolni, tervtúlteljesítést követelni! Majd a

kártevők leleplezését! Majd szigorú büntetést az ellenséges propaganda és a *kulákhírek* terjesztőinek! (Minden lágeri pletyka *kulákhír* volt.) S közben vigyázni, hogy be ne fonjanak a gyanú kígyói s meg ne hosszabbítsák láger-éveidet.

Ha mai szemmel forgatjuk azokat a pimasz fércműveket, amelyek a kitaszítattak vidám s gondtalan életéről szólnak, alig tudjuk elhinni, hogy mindezt komoly pofával írták s olvastak is. (Mindamellett az óvatos Glavlit-cenzúra biztonság kedvéért megsemmisítette a *keféket*, úgyhogy ezúttal is az utolsó példányok egyike került a kezünkbe.)

Most I. L. Averbach, Visinszkij buzgó tanítványa lesz Vergiliusunk.[93]

Egy közönséges sróf becsavarásakor csak arra kell vigyáznunk, hogy ne álljon ferdén a tengely, ne dőljön a sróf. Aztán ha már bent van egy kicsit, el is vehetjük a balkezünket: vígan becsavarhatjuk.

Azt írja Visinszkij: „A mi javító-munkatáborunk éppen nevelő célzatánál fogva alapvetően különbözik a burzsoá börtöntől, mely a puszta erőszakra épít."[94] „A burzsoá államokkal ellentétben, nálunk másodrangú szerepet játszik az erőszak a bűnözés elleni harcban, a súlypont a szervezési-anyagi, kulturális-felvilágosító és politikai-nevelési rendszabályokra ment át."[95] (Alig bírjuk megállni, hogy közbe ne kotyogjunk: *nem kell pálca, csak kosztskála s egy kis agymosás*.) S az eredmény? „...a szocializmus vívmányai a bűnözés ellen folytatott harcban is bebizonyítják varázserejüket."[96] (Aj, de szépen mondta!)

Mestere nyomán Averbach is kijelenti: „A szovjet javító-munka politikai célja, hogy *minél több hulladék emberanyagot* (gondoljanak a Gorkij-féle *nyersanyagra* s a lenini *rovarokra*! – A. Sz.) gyúrjon át a szocializmus teljes értékű, aktív, öntudatos építőjévé."

Igen-igen, csak a hatásfok... negyedmillió hulladék emberanyag pusztult el s csupán tizenkét és félezer aktív, öntudatos építő szabadult büntetés elengedéssel a Fehér-tenger Csatornánál...

Azonban mindez még csak a VIII. pártkongresszus örökségének látszik. Vagyis még 1919-ből való, amikor dúlt a

---

[93] I. L. Averbach: „A bűnözéstől a munkához".
[94] Visinszkij előszava a „Börtönöktől.. c. gyűjteményhez.
[95] Visinszkij előszava Averbach könyvéhez.
[96] Visinszkij előszava Averbach könyvéhez.

polgárháború, Orel alá várták Gyenyikint s még előttünk volt a kronstadti s a tambovszki felkelés: akkor határozta el a VIII. kongresszus, hogy a büntetésekre alapuló rendet a *nevelésre* alapítandó renddel kell fölcserélni! (Úgy értsük ezt, hogy büntetni már senkit sem fognak?)

Averbach most már tovább megy: bedobja a *kényszernevelés* fogalmát. S megtoldja egy szónoki kérdéssel (mintegy megelőzve várható ellenvetésünket): Dehát hogyan? Lehet-e a szocializmus igenlésére fordítani az olyan ember tudatát, aki szabad életében is szembehelyezkedett a szocializmussal, annak ellenségévé vált? Nem fogja-e az ilyen erőszaknak érezni a lágerbeli kényszert s nem erősödnek-e benne még inkább az ellenséges indulatok?

Hát... – mondjuk habozva az olvasóval –, bizony meglehet...

<33. „Nincs olyan csatornaharcos, aki ne versenyezne a csatorna határidő előtti befejezéséért!”>

<34. „Az élet jobb lett, elvtársak! Az élet vidámabb lett...”>

Nem, kérem, semmi esetre sem! S minden kételyünket eloszlatja káprázatos érvelése: nincs az az ellenséges vagy ingadozó tudat, amit ne volna képes átalakítani a *magas célkitűzésű*, értelmes termelő munka! Világos, hogy „az ilyen munkának gigantikus objektumokra kell irányulnia, grandiózus méreteivel le kell bilincselnie a képzeletet!” (Már látjuk, mire kellett a Fehér-tenger Csatorna – csak mi szamarak nem jöttünk rá!...) Ilyen munka keretei közt domborodik ki „a szocialista építés szemléletessége, effektivitása, pátosza”. Ehhez pedig a „nullapontról elindulva szívósan kell haladnunk a tökélyig”; „meg kell éreztetni minden egyes lágerfogollyal (már aki megérte a mai napot), hogy egyedi munkája egyetemes politikai jelentőséggel bír, s egy ország figyelmére és érdeklődésére tarthat számot”.

Tetszenek látni, milyen simán becsavarták a srófot? Kicsit ferdén rakták ugyan be, de mi mégis elvesztettük vele szemben minden ellenálló képességünket. Atyánk a pipaszárral szántott végig a térképen, a vonal elegyengetése már igazán nem az ő dolga. Az ilyesmire mindig kéznél van egy Averbach: „Andrej Januarjevics (Visinszkij), ez s ez jutott az eszembe, mit gondol, bevegyem-e a könyvembe?”

<35. „Le a korbáccsal! Nem, kell az a lónak!”>

De a java még csak ezután jön. Mert a fogolynak, úgymond, lágeri tartózkodása alatt „a munka magasabbrendű, szocialista formáiban is nevelést kell kapnia”.

De hogy érhető ez el?... Itt adtán elakadt a sróf.

Jaj, de nehézfejűek önök! Hát *munkaversennyel és élmunkásmozgalommal!!* (Lásd: 33. kép.) Hej, barátocskáim, mily korban élünk, micsoda jövő vár ránk! „Nemcsak úgy egyszerűen munka, hanem heroikus munka.” (Az OGPU 190. sz. napiparancsa.)

Versenyeznek a központi stáb, a területi stáb, az osztálystáb vörös vándorzászlójáért. Lágerpontok versenye, objektumok versenye, brigádok versenye!

<36. Zenekar a csatornánál>

„A vörös vándorzászlón kívül a fúvós zenekart is megszolgálták a győztesek! Napokon át játszik nekik, míg dolgoznak s míg ízletes ebédjüket fogyasztják!” (Lásd: 36. kép; az ízletes ebéd nem látható, de annál jobban a fényszóró. Ez az éjszakai munkához szükséges – a Volga-csatornán éjjel-nappal dolgoznak.)[97] Minden fogolybrigádnak van egy „verseny-trojkája”: kiértékelnek s döntenek! Döntenek s kiértékelnek! A zárógát-roham eredményeinek kiértékelése az első ötnapos szakaszra! A második ötnapos szakaszra! A lágerújság címe: *Átnevelés*. Jelmondata: „*Süllyesszük múltunkat a csatorna fenekére!*” Indítványa: „Dolgozzunk pihenőnap nélkül!” Mindenki ujjong! Mindenki egyetért! Egy haladó szellemű rohammunkás: „Magától értetődik! Mire jó az a pihenőnap? *A Volgának sincs pihenőnapja*: szünet nélkül folyik.” Hát a Mississippinek van-e pihenőnapja?... – Fogjátok meg azt a kulák-ügynököt!... Egy felajánlás: „A kollektíva minden egyes tagjának egészségét megőrizzük.” Micsoda humanizmus! Dehogy, másról van itt szó: „...hogy csökkentsük a munkára ki nem vonulók számát.” „Nem betegeskedünk s nem kérünk felmentést!”...Vörös táblák! Fekete táblák! Kimutatások táblája: hány napunk van még az átadásig; mit teljesítettünk tegnap, mit ma. Diagramok. Minden barakkban díszoklevél, „átnevelési ablak” (lásd: 34. kép), grafikonok, diagramok (hány naplopó szaladgál ezekkel, körmöli ezeket!) Minden rabnak tisztában kell

[97] Zenekart más lágerokban is alkalmaztak: a parton fölállított zenészek több napon át játszanak egyfolytában, míg a rabok ugyancsak váltás és pihenő nélkül a fát rakják ki az uszályból. I. D. T., aki zenész volt a Fehér-tenger Csatornánál, így emlékezik: A zenekar csak elkeseredést és dühöt váltott ki a munkásokból (mert a zenészek nem dolgoztak, külön fekhelyük, kincstári egyenruhájuk volt). Így kiabáltak nekik: „Gennyes banda! Paraziták! Gyertek kulizni ti is!” – A képen mindebből semmi sem látszik.

lennie a termelési tervek állásával. Minden rabnak tájékozottnak kell lennie az ország politikai életében! Ezért vezetik be (persze a reggeli szabadidő rovására) a sorakozónál tartott „termelési ötpercet”, este pedig, amikor visszaérnek a lágerba s ínár alig állnak a lábukon – a „politikai ötpercet”. Ebédidő alatt sem vonulhatnak félre egy-egy zugba, hogy szundítsanak egy kicsit – olyankor politikai felolvasást tartanak nekik. Mikor a „szabad” sajtóban megjelenik „Sztálin elvtárs Hat Feltétele” – minden fogolynak betéve kell tudnia.[98] Amikor a kinti szabad” életben a Népbiztosok Tanácsa elbocsátással fenyegeti a lógósokat, a lágerban „felvilágosítással” dolgozzák meg a vétkest: aki ma felmentést kér és szimulál, azt szabadulása után *megvetésükkel fogják sújtani a Szovjet Tömegek*. Bevezetik, hogy az élmunkás cím elérésére ne legyenek elegendők pusztán a termelési eredmények: a) újságot is kell olvasni, b) *szeretni kell a csatornát*, c) beszélni kell tudni annak jelentőségéről.

S ó, csoda! Ó, felmagasztosulás és megdicsőülés csodája! „A rohammunkás megszűnt már kívülről rákényszerített tehernek érezni a fegyelmet és a munkát (sőt, már a ló is, lásd: 35. kép), ellenkezőleg: *lelki szükséglete* lett!” (Hát hogyne! Hisz a szabadság nem szabadság, hanem a rács nélkülözhetetlenségének elismerése!) A szocialista serkentés új formája az élmunkásjelvények osztogatása is. S mit gondolnak, hölgyeim és uraim, el tudtak-e képzelni ilyesmit? „Az élmunkás-jelvényt *többre* értékelik a dolgozók, *mint a kenyeret!* Igen, többre, mint a kenyeret. S olyan brigádok is vannak, amelyek *két órával munkakezdés előtt kimennek a terepre* (no, de ilyen túlkapást! A konvojjal nem törődnek?), s „a munkanap letelte után is kint maradnak”!

Micsoda izzás! Szegény gyufaszálak! Azt hitték, hogy évtizedeken át fogtok égni...

<37. Rohammunkások>

Nézzék: ilyen a rohammunka! Nyakunkon a vihar, de mi dolgozunk. A mai tervet is túlteljesítjük. Felhívom a figyelmüket a technikára is, beszéltünk már róla a Fehér-csatornával kapcsolatban: igaz, a kaptatón a *kampós* is beleakaszkodik elölről a talicskába, de úgy is beleszakadsz, mire feltolod. De lám, Iván Nyemcev egyszercsak *elhatározza*, hogy ő bizony *öt*

[98] Megjegyzendő, hogy a csatornánál dolgozó, vezetőhelyre befurakodott értelmiségiek ügyesen kihasználták azt a Hat Feltételt: Hatékonyan kihasználni a specialistákat”? – akkor tessék kiemelni a mérnököket a közmunkából! „Ne engedjük meg a munkaerővándorlást”? – akkor tessék beszüntetni a transzportokat!

ember normáját teljesíti! A szót tett követte: egy műszak alatt ötvenöt köbméter földet átdobált![99] (Számoljunk, csak utána: óránként öt köbméter, szóval tizenkét perc alatt egy” köbméter! Tessék kipróbálni, akár a leglazább talajban!) Máskor meg így volt: nincs szivattyú, a kutak nem készültek el: nosza merjük a vizet puszta kézzel![100] No és a nők? Hatvankilós köveket emelgetnek egyedül![101] Felborul a tragacs: dől a kő lábra, fejre! *Nyicsevó, bírjuk!* Hol „derékig vízben”, hol „62 órán át munkában megszakítás nélkül”, majd meg „ötszáz ember csákányozta három napon át a fagyos földet” – mint utólag kiderült hiába. *Nyicsevó, bírjuk!*

Forgatjuk ásónk, harci fegyverünk,
Moszkvának ezzel jólétet nyerünk.

Ugyanaz a „különös, vidám rámenősség”, mint a Fehér-csatornánál, onnan hozták át ide. „Hetyke, víg dalokkal indultak rohamra”…

Fagyba, szélbe, hóba
Álljunk be a sorba!

De nézzék, itt vannak maguk a rohammunkások (37. kép). Gyűlésre jöttek. Jobbról a vonat mellett a konvoj-nacsalnyik, balra egy másik őr. Ugye milyen lelkes, boldog arcok? Ezek a nők nem gondolnak se gyerekeikre, se otthonukra, kizárólag a csatornára, melybe annyira beleszerettek. Elég hideg lehet: ki nemez-, ki bőrcsizmában, persze „hazaiban”, de lám, balról az első sorban egy tolvajnő lopott félcipőben. Hol flancoljon, ha nem a gyűlésen? Másik képünk is összejövetelt örökít meg (lásd: 38. kép). A plakáton ez áll: „Idő előtt megcsináljuk – olcsó s jó lesz, garantáljuk!” Hogy fognak eleget tenni e sok feltételnek? Fájjon a mérnökök feje azért! Látnivaló, hogy azt a kis félmosolyt csak a lencsének rakták föl, különben alaposan el vannak fáradva ezek a nők, nemigen fognak „hozzászólni”, s az egész gyűléstől nem várnak egyebet, mint egy laktató ebédet.

Egyszerű, paraszti arcok.[102] Csak a sorból kiállva pöffeszkedik egy „belső őr”, egy Júdás, borzasztóan igyekszik,

---

[99] Ju. Kuzemko: A 3. sz. zsilip, DmitLag, 1931.

[100] „A csatornaharcosnő” c. brosúra, DmitLag, 1935. („A lágeron kívül nem terjesztendő.”)

[101] „A csatornaharcosnő” c. brosúra, DmitLag, 1935. („A lágeron kívül nem terjesztendő.”)

[102] Ezek a fényképek mind Averbach könyvéből valók. A szerző közli velünk, hogy a kulákok s a kártevők (azaz a legbecsületesebb paraszti és értelmiségi arcok) nincsenek megörökítve a fényképeken, mint mondja, „erre még nem érett meg az idő.” Sajnos, ha megérik is, már késő. A holtak nem állnak a lencse elé.

hogy rákerüljön a képre. – Aztán itt van még egy rohambrigád, teljes technikai felszerelésben (lásd: 39. kép). Szemenszedett hazugság, hogy mi mindent kenyérgőzzel végzünk! Ha hinni lehet a Kult. Nev. Osztályon kiállított festményeknek (lásd: 40. és 41. kép), a csatornánál már magas színvonalon állt a gépesítésünk: exkavátor, daru, traktor! De vajon működnek-e? Lehet, hogy bedöglöttek, ez a valószínűbb. Ettől függetlenül, nem lehet valami kellemes odakint a terepen télen!

Volt aztán még egy bibi: „A Fehér-tenger Csatorna elkészültekor túl sok ujjongó, diadalmas cikk jelent meg az újságokban, ezek paralizálták a lágerok megfélemlítő hatását... Úgy elvetették a sulykot a Fehér-csatorna dicsőítésében, hogy a Volga-Moszkva Csatornához érkezők tejjel-mézzel folyó patakokat vártak s irreális követelésekkel zaklatták az adminisztrációt” (urambocsá, csak nem tiszta fehérneműt követeltek?). Szóval: hazudj, hazudj, de rajt ne fogjanak! „A Fehér-csatorna lobogói ma is fölöttünk csattognak” – írja az *„Átnevelés*”. – Mértéktartó megállapítás. Több nem is kell.

<38. Rohammunkások gyűlése>

<39. Női rohambrigád>

<40. Lágeri festmény gépekkel>

Egyébként azt szűrték le mind a Fehér-tengeri mind a Volga-csatornánál, hogy „a lágeri munkaversenyt és élmunkásmozgalmat *egész sor kedvezménnyel* kell összekötni”, ezek majd „serkentően hatnak a mozgalomra”. „A verseny alapjává kell tenni az *anyagi érdekeltséget*” (!?!? – Mi történt velünk? Elkapott a forgószél? Totális fordulat keletről nyugat felé? Száznyolcvan fokos kilengés? – Provokáció! Tessék megfogódzni! Indul a kocsi!) Szóval elrendelték, hogy ezentúl minden a termelési mutatóktól függ: élelem, szállás, ruha, tiszta alsó, fürdés (bizony, aki rosszul dolgozik, az rongyokban járhat, megehetik a tetvek!), büntetésrövidítés, pihenő, látogató fogadása! Mert az élmunkásjelvény, hogy úgy mondjuk, a serkentés tiszta, szocialista formája, ám ha a jelvény arra jogosít, hagy soronkívül, több napra látogatót fogadhatsz, akkor máris drágábbá vált, mint a kenyér...

<41. A csatorna télen>

„Ha odakint a szovjet alkotmány abból indul ki, hogy *„aki nem dolgozik, az ne is egyék*”, miért kellene akkor a lágerlakókat *privilegizált* elbánásban részesíteni?” (Bizony, az ember nem lehet elég óvatos, amikor lágert létesít: könnyen holmi előjogok védőbástyája válhat abból!) A DmitLag skálája

szerint a fegyelmi koszt: mosogatólé, harminc deka kenyér. Aki 100 százalékra teljesít, nyolcvan dekára nyer jogot, s *vásárolhat* hozzá még tíz dekát a kantinban. Ily módon „a fegyelembe való beletörődés egoisztikus indokokkal kezdődik ugyan (a kosztjavításban való érdekeltséggel) – de a vörös zászlóban való szocialista érdekeltségig emelkedik”![103]

Még az előbbinél is fontosabb azonban a *káderezés*. A fogoly jellemzése a versenybíróságok hatáskörébe tartozik. A jó káderlaphoz pedig a túlteljesítés sem elegendő, ahhoz *társadalmi munka* is kell. A múltban nemdolgozó elemek eleve alacsony osztályzatot, silány káderlapot kapnak. „Az ilyen legfeljebb álcázni tudja magát, megjavulásra nem képes! *Hosszabb* időt kell ahhoz lágerban töltenie, hogy higgyünk neki.” (Mert például mikor dombnak tolja a talicskát, lehet, hogy nem is dolgozik, csak szimulálja a munkát?)

<42. Nehéz testimunka>

No és mit csinálnak azok, akik idő előtt szabadulnak?... Hogy-hogy mit csinálnak? *Önként prolongáljak magukat!* Túlságosan megszerették ahhoz ezt a csatornát, hogy csak úgy otthagyják! „Úgy ide kötődtek, hogy szabadulásuk után *önként* a csatornánál maradnak, s az építés befejeztéig folytatják a földmunkát!” (Nézzék csak, milyen munkára maradnak ott önként: lásd 42. kép.) Hihetünk-e a szerzőnek? Minden további nélkül! Hisz bepecsételik a személyazonossági igazolványba, hogy „az OGPU lágerjában volt”. S ez elég ahhoz, hogy soha sehol ne kaphasson munkát.[104]

De mi ez?... Elromlott a csalogánydalt verklizõ masina s a szünetben az igazság fáradt sóhajait halljuk: „Még a tolvajvilág is csak hatvan százalékig kapcsolódott bele a versenybe (ha már a tolvajok nem versenyeznek); a lágerlakók gyakran úgy találják, hogy igazságtalanul osztják a privilégiumokat s a kitüntetéseket...”; hogy „Sablonos jellemzéseket írnak”; hogy „a kiértékeléseknél mindig a brigádvezető bizonyul élmunkás-földkitermelőnek, ő kap dupla fölszámítást, az igazi élmunkás pedig minden elismerés nélkül marad”[105]; (ejnye, nevelő uraim,

[103] Feltehetőleg Averbach maga rögtön a második fokozatnál kezdené.

[104] I. L. Averbach: i. m., 164. l.

[105] Nálunk minden hátrafelé sülhet el s gyakran még a jutalomnak is kellemetlen következményei lesznek. Az egyik arhangelszki lágerban Paramonov kovácsnak két évet elengedtek a tízesből kiváló munkája jutalmául. Ily módom szabadulása a háborús évekre esett, s mint ötvennyolcas politikait nem eresztették ki, hanem „további spec. (már megint spec.!) rendelkezésig” bent tartották. Közben vége lett a háborúnak, s Paramonov ügytársai kitöltvén a maguk tíz évét, kiszabadultak. Ő azonban még egy esztendőcskét lenyomott. Az ügyész felülvizsgálta a panaszát, tenni

úgy látszik, *önök* még nem emelkedtek fel a második fokozatig!?); „sokakon (!) eluralkodott a kétségbeesés”.[106]

A trillák azonban újra áradni kezdenek, de ezúttal érces hangon! El tetszettek talán felejteni a legfőbb serkentő eszközt? „A fegyelmi számonkérés rideg s könyörtelen lefolytatását”? Tessék, az OGPU napiparancsa 1933. november 28-áról (a téli évszak kezdetén, nehogy elbóbiskoljanak!): „Minden javíthatatlan munkakerülőt a távoli északi lágerokba irányítani, jogaitól s kiváltságaitól megfosztani.” (Például, ha melegedni próbált a tábortűznél...)

Hanem a legfontosabb láncszemet megint csak kiejtettük, mi kétbalkezesek: Mindent elmondtunk, a lényeget mégsem mondtuk el. Figyelem, figyelem! „A kollektívum a szovjet javító-munka politika alapja és legfontosabb megvalósulási formája.” „*Transzmissziós szíjakra*” van ugyanis szükség az adminisztráció és a tömegek közt!”. „A sokfejű lágeradminisztráció csak a kollektíván keresztül, arra támaszkodva valósíthatja meg a foglyok tudatának átformálását.” „... A legalacsonyabb formáktól, a kollektív felelősségtől, egészen a legmagasabb formákig: a becsületre, becsvágyra, derekasságra és hősiességre való hivatkozásig.” (Sokszor leszóljuk nyelvünket, hogy évszázadok során vesztett színéből és erejéből. De jobban meggondolva, az ellenkező az igaz. Hogy is mondták azon a régi kocsisnyelven? Gyeplők... – Most azonban: transzmissziós szíjak! Aztán az is milyen istállószagú volt, hogy „rokonkezesség”! Ma ezt kollektív felelősségnek hívják!)

„A brigád az átnevelés alapformája” (napiparancs a DmitLagnál, 1933). Más szóval: *„a közösségben való f eloldódás*, mely a kapitalizmusban elképzelhetetlen!” (A feudalizmusban azonban nagyon is lehetséges: ha valaki rossz fát tett a tűzre a faluban, le a gatyát s deresre mindenkivel! De mi itt is finoman fejezzük ki magunkat: „közösségben való feloldódás”.) „A lágerfoglyok *öntevékeny közreműködése* az átnevelésben!” „A személyiség pszichológiai gazdagodása, kiteljesedése a közösségben!” (Ó, mi bűvigék, mily csodás szavak! Ezzel a *pszichológiai gazdagodással* igazán könnyekig meghat bennünket! Lám, mit tesz az, ha valaki képzett!) „A közösség

---

azonban semmit sem tehetett: a „spec. rendelkezés” továbbra is érvényben volt egész Arhipelágon.

[106] Bizony nem hiába ítélte el az Igazságügy Dolgozóinak V. Értekezlete 1931-ben az ilyenfajta üzletelést: „A feltételes idő előtti szabadlábra helyezés széleskörű és indokolatlan alkalmazása, valamint a munkanap kettős elkönyvelése... a bírói ítéletet *irreálissá teszi, megfosztja erejüktől a büntető represszáliákat s osztályelméleti elhalláshoz vezet.”*

emeli az ember-méltóság tudatát az egyénben (hogy úgy van!) s akadályozza a *morális elnyomás* rendszerének kifejlődését!”

Vessék össze ezzel azt, amit magam mondtam harminc évvel Averbach után a brigádról, amikor pár szóban nyilatkoznom kellett róla, no csak annyit, hogy mi fán terem – az emberek ugyanis teljesen hamis fogalmat szoktak alkotni róla: „A brigád a kommunizmus leglényegesebb hozzájárulása a megtorlás tudományához (eddig senki se vonja kétségbe, ezt még Averbach is így mondta)… Kollektív szerv, melynek tagjai irgalmatlanul kikényszerített szimbiózisban laknak, dolgoznak, esznek, alszanak, és szenvednek.”[107]

Ó, a brigád nélkül még csak túl lehetne élni a lágert! A brigád nélkül személyiség vagy, magad választod meg viselkedésed mikéntjét. A brigád nélkül akár a büszke halált is választhatod, a brigádban azonban meghalni sem hagynak, csak aljasul, pofára esve. A parancsnok, a pallér, a felügyelő, a konvojőr elől mégcsak elbújhatsz, lophatsz magadnak egy pillanatot a pihenésre, gyöngébben húzol, nem emelsz akkorát. Ám a *transzmissziós szíjak* elől: saját brigád-társaid elől nincs búvóhely, nincs menekvés, azokban nincs könyörület irántad. Nincs módodban, hogy ne akarj dolgozni, nem választhatod a munka helyett az éhenhalást, abban a tudatban, hogy politikai vagy. Nem, ha egyszer kiléptél a zónából, bejegyeztek a kivonulásnál, akkor mindent; amit csak teljesít ma a brigád, 26-tal osztanak el, nem pedig 25-tel, s miattad esik le az egész brigád teljesítménye 123 százalékról 119 százalékra, azaz a rekordos kosztról az egyszerűre, valamennyien elesnek a darakásától és – a tíz dekával több kenyértől. Ezért társaid minden felügyelőnél jobban szemmel tartanak, s a brigádvezető ökle hathatósabban fenyít az egész belügyminisztériumnál.

Így néz ki hát az a bizonyos *öntevékenység az átnevelésben!* Ilyen *a személyiség pszichológiai gazdagodása a közösségben!*

Ma már olyan tisztán látjuk ezt, mintha üvegen át, de a Volga-csatornánál még maguk a szervezők sem merték hinni, micsoda erős nyakörvet találtak. A brigád akkor még háttérbe szorult, csak a *munkakollektívákat* szorgalmazták, mint a megbecsülés és a serkentés legmagasabb formáit. A DmitLagnál még 1934-ben is „szervezetlen” volt a foglyoknak több mint a fele, őket nem vették fel a munkakollektívákba! *Munka-artelekbe* sorolták őket; de még azokba se mindet: kihagyták a lelkészeket, a szektásokat s általában a vallásosakat (csak ha megtagadták a hitüket – hisz megérte a cél – akkor nyertek

[107] Ernst Pawel: The Triumph of Survival. – The Nation, 1963. febr. 2.

felvételt egyhavi próbaidőre). Nagy kelletlenül ötvennyolcasokat is felvettek a munkakollektívákba, de csak ha öt évnél kevesebbre szólt az ítéletük. A kollektívának elnöke, tanácsa volt, a demokrácia szinte a szabadosságig fajult benne: a kollektíva közgyűlése csak a Kult. Nev. Osztály engedélyével ülhetett össze s csak a századnevelő (bizony, még századok is voltak!) jelenlétében folyhatott le. A kollektívákat persze jobb eltátásban részesítették, mint a többi gyülevész népséget; a jobb kollektíváknak veteményeskertet adtak a zónán belül (nem egyeseknek persze, hanem kolhoz-alapon, a közös koszt kiegészítésére). A kollektíva szektorokra oszlott, s minden szabadidő létszámellenőrzésre, lopások és a kincstári tulajdon herdálásának kivizsgálására ment rá, no meg faliújság szerkesztésre s fegyelmi ügyek tárgyalására. A kollektívagyűlések néha órák hosszat halál komolyan foglalkoztak olyan problémákkal, hogy lehetne *átnevelni* azt a lusta Vovkát vagy azt a szimuláns Griskát. Joga volt továbbá a kollektívának egyes tagok kizárására s arra, hogy kérje a delikvensek *érdemlistájának törlését*, de a lágervezetőség máról-holnapra akár az egész kollektívát feloszthatta, amennyiben az „megcsontosodott bűnöző hagyományaiban” (azaz nem fűlt a foga a kollektív életformához?). A kollektíva életének fénypontját azonban az időből-időre meghirdetett *tisztogatási kampányok* képezték. Kitisztogatták a henyélőket, a méltatlanokat, a „sutyorgókat” (akik a kölcsönös egymásra árulkodás szerveinek képzelték a kollektívákat), továbbá az osztályellenség beférkőzött ügynökeit. Például akiről kiderült, hogy – már bent a lágerban – eltitkolta kulák-származását (ami miatt – ugyan mi másért? – lágerba került). Most tehát megbélyegezték és kitisztogatták – nem a lágerból, csak a munkakollektívából. (Realista festők! Ábrázoljátok, könyörgöm, ezt a jelenetet: „Tisztogatás egy munkakollektívában!” Azokat a borotvált koponyákat, figyelemtől kimeresztett szemeket, elnyűtt arcokat, testükön azokat a condrákat s a nekibőszült szónokokat! Tessék, itt egy kitűnő típuskollekció (lásd: 43. kép)! De ha valakinek nehezére esik elképzelni : ilyen pofák voltak akkor odakint is; a „szabadok” közt. (No meg Kínában.) Hallgassák csak: „Minden lágerlakóval előre *közölték a tisztogatás okát és céljait*. A közösség elé lépve pedig mindenki beszámolót tartott!”[108]

<43. Lágeri típusok>

[108] Ebben a fejezetben minden utalás nélküli idézet Averbach könyvéből való. Néha azonban összevontam különálló mondatait, máskor rövidre nyestem kiállhatatlan szóáradata – neki ugyanis érdeke volt a szószaporítás disszertációjában, mi azonban hely szűkében vagyunk. A szöveg értelmén egyébként sehol sem változtattam.

Egyéb gyűléstémák: az *ál-élmunkások leleplezése!* Kult. Szovjetek választása! Azok megfeddése, akik hanyagul likvidálják analfabétizmusukat! Továbbá maga a tanfolyam: „Mi nem va-gyunk ra-bok!! Nem mi va-gyunk a ra-bok!!! No meg a nótázás:

„Mocsarak és lápok birodalmán
építünk mi boldog új hazát!”

Vagy magának Nyikolaj Aszejevnek mesteri szövegére:

„A csatornaharcos kemény, mint a kő,
Hanem jellemében mégsem ez a fő.
Hősi kor vett minket kezelésbe itt,
Büntető szigorral jó útra segít.”

Vagy ez a maguk-fabrikálta, szívükből feltörő dal:

„Dallal kidalolni, a leggyönyörűbbel,
Szót találni rá illőt nem lehet,
Hogy mi szép ez ország, nincs ennél csodásabb
A mi szép hazánknak párját nem leled.”[109]

Látják, ez az, amit lágernyelven *csicsergésnek* hívnak.

Ó, ez úgy megvisel, hogy még visszasírod Kurilko lovászmestert, meg azt a rövid utat a kivégzés helyéig, a nyersen őszinte szolovkai jogtiprást.

Jóságos Teremtőm! Hol az a csatorna, amelynek a fenekére süllyeszthetjük ezt a múltat??!

[109] A DmitLag Daloskönyvei, 1935. A dallamokat *csatornaharcos-zenének* hívták, a versenybizottságban szabad zeneszerzők voltak: Sosztakovics, Kabalevszkij, Schechter.

4.
Arhipelág megkövülése

Történelmi óraütések kongása...

A Közp. B. és a Közp. VB. 1934. januári plénumán Népünk Nagy Vezére, miután már nyilván elhatározta, hány embert fog *betakarítani* a közeljövőben, kinyilatkoztatta, hogy az *állam elhalása* (mely szinte már 1920-ban várható volt) az államhatalom maximális *megerősítésének* útján fog megvalósulni.

Ez az elképesztően zseniális tétel bele sem fért a gyöngébbek fejébe, ám Visinszkij, asszisztensi szerepének magaslatán állva, rögtön kapcsolt: „s ezzel természetesen együtt jár a javító-munkatáborok intézményes megerősítése is!”[110]

Átmenet szocializmusba – a börtön maximális megszilárdításán keresztül! S ez nem valami vicclap ötlete, ezt a Szovjetunió állami főügyésze mondja! Nem kellett hát Jezsovig várni a sündisznóbőr kesztyűkre! (szójáték: *sünbőrkesztyű*: „jezsovszkie rukavici” – Jezsov hírhedt GPU-főnök – a ford.)

Mert, ha valaki emlékszik rá (bár nálunk senki sem emlékszik semmire, az emlékezés, főleg a rosszra, gyenge oldala az országnak), a második ötéves terv ragyogó (s máig megvalósítatlan) célkitűzései közt ez is ott volt: „Irtsuk ki a kapitalizmus csökevényeit az emberek tudatából!” Szóval már 1938-ra készen is kellett lenni azzal a kiirtással! Ítélje meg maga az olvasó, miként lehetett volna gyorsabb eredményt elérni?

„A szabadságvesztés szovjet intézményei nemhogy vesztettek volna jelentőségükből a második ötéves terv küszöbén, ellenkezőleg: fokozott szerephez jutnak” (! egy év sem telt el Kogan jóslata óta, miszerint hamarosan egyáltalán nem lesznek lágerok. Dehát ő nem tudott a januári plénumról!). „A szocializmusba való átmenet korában a javító-munkatábornak mint a proletárdiktatúra fegyverének, a fegyelemtartás szervének, a kényszer és nevelés eszközének szerepe csak bővülni és erősödni fog.”[111] (Mi lenne különben az NKVD személyzetével a szocializmusban? Tűnjenek el a balfenéken?)

Vádolhatja-e valaki Haladó Elméletünket, hogy el van maradva a gyakorlattól? Ott állt mindez fehér papíron fekete betűkkel, mégsem tudtunk olvasni belőle! Pedig kertelés nélkül megjósolták 1937-et, még meg is indokolták!

---

[110] „A börtönöktől...” c. gyűjtemény előszavából.
[111] uo., 449. l. A szerzők egyike Apeter, az új GULag-főnök.

S a durva, szőrös mancs egy mozdulattal félresöpörte az összes mütyürkéket és fityegőket. Munkakollektívák? Megszüntetni őket! Lágeri önkormányzat! Még mit nem? A brigádoknál jobbat el sem lehet képzelni! Hát az a sok politikai duma mire jó? Félre vele! foglyokat azért küldték ide, hogy dolgozzanak, nem kell feltétlenül mindent érteniük! Micsoda beszéd az, hogy Uhtában „likvidálni akarják a tömegpriccset”? Talán rugós kanapén akarnak hálni? Tömegpriccsre nyomni őket, de kétszer annyit! *Érdemlista?* – no, de arról már igazán szó sem lehet ezentúl! Miért dolgoztak akkor a bírák? S ha valakinek már felgyűlt érdemei vannak? Érvényteleníteni (1937)! Némely lágerban megengedik a látogatást? Általános tilalmat kérünk! Némely börtön kiadja az elhunyt lelkész holttestét, hogy a hívek temessék el? No de kérem, hát elment az eszük, hogy szovjetellenes tüntetésre adnak alkalmat? Példás büntetés nekik! A hullák GULag-tulajdont képeznek, a sírokat pedig államtitokká nyilvánítjuk! A foglyok ipari szakképzése? Beszüntetni! Tanultak volna addig, míg szabadlábon voltak! Hogy a Közp. VB rendelte el és Kalinyin írta alá? Az a GPU-nak szólt, mi pedig már NKVD vagyunk! Csak tanítsák őket, ha innen kikerülnek! Grafikonok, diagrammok? Szedjék le a falról, meszeljék be a helyüket. Különben a meszelés el is maradhat! Ez meg itt miféle hirdetmény? A foglyok munkabéréről? Hogy a Börtönigazgatóság 1926. november 25-i körlevele szerint, a fogoly a megfelelő minősítésű szabadmunkás fizetésének 25 százalékát kapja? Pofa súlyba! Letépni! Azt akarják, hogy a maguk fizetéséből vonjuk le? Méghogy a fogolynak fizessünk! Köszönje meg, hogy nem lőtték agyon! Az 1933-as Javító-Munka Kódex? Örökre elfelejteni, kiselejtezni minden lágeri irattárból! „Minden eltérés az Össz-Szovjet Munkakódextől kizárólag a Szakszervezeti Tanács jóváhagyásával?” Méghogy MI menjünk a Szakszervezeti Tanácshoz! Mi az a Szakszervezeti Tanács? Csak ráfújunk s nincs többé! A 79. cikkely: „Nehezebb munka esetén növelni a fejadagot”? Megfordítani! Könnyebb munka esetén csökkenteni! – s kvittek vagyunk.

S ezzel el is tűnt a Javító-Munka Kódex, cikkelyeinek százaival együtt, mintha csak cethal nyelte volna el, s a következő huszonöt évben nemcsak hogy a nyomát sem látta senki, de még azt sem gyanítottuk, hogy ilyesmi létezett valaha.

Arhipelág tüzetes átböngészése arról győzte meg az illetékeseket, (hogy a lágergépezet csavarjai már Szolovkában is, de különösen a csatornaépítések korában tűrhetetlenül meglazultak. Hozzáfogtak hát, hogy javítsanak a helyzeten.

Először is, ott volt a *lágerőrség*: botrányos állapotok, ez már nem is nevezhető lágernak! A tornyokban csak éjjel gubbaszt egy-egy lövész, a kapunál egy fegyvertelen strázsa, akitől ki lehet könyörögni egy kis kilépést. A kerítések mellett néha csak petróleumlámpák égnek. Pár tucat rabot csak egy szem fegyveres kísér munkára. Most tehát minden zónába bevezetik a villanyt (politikailag megbízható villanyszerelők és technikusok közreműködésével). Az őrség katonai szabályzatot és harci kiképzést kap; a személyzeti állományba a farkaskutyákat is besorolják nélkülözhetetlen tartozékként, továbbá azok gondozóit, idomítóit, külön szabályzattal. Végre tehát kezdi fölvenni a láger azt a mai, kifogástalanul korszerű formáját, amilyennek mi is megismertük.

Nem akarjuk itt pontról-pontra felsorolni azt a számos gyakorlati esetet, amelyet most precízebb, szigorúbb szabályozásnak vetettek alá, s azt sem, hogyan kerestek meg minden apró rést, amelyen át a külvilág Arhipelágra láthatott. Minden köteléket széttéptek, minden lyukat betömtek, végleg kitessékelték az itt-ott még belopódzó ellenőrzést.[112] Mellékesen,

[112] Nem találok alkalmasabb helyet e könyvben, hogy elmagyarázzam az „ellenőrző bizottságok" mibenlétét. Szolgáljon ez a hosszú jegyzet az olvasó kíváncsiságának kielégítésére.

Hogy az elzárási intézmények állapotát és a foglyok átnevelésének mikéntjét ellenőrizni kell, ez a képmutató burzsoá társadalom agyréme volt. A cári Oroszországban „börtönök védnök-egyesületei", jótékonysági börtönbizottságok, patronáló társulások működtek „a foglyok fizikai és erkölcsi viszonyainak megjavítására". Az amerikai börtönökben a húszas-harmincas években széles jogkört biztosítottak a társadalmi egyesületek képviselőiből alakult felügyelő-ellenőrző bizottságoknak: még időelőtti szabadulást is elérhettek (nemcsak közbenjárhattak érte, hanem valóban ki is vívhatták, bírói beavatkozás nélkül). Erre persze rávágják a mi dialektikus törvénytudónk: „Nem kell elfelejteni milyen osztályokból verbuválódtak azok a bizottságok – csak osztályérdekeiknek megfelelő döntéseket hoztak."

Nálunk egész másképp áll a dolog. Már az első, 1918. július 23-án kiadott Ideiglenes Utasítás, mely létrehozta az első lágerokat, intézkedik a guberniumi Fenyítő Osztályok mellett működő Elosztóbizottságok felállításáról. Ezek dolga volt az elítéltek beosztása ama hét szabadságvesztési kategóriába, amely a korai Szovjet Föderatív Köztársaságban volt érvényben. Ez a munka (mely mintegy a bíró munkáját volt hivatva pótolni) annyira fontosnak tűnt, hogy az Ig.-ügyi NB jelentése (1920) „a fenyítő intézmény központi idegrendszerének" nevezte az elosztóbizottságot. Ennek összetétele a legmesszebbmenően demokratikus volt, pl. 1922-ben *Trojka*-alapon: a guberniumi NKVD parancsnokából, a guberniumi Törvényszék elnökségének egy tagjából és az illető gubernium fegyintézeteinek igazgatójából állt. Később még két „fejet" bevettek: a Munkás-Paraszt Inspekciótól és a Szakszervezeti Tanácstól. De 1929-ben már igen sok panasz volt rájuk: osztályidegen elemeknek juttattak ugyanis kedvezményeket és időelőtti szabadulást. Ezek voltak „az NKVD-vezetőség jobboldali opportunista üzelmei." Abban a bizonyos fordulat Évében

a lágeri falangokat is *kolóniáknak* keresztelték át 1937-ben, hogy ne emlékeztessenek Francóra, bár minden bizonnyal fémjelezte már magának őket a szocializmus. A lágeri operatív Szerv, mely azelőtt csak a *közmunka* és a terv érdeleit tartotta szem előtt, ezentúl szuverén elsőbbséget élvezett a termelés képviselőivel, a szakemberekkel szemben. Igaz, hogy meghagyták a Kult. Nev. Osztályt, de főleg azért, mert azon keresztül kényelmesen fogadni lehetett az önkéntes feljelentőket és ki lehetett hivatni a beépített spicliket.

Lehullt hát a vasfüggöny a Szigetvilág köré! Se ki, se be: ezentúl senki sem léphette át a láger kapuját az NKVD tisztjein és altisztjein kívül. Kialakul az a harmonikus rend, amit hovatovább maguk a rabok is megszoktak egyedül ésszerűnek tekinteni, s aminek ábrázolása könyvünk e részének feladata lesz: egy láger, mely már nincs vörös rongyokkal dekorálva, s inkább munkára, mint „javításra” van berendezve.

Most villantja ki csak igazán fogait a farkas! Most nyílnak meg csak Archipelág pokoli örvényei!

– KIVONULSZ, MÉG HA KONZERVDOBOZT HÚZOL IS A LÁBADRA!

– HA NEM LESZ ELÉG TALPFA, MAGATOK FEKSZETEK A TÖLTÉSRE!

---

felszámolták tehát az Elosztóbizottságokat, s helyükbe az *Ellenőrzőbizottságokat* léptették. Elnök: a bíró, tagok: a lágerparancsnok, az ügyész s a társadalom képviselőiként egy-egy fej a felügyelő-személyzetből, a milíciából, a járási vébétől és a komszomoltól. Mint jogászaink az imént oly találóan rámutattak, „nem kell elfelejteni, milyen osztályokból…” stb. stb. – ezer bocsánat, ezt már leírtam egyszer. Az ellenőrzőbizottságokat az NKVD az érdemlisták és büntetés elengedések felülvizsgálatával, a Közp. VB (azaz a parlament) pedig az *iparosítási terv* szempontjainak érvényesítésével bízta meg.

Íme, ezek voltak azok az ellenőrzőbizarrságok, amelyeket szanáltak a második ötéves terv megindulásakor. Ami azt illeti, egy fogoly sem hullatott könnyeket értük.

Apropó, osztályok, ha már egyszer szóba kerültek. Annak a bizonyos Gyűjteménynek egyik társszerzője, Sesztakova a húszas és a harmincas évek anyaga alapján arra a „furcsa következtetésre jut, hogy a burzsoá börtönök és a mi börtöneink szociális összetétele meglepő egyezést mutat” – legnagyobb ámulatára kiderült ugyanis, hogy *dolgozók* ülnek itt is, ott is. Persze ennek van valami dialektikus magyarázata, szerzünk azonban nem jött rá. A magunk részéről még azt tesszük hozzá, hogy ezt a „meglepő egyezést” csak igen kis mértékben zavarták meg a 37-38-as évek, amikor a lágerokat elárasztották a magas állami beosztásban lévők. Az arány igen hamar kiegyenlítődött. A háborús és a háború utáni évek többmilliós *hullámai* ugyancsak *dolgozókat* sodortak magukkal.

Most rakják tehervonatokra s viszik Szibérián keresztül az ötvennyolcasokat, minden harmadik kocsi tetején egy-egy géppuskással, most terelik össze őket egy óriási gödörben, hogy biztosabb legyen az őrizet. Még nem dördült el a második világháború első puskalövése, még foxtrottot táncol egész Európa, de már a Mariinszki elosztóban (mely a Mariinszki lágerok privát gyűjtője) nem győzik öldösni a tetveket, söprűvel verik ki a ruhából. Kiüt a tífusz, rövidesen 15.000 (tizenötezer) holttestet szórnak a gödörbe, csupaszon, kétrét összehajtva, s csupa spórolásból lehúzva még a hazulról hozott gatyát is. (A Vlagyivosztoki tranzitlágerban dühöngő tífuszról már beszéltünk.)

A korábbi éveknek csupán egy vívmányától nem vált meg GULag: a söpredék, a tolvajnép totojgatásától. Ezentúl még következetesebben tolvajoknak juttatták a láger valamennyi „vezénylő posztot". Még következetesebben uszították rá őket a politikaiakra, engedték meg nekik, hogy gátlástalanul kirabolják, bántalmazzák, fojtogassák a politikaiakat, Sőt, úgyszólván belső rendőrséget, lágeri rohamcsapatokat fejlesztettek ki a tolvajokból. (A háborús években több lágerból teljes egészében behívták a felügyelő állományt, s a „kommendatúrára", azaz a „félvér"-tolvajokra, a *szukákra* bízták a felügyeletet. Ezek pedig jobban beváltak, mint a hivatásosak, hisz nekik nem volt tilos verni a foglyokat.)

Mondják, 1938 február-márciusban titkos utasítás érkezett NKVD vonalon: *csökkenteni kell a foglyok számát!* (persze nem kiengedéssel!) Eben én semmi hihetetlent sem látok: a legnagyobb mértékben logikus intézkedés, mikor se szálláshely, se élelem, se ruha nincs elegendő. GULag gyomrát megfeküdte a sok zabálás.

Most rakják egymás hegyére-hátára a pellagrásokat: rohadjanak el minél előbb! Most próbálják ki a géppuskák pontos hordását a konvojparancsnokok a botladozó rabokon. Most hordják reggelente a naposok a hullákat a kapuőrség elé s raknak gúlát belőlük.

Kolimában, mely hidegével és kegyetlenségével egyaránt Arhipelag sarkvidéke volt, ez a fordulat is a sarkokhoz illő szigorúsággal ment végbe.

Ivan Szemjonovics Karpunyics-Braven (a 40. Hadosztály és a 12. Hadtest volt parancsnoka) emlékezései szerint (nemrég halt meg, mielőtt feljegyzéseit befejezhette s rendezhette volna) Kolimában kegyetlen rendszabályokat honosítottak meg, ami az étkeztetést, munkát és fegyelmi büntetéseket illeti. A foglyok

úgy ki voltak éhezve, hogy a Zaroszsij-forrásnál lótetemet ettek, mely már több mint egy hete hevert, a júliusi napsütésben, bűzlött és nyüzsgött a legyektől és a kukacoktól. Az Utyini-bányában egy fél hordó szolidolt ettek meg, amit a talicskák befestésére szántak. Milgánál zuzmón éltek, mint a rénszarvasok. Ha a hó elzárta az utánpótlást, a félreeső bányákban tíz deka kenyeret osztottak naponta, később sem pótolva az így elveszett adagokat. Akiknek már jártányi erejük sem volt, azokat ugyancsak végsőkig leromlott, de még nem annyira fölpuffadt társaik vontatták ki szánokon a munkahelyre. A lemaradozókat bottal ütlegelték és kutyákkal maratták. A munkahelyen 45 fokos hidegben sem engedtek tüzet rakni, nem melegedhettek (csak a tolvajoknak engedték meg ezt is). Magának Karpunyicsnak része volt mind a „hideg kézi fúrásból” kétméteres acélfúróval, mind a „tőzeg” (voltaképpen kavicsos, köves föld) szállításából szánokon, 50 fokos hidegben. Egy-egy szánba (mely nyersfából készült, kosara pedig ugyancsak nyers héjdeszkából) négy rab volt befogva, *hajcsáruk*, egy tolvaj, aki „felelős volt a terv teljesítéséért”, mellettük haladt és furkósbottal verte őket. Akik pedig nem teljesítették a normát (de mi az, hogy nem teljesítették? Hisz az ötvennyolcasok teljesítményét mindig ellopták, és a tolvajok javára írták), azokat így szokta büntetni Zelgyin lágerparancsnok: télen pőrére vetkőztették őket a fejtőben, leöntötték hideg vízzel s így futtatták be a lágerba, nyáron pedig ugyancsak pőrén, kezüket hátracsavarva „szégyenfához” kötötték őket a szúnyogfelhő közepébe (az őr szúnyogháló védelmében álldogált mellettük). Vagy csak egyszerűen eldöngették puskatussal és karcerba dugták őket.

Ellenvethetné valaki, hogy hiszen ebben semmi új sincs, hol itt a „fejlődés”? Ez inkább visszaesés a harsányan nevelő csatornáktól a primitív és kendőzetlen Szolovka színvonalára! Ugyan kérem! Nem a hegeli hármasság érvényét kell ebben látnunk? Szolovka–Fehér-tenger–Kolima: tézis–antitézis–szintézis. A tagadás tagadása, de ugyanakkor kiteljesedés.

Mert például *halálhintó* ugyebár nem volt Szolovkán? Karpunyics látott ilyet a Marisznij forrásnál (66 km-re a Közép-Kanszki vasútvonaltól). A parancsnok tíz teljes napon át tűrte a norma nemteljesítését. Akkor karcerbe rakta a bűnösöket, böjtös kosztra fogta, munkára azonban továbbra is kiküldte őket. Akik még most sem teljesítették a normát, azokat rakták a *hintóba*. Ez egy traktoros szánra szerelt 5-ször 3-szor 1,8-m-es rönkfából összetákolt ketrec volt, a rönköket kampók fogták össze, csak egy ajtónyílást hagytak rajta, ablakot nem, a belseje üres volt,

semmi priccs. Este kihozták a karcerból a már teljesen beszámíthatatlan, egykedvű bűnösöket, benyomva őket a *hintóba* egy nehéz lakattal rájuk zárták az ajtót s traktorral kihúzták a *hintót* egy 3-4 km-re lévő horhosba. Egyik-másik ordított odabent, de a traktort könyörtelenül lekapcsolták s huszonnégy órára kint hagyták a hintót. Visszatérve leszedték a lakatot és kiszórták a hullákat. A többit a hóviharra bízták.

Milgában (az Elgen-lágerpont fiókvállalata) egy Gavrik nevű parancsnok volt. Ez enyhébb büntetést talált a norma-nemteljesítő nőknek: fűtetlen sátorba rakta őket télvíz idején (igaz, hogy kijöhettek és szaladgálhattak), szénakaszáláskor pedig egy vesszőkalyibába, mely semmi védelmet sem nyújtott a szúnyogok ellen (Szliozberg emlékezései alapján).

A kolimai lágerrend elbarbárosodásának legszembetűnőbb jele Garanyin kinevezése volt az Északkeleti Lágerközpont parancsnokává s Pavlov kinevezése a Dalsztroj parancsnokává, miután leváltották E. Berzint, a lett lövészek zászlóaljparancsnokát. (Ez különben szükségtelen s elhamarkodott intézkedés volt az örökké gyanakvó Sztálin részéről. Miért ne felelt volna meg a vén cseka-főnök, Berzin, az új követelményeknek legalább olyan jól, mint kollégái? Ő talán vonakodott volna?)

Ezidőben számolták fel a politikaiak, az ötvennyolcasok pihenőnapjainak végső maradékát is: a munkanapot 14 órában szabták meg a nyári időszakra; télen pedig a 40-50 fokos fagyot is munkára alkalmasnak nyilvánították s csak 55 foknál „írták le” a napot. (De egyes nacsalnyikok önkénye akár 60 foknál is elrendelhette a kivonulást.) A Gornij bányában (Szolovkát plagizálva) kötéllel szánhoz kötözték a vonakodókat s úgy vonszolták ki a fejtőbe. Kolima újításai közé tartozott az is, hogy a konvoj ezentúl ne csak őrizze a foglyokat, hanem a norma teljesítéséért is feleljen, ne ácsorogjon tétlenül, hanem biztatgassa is, hajtsa a népet.

A létszám fogyasztásában hathatós segítséget kapott a parancsnokság a skorbuttól.

Azonban ez sem látszott elegendőnek. A legszigorúbb rendszabályok sem biztosították a létszámcsökkentés kívánt ütemét. Garanyin tehát elérkezettnek látta az időt áttérni a kendőzetlen gyilkolásra, a tarkólövésre. Néha egy traktort berregtettek a közelben, máskor azt is mellőzték. Több lágerpontról is tudunk, amelyben napirenden volt a tömeges kivégzés, a hullákat közös sírba hányták. Így vált hírhedtté Orotukan, a Polarnij-forrás, Szvisztoplasz, Annuska – még

kolhozláger is akadt köztük, pl. Dukcsa. Talán a Zolotyisztij-aranybánya volt a leghírhedtebb (lágerparancsnok: Petrov, operatív tisztek: Zelenkov és Anyiszimov, bányavezető: Barkalov, az NKVD járási osztályának parancsnoka: Burov), no meg Szerpantyinka. Zolotyisztijban akár világos nappal is kihoztak a fejtőből egy-egy brigádot és sorban lelődözték a foglyokat. (Nem az éjszakai kivégzések helyett, csak úgy ráadásnak.) Néha kiszállt Nyikolaj Andrejevics Arlanov, a JugLag parancsnoka, kiszemelt egy „bűnös” brigádot a reggeli sorakozónál, kicsit távolabb vonalba állíttatta őket, s egymás után szedte le pisztolyával a rémületükben egymáshoz szorult áldozatokat, nagyokat kurjantva örömében egy-egy telitalálatra. A hullákat nem szokták eltakarítani, májusban fölengedtek, olyankor kirendelték a még élő szerencsétleneket sírt ásni – egy kis kenyér s vodka fejében. Szerpantyinkán 30-50 embert lőttek agyon naponta a karcer melletti nyitott színben. A hullákat traktoros szánon hordták ki a domb mögé. A traktorosok, rakodók és sírásók külön voltak elszállásolva a többiektől. Garanyin kivégzése után ezeket is agyonlőtték. Alkalmaztak más technikát is: egy mély akna szélére vezették a bekötött szemű áldozatot s ott a fülébe vagy a tarkójába eresztettek egy golyót. (Esetleges ellenállásról egy tanú sem tud). Később fölszámolták egész Szerpantyinkát, az izolátort s a többi épületet, amelyekben a kivégzések folytak, lerombolták és elhordták, az aknákat betemették.[113] Az olyan bányákban, ahol nem volt divat a kivégzés, naponta közzétették, szóban vagy falragaszokon, hogy itt és itt kiket végeztek ki: öregbetűkkel a neveket, alattuk apróbetűkkel az indoklást: „ellenforradalmi agitáció”, a „konvoj sértegetése”, „a norma nemteljesítése”. Néha ideiglenesen beszűntették a kivégzéseket, olyankor, ha holtpontra jutott az aranykitermelési terv, vagy befagyott az Ohotszki-tenger, s elakadt a fogoly-utánpótlás (M. I. Kononyenko több mint fél évig várt így Szerpantyinkán a kivégzésre, végül is életben maradt).

A lágerrezsim szigorúbbá válása a büntetések meghosszabbításában is megnyilvánult. Gavrik, a milvai lágerparancsnak ezt teátrálisan oldotta meg: a menet élén fáklyás lovasok (örökös sarki éjszaka!), mögöttük kötőféken a fogoly: így vonultak a járási NKVD-re (30 km) megejteni a perújítást. Más lágerpontokon nem csaptak ekkora hűhót, csak kiválogatták a Gyűjtő-Elosztó Hivatalok kartotékjaiból azokat, akiknek oly irrentábilisan rövid büntetést szabtak ki annak idején, hogy máris a vége felé közeledik, ezeket aztán 80-100 főt

[113] Mikor 1954-ben aranyat kezdtek feltárni Szerpantyinkán (korábban nem tudtak erről), embercsontok közül kellett kiválogatni. Az arany azért csak arany.

számláló csoportokban idézték meg s kiosztották köztük az új *tízrubeleseket* (R. V. Retz).

Kolimát szinte kedvem volna teljesen kihagyni ebből a könyvből: Kolima páratlan jelenség Szigetvilágunk tartományai közt, méltó arra. Hogy külön örökíttessék meg. Ami azt illeti, nincs is oka panaszra, Varlam Salamov is odavalósi például, írt is róla eleget, nem is beszélve Jevgenyija Ginzburgról, Olga Szliozbergről, Nágya Szurovcevéról, N. Grankináról és másokról – különféle memoárok szerzőiről.[114] Itt csak V. Salamov sorait szeretném idézni a Garanyin-féle kivégzésekről: „A reggeli és az esti sorakozónál fölolvasott napiparancsok hónapokon át tele voltak a kivégzések híreivel, a kivégzettek névsorával. A listák felolvasása előtt és után a bűntényesekből álló zenekar indulókat játszott az ötven fokos hidegben. Rőten lobogtak a sötét udvaron a füstölgő benzinfáklyák. A gépelt napiparancsra zúzmara csapódott, rétegekben söpörte le a lapról a kabátujjával a napiparancsot felolvasó nacsalnyik, hogy kibetűzhesse és hangosan elkiálthassa a következő kivégzett nevét.”

Így fejezte be Arhipelág a második ötéves tervet s ezzel a szocializmus korszakába lépett.

□□□

A háború kitörése a Szigetvilág urait is pánikhangulatba hozta: az első harctéri hírekből ugyanis arra lehetett következtem, hogy urambocsá, maholnap egész Arhipelág összeroppan, s akkor a robotosok felelősségre fogják vonni munkáltatóikat. A különböző lágerok népének elbeszéléseiből azt szűrhetjük le, hegy a dolgoknak e fordulata két egymással ellentétes magatartást váltott ki uraikból. Egyesek, a megfontoltabbak vagy talán gyávábbak enyhítettek a lágerrezsimen, s majdnem hogy barátságos húrokat pengettek, legalábbis a vereségek korában. Persze a kosztot s az ellátást nem volt módjukban megjavítani. Mások, a nyakasabbak és gonoszabbak ellenkezőleg: még keményebben, még kíméletlenebbül nyomták az ötvennyolcasokat: majd gondjuk lesz rá, hogy elpatkoljanak, mielőtt fölszabadíthatnák őket!

A legtöbb lágerban még azt sem közölték a foglyokkal, hogy kitört a háború, úgy beléjük volt gyökereződve a titkolózás és hazudozás mániája, a foglyok csak másnap – hétfőn – értesültek róla a különszolgálatosoktól és a szabad munkásoktól. Még ahol

[114] Honnan ez a tömörülés és miért hogy Kolimán kívül alig születtek memoárok? Talán mert valóban a foglyok elitjét vitték Kolimába? Vagy mert, bármily furcsán hangzik, a közeli lágerokban nagyabb arányú volt a halálozás?

volt is rádió (pl. Uszty-Vimben s több helyen Kolimában), ott is kivonták a használatból a katonai vereségek idejére. Az Uszty-Vim lágerban még az otthoniakkal való levélváltást is betiltották egyik napról a másikra (kapni kaphattak, de rom írhattak) – otthon már azt hitték, hogy agyonlőtték őket. Némely lágerban (jó szimattal előlegezve a későbbi politikai gyakorlatot) kiszedegették az ötvennyolcasokat a köznépből és külön rakták őket szigorúan őrzött barakkokba, géppuskásokat helyezve el az őrtornyokban, s a sorakozónál nyíltan közölték velük: „Maguk itt a mi túszaink!" (Ah, mi üdítő légáram csap meg bennünket a Polgárháború korából! Nem könnyű felejteni az ilyen fogalmakat, de annál könnyebben fölfrissíthetők!) – „Ha Sztálingrád elesik, magukat halomra lőjük!" Így már értjük, miért lesték oly szorongva a lágerlakók a híreket: áll-e még Sztálingrád, vagy már elesett? Kolimában is ilyen spec. zónákba rakták a németeket, a lengyeleket és a prominens ötvennyolcasokat. A lengyeleknek azonban hamarosan (1941. augusztusában) általános amnesztiát adtak.[115]

Az ötvennyolcasok szabadlábra helyezését már a háború első napjaiban (alighogy fölbontották a mozgósítási rendeletet), leállították Arhipelág egész területén. Megtörtént, hogy hazafelé menet csípték el s hozták vissza a kieresztett foglyot. Untában június 23-án a szabadon bocsátottak egy csoportja már az állomáson várta a vonatot, amikor jött a konvoj és visszahajtotta, közben még szidta is őket: „Miattatok tört ki a háború!" Karpunyics június 23-án reggel már kezében tartotta szabadulólevelét, de a kapun már nem jutott ki, csellel elszedték tőle: „Mutassa csak!" Ő pedig *megmutatta* s ott is maradt a következő öt évre. Ez volt az a bizonyos „spec. rendelkezés". (Már régen vége volt a háborúnak, de sok lágerban még kérdezősködni sem mehettek a foglyok a Gyűjtő-Elosztóban, hogy mikor mehetnek már haza. Emögött az van, hogy a háború után Arhipelág egy ideig emberhiányban szenvedett, ezért a helyi vezetőség, még ha Moszkva megengedte is a szabadlábra helyezést, a maga szakállára hozott „spec. rendelkezést" a munkaerő visszatartására. Je. M. Orlovát sem engedték ki időben a KarLag-ból, ezért nem láthatta már haldokló anyját.)

A háború elején (nyilván ugyanabban a mozgósítási rendeletben) csökkentették a lágerlakók fejadagját. A minőség is évről-évre rosszabbodott, a főzelékféléket marharépa, a

[115] Zolotyisztijből száznyolcvanhatot engedtek el az egy éve odahurcolt kétezerszáz lengyelből. – Ezek aztán Nyugatra kerültek, Szikorszkij seregébe, s ők kürtölték világgá Zolotyisztij hírét. Ezt 1942. júniusában számolták fel véglegesen.

búzadarát bükköny és korpa pótolta. (Kolimát Amerika látta el, ezért ott még fehérkenyeret is lehetett látni.) Mikor azonban a rabok legyengülése következtében katasztrofális (ötszörös, tízszeres) visszaesés kezdett mutatkozni a legfontosabb iparágakban, jónak látták visszatérni a háború előtti élelmezési normákhoz. Sok lágeri üzem kapott megrendelést a hadiipartól, a egy-egy ilyen Vállalat rátermett igazgatója fel tudta kicsit tángálni robotosait „háztáji gazdasága” segítségével. Mert abból a havi harminc rubelből – ha egyáltalán fizettek munkabért – még egy kiló krumplira sem tellett az akkori piaci árak mellett.

Ha a háború alatt megkérdezték volna egy lágerfogolytól, mi a vágyai netovábbja, így felelt volna: „Csak egyszer lakhassak jól fekete kenyérrel, nem bánom, ha meghalok is utána.” A lágerokban legalább annyian elpusztultak, mint a fronton, de róluk nem énekelnek a költők. L. A. Komogor, aki a „gyenge fizikumúak munkájára” volt beosztva, 1941/42 telén egyebet sem tett, mint levetkőztetett hullákat csomagolt négy deszka közé párosával kártyafelső helyzetben, harminc ládával naponta. (Nyilván azért kellett egyáltalán becsomagolni a hullákat, mert a láger „közeli” volt.)

Elmúltak az első hónapok, s az ország lassanként beleszokott a háborús életrendbe: volt, aki a frontra ment, volt, aki a hátországban dekkolt, s volt aki marsallkodott s kétfelé törölte a bajszát a vodka után. így volt ez a lágerokban is. Kiderült, hogy felesleges volt az aggodalom, minden szilárd alapokon nyugszik itt, s ahogy 1937-ben felhúzták, ugyanolyan kifogástalanul működik a rúgós óraszerkezet. Aki az elején kedvükben akart járni a foglyoknak, most annál jobban megvadult, gátlástalanul kiadhatta mérgét. Bebizonyosodott, hogy jó fundamentumot raktak annak idején a lágerintézmény alá, el is fog tartani örökké.

Hét korszak versenyében – hogy melyikben bántak kegyetlenebbül a lágerfoglyokkal – nyugodtan a háborús éveknek adhatjuk az elsőséget. Azt szokták mondani, hogy aki a háború alatt nem ült, az nem is tudja, mi a láger.

Például a VjatLag egy lágerpontján 1941/42 telén csupán a személyzeti barakkokban és a műhelyekben pislákol valami életféle, különben egyetlen óriási dermedt temető az egész láger. (Pedig a VjatLag fakitermeléssel foglalkozik, a Permi-vasútnak szállít.)

A háborús évek lágerjaiban több volt a munka, kevesebb az élelem és a tüzelő, hiányosabb a ruhaellátás, zordabb a

szabályzat, szigorúbbak a büntetések – de ez még nem mindén! A kifelé való protestálás jogától mindig is meg voltak fosztva a rabok, de a háború a lágeron belüli tiltakozás jogát is elvette tőlük. A front elől dekkoló akármelyik sarzsis jöttment az orruk alá dörgölhette, figyelmeztető ujját fölemelve: „Hát a fronton? Ott talán nem halnak az emberek? …Hát odakint? Ott talán nem gürcölnek?... Hát Leningrádban mennyi kenyeret kapnál?” S még ott bent a lágerban sem vághattak vissza, mert valóban: a fronton halt az ember, hullák hevertek a hóban. S odakint is, a „szabadok”, nyelvüket lógatva húzták az igát s éheztek. (Az ún. *polgári munkafront*, amelybe minden faluból besorozták a hajadonokat, hogy fát termeltessenek ki velük hetven deka kenyéren s mosogatólén, bizony fölért egy lágerral.) Az is megfelelt a valóságnak, hogy a leningrádi blokád alatt még a lágeri karcer-kosztnál is kisebb volt a fejadag. A háború alatt Arhipelág minden rákos góca az orosz nemzettest fontos szervének tűnt (vagy igyekezett annak tűnni) – mivelhogy a hadiiparnak dolgozott. Tőle is függ tehát a győzelem! Így esett hazug igazoló dicsfény a szegesdrótra, az ujját rázogató nacsalnyik polgártársra, s míg abban a gennyedző gócban haldokoltál, még attól az elégtételtől is meg voltál fosztva, hogy utolsó órádban megátkozhasd.

A büntetés-meghosszabbítások különösen megkeserítették az ötvennyolcasok életét a háborús években: a prolongálás veszélye állandóan Damoklész kardjaként lebegett a fejük felett. Az operatív keretlegények, akik bőrüket mentve dekkoltak a front mögött, szenzációs összeesküvéseket lepleztek le valahol egy mucsai építkezésnél, istenhátamögötti fakitermelő helyen, belekeverve a világburzsoáziát is, fegyveres puccsterveket és fantasztikus tömeges szökési kísérleteket. Az UchtPecsLag parancsnokához, Ja. M. Morozhoz hasonló GULag, nagykutyák különös buzgalommal űzték a nyomozói tevékenységet, az UchtPecsLag-nál szinte zsákból döntötték a kivégzésre, húsz évi lágerra szóló ítéleteket „szökésre való felbujtás”, „szabotázs” címén. S hányan voltak az olyanok, akiknek a sorsát nem törvényszéki ítélet döntötte el, hanem a csillagok járása: Szikorszkij nem gazsulált Sztálinnak – s Engenben máris összeszedtek harminc lengyel nőt, elhurcolták és kivégezték őket.

Bármily valószínűtlennek hangzik, számos fogoly már a háború első napjaiban benyújtotta kérvényét, hogy a frontra mehessen. Pedig ugyancsak jót kortyoltak a lágervilág bűzös, undorító sűrűjéből s most mégis a frontra kéredzkedtek, hogy megvédelmezzék ezt a lágerrendszert s meghaljanak érte egy

büntetőszázadban! („Ha pedig életben maradok, visszatérek s leülöm a büntetésemet.”) Az ortodox kommunisták szeretik azt állítani, hogy *ők* voltak azok az önkéntesek. Az igaz, hogy ők *is* voltak (s a ki nem végzett trockisták is), de nem ők elsősorban. Ők inkább meghúzták magukat valami csendes helyen s „átnevelődtek” a lágerban (a kommunista nacsalnyikok jóindulatú gyámolításával), ráértek mérlegelni, megvitatni a dolgok állását, emlegetni a régi jó időket s megvárni a végét. A büntetőszázadban úgysem marad életben senki három napnál tovább. Nem, az a nekibuzdulás nem elvi hűségből, nem érzelmi fellángolásból táplálkozott. Az ok az orosz természetben található meg: inkább a tiszta mezőn haljak meg, mint ebben a rothadásban! Még egyszer járok egyet a világban, olyan leszek, mint mások, hacsak rövid időre is! Itt hagyom azt a zápult poklot, ahol új büntetést kotyvasztanak az embernek, el ebből a süket pusztulásból! – Voltak aztán egyszerűbb, de semmi esetre sem alantas indítékok is: ott se hal meg azonnal mindenki, ezzel szemben most itt helyben ruhát, ételt, italt adnak, vonaton visznek, ki lehet könyökölni a kocsi ablakán s hetyegni a lányokkal az állomásokon. Még innen is jószívvel lehet megválni: látjátok, hogy bántatok ti velünk, mi pedig...

De az államnak nem, volt gazdaságos, csak bonyolította az ügyintézést az ilyen felesleges embermozgatás: egyeseket a lágerból a frontra, másokat a frontról a lágerba az előbbiek pótlására... Mindenkinek ki van jelölve, hol éljen s hol haljon meg: aki az első szortírozásnál a bakok közé került, az csak maradjon meg baknak, míg el nem patkol. De azért némelyeket kivittek a frontra, közönséges bűntényeseket, kisbűnösöket, persze nem büntető, hanem rendes harci alakulatokhoz. Arra is volt eset, bár elég ritkán, hogy ötvennyolcasokat is vittek. Vlagyimir Szergejevics Gorsunovot azonban 43-ban ugyan kivitték a frontra a lágerból, de a háború után tetézett büntetéssel toloncolták vissza. Mert az ilyenek már *bélyegesek* voltak, s a csapategység politikai tisztje könnyebben kavart nekik *ügyet,* mint a priusz nélkülieknek.

Mindamellett a lágerhatóságok nem hagyták teljesen kiaknázatlanul a patriotizmus ama föllángolását. Nem annyira a fakitermelésnél persze, de például a szénbányákban: „Szenet adunk terven felül – Leningrád majd fényre derül!” „Gránátokkal segítsük a gárdistákat!” – az ilyesminek volt foganatja, a szemtanúk elbeszélése szerint. A tisztességes és józan Arszenyij Farmakov meséli, hogy az ő lágerjukat is lázba hozta a frontért végzendő munka, írni is szeretne erről. A foglyok megsértődtek,

mikor pénzt akartak összeadni egy tank-hadoszlopra, és nem fogadták el (Dzsigyinyec).[116]

S mi volt a jutalmuk? Mindenki tudja, hisz nyilvánosságra hozták nem sokkal a háború után: a dezertőröknek, tolvajoknak és szélhámosoknak amnesztia, az ötvennyolcasoknak pedig spec. láger!

Ez utóbbiakkal annál szigorúbban s kegyetlenebbül bánnak, minél juhban közeledik a háború vége. Ne menjünk messze, Dzsigyinyecbe vagy Kolimába, maradjunk Moszkva közelében, szinte a város határában: Chrovrinoban. Az NKVD Gazdasági Osztályának volt ott valami üzemféléje, rezsimes lágerral egybekötve; ennek Mamulov nevű parancsnoka úgyszólván korlátlan hatalmat élvezett, bátyja ugyanis Berija titkárságának főnöke volt. Ez a Mamulov azt emelte ki magának a Krasznaja-Presznya gyűjtőből, akit akart, s a lágerszabályzatot is a maga privát önkénye szerint alakította. A foglyok csak kettős rácson keresztül beszélgethettek látogatóikkal, akár a börtönben (a látogatás különben minden Moszkva környéki lágerban meg volt engedve). A körletekben is börtöni szigort irt elő: egész éjjel égtek a vakító lámpák, hogy a foglyokat alvás közben is szemmel tarthassák, nem takaróznak-e bekecsükkel a hideg éjszakákon (aki megtette, azt felkeltették); a karcerben nem volt priccs, csak a puszta cementpadló, ugyancsak börtöni szabvány szerint. De a legszigorúbb büntetéssel sem elégedett meg, öklét is szerette használni, vért fakasztani a bűnös orrából. Kedvenc mulatsága volt az éjszakai rajtaütés, razzia (persze férfiszemélyzettel) a 450 főnyi női barakkban. Vad kurjongatással lepték meg őket s elordították az ajtóban: „Az ágyak előtt sorakozó!” A hiányos öltözetű nők riadtan ugráltak le a priccsekről, a felügyelők pedig tüzetesen átkutatták őket is, holmijukat is, hol varrótűt keresve, hol szerelmes levélkét. Az ilyen leletekért szigorított járt. – Sklinyik pedig, a gépműhelyben nacsalnyik, a műhelyeket szokta végigjárni az éjjeli műszak alatt, előredőlve, mint a gorilla, leste, kinek biccen meg a feje, csukódnak le a pillái, nyomban hozzávágott egy vasbugát vagy egy fogót, ami éppen a keze ügyébe akadt.

Ezt kapták a chrovrinoi lágerfoglyok, amiért a front számára dolgoztak (aknákat gyártottak, míg csak tartott a

[116] Ez sokoldalú elemzést kívánna; mint általában a szovjet-német háború. Mert évtized múlik el évtized után s mire eligazodhatnánk saját magunkon s megérthetnénk történelmünk egy rétegét, már el is borítja azt a következő réteg hamuja. Az információ nálunk sohasem volt szabad és tiszta s az emberek két csapás között nem érnek rá kielemezni önmagukat, másokat s a történelem eseményeit.

háború), ezt a kegyetlen rezsimet. Egy fiatal mérnököt, aki természetesen maga is fogoly volt, tettek meg szakmai vezetőnek (sajnos, senki sem emlékszik a nevére, de természetesen „híre örökké élni fog”), a tervezőirodát is ő rendezte be. Az 58-as cikkely alapján ült, Mamulovnak igen a bögyében volt, mivel az elvei s véleményei mellett kitartó emberfajtához tartozott. Mit volt mit tennie, tűrte. De nálunk senki sem pótolhatatlan mikor már be volt járatva és simán működött az üzem, Mamulov két pribékkel nekiment a mérnöknek, méghozzá világos nappal, a tervezőiroda szemeláttára (miért is ne? hadd tudja meg mindenki! Hadd terjedjen el a híre! – Most tehát el is terjesztjük!), a szakállánál fogva húzkodták, földhöz verték, véresre rugdalták a csizmás lábukkal, majd elküldték a Butirkába, ahol új büntetést varrtak a nyakába reakciós megnyilatkozásai miatt.

A lágeroknak ez a gyöngye közvetlenül Moszkva mellett volt, villamoson csak negyedórányira a Leningrád-pályaudvartól. Nem kell messze menni, hogy a pokol közepén találja magát az ember.

(Azok a kezdő foglyok, akiknek Moszkva-környéki lágerban sikerült elhelyezkedniük, mindenáron ott akartak maradni, főleg ha hozzátartozóik Moszkvában laktak, de különben is: jó volt érezni, hogy mégsem vetődtek a világ végére, egy pokolba, ahonnan nincs visszatérés, hanem megülhetnek a civilizáció peremvidékén. Dehát jórészt önámítás volt ez, mert Moszkva mellett általában gyengébb kosztot adtak, arra spekulálva, hogy a legtöbb foglyot úgyis ellátják hazai csomagokkal – ugyanez okból sokszor még fehérneműt sem adtak. De ez még csak hagyján! A legrosszabb az volt, hogy a közeli lágerokban mintegy összegeződtek a beérkező transzportoktól szállított rémhírek (lágernyelven: kübli-hírek) a messzi lágerokról: ki tudja, talán már holnap odavisznek minket is – örökös rettegés, bizonytalanság volt az életük.

* * *

Így kövültek meg lassan Arhipelág szigetei, de ez a folyamat a legkevésbé sem akadályozta őket új metasztázisok kibocsátásában.

Szolovkát, GULag Alma Materét, mely aggasztóan közel volt a nyugati határhoz, jónak látták elszállítani 1939-ben, közvetlenül a finn háború előtt az Északi Jeges-tengeren át a Jenyiszej torkolatához. Itt összeolvadt a nemrég létesített Norilszk-lágerral, miáltal a fogolylétszám egy csapásra elérte a hetvenezret. Ebből is látszik; mily rosszindulatú daganat volt

Szolovka: még halódásában is kibocsátott egy metasztázist, de milyet! Kazahsztán néptelen pusztáinak meghódítása ugyancsak a háborút megelőző évek kiemelkedő eseménye. A karagandai lágerfészek virulens áttételeket bocsát ki a rézzel mérgezett vizű Dzsezkazganba, Mointiba, a Balhas tó vidékére. Lágerok borítják el Kazahsztán északi részeit is.

Új kelevények fakadnak Novoszibirszk tartományában (Mariinszki lágerok), Krasznojarszk körzetében (Kanszki lágerok, KraszLag), továbbá Hakasszijában, Burját-Mongóliában, Üzbegisztánban s Gornaja Sorijában.

Nem marad ki az általános fejlődésből az Arhipelágtól olyannyira kedvelt észak sem (UsztyVimLag, NirobLag, UszolLag); az Urál-vidékről nem is beszélve (IvgyelLag).

Tudom, hogy elég foghíjas ez a felsorolás: csak mikor leírtam az UszolLag nevét, jutott eszembe, hogy az irkutszki Uszolban is volt egy láger.

De hisz nem is volt olyan tartomány, lett légyen az a Cseljabinszki vagy a kujbisevi, amely ki ne termelte volna a maga lágereit.

A lágeralapításnak új módját vezették be a volgai németek kitelepítése kapcsán: az egész falut, úgy, ahogy volt, tüskésdróttal vették körül, s máris megszületett egy új „mezőgazdasági lágerpont” (ilyenek pl. a Kamisin és Engels közt fekvő Kamenszkij lágerok).

Az olvasó elnézését kérjük, mert bizony elég sok híja van ennek a fejezetnek: egy szál rozoga pallóval kellett áthidalnunk Arhipelágnak egy egész korszakát, mert nem fértünk hozzá több anyaghoz. Nem tehettünk közzé körkérdést a rádióban.

Ekkortájt tűnnek fel újból Archipelág egén Naftalij Frenkel baljós csillagának szeszélyes cirkalmai.

Amikor osztályosaira lesújtott a 37-es év villáma, az ő fejét sem kerülte el: a BamLag főnökét, az NKVD generálisát csupa hálából újra bedugták a tőle már oly jól ismert Lubjankába. De egyrészt Frenkel kitartóan ajánlja hű szolgálatait, másrészt az Emberiség Bölcs Tanítója kitartóan keresi a hű szolgákat. Kitör a sok szégyent és kevés sikert hozó finn háború, Sztálinnak látnia kell, hogy készületlen, az utánpótlás nem talál utat a karjalai hóban megrekedt hadsereghez. Rögtön a leleményes Frenkelre gondol, magához kéreti: építsen, de azonnal, hóban-fagyban, előkészületek, terveli, építőanyagok és autóutak nélkül három vasútvonalat Karjalában, egyet körben a front mentén, kettőt sugarasan az utánpótlás számára – *három hónap alatt*

készen legyen, mert kész gyalázat, hogy a nagy uralkodó oly sokáig bajmolódjék azzal a vacak Finnországgal! Olyan ez, mint a mesében, amikor a gonosz király parancsol valami tökéletesen kivihetetlent a gonosz varázslónak: „Meg lehet csinálni?” – kérdi a szocializmus vezére. „Meg!” – feleli sugárzó arccal az ügynök és valutasibler.

De ő is feltételeket szab:

1. Válasszák el őt teljesen GULagtól, hadd teremtsen egy új rabszolgabirodalmat, egy független Szigetcsoportot GULZsDSz néven (Vasútépítő Láger-főparancsnokság), s ennek ő, Frenkel legyen a fejedelme.

2. Az államkincstár álljon rendelkezésére mindenben, amire csak szüksége van (fityiszt nektek, nem egy új Fehér-tenger Csatornát!).

3. Világméretű vállalkozása idejére a GULZsDSz mentesíttessék a szocializmus idegesítő bürokratizmusától, mindenfajta elszámolástól.

Frenkel nem fog elszámolni senkinek. Ő nem fogja sátrakban elszállásolni a munkásait, nem alapit lágert. Nála nem lesz megnyirbált fejadag, kondérskála! (Pedig éppen ő volt, aki annakidején ezeket javasolta! Ám a zseni joga, hogy a zseniális törvényeket is hatályon kívül helyezheti.) Számlálatlanul; méretlenül borogatta ki a hóra a legjobb minőségű élelmiszereket; vattaruhákat, nemezcsizmákat: válogassanak a foglyok, kinek mi tetszik, egyenek, amennyi beléjük fér. Csak a mahorkát és a vodkát tartják kezükben Frenkel asszisztensei, csak azokért kell megdolgozni.

A Nagy Hadvezér elfogadja a feltételeket s ezzel a GULZsDSz újraalakulása befejezet tény. Ajaj, csak nem hull szét Arhipelág? Dehogyis hull, ettől csak erősödik, gyarapodik, annál gyorsabban meg fogja hódítani az egész országot.

Azonban Frenkel mégiscsak elkésett azokkal a karjalai vasutakkal, Sztálin sietett összecsenni a háborút és döntetlenre adta a játszmát. A GULZsDSz ettől függetlenül egyre izmosodik, gyarapodik. Feladatokban nincs hiány, az elszámolás és egyéb megkötések alól azonban többé nem mentik föl. Először a perzsa határral párhuzamosan épít egy vasutat, majd a Volga mentén Szizrany és Sztálingrád közt, majd az ún. „Holtvasutat” Szalehard és Igarke közt, végül főművét, a BAM-ot, a Bajkál-Amur fővonalat, először Tajset és Bratszk között, majd onnan tovább.

Mi több, a frenkeli koncepció magának GULagnak fejlődésére is termékenyítő hatással van: megérett az idő GULag szakosítására, szektor-igazgatóságok szervezésére. Ahogy a Népbiztosok Tanácsa minisztériumokra, úgy osztódik a GULag-főhadiszállás is részfőnökségekre: G1avLeszLag (erdészeti), GlavPromSztroj (nehézipari), GULGMP (bánya- és kohászati) lágerigazgatóságokra.

De már nyakunkon a háború: a GULag-minisztériumokat vidéki városokba evakuálják. Maga a GULag-centrum Ufába kerül, a GULZsDSz Vjatkába. Az összeköttetés itt a perifériákon már nehézkesebb, mint a moszkvai centrummal volt, ezért a háború első felében GULag meglehetősen feldarabolódik: többé nem lehet egy kézben tartani egész Arhipelagot, a távoli tartományok annak a főnökségnek fennhatósága alá kerülne), amelyet éppen oda evakuáltak. Így jutott a Kirovban székelő Frenkel hatáskörébe egész Északkelet-Oroszország (ahol egyébként nincs is más, mint Arhipelág szigetei). De súlyos tévedés volna azt hinni, hogy ettől összeomlik Róma, ó nem – a háború után érkezik csak fel hatalma ormaira.

Frenkel nem hagyja cserben régi barátait: kiemeli és a GULZsDSz egyik vezető posztjára állítja Buhalcevet, aki annak idején még a forradalom előtt az ő sárga „Kopejka”-lapját szerkesztette, s akinek akkori kollégáit vagy agyonlőtték vagy szétszórták a szélrózsa minden irányába.

Frenkel talentuma nemcsak a kereskedésre és a szervezésre korlátozódott. Átfutva egy hosszú számoszlopot, egyből ki tudta vágni a végösszeget. Azzal szokott dicsekedni, hogy negyvenezel fogoly arcára, kereszt-, apai- és családnevére emlékszik, sőt arra is, melyiket hány évre s miért ítélték el (ezekről az adatokról az ő lágerjaiban minden fogolynak jelentést kellett tennie, ha magas látogató érkezett). Mindig jól megvolt főmérnök nélkül is. Ha bemutatták neki egy vasútállomás tervét, csak rápillantott, rögtön felfedezett benne valami hibát – ilyenkor összegyűrte a tervrajzot, a beosztott arcába dobta: „Ugye belátja, hogy maga szamár, nem tervező?” Általában halkan, kissé orrhangon beszélt. Alacsony termetű volt, kívül kék, belül piros vasutas generálisi kucsmacsákót hordott s évről-évre ugyanazt a katonás szabású viharkabátot, ezzel hangsúlyozva, hogy állami hivatalnoknak tartja magát, nem értelmiséginek. Akárcsak Trockijnak, neki is egy vasúti kocsi volt a lakása, szünet nélkül úton volt az építés távoli csatamezői közt. A helyi vezetők, akik a munkahelyek rendetlenségéből gyűltek be hozzá értekezletre a vagonba, ugyancsak elámultak a selyemhuzatú székek, párnázott

stílbútorok láttára, s annál nagyobb elfogódottsággal várták főnökük kifogásait és parancsait. Barakkba soha be nem tette volna a lábát, nem szerette a bűzt, nem szimatolt, csak a munka érdekelte, de azt megkövetelte. Kedvenc szokása volt éjnek évadján feltelefonálni a vállalatokat, így terjesztette magáról a legendát, hogy sohasem alszik. (Ezt egyébként más korifeusok is szívesen gyakorolták a sztálini korszakban.) Egyszer sem nősült.

Többé nem tartóztatták le. Kaganovics helyettesévé nevezték ki nagyszabású vasútépítések irányítására. Az ötvenes években halt meg Moszkvában, magas kort érve, altábornagyi rangban, nyugalomban, tisztelettől övezetten.

Azt hiszem, szívből gyűlölte ezt az országot.

5.
Arhipelág tartópillérei

Valahol Távol-keleten volt egy város; melynek nagyon lojálisan csengő neve volt: *Cezarevics*. A Forradalom átkeresztelte: a *Szabad* nevet adta neki. Ugyanakkor szélnek eresztette a város lakóit, az amuri kozákokat, úgyhogy Szabad városa kongott az ürességtől. Egy város azonban nem lehet el lakosok nélkül, ezért hamarosan rabokat telepítettek oda, no és persze csekistákat, hogy vigyázzanak rájuk. Szabad városa így mindenestül lágerrá változott (BAMLag).

Így teremt szimbólumokat maga az élet.

Helytelen volna a lágerintézményt csak úgy egyszerűen forradalom utáni életünk „árnyoldalának" nevezni. Életünk ilyen vagy olyan „oldalának", „felének" már csak általánossága és elterjedettsége miatt nem tartható, hisz történelmünk lényege jut benne kifejezésre. Nincs még egy olyan alkotásunk, amelyben akkora teljességgel és következetességgel domborodnék ki történelmünk utóbbi ötven évének igazi arculata.

Ahogy a pont születésének feltétele két egyenesnek, legalább kettőnek, találkozása, úgy egy intézmény születéséhez is az kell, hogy legalább két szükségszerűség metssze egymást. Mert igaz ugyan, hogy gazdasági megszorultságunk maga is a lágerintézmény irányában sodort bennünket, de ettől még a munkahadseregekhez is kilyukadhattunk volna, ha egy kapóra jött elmélettel, a láger létjogosultságát igazoló tétellel nem találkozunk.

Ügy illettek egymásba, mint Katiba a gyerek, mint csapszeg a lyukba, dudor a vájatba: ez volt Archipelág nemzésének pillanata.

A gazdasági szükség, mint általában, most is nyíltan és mohón jelentkezett: az államnak, mely a lehető legsürgősebben (lám, már itt is sürgős volt, akár a Fehér-tenger Csatornánál!) meg akar szilárdulni, méghozzá minden külső segély mellőzésével, munkaerőre volt szüksége. De nem ám akármilyenre,

a) minimálisan olcsó legyen – az a legjobb, ha ingyenes;

b) igénytelen legyen, könnyen mozgatható, ne kösse család, ne kelljen neki se lakás se iskola se kórház, sőt helyenként még konyha és fürdő nélkül is elboldoguljon.

Ilyen munkaerőre csak úgy tehet szert egy állam, ha elnyeli saját fiait.

Ami pedig az elméleti igazolást illeti, azt nem lehetett volna olyan csinosan kikerekíteni azokban a sietős években, ha nem lettek volna a múlt századra visszanyúló kezdetei. Már Engels arra a következtetésre jut, hogy az ember emberré válása nem az erkölcsi tudatossággal s nem is a gondolkodással kezdődött, hanem egy véletlen s észt nem kívánó munkamozdulattal: a majom fölkapott egy követ s ezzel máris egyenesben voltunk. Marx pedig, már hozzánk közelebb eső korokban portyázva („A gothai program kritikája") ugyanolyan meggyőződéssel állította, hogy a bűnös megjavítására a termelő munka az *egyedüli* hathatós eszköz (igaz, hogy ő kriminellekre gondolt, álmában sem sejtve, hogy tanítványai majd a politikaiakat tartják bűnözőknek), nem pedig a gondolatokba mélyedés a magányban, a lelkiismeretvizsgálat, a bűnbánat s a csendes eltökéltség (ezek ugyanis csupán felépítmények!). Maga Marx sohasem fogott csákányt a kezébe, nem tolt talicskát, nem fejtett szenet, nem döntött ki fát – esetleg gyújtóst ha aprított – de azért leírta a föntieket, s a papír nem tiltakozott.

Utódai pedig ezek után játszva leszűrték a következtetést, hogy a foglyot naponta munkára hajtani (néha 14 órára, mint a kolimai bányákban) a javulást szolgáló humánus cselekedet, ellenben cellával, udvarral korlátozni, olvasást, írást, gondolkodást, vitatkozást megengedő munkátlanságra kárhoztatni „állati kegyetlenség" (l. azt a bizonyos „Kritikát").

Az októbert követő forrófejű kor persze még nem ért föl ilyen finomságokig, még emberségesebbnek látta ugyanis egyszerűen agyonlőni a foglyot. Akit pedig nem lőttek agyon, hanem egy friss alapítású lágerba raktak, azt sem megjavítani akarták, hanem ártalmatlanná tenni, egy szerűen elkülöníteni.

Jeles teoretikusok ugyanis, pl. Pjotr Sztucska, már akkor foglalkoztak a büntetés elméletével, s „A szovjet büntetőpolitika alapelvei"-ben (1919) újraértelmezték magát a büntetés fogalmát is. A *büntetés* – szögezték le hévvel – nem *megtorlás* (a munkás-paraszt kormány nem akar bosszút állni a vétkesen), nem is *bűnhődés* (nincs ugyanis, nem létezhet egyéni bűn, csak osztálydetermináltság), hanem *elővigyázatossági rendszabály* a társadalmi rend védelmére, tehát *társadalomvédelmi intézkedés*.

Ha pedig ez így van, akkor a háború kíméletlen törvénye érvényesül itt is: nincs más hátra, mint vagy agyonlőni („maximális társadalomvédelem") vagy elzárni a veszélyes elemet. Ezzel persze kissé elhomályosul a *javítás* eszméje, pedig

a Párt VIII. kongresszusa 1919-ben arra is felhívja a figyelmet. Az a legnagyobb bökkenő, hogy nem világos, *miért van szükség javításra, ha egyszer nincs bűn?* Osztálydetermináltságát ugyanis senkinek sem lehet megjavítani.

Azóta sok mindent történt: lezajlott a polgárháború, megjelentek (1922-ben) az első szovjet kódexek, megtartották (1923-ban) a „kényszermunka-intézmények kongresszusát", újfent lerakták „a Büntető törvényhozás alapelveit" (1924), ebből nőtte ki magát 1926-ra az új Büntető Kódex (melynek igája alatt nyögtünk az elkövetkező 35 évben) – azonban az az új felfedezés, hogy nincs „bűn", nincs „büntetés", csupán „társadalmi veszélyesség`' és „társadalomvédelem" van – máig megőrződött.

No persze, így kényelmesebb. Ez az elmélet lehetővé teszi bárki letartóztatását túszként, „gyanú alá eső személyként" (vö. Lenin táviratát Jevgenyija Bosch-hoz), ki lehet telepíteni akár egy egész népet azon a címen, hogy veszélyes (a példák köztudomásúak) – de első osztályú zsonglőr legyen az, aki mindezek tetejébe el tudja sütni szalonképes tetszetősségében tálalni még a *javítás* elméletét is.

Dehát voltalt ilyen zsonglőrök, ezért az elmélet is fönnmaradt, a lágerokat pedig éppenséggel javítótáboroknak nevezték. Ezt idézetek tömegével tudjuk bizonyítani.

Visinszkij: „A szovjet büntetőpolitika teljes egészében egyrészről a fenyítés és kényszer, másrészről a meggyőzés és átnevelés dialektikus (!) egységére épül."[117] „A burzsoá fenyítő intézmények a bűnös gyötrésére, fizikai és erkölcsi szenvedés okozására... (szóval: a fogoly megjavítására, nemde?)... vannak beállítva". „A burzsoá büntetéssel ellentétben nálunk nem cél, hanem eszköz a foglyoknak okozott szenvedés... (No, ami azt illeti, ott sem cél az, csak eszköz. – A. Sz.)...Mert a mi célunk a teljes megjavulás, hogy a fogoly mint öntudatos dolgozó hagyja el a lágert."

Világos? Bár kényszert alkalmazunk, mi legalább *megjavítjuk őket* (szemmel láthatólag ugyancsak szenvedés okozása által) – csak azt nem lehet tudni, *miből*?

Hanem a következő oldalon már ez áll: „A javító-munkatáborok forradalmi erőszak alkalmazásával lokalizálják és ártalmatlanná teszik a letűnt társadalom bűnöző elemeit"[118]

[117] Visinszkij: Előszó Averbach: „A bűntől a munkához" c. könyvéhez.
[118] Visinszkij: Előszó Averbach: „A bűntől a munkához" c. könyvéhez.

(Folyton az a „letűnt társadalom! Majd 1952-ben is mindennek a „letűnt társadalom” lesz az oka. Jó bűnbakot találtak!)

Mi ez, kérem? A javításról már egy szó sem esik? Csak lokalizálunk s ártalmatlanná teszünk?

Ugyancsak 1934-ből: „Feladatunk kettős: fenyíteni és nevelni – már akit lehet.”

AKIT LEHET! Most már kezdjük érteni: javítás, de nem mindenkinek!

Csak úgy dobálódzik ettől kezdve a sok apró firkász a mindig idézhető frázissal: „a megjavíthatók megjavítása”.

S a javíthatatlanokkal mi legyen? Közös gödörbe hányjuk őket? A *holdba* velük? (Kolima) *Smidtyihához* velük? (Norilszk)

Visinszkij jogászai 1934 magaslatáról elmarasztalják még az 1924-es Javítómunka Kódexet is, mert az „az általános javíthatóság téveszméjéből” indul ki. Mert a *kiirtás* lehetőségét még csak meg sem említi!

Az ötvennyolcasok megjavítását senki sem vette programba.

Ezért is adtam könyvem e részének a „Megsemmisítő munkatáborok” címet. A saját bőrünkön tapasztaltuk, hogy azok voltak.

Ha pedig úgy tetszenek gondolni, hogy a fenti idézetek hamis képet adnak, s hogy a jogászuk nem így értették, húzzák ki a sírjából Sztucskát, rángassák elő Visinszkijt – magyarázkodjanak ők! Én mosom kezeimet.

Csak most, amikor hozzáfogtam ehhez a könyvhöz, vált lehetővé, hogy elődeimet is átlapozzam, persze csak mert jó emberek hozzásegítettek, különben sehonnan sem lehetne már fölhajtani őket. Mikor pedig penészes lágeri hacukáinkban caplattunk, még csak sejtelmünk sem volt ilyen könyvek létezéséről. Hogy életünket nem a nacsalnyik polgártárs önkénye határozza meg, hanem valami mesébe illő, a fogolymunkát szabályozó kódex, az nemcsak számunkra tűnt merő képtelenségnek, „küblipletykának” de még a Különleges Lágerpont őrnagy-parancsnoka sem hitte volna. Nem tudni, hogy az ilyen könyvek, amelyeket titkossá nyilvánítva, csupán szolgálati használatra adtak ki s így senki kezébe sem kerülhettek, fönnmaradtak-e GULag egynémely iratszekrényében, vagy már rég máglyára vetették őket ellenséges sajtótermék gyanánt. Ezekből sohasem aggattak ki idézeteket a „nevelő sarkokban”, a deszkából tákolt szószékekről sem kürtölték világgá, hogy hány órában van

megállapítva a munkanap, hány pihenőnap van előírva havonta, mennyi rokkantsági segélyt adnak a balesetek áldozatainak – úgyhogy még GULag édesgyermekei is nevetésben törtek volna ki, ha valaki ilyesmit kérdez tőlük.

Ha egyáltalán valaki, akkor diplomatáink tudtak ezekről a széplelkű irományokról s olvasták is őket. Mert igen jól tudtak hadonászni, érvelni velük a konferenciákon. Ide mennyire! Lám, most hogy én is hozzáfértem néhány idézethez, alig bírom visszatartani könnyeimet:

– az 1919-es „Alapelvek”-ből: minthogy a büntetés nem megtorlás, a kínzás semmi néven nevezendő formáját sem szabad tartalmaznia;

– 1920-ból: A foglyokat tegezni tilos. (Hm... Hát, bocsánat a kifejezésért, azt szabad mondani, hogy „majd a pofádba verem a f…?”)

– az 1924-es Javítómunka Kódex 49. cikkelye: „A lágerrezsim nem tartalmazhatja a kínzás jegyeit, a leghatározottabban tilos a kézi bilincs, a karcer, a szigorított magánzárka használata, ételmegvonás, rács vagy háló használata látogató fogadásakor”.

Ennyi talán elég is. Későbbről kelt utasítások nincsenek. A diplomaták ennyivel is boldogulnak, GULagnak pedig ennyi sem kell.

Volt azonban egy cikkely az 1926-os kódexben, a 9. számú, ezt véletlenül ismertem, sőt betéve is tudtam:

„A társadalomvédelmi rendszabályoknak nem lehet céljuk fizikai fájdalom okozása, sem a fogoly emberi méltóságának megsértése; nem feladatuk a megtorlás és a fenyítés.”

Ó, gyermeki naivság! Minden alkalmat megragadva, hogy visszavezessem a felsőbbséget a *törvényesség* elvéhez, gyakran ledaráltam előttük ezt a cikkelyt – ám az ohránás nacsalnyik csak a szemét meregette. Csodálkozott és bosszankodott. Volt, aki már húsz évet leszolgált, elérte a nyugdíjhatárt, de sohasem hallott a Kilencedik Cikkelyről – egyébként a kódex sem volt a kezében soha.

Ó, „messzetekintő, bölcs, minden tekintetben humánus ügyintézés”! – írja a „Life”-ben Leibovic, New-York állam Legfelsőbb Törvényszékének bírája, GULagnál tett látogatása után. „Míg büntetése éveit tölti, addig is megőrzi a fogoly emberi méltóságát és önbecsülését” – ennyit látott, ennyit értett az égészből.

Ó, boldog New-York állam, amelyben ilyen kapitális marha tölti be a bírói tisztet!

S ó, ti jóllakott, gondtalan, rövidlátó, felelőtlen, jegyzetfüzetes golyóstollas külföldiek! – azoknak a riportereknek a fajtájából, akik valamikor Kemben a lágerhatóság füle hallatára kérdezgették a foglyokat! – mennyit ártottatok nekünk, míg hiú buzgalommal csillogtattátok ismereteiteket arról, amiről fogalmatok sem volt.

Emberi méltóság! Kié? Akit bíró elé sem állítottak, mégis elítéltek? Akit a sárba ültettek az állomáson a sztolipin vagon mellett? Aki a felügyelő polgártárs korbácsának suhogására a tíz körmével vájja s hordja a húgyos földet, mert nem akar karcerban megrohadni? Aki művelt nő létére megtisztelve érzi magát, ha méltónak találják a nacsalnyik polgártárs fehérneműjének kimosására s háztáji disznainak etetésére? S aki annak első részeg intésére a megadás pózába helyezkedik, nehogy már másnap meggebedjen a közmunkában?

... Lobog, lobog a tűz! Pattognak az ágak, a tábortűz lángját az őszutói éjszaka szele hajtogatja. Sötétség borul a zónára, magam vagyok a tűznél. Akad még itt forgács, hulladékfa, tehetek rá. Kiváltságos láger ez, majdnem hogy szabadnak érezhetem magam: Marfino saraska, paradicsomi sziget, méghozzá kínáltságai virágkorában. Senki sem vizslatja, mit csinálok, mikor megyek már be a körletbe, senki sem hajt el a tűztől. Összefogom magamon a vattakabátot, de még úgy is fázom az éles szélben.

Ő pedig, a n ő, jó néhány órája álldogál már a szélben, vigyázzban, mozdulatlanul, lehajtott fejjel, hol sírdogálva, hol elnémulva. Időről-időre panaszos könyörgésbe fog:

– Nacsalnyik polgártárs!... Bocsásson meg!... Bocsásson meg!... Soha többé...

Sóhajait felém hajtja a szél, mintha itt nyöszörögne közvetlenül a fülem mellett. A nacsalnyik polgártárs az őrszobán rakja a kályhát és a füle botját sem mozdítja.

Az az őrszoba már a szomszéd láger, onnan járnak át a munkások a mi övezetünkbe alácsövezni és tatarozni a volt szeminárium rozoga épületét. Tőlem tüskésdrótok sokszoros szövevénye, az őrszobától azonban csak két lépésnyi köz választja el a vakító lámpát, mely alatt a büntetett lány álldogál szomorúan, szélcibálta szürke munkaruhájában, elgémberedett lábbal, egy szál könnyű főkötőben. Délután, mikor itt ásták az árkot a vízvezetéknek, meleg volt: Az egyik lány akkor meglapult

az árokban; elkúszott egészen a Vlagyikinszki országútig és megszökött. Az őrség elbámészkodott. Hamar belátták, hogy bottal üthetik a nyomát: az országúton moszkvai buszok jártak. Óriási lármát csaptak, megjelent egy mérges, fekete őrnagy, ordítozott, hogy ha el nem fogják a szökevényt, egy hónapra letiltanak minden látogatást és csomagot. A brigád többi tagja is dühöngött, egyikük szemét vadul forgatva rikácsolta: „Csak fognák meg a piszkot! Fognák neki az ollót az egész szakasz előtt, nyiszi-nyiszi, volt haja, nincs haja!” Ezt a büntetést nem ő eszelte ki, bevett szokás volt GULagnál így bánni el a nőkkel.) De ez a kislány más véleményen volt, sóhajtva mondta: „Bárcsak ne fognák el, hadd szórakozna egy kicsit helyettünk is!” Egy őr meghallotta, s lám, el is nyerte büntetését: míg a többieket visszavitték a barakkokba, öt kiállították az őrszoba elé. Akkor esti hat óra volt, most pedig már éjjel van, tizenegy óra. Próbálta kicsit váltogatni a lábát, hogy ne fázzon annyira, de az őr nyomban kiugrott és ráordított: „Állj vigyázzban, k..., mert megkapod a magadét!”

Így hát most nem mozdul, csak sírdogál:

– Bocsásson meg, nacsalnyik polgártárs! Eresszen be a körletbe, soha többé...

De az ő fülét még a lágerból sem éri hívó szózat: LÉPJ BE, LEÁNYOM!

Holnap vasárnap lesz, azért tarthatják kint oly sokáig: nem lesz szükség a munkájára.

Lenhajú, egyszerű, tanulatlan kislány, alighanem egy cérnakarika vagy hasonló miatt ül. Ajaj, testvérkém, nem is tudod, milyen veszélyes gondolatot mondtál ki! Most aztán egy életre meg akarnak leckéztetni.

Lobog, lobog a tűz!... A fronton is így bámultunk a tábortűzbe: hogy is lesz majd a Győzelem után...? A szél felkap és messze röpít egy félig égett izzó pernyét.

Ennek a tűznek fogadom és neked, te szegény leány, hogy az egész világ olvasni fog erről.

Ez pedig 1947 vége felé történt, a Nagy Október harmincadik évfordulója előtt, Moszkvában, székesfővárosunkban, mely nemrég lépett kegyetlenségekben bővelkedő történetének nyolcszázadik évébe. Két kilométernyire az Országos Mezőgazdasági Kiállítástól s talán egy kilométernyire sem a Feudalizmus Néprajzi Múzeumától.

Feudalizmus...! Sokunkban felmerült s joggal ez az összehasonlítás, valahányszor ráértünk egy kicsit gondolkodni is helyzetünkön. Mert különbözhetnek bár egyes vonásokban, a lényeg, az alapelv Arhipelágban ugyanaz, ami a feudalizmusban volt: mindkét rendszer rabok millióinak kikényszerített ingyenmunkáján, könyörtelen kizsákmányolásán alapul. A Szigetvilág lakóit a hétnek hat, sokszor mind a hét napján testet-lelket elcsigázó robotra hajtották, melyből nekik semmi egyéni hasznuk sem volt. Maguknak még az ötödik, még a hetedik napon sem dolgozhattak, mert tartásdíjukat „kommencióban”, lágeri fejadagban adták ki nekik. Osztályzásuk is ugyanúgy történt a két rendszerben: külső robotosok („A”-csoport) és udvari munkások („B”-csoport), ez utóbbiak közvetlenül a földesúr (a lágerparancsnok) és a major-udvar (a lágerövezet) igényeit elégítették ki. Betegeknek („C”-csoport) csak azokat ismerték el, akik már le sem bírtak mászni a kemencéről (azaz a priccsekről). A rendbontókat is („D”-csoport) meg szokták fenyíteni mindkét rendszerben, azzal az egy különbséggel, hogy a saját érdekeit szem előtt tartó földesúr olyan büntetésekhez nyúlt, amelyek levesebb munkanap-veszteséggel jártak: botoztatott az istállóban, nem dugott karcerbe senkit, viszont a lágerparancsnok, állami utasításokat követve, „büntető izolátorral” vagy „szigorított barakkal” fenyített. Mind a földesúr, mind a lágerparancsnok akármelyik rabját megtehette lakájnak, szakácsnak, borbélynak vagy bohócnak (jobbágy-színtársulatot is alapíthatott, ha ahhoz volt kedve), akármelyik rabnőjét berendelhette kulcsárnénak, ágyasnak vagy konyhalánynak. Mint a földesúr, a lágerparancsnok is gáttalanul kiadhatta mérgét, szabadjára ereszthette szadista hajlamait. (Volkov őrnagy, a Chimkinszki Láger parancsnoka, egy lányfoglyot megpillantva, amint éppen hosszú szőke haját szárítgatta mosás után a napon, valami okból fölpaprikázódott s kurtán kiadta a parancsot: „Megnyírni!” S azon nyomban meg is nyírták (1945). Új földesurukat vagy lágerparancsnokukat alázatos meghunyászkodással várták a rabok, igyekeztek kitalálni szeszélyeit s mindenben fenntartás nélkül alávetették magukat neki. Mivel nem tudhatta, mik a gazda tervei vele, a cseléd s ugyanúgy a lágerfogoly is édeskeveset törődött a holnappal. A jobbágy nem nősülhetett a földesúr engedélye nélkül, ugyanúgy a fogoly is csak a lágerparancsnok kegyes hozzájárulásával vehetett lágerfeleséget. Ahogy a jobbágy nem maga választotta a szolgasorsot s nem tehetett róla, hogy nem született szabadnak, ugyanúgy a fogoly sem, mert őt is a vaksors juttatta a Szigetvilágra.

Az orosz nyelv már régen rátapintott erre a hasonlatosságra: „Kaptak már enni az emberek?” „Kimentek már munkára az emberek?” „Hány embered van?” – *Emberek, embered* – kikről szoktak így beszélni? Igen, a jobbágyokat, az uradalmi cselédeket emlegették így. S a foglyokról is így beszélnek.[119] Az azonban elképzelhetetlen, hogy tisztekre, vezetőállásokban levőkre értsenek egy ilyen kérdést: „Ettek már az emberek?” – mindenki csak nézne.

Mondhatná valaki, hogy talán nem is olyan nagyon hasonló a jobbágyok-cselédek és a lágerfoglyok állapota. Több különbség mutatható ki, mint egyezés.

Jó, legyen úgy. Ezesetben azonban kimutatható, hogy az eltérések a feudalizmus javára húzzák le a mérleget. Minden eltérés egyben a GULag Szigetcsoport elmarasztalása.

A földesúr robotosai csak hajnaltól napnyugtáig dolgoztak. A foglyok ezzel szemben sötétben kezdik és sötétben is hagyják abba a munkát (ha ugyan abbahagyják). A feudalizmusban megülték a vasárnapot, a tizenkét pirosbetűs ünnepet, a búcsúkat és sátoros ünnepeket, a jó pár napból álló „szent időt” (amikor kántálni jártak). A fogoly ezzel szemben remegve vár minden vasárnapot: megadják? nem adják? Az ünnepről pedig azt sem tudja, mi fán terem (mert hisz a Volga sem ismer szabad napot...); május elseje, november Hetedike inkább szekatúra, mint ünnep: hippis, motozás, regulázás (van, akit évről-évre éppen ezeken a napokon dugnak karcerbe). A Feudalizmusban karácsony és húsvét valóban nagy ünnepnek számított, ami pedig a *személyi motozást* illeti (munka után, reggeli ébresztőkor, éjszakai rajtaütéssel: „ágyak előtt sorakozó”!) – na de erről aztán végképp semmit sem tudtak a földesúr rabjai. A jobbágyok házakban laktak, melyeket magukénak tudtak, s ha éjszakára elvackolódtak a kemencén, a szalmazsákon vagy a dikón, abban a tudatban aludtak el, hogy így volt tegnap is és holnap is így lesz. De a fogoly nem tudja, melyik barakkban éri a holnapi nap (munkából hazatérve sem tudhatja, a régi helyén hál-e ma is). A priccs nem sajátja, egy sarkot sem mondhat a magáénak. Ahová hajtják, oda megy.

A földesúr robotosának saját lova volt, ekéje, fejszéje, kaszája, rokkája, kosara, edénye, ruhája. Még az uradalmi béreseknek is mindig volt valami kacatjuk, írja Gercen[120], amit örökbe hagyhattak övéiknek, s amit szinte sohasem vett el tőlük

[119] No meg a kolhozparasztokról s a közönséges melósokról, hogy tovább ne menjünk.

[120] „Levél régi barátomnak”, Akad. kiadó, XX. k. 585. l.

a földesúr. A fogoly ezzel szemben tavasszal leadja téli holmiját, ősszel a nyárit, a raktárosok a földre szórják a motyóját s minden felesleges rongyát elkobozzák. Még zsebkése, saját evőedénye sem lehet, egyetlen háziállata a tetű. Lám, a földesúr rabja varsát rak ki, halászik, a fogoly legfeljebb a kanalával halászhat a balándából. A jobbágynak volt egy Riska-tehene, kecskéje, tyúkjai. A fogoly évtizedeken át sem lát tejet, tojást még kevésbé, talán már meg sem ismerné

Oroszhon hét évszázadon keresztül sínylődött ázsiai rabságban, de éhínséget szinte alig látott e hosszú idő alatt. „Oroszországban nem lehet éhen halni” – tartja a közmondás, a közmondásokat pedig nem szokták elhamarkodni. A jobbágyok rabok voltak, de tele volt a hasuk.[121] A Szigetvilág ezzel szemben, mióta csak fennáll, kegyetlen éhség szorításában nyög. A foglyok egy heringfarkon hajba kaptak a szemétgyűjtőknél. Karácsonyra, húsvétra, a böjt után, még a legkoldusabb jobbágymuzsik asztalára is került szalonna, de a lágerban még a legkiválóbb élmunkás is csak hazai csomagban kaphatott.

A jobbágy, a cseléd a maga családja körében élt. Ha egy jobbágyot családja nélkül adtak el vagy cseréltek el, azt mindenki égbekiáltó barbárságnak tartotta, az irodalom, a közvélemény felháborodottan tiltakozott. Talán pár száz, sokat mondunk: ezer jobbágyot ha elszakítottak családjától, de nem ám milliókat! A foglyot ezzel szemben már letartóztatásakor elszakítják övéitől s az esetek felében örökre. Ha pedig a fiút apjával, a feleséget a férjével egy időben tartóztatták le (ahogy föntebb Vitkovszkijtól hallottuk), mindent elkövettek, hogy véletlenül se kerüljenek egy lágerba, s ha ez mégis megtörtént volna, a lehető legsürgősebben elválasszák őket egymástól. Ugyancsak elválasztották, karcerral büntették, más lágerba helyezték azokat a férfi- s nőfoglyokat is, akiket futó vagy tartós szerelem egymás karjaiba hajtott. De az ilyenekért senki sem ejtett egy árva könnyet sem, róluk nem írtak a Marietta Saginjan vagy Tatjana Tessz-féle érzelmes tollforgató hölgyek (persze

[121] Erről minden századból vannak adalékaink. Jurij Krizsányics írja a 17. sz.-ban, hogy a moszkovita parasztok és iparosok nagyobb bőségben élnek, mint a nyugatiak s hogy Oroszország legszegényebb néprétege is jó kenyérrel, hallal, hússal táplálkozik. Még a „Zavaros Kor”-ban sem merültek ki a készletek, a földeken asztagokban állt az élet színültig voltak a hombárok, a boglyákban, kepékben tizennégy évre való gabona volt (Avramij Palicin). Fonvizin a 18. sz.-ban, összehasonlítva az orosz parasztak jólétét Languedoc és Provence parasztjainak állapotával, így ír: „Elfogulatlanul megállapíthatjuk, hagy az oroszok összehasonlíthatatlanul jobban élnek.” Puskin pedig a 19. sz. feudális falujáról ezt mondja: „*Jólét* s szorgalom jelei mindenütt.”

nem tudtak róluk. Vagy azon a véleményen voltak, hogy *így van ez jól?*)

A jobbágy költözködése régi helyéről az újra minden sietség nélkül ment végbe: szekérre rakhatta cókmókját, összeszedhette minden ingóságát s szép komótosan elfuvarozhatta tizenöt vagy negyven versztnyire. De a fogolyra úgy csap le a transzport, mint a zivatar: tíz-húsz perce van kincstári holmija leadására, élete fenekestül fölforgatva, útja a világ végére vezet, ahonnan nincs visszatérés. A jobbágy legtöbbször egy életen át megült ugyanazon a helyen, legfeljebb egy költözködésben ha volt része. Arhipelágnak ellenben egy lakója sincs, aki ne került volna transzportba, a legtöbben pedig ötször, hétszer, tizenötször is költöztek.

A jobbágy kiválthatta magát, ha egyben lefizette az úrbért, eltűnhetett a gyűlölt földesúr szeme elől, szabad polgárként kereskedhetett, tollasodhatott. De a fogoly, még ha elért is annyit, hogy konvoj nélkül mozoghatott, kénytelen volt ugyanabban a lágerban lakni s reggelenként ugyanabba az üzembe menni, ahová a többieket vitték menetoszlopban.

Az udvari jobbágyok jórészt elfajult paraziták voltak („az udvarosok rongyemberek”), a külső robotosok munkájából éltek, de legalább nem parancsolgattak az utóbbiaknak. A fogoly életét ellenben még külön is megkeseríti, hogy hitvány tolvaj-bennfentesek ugráltatják, tolnak ki vele.

A jobbágyok állapotát az tette tűrhetővé, hogy a földesúr a saját érdekében kímélte őket: pénzbe kerültek, munkájukkal hasznot hajtottak neki. Ezzel szemben a lágerparancsnok nem kíméli a foglyokat: nem vásárolta őket, gyermekeire sem szállnak örökül, s ha elhullanak, újakat kap helyettük.

Bizony, kár volt előhozakodni a lágerélet és a feudalizmus összehasonlításával. A végén kénytelenek vagyunk elismerni, hogy a jobbágyok helyzete sokkal előnyösebb, sokkal emberibb. Ha már mindenáron párhuzamot keresünk, leginkább talán még azoknak a jobbágyoknak helyzetével hasonlíthatjuk össze Arhipelág lakóiét, akiket a feudális kor ipari üzemeiben dolgoztattak az Urálban, az Altájban, Nercsinszkben. Azonkívül Arakcsejev katonai kolóniáira, az azokba besorozott parasztokra is gondolhatunk (1816). – De itt már hallom is az ellenvetést: hisz Arakcsejev telepesei jól éltek, ott volt a szabad természet, hozzátartozóik, az a sok ünnep. Csalt ha az ókori keleti birodalmak rabszolgáira gondolunk, akkor ül a hasonlat.

Csak egy körülmény jut eszünkbe, amelyre nézve a lágerfogoly előnyére üt ki az összehasonlítás: még ha mégoly fiatalon, 12-15 éves korában jutott is a Szigetcsoportra, legalább nem ott született. Néhány szabad esztendeje mégiscsak volt, mielőtt letartóztatták. Csak hát igen kétesek annak a bíró kiszabta véges büntetésnek előnyei a jobbágysorssal szemben, sok itt a „ha", sok a fenntartás! *Ha* a büntetés huszonöt évre szól; *ha* nem az 58-as c. alapján rótták ki; ha nem további ,.spec, rendelkezésig" szól; *ha* nem toldják meg még egy adaggal; *ha* nem folytatódik automatikusan számkivetéssel; *ha* a frissen kiszabadultat nem fordítják vissza gyorspostával Arhipelágra mint „ismétlőt" stb, stb. E sok „ha" láttán bizony eszünkbe jut, hogy hiszen arra is volt eset, hogy egy hóbortos földesúr fölszabadította egyik-másik jobbágyát.

Csoda-e, hogy mikor „Mihály cár" elmondta nekünk azt a viccet a Lubjankában, amit a moszkvai munkások terjesztenek egymás közt: hogy a bolsevik párt rövidítése: VKP(b) (Vszjeszojuznaja Kom. Partyija bolsevikov) tulajdonképpen „második feudalizmusnak, a bolsevikok feudalizmusának" (Vtoroje Kreposztnoje Pravo bolsevikov) értelmezendő – nem is igen találtunk ezen nevetnivalót, annyira igaz.

***

Új ösztönzőket keresve a lágeri közmunkának, először úgy gondolták, hogy az öntudatosság és a lelkesedés elegendő lesz a cél elérésére, az anyagi érdekeltséget mellőzhetik. Ezért kapták fel olyan nagyon „a szombat-mozgalom dicső kezdeményét". Azonban mint hamarosan kiderült, ez nem új korszak nyitánya, hanem csak az áldozatosság erényének végső rángása volt az egyik utolsó forradalmi nemzedékben. A tambovszki kormányzóság 1921-es archívumából igazolható, hogy a párttagok közül sokan már akkor is igyekeztek kibújni a szombati munkafelajánlás alól: az önként jelentkezőket név szerint említik a párt érdemkönyvében. Még vagy tíz évig tovább élt a lelkesedés a Komszomol tagjaiban, no meg bennünk, akik akkor voltunk úttörők. Ezután egészen kihunyt.

Most mi lesz? Mi legyen az új ösztönző? Pénz? Teljesítmény? Prémium? Az ilyesminek azonban olyan kapitalizmus-szaga volt, a múlt rendszert idézte; idő kellett ahhoz, nemzedékváltás, hogy ez a szag többé ne ingereljen s elfogadhatóvá lehessen tenni mint „az anyagi érdekeltség szocialista elvét".

Mélyebbre nyúltak tehát a történelmi lomtárba s kihúztak onnan valamit, amit Marx „nemgazdasági kényszernek"

nevezett. Hogy mi ez tulajdonképpen, azt hamarosan saját bőrükön tapasztalták a lágerfoglyok és a kolhozparasztok.

Most a színre penderült Frenkel, s mint mikor az ördög bürköt vet a fortyogó katlanba, bedobta a *kotlovka,* a progresszív etetés ötletét.

A bájoló szöveget mindenki tudta, jónéhányszor elfújták már: „Az új társadalmi rendben sem a feudalizmus bot-fegyelmének, sem a kapitalizmus éhség-fegyelmének nincs helye!”

Arhipelág e kettőnek zseniális ötvözetét valósította meg.

Ehhez csupán három eszközre volt szüksége: 1. kotlovka, 2. brigád, 3. kettős vezetés. (Az utóbbi akár mellőzhető is: Vorkutában pl. mindig osztatlan volt ~ vezetés, de sohasem volt fennakadás.)

E három tartópilléren nyugszik Arhipelág.

Ha pedig *transzmissziós szíjakhoz* hasonlítjuk őket, akkor ezek által forog.

A *kotlovkáról* már beszéltünk. A kenyér és kásának újraelosztása ez, olyan értelemben, hogy a szokásos rabkosztért, melyet parazita társadalmakban munka nélkül is megkap a fogoly, a mi barátunknak gürizni, robotolni , kell; törvény előírta kenyerét tízdekás pótadagonként kell összedolgoznia, miközben csak úgy mellékesen az étmunkás címet is elnyeri. A százon fölüli teljesítményszázalékok pár kanál kására is följogosítanak (vagyis megkapod, amit előzőleg elvontak tőled). Emberismereten alapuló könyörtelen kizsákmányolás! Azok a darab kenyerek és kanál kásák nem értek föl azzal az energiaveszteséggel, amibe kerültek. Az ember azonban, örök szerencsétlenségére, képtelen meglátni a helyes arányt a dolgok és azok ára közt. Ahogy egy számára idegen háborúban egy pohár olcsó vodkával rohamra lehet vezényelni a katonát, még ha holtan marad is a harctéren, a fogoly is ilyen koldus juttatásokért talicskázott a síkos deszkákon, zuhant az északi jeges folyóba, dagasztotta a hideg agyagot csupasz lábaival, hogy soha szabad földre ne léphessen vele.

De a kotlovka, a sátán katlana sem mindenható, nem mindenki dől be neki. Megszívlelve a régi jobbágy-bölcsességet: „Inkább rágjuk levelét, de nem vágjuk a tövét” – a foglyok is rájöttek, hogy a lágerban nem a kis fejadag öl, hanem a nagy. Lusta, eltompult népség! Minden érzéstől kivetkőzött félvadak! Nem akarják azt a pótadagot! Nem akarnak még egy szeletet abból a tápláló, bükkönnyel s vízzel szaporított kenyérből! Most

már még az idő előtti szabadulás sem érdekli őket! A dicsőségtáblára sem igyekeznek fölkerülni! Fütyülnek az építésre, az ország érdekeire, a dolgozók javát szolgáló ötéves tervre! Elbújnak a bánya útvesztőiben, az épülő ház emeletein, boldogok, ha fedél alá húzódhatnak az eső elől, csak dolgozni ne kelljen!

Ritkán lehet úgy megszervezni a tömeges dolgoztatást, ahogy az Jaroszlavl közelében egy kavicsbányában sikerült. Kis területen több százan nyüzsögtek, de egyetlen őrszem áttekinthette az egészet; azonnal szemet szúrt, hacsak egy is megállt a munkában. Ideális viszonyok: senki se mer lazsálni, kicsit nyújtózni, verejtéket letörölni – csak amikor bevonják a dombra tűzött zászlót: ez a jel, hogy „rá lehet gyújtani”. De mi lesz, ha ez. a közös fegyelem nem valósítható meg?

Erre is gondoltak, ez adta a *brigád* ötletét. Különben kézenfekvő gondolat volt, hisz nálunk már a narodnyikok is az *obscsinák* (faluközösségek) útján akartak eljutni a szocializmusig, a marxisták ugyanakkor a kollektívák útján. Aztán az újságok is hasonló véleményen vannak: *„A munka, mégpedig a közösen végzett munka a legfontosabb az ember számára!*”

A lágerban pedig egyéb sincs, csak munka, mégpedig közösen végzett munka. Úgy értsük-e mármost, hogy az emberiség legfőbb célja a javító-munkatábor? Ezek szerint már el is értük a *legfontosabbat*!

Hogy a brigád mint járul hozzá tagjai *lelki gazdagodásához, emberi méltóságuk emeléséhez*, s hogy micsoda melegágya az ösztönzésnek (és a besúgásnak), azt már volt alkalmunk kifejteni (3 fejezet). A brigádvezetőket (lágernyelven *bugrikat*) a brigád céljainak megfelelően választják ki a legméltóbbak és a legrátermettebbek közül. A brigádvezetőnek a parancsnok, az őrszemélyzet és a konvoj távollétében is boldogulnia kell a brigáddal. Ehhez két ösztöke van a kezében: a bot és a kenyér. Salamov tanúsága szerint, Kolimában sokszor egyetlen aranymosási évadban teljesen kicserélődhetett a brigád állománya a tagok elhalálozása miatt, csak a brigádvezető maradt ugyanaz. Ilyen brigadéros volt Kemer Lagban *Perelomov*, aki nem szokta a száját járatni, csak a botját. Több lapot megtölthetnénk ilyen nevekkel, de nem tartottam számon őket. A legtöbben a tolvajok közül, úgy is mondhatnánk, a lumpenproletariátusból kerülnek ki.

Mégis, mihez hozzá nem szokik az ember! Hiba volna említés nélkül hagynunk, mint vált néha a brigád az ottani

társadalom természetes sejtjévé, azzá, ami a szabad viszonyok közt a család. Magam is tudok nem egy ilyen brigádról. Igaz, hogy azok nem „közmunkás” brigádok voltak, mert az olyanokban egyeseknek meg kell halni, hogy a többiek életben maradhassanak. Rendesen szakbrigádok voltak: villanyszerelők, lakatosok, esztergályosok, ácsok, mázolók. Minél kisebb a tagok száma (tíz-tizenkét fő), annál tisztábban domborodik ki egymás védelmének, a kölcsönös támogatásnak elve.[122]

Persze ahhoz megfelelő brigádvezető is szüksége, hogy ez az elv megvalósulhasson: mértékkel szigorú, ha kell, kemény, jól kiismeri magát GULag morális (immorális) törvényeiben, talpraesett, a brigádjával igazságos, tudja, hogy lehet hatni a vezetőkre, kire rekedt csaholással, kire higgadt megjegyzéssel, nem szalaszt el egy alkalmat sem, ha tíz dekával több kenyeret, egy nadrágot vagy egy pár bakancsot tarhálhat, jó viszonyban van a befolyásos bennfentesekkel, hogy idejében értesülhessen a lágerhírekről, a várható eseményekről, ugyanakkor respektusa van a tolvaj-bennfentesek előtt. Ennyi minden kell ahhoz, hogy jó vezető legyen. Ismernie kell a munka minden fortélyát, hol lehet jól keresni, melyik munkahely „almás” (az ilyeneket ügyesen átpasszolja a szomszéd brigádnak, ha van ilyen). Hiúzszemmel lesi, hol nyílik alkalom egy kis *tuhtára*, mire spekuláljanak ezen a héten, a normákra vagy a köbméterekre. S aztán helyt is álljon a *tuhtáért* a dohogó munkavezetővel szemben, aki már nekifogta tollát a kimutatásnak, hogy „megnyirbálja”. Ha kell, kenje meg a normás tenyerét. Feltétlenül tudnia kell, ki a besúgó a brigádban ha nem túl eszes és veszélyes, maradjon csak, nehogy rosszabbat küldjenek a nyakukra). Tudja, kinek van szüksége a brigádban egy bátorító pillantásra, kit kell legorombítani s kinek kell ma könnyebb munkát adni. Az ilyen brigádban, az ilyen brigádvezető alatt aszkézisban élnek a tagok, de életben maradni csak aszkéta módon lehet. Nem finomkodunk, de föl sem fordul senki. Magam is dolgoztam ilyen brigadérosok alatt, ilyen volt Szinyebrjuhov és Pavel Boronyuk. Az ilyenekről is készíthettem volna névsort, az is kitett volna jó néhány lapot. És mint számos tanú elbeszéléséből kiderül, az ilyen bölcs, jó gazdák legtöbbször a „kulákfiak” közül kerültek ki.

Mit lehet tenni? Mit csináljunk, ha egyszer ránk tukmálták a brigádot, mint számunkra egyedül lehetséges létformát? Módot kell találnunk az alkalmazkodásra. A munka pusztít el

[122] Megfigyelhető ez nagy létszámú vegyes brigádokban is, de csak szigorított kényszermunkatáborokban, ott is csak bizonyos feltételek mellett. Többet erről az 5. részben.

bennünket, de a pusztulást csak munka árán kerülhetjük el. (Persze vitatható filozófia ez. Az volna az igazi, ha a szemükbe vágnánk: Miért kényszeríttek, hogy úgy menjek tönkre, ahogy ti akarjátok? Hagyjatok elpusztulni a magam módján! – Dehát úgysem hagynak, ez a bökkenő...)

A brigádvezetőnek sem fenékig tejfel: elég, ha a fakitermelő brigád nem teljesíti az előírt napi 55 „köböt”, máris bevonulhat a karcerbe. Tehát hogy oda ne kerüljön, agyonhajszolja a brigádot. Aki bírja, marja.

Ami pedig a *kettős vezetést* illeti, az úgy kell a lágernak, mint a harapófogónak a kettős vasfej. Az egyik parancsnokság az üllő, a másik a kalapács: ki is verik a fogolyból azt, ami az államnak kell, ha pedig szétmállik, szemétre hajítják. Ha a különválasztott lágeradminisztráció jócskán megnöveli is az állam kiadásait, ha szűkagyúságával, bakafántoskodásával és *éberségével*, sokszor megnehezíti, bonyolítja is a munkafolyamatot, azért csak nem mondanak le róla, tehát nem tartják fölöslegesnek. A két vezetőség két maceráló egy helyett, felváltva, mintegy munkaversenyben dolgozzák meg a foglyot: melyikük szorít ki belőle többet s juttat neki kevesebbet.

Az egyik hivatalra van bízva az üzem, az anyag- és szerszámkészlet, a szállítás – szóval minden, egy csekélység kivételével, s ez munkaerő. Ez utóbbit a konvoj minden áldott reggel felhozza a lágerból s minden este visszakíséri (esetleg kettős műszakban). Az alatt a tíz-tizenkét óra alatt, amíg az üzemvezetőség tartja kézben őket, a foglyokat nem kell sem nevelni, sem javítani, s amennyiben a munkanap folyamán elpatkolnak, ez sem az egyik, sem a másik főnökséget nem keseríti el: a holtakkal könnyebb elszámolni, mint az eltüzelt deszkával vagy a meglovasított olajkencével. Az üzemvezetőségnek az az érdeke, hogy minél többet préseljen ki naponta a fogolyból s minétkevesebbet írjon jóvá neki a normalapon, mert valahogy csak fedezni kell a horribilis kiadásokat s az üzem veszteségeit; hisz mindenki lop: a trösztök, az SzMU, a munkavezetők, az előmunkások, a géhások, még a legkevésbé a foglyok, vagy ha mégis, ekkor sem maguknak (nincs hová hordják), hanem a lágeri nacsalnyikoknak s a konvojnak. De még több vész el a gondatlan, hebehurgya gazdálkodás következtében, no meg azért is, mert a foglyok sem kímélik valami nagyon – s ennek a sok veszteségnek a fedezésére csak egy mód van: a munkaerő alulfizetése.

A lágerparancsnokság kezében nincs más, csak a *rabszila* (igazi nyelvi lelemény ez a mozaikszó: rabocsaja szila

„munkaerő” – rabszkaja szila „rabszolga-erő”). Ez azonban döntő fontosságú. Így is szolnak beszélni a lágervezetők: megszorítjuk őket (mármint az üzemieket), úgysem találnak más munkásokat. (Már hogy is találnának a tajgán és a lakatlan pusztaságban?) Igyekeznek is minél több pénzt kicsikarni a *rabszila* munkájáért, a pénzt leadják ugyan a kincstárnak, de egy része magának a lágervezetőségnek eltartására fordíttatik, mivelhogy őrzi a foglyokat (a szabadságtól), eteti, itatja, ruházza, és erkölcsileg fölszereli őket.

Mint jól átgondolt szocialista rendszerünkben mindenütt, itt is két *terv* homlokegyenest szembenálló érdeke ütközik: az üzem terve szerint minimális költség fordítható munkabérre, míg az MVD terve szerint, maximális kereset emelendő ki az üzemi kasszából. A felületes szemlélő furcsállja, miért ütköztetik egymással saját terveiket? Á, van ám itt ész! Hisz éppen a tervek ütközése lapítja meg az emberkéket! Különben ugyanez az elv érvényes Arhipelág tüskésdrótjain kívül is.

S van még egy fontos körülmény: az a két vezetőség egyáltalán nincs ellenséges viszonyban egymással, mint ahogy örökös csetepatéik és kölcsönös csalásaik alapján gondolni lehetne. Ha arról van szó, hogy alaposan megnyomorgassák az emberkéket, igen-igen szorosan tudnak ám összesimulni! Bár a lágerparancsnok édesatyja a foglyainak, minden esetben készséggel elismeri s aláírásával is igazolja, hogy a balesetnek maga a fogoly volt az oka, nem az üzem; nem nagyon veri az asztalt, hogy spec. védőruhát adjanak a foglyoknak, vagy hogy miért nincs szellőztető-berendezés a műhelyben (ha nincs, hát nincs, mit lehessen tenni? Átmeneti nehézségek. Hát a leningrádi blokád alatt… ?) A lágerparancsnok sohasem vonakodik a karcerba dugni a brigadérost az üzemvezető kívánságára, mert az gorombán odamondogatott neki, vagy a robotost, mert elhagyta az ásóját, vagy a mérnököt, mert rosszul hajtotta végre a parancsot. Talán nem ez a két főnök képviseli a társadalom elitjét ott azon az istenhátamögötti pusztán – két tajgai földesúr, iparbáró? S asszonyaik; talán nem egymáshoz járnak egy kis tereferére?

Az pedig, hogy egyre-másra kövér *tuhtákkal* töltik meg a munkalapokat, hogy olyan gödrök ásását és betemetését vezetik rájuk, amelyek sohasem tátongtak a földben, olyan fűtőtestek és esztergapadok reparálását, amelyek sohasem romlottak el, olyan villanypóznák kicserélését, amelyek még tíz év múlva is háborítatlanul állnak majd a helyükön – mindez mégcsak nem is a lágerparancsnokság fölbiztatására történik, hisz az egyáltalán nem izgul: a láger így is, úgy is el lesz látva pénzzel – hanem

maguknak a foglyoknak (a brigádvezetőknek, normásoknak s előmunkásoknak) kezdeményéből, mégpedig azért, mert az állam kiszabta normák olyanok, amilyenek: nem a való élet talaján készültek, hanem valami holdbeli ideál szerint. Ezeket a normákat a legönzetlenebb, -egészségesebb, -jóllakottabb és -serényebb ember sem tudja teljesíteni. Mit lehet akkor várni a kizsigerelt, legyöngült, éhező s elkeseredett fogolytól? Az állami normázás olyannak képzeli az üzemet, amilyen nem létezik a föld kerekén – azaz ugyanúgy jár el, mint a szocialista realizmus az irodalomban. De az eladatlan könyvet mégcsak zúzdába lehet hányni, a *tuhta* eltussolása azonban nem olyan egyszerű. Mindamellett nem lehetetlen.

A megállás nélküli szédítő iramban az igazgató és a munkavezető nem vette észre, nem tudta leleplezni a *tuhtát*. A szabadok közül regrutálódó előmunkások pedig analfabéták vagy részegesek, vagy ők is elnézők voltak a foglyokkal szemben (arra számítva, hogy alkalomadtán nekik is segít kimászni a csávából a brigádvezető). A foglyok közben „fölették a százalékocskákat”, már nem lehet kihúzni a hasukból. A könyvvitel ellenőrei, a számvizsgálók pedig híresek a nehézkességükről: a *tuhtára* csak hónapok, évek múlva jönnek rá, amikor már rég nyakára hágtak a *tuhtáért* felvett pénznek, s legföljebb azt tehetik, hogy valakit bíróság elé állítanak a szabadok közül, vagy elkenik az egész ügyet és *leírják* a kárt.

Az államvezetés tehát három tartópillérrel látta el Arhipelágot: a *kotlovkával*, a brigáddal és a kettős vezetéssel – a negyedikről azonban, mely ezeknél is fontosabb: a *tuhtáról* a szigetlakók, vagy ha ügy tetszik, maga az élet gondoskodott.

A *tuhtához* talpraesett, vállalkozó szellemű brigadérosokra van szükség, de még fontosabb szerep jut benne azoknak a vállalati alkalmazottaknak, akik maguk is foglyok: előmunkásoknak, normásoknak, tervezőknek, anyagkezelőknek. Nem volt csekély az ilyenek száma, mert azokra a távoli munkahelyekre nem bírtak odacsalogatni elegendőszámú szabad munkavállalót. Sokan az így kiemelt foglyok közül elbízták magukat és a szabad tisztviselőknél is könyörtelenebbül hajszolták fogolytársaikat s társaik nyakára hágva, hulláikon taposva igyekeztek megérni szabadulásuk napját. De olyanok is voltak, akik nem feledkeztek meg arról, hogy mindnyájuk közös hazája ez az Arhipelág. Az ilyenek belátással voltak és bölcs mértéktartást tanúsítottak a vállalat vezetésében, számításaikba előrelátóan belekalkulálva a *tuhtát* is. Persze nem minden személyes kockázat nélkül. Nem annyira attól kellett félniük, hogy meghosszabbítják lágeréveiket – azokból egyébként is

kiadós porciót kaptak a szolid 58. tc. alapján – inkább attól, hogy elvesztik pozíciójukat, magukra haragítják a vezetőséget, elzsuppolják őket a világ végére, a biztos pusztulásba. Annál nagyobb elismeréssel adózhatunk bátorságuknak s leleményességüknek: sokan kizárólag nekik köszönhetik, hogy túlélték a lágert.

Az ilyenek sorába tartozik Vaszilij Grigorjevics Vlaszov, akit a kadiji üggyel kapcsolatban ismertünk meg. Hosszú büntetése alatt (19 évet ült egyfolytában) mindvégig ugyanolyan férfiasan, keményen állta meg a helyét, ahogy ügyének tárgyalásán viselkedett, s ahogy Kalinyin kegyelmi végzését fogadta. Bár az éveken át szenvedett éhezés, valamint az embertelen közmunka kiszikkasztotta és elcsigázta, nem vadult el, mint a kivert bak, hanem ahogy bizalmas beszélgetésekben kijelentette, továbbra is „politikainak”, sőt „forradalmárnak” vallotta magát. S mikor veleszületett gazdasági talentuma, mely bőven kárpótolta őt a félbemaradt gazdasági szakiskoláért, megszerezte neki az üzemi bizalmiak egyik posztját, Vlaszov ebben nemcsak saját bőrének megmentésére látott alkalmat, hanem arra is, hogy társai helyzetén könnyítsen, az ő szekerükön is lódítson egyet.

A 40-es években Vlaszov az UsztyVimLag egyik fakitermelő részlegénél normás és tervfelelős volt egy személyben (az UsztyVimLag az általános sémától eltérően egységes parancsnokság alatt állt: maga a láger végezte a fakitermelést, az elszámolást és közvetlenül az Erdőminisztériumnak tartozott felelősséggel a terv teljesítéséért). Minden szál az ő kezében futott össze, így írhatott a hosszú tél folyamán nemlétező köbmétereket a brigád javára, hogy jóltarthassa a favágókat. Ha a tél a szokottnál is keményebb volt, hatvan százalékig is alig vergődtek fel a fiúk, Vlaszov azonban ilyenkor is 125 százalékot számolt el nekik. Így húzták ki a telet följavított koszton s nem vesztettek egyetlen munkanapot sem. Csakhogy a kifuvarozott famennyiség messze elmaradt a papíron kitermelttől s ennek már a lágerparancsnok is neszét vette. Márciusban ellenőrző bizottságot küldött az erdőbe s a vizsgálat kiderítette, hogy nyolcezer köbméter fa hiányzik. A parancsnok tajtékzott s hívatta Vlaszovot: Vlaszov nyugodtan állta a zivatart, majd így szólt: „Dugd karcerba, főnököm, azokat a trehány ellenőröket! Ahhoz nem fűlt a foguk, hogy bemenjenek az erdőbe, caplassanak a mély hóban! Küldj ki egy második bizottságot s engem tégy meg vezetőnek!” Ezzel a második, most már „értelmes” *trojkával* Vlaszov bevette magát az irodába, s anélkül, hogy a lábát kitette volna, „megtalálta” az egész hiányzó fakészletet. Ezt annak rendje és módja szerint

jegyzőkönyvbe is vették. A parancsnok egyelőre megnyugodott, de májusban újra aggódni kezdett: túlságosan kevés fát szállítanak, már *odafönt* is szóvá tették. Újra hívatta hát Vlaszovot. A harcias emberke, még mindig a régi kiskakas, most már nem is tagadta: nincs fa. „Akkor hogy merted írásba adni? Ez okirathamisítás!” – toporzékolt a főnök. „Az talán jobb lett volna, ha magát lecsukják érte? Nyolcezer köbméter! Ezért egy szabad vállalatvezetőnek *huszonöt év jár*, de még egy csekafejesnek is legalább öt!” A parancsnok káromkodott, de Vlaszov megbüntetésével már elkésett: maga is belekerült volna a pácba. „Most mit tegyünk?” – „Azt mondjuk, hogy- az utak teljesen járhatatlanok.” Így történt tehát, hogy minden út eldugult, nem lehetett többé fát fuvarozni se télen se nyáron, erről Vlaszov fogalmazásában s á lágerparancsnok aláírásával egy gondosan megokolt, technikai számításokkal alátámasztott jelentés ment a központba. Az állt a papíron, hogy a múlt téli fakitermelés a lehető legeredményesebb volt ugyan, de nyolcezer köbméter bennrekedt az erdőben, már nem volt idejük, hogy szánokra rakják és kifuvarozzák. A tavaszi elmocsarasodott erdőből pedig már lehetetlen volt kihozni. Mellékelve volt továbbá egy kalkuláció, mennyibe kerülne erdei kocsiutak építése; ebből pedig világosan kitűnt, hogy a szállítás drágább volna, mint amennyit az a nyolcezer köbméter fa ér. Ha pedig megvárják a következő telet, az a fa, mely egész nyáron s őszön át a mocsárban rohadt, már nem fog megfelelni a követelményeknek, a megrendelő legfeljebb tűzifának veszi át. A Központot meggyőzte ez az okos fejtegetés, s minthogy ezt a papírt szégyenkezés nélkül meg lehetett mutatni bármely ellenőrző bizottságnak, leírta a nyolcezer köbmétert.

Ezeket a szálfákat tehát ledöntötték, *megették*, leírták – de ennek ellenére továbbra is ott álltak az erdőben, büszkén emelve az égre örökzöld koronájukat. Ami azt illeti, az államnak sem kerültek sokba azok a „holt köbméterek”, csupán a rabkosztot kellett megtoldania néhányszáz fekete, ragacsos, vizenyős téglakenyérrel. Hogy ugyanakkor ezer szálfa érintetlenül megmaradt, s hogy száz meg száz emberélet megőrződött, azt meg sem említjük a nyereségek között: az ilyen értékeket sohasem becsülték sokra Arhipelágon.

Bizonyára nem Vlaszov volt az egyetlen, aki rájött, hogy így is lehet manőverezni, mert 1947-ben új rendszert vezettek be a fakitermelésben: a komplex egységek és komplex brigádok rendszerét. Ezt úgy kell érteni, hogy a favágókat egy csapatba tették a fuvarosokkal, s a brigádoknak nem a kitermelt fát

számolták el, hanem amit már a *csúsztatóhoz* szállítottak, a folyó partjára, ahonnan majd tavasszal úsztatni kezdik.

Hát aztán? Ezzel talán befellegzett a *tuhtának*? Dehogy! Mégcsak ezután fogott virulásba, szükségképpen kibővült, hisz egyre táguló munkafolyamatok robotosait kellett vele etetni. Ha az olvasó nem látja még, kövesse velünk a *tuhta* útját.

1. Az úsztatást nem lehet a foglyokra bízni (hogy vigyázna rájuk a konvoj a folyón? Éberség!). Ezért a csúsztató mellett a szabadokból verbuvált úsztató-iroda megbízottja veszi át a fát a lágeri leadóktól (az egyes brigádoktól). No és, nem néz a körmükre? Nem bizony! A lágeri leadó aranyi tuhtát mond be, amennyiből megél a favágó brigád, az átvevő pedig szó nélkül beírja.

2. S hogy miért? Azért, mert az úsztató-irodának is etetnie kell a saját szabad murakásait, azaz azoknak a normái is teljesíthetetlenek. Így tehói az iroda is leúsztatja a jegyzékbe vett, ám sehol sem létező szálfákat.

3. Az úsztatás végállomásán, ahol összegyűl a különböző fakitermelő helyekről leúsztatott fa, van a tőzsde – vagyis ott húzzák ki a fát a partra. Ez már újra foglyok dolga, ugyanaz az UsztyVimLag végzi (ennek 52 „szigete” található itt egy 250-szer 250 kilométeres területen, bizony, ilyen népes a mi Arhipelágunk!). Az úsztató-iroda átadója biztos a dolgában: a lágeri átvevő most vissza fogja venni tőle az egész tuhtát, mert csak nem fúrja el a saját lágerját, mely odafönt a csúsztatóknál leadta ezt a fát, meg aztán neki is ebből a *tuhtából* kell etetnie a saját rabjait, akik a partrahúzással güriznek (az ő normáik is fantasztikusak, s nekik is csak kell egy kis kenyérke!). Erre az átvevőre már újabb társadalmi munka is vár, nem ereszti át a fát úgy, ahogy kapta, hanem szortírozza is, hosszúság és keresztmetszet szerint, mind a létező, mind a nemlétező szálfákat. Ez aztán a kenyéradó! (Vlaszov ebben a lágerban is megfordult.)

4. A tőzsde után a fűrésztelep következik, itt deszkákat fűrészelnek a szálfákból. Ezt a munkát is foglyok végzik. A brigádok a feldolgozott gömbfa után kapják élelmüket, s a „ráadásként” kapott *tuhta-fa* bizony igen-igen jól jön a teljesítményszázalék megemelésére.

5. Most következik a kész termékek összerakása. Az állami norma szerint az átvett gömbfa 85 százalékának kell a telepen állnia. Most tehát láthatatlan deszkarakások emelkednek a *tuhta* 65 százalékából is (s ez a titokzatos deszkaáru is fajták szerint

rendeződik: héjdeszka, egészdeszka, másfél colos, két colos, szegélyes, szegély nélküli…). Így táplálja ugyanaz a tuhta a fatelep munkásait is.

De mi lesz most? A *tuhta* megrekedt a fatelepen, A fatelepet az *ohrána* őrzi, szó sem lehet olyan „veszteségekről”, melyek elkerülnék a figyelmét. Ki felel ezek után a *tuhtáért* és hogyan?

Itt siet a tuhta dicső elvének segítségére Arhipelág másik vezérlő elve: a *gumi-elv*, azaz „húzzuk-halasszuk, elvtársak!”. Most tehát a *tuhtát* is nyilvántartják s évről-évre bevezetik a könyvelés rubrikáiba. Mikor pedig leltározásra kerül a sor ott Arhipelág messzi vadonában, akik azt végzik, azok is a, mieink, megértéssel vannak. Csak nem fognak minden deszkát saját kezükkel odébb rakni! Szerencsére minden évben „veszendőbe megy” a *tuhta* egy része raktározás, hevertetés következtében, azt tehát le lehet írni. Legfeljebb leváltják egyik-másik raktárost s átminősítik normásnak. De mennyi ember lakott jól addig a *tuhtából*!

Majd azzal is megpróbálkoznak, hogy amikor bevagonírozzák a fát a megrendelő számára – átvevő nincs, csak szétküldik a vagonokat a rendeltetési helyekre –, a vagonba rakják a *tuhtát* is, azaz többet írnak a fuvarlevélre (mellesleg persze a rakodó brigádok is részesülnek a *tuhta* áldásaiból). A vasút leplombálja a kocsit, egyébként semmi köze az egészhez. Bizonyos idő múltán valahol Almavirben vagy Krivoj Rogban felnyitják a vagont és konstatálják a *tuhtát*. Ha az illendőség határain belül van, akkor elkönyvelik ilyen vagy olyan rubrikák alatt, fajták szerint elosztva a köbmétereket, a megokoláson törje a fejét a Tervhivatal. Ha azonban szemérmetlen csalás történt, a címzett reklamációt küld az UsztyVimLagnak. De az ilyen reklamációk el szoktak keveredni millió más papír közt, valahol *ad acta* teszik őket, idővel elavulnak, nem versenyezhetnek az emberi *élniakarással*. (Nincs az az Almavir, amely rászánná magát, hogy visszaküldjön egy vagon fát! Vedd el, amit adnak! – délen nagy a fahiány.)

Megjegyzendő, hogy az állam, az Erdőminisztérium is nagy komolyan felhasználja népgazdasági kimutatásaiban ezeket a tuhta-számokat a kitermelt és feldolgozott famennyiségről. Ezek tehát a minisztériumnak is kapóra jönnek.[123]

De a legfurcsább csak most jön. Azt hinné az ember, hogy mivel vándorútja minden szakaszán *tuhtáznak* a fával, valahol majd hiányzik. Pedig nincs így. Az egész nyári idény alatt a

[123] Vagyis, mint Arhipelág egyéb vívmányai, a *tuhta* sincs csupán a lágeréletre korlátozva, megtalálható az államberendezésünk minden területén.

tőzsde átvevője annyi *tuhtát* talál elkönyvelni a partrahúzott fával, hogy őszre *feleslegek* képződnek az úsztató-iroda gyűjtőiben! Azok kiemelésére már nem kerül sor. De a vízben sem hagyhatják őket a téli idényre, mert akkor tavasszal repülőről kellene szétbombázni őket. Ezért azt a *felesleges* fát, amire senki sem tart igényt, ősz utóján *beleeresztik a Fehér-tengerbe*!

Hallatlan? Megdöbbentő? Pedig így történt s nem is egy helyen! Például UnzsLagban is mindig maradt FELESLEGES fa a telepeken, amit be sem vagoníroztak, nyilván sem tartottak. S ha egy ilyen raktárt végleg felszámoltak, a szomszéd lágerok rabjai még évek múltán is odajártak száraz – s gazdátlan – tűzifáért. Lehéjazott bányafával rakták a kályhájukat, olyan áruval, melyért annyian megkínlódtak.

De nem ám azért, hogy meggazdagodjanak, csak azért, hogy *puszta létüket* fönntartsák. S az államot sem akarták ők meglopni.

Nem volna szabad, hogy egy állam ennyire gonosz legyen: hogy maga kényszerítse lopásra, csalásra saját alattvalóit!

Azt szokták mondani a foglyok: „Ha a *tuhta* nem lett volna, nem épül meg a csatorna!”

Íme, ezek Arhipelág tartópillérei.

6.
Megjöttek a fasiszták

– Megjöttek a fasiszták! Megjöttek a fasiszták! – a láger kiskorú lakói izgatottan kiabálva futottak elénk, ahogy két teherautónk, mindegyikben vagy harminc fasisztával, begördült az Új-Jeruzsálem láger szűk udvarnégyszögébe.

Életünk egyik legszebb óráját éltük át az imént – azon az egyórás úton, Krasznaja Presznyától idáig – az ilyen szállítást hívják minimi-transzportnak. Bár zsibbadó térddel kuporogtunk a rakfelületen, mindenért kárpótolt a száguldás öröme, a levegő és a színorgia. Ó, hogy elfelejtettük már, mily színes a világ! Milyen a villamosok pirosa, a trolik kékje, az a sok fehér és tarka a nyüzsgő embertömegben. Vajon akik ott tolonganak a megállónál, érzékelik-e ezt a színpompát? Ráadásul ma fellobogózták valami okból a házakat, zászlók lengenek a póznákon – valami alkalmi ünnep lehet ez az augusztus 14” mely egyben börtönből való szabadulásunk ünnepe is. (Ezen a napon jelentették be Japán kapitulációját, a hétnapos háború végét.) A Volokalamszki országútra illat-orgiákat küldtek a szénarendek, az alkonyi párás rétek, simára nyírt koponyánk körül szagos szellő lengedezett. Van-e valaki, aki mohóbban szívná ezt a levegőt szomjas tüdejébe, mint a fogoly? Szemünk, mely mást sem látott eddig, mint szürkét s megint csak szürkét, káprázott a mezők valószínűtlen zöldjétől. Egy szállítmányba kerültem Gammerovval és Ingallal, egymás mellett kuporogtunk az autón s az volt az érzésünk, hogy vidám hétvégére vagyunk útban valahová. Lehetetlen, hogy egy ilyen mesés út végén valami zord, bús hely várjon bennünket.

Az udvaron leugráltunk, nyújtóztattuk zsibbadt lábunkat, merev derekunkat s körülhordoztuk tekintetünket. Az első benyomás kedvező volt, szinte bájosnak mondható ez az udvar, az Új-Jeruzsálem zónája, csak tüskésdróttal van elkerítve, nem palánkkal, úgyhogy minden irányban ki lehet látni a derűs, hepehupás, falusias vagy inkább üdülő jellegű zvenyigorodi tájra. Valamiképpen mintha mi is beletartoznánk ebbe az idilli környezetbe, magunk is úgy nézzük ezt a tájat, mint akik üdülni, szórakozni járnak ide. Sőt, a mi szemünk még intenzívebben érzékeli a teret (hisz eddig csak lapos falakhoz, szegletes priccsekhez, kiterjedés nélküli cellákhoz alkalmazkodott), frissebbnek, életszerűbbnek is lát mindent: nekünk még a fakó augusztusi fű is vakítóan zöldnek tűnik, talán mert a lenyugvó nap sugaraiban látjuk.

– Igaz, hogy fasiszták vagytok? Valamennyien azok vagytok? – kérdezgetnek bennünket reménykedve a foglyok, körülállva csoportunkat. S mihelyt meggyőződtek róla, hogy valóban fasiszták vagyunk, elfutnak, elpárolognak. Irántunk való érdeklődésük csak erre korlátozódott.

(Már tudjuk, hogy a *fasiszta* nevezettel az ötvennyolcasokat becézgetik. Tolvajok, vagányok kezdték, a vezetőség pedig készséggel járult hozzá. Valamikor a *káer* (ellenforradalmár) név volt divatban, de már elkopott, kapóra jött hát ez a frisshangú gúnynév.)

A száguldás és levegőzés után hangulatosabbnak, meghittebbnek érezzük ezt a környezetet. Tovább nézelődünk: az az emeletes kőépület a férfiosztály, az a manzárdos faház a női osztály, aztán még néhány ütött-kopott melléképület, ugyancsak fából. Már nyúlnak az árnyak, a fák és az épületek mögött a mezőre kúsznak. Oldalt egy hosszú kémény: a téglagyár, a két hatalmas épületszárny ablakai már ki vannak világítva.

– No, mit szóltok? Mintha nem is lenne olyan rossz itt! – mondogattuk egymásnak, mintegy a magunk biztatására, bátorítására.

Egy hetyke kamasz, arcán azzal az éles, gyanakvó kifejezéssel, amit már más lágerlakóknál is megfigyeltünk, tovább kitartott mellettünk, kíváncsian nézegette a fasisztákat. A homlokán szurtos, elnyűtt, félrecsapott micisapka, keze könyökig a nadrág zsebében, úgy hallgatta, mit beszélünk.

– Nem rossz? Nem-e? – összerándult, mintha megütötték volna. Egy ajkbiggyesztéssel még egyszer megvetően végigmért bennünket, majd odavágta: „Éhkopp-fészek! Valamennyien meggebedtek!”

S egyet sercintve a lábunk elé, sarkon fordult. Nem bírta tovább hallgatni azt a hülye dumát.

Búnak eresztettük a fejünket.

Az első lágeri éjszaka… Már csúszunk, csúszunk lefelé, alattunk sima, síkos talaj. Valahol kell lennie egy kiugrásnak, egy kapaszkodónak, de fogalmunk sincs, hol keressük. Gonosz indulatok környékezik lelkünket, minden megéled bennünk, amit csak belénk ojtottak az éhes sorbaállások s a hatalmon lévők nyílt jogsértései: bizalmatlanság, elzárkózás, mohóság és kegyetlenség. A rosszat költögetik, táplálják bennünk azok a vészjósló híresztelések is, amelyek megelőzték a lágert: csak a *közmunkára* ne kerüljetek! A lágernak farkastörvénye van! Még

a húst is lerágják rólad! Ha megbotlasz, megtaposnak! Csak a *közmunkára* ne kerülj! – De hogy lehet azt elkerülni? Kihez forduljunk? Adni kellem: valamit. Adni kellene valakinek. De mit? S kinek? S hogy kezdjen hozzá az ember?

Egy órája sincs, hogy megérkeztünk, s egyik társam máris ragyogó ábrázattal lép be: mérnök lett az építésnél. Majd egy másik jön: engedélyt kapott, hogy fodrászműhelyt nyisson a szabad alkalmazottak számára. Majd a harmadik: egy ismerőst talált, s most a tervező osztályon fog dolgozni. Szíved vadul kalapál: mindezt a te számládra! Ezek majd túlélik, ki az irodában, ki a borbélyműhelyben. De te elpatkolsz! Elpusztulsz!

A zóna: drótkerítéstől drótkerítésig kétszáz méter, de közel menni tilos. Igaz, hogy körös-körül zölden virítanak majd a napsütésben a zvenyigorodi dombok, de nekünk, akik belülről nézzük, nem lesz más, mint éhezés, kőpadlós karcer, egy rozzant szárnyék az „egyéni főzés” céljára, egy pajtaforma fürdő, egy korhadt deszkájú, lerondított budi – s innen nincs kiút! Talán életed végállomása ez a nyomorúságos sziget, amelyre az imént tetted lábadat.

A szobákban csupasz kombi-priccsek, „vagonkák”. Arhipelág találmánya kizárólag a bennszülöttek altatására, a világon sehol másutt nem használják. Négy deszkalap kétszintesen elhelyezve, fejtől és lábtól összetartó keresztrudakkal. Ha egy alvó megmozdul, a másik három himbálódzik.

Ebben a lágerban nem adnak ki sem matracot sem szalmazsákot. Az ágynemű és fehérnemű is ismeretlen fogalom Új-Jeruzsálem lakói számára, mosatni sem lehet, ki-ki hordja a rajtavalót s gondozza, ahogy tudja. A raktárosok a „párna” szót sem ismerik, annak van, aki hozott magával, esetleg a nőknek s persze a tolvajoknak. Ha este elnyúlsz a deszkán, levetheted a lábbelidet, de számíthatsz rá, hogy „megfújják”. Aludjál inkább bakancsban. A ruhát sem tanácsos levetni, az is elpárologhat. A reggeli kivonuláskor ne hagyj semmit a barakkban, mert ami a tolvajoknak nem kell, azt az őrök viszik el: „nincs megengedve!” Minden reggel úgy menj munkába, mint a nomádok: szedd föl a sátorfádat. Sőt, még Nyomtalanabbul távozol, mint a nomádok, hisz utánad nem marad hamvadó tábortűz, lerágott csontok, csak egy üres szállás, amelybe akár aznap beleköltöztethetnek egy újabb szállítmányt. Fekhelyed hajszálra olyan, mint a többieké: puszta, zsíros, kifényesedett a forgolódó alvók oldalától.

De a munkahelyre se vigyél magaddal semmit. Reggel összeszeded a holmidat, sorba állsz a megőrző előtt, mindent beleraksz a kofferodba vagy a zsákodba. Mikor visszajössz a munkából, újra beállsz a sorba, hogy kivehesd, amire előreláthatólag szükséged lesz este és éjjel. Ne felejts el semmit, mert másodszor már nem jutsz el a raktárig.

S így megy ez majd tíz éven át. Fel a fejjel!

A reggeli műszak délután kettő és három között tér vissza a lágerba. Mosdanak, ebédelnek, sorba állnak holmijukért a megőrző előtt – s máris csöngetnek: sorakozó! Most tehát mindenki beáll a sorba, aki csak a lágerban tartózkodik, a sor előtt pedig egy analfabéta őr járkál, fatáblával a kezében, ceruzáját szopogatva, homlokát intelligens ráncokba szedve – és susog, egyre susog számol, többször egymásután végigmegy a soron, bemegy a körletekbe is, azalatt a nép csak állong. Sokszor elvéti a számolást, összecseréli a karcerben ülőket a betegekkel. Ez az értelmetlen időlopás jó esetben egy óráig tart, de néha másfél órát is igénybe vehet. Főleg azoknak kínszenvedés és megaláztatás ez, akik előtt becse van az időnek – népünk között kevés az ilyen, a foglyok között még nagyobb ritkaság, hogy valaki még a lágerban is meg akarjon valósítani valamit. Olvasni nem szabad a sorban. Az én barátaim, Gammerov és Ingal, behunyt szemmel álldogálnak, verset vagy prózát „írnak”, esetleg levelet – ám ez sem ajánlatos: még azt találják hinni, hogy alszol, a sorakozó megszentségtelenítése ez, arról nem is beszélve, hogy az ember füle nincs betömve „a szitokszók, hülye viccek, ostoba szószaporítás beáramlása elől. (1945-öt írunk: Norbert Wiener hamarosan lefekteti majd kibernetikája tételeit; már befejezett tény az atomhasítás – de itt nálunk sorban álldogálnak a sápadt homlokú értelmiségiek s várják – „ne forgolódj!” –, hogy egy tompaagyú, vörös képű bugris végre-valahára elkészüljön számtanfeladatával!) Vége a létszámellenőrzésnek, most fél hat, le lehetne feküdni és aludni (mert rövid volt az előző éjszaka, s úgylehet még rövidebb lesz a következő) – de egy óra múlva vacsora. Így aprózódik el az idő.

A lágeradminisztráció trehányságból vagy gyámoltalanságból nem akarja vagy nem képes külön barakkokban elhelyezni a három váltásban dolgozó munkásokat. Az első váltás már vacsora után, azaz hét órakor lepihenhetne, de azok, akik jóllaktak s nem fáradtak el: a tolvajok nem férnek a bőrükbe, párnás heverőiken olyankor kezdik a kártyacsatát, ordítoznak, komédiáznak. Egy azerbajdzsáni típus macskaléptekkel kerülgeti a vagonkákat, fölpattan egy emeleti priccsre átszökken egy másikra, egy harmadikra, ráhág az

alvókra s üvölt: „Így ment Napóleon Moszkvába dohányért!” Majd mikor fölcsípte a dohányt, ugyanazon az úton, átugrálva s ráugrálva tér vissza: „Így futott Napóleon Párizsig!” A tolvajok minden akciója oly meglepő s megdöbbentő, hogy tátott szájjal bámuljuk őket. Kilenc órakor rengenek a vagonkák, lábak dobognak, kezek szedelőzködnek: az éjjeli váltás most viszi a holmiját a megőrzőbe. Tíz is lesz, mire maguk is kivonulnak – most aztán aludjunk! Igen ám, de tizenegykor jön vissza a délutáni műszak. Most tehát ők topognak, rengetik a vagonkákat, mosdanak, kiveszik a holmijukat a megőrzőből, vacsoráznak. Már fél tizenkettő is van, mire végleg elcsöndesedik a zajló tábor.

De már negyed ötkor áradni kezd a zengő érc szava a kis láger és a láger mellett alvó kolhozok fölött. Az öregek még biztosan emlékeznek az Isztra kolostor harangjára. Lehet, hogy a mi ezüsthangú csengőnk is egy kolostoré volt valaha s a barátokat szólította imára és munkára már az első kakasszókor.

„Első műszak, ébresztő!” – kiabál be a napos minden körletbe. A kialvatlanságtól kába a fejed, a szemedet dörgölöd – a mosdás el is maradhat, öltözködni sem kell, hisz ruhástul aludtál: egyenesen be az ebédlőbe. Álomittas imbolygással lépsz be. Mind tülekednek, mind tudja, mit akar, ez kenyérért, az balándáért áll sorba. Csak te támolyogsz, mint a holdkóros, a rossz lámpánál, a balánda gőzében nem tudsz kiigazodni, mit hol osztanak. Végre a kezedben tartod 55 dekás kenyérlakomádat s egy cseréptálkában a forró fekete löttyöt. Ez a csalánból készült „fekete scsi”. Mint rongydarabok, úszkálnak a főtt levelek a feketés, üres lében, melyben nincs se hús, se hal, se zsír. Még só sincs: a kifőzött csalán minden sót fölvesz, ezért inkább nem is tesznek bele, mert ha a dohány a láger aranya, akkor a só a láger ezüstje, azzal takarékoskodnak a szakácsok. Öklendeztető méreg ez a csalánleves, nem bírod lenyelni, akármilyen éhes vagy is.

Emeld fel tekinteted! Ne az égre, csak a falra. Szemed már megszokta a gyatra fényt s ki tudod betűzni a fal széltében futó hosszú szólamot, mely az oly nagyon kedvelt piros betűkből van kirakna a tapétán:

„AKI NEM DOLGOZIK, AZ NE IS EGYÉK!”

Beleborzong még a velőd is. Ó, ti, a Kult. Nev. Osztály bölcsei! Mily elégedettek voltatok, hogy megleltétek ezt az evangéliumi s kommunista jelmondatot! Még a láger ebédlőjébe is kitettétek! Csakhogy Máté evangéliumában ez éli: „Méltó a

munkás az ő bérére.” S Mózes könyvében: „Ne kösd be a nyomtató ökör száját.”

A felkiáltójelet ti adtátok hozzá! S titeket illet a nyomtató ökör hálája is! Most már tudni fogom, hogy nem élelmiszerhiány miatt nyomorgatjátok elvékonyult nyakamat, hogy nem pusztán bírvágyból fojtogattok, hanem a ragyogó jövő és az új társadalom érdekében! Csak éppen azt nem látom a lágerban, hogy aki dolgozik, az eszik! S azt sem látom, hogy aki nem dolgozik, az éhen marad.

Virrad. Reggel előtt járó halvány fény sejlik az augusztusi égbolton. Már csak a legerősebb fényű csillagok láthatók. Délkelet irányában, a gyár fölött, ahová rövidesen fölvezetnek bennünket, a Procyon és a Sziriusz látszik, a Kis és a Nagy Kutya alfái. Mindenki cserbenhagyott minket, még az ég is egy követ fúj a rabtartókkal: kutyák az égen, akár a földön, a keretlegények pórázán. Őrjöngve csaholnak az ebek, ránk fenekednek. Pompásan idomították őket – emberhúsra.

Az első lágeri nap... Ellenségemnek sexe kívánom azt a napot. Agytekervényeid összekuszálódnak, vonakodnak befogadni ennyi otrombaságot. Hogy lesz, mint lesz? Mi lesz velem? – egyre ezen őrlődik, rágódik az elme. Az újoncnak a lehető legértelmetlenebb munkát adják, csakhogy addig is csináljon valamit, míg nem döntenek sorsáról. Sose lesz vége ennek a napnak. Cipeled a szemétládát, tolod a talicskát, de minden talicskával csak öt-tíz perc telik el a napból, közben pedig az eszednek semmi dolga, egyre azon emésztődik: hogy lesz? mint lesz?

Rájövünk, mily értelmetlen annak a lomnak odébb fuvarozása, két talicska közt valami társalgásfélét kísérlünk meg. Úgy tűnik, már ezek az első talicskák kivették minden zsírunkat, rájuk ment minden erőnk – hogy fogjuk mi ezeket nyolc éven át tologatni? Igyekszünk valami olyan beszédtémát találni, amely visszaadja erőnket, önbizalmunkat. Ingal Tinyanov temetéséről mesél, akit mesterének vallott – mi pedig a történelmi regényről kezdünk vitatkozni: van-e még író, aki egyáltalán írni mer ilyet? Hisz a történelmi regény olyasmit tárgyal, amit az író maga nem élt meg. Hogy hidalhat át távol eső korokat, az érettség különböző szintjén lévő társadalmakat? Azt még csak elhitetheti magával, hogy helyesen *tudatosított*, de hogy *át is élje*, amiről ír, ehhez nincs lehetősége, ezért a törtérzelmi regény jórészt merő fantázia csupán.

Most kezdték csoportonként behívni az irodába az új transzport embereit, hogy megkapják beosztásukat – otthagytuk

hát a talicskákat. Ingal még előző este szerencsésen ismeretséget kötött valakivel, s most irodalmár létére berakták az üzemi könyveléshez, holott kész nevetség, hogy belezavarodik a számolásba, gépen pedig soha életében nem számolt. Gammerov azonban akkor sem hajlandó sündörögni, kapaszkodni, ha élete forog is kockán. Be is osztják közmunkára. Mikor kijön az irodából, leheveredik a fűbe, s mielőtt végképp melóssá válna, Pavel Vasziljevről, egy meghurcolt költőről beszél nekem, akinek a létezéséről sem tudtam. Mikor volt idejük ezeknek a fiúknak olyan sokat tanulni, olvasni?

Egy fűszálat rágcsálva latolgatom, melyik lapra tegyek: a matematikára-e avagy tiszti mivoltomra? Arra a büszke hűvösségre, amire Borisz, én nem vagyok képes. Valamikor ugyan más eszményeket is oltottak belém, de a harmincas években az, élet durvasága csak egy irányban faragott ki: mindenáron előrejutni, lenni valakivé.

Ahogy belépek a vállalatvezetőhöz, ösztönös mozdulattal húzom félre hasam tájékáról a gimnasztyorka ráncait a széles tiszti derékszíj alatt (célzatosan kiöltöztem erre a napra, azzal sem törődve, hogy talicskázok majd). Szorosan begombolom a maga, tiszti gallért is.

– Tiszt? – harapott rá azonnal a vállalatvezető.

– Igenis!

– Tud *bánni az emberekkel?*[124]

– Tudok.

– Mi volt a beosztása?

– Tüzérségi osztályparancsnok voltam – lódítottam, túl kevésnek találva az üteget. Megnézett magának, félig bizalommal, félig kételkedve.

– Aztán boldogul itt? Nehéz ám itt.

– Azt hiszem, boldogulok. (Dehogy tudtam én még akkor, micsoda igába dugom a nyakam. Egy a fontos: elérni valamit, előbbre jutni!) Homlokát ráncolta, gondolkozott. (Azt mérlegelte, mily mértékben vagyok átképezhető kutyának, elég erős-e az állkapcsom.)

– Rendben van. Megteszem műszakmesternek az agyagbányába.

Volt egy másik tiszt is, Nyikolaj Akimov, őt is műszakmesternek osztották be. Összehaverkodva, örvendezve

[124] Lám, megint: „emberek”! Észrevették?

léptünk ki az irodából. Még ha valaki mondta volna is, akkor sem fogtuk volna föl, hogy lágeréveinket a volt katonákra már hagyományosan rátukmált poroszló-szereppel kezdjük. Akimov tanulatlan, igénytelen arca messziről elárulta, hogy nyíltszívű fiú és jó katona.

– Mit ijesztget bennünket ez a főnök? Már miért ne boldogulnánk húsz emberrel? Aknák sincsenek, bombák sem potyognak, mi van itt boldogulnivaló?

Élesztgettük magunkban az egykori frontharcosok szellemét. Amilyen kölykök voltunk, nem értettük, hogy Arhipelág egészen más, mint a front, ez az ostromzár sokkal kegyetlenebb. mint a mi robbanásoktól zajos háborúnk volt.

A hadseregben egy hülye, egy senkiházi is képes parancsolni, mégpedig annál nagyobb sikerrel, minél magasabb a rangja és beosztása. Egy szakaszparancsnok még nem lehet el gyors észjárás, törhetetlen energia, bátorság s a katonaszív ismerete nélkül, ám egy marsallnak elég, ha zsörtölődni, hibát keresni tud, s alá tudja kanyarítani a nevét. Minden mást megtesznek helyette, még a hadművelet tervét is készen kapja a vezérkar operatív osztályától egy kinyalt tiszt képében, akinek a nevét sem tudja. A katonák nem azért teljesítik a parancsokat, mert meg vannak győződve azok helyességéről (sokszor az ellenkezőről vannak meggyőződve), hanem mert a parancsok felülről érkeznek hozzájuk a szolgálati létrán, azaz egy mechanizmus parancsai, s aki vonakodik teljesíteni őket, annak a feje bánja.

Egészen más eset, ha Arhipelágon bíznak meg valakit azzal, hogy fogolytársainak parancsoljon. Itt nem magasodik a hátad mögött egy egész aranyparolis hierarchia, hogy nyomatékot adjon parancsaidnak, ellenkezőleg: prédául dobnak s elhajítanak, mihelyt képtelennek bizonyulsz a magad erejéből s a magad eszével keresztülvinni, hogy teljesítsék parancsaidat. Az „ész” pedig itt nem más, mint saját öklöd: vagy könyörtelen koplaltatás, vagy Arhipelág olyannyira mély ismerete, hogy minden fogoly a te parancsodban lássa egyetlen reményét a túlélésre.

Észak méregzöld nyirka szorítsa ki előbb a meleg vért ereidből: úgy leszel csak képes a foglyok népének parancsolni.

Történetesen éppen akkor eresztettek ki a szigorítottból s küldtek az agyaggödörbe, minthogy ott a legnehezebb a munka, egy bandára való csirkefogót, akik majdhogy ki nem miskárolták a lágerparancsnokot. (Persze nem akarták bántani, annyira

hülyék nem voltak, csak ráijesztettek, hogy küldje vissza őket a Presznyába. Hamar rájöttek ugyanis, hogy az Új Jeruzsálemben csak éhenhalni lehet, jól élni nem.) Hozzám a műszak vége felé kerültek. Leheveredtek a bánya egy szélárnyékos helyén, lemeztelenítették kurta, kövér karjaikat és lábaikat, tetovált, hájas hasukat, mellüket s jóízűen napoztak a szigorított nyirkos pincéje után. Én hozzájuk léptem vitézi öltönyömben, s korrekt határozottsággal fölszólítottam őket, hogy lássanak munkához. A napocska jóindulatúvá hangolta őket, így hát csak vigyorogtak s elküldtek az anyám keservébe. Én fölháborodtam és zavarba jöttem, tanácstalanul léptem odébb. A hadseregben rögtön vezényszóhoz folyamodtam volna: „Föl!” – de itt tisztán láttam, hogy ha valamelyik föl talál kelni, csak azért teszi, hogy kést mártson a bordáim közé. Míg a fejemet törtem, hogy mitévő legyek (mert az egész bánya odanézett s félő volt, hogy a többiek is abbahagyják a munkát), vége lett a műszaknak. csak ennek köszönhetem, hogy ma megírhatom ezt az ismertetést Arhipelágról.

Akimov váltott le. A tolvajok folytatták a napozást. Egyszer szólt nekik, másodszorra elordította vezényszót (talán éppen azt, hogy „föl!” harmadszorra a parancsnokkal fenyegetőzött – erre rávetették magukat, megszorították a bányagödrök közt és feszítővassal leverték a veséjét. Az üzemből egyenesen a kerületi börtönkórházba szállították, ezzel vége is lett műszakmesteri karrierjének, úgylehet lágeréveinek sőt életének is. (Lehet, hogy az igazgató csak kócbabáknak rakott oda bennünket, hogy jól eltángáljanak a tolvajok.)

Az én kurta pályafutásom az agyagbányában jónéhány nappal túlélte ugyan Akimovét, de nem leltem meg benne azt az örömöt, amit vártam tőle, ellenben annál több gyötrelemmel járt. Reggel hatkor, a munkazónába lépve, nyomorultabbnak éreztem magam, mintha nekem is agyagot kellett volna ásnom, teljes csüggedtségben ténferegtem a bányában, utálva azt is meg saját szerepemet is benne.

A nedvesprésből csillevágány vezetett a bányába. Ott ahol a vízszintes pálya véget ért és a sínek lejteni kezdtek a gödrökhöz, egy állványra szerelt csörlő működött. Ez a motoros csörlő egyike volt a bánya kisszámú technikai csodáinak. A bányától a sikló aljáig s a csörlőtől az üzemig maguk a munkások tolták az agyagos csilléket. Csak a meredeken húzta föl a csörlő a rakományt. A bánya az üzemzóna egy távoli zugában volt, az agyagot felszíni fejtéssel szedték, a vájatok szerteágazó labirintusokat képeztek, köztük érintetlen földgerincekkel. Az agyag közvetlenül a felszín alatt helyezkedett el, meglehetősen

vastag rétegben. Nyilván ki lehetett volna termelni akár mélységében, akár széltében, de egyik módhoz sem értett senki, s nem is dolgoztak egységes terv szerint. Az egész a reggeli műszak brigadérosára, Barinovra, egy fiatal, pimasz, jóképű moszkvai kisbűnösre volt bízva. Barinov mindig ott ásatott, ahol a legkényelmesebben ment, ahol kevesebb munkával több csillét tudott megrakatni.

Túl mélyre nem ásatott, nehogy meredeken kelljen föltolatni a csilléket. Tulajdonképpen Barinov dirigálta hát azt a 18-20 embert, akik az én műszakomban dolgoztak a bányában. Valójában ő volt a műszak szuverén gazdája, ismerte fiait, ő *etette* őket, vagyis ő szerzett nekik pótadagokat, ő döntötte el bölcsen mindennap, hány csillét küldjenek föl, hogy se túl sok, se túl kevés ne legyen. Tetszett is nekem Barinov, s ha véletlenül szomszéd priccsekre hoz össze bennünket a sors egy börtönben, jól kijöttünk volna egymással. De még itt is dűlőre jutottam volna vele, csak hozzá kellett volna lépnem, s jót nevetni vele együtt azon, hogy lám, engem az igazgató kinevezett ide tótumfaktumnak, mikor én meg semmihez sere értek. De tiszti neveltetésem visszatartott. Ehelyett megpróbáltam szigorú lenni hozzá s engedelmességre szorítani, pedig nemcsak magam és ő, de az egész brigád is tisztán látta, hogy én csak olyan fityegő vagyok, mint a járási ellenőr a tavaszi vetésnél. Barinovot pedig bosszantotta, hogy egy strómant raktak fölébe és furfangosan ki szokott figurázni a brigád előtt. Aminek elvégzését én szükségesnek tartottam, arról sietett kimutatni, hogy lehetetlen. Ellenben nagy hangon kiabálva, hogy „mester! mester!” minduntalan odahívott a bánya különböző pontjaira s tanácsot kért, hogyan szedje fel a régi síneket s rakjon le újakat, hogyan rakják fel a tengelyre a levált kereket, vagy hogy mit csináljunk, bedöglött a csörlő, meg hogy hol lehet kiköszörültetni a kicsorbult ásókat. Csúfolódása napról napra gyöngítette parancsnoki buzgalmamat, s már örültem, ha reggel kiadta a fiúknak a parancsot, hogy ássanak (ezt sem tette mindig), s nem zaklatott bosszantó kérdésekkel.

Akkor lopva félrevonultam, s elbújtam alárendeltjeim és feljebbvalóim elől a magasra hányt földkupacok. mögé, leültem a földre s búnak eresztettem a fejemet. Lágeréletem első pár napja megfagyasztotta az én lelkemet! Ó, ez nem a börtön! A börtön-szárnyakat ad! A börtön a gondolat kincseskamrája! Börtönben koplalni, vitatkozni csupa öröm, könnyűség! De próbáld meg itt, koplalj, dolgozz és hallgass tíz évig, ezt próbáld csak meg! Már megragadtak a vasfogak, és húznak, húznak a garatba. Ki kellene ugranom minden áron, de elesettségemben

nem tudom, hogyan. Levegőhöz kell jutnom. Magamhoz kell térnem. Felemelem a fejem s ezt látom:

Kint, túl a drótkerítésen, a völgyön is túl, a dombon kis falucska, mindössze tizenegynéhány ház. Fürdik a kelő nap aranysugaraiban. Milyen közel van s már nem láger, egészen más! (Egyébként az is láger, de arról könnyen megfeledkezik az ember.) Sokáig semmi mozgást sem látok benne, később egy asszony jön vödörrel a kezében, egy kisgyerek fut ki a gazos udvarból az utcára. Kakas kukorékol, tehén bőg – tisztán idehallatszik minden. A házőrző csahint egyet – ó, mily kedves hang! – ez nem ám a konvoj ebe![125]

S az idehallatszó hangoktól, a falucska nyugalmától szívemre leszáll az áhított béke. Érzem, sőt biztosan tudom, hogy ha most valaki azt mondaná nekem: szabad vagy, de ebben a faluban kell élned halálodig! Mondj le a városokról, a nagyvilágról, fellengzős vágyaidról, eszméidről, az igazságról – mondj le mindenről s élj ebben a faluban (de nem kolhozparasztként!); nézd minden reggel a napot, hallgasd a kakasszót – áll az alku? Ó, igen, igen! Add, Uram Istenem, hogy ilyen életem legyen! Érzem, hogy nem bírom ki a lágert!

Az üzem túlsó felén, ahová innen nem látok ki, személyvonat dübörög a vaspályán. A bányában kiáltások jelentik: a „bennfentes-vonat!” Mindeni vonatot ismernek, azokról tartják számon az időt. A „bennfentes-vonat” háromnegyed kilenckor jön, s kilenckor kísérik a lágerból az üzembe – külön, függetlenül a műszaktól – a *bennfenteseket*: az irodistákat s munkavezetőket. Kedvenc vonatunk a félkettes: az „etető-vonat”, ha az elment, hamarosan fájront lesz s ebéd.

A bennfentesekkel együtt, de néha, ha már nem tudja fékezni munkavágyát, korábban is, spec. konvojjal, érkezik Olga Petrovna Matronyina, aki ugyancsak fogoly, de egyben az én főnöknőm. Felsóhajtok, előjövök rejtekemből s a sínek mellett haladva a nedvesprésbe megyek – jelentést tenni.

Ez az egész téglagyár két üzemrészből áll, a nedvesprésből és a szárazból. A mi agyagbányánk csak a nedvesprést látja el, ennek a vezetője Matronyina, szilikát-szakmérnök. Hogy mérnöknek milyen, nem tudom, az bizonyos, hogy ügybuzgó és nyakas. Ama megingathatatlan párthűek közül való, akikből már találkoztam néhánnyal a cellákban (mindent összevéve sincs sok belőlük), de akiknek éteri magasságaiba én képtelen voltam

[125] Ha az általános lefegyverzésről van szó, mindig aggódom, hogy a betiltandó fegyverek jegyzékébe nem veszik föl a rabkísérő farkaskutyákat. Pedig sokkal több ember életet keserítik, mint a rakéták.

fölemelkedni. A „családtagokra” vonatkozó CsSz betűcikkely alapján mint egy kivégzettnek a hozzátartozója nyolc évet kapott az OSzO-tól, most tölti büntetése utolsó hónapjait. Persze a politikaiakat a háború egész tartamára visszatartották, így őt sem engedik ki addig a bizonyos „külön rendelkezésig”. De ez a legkevésbé sem zavarja: ő a pártot szolgálja, mindegy, hol, odakint-e vagy a lágerban. Különös állatfajta. Zsíros, kizárólag piros fejkötőben jár-kel a lágerban, pedig már túl van a negyvenen. (Ilyen kendőt egy csitri sem viselne a lágerban, de még odakint sem a komszomolkák!) Egyáltalán nem neheztel férje kivégzéséért, sem a maga nyolcesztendős raboskodásáért. Ezeket az igazságtalanságokat kizárólag egyes jagodisták és jezsoviták rovására írja, de arról meg van győződve, hogy Berija elvtárs mindenkit igazságosan csukat le.

Ahogy megpillantott a szovjet tiszti egyenruhában, már a bemutatkozásnál kijelentette: „Most aztán meggyőződhetnek párthűségemről azok, akik engem leültettek!” Nemrég írt Kalinyinnak egy levelet, kérve-kéretlen idéz belőle mindenkinek, akit csak megfoghat: „A hosszú szabadságvesztés sem tudott megrendíteni eltökéltségemben, hogy életemet a szovjethatalomért és a szovjet iparért vívott harcnak szenteljem.”

Mindamellett amikor Akimov bement hozzá jelenteni, hogy a tolvajok nem engedelmeskednek neki, nem sietett megmagyarázni ezeknek az „osztályrokonoknak”, hogy mennyi kárt okoznak viselkedésükkel a szovjet iparnap, ehelyett inkább Akimovot hordta le: „Akkor tessék *kényszeríteni* őket! Azért van ott!” Akimov eldöngetése után ugyancsalt óvakodott harcba bocsátkozni, csak a lágernak küldött egy átiratot: „Ezt a kontingenst többé ne hozzák föl!” Azt is hidegvérrel elnézi, hogy a fiatal lányok nyolc órán keresztül mint automaták dolgozzanak üzemrészlegében, megszakítás nélkül tegyék ugyanazokat a mozdulatokat a futószalag mellett. Így érvel: „Nem tehetünk semmit, fontosabb szektorok is vannak, ahol előbbrevaló a gépesítés!” Tegnap, szombaton, híre terjedt, hogy a mostani vasárnapot sem adják meg (nem is adták). Az automata kislányok körülvették, panaszkodtak neki: „Olga Petrovna! Igaz, hogy megint nem adják meg a vasárnapot? Ez már a harmadik! Pedig már nincs háború!” Ő rosszallóan kapta föl piroskendős fejét, szikár, kedélytelen, sem férfi-, sem nő profilja még jobban megkeményedett: „Leányok! Lehet-e nekünk egyáltalán vasárnapunk? Moszkvában tégla nélkül áll az építés!” (No persze, azt ő sem tudta, miféle építés az, ahová a mi téglánkat szállítják, csak valami nagy, általános Építés lebegett lelki

szemei előtt, a lányocskák esze meg csak azon járt, hogy mikor lötykölhetik ki a rongyaikat.)

Én arra kellettem volna Matronyinának, hogy műszakonként *megkettőzzem* a csillék számát. A munkások kondícióját, a csillék minőségét, az üzem kapacitását tökéletesen figyelmen kívül hagyva, egyszerűen csak a „megkettőzést” követelte. (S hogy kettőzhette volna meg a csilléket egy becsöppent, szakmailag tájékozatlan ember, hacsak nem öklei forgatásával?) Én bizony, nemcsak hogy nem kétszereztem, de mégcsak egy árva csillével sem voltam képes növelni a termelést. Matronyina kíméletlenül lehordott Barinov és a munkások előtt, asszonyésszel még annyit sem fogva föl, amit az utolsó őrmester is tud, hogy az őrvezetőt sem szabad leszidni a honvéd füle hallatára.

Egyszer aztán fogtam magam, bementem Matronyinához, s töredelmesen beismerve, hogy teljes kudarcot vallottam a bányában, tehát hogy alkalmatlan vagyok a vezetésre, olyan szívhez szólóan esedeztem, ahogy csak tőlem telt:

– Olga Petrovna! Én jó matematikus vagyok, gyorsan tudok számolni. Hallottam, hogy szüksége lenne egy számvivőre az üzemben. Tegyen oda engem!

– A számvitelhez?! – háborodott fel, s kemény arca mégjobban elkomorult, a piros kendő leffentyűi pedig csak úgy kígyóztak hátul a tarkóján. – Számvivőnek akármelyik csitrit beültethetem! Nekünk a termelés tisztjeire van szükségünk! Hány csille hiányzik a műszak normájából? Takarodjék! – S mint egy második Pallas Athene, karját kinyújtva űzött ki a bányába.

Másnap aztán végképp eltörölték a műszakmesteri hivatalt, s engem lefokoztak, de nemcsak úgy egyszerűen, hanem bosszúállón. Matronyina hivatott és utasította Barinovot:

– Adj a kezébe egy feszítővasat, és le ne vedd róla a szemedet! Rakass meg vele hat csillét egy műszakban! Hogy a nyelve lógjon!

S azonmód tiszti uniformisomban, melyre oly nagyra voltam, nekiállhattam az agyagásásnak. Barinov nem titkolta örömét, már régen várt bukásomra.

Ha jobban értettem volna a lágerbeli jelenségek rejtett, finomabb összefüggéseit, már az előző napon kitalálhattam volna sorsomat. A Jeruzsálemi ebédlőben volt egy külön ételkiadó ablak a „technikai személyzet” számára, onnan tálaltak a mérnököknek, a könyvelőknek és… a cipészeknek. Műszakmesterré való kinevezésemkor odaléptem ehhez az

ablakhoz, s mint aki beletanult a lágerstílusba, követeltem, hogy nekem is onnan adjanak. A szakácsnők haboztak, mondván, hogy még nem vagyok raja a technikafák jegyzékén, de azért mindig kiadták az ételt, később már szó nélkül, amiből arra következtettem, hogy már fölvettek a listára. Mint utólag utánagondoltam, a konyha még nem volt biztos benne, miféle vagyok: alighogy megérkeztem, máris kiemeltek, gőgösen viselkedtem, tiszti ruhában jártam.

Az ilyen ember még sokra viheti, egy hét múlva talán már fő munkaügyis lesz, lágeri főkönyvelő, esetleg orvos (a lágerban minden lehetséges!!) – s ők akkor ki lesznek nekem szolgáltatva. S bár az üzem okkor még csak próbaidőre alkalmazott s nem vett semmiféle listára, u konyha minden eshetőségre számítva jóltartott. Ám egy nappal bukásom előtt, amikor az üzem még semmit sem tudott, a lágerkonyha már mindenről értesült s becsapta az ajtót az orrom előtt: kiderült rólam, hogy *vacak fräjer* vagyok. – Ebben a kis epizódban lenne van az egész láger, annak atmoszférája.

Az az általános, gyakori emberi tulajdonság, hogy ruhánkkal akarunk kitűnni a szürke tömegből, valójában leleplez bennünket, különösen a lágerlakók éles szeme előtt. Mikor azt hisszük, hogy felöltöztünk, valójában pőrére vetkőztünk, eláruljuk, mennyit érünk. Nem gondoltam rá, hogy az én tiszti egyenruhám ugyanazon elbírálás alá esik, mint Matronyina vörös kendője. Ám egy rejtekből figyelő hideg szem tisztán látta ezt. Egyszer aztán értem jött a napos, hogy a hadnagy hivat, négyszemközt akar beszélni velem.

Nagyon kellemes modorú ember volt ez a fiatal hadnagy. Csak ketten voltunk a kellemes, tiszta szobában. Besütött a lenyugodni készülő nap, szellő lebegtette a függönyt. Leültetett. Minden megokolás nélkül felszólított, hogy írjak önéletrajzot. Kívánsága kellemesen érintett: a vizsgálati jegyzőkönyvek után, melyekben kígyót-békát szórtam magamra, a rabomobilok és a gyűjtőfegyházak megaláztatása után, a keretlegények és börtönőrök után, a tolvajok és bennfentesek után, akik mind nem voltak hajlandók dicső Vörös Hadseregünk kapitányát látni bennem, lám, most itt ülök az asztalnál, és senkitől sem sürgetve, ennek a rokonszenves hadnagynak jóindulatú pillantásától kísérve, ki nem fakult tintával, elsőrendű, sima papíron, amilyen nincs a lágerban, irogatom, hogy kapitány voltam, ütegparancsnok, ilyen s ilyen kitüntetéseim vannak. S pusztán attól, hogy ezt leírhatom, úgy érzem, hogy visszanyerem énemet, személyiségemet. (Bizony, az „én” tudatosodik bennem, a gnoszeológiai alany! Pedig én csak tartalékos tiszt voltam,

civil, aki belecsöppent a hadseregbe. Képzelhetjük hát, mily kiirthatatlan ez a vágy a törzstisztekben, hogy tiszteletet követeljenek személyüknek!) – A hadnagy átfutotta önéletrajzomat és nagyon meg volt vele elégedve: „(Ön tehát szovjetember, nemde?” – Hát persze, hogy az vagyok, már hogyne lennék? Micsoda jó érzés fölkelni a porból, a sárból s újra szovjetemberré válni! – Fél szabadulás! A hadnagy azzal bocsátott el, hogy öt nap múlva újra keressem föl. Mindazonáltal arra az öt napra meg kellett válnom tiszti egyenruhámtól, mert az nem arra való, hogy agyagot ássanak benne. A zubbonyt s a csizmanadrágot beraktam hát a kofferomba; a lágeri ruhatárból kaptam valami folt-hátán-folt, színehagyott rongyot, mely mintha egy évig a szemétládában penészedett volna, mielőtt kimosták. Fontos lépés volt ez, bár akkor nem fogtam fel a jelentőségét: lelkem ugyan még nem a rabé, de a rabbőrt, íme, már magamra húztam. Beretvált fejjel, éhségtől gyötörten, ellenségektől szorongatva hamarosan el fogom sajátítani a rab arckifejezését, görbe, bizalmatlan, örökké gyanakvó-leső pillantását is.

Ilyen öltözetben mentem hát öt nap múlva a politikai tiszthez, még mindig nem voltam tisztában vele, mit akarhat. De a hadnagy már nem volt ott: nem is jön többé. (Ő már tudja; amit mi még nem tudunk, hogy egy hét múlva valamennyiünket kilakoltatnak, s németek foglalják el helyünket Új-Jeruzsálemben.) Ezt a hadnagyot többé nem láttam.

Találgattuk Gammerovval és Ingallal, miért írattak velem önéletrajzot, de amilyen gyerekek voltunk, nem jöttünk rá, hogy a fészkünket kerülgető ragadozó első próbálkozása volt az. Pedig oly világos volt az egész: az új transzporttal három fiatalember érkezett, akik folyton egymás közt pusmognak, vitatkoznak. Egyikük: fekete, búsképű köpcös, apró bajuszkával; az, amelyik beügyeskedte magát a könyvelésbe, éjjel buzgón ír valamit, ahelyett, hogy aludna, s amit, ír, azt dugdossa. Persze, le lehetne csapni rá s elszedni tőle, de hogy el ne riasszák a madarat, jobb lesz abból a csizmanadrágos krapekból kiszedni mindent. Az nyilván katonatiszt és szovjetember, készséggel segít majd a szellemi felderítőknek.

Zsora Ingal, akit nem fárasztott ki a nappali munka, valóban éjfélig szokott virrasztani, hangsúlyozva az alkotó szellem szabadságait. A vagonka emeletén volta helye, ott üldögélt matrac, párna és takaró nélkül, vattakabátban (a körletet nem fűtötték, pedig az éjszakák már ősziesen hűvösek voltak), bakancsban, lábát elnyújtva a deszkán, hátát nekivetve a falnak, ceruzáját rágcsálva, szemöldökét ráncolva meredt a papírra. (Képzelni sem lehet gyanúsabb viselkedést új lágerban! – de

még nem tudja, s mi sem tudjuk, mennyire feltűnő az ilyesmi, mennyire figyelik az ilyen embert.)

Néha enged gyöngeségének, és csak levelet ír. Huszonhárom éves felesége még el sem szaggatta azt a cipőt, amelyben együtt járt férjével a konzervatóriumba, máris hűtlen lett hozzá. Hja, káderozás, megbélyegzés – aztán az embernek csak egy élete van. Így most egy másik nőnek írogat, akit húgocskájának szólít, előtte s maga előtt is tagadva, hogy szerelmes belé, vagy legalábbis közel van hozzá, hogy beleszeressen (különben ez a nő is nemsokára férjhez megy). Ilyeneket ír neki:

„Drága Húgocskám! Hallgasd áhítattal a humánum csodálatos megtestesítőit, Händelt, Csajkovszkijt, Debussyt! Én is szerettem volna ilyen megtestesítő lenni, de elakadtak már az én életem órájának fogaskerekei…”

Vagy egyszerűbben:

„Nagyon közel kerültél hozzám az utóbbi hónapokban. Több igaz ember van a világon, mint gondolnánk, s szeretném, ha neked is egy igaz ember jutna férjül…”

Vagy így:

„Botladozva kóboroltam az életben, kerestem önmagamat… A körlet fényben úszik, de engem sötétség vesz körül, feketébb, mint valaha is. Mégis itt leltem önmagamra, eszméltem rá sorsomra, ezúttal nemcsak könyvekből. S tudod, kismadaram, soha én még ilyen derűlátó nem voltam, mint mostanában. Most győződtem meg végleg arról, hogy nincs nagyobb érték az életben, mint egy eszme, amelyet szolgálhatunk. S azt is tudom már, hogyan s miről írjak – s ez a legfontosabb.”[126]

Mostanában éppen El Campesinóról ír éjjelenként egy novellát, melyet nappal gondosan eldug. Cellatársa volt ez a spanyol republikánus, paraszti józansága, egyszerűsége mély hatást tett rá. El Campesino története is egyszerű: Francóval szemben alulmaradt, a Szovjetunióba emigrált, ahol idővel lecsukták.[127]

---

[126] Nem hogy *hogyan* kell írni, azt méh nem tudta. Arkagyij Belinkov meséli, hogy Ingai később is, egy másik lágerban is folytonosan írt, elsáncolva magát a priccs tetején. Fogolytársai kérték, majd követelték, hogy mutassa meg, mit ír (csak nem följelentéseket?!). Mivel azonban ebben is csak újabb, ezúttal más oldalról jövő merényletet látott az alkotó munka ellen, tagadó választ adott! A többiek erre agyonverték…
Azért is idéztem leveleiből a fenti sorokat, hogy legalább így állítsak igénytelen emlékoszlopot a sírjára.

Ingal nem volt vonzó egyéniség, a szív nem nyílt meg előtte egycsapásra (írom én s közben arra gondolok: én talán vonzó voltam?). De jellemszilárdsága példás, követésre érdemes. A lágerban írni! – nekem is erre a csúcsra kell fölérnem, ha el nem pusztulok. Egyelőre azonban gyötrődve kerestem magamat, s az első napokban halálosan fáradt voltam az agyagásástól. Csak arra jutott egy kis idő, hogy csendes szeptemberi estéken elüldögéljünk egy kicsit Borisszal az előzónában lévő salakdombon.

Moszkva felett, mintegy hatvan kilométernyire, színes rakéták lobbannak az égen: „Japán felett aratott győzelmünket ünnepeljük.” Annál lehangolóbb lágerzónánk lámpáinak pislákoló fénye. Baljós vörös fényt lövellnek az üzem ablakai, a hatalmas kiterjedésű üzemzóna lámpaoszlopai pedig hosszú vonalban enyésznek el a messzeségben, akárcsak büntetésünk évei, hónapjai...

A vézna, köhécselő Gammerov térdét átkulcsolva mondogatja:

Honszerelmem harminc éve
hordozom a szívem alatt,
Nem várom... – És nem kívánom!
Kegyes megbocsátástokat!

* * *

„Megjöttek a fasiszták! Megjöttek a fasiszták! – Nemcsak Új Jeruzsálemben kiabáltak így, hanem Arhipelág valamennyi szigetén 1945 nyárutóján és őszén. Megérkezésünk – a fasiszták-érkezése szabadulást jelentett a bűntényesek számára. Ők már július 7-én értesültek amnesztiájukról, azóta fényképeket csináltak róluk, kiállították a szabadulólevelüket, elszámolták a bérüket – ám további egy, néhol két, sőt három hónapot is senyvedtek még a pokolba kívánt szögesdrótos zónában – mert nem volt aki leváltsa őket.

NEM VOLT, AKI LEVÁLTSA ŐKET! – és mi, naiv birkák, még amnesztiában mertünk bizakodni egész tavasszal és egész nyáron, túlzsúfolt celláinkban! Hogy Sztálinnak *megesik a szíve rajtunk!* Hogy „a Győzelemre való tekintettel...”! Hogyha kihagyott is bennünket az első, júliusi amnesztiából, majd egy másikat is meghirdet, külön a politikaiaknak! (Sokan még

[127] Ezt a novellát Ingal sohasem fogja valósághoz hűen befejezni, mert nem tudhatja a végét. A novella bőse túléli az írót. El Campesino, mint értesültem, az ashabádi földrengéskor egy csomó rabot kihozott a rombadőlt lágerból és a hegyeken át Iránba vitte őket (a határőrök is elvesztették a fejüket).

részleteket is tudtak: már kész is az amnesztia, *Sztálin asztalán fekszik*, csak aláírásra vár, de Sztálin éppen szabadságon van... A javíthatatlan nép teljes amnesztiát várt, a javíthatatlan nemzet bízott...) De ha nekünk megkegyelmeznek, ki fog leszállni a tárnába? Ili dönti a fát az erdőben? Ki éget téglát, ki rak falat? Sztálinnak olyan rendszert sikerült teremteni, amelyben nem lehetett nagylelkűséget tanúsítani anélkül, hogy ne éhínség, döghalál, végpusztulás, országos romlás legyen a következmény.

„Megjöttek a fasiszták!” A bűntényesek, akik különben mindig gyűlöltek vagy megvetettek bennünket, most szinte szeretettel néztek ránk, mert az ő leváltásukra jöttünk. S azok a hadifoglyok, akik a német fogolytáborokban azt tapasztalták, hogy nincs a föld kerekén megvetettebb, elhagyottabb, idegenebb és fölöslegesebb náció az orosznál, most mihelyt a marhakocsikból vagy a teherautókról orosz földre tették a lábukat, azt is meg kellett tapasztalniuk, hogy ők még ebben a kisemmizett nemzetben is az utolsók, a leghitványabbak, a legfölöslegesebbek.

Ilyen volt hát annak a csodálatos sztálini amnesztiának valódi arca! Mert ki látott olyan amnesztiát, amely a politikaiakra nem vonatkozik?[128]

Így szabadultak ki teljes számban a lakásfosztogatók, az utcai vetkőztetők, a nemi erőszaktevők, a kiskorúak megrontói, a mérleggel manipulálók, a huligánkodók, a védtelenek bántalmazói, a vadorzók és orvhalászok, a házasságszédelgők, a zsarolók és uzsorások, a dugpénzt szedők, a szélhámosok és rágalmazók, a hamis feljelentést írók (no, ilyenek aztán nem ültek, ez csak a jövő zenéje!), a kábítószer kereskedők, a kerítők és leánykereskedők, a tudatlanságból vagy gondatlanságból emberölést elkövetők – ezt a listát nem retorikai fogásként írtam ide, csak a kódex cikkelyeit soroltam fel, amelyekre kiterjedt az amnesztia.

[128] Csak, a három évnél kevesebbre ítélt 58-asokra vonatkozott, de ilyenek alig voltak, legfeljebb 0,5 százaléka a politikai foglyoknak. Azonban még e fél százalék esetében is az amnesztiatörvény könyörtelen szelleme dominált, nem annak elnézőbb betűje. Ismertem egy fiút, talán Matyusin volt a neve (művész volt a Kaluga-vámnál lévő kis lágerban}, ez rögtön az elején, amikor még nem alakult ki, hogy kell elbírálni a hadifogságot, mindössze három évet kapott fogságba eséséért az 58:1b alapján. Hallatlan eset! Büntetése leteltével persze nem bocsátották szabadon: prolongálták „külön rendelkezésig”. Mikor kitört az amnesztia Matyusin kérte, követelte szabadon bocsátását. A Gyűjtő Elosztó-Hivatal ijedt bürokratái öt hónapig – 1945. decemberig ellenálltak, végülis hazaeresztették Kurszki-területre. Úgy hírlik (s nem is lehet másképp) hamarosan újra elfogták és kistafírozták egy *tízessel*. Mert nem szabad visszaélni azzal, hogy az első bíróság szórakozott volt!

S tessék ezek után erkölcsösséget várni a néptől!

Büntetésük felét engedték el a sikkasztóknak, az okirat- és kenyérjegy-hamisítóknak, a spekulánsoknak s az államvagyon dézsmálóinak (az állam zsebére mégis kényesebb volt Sztálin, nehezebben bocsátott meg).

De semmi sem rendítette meg annyira a volt frontharcosokat és hadifoglyokat, mint a háború alatti *dezertőrök teljes feloldozása!* Aki csak gyáván megfutamodott, elhagyta csapattestét, megszökött a frontról, nem jelent meg a behívóra, éveken át rejtőzködött az anyjánál a répás veremben, a pincében vagy a kemence mögött (mindig az anyjuknál bújtak meg a dezertőrök, a feleségükben rendesen nem bíztak meg), évekig nem nyitotta szóra a száját, meggörbült és kiszőrösödött, mint egy majom – most, ha kicibálták odvából, vagy maga mászott elő az amnesztia hírére, egyenjogú, makulátlan, büntetlen előéletű szovjetpolgárnak nyilváníttatott! (Így igazolódott be a régi közmondás bölcsessége: szégyen a futás, de hasznos!)

Azok számára ellenben, akik nem tántorodtak meg, nem estek pánikba, hanem kiálltak hazájukért és fogságot szenvedtek érte, nincs kegyelem! – így akarta a Legfőbb Hadúr!

A saját fajtáját kímélte Sztálin a dezertőrökben? Eszébe jutott, mennyire utálta a szolgálatot 1917 telén mint közönséges regruta? Vagy bölcsen belátta, hogy az ő kormányzatát nem veszélyeztetik a gyávák, csak a bátrak? Hisz látszólag még Sztálin szemszögéből sem volt okos dolog amnesztiát adni a dezertőröknek, mert ezzel mintegy tippet adott népének, hegy mentheti ki-ki a bőrét a jövő háborújában.[129]

Egy másik könyvemben („A rákkórház”) elmondtam dr. Zubov és felesége történetét. Mivel egy öregasszony az ő házukban rejtegetett egy dezertőrt, aki később följelentette őket, a Zubov házaspár tíz-tíz évet kapott az 58. tc. alapján. Nem is annyira magát a rejtegetést rótták fel bűnükül, inkább azt, hogy önzetlenül rejtegették a szökevényt, nem volt ugyanis rokonuk, következésképpen szovjetellenes beállítottság vezette őket. A dezertőr a sztálini amnesztiával szabadult, három évet sem ült, hamarosan el is felejtette életének ezt a kis epizódját. Nem úgy Zubovék! Ők leülték a tíz évet, különböző lágerukban (melyekből négy „spec. láger” volt), azonkívül még négy évet ítélet nélkül! – számkivetésben. Csak akkor szabadultak, amikor

[129] Lehet, hogy történelmi igazságtétel is volt ebben: a bolsevikok így rótták le régi hála-adósságukat azért a frontfeladásért, amely nélkül egész történelmünk másképp alakult volna.

magát a számkivetést is eltörölték. De még ekkor sem, bár 16 sőt 19 év telt el az esemény óta, még ekkor sem rehabilitálták őket, ezért nem térhettek vissza Moszkva-környéki házukba; hogy békében élhessék le utolsó éveiket![130]

Látnivaló, mitől fél és mitől nem fél a haragtartó, bosszúálló, logikátlan Törvény!

Az amnesztia után pemzlit ragadtak a Kult. Nev. Osztályok és kabaréba illő jelmondatokkal mázolták tele a lágerfolyosók s egyéb épületek falait: „Kettőzzük meg a munka termelékenységét – ez legyen válaszunk drága pártunknak és kormányunknak a széleskörű amnesztiáért!”

Az amnesztiát kriminellek és közönséges bűntényesek kapták, de ők elmentek, tehát csak a politikaiak fejezhették ki hálájukat a termelékenység megkettőzésével. Ilyen jóhumorú kormányzattal sem voltunk még megáldva történelmünk folyamán!

Mihelyt mi fasiszták megérkeztünk, mindennaposak lettek a szabadon bocsátások Új-Jeruzsálemből. Azok a nők, akiket tegnap még csúnyáknak, lomposoknak, ordenáréknak láttunk a zónában, mára kimosakodtak, frizurát csináltak, kikészítették magukat, s nem tudni, honnan kerített babos vagy csíkos ruhában, karjukra vetett kabátkával kecsesen lépkedtek az állomás felé. A vonatban már senki sem sejti, milyen cifrán szokták emlegetni az anyád istenit.

Kicsit másképp fest a tolvajok és a „félvérek” (a szukák) távozása. Ezek aztán nem szakítanak akkor sem szokott fesztelen modorukkal: bohóckodnak, táncra perdülnek, integetnek s kiabálnak a bent maradóknak, az ablakokból visszakiabálnak a haverok. Az őrség nem lép közbe: a tolvajoknak mindent szabad. Az egyik vagány hirtelen egyet gondol, élére állítja a koffert, fölpattan rá, fülére csapja a sapkáját, panyókára veti a zakóját, melyet *happolt* valahol vagy kártyán nyert, s mandolinján búcsúszerenádot ver ki a lágernak, valami hülyeséget énekel. A többiek hahotáznak.

[130] A Szovjet Katonai Főügyészség 1958-ban így felelt nekik: bűnösségük bizonyítást nyert, felülvizsgálatnak nincs helye. Csak 1962-ben törölték, azaz húsz év múlva, az 58/10-es („szovjetellenes beállítottság”) és az 58/11-es („szervezet” – mely férjből s feleségből áll) tc.-re alapozott vádat, állapították meg büntetésüket öt évben a 193/17/7d tc. („dezertálásban való közreműködés”) alapján, s alkalmazták rájuk (húsz év múlva!) a sztálini amnesztiát. Ilyen értelemben válaszoltak 1962-ben a két megtört öregnek: „1945. júl. 7-től *önök szabadoknak* s egyben *büntetlen előéletűeknek* tekintendők!”

Még sokáig követhetjük tekintetünkkel a frissen szabadultakat, ahogy a tábor körül futó ösvényről kiérnek a szabad mezőre – a drótkerítés nem akadályozza a kilátást. Ezek a tolvajok még ma Moszkva utcáin fognak flangálni, talán már az első hétvégén nyélbeütik első portyájukat (kifosztanak egy-két lakást), éjjel az utcán levetkőztetik a feleségedet, a nővéredet vagy a leányodat.

Azalatt ti, fasiszták (és ne felejtsük el, hogy Matronyina is fasiszta!) – megduplázzátok majd a munka termelékenységét!

□□□

Az amnesztia miatt nem jutott mindenüvé elegendő munkaerő, dobálni kellett az embereket. Engem is áthelyeztek rövid időre a bányából a műhelybe. Itt közelebbről is megláthattam a Matronyina-féle gépesítést. Mindenkinek kijutott a munkából, de a legtöbb egy kislány vállára nehezedett. Valóban a „munka hőse” volt, ha nem tették is újságba a nevét. Szerepének nem volt neve a műhelyben, talán „felső elosztónak” lehetett volna nevezni. A futószalag mellett, mely a frissen szeletelt nedves téglát hozta a préselőből (dögnehezek voltak így frissen gyúrtan) ketten álltak: az alsó elosztó és az adogató. Ezeknek a lányoknak nem kellett hajladozni, csak egy fordulatot tettek s nem is nagy szögben. Ellenben a felső elosztónak, aki piedesztálon állt, mint valami műhely-hercegnő, szünet nélkül egész mozdulatsort kellett ismételnie: lehajol, megfog egy nedves téglát, melyet az adogató a lába elé rakott, s vigyázva, hogy el ne törje, mell-, sőt vállmagasságba emeli, majd lábával nem mozdulva a helyéről törzsével kilencvenfokos fordulatot tesz (néha jobb-, máskor balfelé, aszerint, melyik oldalon áll a megraknivaló csille) és szétrakja a téglákat öt deszkára, mindegyikre tizenkettőt. E mozdulatok közt nincs szünet, nincs megállás, nincs változatosság, gyors tempóban végzendők, mint a tornagyakorlatok, s mindezt nyolc órán keresztül, az egész műszakban! Csak akkor pihenhet, ha elromlik a prés. Különben folyton rakják, rakják elébe a téglát, az üzem által egy műszakban termelt téglamennyiség fele átmegy a kezén. A szalag alsó végén váltják a lányokat, őt azonban senki sem váltja le nyolc órán át. Ettől a munkától, feje forgatásától, a törzshajlításoktól már öt perc múlva szédülnie kellene. Ez a lány azonban még mosolyogni is tud, legalábbis a műszak első felében (beszélgetni nem lehet a préselő zajától), talán még tetszik is neki, hogy úgy kiállították közszemlére, mint egy szépségkirálynőt, hogy mindenki láthatja a fölgyűrt szoknya alól kilátszó csupasz erős lábait, hajlékony táncos derekát.

Ezért a munkáért a legmagasabb porciót kapta a lágerban: harminc dekával több kenyeret (összesen tehát napi 85 dekát), vacsorára pedig, a közös „fekete scsi” után, három Sztahanov-adagot, azaz három kanál vacak, híg, vízben főtt darakását – a fél fogára sem volt elég, amit odacsaptak neki a tálka aljára.

„Mi pénzért dolgozunk, ti meg kenyérért – ez nem titok!” – mondta nekem egy szurtos szerelő, szabad munkás, aki a prést reparálta.

A megrakott csilléket ezután ketten tolták el Punyinnal, a félkezű altájival. Toronymagas volt egy ilyen csille, ingott-lengett, mivel magasan volt a súlypontja a tíz polcra rakott 12-12 téglától. Egyenletes vaspályán kellett vontatni egy fogantyúba kapaszkodva, miközben roskadozott, lengett, akár egy zsúfolásig rakott könyvespolc. Egy szállítókocsira kellett ráhúzni, aláékelni, s most már ezt a kocsit húzni el, ugyancsak vízszintes pályán a szárítókamrákig. A célnál újra leszedni a csillét a kocsiról, s betolni a kamrába. Egy ilyen kamra tulajdonképpen hosszú szűk folyosó volt, melynek falain tíz vájat és tíz oromzat húzódott. A csillét gyorsan kellett betolni a kamra mélyébe, vigyázva, hogy egyenesen menjen, majd kioldani egy emelőkart, s mind a tíz, téglával megterhelt polcot áthelyezni az oromzatokra, egyben felszabadítani a tíz vaskapcsot. Ezután haladéktalanul kitolni az üres csillét. Az egész szerkezet nyilván múlt századi német szabadalom volt (német neve volt a csillének is), csakhogy a németek elgondolása szerint nemcsak a csillék alá kellettek sínek, hanem a munkás lába alatt is ki kellett volna padlózni a gödröt. Nálunk azonban csak korhadt deszkák voltak, néhol eltörve, minduntalan beszakadtam és elestem. Aztán persze a szellőztetés is be volt kalkulálva, nálunk azonban szó sem volt ilyesmiről, s míg a kamrában az áthelyezéssel vesződtem (sokszor ferdén sikerült a betolás, elakadtak a polcok, rosszul ültek, a nedves téglák meg a fejemre potyogtak), nyelhettem a széngázt, kiszáradt a torkom, égett a légcsövem.

Érthető, hogy nemigen sajnáltam a műhelyt, amikor újra kitettek u hányába. Mert agyagásó sem volt elég – azokat is szabadon bocsátották. Borja Gammerovot is kiküldték; együtt kezdtünk dolgozni. A norma nem változott: hat csille (azaz hat köbméter) agyagot kellett fejenként egy műszakban kitermelni, felrakni és eltolni a csörlőig, kettőnknek tehát tizenkettőt. Száraz időben ketten öttel készültünk el. Ám megkezdődtek az őszi szemerkélő esők. Két-három napig is esett egyfolytában, egész nap, szélcsendben, nem erősödve, nem szűnve.

Mivel nem szakadt, senki sem reszkírozta, hogy abbahagyassa a külső munkát. „A terepen sohasem esik” – közismert GULag-jelmondat ez. De Új-Jeruzsálemben hogy, hogy nem, bekecset sem adnak, saját régi frontköpenyünkben evickélünk a vörös kulimászban, harmadnap már egy vödör vizet ki lehetne facsarni belőle. Lábbelit sem kapunk: utolsó frontcsizmánkat kuszpoljuk a híg latyakban.

Az első ragon még tréfálunk is: „Mit gondolsz, Borisz, nem irigyelné meg mostani állapotunkat Tuzenbach báró (Csehov: Három nővér-éből)? Mindig ilyen téglagyári munkáról ábrándozott. Emlékszel? Úgy akart dolgozni, hogy hazatérve csak beleessen. az ágyba s elaludjon. Persze, a nedves ruhák megszárogatását nyilván természetesnek tartotta volna, valamint hogy ágya s kétfogásos meleg vacsorája legyen.

De miután eltoltunk pár csillét s bőszen verjük az ásót a következő vascsille oldalához (az agyag sehogysem akar leválni), már ingerültség van a hangomban:

– Mondd, mi az ördögnek volt olyan szörnyen boldogtalan az a három nővér? Őket senki sem kényszerítette, hogy vasárnaponként ócskavas-gyűjtésre vonuljanak az iskolás gyerekekkel! A Szent Szövegeket sem bifláztatták velük a hétfői szemináriumokon! Nem varrtak nyakukba osztályfőnöki teendőket külön díjazás nélkül! Nem házaltattak velük, hogy meggyőzzék az iskolakerülőket!

Majd még egy csillével később:

– Folyton az a hülye duma valamennyinél, hogy „dolgozni! dolgozni! dolgozni!” Hát dolgozzatok, a fene essen belétek! Ki nem hagyott dolgozni benneteket? Hogy milyen boldog lesz majd valamikor az élet! De még milyen boldog! Most már látjuk, milyen! Hajszoltak volna csak titeket is farkaskutyákkal ebbe a boldog életbe, nem köszöntétek volna meg!

Borisz gyöngébb nálam, alig bírja forgatni az ásót, melyre rátapad az ólomsúlyú agyag, üggyel-bajjal emeli föl a csille széléig. Mégis ő az, alti másnap Vlagyimir Szolovjev nívóján igyekszik tartani társalgásunkat. Ebben is többet ér nálam! Mennyi Szolovjev verset olvasott, én pedig egyet sem, mert a Bessel-függvényekkel voltam elfoglalva.

Egymásután mondja a verseket, amire csak emlékszik. Én is iparkodom megtanulni őket, de nehezen megy, nem ilyesmin jár most az eszem.

Mert ez itt a lényeg: életben maradni s ugyanakkor az igazságnak is birtokába jutni. Hát valóban le kell szállnunk a

lágerpokol örvényeibe ahhoz, hogy tisztába jöjjünk saját gyarlóságunkkal?

Közben Borisz hangját hallom:

– Vlagyimir Szolovjev arra tanít bennünket, hogy örülnünk kell a halálnak. A halál sem rosszabb ennél.

Bizony, igaz...

Annyit rakunk föl, amennyit bírunk. Ha ezért csak fegyelmi koszt jár, hát legyen fegyelmi koszt, vigyen el az ördög benneteket! Letudtuk a napot, visszavánszorgunk a lágerba. Öröm ott sem vár bennünket: naponta háromszor ugyanaz a sótalan, csalánlevelekből főzött kotyvalék, egyszer pedig egy harmadliteres merőkanál kása. Kenyerünknek már rég nyakára hágtunk, reggel egyben kiadják a negyvenöt dekát, ebédre, vacsorára egy morzsát sem. Ráadásul sorakozóra is kihajtanak az esőbe, aztán alhatunk megint a puszta deszkán csuromvizesen, nyakig sárosan, s vacoghatunk a fűtetlen barakkban.

Másnap ugyanúgy szemetel, szitál az apró eső. A bánya már egészen fölázott, megrekedünk a sárban. Akármennyit veszünk is a lapátra, akárhogy ütögetjük is a csille széléhez, nem akar leválni az agyag. Minden emelés után még gebeszkednünk is kell, hogy puszta kezünkkel fejtsük bele az agyagot a csillébe. Rájövünk, hogy fölösleges munkát végzünk. Eldobjuk hát a lapátot, s csak úgy puszta kézzel kaparunk össze a lábunk alól egy csomó agyagot s hányjuk a csillébe.

Borja köhécsel, még mindig maradt a tüdejében egy szilánk a páncélos gránátjából. Sovány és sárga, orra, füle, pofacsontja elvékonyodott, mint a halotté. Elnézem s aggodalom fog el: kibírja-e ezt a telet a lágerban?

Egyelőre még erőlködünk, hogy elvonjuk a figyelmünket és fölülkerekedjünk állapotunkon – azzal, hogy gondolkodunk. De már nem illik a filozofálás, sem az irodalom. Már a kezünk is ólomnehéz, akár ez imént a lapát, hervadtan csügg alá. Borisz új javaslattal áll elő:

– Ne beszélgessünk, ne pazaroljuk az erőnket! Inkább hallgassunk s csak magunkban csináljunk valami érdekeset. Például írjunk verset, csak úgy, a fejünkben!

Megborzongok: ő még most is képes lenne verset írni? Micsoda nívós elme lakik e sárga homlok mögött, melyre már rávetette árnyékát a halál![131]

Most tehát hallgatunk, úgy rakjuk tovább az agyagot, puszta kézzel. Közben esik, egyre esik. Minket azonban csak nem akarnak behívni a bányából, sőt Matronyina is megjelenik (piros fejkötőjén fekete csuklyával) s villámló szemekkel, széles gesztusokkal magyaráz valamit ott fönn a parton a brigádvezetőnek, a bánya különböző pontjaira mutogatva. Hamarosan meghalljuk ítéletünket: ma nem viszik be a brigádot műszak után kettőkor, hanem kint hagynak a bányában, míg nem teljesítjük a normát. Az ebédet majd a vacsorával együtt kapjuk meg.

Moszkvában tégla nélkül áll az építés...

De alighogy Matronyina elvonul, az eső erőre kap. Sárgásvörös tócsák gyűlnek az agyag mélyedéseibe, a csillék öblébe. Csizmánk szára is kivörösödik, köpenyünkön kiütnek a rozsda foltjai. Kezünk elgémberedett a hideg agyagtól, már kézzel sem bírunk fölrakni a csillébe semmit. Fölhagyunk hát a hasztalan erőlködéssel, fölkecmergünk a partra és leülünk a fűre. Gallérunkat fölgyűrve, lehorgasztott fejjel gubbasztunk.

Messziről két vörhenyes hömpölykőnek nézhetne valaki bennünket.

Valahol Sorbonne vagy Oxford egyetemén velünk egykorú fiatalok tanulnak, bőséges szabadidejükben teniszeznek vagy a világ problémáiról vitatkoznak a diák-kávézókban. Némelyek már publikáltak, mások már kiállításon szerepeltek képeikkel. Csűrik-csavarják, új torzításban igyekeznek ábrázolni a körülöttük lévő világot, melyet nem találnak eléggé eredetinek. Mérgelődnek, hogy a klasszikusok minden témát elírtak előlük. Mérgelődnek, hogy kormányaik és reakciósaik nem akarják megérteni és követni a leghaladottabb szovjet tapasztalatot. Interjúkat adnak, bemondják a rádióriporterek mikrofonjába, választékosan, saját hangjukban gyönyörködve fejtegetik, *mit akartak kifejezni* legutóbbi vagy első művükkel. Határozott véleményük van mindenről, elsősorban pedig a mi szovjet hazánkban uralkodó magas életszínvonalról s a szovjet rendszer

[131] Borisz Gammerov még azon a télen meghalt a kórházban, végelgyengülésben és tuberkulózisban. Olyan költő volt ő, aki egy szót sem publikált. Szellemének szárnyalásával, költeményeivel mély hatást gyakorolt rám abban az időben. Sajnos, egy verse sem maradt meg a fejemben, ma pedig hiába kutatok utánuk, hogy legalább néhány kavicsból rakhatnék neki síremléket.

igazságosságáról. Csak majd ha öreg fejjel enciklopédiát szerkesztenek, akkor fognak elcsodálkozni, hogy az ábécé egyetlen betűjéhez sem találnak említésre méltó orosz neveket...

Tarkónkat veri az eső, átnedvesedett hátunkon borzongás futkos. Körülpillantunk. Féligrakott, földült csillék. Mindenki elment. Egy lélek sincs a bányában, sem a zóna mögötti földeken. Szürke függöny mögé bújt a hívogató falucska, az ígéret földje, még a kakasok is száraz helyre húzódtak.

Mi is összeszedünk ásót, lapátot, nehogy elvigye valaki – mert a nevünkre vannak írva – s mint nehéz tragacsokat vontatva őket magunk után, ballagunk a Matronyina-féle üzem fedett körfolyosóján, a téglaégető Hoffman-kemencék körül futó nyitott boltívek alatt. Huzatos, hideg, de száraz hely. Elvackolódunk a téglaboltozat alatt felgyűlt porban, megülünk egy darabig.

Tőlünk nem messze szén van kiborogatva nagy halomba, két fogoly kapirgál benne, ugyancsak keresnek valamit. Néha találnak is, fogpróba után beleteszik egy zsákba. Majd leülnek s rágcsálni kezdik azt a szürkésfekete valamit.

– Mit esztek, fiúk?

– Tengeri agyagot. Az orvos nem tiltja. Nem használ, de nem is árt. Ha naponta egy kilót elmajszol belőle az ember, csak úgy, kenyérpótlónak, úgy érzi, tele van a hasa. Keressetek ti is, van itt még a szén között...

... A bánya tehát estig sem teljesítette a normát. Matronyina éjszakára is kint maraszt bennünket. Közben azonban mindenütt kialszik a villany, az egész övezet világítás nélkül marad, ezért mindenkit odarendelnek az őrbódéhoz. Egymás karjába kell kapaszkodnunk, úgy hajtanak erősített őrséggel, kutyaugatás és káromkodás közepette, haza, a szálláskörletekbe. Szuroksötét éjszaka, csak megyünk, nem látva, hol latyakos, hol kemény. Dagasztjuk, ahogyan jön, egy-egy gödörben megbotlunk, elrántjuk egymást.

A körletben is sötét van, csak az „egyéni főzés” platnija alatt izzik a pokol rőt fénye. Az ebédlőben csak a tálalóablaknál van két petróleumlámpa, sem a jelmondat nem olvasható, sem a tálkában nem látható a dupla porció csalánleves. Hörpöljük, csak úgy az ajkunkkal kitapintva.

S ez holnap is ugyanígy lesz, mindennap így lesz: hat csille vörös agyag – három merőkanál fekete zupa. Hiszen legyöngültünk a börtönben is, itt azonban sokkal rohamosabban. Már zúg a fejünk, valami kellemes bágyadtság uralkodik el

rajtunk, már könnyebbnek tűnik megadni magunkat, mint tovább harcolni.

Persze a barakkban is szuroksötét. Heverünk csuromvizesen a csupasz deszkán, s úgy érezzük, melegebb lesz, ha semmit sem vetünk le, akárha priznicben lennénk.

Nyitott szemmel meredek a sötét plafonra, a fekete égre.

Uram, Istenem! A gránáttűzben, a bombazáporban arra kértelek, hogy tartsd meg életemet. Most azonban arra kérlek, küldd el az irgalmas halált!

7.
A szigetlakók élete

Látszólag mi sem könnyebb s egyszerűbb, mint beszámolni Arhipelág lakóinak külső eseményekben szegény életéről. Valójában nagyon is nehéz. Hogy képet kapjunk a hétköznapokról, mindent el kellene mondanunk, ami csak az egyik reggeltől a másikig, az egyik téltől a másikig, a születéstől (az első lágerba való megérkezéstől) a halálig (valóban a halálig) történik. S ezt minden, de minden szigetről, szigetecskéről.

Senki sem képes átfogni ekkora témát, már hogy is volna képes, de meg az olvasót is kimerítené a kötetek garmadája.

A szigetlakók élete pedig nem áll egyébből, mint munkából, munkából, munkából; éhezésből, fázásból, no meg kis ügyeskedésből. Ami a munkát illeti, legalábbis annak a számára, aki nem bírt másokat félretolva befurakodni valami meleg helyecskére, az a bizonyos *közmunka*, amely a szocializmust dobbantja elő a földből, minket pedig beletapos a földbe.

Hogy hányféle *közmunka* létezik, annak elsorolására szegény a nyelv: Talicskát tolni („Jó kis OSzO-gép, két rúd, egy kerék"). Malterosládát cipelni. Téglát kirakni puszta kézzel (egykettőre leszedi a bőrt az ujjaidról). Téglát hordani háton, feltornyozva. Külfejtésben követ, szenet termelni, agyagot, homokot lapátolni. Fölhajigálni hat köbméter aranytartalmú kőzetet s eltolni a rámpákig. Vagy csak a földet ásni, szaggatni (kavicsos talajban, télen). Szenet vájni a föld méhében. Vagy ugyanott ércet, ólmot, rezet. Lehet továbbá rézércet darálni (édeskés ízzel a szájban, csöpögő orral). Lehet kreozottal impregnálni talpfát (és öntestedet). Lehet alagutat fúrni országiútnak, töltést hányni vasútnak. Övig az iszapban tőzeget szedni a mocsárból. Ércet olvasztani. Fémet önteni. Mocsári réten (térdig vízben) zsombékot kaszálni. Kocsin, fuvaros is lehetsz (átrakhatsz a ló tarisznyájából egy kis zabot a saját fazekadba; kincstári jószág a vén füves zsák, ne félj, kibírja, meg az se baj, ha belédöglik). Még állami gazdaságba is kerülhetsz mindenféle parasztmunkára (ez még a legjobb: a földből mindig kerül valami).

Ám valamennyiünk atyja az orosz erdő a maga színarany szálfáival (valóban arany lesz ám belőlük!). Arhipelág minden munkájánál ősibb a fakitermelés. Mindenkit vár, mindenkinek helyet ad, még a rokkantakat sem zárja ki (hármas partiban küldik ki a félkezűeket, hogy letapossák a félméteres havat). Melledig ér a hó. Favágó vagy. Mindenekelőtt letaposod a havat

a fa körül. Kidöntöd fát. Aztán üggyel-bajjal evickélve a mély hóban, levagdosod az ágakat (előbb kiásod őket a hóból, hogy hozzáférj a fejszével). Majd a porhanyó hóban húzkodva halomba rakod az ágakat és alágyújtasz (persze, csak bűzölög, nem akar égni). Aztán mérték után felfűrészeled a törzset, gúlát raksz. A napi norma pedig öt köbméter fejenként, kettőnek tíz. (Burepolomban hét köbméter, de ott szét is kell hasogatni a vastag törzseket). Kezed alig bírja már a fejszét, lábad sem akar engedelmeskedni.

A háborús években (a hadi élelmezés mellett) *száraz agyonlövésnek* hívták a lágerlakók a háromhetes erdei munkát.

Ó, hogy meggyűlölöd az erdőt, a földnek díszét, melyet annyian magasztaltak már versben, prózában! Undortól reszketve lépsz be már ezután a fenyvesek és nyírfák boltozata alá. Évtizedek múlva is csak a szemed kell lehunyni, máris látod azokat a szálfenyőket, nyárfatörzseket, amelyeket több száz méteren cipeltél a vagonig, be-beszakadva a hóba, s még estedben is öleltél, nem merve elereszteni, nem bízva erődben, hogy újra ki bírod emelni a kásás hóból.

A cári Oroszországban évtizedeken át az 1869-ben *szabadok* számára készült Normaszabályzat korlátozta a kényszermunkát. Eszerint munkabeosztásnál figyelembe kell venni a munkás testi erejét és gyakorlottságát (ugye, hihetetlennek hangzik?). A munkanapot télen hét (!), nyáron tizenkét és fél órában állapítják meg. Akatuj hírhedt fegyházában, Jakubovics szerint (1890-es évek) mindenki (csak ő nem) *könnyen teljesíteni tudta* a normát. Nyári munkanapjuk, melybe az oda-visszaút is bele volt számítva, nyolc órás volt, október után hét, télen pedig csak hat órás. (Pedig akkor még híre-hamva sem volt a nyolcórás munkanap-mozgalomnak!) Az omszki fegyház, amelyben Dosztojevszkij raboskodott, valósággal a lusták paradicsoma volt, erről meggyőződhet Dosztojevszkij olvasója. Kényelmesen elpiszmogtak, a vezetőség pedig még ki is öltöztette őket *fehér* vászonzakóba és nadrágba! – mit mondjunk még? Nálunk a lágerban, ha már igen könnyen vannak és semmi dolguk sincs, azt szokták mondani, hogy „már csak a fehér gallér hiányzik”. Azoknak pedig még a kabátjuk is fehér volt! A „Holt Ház” rabjai a munka után sokáig *sétálgattak* a fegyház udvarán – úgy látszik, nem lettek piszkosak, sem fáradtak. Különben a cenzúra sem akarta átengedni a „Följegyzések a Holt Házról”-t, attól félve, hogy a Dosztojevszkij ábrázolta *könnyű* rabélet senkit sem fog visszariasztani a bűnözéstől. Ezért Dosztojevszkij kipótolta még néhány oldallal a cenzúra kedvéért, mintegy bizonygatva, hogy

azért nem fenékig tejfel ám ott a fegyházban![132] Nálunk csak a bennfentesek sétáltak vasárnaponként, de még azok is rühellették. Salamov „Maria Volkonszkaja naplója” kapcsán közli a gyekabristák napi normáját a nyercsinszki fegyházban: fejenként három pud ércet kellett kitermelniük és felrakniuk (negyvennyolc kilót! – ezt egyszerre is meg lehet emelni!), maga Salamov már *nyolcszáz pudra* volt kötelezve Kolimában. Azt is ő írja, hogy nyáron néha tizenhat órás volt a munkanapjuk. No, tizenhatról nem tudok, de tizenhárom sokaknak kijutott a KarLag-i földmunkáknál vagy az északi fakitermelésnél, méghozzá tisztán, az öt kilométeres oda-visszaúton kívül. Különben minek vitatkozni a munkanap hosszáról? Hisz a norma mindig is erősebb a munkanapnál, s ha a brigád nem teljesítette, akkor fájrontkor csak a konvojt váltották, a melósok ellenben éjfélig az erdőben maradtak a reflektorok fényében, hogy csak reggel felé érjenek haza, egyék meg a vacsorával együtt a reggelit is, aztán irány vissza az erdőbe.[133]

Erről senki sem fog írni, senki sem fog mesélni – egytől-egyig odavesztek.

Volt ilyen módja is a normaemelésnek, ha be akarták bizonyítani, hogy teljesíthető: mínusz ötven fok alatt törölték a napot, azaz beírták, hogy a foglyok nem vonultak ki – valójában azonban kihajtották őket, s amit az ilyen napokon ki tudtak sajtolni belőlük, azt elosztották a többi napra, így emelve a százalékot. (Akik pedig ilyenkor megfagytak, azoknak halálára egyéb okot találtak a szolgálatkész egészségügyiek. A visszajövet elmaradozókat pedig, akik összeestek, vagy szakadt inukkal csak négykézláb tudtak mászni, agyonlőtte a konvoj, nehogy megszökjenek, mire visszafordulhat értük.)

S hogy kosztolták őket az ilyen munka fejében? Megtöltötték a kondért vízzel, beleszórtak... hámozatlan aprókrumplit (ez volt a jobbik eset), „fekete káposztát” (csalánlevelet), répaszárat s egyéb gizgazt, no meg bükkönyt, korpát, azt nem sajnálták. (Ahol pedig nem volt elég víz, mint Szamarka lágerponton Karaganda mellett, ott csak egy tál balándát főztek naponta s két bögre sós, zavaros vízzel pótolták ki.) Minden értékesebb tápanyagot – ez már szabályosan, kivétel nélkül mindig így történt – félretettek a vezetőség (lásd: 9.

[132] I. A. Gruzgyev levele Gorkijhoz Gorkij-Archív, IX. k. M. 1966” 157. l.

[133] Akik az ipari normákat emelik, mégcsak áltathatják magukat azzal, hogy a technika fejlődése teszi lehetővé a többlettermelést. Akik azonban a *testimunka* normáit emelik, azok válogatott hóhérok – mert hogy is hihetnék komolyan, hogy a szocializmusban megkétszereződik az ember kondíciója és izomereje? Ezeket kellene elítélni! Ezeket kellene kivezényelni, hogy teljesítsék azokat a normákat!

fejezet), a bennfentesek és a tolvajok részére. A szakácsok meg voltak félemlítve: csak úgy maradhattak meg, ha engedelmeskedtek. Hébe-hóba kiutalnak ugyan a raktárból némi zsiradékot és „hústerméket” (azaz nem igazi húst) is, valamint halat, borsót és darát – de ezekből nem sok hullik a kondérba. Távolabbi nyomorfészkekben ráadásul a sót is egyéni célokra tulajdonítják el a főnökök (1940-ben a Kotlasz-Vorkuta vasútépítésnél sótalanul adták a kenyeret is, a balándát is).

Minél silányabb tápanyag, annál több jut belőle a raboknak. Így lóhús is jutott néha: munkában elnyűtt, elhullott állatok húsa. Rághatatlan volt, mégis ünnepi csemege. Ivar Dobrjak így emlékezik: „Annak idején sok delfinhúst, rozmárt, borjú- és macskafókát s egyéb tengeri herkentyűt tömtem a bendőmbe. (Hadd szóljak közbe: bálnahúst mi is ettünk Moszkvában. a Kaluga-lágerban.) Nem riadtam vissza az állati ürüléktől sem. A legízesebb csemege azonban az útifű, pipitér és zuzmó volt”. (Ezekkel már nyilván maga „szerezte meg” a lágerkosztot.)

Egy embert, aki tizenhárom, vagy legyen: csak tíz órát dolgozott a fagyban, lehetetlen életben tartani a GULag normái szerint. Különösen a készletek megdézsmálása után lehetetlen. Ezen a ponton csöpögtetik a fortyogó katlanba a Frenkel-féle sátáni mixturát: tartsunk jobban némelyeket a többiek rovására! Megszerkesztik a kosztskálát (minden láger a maga módján): ha a teljesítmény mondjuk kevesebb, mint a norma 30 százaléka, szigorított (karceri) koszt jár: harminc deka kenyér és egy tál leves naponta; 30-tól 80 százalékig fegyelmi koszt: negyven deka kenyér, két tál balánda; 81-től 100 százalékig dolgozó koszt: ötven-hatvan deka kenyér, három zupa. Ezután következnek az élmunkás adagok, itt több változat lehetséges: 70-90 deka kenyér s a leves után kása, esetleg *prémiumfogás*: valami fekete, kesernyés rozslepény, borsóval töltve.

E híg, sovány koszt kiérdemléséért, mely semmiképp sem pótolja az elhasznált energiát, hajszolt munkában emésztődnek az izmok, s az élmunkások és sztahanovisták előbb a földbe kerülnek, mint a munka- megtagadók. Vén lágeri rókák bölcsen tudjál ezt, azt szokták mondani: „Bolond, ki sírját ássa – hogy több legyen a kása!” Ha akkora szerencséje van valakinek, hogy öltözethiány címén a priccsen maradhat, garanciás kosztat adnak neki: hatvan deka kenyeret! De akit felöltöztettek *az évszaknak megfelelően* (kitűnő meghatározás !) és kivittek a munkahelyre – az harminc dekánál többet ki nem csikar a fagyos földből, ha megfeszül sem.

Csakhogy nem maradhat ám a rab a priccsen…

Persze nem mindenütt s nem mindig kosztoltak ilyen silányul, de a fönti adatok tipikusaknak tekinthetők pl. KraszLag-ra a háború alatt. Ugyanakkor Vorkutában „bányász-kosztot”– adtak, alighanem a legjobbat GULag viszonylatban (merthogy azzal a szénnel fűtötték „a hős Moszkvát”!). Egy kiló harminc deka járt a föld alatti norma 110 százalékos és a felszíni norma 100 százalékos teljesítéséért. Ám a cárizmusnak ama borzalmas, embernyúzó Akatuj fegyházában pihenőnapokon („a priccsen”) két és fél font (egy kiló!) kenyeret és 32 zolotnyik (133 gramm) húst adtak! Munkanapokon pedig három font kenyeret és 48 zolotnyik (húsz deka!) húst – bizony, többet, mint a mi hadseregünkben a fronton! A rabok dézsaszám hordták a balándát és a kását a felügyelők disznainak, a hajdinakását pedig (! – GULag ilyet sohasem látott!) P. Jakubovics „kimondhatatlanul undorító ízűnek” találta. – Dosztojevszkij fegyházának lakóit sem környékezte soha a végelgyengülés veszélye. Már hogy környékezte volna, mikor a fegyház területén („a zónán belül) ludak sétifikáltak.(!!), s a rabok nem tekerték ki a nyakukat.[134] A kenyér náluk *szabad préda* volt, ott hevert az asztalon, karácsonyra pedig *egy font* marhahúst kaptak fejenként s a kásához annyi vajat, amennyi kellett! – Szahalinban az ércbányában és a vasútépítésnél dolgozó rabok a munka dandárjának hónapjaiban napi négy font (egy kiló hatvan deka) kenyeret, negyven deka húst, huszonöt deka darát kaptak! Csehov lelkiismeretesen utánajár, hogy vajon valóban kielégítők voltak-e ezek a normák, vagy esetleg rossz kisütés, kifőzés következtében elégteleneknek bizonyultak? Nézett volna csak bele egyszer a mi gürizőnk tálkájába, ott helyben összeesett volna!

Micsoda megvadult fantázia képzelhette azt a század elején, hogy „harminc-negyven év múlva” nemcsak Szahalinban, de egész Arhipelágon boldogság lesz kapni abból a vizenyős, szemetes, összeégett, és jó ég tudja, miből dagasztott kenyérből – s hogy hetven deka ilyen kenyér irigyelt *élmunkásporció* lesz?

Hát azt ki gondolta volna, hogy a kolhozparasztok még e rabkenyér után is áhítozni fognak egész Oroszhonban? – „mert nekünk még az sincs…”

---

[134] Számos kegyetlen láger ismeretében joggal vetette szememre Salamov (az „Iván Gyenyiszovics” elolvasása után): „S mi az, hogy önnél *egy macska* jár be a rabkórházba? Hogyhogy eddig nem vágták el a nyakát s nem ették meg? Aztán mit akar az ön Iván Gyenyszovicsa azzal a kanállal? Hisz mindenki tudja, hogy a láger főztjét úgy lehet inni, mint a vizet, egyenesen a tálból!”

Még a cári nyercsinszki ércbányákban is fizettek „szorgalomdíjat”, azaz pótlékot minden munkáért, mely meghaladta a (mindig mértéktartó) kincstári normát. A mi Jágerainkban pedig, Arhipelág történetének minden korszakában, vagy teljesen ingyen dolgoztattak, vagy csak annyit fizettek, amiből legfeljebb szappanra, fogporra tellett. Csak abban a néhány lágerban, amelyekben rövid közjátékként valami okból bevezették az *érdekeltség* elvét (s a bruttó kereset nyolcadát vagy negyedét elszámolták a fogolynak) – vehettek a rabok kenyeret, húst és cukrot – s ó, Isten csodája! Az ebédlő asztalán egyszer ottmaradt egy gyürke, s öt egész percig senki sem tette rá a kezét!

Milyen ruhában, milyen lábbeliben járnak a mi szigetlakóink?

Minden szigetcsoport olyan, amilyennek egy szigetcsoportnak lennie kell: körülötte kéken hullámzik az óceán, a szigeten kókuszpálma nő s a hivatalos kormányzat semmit sem költ a szigetlakók ruházására: mezítláb s szinte pőrén járnak. Csak a mi átkozott Arhipelágunk fölé nem képzelhetjük a trópusi napot, mert azt örökös hó borítja, állandóan szél süvít fölötte. Ezért kell azt a tíz-tizenötmilliós tömeget még ruhával s cipővel is ellátnia az államnak.[135]

Még az a jó, hogy a rabok kívül születtek Arhipelágunk határain, ezért nem érkeztek oda egészen meztelenül. Rajtuk lehet hagyni, amiben érkeztek – helyesebben amit meghagytak nekik az „osztályrokonok” – csak Arhipelág bélyegeként kell letépni a ruhából egy-egy darabot, ahogy bele szoktak nyírni a birka fülébe: például ferdén lenyesni a köpeny szárnyait, levágni a Bugyonnij-sapka csúcsát, hadd szellőzzön az a kobak! Sajna, a kintről hozott ruha nem tart örökké, a cipő pedig egy hét alatt elszakad Arhipelág tuskói és zsombékjai közt. Ruházni kell tehát a bennszülötteket, ha fizetésképtelenek is az istenadták!

Érdemes lesz egyszer majd az orosz színpadon, filmvásznon látni ezt: maga a hacuka más színű, mint az ujja, vagy annyi rajta a folt, hogy nem is látni az alapszint. Vagy olyan, mintha égne (a rongycafatok lángnyelvekként lobognak). A nadrágra pedig egy hazai csomag vászonzsákjából raktak foltot, jól olvasható a címzés egy csücske, amit tintaceruzával írtak rá.[136]

---

[135] A „Rosszija SzSzSzR” enciklopédia becslése szerint a GULag-nak, egyidejűleg tizenötmillió rabja volt. Ez az adat egybevág a rabok saját becslésével, ahogy magunk közt kikalkuláltuk. Majd ha megbízhatóbb adatokat tesznek közzé, azokat fogijuk fölhasználni.

[136] Akatujban bundát kaptak a rabok.

A lábukon pedig régi jó kipróbált orosz háncsbocskor, csak a beleváló kapca hiányzik. Vagy egy darab autógumi, amit dróttal, vezetékkel kötöttek fél csupasz lábukra (segíts magadon, az Isten is meg segít!). Avagy „csizma”, amit régi rongyos vattakabátból varrtak s talpnak alátettek egy nemez- vagy gumidarabot.[137] Reggel a kapunál a Különleges Lágerpont parancsnoka igazi GULag-szellemességgel így szokott felelni a raboknak, ha panaszkodnak, hogy hideg van:

– A libám is kint van, meztélláb császkál egész télen, de még sohasem panaszkodott, hogy vörösek a lábai. Nektek mégiscsak van miami a lábatokon.

S jönnek, jönnek felénk a filmvásznon a cserzett-fakó lágeri arcok. Könnyező szemek, kivörösödött szemhéjak. Cserepes, vértelen, kiütéses ajkak. Borotválatlan arcok, melyeken foltokban nő a sörte. Tél van, de a fejükben gyári sapka, hozzávarrott fülvédőkkel.

Rátok ismerek! Ti vagytok az én Szigetvilágom lakói!

De lett légyen bármily hosszú a munkanap – egyszer csak megjönnek a gürizők a barakkba is.

Barakk? És ha csak bunker, amit a földbe ástak? A sarkvidéken pedig rendszerint *sátor*, néha ugyan földdel körbehányva, esetleg széldeszkával befödve. A villanyt legtöbbször petróleumlámpa pótolja, de élnek forgácsvilágnál is, vagy vattából csavarnak kanócot és halzsírba mártva égetik. (UsztyVimben két évig nem is láttak petróleumot s még a stáb barakkjában is raktári olajjal világítottak.) Vegyük hát szemügyre azt a sivár képet, mely e gyarló fényben elénk tárul.

Priccsek két szinten, priccsek három szinten. A luxus jeleként kombinált négyesek: *vagonkák*. A deszka legtöbbször csupasz, semmi sincs rajta. Némely külhelyen oly szemérmetlenül lopnak (a lopott holmit eladva a szabadoknak), hogy ki sem adnak semmi kincstárit, de a rabok sem tartják semmijüket sem a barakkokban: tálkát, bögrét, mindent kivisznek a munkahelyre (batyuba kötve még rongyaikat is, úgy ássák a földet), akinek van, még a takaróját is a nyakába keríti (premier plánban fényképezni!), esetleg egy őrzött barakkba hordják, bennfentes ismerősükhöz. Nappalra tehát kiürül a barakk, mintha senki sem lakná. Éjjelre be lehet rakni a szárítóba a nedves munkaruhát (mert van ilyen) – de ha így nekivetkőzik valaki, biztosan megfagy az éjjel. Ezért csak

[137] Dosztojevszkij, Csehov és Jakubovics nem említi, mi volt a rabok lábán. Nyilván volt lábbelijük, különben nem hagyták volna említés nélkül.

magukon szárítják meg. Éjszaka a sapka, a nők haja hozzáfagy a sátorlaphoz. Még a háncsbocskort is a fejük alá teszik, nehogy lelopják a lábukról. (Burepolom, háborús évek.) A barakk közepén kályhává előléptetett benzines hordó, jó, ha átizzott – olyankor fülledt kapcaszag tölti be az egész barakkot – rendesen azonban nem akar égni benne a nedves fa. Némely barakk úgy el van árasztva élősdiekkel, hogy négy napig is füstölhetik, kénezhetik, az sem segít. Nyáron pedig, ha kimennek a foglyok és a földön hálnak, a poloskák is kimásznak utánuk. Tetves ruháikat legföljebb evőedényeikben főzhetik ki.

Mindez kizárólag a XX. században vált megvalósíthatóvá, ezen a téren semmi összehasonlítási alapunk sincs a múlt századi börtönkrónikákkal, azok nem tudnak ilyesmiről.

Tegyünk még egyet a fönti képhez: most hozzák be tálcán a brigád kenyerét a szeletelőből az ebédlőbe, kétoldalt bottal felfegyverzett markos brigádtagok lépdelnek, nehogy a többiek nekiessenek a kenyérnek, kitépjék a kezükből és szétkapkodják. Vagy egy másik kép: valaki csomagot kapott, de ahogy kilép a posta ajtaján, máris kiverik a kezéből. Aztán képzeljük el azt az izgalmat, mely minden pihenőnapot megelőz: vajon nem kobozzák-e el ezt is (miért mondjuk, hogy „háborús évek”, hisz pl. az Uchta-szovhozban egy évvel a háború kitörése előtt sem volt soha pihenőnap, s a Kartagban 1937 és 1945 között sem hallották még csak a hírét sem). Vegyük a föntiekhez a lágerélet örökös bizonytalanságági, a minden változástól való görcsös félelmet: mikor transzportról kezdenek rebesgetni, vagy már be is jelentették (Dosztojevszkij fegyháza azt sem tudta, mi a transzport, azok tíz-húsz évig megültek ugyanabban a börtönben, egész. más volt az életük); aztán azok a váratlan, obskúrus „kontingens-kiegyenlítések”, áthelyezések a „termelés érdekében”, továbbá a *komisszálásnak* nevezett orvosi ellenőrzés, majd meg az anyagkészlet leltározása, éjszakai rajtaütések, a rabolt pőrére vetkőztetése, nyomorúságos kacatjuk széthányása, aprólékos személyi motozás, melyet különös előszeretettel időzítenek május elsejére és november hetedikére (a múlt század börtöneiben nem szoktak ilyesmit csinálni karácsony s húsvét tiszteletére). Végül az a havonta három ízben rendezett tortúra, amit fürdésnek neveznek, kész istencsapása. (Erről most nem írok, nem akarom magam ismételni, különben is apróra beszámol róla Salamov, s Dombrovszkij is írt, egy elbeszélést erről a témáról.)

Vagy az az idült, immár lényed szerves tartozékává vált *elkülönítetlenség*, mely különösen elviselhetetlen egy intellektuel számára: hogy megszűnt személyes létezésed, csak

mint a brigád tagja létezel, s egész nap, egész évben, egész hosszú lágerbüntetésed alatt soha semmit sem tehetsz a magad belátása szerint, hanem arra vagy kárhoztatva, hogy mindenben a brigád érdekei szerint cselekedjél.

Végül gondoljuk meg azt is, bögy a fönt elmondottak a már évek óta fennálló, stabilizált lágerokra érvényesek. Dehát valamikor el is kellett kezdeni ezeket a lágerokat, s ki más kezdte volna őket, mint testvéreink, sorstársaink? Ők érkeztek meg a hóborította puszta erdőbe, ők húzták fától-fáig a tüskésdrótot, s régen rossz volt, ha csak az első barakkokat győzték kivárni, azok ugyanis az őrség számára kiszültek. A KraszLag elsőszámú lágerpontja 1941 novemberében nyílt meg Reseta állomás közelében (tíz év alatt tizenhétre nőtt a lágerpontok száma). Két és félszáz frontharcossal kezdték, akiket a frontmorál megszilárdítása végett mustráltak ki a hadseregből. Fákat. döntöttek, szálfákból falakat húztak, tetőt azonban nem volt miből csinALjanak, így hát szabad ég alán teleltek ki vaskályhákkal. Kenyerüket csonttá fagyva hozták a helyükbe, fejszével darabolták, törve, forgácsolva, morzsolva osztották ki a markukba. A kenyérmellévaló agyonsózott hal volt, kimarta a szájukat, hóval oltatták a pokol égését.

(Ha a honvédő háború hőseiről emlékeztek, ne feledkezzetek meg róluk se!...)

Ilyenek voltak hát az én Arhipelágom hétköznapjai, életviszonyai.

***

Filozófusok, pszichológusok, orvosok és írók lágereinkban aprólékosabb és sokoldalúbb vizsgálatokat végezhetnének, mint bárhol másutt, arról az érdekes folyamatról, hogy szűkül be az ember lelki is szellemi világa, mint alacsonyodik állattá az ember, mint válik élőhalottá. Csak hát a lágerba jutott pszichológusok többsége nem ér rá az ilyen vizsgálatokra, megfigyelésekre: őket is elkapja a gépszíj, az ő egyéniségüket is kulimásszá passzírozza, pozdorjává töri a gépezet.

Ahogy minden egyéb élő organizmus nélkülözhetetlen életfunkciója az elhasznált s megemésztett anyag kiválasztása. Arhipelág sem újulhatna meg, ha az a seprő, amit oly bőven termel: az *embersalak*, le sem szállna az aljára. Mindent, amit csak épített Archipelág, e salakemberek izmaiból préselte ki (még mielőtt salakká váltak volna). Akik pedig az életben maradottak közül azt merik állítani, hogy *akiből salak, „kripli” lett, maga az oka*, önmagukat bélyegzik meg, mert túlélték a lágert.

Mostanában csőstül érkeznek hozzám lágert megjárt hithű kommunisták fennkölt intelmei, bírálatai: ah, mily alantas érzelem- és gondolatviláguk van az „Iván Gyenyiszovics” hőseinek! Hol maradnak gyötrődő tépelődéseik a történelem folyásáról? Mindig csak „fejadag” meg „balánda”, pedig van az éhségnél nagyobb szenvedés is a világon!

Ugyanbiza? Valóban? Hát persze, hogy van nagyobb szenvedés is például az ortodox kommunisták kínlódása az ideológiával)! De hisz önök, *betájolt* ortodox uraim, azt sem tudták, mi az éhezés, meghúzták magukat az eg. ügyieknél vagy a raktárban!

Évszázadok során leszűrt tapasztalat, hogy Éhség kormányozza a világot! (Különben az *éhségből* indul ki az egész Haladó Elmélet is: hogy az éhező tömegek állítólag fölkelnek majd a jóllakottak ellen.) Ezért az éhezőket is – az éhség kormányozza, kivéve azokat, akik önként választották az éhhalált. Az az éhség, mely tolvajt csinál a legbecsületesebb emberből is („Ha a gyomor kordul, a morál megfordul”). Az az Éhség, mely a legönzetlenebb embert is arra készteti, hogy irigyen kancsalítson szomszédja tányérjára, hogy azon tépelődjék, nem nyom-e többet a szomszédja kenyere. Az az éhség, mely megzavarja az elmét, mely nem hagyja az embert másra gondolni, másra figyelni, másról beszélni, folyton csak az evésről meg az evésről. Az az éhség, mely elől az álomban sincs oltalom: akár alszol, akár álmatlanul forgolódok ételekről fantáziálsz. Bizony, már nem hagy aludni sem. Az az éhség, mely immár csillapíthatatlan, olyan lettél tőle, mint valami cső, mely mindent átereszt, úgy, ahogy beletöltötték.

Egyszer ezt is látnunk kell majd az orosz mozikban: hogy strázsálnak az emberroncsok a konyhaajtóban, gyűlölködő pillantásokat vetve vetélytársaikra, várva, mikor dobják ki a hulladékot a szemétgyűjtőbe. Hogy rohannak oda valamennyien, hogy szedik ki a halfejeket, a csontokat s a krumplihéjat, hogy verekednek össze a zsákmányon. S hogy marad ott az egyik, akit a többiek agyonvertek a tülekedésben. Látjuk majd, hogy mossák, főzik s eszegetik a hulladékokat. (Teljességre törekvő filmriporterek még tovább is mehetnek s bemutathatják; hogy vetik rá magukat hasonló célzattal a kripliktől már *átvizitált* szemétgyűjtőre azok a parasztasszonyok, akiket 1947-ben Besszarábiából szállítottak a Dolinka-lágerba.) Azt is látjuk majd, hogy hevernek a kórházban a takarók alatt a csontvázak, melyeket még bőr tart össze, hogy halnak meg egyetlen rándulás nélkül, hogy viszik ki őket. Egyáltalán, hogy milyen könnyen hal meg egy ember. Előbb beszélt – most hallgat; most

még megy az úton – most összeesik. Volt – nincs. Nuksában, Unzsa-láger egy kirendeltségén, egyszer egy osztályrokon nagypofájú bennfentes sorakozóra rángatta le az embereket a lábuknál fogva. Az egyik már meghalt, a feje nagyot koppant a padlón. „Kinyiffant az ürge!” – s kedélyesen oldalba rúgta. (A háborús években azonban a lágerokban nem volt orvosi kezelés, ápolók sem voltak – ergo betegek sem. Ha pedig valaki „betegnek tetette magát”, azt társai karonfogva vezették ki az erdőbe, deszkát és kötelet is vettek magukkal, hogy könnyebb legyen visszafelé a hulla szállítása. A munkahelyen a beteget odaültették a tűzhöz, s mindnyájuknak – foglyoknak s őröknek – közös érdekük volt, hogy minél előbb kimúljon.)

Ami nem fér majd a vászonra, azt írja le nekünk a nehézkesebb, ám figyelmét mindenre kiterjesztő próza, ismertesse a különféle halálnemeket, melyek majd a skorbut, majd a pellagra, majd az alimentáris disztrófia nevet viselik. Ha például vér marad a kenyéren a harapás nyomán, skorbuttal állunk szemben. Ezután hullani kezdenek a fogak, a foghús elgennyesedik, a lábakon fekélyek ütnek ki, a test szövetei lepedőnyi darabokban válnak le, az ember hullabűzt áraszt, lábai felpüffednek. Az ilyeneket nem veszik föl a kórházba, négykézláb mászkálnak az övezetben. – Aztán a pellagra tünetei: az arc bőre megbarnul, mintha a naptól sült volna le, majd hámlani kezd. A betegen hasmenés tör ki. Valahogy el kéne állítani – néhol krétaport adnak be neki, naponta három kanállal, másutt azt mondják, hogy heringet volna jó szerezni, ha azt ehetne, megmaradna benne az étel. De hol vegyék a heringet? A beteg rohamosan gyöngül, minél megtermettebb, annál rohamosabban. Már a felső priccsre sem tud fölmászni, egy heverő szálfát sem tud átlépni, két kézzel emeli át a lábát, vagy négykézláb kecmereg át rajta. A hasmenés minden szuflát kiszedett belőle, semmi sem érdekli, sem a mások, sem a maga nyomora. Életben sem akar maradni, megsüketül, eltompul, sírni sem tud már, akár szánhoz kössék s úgy vonszolják a földön. Nem fél a haláltól, eljutott a teljes megadás önfeledt, boldog állapotába. Már minden határon túl van, nem emlékszik a felesége, a gyerekei nevére, de még a maga nevére sem. – Az éhenhaló testét néha kékesfekete hólyagok borítják el, gombostűfejnyi csúcsokkal – tele van az arca, a karja, a lába, a hasa, még a herezacskója is. Nem lehet hozzá sem érni, annyira fáj. Ha megérnek, fölfakadnak a kelések, sűrű, kukacforma genny nyomul ki belőlük. Elevenen rothad el a beteg.

Ha a szomszéd priccsen fekvő társad arcán fejetlen futkosásba fognak a fekete hajtetűk – ez a halál biztos jele.

Pfuj, micsoda naturalizmus! Miért kell az ilyesmiről beszélni?

S egyáltalán – mondják ma nekünk azok, akik maguk nem szenvedtek, mert hóhérkodtak vagy a kezüket mosták vagy adták az ártatlant – minek kell most mindezt felhánytorgatni? Miért őrizgessük a múlt sebeit? (az Ő sebeiket!!)

A választ már Lev Tolsztoj megadta Birjukovnak: „Hogy miért kell emlékezni? Ha valami súlyos betegségen estem át, s kigyógyultam belőle, megtisztultam tőle, mindig örömmel fogok visszagondolni rá. Csak akkor akarom minden áron elfelejteni, ha még mindig benne vagyok, ha rosszabbodott az állapotom, s altatni szeretném magamat. Ha emlékezetünkben tartjuk a múltat és szembenéznünk vele, ezzel azt az új kórt is leleplezzük, mely éppen hatalmába akar keríteni bennünket.”[138]

Hadd zárjam le ezt a *salaklényekről* írt beszámolót 1. K. G. soraival, melyekben bemutatja Lev Nyikolajevics (! nyilván Tolsztoj tiszteletére ez a névazonosság!). Je. mérnököt, ezt a salaklény-teoretikust, aki a salaklétezésben találta meg az életben maradás legkényelmesebb módját.

Lássuk, mivel tölti idejét Je. mérnök egy forró nyári vasárnap a láger egy félreeső zugában. Egy emberforma lény gubbaszt a laposon egy gödör fölött, amelyben barna tőzegvíz gyűlt meg. A gödör köré rakta szét kincseit: heringfejeket, halcsontakat, porcogót, kenyérhéjat, kásamaradékot, mosástól még nedves krumplihéjat s egyéb definiálhatatlan hulladékot. Egy pléhdarabon tüzet rakott, afölött kotyvaszt valamit egy kormos, összeégett katonacsajkában. Láthatólag éppen elkészült. A salaklény fakanállal kezdi kanalazni a barna levet a csajkából s felváltva eszeget hozzá egy kis krumplihéjat, porcogót, heringfejet. Hosszan, alaposan, koncentrált figyelemmel rág meg mindent (a salaklények közös hibája, hogy habzsolva, rágás nélkül nyelnek). Orra alig látszik ki a szürke bozótból, mely nyakát, állát, arcát borítja. Bőre az orrán s a homlokán viaszosan barna, helyenként hámlik. Szeméből könny szivárog, sűrűn pislog.

Észrevéve a közeledőt, a salaklény lázasan kezdi összeszedni szétrakott kincseit, már amit mér nem evett meg, a csajkát a melléhez szorítja, földre veti magát és összegömbölyödik, mint a sündisznó. Most aztán üthetik; rúghatják – hozzátapad a földhöz, meg sem mozdul s nem adja ki a csajkát.

---

[138] Birjukov: Beszélgetések Tolsztojjal, 3-4. k” 48. l.

I. K. G. barátságos szavaira a sün kinyílik egy kicsit. Látja, hogy nem akarják megverni, s a csajkát sem veszik el tőle. Megindul a társalgás. Kiderül, hogy mind a ketten mérnökök (I. G. geológus, Je. kémikus). Je. tehát beavatja G.-t saját filozófiájába. A még el nem felejtett kémiai képletekkel operálva bebizonyítja, hogy a hulladékokból is kinyerhető minden szükséges tápanyag, csak undorunkat kell legyőzni s minden erőnket a táplálék feldolgozására fordítani.

Bár nagy a hőség, Je. több réteg ruhába van öltözve. méghozzá jó mocskosakba. (Ennek is megvan az oka: kísérletei azt bizonyítják, hogy *nagyon* piszkos ruhában nem szaporodnak a tetűk s a bolhák, nyilván undorodnak. Ezért egy réteg alsóruhát azokból a rongyokból szedett össze, amikkel a gépeket törölgetik a műhelyben.)

Küllemre nézve így fest: fején Bugyonnij-süveg, a csúcsán fekete gyertyavég, szövetén perzselődések nyomai. A szalonnás elefántfülekhez széna, csepű s egyéb szemét tapad. Felsőruhája hátán tépések lógnak, mint a kutyanyelvek. Folt hátán folt. Az egyik oldala szurkos. Szegélye alól rojtosan csüng a vattabélés. Kabátja ujjai könyökig föl vannak hasadva, s valahányszor karját emeli, a salaklény mintha denevérszárnyakat lebbentene. Lábain bárkaszerű alkotmányok, melyeket piros autógumiból ragasztott össze.

Hogy miért van annyira felöltözve? Először is a nyár rövid, a tél hosszú, meg kell őriznie ezt a holmit, s hol őrizhetné meg jobban, mint saját testén? Másodszor, s ez a fontosabb, így burkolja magát puha rétegekbe, légpárnákba, nem fájnak az ütések. Rúgják, botozzák, még sincsenek rajta kék foltok. Ez az egyetlen védelme, csak idejében meglássa, hogy valaki ütni készül: gyorsan földre veti magát; hasát felhúzott térdével fedezi, melléhez szorított fejét pedig átfogja vattázott karjaival. így csak puhára eshetnek az ütések. S hogy ne verjék sokáig, mielőbb meg kell győzni diadaláról a verekedőt, ezért Je. már az első ütésnél olyan féktelen visításba fog, mint a verőmalac, pedig egyáltalán nem fáj neki. (A lágerban ugyanis kedvtelve szokták verni a gyöngébbeket, nemcsak a munkaelosztók és a brigádvezetők, hanem a közönséges rabok is: érezni akarják, hogy még nem vesztették el minden erejüket. Ez már csak így van: az ember nem győzheti meg magát saját erejéről anélkül, hogy ne kegyetlenkedne másokkal.)

Je. véleménye szerint, ez tökéletesen megfelelő és bölcsen megválasztott életforma – ily módon lelkiismeretén sem kényszerül foltot ejteni. Senkinek sem árt.

Erősen bízik, hogy túléli a lágert.

Ezzel zárjuk az interjút a salakkénnyel.

***

Dicső hazánkban, mely képes immár több mint száz éve nem publikálni Csaadajev műveit, azon a címen, hogy írójuknak reakciós nézetei voltnak, már senki sem csodálkozik azon, hogy éppen a legbátrabb és legfontosabb könyvek nem juthatnak soha a kortársak kezébe, nem hathatnak időben a nemzet tudatára. Ezt a könyvet is merő kötelességérzetből írom: túl sok elbeszélés, visszaemlékezés halmozódott fel már a kezemben, nem hagyhatom elveszni őket. Arra semmi reményem sincs, hogy ezt a könyvet valaha is kinyomtatva lássam, még kevesebb arra, hogy azok olvashassák, akik visszatértek Arhipelág poklából, egyáltalán nem remélem, hogy feltárhatja történelmünkről az igazságot addig, míg helyre lehet hozni egyet s mást. Miközben lázasan dolgoztam ezen a könyvön, akkor ért életem legnagyobb megrázkódtatása: a sárkány előkúszott egy pillanatra, érdes, vörös nyelvével benyalintotta egy regényemet s néhány régebbi írásomat, majd egyelőre visszavonult a függöny mögé. De hallom a szuszogását s tudom, hogy nyakamra feni a fogát, csak még nem érett meg rá az idő. Földúlt lélekkel erőlködöm hát, hogy befejezzem ezt a tanulmányt, hogy legalább ez kerülje el a sárkány fogait. Ugyanakkor, amikor Solohov, már rég nem író, az üldözött és bebörtönzött írók országából Nyugatra utazott, hogy fölcsípje a Nobel-díjat, én azzal vesződtem, hogy elbástyázzam magam a besúgók elől, hogy időt nyerjek titokban, kifogyó lélegzettel dolgozó tollamnak, hogy befejezhessem ezt a könyvet.

Eltértem a tárgyamtól, csak azt akartam mondani, hogy nálunk a legjobb könyvek ismeretlenek maradnak a kortársak számára, s nagyon is lehetséges, hogy valakit feleslegesen ismétlek, s hogy ha tudnék az illető titkos munkájáról, lerövidíthetném a magamét. Törékeny és vérszegény szabadságunk hét éve alatt azonban mégiscsak kiszivárgott valami, itt is, ott is feltűnt egy-egy úszó feje az éjből kibontakozó tengerben, az úszók rekedten átkiabáltak egymásnak. Így ismertem meg én is Salamov hatvan lágeri történetét és a tolvajvilágról írt tanulmányát.

Hadd jelentsem ki, hogy néhány részletkérdéstől eltekintve sohasem merült fel köztük nézeteltérés Arhipelág jellegének megítélésében, általában egy véleményen voltunk az ottani életről. Salamov lágerélménye hosszabb és keserűbb volt az enyémnél, s tisztelettel elismerem, hogy neki, s nem pedig

nekem jutott osztályrészül közelebb jutni az állatiasság és kétségbeesés poklához, mely felé egész lágerlétünk sodort bennünket.

Ez azonban nem tarthat vissza attól, hogy ne mondjak ellent neki, ha eltér a véleményünk. Így például a lágeri eg.-ügyi osztály szerepének megítélésében. Salamov (jogos!) keserűséggel s gyűlölettel szól minden lágeri intézményről, az eg.-ügyi osztállyal azonban kivételt tesz, azzal szemben elfogult. Ezzel bár nem teremti, de támogatja a legendát az eg.-ügyi osztály áldásos tevékenységéről. Azt állítja, hogy a lágerban mindenki a fogoly ellensége, kivéve az orvost, csak az tud segíteni rajta.

Csakhogy segíteni *tudni* és valóban segíteni nem ugyanaz. Hiszen ha akar, *tud* segíteni a munkavezető, a normás, a könyvelő, a raktáros, a szakács, a napos, az elosztó is – ám segítenek-e valóban?

Megengedem, hogy 1932-ig, míg a lágeri gyógykezelés az Eg.-ügyi Népbiztosságnak volt alárendelve, az orvosok valóban orvosok lehettek. De 1932-ben teljesen a GULag hatáskörébe utalták őket, attól fogva az elnyomás előmozdítása, a hullatermelés lett a céljuk. Tehát – ha eltekintünk a nemeslelkű orvosok és kedvező körülmények ritka találkozásától – vajon fönntartottak volna-e Arhipelágon egy olyan eg.-ügyi osztályt, mely nem Arhipelág közös célját szolgálja?

Ha a lágerparancsnok és a brigádvezető félholtra ver egy emberroncsot munka-megtagadásért, úgyhogy a sebeit nyalogatja, mint a kutya s negyvennyolc órán át eszméletlenül hever a karcerban (Babics), majd utána két hónapig nem bír lemászni a priccsről – talán nem az eg.-ügy vonakodik kiállítani a bizonyítványt, hogy bántalmazás történt (Dzsingyinszk, 1. sz. láger)? Ráadásul még a gyógykezelést is megtagadja!

S ki adja az aláírását minden egyes karcerbe utaláshoz, ha nem az eg.-ügy? (Mellesleg, nincs ám a vezetőség olyan szörnyen rászorulva arra az orvosi aláírásra! Egy lágerban Indigirka közelében Sz. A. Csebotarjev volt a *kenőember* – azaz a felcser, a találó lágerzsargon szerint – ez nem irt alá egyetlen karceri beutalót sem, hiába rakta elébe a lágerparancsnok, mert véleménye szerint, abba a karcerbe egy kutyát sem lett volna szabad bedugni, nem egy embert: a kályha csak a folyosón tartózkodó őrt melegítette. Nyicsevó! Küldték a népet a karcerbe az ő

aláírása nélkül is!)

Ha a munkavezető vagy a pallér hibájából, megfelelő védőberendezések híján meghal egy rab az üzemben, ki írja alá, ha nem az orvos vagy a felcser, a bizonyítványt, hogy szívszélhűdésben halt meg? (Vagyis minden marad a régiben, holnap pedig meghal egy másik. Hisz *ha nem paríroznak*, a szanitéceket is kiküldik holnap a bányába! De még az orvosokat is!)

Ha a negyedévenként tartott *komisszálásra* kerül sor – erre a komédiára, mélynek során globális orvosi vizsgálat alapján osztják be a láger egész népességét: nehéz-, közepes-, könnyű- és egyéni testi munkára alkalmasnak – vajon azok a jó orvosok szembeszállnak-e azzal a rossz eg.-ügyi parancsnokkal, aki meg sem maradhatna a helyén, ha nem küldene nehéz testi munkára egyre újabb hadoszlopokat?

Avagy lehet-e könyörületes az eg.-ügyi osztály legalább azokhoz, akik egy testrészüket megcsonkították, hogy megmenthessék egész testüket a pusztulástól? Hiszen mindenki tudja a törvényt, mely mindenütt érvényben van, nemcsak ebben vagy abban a lágerban: az *öncsonkító* nem részesülhet orvosi segélyben. Igaz, hogy a törvény maga a kormányzat műve, de *ki hajtja végre*, ki tagadja meg a segélyt? Az orvos!… Valaki gyutaccsal letépette négy ujját, elment a rendelőbe – nincs kötszer, lódulj, dögölj meg; kutya! Már a Volga-csatornánál, az általános munkaverseny és lelkendezés közepett egyszercsak, ki tudja miért (?), kezdtek elszaporodni az öncsonkítók. Pillanatok alatt kisütötték a magyarázatot: az osztályellenség aknamunkája! Még hogy gyógyítsák is az ilyeneket!… (Persze attól is függ, elég furfangos volt-e az öncsonkító: lehet azt úgy is csinálni, hogy nem jönnek rá. Ansz Bernstein úgy ügyeskedte ki magának az életet jelentő fölmentést, hogy rongyon keresztül forrázta le a kezét. Más ugyanezt úgy éri el, hogy nem húz kesztyűt s lefagyasztja az ujjait. Zseniális ötlet belevizelni a nemezcsizmába, úgy menni ki a fagyba. Persze, el is puskázhatja az ember: vérmérgezést kap s beadja a kulcsot. Az is előfordul, hogy akarva-nemakarva lesz valaki szimuláns: Babics nem gyógyuló skorbut-fekélyeit szifiliszre magyarázták, vérelemzésre nem volt mód, ő pedig boldogan tódította, hogy maga is szifiliszes volt, s családjában mindenki. Így került át a vérbajosok zónájába s kapott egy kis haladékot a halálig.)

Avagy megadhatta-e a felmentést az eg.-ügy minden valóban betegnek, aki csak kérte a napi kivonulás előtt? Nem találta-e munkára alkalmasnak mindennap a komoly betegek bizonyos százalékát is? Pjotr Kiskint, Arhipelág népének hősét és mulattatóját Szulejmanov orvos nem tette betegállományba,

mert hasmenése nem ütötte meg a kívánt mértéket: nem jött rá minden félórában és nem volt véres. Útban a munkahelyre Kiskin *lekuporodott* a menetoszlop mellett, kockáztatva, hogy agyonlövik. De a konvoj könyörületesebb volt az orvosnál: megállított egy gépkocsit és kórházba szállíttatta Kiskint. – Persze hallom az ellenvetést, hogy az eg.-ügy keze szigorúan meg volt kötve, hány százalékot tehet a „C”-csoportba, azaz nyilváníthat fekvő- vagy fentjáró betegnek.[139] Hát hiszen magyarázat mindig akad, ám a könyörtelenség is minden esetben kimutatható, s ezt azzal sem lehet mentegetni, hogy ugyanakkor ennek vagy annak „jót tettek”.

Vegyük hozzá a föntiekhez a láger-kórházak szörnyű állapotát, Krivoscsekov 2. sz. lágerpontyán például így fest: egy lyuk – a felvételi, másik lyuk – a vécé, a harmadik – maga a Kórterem. Penetráns klozetbűz, de talán nem is onnan jön: a hasmenéses betegek kettesével fekszenek az ágyakon, úgy el vannak gyöngülve, hogy maguk alá piszkítanak. Ágynemű nincs, gyógyszer nincs (1948/49-ben). A kórház élén egy harmadéves orvostanhallgató áll (jobban mondva „ül”, mint 58-as), kétségbe van esve, tenni azonban semmit sem tehet. A szanitécek, akik a pacienseket etetik, derék, jó húsban lévő fiúk, a betegeken híznak, eleszik előlük a kórházi kosztot. Ki rakta be őket erre a zsíros helyre?

Ki más, mint a „keresztapa”? A diáknak nem áll módjában kiakolbólítani őket s megvédeni a betegek érdekeit. No és az orvosok? Kaptak-e eleget enni?... [140]

Hát ahhoz volt-e ereje az eg.-ügynek csak egy lágerban is, hogy emberhez méltó kosztot harcoljon ki a foglyoknak? Hogy például ne kelljen azokat a farkasvakságban szenvedő brigádokat látni minden este, ahogy egymásba kapaszkodva, mint a világtalanok, térnek vissza a munkából. Nem, ha valami különös csoda folytán egyáltalán kijárhatott valaki kosztjavítást,

[139] Az orvosok igyekeztek ezt megkerülni, ahogy tudták. A szimszki lágerban *fél-bentlakásos* kórházat rendeztek be: a salaklények saját vattaruháikon hevertek, kijártak havat lapátolni, de kórházi kosztot kaptak. A. M. Sztatnyikov, eg.-ügyi főnök úgy játszotta ki a „C”-csoportot, hogy a kirendeltségeken csökkentette a kapacitást, ennek fejében kibővítette a lágerkórházat, így biztosítva felvételt a betegeknek. Hivatalos GULag-papírokban szóba került néha még *„a foglyok fiz. profiljának emelése”* is, de pénzt már nem adtak, amiből emelni lehetett volna. A becsületes orvosok ilyetén bujkálása a szabályzat útvesztőiben éppen azt bizonyítja, hogy az eg: ügyi osztály képtelen volt megálljt parancsolni a pusztulásnak.

[140] Dosztojevszkij minden, teketória nélkül bejutott a kórházba. Ráadásul ott a rabok ugyanolyan gyógykezelést kaptak s ugyanott, mint a konvoj. Micsoda elmaradottság!

az sohasem az eg.-ügy volt, hanem a vállalatvezetőség, mely erősebb munkáskezeket akart kapni.

Mindezekért senki sem akarja az orvosokra hárítani a felelősséget (bár sokszor túlságosan is gyönge ellenállást tanúsítottak, annyira féltek, hogy kicsapják őket *közmunkára*), de azért az „életmentő eg.-ügy” legendájára sincs szükség. Mint a többi láger-intézményt, az eg.-ügyit is a sátán bagzotta, abban is a sátán vére folyt.

Hogy visszakanyarodjunk a megkezdett témához: Salamov tehát azt állítja, hogy a fogoly egyetlen mentsvára a lágerban az eg.-ügyi osztály, saját kezemunkájára nem hagyatkozhat s nem is merne hagyatkozni, mert akkor biztosan a sírban köt ki. „A lágerban nem a kis fejadag öl, hanem a nagy.”

Tökéletesen igaz: a nagy fejadag öl. A favágási idény alatt éppen legerősebbek romlanak le a végelgyengülésig. Akkor ideiglenesen rokkantállományba rakják őket: negyven deka kenyér, minimális porció. Többségüket elviszi a tél (nyolcszázból meghal, mondjuk, 725). A többieket „könnyű testi munkára” fogják, azok már ebbe is belehalnak.

De van-e valami más kiút, amit Iván Gyenyiszovicsnak ajánlhatnánk, ha egyszer nem veszik föl sem felcsernek sem szanitécnek, de még nyavalyás egynapi felmentést sem adnak neki; ha képzettsége túl kevés, lelkiismerete túl kényes ahhoz, hogy a lágerbizalmiak közé ügyeskedje be magát? Marad-e számára más kiút, minthogy saját két kezére hagyatkozzék? Pihenőállomás? Öncsonkítás? Kimustrálás?

De adjuk át neki a szót, hadd beszéljen maga ezekről, ráért gondolkodni rajtuk.

„A pihenőállomás (OP) amolyan lágeri üdülő. A rabok évtizedekig robotolnak, szabadságról még csak nem is hallanak, ám ott van nekik két hétre az OP. Ott sokkal jobb kosztot adnak, külső munkára nem visznek, az a napi háromórás belső munka gyerekjáték: kavicstörés, udvarseprés, reparálás. Ha a lágerban félezren vannak, az OP-t tizenöt fűre tervezik. S ha igazságosan beosztanák, valamivel több, mint egy fű alatt meg is fordulhatna benne mindenki. De ahogy egyebekben nincs igazság a lágerban, úgy az OP esetében sincs. Sebbel-lobbal megnyitják, két kutyacsahintás közt már el is készülnek három turnus listájával – aztán ugyanolyan sietséggel bezárják, félévig sem tartott a népünnepély. S kik veszik be magukat oda, ha nem a könyvelők, borbélyok, cipészek, szabók – szóval a láger-arisztokrácia? Közönséges melóst csak párat vesznek be

mutatóba, mint mondják, a legjobb termelőket. Aztán a Beremblum szabó még az orrod alá is dörgöli, hogy aszongya: én bundát varrtam egy kinti hapsinak, ezer rubelt guberált le a lágerkasszába, de te, seggfej, hónapszám csak, tuskót szedsz, rajtad száz rubelt sem keres a láger; ki hát a jó termelő? Kinek jár az OP? S míg térülsz-fordulsz, töröd magad, hogy csak egyszer már te is bejuthass az OP-be, hogy legalább egyszer fújhasd ki magad egy kicsit, nesze neked: már be is zárták, volt – nincs! Az a legnagyobb baj, hogy a börtönpapírokba nem jegyzik be, ki, mikor, hányszor volt már az OP-ben, pedig megtehetné az a sok könyvelő! Nem jegyzik be, mégpedig azért nem, mert nekik úgy előnyösebb. S mikor majd jövőre megint kinyitják az OP-t, újra csak a Beremblum jut be az első turnusba, téged megint mellőznek. Tíz év alatt tíz lágerban is meghurcolnak, a tízedikben már könyörögsz, hogy csak egyszer, egyetlen egyszer dughasd be az orrod a OP-be, csak hogy megnézhesd, milyenre vannak festve ott a falak, mert még soha életedben nem voltál. – De hogy bizonyítod be?

Ezért hát legjobb lesz, ha kivered a fejedből az egész OP-t.

Másodszorra vegyük az *öncsonkítást*. Úgy kellene megnyomorítanod magad, hogy életben is maradj, rokkant is légy. Mint mondani szokás: egy percnyi szenvedés – egy évi haszon! Lábat törni s úgy intézni, hogy rosszul forrjon össze. Sós vizet inni és felfúvódni tőle. Vagy teát pipálni, az a szívre hat. Tüdődnek úgy árthatsz, ha dohánylevet iszol. Csak mértékkel kell csinálni, nehogy túllőj a célon s megrokkanás helyett elszánkázz a sírba. De ki tudja a mértéket?

A rokkantnak sok tekintetben jó. Beveheti magát a kelmefestő vagy a bocskor műhelybe. Okos ember akár a legnagyobbat is elérheti a megrokkanással: azt, hogy *kimustrálják*. Csakhogy a mustra is váratlanul szokott beütni, rosszabb, mint az OP. Összeül a bizottság, megvizsgálja a rokkantakat s a legsúlyosabb esetekről jegyzőkönyvet vesz föl: ezt s ezt egészségi állapota miatt további büntetése kitöltésére képtelepnek nyilvánítjuk s javasoljuk szabadon bocsátását.

Csak javasolják! Míg ez az akta a parancsnokságon keresztül megteszi útját a magasba, majd onnan le a lágerig, téged már nem fog az élők sorában találni, sokszor történt így. Mert van ám esze a parancsnokságnak is: azokat mustrálja ki, akik úgyis elpatkolnak egy hónapon belül.[141] No, meg azokat,

[141] O. Volkov: Öregek c. elbeszélésében a kimustrált aggokat kirakják a lágerból, de nincs, hová menjenek – ott a közvetlen közelben táboroznak le, hogy fedél s koszt híján elpusztuljanak.

akik jól fizetnek. Lám az a nő, Kalikman ügytársa – félmilliót happolt el, leguberált százezret s most szabad. Nem ám, mind mi, kis hülyék!

Volt nálunk a barakkban egy könyv, a diákok fel szoktak olvasni belőle. Arról szól, hogy egy pacák hozzájut egy millióhoz és nem tudja, mit, csináljon vele a szovjet rendszerben-mert, hogy aszongya, semmit sem lehet rajta venni, az ember akár éhen is halhat azzal a millióval. Mi csak röhögünk rajta: adjátok be ezt a hantát annak, aki beveszi, de mi már nem is egy ilyen milliomost láttunk kimenni a láger kapuján. Persze, az istenadta egészséget vissza nem vásárolhatod rajta, de szabadságot igen, hatalmat igen, embereket igen, méghozzá szőröstül-bőröstül! Ajaj, de mennyien futkosnak odakint, akik összeharácsoltak egy milliót, még kettőt is, csak hát nem másznak föl a háztetőre integetni s kikiabálni!

Hanem az ötvennyolcasok, azok ki vannak zárva minden mustrából. Mióta láger a láger, háromszor ha tartottak mustrát a Tizedik Pont szerint, egy hónap se telt bele, becsapták az ajtót. Tőlük még pénzt sem mer elfogadni senki – a nép ellenségeitől – a saját fejét punki se kockáztatja. De meg nem is szokott azoknak pénzük lenni, a *politikásoknak*."

– Hogyhogy „azoknak", Iván Gyenyiszovics? Kiknek?

– No, hát nekünk...

⁂

Van azonban egy módja az idő előtti szabadulásnak, melytől a kéksapkások sem foszthatják meg a foglyot. A halál ez a szabadulás.

A halál pedig Archipelág leglényegesebb, legállandóbb, semmiféle normától sem szabályozott terméke.

UsztyVimLag egyik lágerpontján 1938 őszétől 1939 februárjáig 385-en haltak meg az 550-es létszámból. Némely brigád (pl. Ogurcové) az utolsó emberig kihalt, a brigádvezetővel együtt. A vasútépítő PecsorLag állománya 1941 őszén a jegyzékek szerint ötvenezer volt, 1942 tavaszán már csak tízezer. *Közben pedig egyetlen transzportot sem irányítottak el – hová lett hát az a negyvenezer?* Hogy miért emeltem ki? Véletlenül jutottam hozzá ezekhez az adatokhoz, egy volt fogolytól, aki annakidején saját szemével látta a kimutatást. De ki a megmondhatója, ki a megszámlálhatója, hányan hullottak el az összes többi lágerban, az egymás után következő telek folyamán? Burepolom lágerban, a salaklények barakkjában, 1943 februárjában egyetlen éjszaka tizenketten

haltak meg ötvenből, de négynél sohasem kevesebb. Reggel a holtak helyét új „rozogák” foglalták el, akik már régen ábrándoztak arról, hogy elheverhessenek ott a híg cefrén s a negyven deka kenyéren.

A pellagrától összeaszott (tomportalan, nőknél: melletlen) vagy a skorbuttól rothadt holttesteket a hullabarakkban verifikálták, néha csak szabad ég alatt. Ez, ritkán, orvosi boncolással történt: egy hosszú vágás a nyaktól a farcsontig, az egyik láb eltörése, a koponyaüreg megnyitása. Legtöbbször nem az anatómus, hanem a konvojőr *verifikálta*, valóban meghalt-e a rab, vagy csak szimulál. Evégből szuronyt döftek a testébe vagy szétverték a fejét egy bunkóval. Majd egy *batkát* erősítettek a jobb láb nagyujjára, azzal az aktaszámmal, mely alatt a lágerkönyvelésben szerepelt.

Valamikor fehérneműben temettek, később a legsilányabb, három nemzedéket kiszolgált szürke, mocskos rongyokban. Még később általánosan elrendelték” hogy nem szabad pazarolni a fehérneműt (kell az az élőknek is), ruha nélkül kell temetni.

Oroszországban valamikor az a hiedelem uralkodott, hogy a holt nem lehet el koporsó nélkül. A legutolsó zsellért, koldust, csavargót is koporsóban temették el. Még a szahalini és az akatuji fegyház foglyait is. De Arhipelágnak ez milliós kiadást jelentett volna faanyagban és munkaerőben, tökéletesen improduktív befektetést. Amikor a háború után Intában egy fafeldolgozó kombinát kiérdemesült munkavezetőjét koporsóban temették el, a Kult. Nev. Osztály ezt is felhasználta egy kis agitációra: végezz jó munkát – *téged is fakoporsóban temetünk el!*

A holttesteket szánon vagy szekéren vitték ki, az évszaknak megfelelően. Néha könnyebbség kedvéért ládát használtak, melybe hatot gyömöszöltek. Ha láda nem volt, zsinegekkel kötözték össze a kezeket és a lábakat, hagy ne kalimpáljanak, majd fölrakták, mint a rönkfát s letakarták gyékénnyel. Ha volt ammonáljuk, a spec. sírásó-brigád gödröket robbantott, egyébként ásni kellett. Mindig tömegsírt ástak, aszerint, hogy milyen volt a talaj, vagy nagyokat vagy kisebbeket, négy-négy halottnak egyet. (Tavasszal a sekély gödrökből hullabűz terjeng a lágerban, ilyenkor „rozogákat” küldenek a mélyítésre.)

Ezért van az, hogy nekünk aztán senki sem vetheti szemünkre a gázkamra használatát.

Ahol jobban ráértek, például Kengirben, ott dombot is raktak s fejfákat állítottak, az Ellenőrző-Elosztó parancsnoka

saját becses kezével írta rájuk az elhantoltak leltári számát. Azonban éppen Kengirben történt, hogy valaki „kártevő szándékkal` megmutatta a temetőt az odalátogató anyáknak és feleségeknek, ezek pedig odamentek sírdogálni. Mire a Sztyeplag parancsnoka, Csecsen ezredes elvtárs buldózerekkel döntette ki a fejfákat, simíttatta el a halmokat – ha egyszer nem tudták megbecsülni!

Így temették el hát apádat, férjedet, bátyádat, kedves női olvasóm!

Így végződik Arhipelág lakóinak pályafutása, ez a vége számukra a földi létnek.

De jó, ha fejünkben tartjuk Pavel Bikov szavait:

– Csak ha már huszonnégy óra eltelt a halál után, akkor mondhatjuk, hogy vége van.

***

– No, Ivan Gyenyiszovics, miről nem beszéltünk még? Tudunk-e még valamit mondani a lágerélet hétköznapjairól?

– Ajaj! Hiszen még el sem kezdtük. Ahány évet ültünk, legalább annyit tölthetnénk el meséléssel. Például ha valaki lehajol egy csikkért a sorban, a konvoj azonnal odapörköl...[142] Meg azt, hogy a rokkantak nyersen tömik magukba a krumplit a konyhán, mert ha már megfőzték, nem vásik a foguk benne. Meg hogy a lágerban tea helyettesíti a pénzt: Kábítószernek is azt használják: öt deka a pohárba, s csak úgy kavarognak a látomások a fejedben. Többnyire, persze, csak az alvilág jut hozzá ehhez a mulatsághoz: lopott pénzen veszik a teát a szabadoktól...

S hogy általában hogy él a fogoly? Bizony, sehogysem él meg, hacsak kötelet nem tud fonni még a homokból is. Még álmában is azon járjon az esze, hogy kártyázza meg a holnapot. Ha valamihez hozzájutott, ha egy rejtekhelyet talált, fogja be a száját, el ne árulja, mert ha megtudják a többiek, agyontiporják. Ez már csak így van a lágerban: mindenkinek úgysem jut, légy hát rajta, hogy legalább neked jusson.

Igazad lehet, de ahhoz mit szólsz, hogy mint emberek között mindig, a lágerban is szövődnek barátságok? Nemcsak régi barátok, ügytársak, kollégák között, hanem olyanok között is, akik itt ismerkedtek össze a lágerban. Rokonlelkek, megnyílnak egymásnak az első pillanatban. Elválhatatlanok.

[142] Dosztojevszkijnél ki lehetett lépni a sorból alamizsnáért. Beszélgettek s énekeltek is a sorban.

Amijük van, mind közös, amijük nincs, azt is elfelezik. A véresen komoly kenyér persze külön van, de amit hozzászereznek, azt közös csajkában főzik meg, közös edényből eszik.[143]

Vannak rövidéletű s vannak tartós kapcsolatok. Vannak lélekből fakadók, de vannak csalásra épülők is. Az ilyen párok közé szokott becsúszni a kígyó: a „keresztapa”. Mert mi minden nem kerül szóba az egy evőedény fölött suttogott beszélgetés során!

Azt mondják az öregek is, példákat tudnak rá a volt hadifoglyok is: az árul el, aki egy tálba mártja veled a kanalát.

Hát, ebben is lehet valami…

Ám az a legszebb, ha nem barátja van valakinek, hanem barátnéja. Lágerfeleséget vesz, *megfeleségesedik*, mint mondani szokás. Jó a fiatalnak, ha van valaki, akit megnyomhat valami sarokban, mindjárt jobb a közérzete. De még úgy is jó, ha öreg és erőtlen valaki. A férfi szerez ezt-azt, keres egy kis pluszt, az asszony meg mos rá, behozza a barakkba s a párna alá rakja a tisztát, senki se húzza el a száját, *törvényesnek* számít. Az asszony kotyvaszt valamit, egymás mellé ültök a priccsre és eszegettek. Bizony, még az öregembernek is jólesik az ilyen lágeri páros élet, gyérecske mézével, sok ürmével. Nézed az asszonyt a csajka gőzén át: bizony, szaporodnak az arcán a ráncok, akárcsak a tieden. Mind a ketten szürke lágergúnyában vagytok, vattakabátotokon ugyanolyan agyagmész-, alabástrom-, motorolaj-foltokkal. Régebbről nem ismerted őt, sose jártál a szülőföldjén, a szót sem úgy ejti, ahogy tifelétek szokás. Valahol „odakint” gyerekei is vannak, mint ahogy neked is. Férjet is hagyott odahaza, de az már régen más fehérnépek után jár. Neked is maradt otthon feleséged, de alighanem az sem hever parlagon: nyolc-tíz év! Mindenkinek csak egy élete van. Ez a lágerfeleség pedig ugyanazt a láncot cepeli s nem panaszkodik.

Embertelen a mi életünk, utód nélküli a mi halálunk…

Néha valakit meglátogat a hites felesége is. Lágerja s lágerparancsnoka válogatja, húsz percig ülhet-e vele az őrszobán vagy egy-két éjszakát is együtt tölthetnek valami kalibában. Persze csak akkor, ha másfélszáz százalékod van. Dehát az ilyen együttlétben nincs sok köszönet, csak felbolygatja az embert. Minek szorongassad a kezét s beszélj neki hetet-havat, ha még hosszú-hosszú évek múlva sem élhettek együtt? Az embernek csak rossz lesz a lelkiismerete tőle. A

[143] Rejtélyes, hagy miért: Dosztojevszkij fegyházában „nem volt megfigyelhető a foglyok egymás közti barátkozása” – azok nem ettek egy tálból.

lágerfeleséggel egyszerűbb: nézd, még van egy bögrére való daránk, azt mondják, a jövő héten égetett cukrot adnak. Persze, nem fehéret, a rohadékok... Rogyicsev lakatosnak megjött a felesége, az a kis huncut nyalakodó meg éppen előző este beleharapott a nyakába. Rogyicsev szentségelt, hogy éppen most kellett jönni az asszonynak, elment a gyengélkedőre beköttetni a nyakát: azt mondom majd, hogy meg vagyok hűlve.

Hogy milyenek a lágeri nők? Vannak köztük tolvajok, vannak züllöttek; vannak politikaiak is, de a legtöbbje rendes, egyszerű, jóravaló teremtés, a Rendelet miatt ülnek, állami tulajdon dézsmálása miatt. Kikkel voltak tele a gyárak a háború alatt és után? Asszonyokkal, lányokkal. S ki eteti a családot, ha nem ők? Igenám, de mivel etessék? Szükség törvényt bont. Viszik-hordják hát, zsebükben viszik ki a tejfölt, a lábuk között a zsömlét, derekukra tekerve a harisnyát még gyakrabban csupasz lábbal jönnek a gyárba, ott meg fölhúznak egy új harisnyát, de előbb bemaszatolják valamivel. Majd otthon kimossák, aztán viszik a feketepiacra. Mindenki azt visz, amit a gyár termel. Keblükbe dugnak egy spulni cérnát. A kapuőrök mind meg vannak véve, nekik is élni kell, csak úgy átabotában paskolják körül őket. De ha beüt a razzia s jön a munkásőrség, kész a tíz év azért a koszos spulniért. Akár a hazaárulásért. Ezrével buktak le ilyen piszlicsáré lopásokkal.

Mindenki lop, csak alkalma legyen. Nasztya Gurkinának jó volt, mert ő a csomagszállító vagonban dolgozott. Esze is volt, tudta, hogy a mi szovjetemberünk gennyes alak, kikaparja a szemedet egy törülközőért a szemétláda. Ezért nem is nyúlt szovjet csomagokhoz, csak a külföldieket vámolta. Egy külföldinek eszébe se jut, hogy idejében utánanézzen, s ha rájön valamire, akkor sem áll neki panaszlevelet írni, csak köp egyet: orosz rablóbanda! – aztán hazautazik.

Korholta is Nasztyát Sitarev, a vén könyvelő: „Nem szégyelled magadat, rossz csirke? Nem gondoltál orosz hazánk becsületére?” De meg is kapta a magáét: „Kapd be, hogy ne himbálódzon! Hát te miért nem gondoltál a Győzelemre, mikor hazaengedted kefélni a tiszt urakat?” (Mert ez a Sitarev kórházi könyvelő volt a háború alatt, s a tisztek, mikor kiírták őket, megkenték a tenyerét, ő meg hozzácsapott egy kicsit a betegszabadságukhoz az orvosi bizonyítványban, hogy hazaruccanhassanak, mielőtt még kimennek a frontra. Rázós ügy, halálra ítélték, de aztán leírták tíz évre.)

Sokan ültek olyanok, akiknek pechjük volt. Egy asszony öt évet kapott csalás miatt: a hónap közepe táján meghalt az ura,

de ő nem adta le a kenyérjegyeit, csak a hónap végén, megtartotta magának s két gyermekének. Az irigy szomszédok jelentették föl. Négy évet kitöltött, egyet lefaragott az amnesztia.

Volt aztán ilyen eset is: a házat bomba érte, asszony, gyerek meghalt, csak a férfi maradt életben. A kenyérjegyek mind elégtek, de az ember, amilyen beszámíthatatlan volt, tizenhárom napig, a hónap végéig, megvolt kenyér nélkül, nem igényelt kenyérjegyet. Megvádolták, hogy minden kenyérjegy megmaradt neki: három évet kapott. Ebből másfelet le is ült.

– Lassan, lassan a testtel, Iván Gyenyiszovics! Erről majd máskor! De mit is mondtál? Hogy barátnő? Meg hogy megfeleségesedni? Hogy ugyanazt a láncot cepeli s nem panaszkodik?...

8.
Nők a lágerban

Már a vizsgálat alatt is akarva-akaratlan körülöttük settenkedtek gondolataink – hogyne, hisz ott voltak valahol a közelben, a szomszédos cellákban! Ugyanabban a börtönben, ugyanazon szigornak, ugyanazon könyörtelen vizsgálatnak karmaiban – hogy is tudják elviselni, ők, a gyöngék?

A folyosókon nincs beszéd, járásukról, ruhájuk suhogásáról pedig nem tudtuk megkülönböztetni őket. De lám, egyszer, míg a butirkai felügyelő a zárral piszmog s a fényes emeleti folyosó ablaksoránál várakoztatja a cella férfinépét – meglátjuk őket a folyosóablak szájkosarán keresztül, ahogy odalent, a zöld kertecskében, az aszfalt szögletén álldogálnak kettes sorban, ugyancsak az ajtónyitásra várva – női bokák, női félcipők, méghozzá magas sarkúak! – s ez úgy hat ránk, mint a wagneri *Tristan és Izolda* hangütése! Följebb nem siklathatjuk tekintetünket, a felügyelő meg már hajt is bennünket be a cellába. Ott ábrándozunk aztán felajzottan és lesújtva, képzeletben kiegészítjük a látottakat, angyali lényeknek eszményítjük őket, akik a kétségbeesés karmaiban vergődnek. Hogy bírják ki, hogy viselik ők ezt a sorsot?

Pedig a jelek azt mutatják, hogy semmivel se nehezebben, sőt talán könnyebben. Abból, ahogy nők visszaemlékeznek vizsgálati fogságukra, eddig a legkevésbé sem vonhatom le azt a következtetést, hogy ők gyávábban viselkedtek volna, mélyebbre süllyedtek volna. N. I. Zubov nőgyógyász, aki maga is tíz évet ült s volt alkalma megfigyelni a lágerban a nőket, akiket gyógykezelt, azt mondja, hogy statisztikailag a nők reakciója hevenyebb és viharosabb a letartóztatásra s ami ezzel jár: a család elvesztésére, mint a férfiaké. A női lélek sérelme igen gyakran a könnyen sebezhető női funkciók elmaradásában jut kifejezésre.

Ami azonban legjobban meglep engem a női beszámolókban a vizsgálati fogságról, az az, hogy micsoda „hiábavalóságokon”, a fogoly (persze, nem a női fogoly) szempontjából jelentéktelen dolgokon jár olyankor az eszük. Nagya Szurovceva, ifjú szépség, siettében felemás harisnyát húzott a kihallgatásra, s a nyomozó szobájában nem bír a zavarával, mivel vallatója sűrűn pislog a lába felé. Ahelyett, hogy azt mondta volna magában, hogy essen belé a fene, lúdtoll a fülébe, nem az operába készül vele! Pedig majdhogynem *doctor philosophiae* volt (nyugati fogalmak szerint), amellett ízig-vérig politikai – hogy lehet az ilyesmit

megérteni? Alexandra Osztrecova, aki 1943-ban a Nagy Lubjankában ült, mesélte nekem később a lágerban, milyen „stikliket” csináltak: hol az asztal alá bújtak, mire a felügyelő rémülten rontott be megkeresni a hiányzót, hol céklával festették ki magukat s úgy vonultak ki sétára; máskor, ha valakit vallatásra idéztek, izgatottan vitatták meg egymás közt, egyszerű ruhában menjen-e vagy kisestélyiben? Igaz, hogy Osztrecova csintalan kópé volt akkoriban, s egy cellában ült a csörfös Mira Ulboreviccsel, de például N. I. P...va már érett korú, tanult nő volt, amikor élesre köszörült egy kanalat a cellában. S ne gondolják, hogy az ereit akarta fölvágni, dehogy! Csak a copfját akarta lenyiszálni (meg is tette!).

Később, mikor a Krasznaja Presznya udvarán csoportunk egy ugyancsak újdonsült elítéltekből álló női transzport mellé kerülve üldögélt a földön, csodálkozva állapította meg, hogy a nők nem olyan soványak, sápadtak, nincsenek úgy leromolva, mint mi. Általában könnyebben viselik ugyanazokat a viszontagságokat, érik be ugyanazzal a börtönkoszttal, nem látszik meg olyan gyorsan rajtuk a koplalás.

Hanem a börtön még csak hagyján, nekünk is, de különösen a nőknek. Az igazi, a vastagja a láger. Ott dől el a sorsa, hogy beleroppan-e vagy képes hajlani, átalakulni, alkalmazkodni.

Mert a lágerban éppen fordítva: a nőknek sokkal nehezebb, mint nekünk. Hogy az elején kezdjük, ott van a láger mocska. Már a gyűjtőkben és a szállítás alatt is szenvedtek a piszoktól, a lágerban sincs módjuk szabadulni tőle. Igazán tisztának soha nem érezhetik magukat egy átlagos láger női munkabrigádjában, a már obligát közös barakkban, nem juthatnak meleg vízhez (sőt, néha egyáltalán nincs víz; Krivos-csekovo 1. sz. lágerpontján a zónán belül egyáltalán nincs mosdási lehetősig, a víz be van fagyva, olvasztani nincs hol). Törvényes úton soha gézhez, rongyhoz nem juthatnak. A mosásról nem is beszélve!...

Fürdés? Ajaj! A fürdéssel kezdődik a lágerba való megérkezés, ha leszámítjuk a marhavagonból való kirakodást a hóra s a lágerba vivő utat, melyet holmiját cipelve, fegyveres őrség és kutyák közé szorítva tesz meg a fogoly. Épp a lágerfürdőben vetkőztetik pőrére s gusztálják meg a frissen érkezett női árut. Nem lényeges, van-e víz vagy nincs, elég az, ha a tetvészkedés, a hónalj- s a szeméremszőrzet leborotválása köztién s ürügyén a lágerarisztokrácia egy jeles csoportja: a fodrászság alkalmat nyer az új anyag megtekintésére. Az ő szemléjüket hamarosan a többi bizalmiaké fogja követni – még

Szolovkából fönnmaradt tradíció ez, csak akkor még, Archipelág hajnalán, valami ide nem illő szemérmességből öltözetesen vették szemügyre őket, házimunka közben. De mihelyt Arhipelág kérge megszilárdult, ez a procedúra is pimaszabbá vált. Fedot Sz. és felesége (ilyen sors hozta őket össze) nevetve emlékeznek ma, hogyan álltak fel a bennfentes férfiak a szűk folyosó két oldalán s hogyan bocsátották be erre a folyosóra a ruhátlan nőket, de nem ám egyszerre valamennyit, hanem egyesével! Ezután a bennfentesek egymás közt döntötték el, ki melyiket választja. (A húszas évek statisztikája szerint a női és a férfi foglyok aránya 1:6, 1:7 volt.[144] A harmincas és a negyvenes évek rendeletei után az arány kissé kiegyenlítődött, de nem annyira, hogy a nő, különösen a vonzó nő, értékét vesztette volna.) Más lágerokban az udvariasság határain belül maradt a vásár lebonyolítása: alighogy elhelyezik barakkjaikban a nőket, belejtenek a jó húsban lévő, új vattakabátban pompázó (ha egy ruhadarab nem rongyos és nem mocskos, a lágerban rögtön állati elegánsnak tűnik!), arrogáns, jósvádájú bizalmiak. Sietség nélkül járnak föl és alá a vagonkák között, válogatnak. Egyhez aztán odaülnek, beszédbe elegyednek vele. Majd hanyagul odavetik: ugorjon fel egyszer hozzám. Mert ők nem közös barakkszálláson laknak, hanem „fülkékben”, kettesével-hármasával. Van villanyfőzőjük, serpenyőjük. Zsírban sült krumplival, minden emberi vágy netovábbjával traktálhatnak! Első alkalommal beérik az ismerkedéssel, meghányják-vetik együtt a lágerélet körülményeit. A türelmetlenebbje rögtön a krumpli után be akarja vasalni „az árát” is, de a tartózkodóbbak kikísérik a leányzót s egyelőre beérik a fantáziálással. Siess, angyalom, lágeregzisztenciád megalapozásával addig, míg úriemberektől kapsz ajánlatokat. Ma még tőled függ, lesz-e tisztálkodási, mosási lehetőséged, csinos ruhád, nem-kimerítő munkád.

Ebben az értelemben szokták hangoztatni, hogy a nőknek „könnyebb” a lágerban. Könnyebben megtarthatják puszta életüket. A „nemi gyűlölet” szemszögéből, amellyel némely „rozogák” viszonyulnak azokhoz a nőkhöz, akik nem süllyedtek le a szemétládáig, nem nehéz arra a következtetésre jutni, hogy a nőnek könnyebb a lágerban, mert egyrészt kisebb porcióval is beéri, másrészt rendelkezésére áll egy eszköz, hogy elkerülje a koplalást és megmentse életét. Az, aki őrjöng az éhségtől, az egész világ fölött az éhség kiterjesztett szárnyait látja, egyéb nem is létezik számára.

[144] „A börtönökről...” gyűjtemény, 358. l.

Való igaz, hogy vannak nők, akik már természetüknél fogva is, a szabad életben is, könnyen leállnak a férfiakkal, minden különösebb válogatás nélkül. Az ilyenek számára persze mindig nyitva van a könnyű menekvés lágerviszonyok közt is. Bár az egyéni sajátságokat nem lehet csak úgy egyszerűen összekapcsolni a Bétéká ilyen vagy olyan cikkelyével, mégis aligha tévedünk, ha azt állítjuk, hogy az ötvennyolcas nők többsége nem ilyen volt. Némelyikük mindvégig elviselhetetlenebbnek tartotta ezt a lépést a halálnál. Mások húzódoznak, ingadoznak, haboznak (mert hisz társnőik előtt is szégyellnék), mikor aztán mégiscsak rászánnák magukat s beadnák a derekukat, már elkéstek, már nem jegyzik őket a lágertőzsdén.

Mert nem mindenki kap ajánlatot!

Ezért sokan már az első napon engednek. Túlságosan is zord az a jövő, mely kirajzolódik szemük előtt, sehol egy reménysugár. Nemcsak férjes asszonyok, családanyák választják ezt az utat, hanem félig serdült lánykák is. S kihagyó lélegzettel a lágerélet leplezetlen durvaságai közepette, hamarosan éppen ők lesznek a legzabolátlanabbak.

Úgy? Szóval nem? Ám lássad! Húzd fel a vattanadrágot s melegítőt, és külsőre ormótlan-kövéren, egész mivoltodban azonban törékenyen caplass csak az erdőre! Majd visszajössz még térden csúszva, majd könyörögsz még!

Ha jó testi kondícióban érkeztél a lágerba, s már az első napokban rászántad magad arra az okos lépésre, örökös helyet biztosítottál magadnak az eg.-ügynél, a konyhán, az irodán, a varrodában vagy a mosodában; zökkenőmentesen folynak el az évek, akárha szabad volnál. Ha be talál ütni egy transzport, új helyedre is viruló formában érkezel, ott is tudni fogod, hogy állítsad egyenesbe sorsodat már az elején. Szerencsésnek mondhatja magát. aki cselédnek állhat egy nacsalnyikhoz. Amikor a júnói termetű, jólápolt I. N” egy magas rangú katonatiszt jómódhoz szokott felesége megérkezett egy új transzporttal a lágerba, az Ellenőrző-Elosztó főnöke rögtön kinézte magának s azzal a megtisztelő feladattal bízta meg, hogy mossa föl a padlót az irodájában. Ilyen simán indult az asszony lágerélete, s teljes mértékben tudatában volt, mekkora szerencse érte.

Ki törődik azzal, hogy odakint szerettél valakit, akihez hű akarsz maradni? S egyáltalán jelent-e valakinek valamit egy koporsótöltelék hűsége? Kinek kellesz, ha, kiszabadulsz? – unos-untig ezt a kérdést ismételgetik a női barakkban. Megcsúnyulsz,

megvénülsz, örömtelenül, üresen múlnak el az utolsó éveid, melyekben még nő vagy. Nem okosabb-e ebből a rongy életből is kifacsarni, ami kifacsarható?

Az is könnyebbség, hogy itt senki nem ítél meg senkit. „Itt mindenki így él."

Az is felmenti az embert, hogy az élet elvesztette számára minden értelmét, minden célját.

Aki nem adta meg magát azonnal, az vagy meggondolja magát később vagy kényszerítik, hogy engedjen. A makacskodókat, persze ha csinosak is ráadásul, addig hajszolják, míg nincs számukra kiút.

Volt a mi lágerunkban, Moszkvában a Kaluga-vámnál, egy M. nevű büszke szépség. Mint egy mesebeli hercegnő: égőpiros ajkú, hattyúi termetű, hollófekete hajú,[145] a fronton mesterlövész-hadnagy volt. Isaak Bersader, a vén, mocskos, hájas raktárnok vetett rá szemet. Mindenkinek visszataszító volt egész lénye, különösen az lehetett annak a ragyogó szépségű lánynak, aki nemrég egy amazon szabad életét élte. Az egyik korhadt tuskó, a másik karcsú jegenye. De úgy befogta a szorítóba, hogy lélegzeni sem tudott. Nem volt elég, hogy *közmunkára* fogta (a bennfentesek mind a kezére játszottak, segítettek neki a hajszában), hogy ráuszította a felügyelőket (mert az őrség is mindenben rendelkezésére. állt), hanem azzal is megfenyegette, hogy egy távoli, rosszhírű lágerba küldi" Egy este aztán, amikor a lágerban altaludtak a lámpák, saját szememmel láttam, ahogy a sápadt félhomályban, a hó és az ég háttere előtt, M. árnyékként oson ki a női barakkból s lehajtott fejjel kopog a kéjenc Bersader raktárszobája ajtaján. Attól fogva jól ment a dolga a lágerban.

A már érett korú M. N. rajzoló volt odakint, két gyermek anyja, férjét a börtönben vesztette el, már nagyon leromlott a fakitermelő női brigádban, de még mindig makacskodott, pedig már azon a határon volt, ahonnan nincs visszaút. Lába feldagadt, mindig a munkából visszatérő menet farkán vánszorgott, a konvoj puskatussal taszigálta. Egy napon aztán bent maradt a zónában. *Véletlenül* arra vetődött a szakács: gyere be a fülkébe, annyit ehetsz, amennyi beléd fér. S ő bement. Egy serpenyőre való pirított krumplit rakott elébe: a szakács, disznóhússal. Mind megette. A fizetés lerovása után azonban kihányta az egészet, odalett a krumpli. A szakács káromkodott: „No, szép kis hercegnő!" Aztán lassanként beleszokott. Helyzete

[145] Róla mintáztam Granya Zibina alakját, de darabom hősnőjének jobb sorsot juttattam, mint amilyen az övé volt.

egycsapásra megjavult. A lágermoziban ülve már maga választott éjszakai partnert magának.

Aki még tovább halogatja, az már aztán maga kulloghat a közös férfibarakkba, de már nem ám a bennfentesekhez! Strichelhet a vagonkák köziben, maga elé dünnyögve: „Félkiló, félkiló...” S ha egy jótét lélek rászánja a kenyerét, három felől körülaggatják a vagonkát lepedőkkel, s ebben a sátorban, ebben a meghitt fészekben dolgozhat meg azért a kenyérért. Ha idő előtt meg nem lepi őket egy felügyelő.

A szomszédoktól lepedővel elfüggönyzött vagonka: tipikus lágeri látvány. De sokkal egyszerűbben is lehet. Azon a bizonyos Krivoscsekovo lágerponton 1947-49-ben (erről az egyről tudunk, de hány ilyen lehetett!) tolvajok, bűntényesek, kiskorúak, rokkantak, nők és „mamkák” (akik a lágerban szültek) tartózkodtak tarka összevisszaságban. Női barakk csak egy van, de az ötszáz-személyes. Leírhatatlan, minden képzeletet felülmúló piszok, rendetlenség, penetráns bűz. A vagonkákon nincs ágynemű. Hivatalosan tilos oda belépni férfiaknak, de mindenki fütyül a tilalomra, úgysem ellenőrzi senki. Nemcsak férfiak tódulnak oda, hanem kiskorúak, 12-13 éves kölykök, hogy leckét vegyenek. Először beérték a nézéssel, mert már minden fölösleges szemérem eltűnt, talán rongy nem volt elég vagy nem értek rá, elég az hozzá, hogy *a vagonkákat nem függönyözték el*, s persze, a lámpák mindig égtek. Az egész a maga természetadta leplezetlenségében folyt le, mindenki szemeláttára s több helyen egyszerre. Csak ha kimondottan öreg és csúnya volt a nő, akkor érezhette magát biztonságban, különben soha. A vonzó külső kész csapás volt: az ilyennek szünet nélkül vendégek ültek az ágyán, folytonos ostromnak volt kitéve, kérték, fenyegették veréssel, sőt késeléssel, s azt már nem is remélhette, hogy meg tudja védeni magát, legfeljebb azt, hogy okosan kiválaszt egyet, aki félelmetes hírével vagy késével távol tudja tartani a többieket, a sorukra várókat, az egész mohó falkát, az eszüket vesztett kiskorúakat, akik megvadultak a látványtól s a szagoktól. De talán elég a férfiakat s a megbódult kiskorúakat távol tartani? Ott voltak a szomszédnők is, akiknek nap mint nap ilyesmit kellett látniuk, mikor ők meg nem kellettek a férfiaknak! Végül is kifogytak a béketűrésből, nekiestek a szerencsés vetélytársnőnek s jól megtépázták.

Csoda-e, hogy rohamosan terjedtek a nemi betegségek a Krivoscsekovo-lágerban? Már úgy hírlett, hogy a fél női barakk beteg, de az sem használt, tovább is csak tolongtak a küszöbön az erőszakosak és az esedezők. Csak az olyan kis óvatosak, mint a harmonikás K” akinek haverjai voltak az eg.-ügynél,

böngészték át minden alkalommal a nemi betegek zárolt jegyzékét maguk és barátaik érdekében, hogy el ne vétsék a lépést.

Hát még Kolimában milyen volt a nő helyzete! Ott oly ritkaságszámba ment a nő, hogy akit odavetett a balsors, annak nekiestek és valósággal szétszaggatták, vagy a konvojőrök vagy a *szabadok* vagy a *foglyok*. Kolimában találták ki a kocsisor kifejezést a csoportos megerőszakolásra. K. O. meséli, hogy kártyázott el egyszer a sofőr egy egész teherautóra való nőt, akiket Elgenbe kellett transzportálnia. Csak lefordult az útról s bevitte őket éjszakára a fegyveres őrizet nélküli építőmunkásokhoz.

Hát a *munka*? Egy vegyes brigádban még csak számíthat a nő némi kíméletre, könnyebb munkára: Ám ha az egész brigád nőkből áll, akkor nincs mese, ide a *köbméterekkel*! Pedig egész lágerpontok is vannak, ahol nincs férfi, csak nő, mi sem természetesebb, mint hogy nők irtják az erdőt, nők ássák a földet, nők vetik a téglát. Csak a réz- és a wolframbányákba nem küldenek nőket. Ott van például a KarLag „29. sz. lágerpontja” – hány nő van ezen a „ponton”? Bizony, nem kevesebb, mint hatezer![146] S milyen munkakörben dolgoztatják azokat a nőket? Jelena O. rakodómunkás volt, 80-100 kilós zsákokat cipelt, igaz, hogy föladták a vállára, meg aztán tornász volt ifjonti éveiben. Jelena Prokofjeva Csebotarjeva is teherhordóként gyűrte le mind a tíz évet.

A női lágerpontokon durva, nőietlen erkölcsök uralkodtak. Örökös káromkodás, örökös verekedés, dühkitörések: másképp ki sem lehetne bírni. (Pusztover-Prohorov, konvoj nélküli mérnök szerint azonban ezek a nők azonnal kiegyensúlyozottak, jó dolgosak lesznek, mihelyst kiveszik őket a női századokból; házi- vagy egyéb kényelmesebb munkára. Ő a transz-szibériai vasút duplavágányát építő BAM-lágerban figyelt meg ilyen női századokat 1930-ban. Egyszer egy forró nyári napon háromszáz nő szeretett volna megfürödni egy vizesgödörben, engedélyt kértek a konvojtól, de nem kapták meg. A nők erre összebeszéltek s ruhátlanul kifeküdtek a napra, közvetlenül a vágányok mellé, mindenki láthatta őket a tovarobogó vonatokból. Míg hazai szovjet vonatok jöttek csak, a konvoj

---

[146] Ebből következtethetünk Arhipelág népsűrűségére. Ki tudott erről a 29. sz. pontról? Ez volt KarLag utolsó pontja? S hányan lehettek a többi pontokon? Ossza-szorozza, aki ráér! Hát arról az „ötös építés-részlegről”, a ribinszki vízműveknél, tud-e valaki? Pedig ott száznál több barakk is van, mindegyikben – minimális feltöltés esetén – félszáz ember, szóval ott is ki van a hatezer, sőt, Loscsilin több mint tízezret emleget.

fütyült az egészre, de nemsokára jönnie kellett a nemzetközi expressznek is, mely mindig tele van külföldiekkel. A nők megmakacsolták magukat, nem voltak hajlandók felöltözni. Végül is tűzoltóautóért küldtek és fecskendővel zavarták el őket.)

Egy példa, milyen volt Krivoscsekovóban a női munka: a téglagyár mellett, miután az agyaggödör egy szakaszán befejezték a kitermelést, le szokták bontani a födémet (melyet a kitermelés megkezdése előtt raknak le, egy magasságban a föld színével). Most tehát 10-12 méter mély gödörből kell kiemelni a vizes, dögnehéz gömbfákat. Hogy hajtják végre ezt a feladatot? Az olvasó szerint, ugyebár, gépi erővel? Természetesen. A női brigád két kötelet vet át a gömbfa két végén, aztán fölállt két sorban, mint a volgai vontatók, s egyenletesen, hogy a gömbfa ki ne guruljon – mert akkor kezdhetik elölről – elvontatják a kötélvégeket, miáltal a gerenda is kiemelkedik. Ezután vagy húszan vállukra vesznek egy ilyen szálfát, rettegett brigadérosnőjük szentségelése s vezényszavai közepett új helyére cipelik s ott ledobják. Mit tetszettek mondani? Hogy traktor? De hisz 1948-ban vagyunk, hogy vegyünk traktort, könyörgöm? Meg hogy daru? De gondoljanak, kérem, Visinszkij szavaira: „A munka, a *varázsló* változtatja hősökké azokat, akik korábban látszatlétben tengődtek.” De ha darut használunk, hol marad a varázslat? Darukkal csak azt érnénk el, hogy ezek a nők örökre belezápuljanak a méltatlan látszatlétbe!

Az ilyen munka elnyüvi a testet, s minden, ami nővé teszi a nőt, állandó jelleggel vagy havonta egyszer, elenyészik. Ha kihúzza is a legközelebbi komisszálásig, – már nem az a nő vetkőzik le az orvosok előtt, akiért elcsöppent a nyáluk a bennfenteseknek a fürdő folyosóján. Az a nő örökre a múlté, esznek itt kiállnak a vállcsontjai, keblei aszott zacskókként fityegnek, beesett tomporán löbögősen, ráncosan lóg a bőre, térde fölött, húsa fogytán, úgy kitágult a combnyílás, hogy egy kosfej vagy egy futball labda is átférne rajta. Hangja eldurvult, reszelős lett, arcán már kiütöttek a pellagra barna foltjai. (S a nőorvos szerint pár hónapos erdei munka után leszáll s előreesik a legfontosabb női szerv.)

Íme, ilyen az a „varázsló” munka!

Persze, ahogy az életben minden szabály alól van kivétel, úgy a lágerban is. A nehéz testimunkának sem volt mindenkire olyan pusztító hatása. Fiatalok némelykor könnyen viselték, minél fiatalabbak voltak, annál könnyebben. Elnéztem például a tizenkilencéves Napolnaját: minden tökéletes volt rajta, maga

volt a kicsattanó falusi egészség. A toronydarut kezelte a Kaluga-vámnál lévő lágerban. Fürgén, mint a majom, kúszott föl a darutesten az irányító fülkébe, néha csak úgy virtusból a gémre is kimászott, onnan küldött egy csengő „hahó-ó-ó!” kiáltást a munkaterep legtávolabbi részeibe a nem-fogoly palléroknak, előmunkásoknak, mert nem volt telefonja. Szemmel láthatólag jól érezte magát, láger ide, láger oda, élvezte ezt a nyüzsgést, lehetett volna akár komszomolka is. Mindenki számára volt egy kedves mosolya, mely olyannyira szokatlan volt a lágervilágban. Mindig 140 százalékra teljesített, ezért a maximális adag járt neki. Ellenségei nem voltak, nem félt senkitől (talán az egy „keresztapát” kivéve), a munkavezető nem hagyta volna bántani. Csak azt nem tudom, hogy sikerült kitanulnia a darukezelést a lágerban, fölvették-e minden ellenszolgáltatás nélkül. Egyébként valami ártalmatlan kisbűntényes cikkellyel csukták le. Friss volt, egészséges és abban a szerencsés helyzetben, hogy szabadon, minden kényszer nélkül választhatott szeretőt magának.

Hasonlónak írja le körülményeit és állapotát Szacskova is. Őt is tizenkilencéves korában csukták le. Mezőgazdasági telepre került, ahol különben is könnyebb, több az ennivaló. „Dalolva jártam a kaszások nyomában, megtanultam kévét kötni.” Ha egyszer nincs más fiatalsága valakinek, csak a lágerbeli, akkor annak kell örülnie. Innen Norilszk környékére vitték, a tundrára. Norilszkról is így áradozik: „Olyan volt, mint egy mesebeli város, mintha csak gyermekkori álmom kelt volna életre.” Büntetésének kitöltése után önként ottmaradt, szabad munkásnak. „Egyszer, emlékszem, hóvihar kapott el az úton. Olyan zabolátlan jókedvem támadt, karjaimmal evezve törtem előre, mellem nekivetettem a hóviharnak s teli torokból énekeltem, hogy »Víg dal az ajkunkon, könnyű a szívünk« – gyönyörködtem az északi fény libegő-lobogó függönyében, hanyatt vetettem magam a havon, úgy bámultam a magasba. Szerettem volna kidalolni egész Norilszknak, hogy legyűrtem ezt az öt évet, nem az gyűrt le engem, s hogy nemsokára búcsút mondok a szegesdrótnak, priccsnek, konvojnak. Elfogott a vágy: szeretni! Szerettem volna tenni valamit az emberiségért, hogy ne legyen többé rossz a földön!”

No, hiszen ezt sokan szerettük volna...

Szacskovának csak nem sikerült megszabadítania bennünket a rossztól: a lágerok még mindig állnak. Ő maga azonban szerencsésnek mondhatja magát: hiszen nem öt év, de öt hét is elég ahhoz, hogy megölje az emberben a nőt, s magát az embert is elpusztítsa.

E kettőnél több esetet nem is tudok fölmutatni azzal az ezer meg ezerrel szemben, akik vagy boldogtalanul vagy lelkiismeretlenül éltek.

Az első szerelem élménye szükségképpen a lágerhoz kapcsolódik, ha valakit (politikai cikkellyel) tizenötével korában, a nyolcadik általánosból halásztak ki, mint Nyina Peregudot. Hogyne szeretett volna bele Vaszilij Kozminba, a szép dzsessz-zenészbe, akit nemrég az egész város körülrajongott s aki dicsősége teljében elérhetetlennek tűnt a leány számára? Nyina verset ír a „fehér orgonáról”, a fiú zenét szerez hozzá s átdúdolja neki a kerítésen (mert már szétválasztották őket s a kislány megint csak távolból imádhatja).

Egy krivoscsekovói barakkban virágot szoktak tűzni a hajukba a lányok: ez volt a jel, hogy „férjhez mentek”, vagy hogy szeretőt találtak maguknak a lágerban.

A külső, GULagon kívüli törvényhozás kedvezni látszott a lágeri szerelemnek. A házasság megszilárdítását célzó 1944. július 8-i országos rendelet, melyet a Minisztertanács és az Ig.-ügy hasonló értelmű 1944. november 27-i utasítása követett, kimondta, hogy a törvényszék köteles a szabad szovjet polgárt, mihelyt ez óhajtja, haladéktalanul elválasztani letartóztatott (vagy elmegyógyintézetbe zárt) házastársától, sőt a válás megkönnyítésére díjtalanul kell kiadni a bírói végzést. (Arra azonban senkit sem kötelez a törvény, hogy a másik félnek is tudomására hozza a válás kimondását.) Így noszogatták a szovjet férfiakat és nőket, hogy minél gyorsabban hagyják cserben letartóztatott házastársukat, magukat a foglyokat pedig arra, hogy felejtsék el házas voltukat. Az otthonmaradt férj után epekedő asszony viselkedése ezek után nemcsak balgaság, nemcsak szocialista emberhez méltatlan, hanem egyenesen törvénybe ütköző. Tanulságos eset Zoja Jakusevááé, aki a férje miatt került lakat alá, mint „családtag”. A férjét három év múlva kiengedték, mint „nélkülözhetetlen szakembert”, s ez elmulasztotta feltételként kikötni felesége szabadonbocsátását. Az asszony tehát szépen lehúzta mind a *nyolc* évet, amit kizárólag férje miatt kapott.

Szóval a házasok felejtsék el egymást – ám GULag házi törvényei ugyanakkor a foglyok közti szerelmi viszonyt úgy ítélték meg, mint a termelési terv aláaknázását. Hogyisne, mikor azok a szégyentelen nőcskék, megfeledkezve, mivel tartoznak a Államnak s Arhipelágnak, elkujtorognak az üzemben és ott fekszenek hanyatt, ahová ledöntik őket: a nyirkos földre, faforgácsra, sóderra, salakra, vashulladékra – közben pedig áll a

termelés, csődbe jut az ötéves terv, nem hull a prémcsi a GULag nacsalnyikoknak! Arról nem is beszélve, hogy sok női fogoly terhességre spekulál, hogy humánus törvényeinkkel visszaélve az anyasággal is letudjon néhány hónapot amúgy is túl rövid büntetéséből, hogy még azt a három-öt évet se dolgozza le egészen.

Szigorú GULag-rendelkezéseket hoztak tehát a szerelmesek elválasztására s a kevésbé fontos félnek elirányítására valami világvégi lágerba. (Ez persze egyáltalán nem hozható párhuzamba a Szalticsiha-féle feudális boszorkányok gyakorlatával, akik egy istenhátamögötti faluba szokták küldeni a leányzót.)

Az őröknek is csak bosszúságuk volt ezzel a rabgúnya alatti romantikával. A felügyelő polgártárs nem horkolhatta végig az éjszakát az őrszobán, hanem zseblámpával járta a barakkokat, hogy lehúzkodja a férfibarakk priccseiről a meztéllábas, feslett nőszemélyeket s kikergesse a férfiakat a női barakkokból. Arról nem is szólva, hogy benne is föltámadhat a kívánkozás (a felügyelő polgártárs sincs fából), még azzal is fáradhat, hogy karcerba vigye a bűnös nőt, vagy egész éjjel a lelkére beszéljen, megértesse vele bűnének nagyságát, s ráadásul még jelentést is írjon az esetről (külön kínszenvedés annak, aki nem végzett magasabb iskolákat).

Mindentől megfosztva, ami tartalmat adhat egy nő s egyáltalán egy ember életének, megfosztva családtól, anyaságtól, barátaiktól, megszokott s talán kedvelt munkájuktól (esetleg a könyvek, a művészetek világától) – cserébe nem kapva mást, csak örökös rettegést, éhezést; kiszolgáltatottságot, durvaságot: mi másban kereshettek volna menedéket a lágeri nők, mint a szerelemben? Számukra égi ajándék volt a szerelem, mely már szinte minden testiségtől ment volt, mert sokakat nem vitt rá a lélek, hogy a bokrokban szeretkezzenek vagy a barakkban, mindenki szemeláttára, meg a férfi sem volt mindig jó erőben, s a lágerőrség is csak azt leste, hol csaphat le a párocskákra, hogy azonmód karcerba dugja őket. A női visszaemlékezések szerint azonban a testiségnek ez a hiánya csak elmélyítette, lelkibbé tette a lágeri szerelmet: sokkal intenzívebb élménnyé, mint bármikor szabad életkörülmények között. Sokszor egy futó mosoly, egy udvarias gesztus elég volt arra, hogy éltes asszonyoknak egész éjjel ne jöjjön álom a szemükre. A szerelem fénycsóvája élesen hasított bele a lágerélet szennyes, komor sötétjébe.

N. Sztoljarova a „boldogság összeesküvését” olvasta le barátnőjének, egy moszkvai színésznőnek s Oszmannak, barátnője tanulatlan szénagyűjtő társának arcáról. A színésznő ráébredt, hogy őt még így soha senki sem szerette, filmrendező férjét és számtalan volt hódolóját beleszámítva. S ez elég volt neki ahhoz, hogy ne kívánkozzék el a szénaszállítástól, a nehéz testimunkától.

Pedig ez ám még csak a kockázat, életre-halálra megy, akár a háborúban! Csak egyszer kapják rajt őket, elvesztik megszokott helyüket, esetleg életüket is. Halállal packázó, heroikus szerelem ez, az ilyenben mélyül el, bontakozik ki az ember jelleme. Itt minden centinek áldozat az ára. (Anja Lehtonen, Ortauban, azon a húszperces úton ábrándult ki a szerelmeséből, melyen együtt haladtak a karcer felé a konvojőr kíséretében: a férfi gyáván rimánkodott bocsánatért.) Voltak hát, akik bennfentesek ágyasai lettek szerelem nélkül, de olyanok is voltak, akik nehéz testimunkára mentek s elpusztultak – szerelemből.

Az ilyen szívügyekbe néha olyan nők is belebonyolódtak, akik már rég maguk mögött hagyták fiatalságukat, az őrök nem győztek csodálkozni, „odakint” föl se lehetett volna tételezni róluk ilyesmit. Nem a nemi vágy vezette őket, csak táp nélkül maradt gondoskodó, anyás hajlamaiknak kerestek kielégülést: kellett nekik valaki, akit dédelgethetnek, akit a szájuktól megvont falattal táplálhatnak, akire moshatnak, stoppolhatnak. Szent volt nekik a közös ételes tálka, a jegygyűrűt pótolta. „Nem azért, hogy háljak vele, hanem hogy ebben az elállatiasodásban, míg naphosszat a betevő falatért s rongyokért öljük egymást a barakkban, arra gondolhassak: ma megfoltozom az ingét, aztán főzünk egy kis krumplit” – magyarázta Zubov doktornak egy asszony. Persze néha egyebet is akar a férfiember, muszáj neki engedni – s hát nem éppen akkor lepi meg őket az ellenőrzés? Így járt, szegény Polja mama, kórházi mosónő UnzsLagban. Korán elözvegyülvén, egész életét magányosan élte le, folyton a templomot bújta, most meg, férfi ágyában találták egy éjjel, mikor már vége felé járt a lágerbüntetése. „Hogy tehettél ilyet, Polja mama? – korholták az orvosok – Mikor úgy megbíztunk benned! Most aztán mehetsz közmunkára!” – „Bizony, vétkeztem – bólogatott az anyóka. – Az evangélium szerint bűnös nő vagyok, lágernyelven pedig…”

De mint egyéb GULag-intézkedések, a rajtakapott szerelmesek büntetése sem volt ment a részrehajlástól. Ha a szeretők egyike bizalmi volt, vagy egyébként kegyben állt a főnökségnél, vagy a munkája volt nélkülözhetetlen, akkor

éveken át is szemethunytak, tűrték a viszonyt. (Amikor UnzsLag női kórházának lágerjába egy kíséret nélkül utazó villanyszerelő érkezett, akinek szolgálataira igényt tartottak a szabad alkalmazottak is, a főorvosnő (nem-fogoly) hivatta a (fogoly) gondnoknőt s utasította: „Úgy intézze, hogy Muszja Butyenkónak legyen alkalma” – ennek az ápolónőnek a kedvéért jött ugyanis a szerelő.) Ellenben, ha csak egyszerű foglyok vagy pláne „fekete bárányok” voltak a delikvensek. teketória nélkül keményen megbüntették őket.

Mongóliában, a GulZsDSz-lágerban (vasutat építettek ott orosz rabokkal 1947-50-ben) a lágernacsalnyik két konvojkíséret nélkül mozgó lányt, akiket rajtakapott, hogy átjárnak a férfiszázadba a fiúikhoz, lóhoz kötözött, maga nyeregbe ült s *úgy hurcolta meg őket a pusztán*.[147] Ilyesmire még a Szalticsihák sem vetemedtek. De annál inkább a szolovkaiak!

Mivel állandóan üldözték, leleplezték és szétválasztották a lágeri párokat, azt gondolná az ember, hogy nem is igen fejlődhettek ki tartós kapcsolatok. Azonban tudunk esetekről, hogy az elszakítás után is fönntartották egymással a kapcsolatot, leveleztek egymással, szabadulásuk után pedig összeházasodtak. Ott van például B. Ja. S. orvos esete. Azelőtt egy vidéki egyetem docense volt. A lágerban annyi viszonya volt, hogy nem is számolta, egy ápolónőt sem hagyott ki, a többiről nem is beszélve. Így került a sor Z...-re is, vele azonban le is zárult a sor. Z... nem szakította meg terhességét, gyereket szült neki. B. S. hamarosan szabadult s akár haza is utazhatott volna, mivel ítéletéhez nem fűztek tiltó záradékot. Ám ő továbbra is ottmaradt a lágerban, már mint szabad orvos, csakhogy közel lehessen Z...-hez és gyermekéhez. Közben odahaza türelmetlenkedni kezdett felesége, maga jött el, hogy hazavigye. A férj elbújt előle a lágerzónában (oda nem követhette az asszony), ott lakott Z...-vel s onnan üzengetett ki feleségének, hogy tekintse véglegesnek válásukat s utazzon szépen haza.

De a lágeri hitveseket nemcsak felügyelők és parancsnokok választhatják el egymástól. Olyan fejetetejére állított ország az az Arhipelág, hogy ott éppen az választja el a férfit és a nőt, ami másutt csak erősítené kapcsolatukat: a gyermek születése. A szülés előtt egy hónappal egy másik lágerpontra szállítják a terhes nőt, ahol kórház és szülészeti osztály van s ahol éles hangocskák kiáltják világgá, hogy nem akarnak rabok lenni

[147] Ki tudja már, mi volt a neve? Ki találja meg őt? De úgyis hiába beszélnénk neki, csak csodálkozna: már mért lenne ő bűnös? Csak utasítást hajtott végre. Ne jártak volna a férfiakhoz, a kis szukák!

szüleik vétke miatt. A szülés után az anyát egy közeli speciális ún. *mamka*-lágerban helyezik el.

Álljunk meg itt egy pillanatra, lehetetlen meg nem állnunk. Mennyi öngúny, magunk kifigurázása van ebben a mamka szóban! „Mi nem vagyunk igaziak!...” A fogoly-nyelv szereti s fáradhatatlanul gyártja ezeket a kicsinyítőképzős szavakat: nem „anya”, hanem *mamka*, nem bolnyica (kórház), hanem *bolnyicska*, nem *szvidanyije* (látogató fogadása), hanem *szvidanka*, nem *pomilovanyije* (megkegyelmezés), hanem *pomilovka*, nem *volnij* (szabadszerződéses), hanem *volnyaska*, nem *zsenyitysza* (megnősülni), hanem *podzsenyitysza* (nősülni egyet, egy kicsit) – itt az igekötő fejezi ki a lekicsinylő gúnyt. De még a *csetvertnaja* (a 25 évi elzárás, a „negyedszázados”, mely 25 rubelt is jelent) a fitymáló *csetvertak* (25 kopejka) nevet kapta.

A nyelvnek, a szavaknak e folytonos kitekerésével a foglyok egyrészt arra céloznak, hogy Arhipelágon semmi sem valódi, minden „mű- és pótlék”, minden hitványminőségű. Másrészt arra, hogy ők nem rettegnek attól, amitől az emberek általában rettegni szoktak, ők számolnak azzal, hogy a gyógykezelés, amelyben őket részesítik, csak porhintés, akárcsak az a kegyelmi kérvény, amit kényszeredetten, minden remény nélkül írnak meg. Azzal pedig, hogy csak 25 kopekra becsüli, lenézését akarja kifejezni a fogoly még a gyakorlatilag életfogytiglani elzárással szemben is.

Szóval a *mamkák* saját külön lágerpontjukon laknak és dolgozgatnak addig is, míg konvoj-kísérettel átjárnak szoptatni az újszülött szigetlakókat. A gyermek ekkor már nem kórházban van, hanem „gyermekvárosban” vagy ahogy sokhelyütt nevezték: „apróságok otthonában”. A szoptatás befejeztével az anya nem látogathatja meg többé gyermekét, legföljebb kivételes kegyként, „példaadó munka és fegyelem” jutalmául (e mögött persze az van, hogy ne kelljen többé ott tartani az anyákat a közelben, hanem oda irányíthassák őket, ahol szükség van rájuk a termelésben). De az esetek többségében a nő nem tér vissza többé régi lágerpontjára, „lágerférjéhez” sem. Ami az apát illeti, ő egyáltalán nem láthatja gyermekét, míg á lágerban van. A gyerekek az elválasztás után még egy esztendeig a gyermekvárosban maradnak (ugyanolyan kosztot kapnak, mint a szabadon született gyerekek odakint, ezért a hozzájuk beosztott ápoló- és konyhaszemélyzet is jól él). Egy részük anya híján nem tud alkalmazkodni a mesterséges tápláláshoz és elpusztul. Az életben maradottakat egy év múlva normális gyermekotthonba küldik. A hím- és nőnemű szigetlakó gyermeke egyelőre tehát

elhagyja Arhipelágot, de kitűnő esélyei vannak oda visszatérni *kiskorú bűnözőként*.

Mondják, akik figyelemmel kísérték az ilyen gyermekek sorsát, hogy nem sok anya veszi magához szabadulás után gyermekét a gyermekotthonból (a kriminell-nők soha) – mintha átok ülne ezeken a boldogtalanokon, akik Archipelág miazmás levegőjével szívták tele először apró tüdejüket. Más anyák elmennek a gyereküket, vagy inkább elküldenek érte valami együgyű (sokszor vallásos) nagymamát. GULag pedig elbocsátja őket, hagyja, hogy csorba essék az állami nevelésen, odavesszen a szülőotthonba, a szülési szabadságba s az apróságok otthonába ölt kincstári pénz.

Azokban a háború előtti és alatti években, amikor a terhesség elszakította egymástól a láger-hitveseket, széttörte nehezen megtalált, minden erővel titkolt, mindenfelől fenyegetett s amúgy is állhatatlan kapcsolatukat – a nők mindent elkövettek, hogy ne legyen gyerekük. S Arhipelág ezúttal is más utakon járt, mint az ország: ugyanakkor, amikor országszerte tiltva volt az abortusz, amikor törvénnyel üldözték s nem egykönnyen adtak rá engedélyt, itt a lágerban szemethunytak, sőt kórházban hajtották végre az abortuszt, a vezetőség áldásával – nyilván így volt jobb a lágernak.

Abortuszra különben sem szánja rá magát könnyen a nő, de a lágerfogoly lelkét még fájdalmasabban marcangolja a dilemma: szüljön, ne szüljön? Mi lesz a gyermek sorsa? Ha a lágerviszonyok közt oly ritka szerencséje volt, hogy a szeretett férfitől esett teherbe, szabad-e akkor az abortusz mellett döntenie? De ha a szülést választja, akkor most rögtön el kell válniuk, s míg ő oda lesz, a férfi talán mással szűri össze a levet a lágerban. Meg aztán milyen lesz az a gyermek? (Ha a szülő nő disztrófiás, bizony sokszor nem lesz normális.) S ha a szoptatási idő letelte után elszakítják az anyjától – sok van ám még hátra a büntetésből! – vajon gondoskodnak-e róla? Nem teszik-e tönkre? Magához veheti-e valaha? (Némelyeknek ezt sem engedik meg.) Márpedig ha nem veheti, egy életen át emésztheti magát miatta! (Persze olyan is van, aki föl se veszi...)

<44. A Glebov-család>

Csak az vállalja bátran az anyaságot, aki számíthat rá, hogy kiszabadulása után egybekelhet gyermeke apjával. (Néha be is váltak az ilyen számítások. Itt van például A. Glebov és lágerfelesége húsz év elteltével: nagylányuk, 19 éves, még UnzsLagban született, gyönyörű teremtés, a kisebbik már a szabad életben született, tíz évvel később, miután lemorzsolták

lágeréveiket a szülei (lásd: 44. kép). Az olyanok is szültek, akik magát az anyaságot akarták megélni, akár a lágerban is, hisz csak egy életünk van. Az a kis élőlény, akinek anyamelled nyújtod, nem hamisítvány, nem „mű- és pótlék”. (Egy Lalja nevű nő Harbinban csak azért szülte meg második gyermekét, hogy még egyszer elmehessen a gyermekvárosba s láthassa az elsőt. Utána még egy harmadikat is szült, hogy visszamehessen megnézni az első kettőt. Miután letudta az öt esztendőt, sikerült mind a hármat épségben visszakapni s együtt kezdenie velük a szabad életet.) Akármilyen mélyre süllyedt is a lágerban a nő, az anyaság megerősítette őt emberi méltóságában s ha csak rövid időre is, egyenrangúvá tette őt a szabad asszonyokkal. Volt olyan is, aki így gondolkodott: „Igaz, hogy én fogoly vagyok, gyermekem azonban szabad!” – s féltékenyen követelte gyermeke számára ugyanazt az ellátást és bánásmódot, amilyent az odakünn születettek élveztek. Voltak aztán olyanok is, főleg a dörzsölt láger-nyanyák és vagánynők, akik az anyaságban csak egyéves lógási lehetőséget, esetleg korábbi szabadulást kerestek. Az ilyenek nem sokat törődtek gyermekükkel, látni sem akarták, azt sem tudták, él-e hal-e.

A Nyugat-Ukrajnából való anyák, de sokszor az egyszerűbb orosz népi típusok is, minden áron meg akarták kereszteltetni gyermeküket (a háború utáni években vagyunk már). Az erre való keresztet vagy csomagban kapták meg, furfangosan elbújtatva (a csomagvizsgálók be nem engedtek volna ilyen ellenforradalmi tárgyat), vagy egy lágerbeli ezermestertől rendelték meg kenyér fejében. Még szalagot is szereztek a keresztre, keresztelő ingecskét és fejkötőt varrtak. A fejadagból elspórolt cukorra s az Isten tudja, miből sütött parányi pirogra meghívták szívbéli barátnőiket. Mindig akadt valaki, aki imádkozni tudott (mindegy, mit), aztán meleg vízbe mártották a gyermekecskét, rátették a mellére a keresztet, s a sugárzó anya asztalhoz invitálta a társaságot.

Volt rá eset, hogy a szoptatós anyáknak (persze sohasem az ötvennyolcasoknak) kijött egy-egy soron kívüli amnesztia vagy csak egy rendelkezés, hogy korábban szabadulhatnak. Legtöbbször kisbűnösök és csibészlányok estek az ilyen rendelkezések alá, olyanok, akik részben éppen az ilyen előnyökre spekuláltak. Mihelyt az ilyen *mamkák* megkapták útlevelüket és vasúti jegyüket a közeli járási székhelyen, bizony, sokszor otthagyták gyermeküket, akire már nem volt szükségük, a váróterem padján vagy az első útbaeső verandán. (Dehát őket is meg lehet érteni: nem mindegyikre várt lakás, szívélyes fogadtatás a rendőrség részéről, előjegyzés és munka, ellenben

másnap reggel már nem hozták a helyükbe készen a lágerkosztot. Gyerek nélkül mégiscsak könnyebb volt új életet kezdeni.)

Valamikor 1954-ben a taskenti állomáson kellett eltöltenem egy éjszakát, pár lépésnyire egy lágerfogoly-csoporttól, valami soron kívüli rendelet alapján szabadultak és hazafelé tartottak. Körülbelül harmincan lehettek, egy egész sarkot lefoglaltak a váróteremből, zajongtak s zabolátlanul viselkedtek, mint ahogy illik GULag édesgyermekeihez, akik tudják, mitől döglik a légy – fütyültek a jelenlévő szabadokra. A férfinép verte a blattot, a mamkák hangosan veszekedtek valamin. Egyszerre az egyik mamka, a többieket túlkiabálva felugrott, lábánál fogva megragadta csecsemőjét s úgy odacsapta a kőpadlóhoz, csak úgy koppant a feje. Az egész *szabad* váróterem óbégatásba, sopánkodásba fogott: egy anya! hogy képes ilyet tenni egy *anya*!

Csak arra nem gondoltak, hogy nem anya volt az, hanem *mamka*...

Az eddig elmondottak mind „koedukációs” lágerokra érvényesek, hisz minden láger ilyen volt a forradalom első éveitől kezdve a második világháború végéig. Azokban az években az egész Szovjet Hazában talán csak az egy Novinszki Fogház (melyet a régi moszkvai női fogházból alakítottak) volt kizárólag nők számára fönntartva. Ez a kísérlet nem csábított szélesebb körű alkalmazásra s maga sem állt fenn valami sokáig.

Ám ép bőrrel bújva ki a kis híján elvesztett háború omladékai alól, Mesterünk s Gyámolunk gondolhatott immár alattvalói boldogságára is, szakíthatott időt magának az ő életük helyes mederbe terelésére is. Csőstül jutottak akkor az eszébe a hasznosnál hasznosabb, erkölcsösnél erkölcsösebb újítások, nem utolsó sorban a hím- nőnem elkülönítése, mindenekelőtt az iskolában és a lágerban (a továbbiakban bizonyára sorra vette volna az összes *szabad* intézményeket; Kínában szélesebb skálájú kísérletek folytak e téren).

Megkezdődött hát 1946-ban a nagy nemi elkülönítés, a férfiak és nők elválasztása, s 1948-ra végre is hajtatott. Külön szigetre küldték a külön nemhez tartozókat, ha pedig ugyanazon a szigeten voltak, a férfi- és a női-övezet közé fektették a jó öreg hűséges barátot, a tüskésdrótot.[148]

[148] Ma már nem tartják a Korifeus minden kezdeményét oly végtelenül tökéletesnek sokat át is adtak a feledésnek – a nemek elkülönítése Arhipelágon azonban továbbra is makacsul tartja magát. Már hogyne, mikor az olyan szörnyen erkölcsös!

De mint annyi más tudományosan kikalkulált és tudományosan megalapozott intézkedés, ez is váratlan, sőt fordított következményeket vont maga után.

A nők általános helyzete a termelő munkában jelentékenyen megromlott az elkülönítéssel. Korábban, a vegyes lágerokban sokan találtak munkát mint mosónők, ápolónők, szakácsnők, konyhalányok, raktárosok és elszámolók – most meg kellett válniok ezektől a helyektől, a női lágerokban pedig sokkal kevesebb ilyen feladatkör állt rendelkezésükre. *Közmunkára* hajtották ki hát a nőket, csak nőkből álló brigádokban kellett dolgozniuk, ami sokat rontott a helyzetükön. A nők ettől fogva mindent elkövettek, hogy teherbe essenek, ezt remélték minden futó találkozástól, minden alkalmi érintkezéstől. A terhesség nem járt többé a házastárstól való elválasztással, mint annak előtte, hisz a váláson már túl voltak, a bölcs Rendelet jóvoltából.

Az eredmény pedig az lett, hogy a gyermekotthonokba utalt gyerekek száma egy év alatt *megduplázódott*! (UnzsLag, 1948: százötven helyett háromszáz), pedig akkor sem volt több női fogoly, mint korábban.

„Mi lesz a neve a kislánynak?” – „Olimpiáda: Az „öntevékenységi olimpiász”-kor este vele teherbe.” Csupa megszokásból fönnmaradtak ugyanis a „kulturális tevékenységnek” e formái: az olimpiászok s élmunkás-találkozók, amikor férfi-kultúrbrigádok érkeztek a női lágerokba. A közös kórházak is megvoltak még – most ezekből is találkahelyek lettek. Mondják, hogy 1946-ban a szolikamszki lágerban, ahol csak szimpla cölöpsorra felszerelt ritka huzalú tüskésdrót választotta el a férfi- és női övezetet (s persze géppuska sem volt az őrtoronyban), a bennszülöttek mohón tolongtak a tüskésdrót két oldalán, a nők úgy tettek; mint mikor padlót sikálnak, s a férfiak hozzájuk fértek, anélkül, hogy átlépték volna a tilos határt.

Mert tud ám egyet-mást a halhatatlan Erosz! S nem is mindig szorul rá észokokra, mint amilyen a közmunka előli menekülés. Érezték a foglyok, hogy maradandó lesz az a választóvonal, egyre állandóbb, mint GULag minden intézménye.

Az elválasztás előtt még csak volt barátságra épült együttélés, lágerházasság, sőt szerelem, – mindezekből immár csak a nyers nemi ösztön maradt.

No, persze a vezetőség sem volt rest, s menetközben igazította ki a tudományosan megalapozott elmélet s a gyakorlat közti eltolódásokat. Húztak még egy-egy sor drótot, előzónákat

kerítve el mind a két oldalon. Majd látva, hogy ez sem elég, kétméteres falat emeltek, ugyancsak előzónákat hagyva.

Kengirben még ez a fal sem segített: a vőlegények átugráltak rajta. Akkor vasárnaponként (mert csak nem áldoznak ilyesmire termelésre szánt időből! Csak természetes, hogy szállásrendezésre szabadnapokat kell fordítani!) a fal mindkét oldalán önkéntes munkafelajánlásra szólították fel a népet: négy méterre növelték a fal magasságát. De – ezen már nevetni kell – a rabok kész örömmel tódúltak a vasárnapi munkára! A végleges búcsú előtt- fel akarták használni ezt az alkalmat kölcsönös megismerkedésre, egy kis tereferére a másik nem képviselőivel, jövendő levélváltás megbeszélésére.

Kengirben még tovább nőtt a fal: ötméteresre húzták föl s a tetejébe még szegesdrótot is, sőt idővel magasfeszültségű vezetéket (olyan nagy ereje van annak a fene Ámornak!) Végül még őrtornyokat is állítottak a szélekre. Ennek a kengiri falnak különlegesen fontos szerep jutott Arhipelág történetében (erről az V. rész 12. fejezetében). Hasonló falakat egyéb spec. lágerokban is emeltek (pl. Szpasszkban).

Képzelhetjük, mekkora ügybuzgósággal eszelték ki a rabtartók az egyik racionális intézkedést a másik után rabjaik és rabnőik elkülönítésére: számukra ez a világ legtermészetesebb dolga volt. Ugyanakkor nagy szemet meresztettek volna, ha őket magukat akarta volna valaki elválasztani a családjuktól.

A falak nőttek-nődögéltek, szegény Eresz ette kezét-lábát tehetetlenségében. Mivel pedig nem talált más megoldást, vagy fölemelkedett a plátói szerelem, álmodozó levelek régióiba, vagy lemerült a pocsolyába s homoszexualitássá fajult.

A levélkéket a kerítésen szokták átdobni, vagy az üzemben hagyták egy olyan rejtekhelyen, amelyben előre megállapodtak. A borítékra rejtjelezve írták rá a címet, úgyhogy ha elcsípték is, a felügyelők nem tudtak kiokosodni belőle, ki írta és kinek. (A levélváltásért akkor már lágerbörtön járt.)

Galja Venediktova emlékezései szerint néha látatlanban folyt le az egész ismeretség. (Aki valaha ilyen levélváltás részese volt, tudja, mennyi esztelen mámorral, kétség s remény közti ingadozással, hirtelen elcsüggedéssel jár az ilyesmi.) Abban a bizonyos Kengir-lágerban a litván nők a falon keresztül *házasságot kötöttek* soha életükben még csak nem is látott honfitársaikkal. Papjuk (ugyanolyan vattakabátos rab, mint ők) kiállította a házasságlevelet, hogy ez s ez a nő Isten előtt örökre hozzákapcsolta sorsát ehhez s ehhez a férfihoz. Ha egy ilyen

esküvőre gondolok két egymás számára ismeretlen fogoly között a fal két oldalán – s a katolikus nők szemében az ilyen kötelék szent volt s visszavonhatatlan – angyalkórust hallok énekelni. Olyan ez, mint amikor az ember a csillagos eget nézi: minden önérdektől mentes. Elérhetetlen magasságokban lebegnek ők e kicsinyesen számító, dzsesszre ugráló kor fölött.

A kengiri házasságoknak rendkívüli következményei lettek. Az ég meghallgatta könyörgésüket s közbelépett (lásd: V. rész, 12. fej.).

A nők (valamint orvosaik, akik az elkülönített zónákban kezelték őket) maguk tanúsítják, hogy rosszabbul bírták az elválasztást, mint a férfiak. Fokozottan ingerlékenyek, idegesek lettek. Rohamosan terjedt köztük a leszboszi szerelem. A fiatalok és zsengék sápadtan, karikás szemmel botorkáltak. A robusztus alkatúak fölcsaptak „férjeknek”. Akárhányszor zavarta is szét a felügyelő az ilyen párokat, legközelebb megint csak egy ágyban találta őket. Ilyenkor a „házasfelek” egyikét elküldték a lágerből. Viharos drámák játszódtak le, némelyek nekifutottak a szegesdrótnak, kitéve magukat az őrség golyóinak.

A SztyepLag karagandai osztályán, ahol kizárólag 58-as nőket tartottak – N. V. elbeszélése szerint – sokan reszketve várták a pillanatot, amikor a pol. tiszt elé idézik őket. Nem félelmükben, nem undorukban s gyűlöletükben reszkettek a vallatás előtt, hanem arra a gondolatra, hogy végre-valahára kettesben fognak maradni egy férfival, aki bezárkózik velük egy szobába.

Az elkülönített női táborok, akárcsak a korábbi vegyesek, tovább húzták az igát a *közmunkában*. Igaz, a női erővel történő fakitermelést papíron megszüntették 1951-ben (bizonyára nem azért, mert immár a XX. század második felébe léptünk). De például UnzsLagban az történt, hogy a férfilágerok sehogysem tudtak elkészülni a tervteljesítéssel. Noszogatásukra azt találták ki, hogy hadd szolgálják meg izzadságukkal ezek a bennszülöttek, ami minden élőlénynek ingyen jár ki e földtekén. Nőket kezdtek kivezényelni erdőmunkára, ugyanazon konvoj felügyelete alatt, mint a férfiláger lakóit, csak egy ösvény választotta el őket. A kitermelt anyagot teljes egészében a férfibrigád teljesítményeként könyvelték el, a normát azonban férfiaktól s nőktől egyaránt megkövetelték. Egy kétsávos nacsalnyik így bizgatta Ljuba Berezina „erdőfelvigyázót”: „Ha teljesíted a normát ezekkel az asszonyokkal, beküldöm hozzád a fülkébe Belenkijt!” De a férfimunkások is, már amelyik jobb erőben volt, elsősorban persze a pénzes bennfentesek,

megkenték a konvoj markát (az sem igen ugrálhatott a zsoldjából) s vagy másfél órára (míg le nem váltják a lekenyerezett őrt), beszabadultak a női zónába.

Ebbe a másfél órába ott a fagyos-havas erdő közepén sok mindennek bele kellett férnie: a párválasztásnak, a megismerkedésnek (hacsak előzőleg le nem levelezték a dolgot), alkalmas hely keresésének s az aktus végrehajtásának.

De minek mindezt fölemlegetni? Minek őrizzük azok sebeit, akik eközben Moszkvában vagy nyaralójukban laktak, újságokba irogattak, szónoklatokat tartottak, üdülőhelyekre s külföldre utazgattak?

Minek emlegetni mindezt, ha egyszer ma is így van? Írni ugyanis csak arról szabad, ami „többé nem fog megismétlődni”...

9.
A bennfentesek

Az első fogalmak egyike, amivel a lágerba lépő újonc találkozik, u „benyalós”, a *pridurok*. Azokat illetik a szigetlakók ezzel a csúfnévvel, akik ki tudták vonni magukat a kárhozottak közös sorsából, vagyis akiket kiemeltek a közmunkából vagy egyáltalán nem küldtek közmunkára.

Számtalan ilyen „bizalmi” él a Szigetcsoporton. Bármily szigorúan korlátozzák is a „B”-kategória, azaz a belső szolgálatosok arányszámát a lágerban, valamint a vezető káderekét az üzemben, mindig túllépik ezt a százalékhatárt, egyrészt, mert túlságosan erős az életben maradni vágyók tülekedése, másrészt, mert a tehetetlen lágervezetőség nem hír kisszámú segéderővel gazdálkodni s adminisztrálni.

Az Ig.ügyi Népbiztosság 1933-as statisztikája szerint a foglyok összlétszámának 22 százaléka foglalkozott a szabadságvesztés intézményeinek üzemeltetésével. Ebben a számban, a gazdasági munkaerőkön kívül, a foglyokból szervezett kebelbeli őrség is benne foglaltatik. De még ha az utóbbit leszámítjuk is, akkor is 17-18 százalékot kapunk, vagyis az összlétszám egyhatod részét. Ebből is látható, mily fontos lágeri jelenségről lesz szó ebben a fejezetben. De a bizalmiak száma többre rúg annál az egyhatodnál, hisz abban csak a lágerövezet bennfentesei foglaltatnak, s hol vannak még az üzemiek? Arról nem is beszélve, hogy a bizalmi-állomány folytonos változásnak van kitéve: a jelek szerint lényegesen többen jutnak, hacsak átmenetileg is, lágeréveik során bennfentes pozícióba. S ami a legfontosabb: az életben maradottak, a kiszabadultak közt óriási arányban vannak képviselve a bizalmiak, a hosszúbüntetésű ötvennyolcasok közt becslésem szerint kilenctized részben.

Majdnem minden hosszúbüntetésű rab, akinek gratulálhatunk, hogy túlélte a lágert, egész idő alatt, vagy legalábbis lágerévei többségében bennfentes volt.

Mert nem szabad elfelejteni, hogy a lágerok megsemmisítésre voltak beállítva.

Az élők osztályai közt soha sincsenek éles határok: fokozatos az átmenet az egyikből a másikba. Itt is áll ez: el vannak mosva a kontúrok. Általában lágerövezeti bennfentesnek kell tekintenünk mindenkit, aki munkanapon nem hagyja el az övezetet. A házimunkás élete jelentékenyen könnyebb, mint a

közönséges robotosé: reggel nem kell sorakozóra futnia, később kelhet föl, később reggelizhet, nem vonul konvojkísérettel munkába majd vissza a lágerba, nincs olyan szoros fegyelem alatt, nem fázik annyit, nem strapálja agyon magát, ráadásul előbb befejeződik a munkanapja is. Fűtött helyiségben dolgozik, vagy bármikor bemehet egy kicsit megmelegedni. Azonkívül rendszerint brigádhoz sincs kötve, magában tesz-vesz, mint a kisiparos, csak a felettesei sürgethetik, nem a társai. Mivel pedig gyakran éppen azoknak a feletteseknek dolgozik valami megrendelésre, hajszolás helyett inkább borravaló, kedvezmény jár ki neki, például engedélyt kap, hogy soron kívül ruhát, cipőt vételezzen. Még arra is van ideje, hogy fogolytársai csip-csup megrendeléseit teljesítse. Hogy hasonlattal éljünk, a házimunkás kb. a régi úriház belső cselédségének felel meg. A lakatos, az asztalos, a kályhás még nem bennfentes a szó szorosabb értelmében, ellenben a cipész, s még inkább a szabó már igen előkelő bizalmi-státust élveztek. A „szabó” nevezetnek olyan a csengése s jelentése is a lágerban, mint a szabad életben a „docens” címnek. (Ellenben ha egy igazi docenst hívnak „docensnek”, az merő gúnynak hangzik jobb, ha az illető nem teszi magát nevetségessé s lemond erről a megszólításról. A szakmák lágeri rangsora tökéletesen fordítottja annak, amit a szabad életben megszoktunk.)

A mosónők, ápolónők, mosogatólányok, fürdő-, fűtő- és kiszolgáló személyzet, kazánfűtők, péklegények, takarítók stb. bennfentesek ugyan, de alacsonyabb fajtájúak. Nekik bizony néha meg kell fogniuk a dolog végét s nem is csak úgy ímmel-ámmal. De legalább teli a bendő.

A valódi bennfentesek kasztjába ilyen beosztásúak tartoznak: szakácsok, kenyérszeletelők, raktárosok, orvosok, felcserek, borbélyok, a Kult. Nev. Osztály nevelői, a fürdő, a pékség, a raktár főnöke, a csomagkezelő, a barakkok rangidősei, gondnokok, munkafelelősök, könyvelők, a lágertörzs írnokai, a zónai és belső gazdasági mérnökök. Ezek már nemcsak hogy jól esznek s tisztességesen öltözködnek, nemcsak az emelgetéstől s a vele járó derékfájástól menekülnek meg, hanem – minthogy minden, amire csak szüksége van az embernek léte fönntartásához, az ő hatáskörükbe tartozik, – hatalmuk van az emberek fölött. Előfordul ugyan, hogy egymás közt klikk-harcokat vívnak, intrikálnak, ezt vagy azt kifúrják, amazt „beszerkesztik” helyette, összekülönböznek egy-egy fehérnépen, ám a melósok szürke tömegét zárt sündisznóállással tartják tisztes távolban, mint minden kiváltságos osztály a világon, mely nem kénytelen osztani a többség sorsát, minthogy a javak

elosztása véglegesnek tekintendő, mindenki maradjon a maga köreiben. Minél erősebb a lágerban a bennfentesek klikkje, annál többet bíz rájuk a lágerparancsnok, annál kevesebbet törődik maga az ügyvitellel. A proletárgürizők sorsáról, arról, hogy ki maradjon a lágerban s kit szállítsanak el a legközelebbi transzporttal, kizárólag a bennfentesek döntenek.

Az emberfajra jellemző kasztképző hajlandóságnak engedve a bennfentesek hamarosan rühelleni kezdik, hogy egy barakkban háljanak a köznéppel, ugyanazokon a *vagonkákon* s hogy egyáltalán vagonkán, nem pedig rendes ágyban, hogy egy asztalnál egyenek, egy fürdőben vetkőzzenek le velük s hogy azt a fehérneműt húzzák magukra, amely proliverejtéktől rongyolódott el. Ezért kisebb szobákon osztoznak meg kettesével, négyesével, nyolcasával, oda hozhatják feljavított kosztjukat, melyet ráadásul a tilosból is ki szoktak egészíteni, ott szokták megtárgyalni a láger-ügyeket, a kinevezéseket, egyének és egész brigádok sorsát, nem kockáztatva a melós vagy a brigádvezető keserű kifakadásait. A többiektől elkülönítve töltik szabadidejüket (mert nekik az is jut), külön váltanak nekik („individuális”) fehérneműt. A privilegizált kasztokra jellemző tapintatlansággal igyekeznek ruházatban is elkülöníteni magukat a lágeri csőcseléktől, ehhez azonban nincsenek túlságosan nagy lehetőségeik. Ha az adott lágerban a túlnyomó többség fekete vattakabátban vagy bekecsben jár, akkor ők kéket igyekeznek vételezni a raktárból, ha pedig a kék szín teng túl, akkor feketét. A szűk lágeri nadrágot pedig ki szokták adjusztáltatni háromszög alakú betétekkel a szabóműhelyben.

Az üzemi bennfentesek elsősorban mérnökökből, technikusokból, építésvezetőkből, előmunkásokból, műhelymesterekből, tervezőkből, normásokból, továbbá könyvelőkből, titkárnőkből és gépírónőkből kerülnek ki. A láger bennfenteseitől abban különböznek, hogy ők megjelennek reggelenként a sorakozón, hogy őrkísérettel (néha azonban anélkül) az üzembe vonuljanak. Üzemi beosztásuk privilegizált: nem kíván tőlük fizikai megerőltetést, nem csigázza el őket. Ellenkezőleg, sokan olyan helyzetben vannak, hogy tőlük függ a robotosok munkája, kosztja, élete. Bár a lágerövezetbe nincsenek úgy beépülve, igyekeznek ott is jó helyezést biztosítani maguknak s legalább részben ugyanazokat a kiváltságokat élvezni, mint a lágeri bennfentesek, ha nem versenyezhetnek is mindenben az utóbbiakkal.

Az ő kategóriájuk sem körvonalazható élesen: közéjük tartoznak a szerelők, műszerészek, földmérők, gépészek, gépápolók is – ők már nem a *termelés tisztjei*, nincs részük élet-

halál fölötti hatalomban, ezért nem is felelősek az emberek pusztulásáért (hacsak nem éppen ez általuk választott s üzemeltetett mechanizmus idézi elő azt a pusztulást). Különben egyszerű munkások ők is, csak intelligensebbek, esetleg némi kiképzést is kaptak. Mint minden fogoly, ők is *ködösítenek*, bebecsapják a vezetőséget, megpróbálják elhúzni egy hétig a félnapos munkát. A lágerban rendszerint a közrobotosok nívóján élnek, sokszor tagjai még a munkásbrigádnak is, csak az üzemi zónában várja őket jobb hely, egy kis nyugalom, s ha a *szabadok* éppen nincsenek bent a szobában vagy a fülkében, félretolhatják a kincstári munkát, hogy meghányják-vessék maguk között az élet problémáit, a múltat s a jövendőt, hogy kinek hány éve van még hátra, s hogy már megint úgy hírlik, hogy az ötvennyolcasokat (persze ők maguk is ötvennyolcasok) hamarosan le fogják váltani s *közmunkára* küldeni.

Ennek ugyancsak mélyenszántó, páratlanul tudományos megokolása van, hisz az osztályidegeneket szinte lehetetlen megjavítani, úgy bele vannak zápulva osztályhelyzetükből fakadó romlottságukba. Legtöbbjüket csak a sír lesz majd képes kiegyengetni. Ám amennyiben mégis megjavítható lenne egy részük, az természetesen kizárólag munkával, nehéz testi munkával képzelhető el, olyannal, amelyben ember pótolja a gépet. Az ilyen munka degradáló volna ugyan egy lágeri nacsalnyikra vagy felügyelőre nézve, de ez a munka tette valamikor emberré a majmot (furcsa módon azonban a lágerban éppen ellenkezőleg: majommá változtatja az embert). No, szóval kizárólag csak ezért, nem bosszúból, ugyan kérem! – csak mert mégiscsak volt valami reménysugár az ötvennyolcasok megjavítására, csak ezért rendelték el GULagnál, – méghozzá nem is egyszer – hogy az 58-as tc. alapján elítélt egyének sem a lágerövezetben, sem az üzemben nem tölthetnek be bizalmi állást. (Anyagi javakkal kapcsolatos pozíciók betöltésére csak azok alkalmasak, akik már a szabad életben kitűntek enyves ujjaikkal.) Minden bizonnyal betű szerint követték volna a lágerparancsnokok ezt a rendelkezést – nem úgy szeretik ők az ötvennyolcasokat! – ha azzal is tisztában nem lettek volna, hogy az összes többi cikkely alapján elítéltek közt sem találnának ötödannyi szakembert sem, mint az ötvennyolcasak közt. Az orvosok és a mérnökök szinte kizárólag ötvennyolcasok, s való igaz, hogy a szabadok közt sem akad náluk különb és megbízhatóbb munkaerő. Így történt, hogy a munkaadók, nyilvánvaló ellentmondásba keveredve a Páratlanul Tudományos Elmélettel, alattomban ötvennyolcasokat kezdtek becsempészni bizalmi állásokba (persze a legzsírosabbak azért csak megmaradnak a bűntényesek kezén, velük mégiscsak

könnyebben szót ért a vezetőség, a fenébe azzal a túlzott becsületességgel!). Alkalmazzák tehát őket, de a rendelet minden megújításakor (márpedig azt ugyancsak gyakran megújították), továbbá minden ellenőrzés előtt (márpedig ellenőrzőbizottságok is gyakran szálltak ki) könyörtelenül, teketória nélkül, a parancsnok nagyúri kezének egyetlen intésére *közmunkára* dobják ki az ötvennyolcasokat. Így hull darabokra egyetlen nap alatt a hónapok vesződségével összeügyeskedett mulandó jólét. Nem is annyira maga a kiűzetés teszi tönkre a bennfentesekké álcázott politikaiakat, sokkal többet emésztődnek, izgulnak a csapás közeledését jósló mendemondáktól. Ezek mérgezik meg szegény bennfentes napjait. Csak a bűntényesek élvezhetik háborítatlanul bennfentes pozíciójukat. Különben ha elvonul az ellenőrzés és lassacskán hanyatlásnak indul a munka, újra előszedik s bizalmi állásokba rakják a mérnököket, hogy a legközelebbi ellenőrzés előtt sietve kitegyék őket.)

De olyanok is vannak, akik nemcsak egyszerűen ötvennyolcasok, hanem Moszkva külön átkával is meg vannak bélyegezve, rá van vezetve a papírjukra: „kizárólag közmunkában alkalmazandó!” Sok kolimai fogoly neve mellett volt ilyen záradék 1938-ban. Az ilyenek számára bejutni a mosodába vagy a nemezcsizma-szárítóba az elérhetetlen álmok birodalmába tartozott.

Hogy is mondja a Kommunista Kiáltvány? „A burzsoázia minden hivatást, mely azelőtt általános tiszteletnek örvendett s melyekre áhítattal volt szokás fölnézni, megfosztott glóriájától” (ejnye, de jól idevág!). Fizetett bérmunkássá változtatta az orvost, a jogászt, a lelkészt, a költőt, a tudóst.[149] – De legalább megfizette őket! S megengedte, hogy szakmájukban dolgozzanak! De mit szólnánk, ha közmunkára, fakitermelésre küldte volna őket? Méghozzá fizetés nélkül? Kenyér nélkül? Igaz, hogy orvost ritkán küldtek nehéz testimunkára, hisz a nacsalnyikok családját is orvosok kezelték. Hanem a „jogászokat, lelkészeket, költőket és tudósokat” még véletlenül sem küldték máshová, mint közmunkára, a bizalmi posztok nem nekik jártak.

Külön kellene beszélni a brigádvezetők lágeri helyzetéről. Szorosabb értelemben ők nem tartoznak a bennfentes-kategóriához, de robotosoknak sem lehet tekinteni őket. Ezért rájuk is vonatkoztathatók ennek a fejezetnek a megállapításai.

[149] Marx és Engels, IV. k” 427. l.

A lágeréletben, akár a csatatéren, nincs idő fontolgatásra: ha bizalmi pozíció kínálkozik, meg kell ragadni.

Ám azóta évek, évtizedek múltak el, mi életben maradtunk, rabtársaink ellenben elpusztultak. Most, amikor az ámuldozó szabadok és a vállukat vonogató utódok előtt megpróbáljuk kicsit föllebbenteni a fátylat arról az embertelen s emberellenes világról, kénytelenek vagyunk szembesíteni azt mai lelkiismeretünkkel, szemügyre venni mai tudatunk világánál.

Azok között az erkölcsi problémák között, amelyek ezzel kapcsolatban fölmerülnek, a bennfentesek megítélése a legkényesebb s egyben a legfontosabb is.

Lágernovellám („Iván Gyenyiszovics egy napja”) hőséül robotost választottam, nem is választhattam mást, mert csak az ő szemszögéből észlelhetők igaz mivoltukban a lágerviszonyok (ahogy a háború teljes súlya is csak a közember szemszögéből mérhető le – de miért-miért nem éppen ő nem ír memoárokat). Ez a hősválasztás, valamint elbeszélésem némely élesebb kitétele botránkozást és sértődöttséget váltott ki egyes volt bizalmiakból – s mint már említettem, kilenctizedrészben éppen bizalmul: élték túl a lágert. Időközben megjelent a „bennfentes naplója” is, *Djakov: Amit átéltem*, a furfangos érvényesülésnek s az eszközöltben nem válogató kíméletlen élniakarásnak ez az önelégült dicshimnusza. (S éppen egy ilyen könyvnek kellett megelőznie az enyémet!)

Ama hónapokban, amikor lehetségesnek látszott a dolgok megvitatása, a bizalmiakról is megindult valami vitaféle, egyfajta globális kérdésfölvetés a lágerbizalmiak morális megítéléséről. De nálunk nem tűrik az olyan információt, mely minden oldalról megvilágítja a tényeket, sem az olyan vitát, mely a tárgy lényegét igyekszik megragadni. Ehelyett mindent csirájában fojtanak el, vigyázva, nehogy valami fény essen a pőre igazságra, mindent az évekkel egyre bővülő lomtár alaktalan dombjára hánynak, hogy évtizedekig heverjen ott érintetlenül, s már senkinek se legyen se kedve se módja kihúzkodni az ócskavas-halomból a rozsdamarta darabot: így kenték el mindjárt az elején a bizalmiakról induló vitát is, mely hamarosán lekerült a napilapok hasábjairól s csak magánlevelekben folyhatott tovább.

Mindamellett arra föltétlenül rá kellett mutatni, mi a különbség a bizalmiak és a robotosok helyzete közt a lágerban (ha nem is élesebben, mint amilyen éles ez a különbség a valóságban), s csak örülhetünk annak, hogy ez rögtön a lágertéma első fölmerülésekor megtörtént. De V. Laksin

cenzúrázott cikke[150] bizonyos túlzó kifejezéseket ereszt meg a lágermunkáról (mintegy azt a munkát magasztalva, mely emberrel pótolja a gépet s mely kiemelt bennünket a *majomi* állapotból), ami gyanús megvilágításba hozta a különben józan felfogású cikket s vele együtt részben az én novellámat is. Nem is mulasztották el a volt bennfentesek és soha lágert nem látott értelmiségi barátaik, hogy műfelháborodással föl ne csattanjanak: mi az, kérem, a rabszolgamunkát magasztaljuk? (A falrakási jelenetre céloztak az „Iván Gyenyiszovics”-ból.) Szóval „arcod verejtékével szolgáld meg a kenyered” – vagyis tégy úgy, ahogy GULag hatalmasságai kívánják tőled? *Mi* azonban éppen arra vagyunk büszkék, hogy kibújtunk a munka alól, nem adtuk rá a fejünket.

Most, hogy erre a támadásra válaszolok, sóhajtva teszem, abban a tudatban, hogy nem egyhamar fogják olvashatni, akiket illet.

Véleményem szerint nem válik egy értelmiségi díszére azzal dicsekedni, hogy lám, ő nem alacsonyodott le a fizikai rabmunkáig, hogy ő be tudott jutni az irodába. Az ő helyükben a múlt századi orosz értelmiségiek *csak akkor* engedték volna meg maguknak a büszkélkedést, ha egyidejűleg *fiatalabb testvérüket is megszabadították volna a rabszolgamunkától*. Mert hiszen Iván Gyenyiszovicsnak nem volt lehetősége, hogy irodába kerüljön s úgy meneküljön meg. Hogy legyen ármost *szegény öcsénkkel?* Hagyjuk cserben, hódoljon csak a rabszolgamunkának? (Hát persze, hogy azt tesszük! Talán nem hagytuk, hogy kolhozba kényszerítsék őket? Nem mi juttattuk oda őket?) Ha pedig ezt tesszük, akkor talán azt is megengedhetjük neki néhanap, no, csak egy-két órára, a fájront előtt, ha jól ment a falrakás – hogy örömét is lelje, munkájában? Hisz, ugyebár, bennünk is ébredt valami elégedettségféle ott a lágerban, ha vígan siklott a tollunk a papiroson s egy takaros fekete vonalat sikerítettünk a redisztollal? Hogy bírja ki Iván Gyenyiszovics azt a tíz évet, ha éjjel-nappal csak pokolba kívánja a munkáját? Hisz akkor fel kellene húznia magát az első gerendára!

S mit szóljunk Pavel Csulpenyov lehetetlenséggel határos históriájához? *Hét évet* töltött egyhuzamban favágással (méghozzá fegyelmi lágerban); hogy élhetett, dolgozhatott volna nap mint nap, ha nem lel értelmet s kedvet abban a munkában? Lágerparancsnokának is köszönheti, hogy túlélte, mert megbecsülte az a néhány kitartó munkását (ez sem mindennapi

[150] „Novij Mir”, 1964. 1. sz.

jelenség, az ilyen lágerparancsnok!), balándából annyit juttatott nekik, amennyi beléjük fért, éjszakai konyhamunkára pedig kizárólag a rekordosokat bocsátotta, ez volt a prémium! Egésznapos favágás után Csulpenyov mehetett kondérokat mosni, vizet föltenni, tüzet rakni, krumplit hámozni – éjjel kettőig. Akkor jóllakhatott s lepihenhetett három órára, a vattaruhát le se vetette. Egyszer, ugyancsak prémiumként, egy hónapon át ő szeletelte föl a kenyeret. Más ízben úgy biztosított magának egyhónapos nyugvást; hogy szándékoson megvágta magát (mivel élmunkás volt, nem gyanúsították meg). Ez volt minden. (Persze azért volt más is. Brigádjukban egy évig kocsiskodott egy asszon" vásári tolvaj, aki egyszerre két bennfentessel is összeadta magát: a faátvevővel és a raktárossal. Nem csoda, ha az ő brigádjuk állandóan túlteljesített, s ami a fő: a Gercsik lónak mindig volt zab, jól húzott az istenadta. Mert a ló zabporciója is a brigád teljesítményétől függött! Azért ne csak mindig az embereket sajnáljuk, néha a lovakat is.) Azonban mindent összevéve is: *hét év megszakítás nélkül fakitermelésben* – ez szinte a mondák világába tartozik. Hogy dolgozhatott volna hét évig, ha nem használja az eszét, ha nem alkalmazkodik s ha nem próbál valami jói is látni munkájában? Azt mondja Csulpenyov: csak enni adjanak eleget, akkor megfogjuk a dolog végét. Ilyen az orosz ember természete... Azt is kifundálta, hogy lehet „láncolatban" dönteni a fákat. Az elsőt úgy kell leejteni, hogy alá legyen támasztva, ne lógjon be, könnyű legyen legallyazni. A következő szálfát keresztbe, aztán ugyanúgy a többit, egyiket a másik utána Ily módon az ágak elégetésére is elég egy-két helyen tüzet rakni, kevesebbet kell cipekedni. Hajszálpontosan, tetszés szerinti irányban tudta dönteni a fát. Mikor a litvánok a kanadai favágók ügyességéről meséltek neki: hogyan vernek bele a földbe egy cöveket, csupán a kidőlő fatörzs súlyával, egyszerre fölélénkült: „Gyertek, próbáljuk meg mi is!" És sikerült!

Summa summarum: olyan az emberi természet, hogy néha még a keserves, sokszor elátkozott munkában is megmagyarázhatatlan módon kedvét leli, játéknak, bravúrnak fogja föl. Magam is fizikai munkás voltam két évig, volt alkalmam tapasztalni ezt a furcsa jelenséget: egyszerre csak érdekelni kezdett a munka, mint olyan függetlenül attól, hogy rabszolgamunka s az égvilágon semmi hasznom sincs belőle. tippen egy fal rakása közben éltem át azokat a különös perceket (különben nem írtam volna róla), később az öntödében és az ácsbrigádban, sőt egyszer olyankor is, amikor a nagykalapáccsal kellett szétvernem egy vasöntvényt. Engedjük meg hát Iván

Gyenyiszovicsnak is, hogy ne gyűlölje mindig kényszerű robotját s ne roskadozzon mindig annak terhe alatt.

Azt hiszem, ebben egyetérthetünk. Ennyit ellenfeleim is elismernek, de csak akkor, ha a legkisebb vád sem hull a bizalmiak fejére, akik sohasem keresték arcuk verejtékével a kenyeret.

Verejtékkel vagy nem: az az egy biztos, hogy mindig siettek eleget tenni a GULag főnökség parancsainak (mert ha nem, mehettek volna közmunkára), s olyankor nem takarékoskodtak tudásukkal, szakismereteikkel sem. A bizalmi állások ugyanis egyetlen összefüggő láncolatot alkotnak a láger és a lágerhoz tartozó üzem vezetésében, maguk a bizalmiak pedig ennek a láncnak „kvalifikált”, különös gonddal kimunkált szemei, nélkülük (ha minden fogoly egyszerre leköszönne a maga bizalmi állásáról) *széthullana a kizsákmányolás egész rablánca*, az egész lágerrendszer! Ilyen magas képesítésű szakembereket, ekkora tömegben, olyanokat, akik hosszú évekre hajlandók volnának ezért a fizetésért vállalni ezt a kutyaéletet, ítéletnapig sem tudnának verbuválni a szabadok közt.

Akkor miért nem mondtak le? Miért nem tépték szét Kascsejev, a mesebeli gonosz varázsló láncát?

A bizalmi posztok a kizsákmányolás kulcspozíciói. Miért csak a normások? Hát a számvivők, akik asszisztálnak nekik, ők talán ártatlanabbak? Miért csak az építésvezetők? Hát a technológusok nem hibásak? Van-e olyan bizalmi állás, mely ment a szolgai meghunyászkodástól s nem részese az egyetemes terrornak? Csak az szolgálja-e a sátánt, aki a Kult. Nev. Osztálynál nevelősködik s a *keresztapánál* előszobázik? Hát N” a gépírónő, valóban csak gépírónő-e? Ugye hogy egyben az adminisztráció közege is? S mint ilyen, bizony legépel olyan rendelkezéseket is, melyek még véletlenül sem a rabok javát szolgálják. S ha a pol. tiszt, akinek nincs külön gépírónője, vele gépelteti le a vádiratot vagy a feljelentések kivonatolt anyagát, fogolytársairól vagy olyanokról, akik ma még szabadok s holnap már rabok lesznek? Bizony, ilyesmit is legépel s befogja a száját, nem figyelmezteti a veszélyeztetettet. De ne menjünk messze, vegyünk csak egy apró bennfentest, mondjuk a láger lakatosát: talán nem gyárt megrendelésre kézibilincset, nem erősíti meg a rácsot a karcer ablakán? Vagy az irodánál maradva: mondjuk, egy tervező valóban olyan ártatlan-e? Nem szolgálja-e az ő munkája is a kizsákmányolás rendszerét?

Meg nem foghatom, mennyivel nemesebb és tisztább az a sok értelmiségi rabszolgamunka a fizikai munkánál.

Nem Iván Gyenyiszovics verejtékezésén kellene háborogni, inkább azon a békés toll-percegtetésen ott az irodában!

Vagy itt vagyok én, aki büntetésem felét egy *saraskán*, egy „paradicsomi szigeten” töltöttem. El voltunk különítve Arhipelág többi szigetétől, semmit sem láttunk a rabszolgaságból – de talán nem éppen ilyenek a bennfentesek? S vajon tágabb értelemben, tudományos munkánkkal nem ugyanazt a Belügyminisztériumot s azzal együtt nem ugyanazt az elnyomó rendszert szolgáltuk mi is?[151]

Nem rajtunk keresztül valósul-e meg minden rossz, ami csak történik Arhipelágon vagy akár az egész földkerekségen? S még mi hányjuk Iván Gyenyiszovics szemére, hogy „hordja a téglát”! Bizony, több van abban a falban a mi tégláinkból!

A lágerban egész más természetű vádakat s panaszokat lehet hallani: hogy a bennfentesek a gürizők nyakán ülnek, előlük eszik el az ételt, az ő rovásukra vészelik át a lágert. Elsősorban a lágerzóna bennfenteseit érik ilyen vádak s nem is alaptalanul. Mert ki az, aki szűken méri ki Iván Gyenyiszovics kenyerét? Ki az, aki vizet loccsant a cukrára s így rövidíti meg? Ki a ludas, hogy a zsír, hús, tésztaféle nem jut a közös kondérba? Már maga az a mód is gyanús, ahogy ezek a zónai bennfentesek verbuválódnak. Egy ilyen pozíció megszerzéséhez – melytől élelem s ruházat függ – rámenősség, ravaszság, hízelgés szükséges, megtartani pedig csak könyörtelenséggel, lelkiismeretlenséggel lehet (az a legbiztosabb, ha valaki fölcsap besúgónak). Persze, minden szabály alól van kivétel és saját emlékezetemből is tudnék felhozni ellenpéldákat, meg tudnék nevezni önzetlen, becsületes lágerbizalmiakat – csakhogy az ilyenek nem maradtak meg valami sokáig a helyükön. A jólszituált zónai bennfentesek többségéről bízvást elmondhatjuk, hogy átlagosan sokkal több lelki romlottság és rosszakarat halmozódott föl bennük, mint Arhipelág többi lakóiban. Nem véletlen, hogy a lágerparancsnokok ilyen állásokba szokták bedugni volt cimboráikat, azaz a lebukott gebistákat és emvédéseket. Ha a Sahti-körzet MVD-főnökét egyszer lecsukják, az nem fog erdőmunkára kerülni, hanem UszolLag parancsnoki lágerpontján bukkan föl, mint munkaügyis. Ha pedig az emvédés Borisz Guganavra jár rá a rúd („Mért is szedtem le a keresztet a

[151] Ez a probléma már túlmutat Arhipelág határain: egész társadalmunkat érinti. Vajon a mi műveltjeink, technikai és humanista értelmiségünk tagjai nem voltak-e az elmúlt évtizedek folyamán gyűrűk Kascsejev rabláncában s tágabb értelemben *bennfentesek*? Találunk-e a túlélők és befutottak: tudósok, zeneszerzők, kultúrtörténészek közt, még ha a legbecsületesebbek voltak is, csak egyet is olyant, aki a köz javát többre tartotta volna saját életénél?

templomtoronyról: azóta nincs szerencsém!") – konyhavezető lesz belőle a Reseta állomás melletti lágerban. De ehhez a bandához igen könnyen odasodródnak egészen más-szőrűek is: az a krasznodari orosz vizsgálóbíró, aki a német megszállás alatt az „ifjú gárdát" vallatta[152], megbecsült munkaügyis lett OzerLag egyik lágerében. Szása Szidorenkó, volt felderítő, aki nagyon is sietett a németek fogságába esni s még annál is jobban szolgálatukba szegődni s kémkedni nekik, a Kengir-lágerba került, mint főraktárnok. A németeket okolta sorsáért, rajtuk szokta kitölteni a bosszúját. Alig aludtak el az esti létszámellenőrzés után, az egész napi robottól elcsigázva, Szidorenkó részegen beállított a barakkba s falrengető hangon elüvöltötte: „Nyemci! Achtung! Nótát, az istenit! (A németek álomittasan, rémülten ültek föl a priccseken és rázendítettek a Lili Marlenre.) – No és milyen emberek lehettek azok az irodások, akik késő ősszel egyingesen küldték haza Loscsilint?[153] Hát az a cipész Burepolomban, aki szemrebbenés nélkül egy darab kenyeret adott az éhező Ansz Bernstein új tiszti csizmájáért?

Ahogy ott üldögélnek a tornácon, békésen dohányozva s a lágerügyekről tereferélve, ki gondolná, miféle emberek vannak közöttük?

Persze, egyet-mást ők is fel tudnak hozni a maguk mentségére, helyzetük megvilágítására. Nézzük például I. F. Lipaj szenvedélyes levelét:

„A fogoly élelemadagját mindig, mindenütt, mindenki könyörtelenül s szemérmetlenül dézsmálta. Amit a bennfentesek loptak saját szükségletükre, az volt a legkevesebb. Azok a bizalmiak pedig, akik nagyobb zsákmányra tették rá a kezüket, kényszerítve voltak erre (?). Az adminisztráció hivatalnokai, szabadok és foglyok egyaránt, *megkövetelték a baksist* a lágerosztályok hivatalnokaitól, főleg a háborús években; az osztályok hivatalnokai a lágerpontok hivatalnokaitól, az utóbbiak pedig a raktárból vették ki, a konyhától vonták el a foglyok rovására. A legfalánkabb cápák nem a bennfentesek voltak, hanem a szabad vezetők (Kuragin, a „csálésipkás", meg Ignatcsenkó, az Észak-Dvina Lágerközpontnál), ezek nem „loptak", egyszerűen kivették a raktárból, de nem ám pár kilót, hanem zsákszám és hordószám! De még ezek sem csak a maguk

---

[152] Ennek az ügynek valódi háttere alighanem erősen eltér még a Fagyejev-féle első változattól is – de ne hagyatkozzunk ezúttal bizonyos lágeri mendemondákra.

[153] Az ő csodálatos (vagy nagyon is szokványos) történetéről többet olvashatunk majd a IV. rész 4. fejezetében.

részére, nekik is osztozniuk kellett valakikkel. A fogoly-bennfenteseknek meg főhetett a fejük, hogyan könyveljék el, tusolják el az egészet. Aki pedig vonakodott, azt nemcsak hivatalából rakták ki, hanem szigorított fegyelmi lágerba utalták. Így rostálta a vezetőség kénye-kedve szerint a bizalmiak állományát, kipótolva a hiányt a fizikai munkától rettegőkből, a széltolókból és a tolvajokból. Ha pedig egyszer bíróság elé került egy lopásügy, a raktároson s a könyvelőn verték el a port, a fejesek mosták a kezüket, hisz elismervényt nem adtak. S próbált volna csak a raktáros a főnökség ellen vallani, azt maga a vizsgálóbíró minősítette provokációnak.”

Hát igen, így egészen másképp fest a dolog…

Egy jó ismerősöm, talpig becsületes asszony, Natalja Miljevna Anyicskova a sors kifürkészhetetlen szeszélyéből a lágeri pékség főnöke lett. Rögtön az elején rájött, hogy a kisütött kenyérből (a foglyok fejadagjából) egy részt naponta rendszeresen kiküldenek a lágerból, a pékek ennek fejben egy kis lekvárt és vajat kapnak a szabad dolgozók boltjából. Kereken megtiltotta ezt az úzust, nem hagyta kivinni a kenyeret a lágerból. Ettől kezdve azonban a kenyér vagy sületlen maradt, vagy elégett, vagy nem lett kész időre (a pékek hibájából) a raktár megvonta a lisztet, a lágerparancsnok pedig (aki leginkább érdekelve volt az üzletben) nem adott lovakat a szállításhoz. Anyicskova pár napig folytatta a harcot, de aztán megadta magát – a munka pedig egy csapásra megjavult, attól fogva minden simán folyt.

Megengedem, hogy egy lágerbizalmi ki tudta vonni magát az általános lopásból, de az már nehezen elképzelhető, hogy azokról a kedvezményekről, melyek kivételezettsége folytán álltak rendelkezésére, le tudott volna mondani – például egy soronkívüli üdültetésről, feljavított kosztról, jobb ruháról és fehérneműről, kényelmesebb szállásról. Nem hiszem, hogy van olyan szent bizalmi, aki semmit, de semmit sem óhajtott volna e felkínált javakból. Az ilyentől félni kezdtek volna a többi társak s kimarták volna maguk közül. Közvetve vagy közvetlen, akarva vagy akaratlan, de mindenik részesült a javakból s ennyiben bizony a robotosok számlájára élte világát.

Aligha lehetett folttalan egy lágeri bennfentes lelkiismerete.

Pedig azt még meg sem kérdeztük, milyen eszközökkel jutott hozzá állásához. Persze az is lehet (bár ritkábban), hogy kétségbevonhatatlan szaktudása segítette be (pl. egy orvost vagy az esetek nagy részében az üzemi bizalmiakat). A karrier kifogástalan indokolása lehet a rokkantság. De ez sem mindig

elegendő: sokszor nem megy a keresztapa pártfogása nélkül. Vannak persze, hogy úgy mondjuk, „semleges” eszközök: némelyek régi börtöni ismeretség révén jutnak be, mások valamely csoport kollektív támogatásával (legtöbbször nemzetiségi alapon – némely kisebbség igen ügyes az ily esetiben s következetesen megszállja a bizalmi posztokat; aztán a kommunisták is csendes szolidaritást tanúsítanak egyuras iránt).

Van aztán még egy fontos kérdés: hogy viselkedett az illető, miután ő maga kiemelkedett, társaival, a szürke igavonók tömegével szemben? Fejébe szállt-e a dicsőség, gőgös és goromba lett-e, feledve, hogy valamennyien Arhipelág polgárai vagyunk s múlékony a mi hatalmunk?

Végül, ami az előbbieknél is lényegesebb – mert nem elég, hogy nem ártottál rabtestvéreidnek: hasznukra voltál-e valamiben? Arra használtad-e, ha csak egyszer is, helyzetecset, hogy kiállj a közösség javáért? Vagy mindig csak a. magad javát tartottad-e szem előtt?

Ami az üzemi bizalmiakat illeti, velük szemben jogosulatlan lett volna olyan vádak hangoztatása, hogy „eleszik a többi elől a falatot”, vagy hogy „társaik nyakán ülnek”. Hogy a robotos nem kap fizetést, az nem azért van, mert ő eteti az üzemi bizalmiakat, hiszen az utóbbiak munkája sincs megfizetve, ugyanaz a feneketlen hordó nyel el mindent. De a többi erkölcsi kérdést velük kapcsolatban is föltehetjük, ők is szinte kötelesek elfogadni a mindennapi kedvezéseket, ők nem mindig tiszta eszközökkel jutották állásukba s őket is megkísérti a kevélység ördöge. Végül rájuk is áll a kérdések kérdése: mit tettél a közösség érdekében? Bármi keveset! Hacsak egyetlen egyet is?

Igenis voltak olyanok, akik, mint Vaszilij Vlaszov, nyugodtan azt felelhetik, hogy tettek valamit társaikért. S már nem is jár rá a nyelvünk arra, hogy „bennfenteseknek” nevezzük az ilyen tisztafejű, okos embereket, akik a lágeri elnyomást kijátszva úgy intézték, hogy a munkától ne csak meghalni lehessen, hanem élni is; Arhipelágnak ők a hősei: becsapták ugyan az üzemet is, a lágert is, de nem azért, hogy maguknak legyen, hanem mert elkötelezettséget és felelősséget éreztek a rájuk bízott nyájért. Elsősorban a mérnökök közt voltak ilyenek. Áldja meg őket az ég!

Ám a többieknek nem jár dicséret. Semmi okunk piedesztálra emelni őket. S nekik sincs joguk Iván Gyenyiszovics fölé tolni magukat, csak mert megúszták az alantas rabszolgamunkát, s mert nem rakták arcuk verejtékével a falat.

S abból sem ildomos tőkét kovácsolni, mondván, hogyha minket, az agytrösztöt, nehéz testimunkára fognak, az nekünk kétszeres szenvedés, mert nemcsak a munka emészt, hanem a lelki gyötrelem is, mindattól, amit átélünk s amit a fejünkben forgatunk s amivel szemben tehetetlenek vagyunk; éppen ezért az igazság is így kívánja, hogy mi mentesüljünk a közmunkától, kulizzanak csak a bárdolatlanabbak s érzéketlenebbek. (Azt a „kétszeres szenvedést” előbb be kéne bizonyítani!)

Ahhoz, hogy valaki minden „helyezkedésről” lemondjon a lágerban s hagyja, hogy a nehézségi erő lehúzza a fenékre, nagyon állhatatos szívűnek, nagyon tiszta lelkiismeretűnek kell lennie, büntetése nagyobbik részét maga mögött kell tudnia s bőven kell kapnia hazai csomagokat – különben egyenlő volna az öngyilkossággal.

Ezért mondja D. Sz. L...v, ősz lágerveterán, hálás-bűntudatosan: hogy ma élek, az azt jelenti, hogy valaki más került helyettem a kivégzendők listájára; hogy ma élek, az azt jelenti, hogy valaki más fulladt meg helyettem a bárka fenekén; hogy ma élek, az azt jelenti, hogy nekem jutott az a húsz dekával több kenyér, amelynek hiánya valakit sírba vitt.

Nem szemrehányásképp írom ezeket. Amit már az elején föltettem magamban, ahhoz fogom tartani magam ezután is: könyvemmel inkább igazolni, mint vádolni kívánom azokat, akiket meggyötörtek, akiket meghajszoltak, akiket keserű dilemma elé állítottak. Igen, igazolni, így helyesebb, így méltányosabb.

De ugyanakkor, mikor magadnak megbocsátod, hogy a túlélést választottad a pusztulás helyett, ne vess követ meggondolatlanul arra, aki kénytelen volt beérni silányabb osztályrésszel. Már találkoztunk ilyenekkel ebben a könyvben. S még többel is fogunk találkozni.

* * *

Arhipelág olyan ország, amelyben érvénytelenek a diplomák, ahol az vagy, aminek állítod magad. Egy fogolynak egyáltalán ne legyenek papírjai, tehát oklevele se legyen. Egy új lágerpontra érkezve latolgathatod, minek add ki magad ezúttal.

A lágerban jó, ha valaki felcser, borbély, harmonikás – feljebb már nem merem folytatni a rangsort. Akkor sem patkolsz el, ha bádogos, üveges, autószerelő vagy. De jaj neked, ha genetikus találsz lenni, vagy urambocsá filozófus, nyelvész vagy művészettörténész: sorsod meg van pecsételve. A *közmunkán* két hét leforgása alatt beadod a kulcsot.

Nem egyszer gondoltam arra, hogy fölcsapok felcsernek! Hány irodalmár, hány filológus úszta meg Arhipelágot ezen a réven! De sose tudtam rászánni magam. Még csak nem is az ún. vizsga miatt (volt annyi orvosi ismeretem, mint más iskolázott embernek, ehhez járult még a latin is, valahogy kivágtam volna magamat), de elképzelnem is borzasztó volt, hogy injekciót kell adnom, mikor nem tudok. Ha a gyógykezelés nem állt volna egyébből, mint tablettákból, kanalas orvosságból, borogatásból és köpölyözésből, akkor rászántam volna magam.

Az Új-Jeruzsálemben kapott leckéből leszűrve, hogy a pallérkodás ocsmány hivatal, a következő lágerban, ahova kerültem: a Kaluga-vámnál lévőben, már a küszöbön, a kapuőrségnél azt füllentettem, hogy normás vagyok (ezt a szót a lágerban hallottam először, halvány gőzöm sem volt róla, mi lehet az a normás, de reméltem, hogy valamiképpen a *matézissel* van összefüggésben).

Hogy pedig már a küszöbön, már a kapuőrségnél hazudnom kellett, az azért volt, mert az üzemegység parancsnoka, a langaléta, hajlotthátú, mogorva Nyevezsin alhadnagy külön lejött, az éji óra ellenére, hogy kikérdezze az új transzportot. Neki ugyanis reggel már tudnia kell, kit hová tegyen – akkora volt benne a buzgóság. Fürkésző pillantását végigsiklatta csizmába gyűrt tiszti nadrágomon, hosszúszárnyú köpenyemen, szolgálatkészséget és felajánlkozást sugárzó arcomon, néhány kérdést tett fel a normázásról (magam véleménye szerint ügyesen válaszoltam, csak később jöttem rá, hogy Nyevezsin két szóból tisztába jött velem). Reggel nem kellett kivonulnom: szóval megnyertem a csatát. Két nap múlva aztán kinevezett... de nem ám normásnak, nem bizony! Excelsior! „Termelési vezető" lettem, vagyis a munkaügyisnél is magasabb, a brigádvezetők felettese! Csöbörből vödörbe. Megérkezésem előtt még csak nem is tudtak ilyen tisztségről. Micsoda buzgó kopónak látszhattam! Hát még milyenné idomított volna Nyevezsin!

De megint csak derékba tört a karrierem, Isten megóvott: Nyevezsint még azon a héten leváltották épületanyag hűtlen kezeléséért. Nagyon erős egyéniség volt, pillantása hipnotizált, hangját sem emelte föl, a szakasz vigyázzba merevedve hallgatta. Kora (ötvenen már túl volt), lágertapasztalata, könyörtelensége révén már rég az NKVD generálisai között lett volna – mondják, egyszer már alezredességig fölvitte – de nem bírta féken tartani tolvaj-szenvedélyét. Mint belső kádert sohasem állították bíróság elé, csak posztjáról váltották le s mindig lejjebb nyomták a rangját. Lám, most még az

alhadnagyságnál sem tartott ki. A helyébe kinevezett Mironov hadnagyból hiányzott a pedagógusi türelem, de az én fejembe se akart beleférni, hogy morzsoló-kalapácsnak szánnak. Mironov teljes mértékben elégedetlen volt velem, még ambiciózus referátumaimat is bosszúsan tolta félre:

– Te még írni sem tudsz tisztességesen, darabos a stílusod. – És az orrom alá dugta Pavlov előmunkás jelentését, így ír, aki tud írni:

„A tervteljésítés csökkenésének egyes faktumait analizálva megállapíthatjuk:

1) a rendelkezésre álló épületanyag elégtelenségét,

2) a brigádok hiányos ellátottsága végett szerszámokkal,

3) a munka megszervezésének tökéletlensége folytán a technikai személyzet részéről,

4) ugyancsak a biztonsági berendezésekre sem fordíttatik elég figyelem.”

E stílus becse abban rejlett, hogy minden anomáliát az üzemvezetőség nyakába varrt, a lágervezetőséget semmiben sem marasztalta el.

Különben ez a Pavlov, volt tankos (a lágerban is bőrsisakot hordott) szóban is így fejezte ki magát:

– Ha maga ért a szerelemhez, akkor bizonyítsa be nekem, hogy mi a szerelem. (Igen otthon volt ebben a témában: a nők, akiknek dolguk volt vele, kórusban magasztalták. A lágerban nem csinálnak különösebben titkot az ilyesmiből.)

A következő héten tehát szégyenszemre kihajtottak közmunkára, Vaszja Pavlovot pedig kinevezték a helyemre. Minthogy azonban nem veszekedtem vele az állásért s nem tiltakoztam leváltásom ellen, nem küldött földmunkára, hanem a mázolóbrigádba osztott be.

Valami kézzelfogható haszon maralt azonban éhből a pünkösdi királyságból: mint „termelésvezetőt” a bennfentesek különszobájában, a lágerbeli kiváltságosok két szálláskörletének egyikében helyeztek el. Minthogy Pavlov már úgyis a másik különszoba lakója volt s mikor kimustráltak, éppen nem volt méltóbb pályázó az ágyamra, néhány hónapig bent maradhattam.

Akkor csak kézzelfogható előnyeit értékeltem ennek a szobának: vagonkák helyett rendes ágyak, egy éjjeliszekrény két-két személynek (nem pedig egy egész brigádnak; nappalra

bezárták az ajtót, bent lehetett hagynia holmit; végül egy félig legális villanyrezsó: nem kellett a nagy közös platni körül tülekedni az udvaron. Annyira rabja voltam elkínzott, rémült testemnek, hogy akkor csak ilyesmire volt szemem.

Csak most, hogy kedvem támadt beszámolni arról, milyenek voltak ott a szobatársaim, csak most látom, mi volt annak á szállásnak legfőbb előnye. Mert sem szívbeli hajlandóság, sem a társadalmi kasztok útvesztője soha többé az életben össze nem hozott, össze nem hozhatott volna olyan emberekkel, mint Beljájev repülőstábornok és Zinovjev emvédés… nem tábornok ugyan, de valami olyanféle.

Most már tudom, hogy egy író sosem engedhet haragjának, undorának, megvetésének. Hevesen félbeszakítottál valakit? Azzal, hogy nem hallgattad végig, elvesztetted a kulcsot nézeteinek rendszeréhez. Utáltál és kerültél valakit? Ezzel elszalasztottál egy számodra teljességgel ismeretlen karaktert, éppen olyat, amilyenre szükséged volna mint írónak. De későn kapcsoltam, hogy én mindig olyan emberekre szántam időt és figyelmet, akik csodálatot, rokonszenvet vagy részvétet keltettek bennem. Ezért már úgy látom a társadalmat, ahogy a Holdat látja az ember, mindig ugyanazt a felét.

De ahogy a Hold, a *libráció* következtében, alig észlelhető ingadozásokkal a másik feléből is megmutat nekünk valamit, úgy ez a szoba is; a maga szörnylakóival, bepillantást nyújtott egy tőlem teljesen idegen emberi világba.

Alexandr Ivanovics Beljájev repülőtábornokot (a lágerban is úgy hívta mindenki: „generális”) már az első napon, az első sorakozónál föltétlenül észrevette minden újonnan érkezett. Nemcsak magas, karcsú termetével vált ki a szürkésfekete, tetves lágermasszából, hanem pompás bőrkabátjával is – nyilván külföldi árú, ilyent nem lehet látni Moszkva utcáin (az ilyenek autón suhannak) – de még annál is feltűnőbb *előkelő idegenségével*. Még a sorban állva, tökéletes mozdulatlanságában is népes volt kifejezésre juttatni, hogy semmi köze a körülötte tolongó csőcselékhez, hogyha agyonütik, sem fogja megérteni, hogy került ő ezek közé. Egyenes derékkal, emelt fővel nézett el a tömeg fölött, mintha egy egészen más, számunkra láthatatlan parádéra figyelne. Mikor pedig megkezdődött a kivonulás, és az őr egy lapos fadarabbal a szélső foglyok hátára csappantva számolta a kilépő ötös csoportokat, Beljájev (az üzemi bennfentesek brigádjában) igyekezett nem a szélére kerülni. Ha mégis odakerült, kényesen összerándult és

félrehajolt elhaladtában az őr előtt, egész hátával tudomására hozva, mennyire megveti. Nem is mert hozzáérni az őr.

Mikor még termelési vezető, tehát fontos nacsalnyik voltam, így ismerkedtem meg a tábornokkal: az építési irodában, ahol ő a normás segédjeként dolgozott, láttam, hogy cigarettázik, s hozzáléptem, hogy tüzet kérjek. Udvariasan engedelmet kértem s már hajoltam is az asztal fölé. Beljájev kurtán elrántotta cigarettáját az enyémtől, mintha attól félne, hogy megfertőzöm, elővette elegáns nikkelezett öngyújtóját s letette elém. Inkább kockáztatta, hogy bepiszkolom, elrontom az öngyújtóját, minthogy leereszkedjék egy szívességig és tüzet adjon. Zavarba jöttem. S mindig így tett, valahányszor egy vakmerő arra vetemedett, hogy tüzet kérjen, mindig drága öngyújtóját rakta elébe, így tarolva le s véve el a kedvét későbbi próbálkozásoktól. Ha pedig valaki akkor csapott le rá, amikor éppen rágyújtott, s gyorsan odadugta a maga cigarettáját is, ő nagy lelkinyugalommal eloltotta a gyújtót, ráerősítette a kupakot s úgy rakta a kérő elé. Így adta tudtára, mekkora áldozat ez tőle. Az irodában tolongó szabad előmunkások és fogoly brigádvezetők, ha éppen egyik sem „égett”, inkább kimentek az udvarra tüzet keresni, mint hogy tőle kérjenek.

Miután szobatársak s ráadásul ágyszomszédok lettünk, megállapíthattam, hogy fogoly-állapotában elsősorban a finnyásság, a megvetés és a méltatlankodás-uralkodott el rajta. Nemcsak ő maga nem tette be a lábát a lágeri ebédlőbe, de még Prohorovval sem hozatta be magának a főtt ételt, csali a kenyeret. De ahogy ő azzal a szegény kenyérrel elbánt, az is párját ritkította egész Arhipelágon. Mint valami mocskos békát, úgy vette kézbe – mart mások is hozzáértek, akik fölvágták és fatálcára rakták – s mind a hat oldalán megfaragta késével. Ezt a hat levágott szeletkét soha oda nem adta volna senkinek, se Prohorovnak, se az öreg takarítónak: saját kezűleg dobta a szemétgyűjtőbe. Egyszer bátorkodtam megkérdeztem, miért nem adja Prohorovnak. Gőgösen vetette föl ősz kefehajjal borított fejét (olyan kurtára nyíratta, hogy frizurának is elment, nemcsak lágeri sörtének): – „Egyszer a Lubjankában egy cellatársam arra kért, hogy megehesse a levest, amit meghagytam. Valósággal undorodtam. Nem bírom elviselni, ha valaki ennyire le tud alacsonyodni!” Ő tehát azért nem adott kenyeret az éhezőnek, hogy le ne alacsonyítsa őket!

A tábornok azért őrizhette meg olyan könnyen ezt a fennkölt lelkületet, mert a négyes troli épp a láger kapuja előtt állt meg, s minden áldott nap déli egy órakor, amikor ebédszünetre bejöttünk a lágerba az üzemből, a tábornokné

leszállt a trolibuszról az őrbódé előtt. Hőtartó ételhordóban meleg ételt hozott, alig egy órája főtt meg a tábornok házi tűzhelyén. Hétköznap nem találkozhattak, olyankor a vertuháj adta be az ételhordót. Vasárnap azonban félórát együtt ülhettek az őrszobán. Mondják, hogy az asszony mindig könnyes szemmel távozott: Alexandr Ivanics rázúdította mindazt a keserűséget, sérelmet, mely egy hét alatt fölgyülemlett büszke szenvedő lelkében.

Beljájev ellentmondást nem tűrően megállapította, hogy „a lágerban nem szabad csak úgy egyszerűen ládában tartani a holmit vagy élelmet, még a lakat sem elegendő. A ládának okvetlenül vasból kell lennie és csavarokkal kell hozzáerősíteni a padlóhoz." S megfellebbezhetetlenül fűzi hozzá a megokolást: „A lágerban száz ember közül nyolcvan csirkefogó!" (csak azért nem mond kilencvenötöt, nehogy beszélgetőpartnerek nélkül maradjon). „Ha majd egyszer odakint találkozom valakivel az *itteniek közül* s az illető meg talál szólítani, azt mondom neki, hogy elment az esze, soha életemben nem láttam!"

„Mennyire idegeimre megy ez a közös szoba!" – panaszkodott (pedig csak hatan voltunk) – „Ha legalább akkor lehetnék egyedül, zárt ajtó mögött, amikor eszem!" Lehet, hogy ezt célzásnak szánta: menjünk ki, amikor ő eszik? Talán azért akart éppen evés idején egyedül lenni, mert olyasmit hoztak neki, amiben egyikünknek sem vásik a foga? Vagy azért, mert a bőség rejtegetése az éhezők elől már szinte a vérükben van a hozzá hasonlóknak?

Beszélgetni azonban szeretett velünk, ezért aligha érezte volna magát olyan jól egy különszobában. Többnyire csak ő vitte a szót: tele szájjal, ellentmondást nem tűrő hangon beszélt önmagáról: *„Nekem* ugyan más lágert ajánlottak, olyant, ahol nagyobb a kényelem..." (El is hiszem, hogy neki még válogatni is joga volt.) „Nálam ilyesmi nem fordulhat elő..." „Tudja, *én*..." „Mikor *én* angol-egyiptomi Szudánban voltam..." – a folytatás már nem lényeges, valami érdektélen história; a hangsúly azon a harsonás bevezetésen van, hogy „amikor én angol-egyiptomi Szudánban voltam..."

Tényleg sokat utazott, sok mindent látott. Ötvenen alul volt még, jól tartotta magát. Csak az volt furcsa, hogy repülőtábornok létére egyetlen harci bevetésről, de még csak közönséges repülésről sem számolt be. Ellenben, saját bevallása szerint, ő volt a vezetője repülőgép-vásárló delegációnknak, melyet a háború alatt küldtünk az Egyesült Államokba. Úgy látszik, Amerika megrendítő hatást gyakorolt rá. Jól be is

vásárolt akkor. Azt nem méltóztatott közölni velünk, hogy tulajdonképpen miért csukták le, de nyilván ebben az ő amerikai kiküldetésében vagy Amerikáról való áradozásaiban keresendő az ok. „Apám[154] azt tanácsolta, hogy valljam magam bűnösnek.[155] De én megkötöttem magam: „Inkább kapjak kétszerannyit, de akkor is ártatlan vagyok!" Úgylehet a rendszer szemében valóban ártatlan volt, mert nem kétszerannyit, hanem feleannyit kapott: rongyos öt-évet – nagyszájú tizenhatéveseknek is többet szoktak adni.

Ahogy elnézem és hallgatom, ezt gondolom magamban: No lám! ennek is durva ujjak tépték le a rangjelzéseit (képzelem, hogy csavargatta a nyakát!), ezt is megmotozták, boxba majd rabomobilba gyömöszölték, fegyveresen kísérték („kezeket hátra!") – most pedig még azt sem tűri, hogy lényegtelen dolgokban ellenvéleményen legyen valaki, a lényegesekről nem is szólva (de az olyanokat úgysem tárgyalja meg velünk. arra legföljebb Zinovjevet érdemesíti). El nem ismerte volna, hogy másnak is igaza lehet, nemcsak neki! Egyszerűen képtelen volt arra, hogy érvekkel meggyőzesse magát, mindennel tisztában volt, mielőtt még meghallgatta volna érveinket. Milyen lehetett akkor, amikor a vásárló bizottság elnökeként ott Nyugaton képviselte a Szovjetuniót? Kiszidolozott bálvány? Kifürkészhetetlen Szfinx? Az „Új Oroszország" szimbóluma, ahogy azt Nyugaton elképzelik? De mi lesz, ha valaki kérelemmel fordul hozzá? Hogy ráförmed, hogy rámászik, mihelyt bedugja a fejéh az ajtón! Megértené az ember, ha valami régi katonacsalád sarja lett volna, de nem: az önhittségnek erre az ormára úgy sikerült feltornásznia magát, mint első generációs szovjet tábornoknak! A polgárháború alatt még bocskoros parasztgyerek lehetett a Vörös Hadseregben, talán még a nevét sem tudta leírni! Hogy nőtte ki magát ilyen gyorsan? Mindig a választottak társaságában, vonaton, üdülőben, mindig a hozzá hasonlók közt, vasalt kapuk és belépési engedélyek mögött elsáncolva.

Milyen lehet a többi? Azok sem különbözhetnek tőle valami nagyon. „A háromszög szögeinek összege 180 fok" – igen, de csak addig, amíg ez a tétel nem veszélyezteti az ő kiváltságaikat, karrierjüket, külföldi kiküldetéseiket! Mert ha veszélyezteti, akkor leharapják a fejét annak, aki háromszöget rajzol, szétverik a paloták timpanonjait, határozatot hoznak, hogy ezentúl csak radiánokban szabad kifejezni a szögek nagyságát.

---

[154] Neves szovjet ügyvéd.
[155] Tehát az ügyvéd ugyanazt tanácsolta, ama a nyomozó követelt.

Máskor meg arra gondolok: hát én? Belőlem talán nem tudtak volna húsz év alatt ilyen tábornokot csinálni? De még mennyire!

Pedig ha meggondolom, nem is olyan rossz ember ez az Alexandr Ivanics. Jóízűen nevetgél, amikor Gogolt olvassa. Ha jó hangulatban van, minket is megnevettet. Bölcs mosolya van. Nem tudtam volna gyűlölni, még ha akartam volna sem, míg ott feküdt a szomszéd ágyon mellettem. Nincs kizárva, hogy idővel valóban jó ember lesz belőle. De ahhoz szenvednie kell, sokat kell szenvednie.

A lágerétkezőbe Pavel Nyikolajevics Zinovjev sem szokott járni, s ő is szívesen hozatta volna be kintről, éthordóban, az ebédjét. Nagyon zokon esett neki, hogy a másodhegedűs szerepét kellett játszania Beljájev mellett s minden tekintetben alulmaradnia. De a szükség nagy úr: Beljájev ugyanis vagyon-elkobzás nélkül megúszta, nála azonban konfiskáltak, ha nem is mindent. Készpénzt, bankbetétet igen, azonban kényelmes, fényűző lakását meghagyták neki. Érthető, hogy másról sem mesélt nekünk, mint erről a lakásról, soha meg nem unva, bő lére eresztve, apróra leírva a fürdőszoba csodáit. Meg volt győződve arról, hogy nekünk ugyanakkora gyönyörűség hallani ezeket a részleteket. Még aforizmát is gyártott a témáról: negyvenen fölött annyit ér az ember, amilyen a lakása! (Mesedélutánjait Beljájev távollétében tartotta, mert az ugyan meg nem hallgatta volna, átvette volna a szót, de nem ám hogy a maga lakásáról beszéljen, ő ugyanis intellektuellnek tartotta magát, hanem mondjuk Szudánról.) Sajnos, szokta mondani Pavel Nyikolajevics, a felesége beteg, a lánya kénytelen dolgozni, nincs aki behordja neki az ebédet. Egyébként vasárnap is igen szerény csomagocskákat szokott kapni. Fanyalogva bár, bele kellett törődnie az elszegényedett dzsentri sorsába. Annyira még tellett a büszkeségéből, hogy az ebédlőbe ő se tette be a lábát: nem bírta azt mocskot, a csámcsogó-szürcsölő *plebs*t – azonban a balándát és a kását behozatta a szobába Prohorovval s megmelegítette a platnin. Ő is szívesen körbe nyírta volna a kenyerét, csakhogy nem volt más kenyere, ezért beérte azzal, hogy platni fölött forgatva mind a hat oldalán megsüsse a mikrobákat, melyek rátapadtak a szeletelők és Prohorov kezéről. Szóval az ebédlőbe nem járt, sőt időnként a balándáról is le tudott mondani, de az már megfért kurtanemesi önérzetével, hagy finoman kolduljon: „Nem kaphatnék egy kis kóstolót abból. a remek süteményből? Oly rég nem ettem ilyen jót...

Általában messzemenően nyájas és udvarias volt, hacsak föl nem borzolódott valamin. Udvariassága különösen szembeötlő volt Beljájev indokolatlan gorombaságával összehasonlítva. Kívül-belül begombolkozott lénye, megfontolt rágcsálása, óvatos-tapintatos viselkedése Csehov hősét, a „tokba bújt embert” juttatták eszembe. Annyira talál e hasonlat, hogy akár abba is hagyhatom jellemzését, hajszálra ugyanolyan volt, csak nem tanítóban, hanem generálisban. Arra még gondolni sem lehetett, hogy akár csak egy pillanatra is igénybe vegye valaki a villanyrezsót, ha Pável Nyikolájevicsnak is éppen akkor voltak tervei vele: úgy nézett a vakmerőre, mint az áspiskígyó, s ha nem sietett lekapni a fazekát, jött a haddelhadd! Egy ideig könyvet próbáltam levinni magammal a végeláthatatlan vasárnap-délelőtti létszámellenőrzésre (nem irodalmat, dehogy! csak fizikát), s olvastam a hátak fedezékében. Ó, micsoda kínszenvedést okoztam ezzel Pavel Nyikolajevicsnek! Ilyen fegyelemsértés! A *sorban*, mindennél szentebb sorakozónál olvasni! Leplezetlen, szándékos kihívás, fitogtatott zabolátlanság! Nyíltan nem utasított rendre, de olyan pillantásokkal méregetett, oly fájdalmas fintorokat vágott, sóhajtozott, dörmögött – no meg aztán a többi bennfentesek is annyira megbotránkoztak viselkedésemen, hogy le kellett mondanom az olvasásról s egy órán keresztül bamba tétlenségben álldogálnom. (A szobában pedig megint csak nem lehetett olvasni, mert ott meg a meséket volt kénytelen hallgatni az ember.) Egyszer egy lány, könyvelő az irodában, késve jött a reggeli gyülekezőre, s emiatt a bennfentes-brigád átvonulása a munkazónába öt teljes percnyi késedelmet szenvedett – vagyis nem elsőnek, hanem utolsónak vitték ki a brigádot. Jelentéktelen ügy, a munkaügyis és a felügyelő szóvá sem tette, ám Zinovjev, a maga jellegzetes kékesszürke puha szövetből készült köpenyében s szabályszerűen föltett ellenzős sapkájában (csillag már nem volt rajta), szemüveggel az orrán – dühös sziszegéssel fogadta a későn jövőt: „Mi a fenét piszmog annyit? Mi meg csak ácsorogjunk itt maga miatt!” (Nem állhatta meg, hogy ne szóljon! Idegeire ment az az öt perc! Valósággal belebetegedett!) A lánynak sem kellett több: hirtelen megfordult és gyönyörűségtől csillogó szemmel vágott vissza: „Csúszómászó! Szarjankó! Csicsikov! (Miért éppen Csicsikov? Alighanem a „tokba bújt” Belikovot tévesztette össze Gogol hősével...) Fogd be azt a lepcses pofádat!... – és így tovább, hasonló stílusban s még úgyabbul. Csak gyorsan pergő éles nyelvét forgatta, de úgy látszott, mintha keze használata nélkül is sűrűn osztogatná neki a nyakleveseket, mert a generális tejfehér, lányos bőrén piros foltok ütöttek ki, fülei bíborvörösen

égtek, ajka rángatózott – de akárhogy ette is a méreg, egy szót sere szólt, egy mozdulatot sem tett a maga védelmére. „Mit csináljak? – panaszkodott még aznap nekem. – Ha egyszer olyan *javíthatatlanul egyenes* természetem van! Az a bajom, hogy itt sem tudok leszokni a fegyelemről. *Kénytelen* vagyok figyelmeztetni a körülöttem lévőkét, fegyelmező hatással lenni rájuk.”

Mindig idegeskedett a reggeli kivonulásnál: alig várta, hogy odaérjen a munkahelyére. Mihelyt a bennfentes brigádot bebocsátották az üzemi zónába, tüntető igyekezettel húzott el a ráérősen ballagó társak mellett, szinte futólépésben ért az irodába. Talán azt akarta, hogy észrevegye a főnökség? Aligha az járt a fejében. Vagy talán hogy a foglyok lássák példás buzgalmát? Ebben már lehet valami. De mindenekfölött az a vágy ösztökélte, hogy minél előbb elszakadjon a tömegtől, kimeneküljön a lágerzónából, bevegye magát a tervező osztály csöndes dolgozószobájába és ott... – talán hogy azt tegye, amit Vaszilij Vlaszov: törje a fejét, mint lódíthatna egyet a munkásbrigádok szekerén? Dehogy! Csak hogy órák hosszat lopja a napot, fújja a füstöt, új amnesztiáról ábrándozva s egy másik íróasztalt, egy másik dolgozószobát álmodjon maga köré, csengőkkel, telefonokkal, parancsait leső titkárnőkkel s feszengő kérelmezőkkel.

Nem sokat tudtunk róla. Nem szokott beszélni MVD-múltjáról, se rangjáról, beosztásáról, munkája természetéről – benne is megvolt az egykori emvédések szokásos „gátlásossága”. De szürkéskék köpenye szakasztott olyan volt, amilyennek leírják a *Fehér-tenger Csatorna* c. album szerzői, s még a lágerban sem gondolt rá, hogy lefejtse zubbonyáról és nadrágjáról a kék szegélyeket. Amolyan igazi, hamisítatlan lágerpoklot bizonyára nem volt alkalma megismerni két esztendei raboskodása alatt sem, nem kóstolta Arhipelág keserű örvényeit. Ezt a mi lágerurakat nyilván saját kérelmére adták neki: lakása csak néhány megállóra volt ide trolibusszal, valahol a Kaluga-téren. Naiv gyanútlanságában; nem is sejtve, micsoda ellenséges környezet veszi körül itt, néha elszólta ínagát a szobában, hogy jól ismerte Kruglovot (a leendő minisztert), Frenkelt, Zavenyagint s más GULag fejeseket. Egyszer azt is kikottyantotta, hogy a háború alatt a Szizrany-Szaratov-i vasútépítés egyik legnagyobb szakaszán volt nacsalnyik, szóval a Frankel-féle GULZsDSz-nél. Hogy értsük ezt? Mérnök nem volt, tehát csak a lágerigazgatóságon lehetett nacsalnyik. Amolyan „Kleimichel”, a kis aranyos? Annál fájdalmasabb lehetett ilyen magasságokból lepottyanni szinte a

szürke lágerfogoly színvonalára. A 109-es cikkelyt kapta, vagyis többet *markolt*, mint amennyi rangja szerint megillette volna. Hét évvel megúszta, de csak mint *kebelbeli* (vagyis húszra is rászolgált). A sztálini amnesztia elengedte hátralévő büntetése felét, már csak kettő volt hátra. De az is úgy nehezedett rá, mintha semmi híja sem lett volna a *tízesnek*.

Szobánk egyetlen ablaka a Nyeszkucsnij-kertre nézett. Közvetlen közelben, majdnem ablakmagasságban libegtek a fák csúcsai. Szemünk előtt folyt le a természet minden változása: hófuvás, olvadás, az első rügyek ütközése. Pavel Nyikolajevics, ha éppen nem bosszankodott valamin s nem búsult mértéken felül, oda szokott állni ez ablakhoz s halkan, kellemes hangon rázendített:

„Aludj, te szív, és álmodj szépeket,
A múltat visszahozni nem lehet...”

No lám! Micsoda kedves vendéghez van szerencsénk! De hány rabtestvérünk sírvermét hagyta azon a vasút-szakaszon?

A Nyeszkucsnij-kert zónánkkal határos szögletét dombok takarták el a sétálók elől, intim zug volt ez, ha nem számítjuk, hogy mi, tarkoponyájúak, odaláttunk ablakainkból. Ebbe a rejtekbe csalta május elsején virágosruhájú babáját egy hadnagyocska. A park felől itt fedezve voltak, velünk pedig csak annyit törődtek, mintha kutyák vagy macskák néznék őket. A tiszt derekasan smárolta a kislányt ott a fűben, de az sem volt a szégyellősek fajtájából..

„...A messze szálltat el nem érheted,
Hiába hívod régi kedvesed.”

Egyáltalán, olyan volt ez a mi kis szobánk, mintha társadalmunk modellje lett volna. Egy emvédés és egy tábornok korlátlan uralma alatt éltünk. Csak az ő engedélyükkel használhattuk a villanyrezsót (pedig *nemzeti vagyon volt*), ha ők nem tartottak igényt rá. Egyedül ők voltak hivatva dönteni olyan kérdésekben, hogy szellőztessünk-e vagy ne, hova tegyük a lábbelit, hova akasszuk a nadrágot, mikor legyünk csöndben, mikor aludjunk, mikor ébredjünk. Pár lépéssel odább nyílt a folyosóról a nagy közös hodály, ahol dühöngött a demokrácia s a köztársaság, kijárt a „kapd be” meg a „nyald ki” minden tekintélynek – de itt nálunk privilégiumok voltak s amennyiben ragaszkodtunk hozzájuk, minden tekintetben tisztelnünk kellett a törvényt. Miután lecsúsztam holmi rossz mázolóvá, hallgass lett a nevem, én lettem a proletár, akit minden pillanatban ki lehet hajtani közmunkára. Prohorovot, a parasztot, bár névleg az

üzemi bennfentesek „brigádvezetője” volt, csak azért tették be-ebbe a hivatalba, hogy legyen csicskásuk a generálisoknak: hordja nekik a kenyeret és a lábosokat, tárgyaljon a felügyelőkkel és takarítókkal, elvégezze a piszkos munkát (ő volt az a muzsik, aki – mint Szaltikov-Scsedrin novellájában – jóltartott két generálist). Mi tehát mindnyájan a diktatúra járószalagjára kerültünk. De hol van s miképp helyezkedik a nagy orosz értelmiség?

Doktor Pravgyin (nem én találtam ki neki ezt az „igazság barátja” nevet), idegorvos, lágerpontunk orvosa, hatvan esztendős. Eszerint a forradalom már negyvenes éveiben találta, jelleme az orosz szellemi élet virágkorában alakult ki a lelkiismeretesség, becsület és nemzeti érzés jegyében. Már külsőre is: hatalmas, impozáns fő, hullámzó ezüst-sörénnyel, melynek közelébe se merészkedett a lágeri nyírógép (az eg. ügyi főnök különös kegyéből). Arcképe a világ legtekintélyesebb orvosi szaklapjának fedelét is ékesíthette volna, minden ország büszke lehetett volna egy ilyen egészségügyi miniszterre. Diagnózisainak hitelét egy megtermett, saját becsének teljes tudatában lévő orr támogatta. Mozdulatai méltóságot, megbízhatóságot sugároztak. Az egész doktor olyan terebélyes volt, hogy alig fért meg az egyszemélyes vaságyon, itt is, ott is lelógott egy darabja.

Hogy milyen volt ideggyógyásznak, nem tudom, föltehetőleg jó – ám csak valami ráérős, kedélyes korban és semmi esetre sem állami kórházban, hanem magánlakásán, ahol réztábla díszeleg a tölgyajtón s egy állóóra dallamos ütései jelzik az idő múlását; semmi sem hajtja az embert, senkinek nem tartozik felelősséggel, saját lelkiismeretén kívül. Mindez azonban a múlté, azóta alaposan ráijesztettek, egy életre agyonrémisztették. Nem tudom, ült-e korábban is, kihúzták-e a polgárháború alatt az ágyából, hogy agyonlőjék (nem lett volna csoda), de revolver sem kellett ahhoz, hogy beleevődjék a rettegés. Elég volta mozgókórháznál dolgoznia, ahol óránként kilenc páciensben volt megszabva a „norma”, s éppencsak rákoppinthatott a térdükre a kiskalapáccsal – meg az a mindenféle bizottság: Munkaképesség-ellenőrző Bizottság, Üdülési Beutaló Bizottság, Sorozóbizottság, melyekbe belekényszerítenék, hogy mást se tegyen, csak újra meg újra aláírja a nevét, annak tudatában, hogy bármelyik aláírás a fejébe kerülhet, mert ezt meg ezt az orvost már lecsukták, amazt már megfenyegették, de te csak írd alá továbbra is azt a töméntelen bulletint, záradékot, szakvéleményt, tanúsítványt, bizonyítványt, kórlapot, s éld át minden aláírásod előtt a hamleti

tanácstalanságot: fölmentsem vagy ne mentsem föl? Alkalmas vagy nem alkalmas? Beteg vagy nem beteg? Egyfelől a páciensek esedezése, másfelől a felsőbbség fenyegetése, csoda-e, hogy a halálra rémült doktor elveszti a fejét, habozik, citerázik, százszor is megbánja minden döntését?

De még ez is csak hagyján, ez is akkor volt még, mielőtt letartóztatták. Ám mióta rásütötték, hogy a nép ellensége s a nyomozó úgy megfélemlítette, hogy közel volt a szívbénuláshoz (képzelem, hány ártatlant bemártott rémületében, talán az egész orvosi kart), azóta önmaga árnyéka csupán. Egy egyszerű inspekció a lágeri eg.-ügyi parancsnoknak, egy minden orvosi képzettség híján lévő idült alkoholistának a látogatása akkora izgalmat és fejvesztettséget idézett elő nála, hogy még a közérthető orosz nyelven fogalmazott kórlapokat sem tudta elolvasni. Kételyei ilyenkor megsokszorozódtak, még kevésbé ismerte ki magát a lágerélet buktatói közt, s nem tudta, adhat-e fölmentést valakinek, akinek 37,7 fokos láza van, nem kap-e ezért, megrovást. Tanácstalanságában hozzánk, szobatársaihoz szokott fordulni. Lelki egyensúlyát csak olyankor nyerte vissza kis időre, legfeljebb egy napra, ha kapott egy elismerő szót a lágerparancsnoktól vagy legalább valamelyik apró nacsalnyiktól. Ilyenkor egy napig biztonságban érezte magát, harmadnap azonban újra kezdődtek a kétség és félelem mardosásai. Egyszer egy borzasztóan sürgős transzportot indítottak a lágerból, oly nagy volt a sietség, hogy a fürdőt sem értek rá befűteni (még jó, hogy nem hajtották a jéghideg fürdőbe a pőre foglyokat). A főfelügyelő Pravgyin elé tett egy papírt, igazolja aláírásával, hogy a szállítandó foglyok átestek az előírt orvosi vizsgálaton. Pravgyin, mint mindig, ezúttal is engedett a kényszernek, de mit szenvedett ezután! Betámolygott a szobába s úgy rogyott az ágyra, mint akit leszúrtak, kezét a szívére szorítva nyöszörgött, nem is hallotta vigasztaló szavainkat. Már valamennyien elaludtunk, ő azonban csak szívta egyik cigarettát a másik után, az árnyékszékre futkosott, végre éjfél után magára szedte a ruháját s eszelős arccal állított be a naposszolgálatot teljesítő felügyelőhöz ezt a neandervölgyi ősembert csak Dugasznak hívták a lágerban, persze azért az ő tányérsapkáján is ott volt a csillag – tőle akarta megtudni, mi lesz a sorsa ezek után? Ráhúznak-e még egy tízest az 58-as cikkellyel ezért a vétségért? Vagy csak elküldik ebből a moszkvai lágerból valahová a világ végére? (A doktor családja Moszkvában élt, bőven ellátta őt csomagokkal, érthető, hogy annyira ragaszkodott a mi kis lágerunkhoz).

A szüntelen rettegés annyira megviselte, hogy akaratereje teljesen megbénult, még az *egészségügyi profilaxisnak* sem tudott érvényt szerezni. Még kéréseivel sem merte zaklatni a szakácsokat, takarítókat, sőt saját eg. ügyi beosztottjait sem. Az ebédlőben vastagon állt a kosz, a konyhában mosogattak is nem is, a kórteremben emberemlékezet óta nem rázták ki a takarókat – mindezt ő jól tudta, de nem bírta kikövetelni a tisztaságot. Csak egyben volt hajthatatlan: minden áldott nap fölmosatta a szálláskörletek padlóját, közös mániája volt ez a lágervezetőséggel – mint annyi más lágerban, itt is bevett szokás volt ez az esztelenség. A szoba levegője nedves, az ágynemű nyirkos volt az örökké lucskos, korhadó padlótól. – Pravgyinnak az utolsó kripli előtt sem volt tekintélye a lágerban. Fogsága egyes állomásain csak az nem fosztotta ki, az nem csapta be, aki nem akarta. Hogy holmija nem tűnt el szőrén-szálán, azt csak annak köszönhette, hogy szobánkat zárva tartották, különben mindene szét volt hányva, az ágyán s az ágya körül, a szekrénye legrendetlenebb volt az egész lágerban, minden kilógott, kipotyogott belőle.

Pravgyint nyolc évre ítélték az 58. tc. 10-11. pontjai alapján, azaz mint politikait, agitátort és organizátort! Pedig, mint volt alkalmam meggyőződni, egy éretlen tacskó naivsága honolt a fejében. Még fogsága harmadik évében járva sem érte föl ésszel azokat az eszméket, amelyeket a vizsgálat során magáénak ismert el. Elhitte például, hogy nagyvonalú, mindenkire kiterjedő amnesztia van készülőben; hogy valamennyiünket ideiglenesen, mintegy tréfából csuktak le, hogy annál jobban meg tudjuk majd becsülni a szabadságot s örökre hálásak legyünk a Szerveknek a kapott leckéért. Elhitte azt is, hogy a kolhozok virágoznak, hogy a Marshall-terv aljas ármány Európa leigázására, s hogy a Nyugat egyre azon fondorkodik, mint robbantsa ki a harmadik világháborút.

Emlékszem, egyszer megdicsőült arccal, égi derűtől sugárzó szemmel lépett be a szobába – így jön haza a jámbor hívő a hajnali miséről. Szemei, melyek még nagyobbaknak látszottak a táskásan lecsüngő alsó szemhéjaktól, nem evilági boldogságról adtak hírt, joviális ábrázata fénylett, mint a telihold. Kiderült, hogy a lágeri bennfentesek gyűléséről jön. A lágerpont parancsnoka először üvöltözött, öklével verte az asztalt, de aztán lecsillapodott és közölte velük, hogy tökéletesen megbízik bennük és *hű segítőtársaknak* tartja őket. Pravgyin nem is próbálta rejteni előlünk mély meghatottságát: „E szavakra őszinte lelkesedés fogott el bennünket a munka

iránt!” (A tábornok, dicséretére legyen mondva, erre csak ajkát biggyesztette.)

A doktor neve nem hazudott: valóban az igazság barátja volt, szerette az igazságot. Szerette, de nem volt méltó hozzá.

A mi kismodellünkben csak nevetséges ő, de mi lesz, ha, a kicsiből a nagyra következtetünk, társadalmunk egészére? Bizony, meg kell dermednünk a rémülettől. Vajon *szellemi* Oroszországunknak mekkora hányada vált olyanná, mint ő? Pusztán félelmében...

Pravgyin művelt körökből származott, egész életében szellemi munkát végzett, mindig magas képzettségű emberek társaságában forgott – de vajon *értelmiségi* volt-e ezen az alapon? Azaz olyan ember volt-e, aki egyedi intellektussal bír?

Sokszor el kellett gondolkodnom az évek során ezen a fogalmon: *értelmiség*. Szívesen számítjuk oda magunkat mindannyian – pedighát nem mind tartozunk hozzá. A Szovjetunióban tökéletesen kiforgatták ennek a szónak a jelentését. Hovatovább mindenki értelmiséginek számított, aki nem dolgozik (s fél is dolgozni) a két kezével. Ebbe a kategóriába estek a párt, az állam, a hadsereg és a szakszervezet bürokratái összességükben. Ebbe minden könyvelő, minden számkukac – a rubrikák mechanikus rabszolgái, minden irodai alkalmazott. Még gátlástalanabbul sorolnak oda. minden tanítót (az olyanokat is, akik csak a tankönyvet szajkózzák, sem önálló ismereteik sem önálló nevelési elveik nincsenek). No és persze minden orvost (az olyant is, aki folytan csak kórlapokat körmöl). Aztán tékozló bőkezűséggel mindazokat, akik a szerkesztőségek, kiadóhivatalok, filmgyárak, hangversenytermek körül őgyelegnék, hát még ha publikálnak, filmet forgatnak vagy cincognak is.

Pedig a felsorolt foglalkozások és kategóriák közül egyik sem elegendő önmagában ahhoz, hogy valakit értelmiségivé avassanak. Ha nem akarjuk elveszíteni ezt a fogalmat, nem szabad aprópénzre váltanunk. Mert nem a szakmai hovatartozás, nem a foglalkozás dönti el, értelmiségi-e valaki. Még a „jó nevelés” ,és a „jó család” sem termel ki feltétlenül értelmiségi embert. Értelmiséginek ugyanis csak az mondható, aki állandó, szívós érdeklődést és hajlandóságot érez az élet szellemi oldala iránt, nem csupán külső körülményektől késztetve, sőt: azok ellenére. Az értelmiségi névre csak az méltó, akinek lelkivilága többre is képes, mint a puszta tükrözésre.

A „szörnyszülöttek szobájában”, amelyben laktunk, Beljájev és Zinovjev számított az értelmiség krémjéhez, ám az az Oracsevszkij előmunkás, meg az a bumfordi Prohorov raktáros és szerszámkiadó csak szálka volt e két finom úriember szemében. Annak idején, mikor még „miniszterelnök voltam, meg is környékezett a generális és az emvédés, hogy tegyük ki a szobából azt a két muzsikot, mert semmit sem törődnek a tisztasággal s rossz modoruk bizonyságaként csizmástul heverésznek az ágyon s persze „abszolút unintelligensek” (a generálisok meg akartak szabadulni az őket eltartó muzsiktól!). De nekem mind a kettő kedvemre való volt, lélekben magam is muzsik vagyok – ezért helyreállt az egyensúly a szobában. (Hamarosan bizonyára rólam is szóltak valakinek a generálisok, hogy ki kellene dobni engem is.)

Oracsevszkij valóban meglehetősen bárdolatlan jelenség volt, semmi „intelligencia” sem színlett ki belőle. Zenei képzettsége kimerült néhány ukrán népdal ismeretében, harangozni sem hallott a régi olasz festészetről, nem is szólva a modern franciáról. Hogy a könyveket kedvelte-e, azt nem tudhatjuk, hisz könyvek nem voltak a mi lágerunkban. A szobában időről-időre megújuló elvont vitákhoz nem szokott hozzászólni. Nem reagált Beljájev és Zinovjev legsikerültebb monológjaira sem, melyeket az előbbi „angol-egyiptomi Szudánról”, az utóbbi a lakása csodáiról tartott. Szabadidejét leginkább komor hallgatásban, vég nélküli töprengésben töltötte, lábait fölrakja az ágy vasára, csizmája sarkát a rúdnak vetve s talpát a generálisok felé tartva (nem kihívásból, dehogy! csak okos ember minden időt megragad a pihenésre, akár sorakozóra várunk, akár ebédszünetben vagyunk, akár vacsora előtt – s ha egy szer vagyis ki kell még menni, minek vesse le a csizmát? Nem olyan könnyű ám a kapcát kétrétűen föltekerni!). Oracsevszkij eleresztette a füle mellett a doktor önmarcangolásait is. Néha azonban, egy-két órai hallgatás után, a körülötte folyó társalgástól teljesen függetlenül, tragikus pátosszal megszólalt: „Bizony könnyebb a tevének átmenni a tű fokán, mint az ötvennyolcasnak kiszabadulni!” Ellenben gyakorlati témákhoz, hogy milyen tulajdonságaik vannak a különböző anyagoknak, hogy kell az embernek helyesen viselkedni a lágerban – az ilyesmihez készséggel s ukrános megfellebbezhetetlenséggel szólt hozzá, bizonygatva, hogy a nemezcsizma tönkremegy, ha a kályhán szárítják, jobb és ajánlatosabb szárítás nélkül hordani egész télen. Na, beszélj vele! meglátszik, milyen intelligens!

Ő volt köztünk az egyetlen, akit szívből érdekelt az építkezés, csak ő tudott élénk fejtegetésbe fogni róla a szabadidőben. Mikor megtudta, hogy a fogolymunkásoknak sikerült összetörni a közfalak már készre ácsolt fakereteit, úgyhogy már csak tüzelőnek lesznek jók, kérges tenyerét eres halántékához nyomva fájdalmasan ingadozott. Érthetetlen volt neki a bennszülöttek romboló ösztöne talán azért mert első évét töltötte még csak a szigeteken. Valaki azzal a hírrel lépett a szobába, hogy leejtettek egy betonelemet a nyolcadik emeletről. Mindenki rémüldözött: „Nem ütött agyon senkit?” De őt más érdekelte: „Nem láttátok, milyen volt a törése? Milyen irányban futottak a hasadások?” (Ugyanis az ő rajzai szerint öntötték az elemeket, s azt szerette volna megtudni, jól rakta-e össze az armatúrát.) – Egyszer a decemberi zimankó elől a brigádvezetők és az előmunkások az irodába gyűltek melegedni, lágeri pletykákkal szórakoztatták egymást. Bejött Oracsevszkij is és egyujjas kesztyűjét lehúzva vigyázatosan s ünnepélyes komolysággal egy fagyos, de eleven gyönyörű, narancsszínben és feketében pampázó pillangót húzott ki belőle s' letette az asztalra: „Nézzétek, ez a lepke még a tizenkilenc fokos fagyot is kibírta. A födémgerendán üldögélt.” Valamennyien odasereglettek a pillangó köré és hallgatagon bámulták. Azok a szerencsések, akik túlélik majd a lágert, aligha lesznek virgoncabbak szabadulásuk percében, mint ez a lepke.

Oracsevszkij csak öt évet kapott: *arc-vétségért* akárcsak Orwell könyvében) – egy *mosoly* juttatta börtönbe. Az utász-iskolán volt oktató, s egyszer a nevelői szobában mosolyogva mutatott valamit a Pravdában egyik kollégájának. A kolléga hamarosan elesett, ezért soha senki meg nem tudhatta már, *min mosolygott* akkor Oracsevszkij. Magát a mosolyt azonban nem lehetett letagadni, s a párt központi sajtóorgánumán mosolyogni magában véve is szentségtörés. Oracsevszkijt tehát felszólították, hogy tartson politikai beszámolót. Art felelte, hogy ha muszáj, megteszi, de az igazat megdallva *semmi kedve* politikai beszámolót körmölni. Ezzel aztán be is telt a mérték.

Ki közelítette meg hát jobban az *értelmiség* fogalmát, Pravgyin vagy Oracsevszkij?

De mondjunk valamit Prohorovról is. Ennek a tagbaszakadt, súlyos léptű, komorpillantású muzsiknak az arca nem sok nyájasságot árult el, kétszer is meggondolta, min mosolyogjon. Ezt a típust hívják „szürke farkasnak” a lágerban. Semmi hajlandóság sem volt benne ahhoz, hogy előzékenykedjék, hogy valakinek a kedvét keresse. De ami rögtön felkeltette a rokonszenvemet iránta: minden hízelgés, édeskés mosoly, üres

szó nélkül hordta Zinovjev lábaskáit és Beljájev kenyerét, méltósággal s kimérten, mintegy hangsúlyozva, hogy a szolgálat szolgálat, de azért ő sem taknyos kölyök. Munkához szokott nagydarab testének fönntartásához sok táplálékra volt szüksége. A tábornoki bálándáért és kásáért hajlandó volt tűrni megalázó helyzetét, tudta, hogy itt lenézik, feleselni nem szokott, de bohócot sem hagyott csinálni magából. Keresztüllátott rajtunk, pőrén álltunk előtte, de még nem jött el az óra, hogy ezt tudtunkra is adja. Sejtettem, hogy Prohorov kőszálból van kifaragva, éppen az ilyen vállak a népi erő hordozói. Nem mosolyog rád udvariasan, pillantása komor marad, de nem kap bele a sarkadba sem.

Nem az 58-as alapján ült, de így is tisztában volt életünk csínjával-binjával. Éveken át községi tanácselnök volt Naro-Fominszk körzetében, ott is érteni kellett a helyezkedéshez, keményen tartani a gyeplőt s állni a felsőbbség nyomását. Prohorov így mesélt elnöksége idejéről:

– Na persze, a jó kádernak mindig elül kell járnia, így a kellemetlenségekbe is ő ütközik elsőnek. Beszámolót tartasz a községi tanácsban, s minthogy faluhelyen főleg *anyagiakról* folyik a szó, meglepődöl, mikor egy szakállas fej bedobja a kérdést, hogy mi az a *permanentes forradalom?* A fészkes tudja, mi fán terem, a városi fehérnép hord permanentet (a „tartós hullám” orosz neve – a ford.), de ha nem felelsz, azt mondják: na, ez sem tudott megmaradni a kaptafánál, malac a virágoskertben. Azt felelem hát, hogy az olyan forradalom, amely pöndörödik, göndörödik, nem hagyja megfogni magát – eriggy csak be a városba, nézd meg az asszonyokon vagy a birkákon. Mikor a mieink a MacDonaldot kezdték abajgatni, én bizony megmondtam a magamét a pártgyűlésen: „Ti meg, elvtársak, jobban tennétek, ha nem hágnátok más kutyája farkára!”

Lassanként rájött szovjet életünk minden szemfényvesztésére s maga is részt vett bennük. Hivatta a kolhozelnököt: „Aztán legyen rá gondod, hogy az egyik fejőnőd aranyérmet nyerjen a mezőgazdasági kiállításon – ki kell szorítani azt a napi hatvan liter fejési átlagot!” Nosza, az egész kolhoz beleadott apait-anyait, hogy bajnok legyen abból a fejőnőből: döntötték a fehérjével dúsított takarmányt a tehenei jászlába, de még cukrot is. Az egész falu, az egész kolhoz tisztán látta, mit ér az olyan mezőgazdasági kiállítás. De ha odafönn annak örülnek, hogy saját magukat ejtik át, ám lássák.

Amikor a front Naro-Fominszkhoz ért, Prohorovot felszólították, hogy evakuálja a falu állatállományát. Jobban meggondolva ez az intézkedés nem a németeket sújtotta elsősorban, hanem a parasztokat: ők maradtak volna ott a puszta földön állatok, traktor nélkül. Ezért a parasztok megtagadták az állatok kiadását, ellenálltak (persze azt várták, hogy szétmegy a kolhoz s majd ők kapják meg a jószágot) – majdhogy meg nem ölték Prohorovot.

A front elöntötte a falut, aztán befagyott egész télre. Prohorov, aki már 1914-ben tüzér volt, most, hogy ott állt jószág nélkül, bánatában egy szovjet üteghez szegődött s hordta a lőszert, míg el nem kergették. Tavasszal (1942-ben) aztán visszatért a szovjethatalom a járásukba, s Prohorov újra a községi tanács élére került. Jó, alkalma s ereje is lett volna hozzá, hogy leszámoljon ellenlábasaival, s harapósabb kutya legyen, mint azelőtt volt. Máig sem volna semmi baja. Dehát akármilyen különös, nem kutyult el. Nem vitte rá a lélek.

A helység föl volt dúlva, az elnökre bízták a kenyérjegyeket, de csak annyit, hogy csak a tűzkárosultakat s a legnagyobb ínségben lévőket láthatta el így-úgy a pékségből. Prohorovnak megesett a szíve a népen, többet kiosztott, mint amennyit az. utasítások megengedtek, ezért a „nyolchetes” rendelet alapján tíz évet utaltak ki neki. MacDonaldot még megbocsátották, tudatlansága számlájára írták, de emberi részvétből fakadó tettét már nem nézték el neki.

Prohorov is órákhosszat szokott heverni és hallgatni a szobában, akárcsak Oracsevszkij, csízmáit fölrakta az ágy rúdjára s a lepattogzott mennyezetet bámulva. Csak olyankor nyitotta ki a száját, ha a generálisok nem voltak jelen. Őszintén csodáltam némely megjegyzését, azt is, ahogy formába öntötte mondanivalóját:

– Egyenes vonalat nehezebb húzni vagy görbét? Az egyeneshez, szerszámok kellenek, görbét a részeg ember is húz á lábával. Így van ez az életben is.

– A pénz olyan manapság, mint egy *emeletes ház*. (Fején találta a szeget! Prohorov arra célzott, hogy a kolhoz terményeit egészen más árszinten veszik át, mint amelyen eladják a fogyasztóknak. De tágabban is értelmezte ő a pénznek ezt az „emeletességét”, sok más példa bizonyítja ezt, kimutatható az egész vonalon. Az állam „földszinten” fizet bennünket, mi azonban az „emeleten” vagyunk kénytelenek megvenni mindent, ezért is kell valami „emeleti” jövedelmi forrás után néznünk, különben gyorsan leégünk.)

„Nem sátán az ember, csak nem hagy élni!” – ez is az ő aforizmái közül való.

Sok más volna még, sajnálom, hogy nem jegyeztem meg őket.

Szörnyszülöttek szobájának neveztem a szobánkat, de Oracsevszkijt és Prohorovot nincs szívem a szörnyszülöttek közé számítani. Ám hogy a hat lakó közül a többség szörny volt, ahhoz nem fér kétség, mert mi voltam én magam is, ha nem az? Hisz – igaz, hogy összegyűrve és megtépve – de még egyre zavaros hiedelmek, hazug remények, rögeszmék kóvályogtak a fejemben. Hiába morzsoltam már a második évemet, még mindig nem értettem a sors ujjmutatását, hogy miért vetett ki Arhipelágra. Még egyre annak a felszínes, destruktív gondolatnak igézetében éltem, amit Presznyában rágott a szánkba spec. parancsos ismerősünk: „Csak *közmunkára* nem kerülni! Túlélni – ez a legfontosabb!” Nem egykönnyen értem meg lelkileg a közmunka vállalására.

Egy éjjel személykocsi állt meg a lágerkapu előtt, a felügyelő szobánkba lépett, megrázta Beljájev vállát s utasította, hogy szedje a cókmókját s kövesse. Így vitték el tőlünk a generálist, a váratlan ébresztőtől álomittasan. A Butirkából még tudott értesíteni bennünket: „Ne csüggedjetek! (mármint amiatt, hogy ő itthagyott bennünket.) Ha élek, majd írok.” (Nem írt, de balkézről hallottunk felőle. Nyilván veszélyesnek tartották ebben a moszkvai lágerban, azért vitték el. Potymába került. Ott már nem hozták helyébe termoszban a hazai levest, s könnyen meglehet, hogy elállt a kenyér körülmetélésétől. A rossz nyelvek szerint félév alatt igen lecsúszott Potymában: hordja a balándás kondért egy kis repetáért. Nem tudom; mi igaz ebből, én csak továbbadom, olcsón, ahogy vettem – mint mondani szokás a lágerban.)

– Én rögtön kaptam az alkalmon s már másnap elfoglaltam a generális helyét mint segédnormás, pedig még a mázolómesterséget sem tanultam ki. Egyébként a normázást sem sajátítottam el, de legalább szorozhattam s oszthattam kedvemre. Új beosztásom már arra is ürügyet szolgáltatott, hogy időnkint sétáljak egyet a munkazónában, még üldögélni is ráértem épülő bérkaszárnyánk nyolc emelet magasságban lévő tetején, szinte az egész világ fölött. Fogolypillantásom végigsiklott az alattam elterülő irdatlan városon. A panoráma szélén a Veréb-hegyek nyúlnak, azok még nincsenek beépítve. A Lenin-proszpekt is a jövő zenéje csak, éppenhogy kivehető, milyen irányban fog vonulni. A Kanatcsikova-dácsa (volt

elmegyógyintézet) még ott áll érintetlenül a helyén. A másik oldalon a Novogyevicsij-klastrom kupoláját és a Frunze-Akadémia tömbjét látom. Valahol nagyon messze, a forgalmas utcák tengere fölött lebegő kékes ködből sejlik elő a Kreml kolosszusa: ott hever egy íróasztalon már csak aláírása váró amnesztiánk…

Ez a gazdaságában s dicsőségében pompázó világváros különösen minket, kitaszítottakat vonzott elemi erővel: szinte csak egy lépés választott el tőle, mégis elérhetetlen messzeségben volt.

De akármilyen zöldfülű voltam is, akárhogy repesett bennem a lélek a „szabadságért”, ez a város valahogy mégsem keltett bennem sóvárgást, észbontó vágyat, hogy utcáin csatangolhassak. A Gonosz, mely minket fogva tartott, ebben a városban székelt, ide volt összesűrítve.

„Moszkva nem hisz a könnyeknek!”

Ez az önhitt város még sohasem igazolta annyira ezt a közmondást. mint a legutóbbi háború után.[156]

***

[156] Mostanában néha élek azzal a volt fogoly számára ritkán adódó lehetőséggel, hogy meglátogassam a *lágeromat*! Mindig fölkavar. Hasznos ez a lemerülés a múltba, ez a visszabújás a régi fogolybőrünkbe: így tanulja meg az ember helyes arányokban látni életét. Itt, a mai „Spartak”-áruház helyén, itt volt a lágerebédlő, a Kult. Nev.-barakk a színpaddal. Ott volt a külső őrház, a troli megállója ma is ott van. Ott a második emeleten volt a szobánk, a „szörnyszülötteké”. Itt álltunk fel sorakozóra. Ott forgott a toronydaru, Napolnaja daruja. Erre lopódzott M. a gnóm Bersáder raktároshoz. Sokan járnak-kelnek itt ezen az aszfaltozott udvaron, őgyelegnek, fecsegnek, nem tudják, hogy holttestek fölött járnak, hogy emlékeinken tapodnak. Dehogy gondolnák, hogy ez az udvar akkor nem volt Moszkva, bár csak húszperces út a centrumig, hanem a barbár Arhipelág egy szigete, mely közelebb volt Norilszkhoz és Kolimához, mint Moszkvához. Most azonban és sem hághatok föl a tetőre melyen annak idején jogom volt járni-kelni, nem tehetem be a lábam azokba a lakásokba, amelyeknek ajtaját én mázoltam, padlóját én raktam le. Hátamon összefont karral, mint akkor, járom be a zónát, azt képzelve, hogy innen nincs szabadulás, legföljebb egy másik szigetre, s nem tudom, nem küldenek-e már holnap valamelyikre. No nézd megvannak a Nyeszkucsnij-kert fái is, de már nincsenek tüskésdróttal elrekesztve. Mégis azt látszanak bizonyítani puszta jelenlétükkel, hogy mindenre emlékeznek, engem sem felejtettek el, s hogy minden úgy történt, ahogy itt előadom. Derekam kihúzva lépdelek, mint a foglyok, élesen vágom ki a hátraarcot s érzem, mint kezdenek olvadni, akár a viasz, mai életem gondjai-bajai.

Nem állhatom meg, hogy ne csibészkedjem: fölmegyek a lépcsőn, s megtorpanva a „lágerparancsnok irodája” előtt, feketével ezt írom az ablakpárkányra: „121-es láger-részleg”. Aki erre jár, elolvassa, s talán gondol valamit…

Igaz, hagy mi is bennfentesek voltunk, de üzemiek, s nem a mi szobánk volt a lágeri atyaisteneké, hanem fölöttünk egy ugyanilyen, a lágerbennfentesek szobája, ebben székelt a lágerunkat igazgató triumvirátus: Szolomonov könyvelő, Bersáder raktáros és Burstein munkaügyis. Azt a döntést is ott hozták, hogy Pavlovnak is le kell köszönnie a „termelésvezetői” hivatalról. K...-t nevezték ki a helyébe. Ez az új „miniszterelnök” aztán a mi szobánkba költözött (Právgyint már régebben transzportba tették, hiába igyekezett annyira.) Engem sem tűrtek sokáig, egyszerre dobtak ki a normázóból, a szobából is. (Társadalmi süllyedésemet – ez már így szokott lenni a lágerban – konkrét emelkedés kísérte: föl, az emeleti priccsre.) De ez később történt, egyelőre, míg ott voltam, volt alkalmam megfigyelni K...-t is, s kiegészíteni társadalmunk kismodelljét a háború utáni értelmiség egy nevezetes válfajával.

Alexandr Fjodorovics K” egy harmincötéves, minden hájjal megkent rámenős spekuláns (vagy ahogy mondani szokás: „ragyogó szervező”), szakképzettsége szerint építészmérnök (bár nem sokat árult el szaktudásából, inkább csak a logarléccel hetvenkedett), tíz évet kapott a „nyolc-hetes” Ukáz alapján, hármat már ki is töltött, tökéletesen alkalmazkodott a lágermiliőhöz, ugyanolyan fesztelenséggel mozgott itt, akár odakint. Úgy látszik, a közmunkától egyáltalán nem kellett tartania, talán azért nem érezte a szánalom egy morzsáját sem a közmunkára kárhoztatott elesett tömeg iránt. Ama foglyok egyike volt ő, akinek ötleteitől jobban félnek fogolytársaik, mint Arhipelág valódi urainak intézkedéseitől. Akit ő torkon ragadott, az elveszett ember volt, nem szállt le róla. Bedobta a fejadagcsökkentés javaslatát (hogy progresszíve lehessen kosztolni a gürizőket), látogatás-letiltással, transzporttal fenyegetőzött – így akarta kifacsarni a maximumot a foglyokból. Szörnyen meg volt vele elégedve mind a láger, mind az üzem vezetősége.

Figyelemreméltó, hogy ugyanezeket a fogásokat szokta ő alkalmazni odakint is, amikor még szabad mérnök volt. Vagyis a „szabad” életben sajátította el a *vezetésnek* azt a módját, mely pontosan megfelel a láger ízlésének.

Gyorsabban tisztába jöhetünk jellemével, ha van kivel összehasonlítsuk. Arra mindjárt az elején gondoltam, hogy ez a K. nagyon emlékeztet engem valakire. Kire is? Megvan! Leonyid Z...v-re, lubjankai cellatársamra! Külsőre egyáltalán nem: az olyan volt, mint egy vadkan, ez pedig magas, karcsú, úrias. De ahogy egymás mellé állnom őket, rajtuk keresztül egy egész korosztályra látok: a *valóban új* mérnököknek arra az első

rajára, melyre oly türelmetlenül várt a rendszer, hogy mielőbb kidobhassa a régi „speceket” s java részüket ki is irthassa. Végre megjöttek, itt van a szovjet műszaki egyetemek első eresztése! Szakmai téren nem állják ki az összehasonlítást a régi-diplomájú mérnökökkel: technikai tudásuk, művészi érzékük, munkaszeretetük meg sem közelíti az utóbbiakét. (Még a medve Oracsevszkij is, akit siettek kiakolbólítani, észrevette az első percben, hogy K. nagyképű brillírozása ürességet takar.) De csak akkor váltak menthetetlenül komikusakká, ha általános műveltségüket akarták fitogtatni. (K. szavait idézve: „Kedvenc (!) művem Stendhal: Egy kor három színe” – Bár elfogta a bizonytalanság az x^2dx integrálja előtt, folyton vitát provokált velem a magas matematika valamilyen problémájáról. Az iskolában megragadt a fejében néhány német frázis, ha kellett, ha nem, azokat idézgette. Angolul egyáltalán nem tudott, de csökönyösen vitatta, milyen a helyes angol kiejtés, valahol egy étteremben hallotta. Volt egy füzetrevaló aforizma-gyűjteménye, abból olvasgatott, némelyiket betanulta, hogy alkalomadtán csilloghasson.)

Mivel semmi dolguk sem volt a kapitalista múlttal, és így nem fertőződhettek meg annak mérgeitől, mindenekelőtt republikánusi tisztaságot, szovjet elvhűséget vártak tőlük. Sokan a főiskola padjaiból egyenesen felelős vezetőállásba kerültek, magas fizetéssel. A háború alatt a Haza fölmentette őket a frontszolgálat alól, s csak azt kívánta tőlük, hogy szakmájukban dolgozzanak. Ez elég volt a „jókáderséghez”, pedig nemigen törték magukat, hogy belépjenek a pártba. Ők aztán nem tudták, mi a rettegés: hogy bevádolják őket „szociális származásuk” miatt – ezért bátran helytálnak döntéseikért, ha kellett, kiabálhattak is. Ezért nem hunyászkodtak meg a „dolgozó tömegek” előtt sem, ellenkezőleg: kemény, sokszor arrogáns hangon beszéltek a munkásokkal.

Ennél többet nem is mondhatunk a dicséretükre. Ha nem volt muszáj, egy perccel sem voltak hajlandók túllépni nyolcórás munkanapjukat. Aztán jött a „dolce vita”: színésznők, a „Metropol”, a „Savoy”. Ezen a ponton K. és Z... v meséi csodálatos egyezést mutatnak. K. például így ecseteli (nem minden dekoráció nélkül, de alapjában az igazsághoz híven, semmi okunk kételkedni benne) egy vasárnapját 1943 nyarán; szinte átszellemül, úgy beleéli magát:

– Szombat este a Prága-étterem elé gördülünk. Egy elegáns vacsora! Tudja maga, mit jelent egy nőnek egy elegáns vacsora? A nőnek abszolút *egál*, mi lesz holnap, hogy mit eszik majd munkája szüneteiben. Őt csak az estélyi érdekli, – a körömcipő s

az elegáns vacsora! A „Prága” el van sötétítve, de ki lehet menni a tetőre, a mellvédre könyökölni, szívni a nyári éjszaka fűszeres illatát. Az Arbat-út sötétbe merülve alszik odalent. Mellettem a nő, fiatal, talpig *selyemben* (ezt sohasem mulasztja el hangsúlyozni)! Egész éjjel züllöttünk, most már csak pezsgőt iszunk. A Honvédelmi Minisztérium oromzatai mellett éppen most bújik ki a kelő nap. Bíborban, fényözönben úsznak a tetők, lángolnak az ablakok. Fizetünk. A kijáratnál már vár a szolgálati kocsi, telefonon rendeltük meg. Résre nyitjuk a kocsi ablakát, arcunk fürdik a friss reggeli szélben. A dácsa körül fenyőerdő. El tudja képzelni, milyen egy fenyőerdő hajnalban? Alszunk néhány órát a leeresztett zsaluk mögött. Tíz körül ébredezni kezdünk, a nap sugarai behatolnak a zsalu résein. A szobában festői rendetlenség, szanaszét heverő női holmi. Könnyű reggeli következik (tudja maga, mi az, hogy „könnyű reggeli”?), vörösborral, a verandán. Aztán jönnek a haverok lemegyünk a patakhoz, fürdünk, napozunk. Csak este megyünk haza a kocsival. Van úgy, hogy vasárnap is dolgozunk, olyankor már reggeli után, tizenegy óra körül bemegyünk, hogy megtegyük a szükséges intézkedéseket.

Megérthetjük-e mi ketten valaha, VALAHA is egymást?...

Az ágyamon ül, úgy mesél, kifejező gesztusokkal adva nyomatékos mondanivalójának, ecsetelve az elbűvölő részleteket, fejét ingatva, ha túlságosan eluralkodik lelkén az emlékek perzselő édessége. Közben én is megpróbálom fölidézni magamban 1943 nyarának ama szörnyű vasárnapjait.

Július 4. Balra tőlünk, a Kurszki-íven már hajnalban megrendül a föld. A bíborvörösen kelő nap sugarainál olvassuk el a levegőből hulló röplapokat: „Adjátok meg magatokat. Már nem egyszer tapasztalhattátok a német támadások megsemmisítő erejét!”

Július 11. Kora hajnalban fütyülő gránátok ezrei hasítják az eget fölöttünk: megkezdődött a szovjet csapatok támadása Orel ellen.

– Könnyű reggeli? – Tudom, már hogyne tudnám! Még sötét volt, amikor elfogyasztottuk a lövészárokban: nyolc emberre egy amerikai húskonzerv! Aztán – „Hurrá-á-á! A Hazáért! Sztálinért!”

10.
Politikaiak helyett

Dehát ebben a kegyetlen világban, ahol aki bírja, marja, ahol egy darab ragacsos kenyéren vesznek emberéletet, lelkiismeretet – hol voltak, s voltak-e egyáltalán *politikaiak*, minden idők börtöneinek dísze-virága”

De hiszen láttuk már, hogy szigetelték el, fojtották meg, iktatták ki a *politikaiakat*!

Jó-jó, de kik jöttek a helyükbe?

Mi az, hogy a helyükbe? Nálunk azóta nincsenek politikaiak. Nem is lehetnek. Miféle *politikaiakról* lehetne szó az igazság végleges győzelme után? Valamikor a cári börtönökben persze jó volt élvezni a politikaiaknak járó kedvezményeket, de ez csak eggyel több ok arra, hogy véglegesen fölszámoljuk őket. Ez a fogalom, hogy „politikai”, egyszerűen nem létezik. Nincs és nem is lesz többé.

S hogy akkor kik azok, akiket lesittelünk? Ó, azok csak káerek, a forradalom ellenségei. Vagy a „forradalom” szó elszíntelenedése után nevezzük őket a „nép ellenségeinek”! Ez még jobban hangzik. (Ha a „hullámokat” sorra véve, kiszámítjuk, hány embert tartóztattak le ezen a címen, s a kapott számhoz még háromszor annyit adunk mint „családtagot” – azt a sok kilakoltatott, megvádolt, megalázott, üldözött állampolgárt, ámulattal fogjuk konstatálni, hogy ezúttal a *nép*, a történelemben első ízben, *saját ellenségévé vált* – még szerencse, hogy ugyanakkor egy hű barátot nyert a politikai rendőrségben!)

Egy közismert lágervicc szerint egy asszony a saját perének tárgyalásán sokáig sehogy sem értette, miért titulálja őt az ügyész és a bíró következetesen „konnij milicionyer”-nek (lovasrendőrnek), így értette ugyanis a „kontrrevolucionyer” (ellenforradalmár) kifejezést. Aki volt lágerban s használta a szemét is, az minden további nélkül elismeri, hogy nagyon is valóság-íze van ennek az anekdotának.

Egy szabó, le akarva tenni a tűt, a falon lógó újságba szúrta, hogy ott majd megtalálja – s történetesen éppen Kaganovics szemébe. A kuncsaft észrevette: 58-as, tíz év (terror címén). Egy boltosné, átvéve az árut a szállítótól, egyéb papír híján egy újságlapra jegyezte a tételeket. A szappan darabszárrá éppen Sztálin elvtárs homlokára került: 58-as, tíz év.

A znamenkai gépállomás traktorosa a Legfelsőbb Tanács választási jelöltjének brosúrájával bélelte ki rossz bakancsát. A takarítónő, aki egyben brosúrafelelős is volt, keresni kezdte s meg is találta a hiányzó darabot: KRA, *kontrrevolucionnaja agitacija*, tíz év.

Egy falusi kultúrház vezetője az éjjeliőr társaságában Sztálin-mellszobrot ment vásárolni. Hogy vigyék haza? A szobor nagydarab volt és nehéz. Kézi-szállítón ketten elbírták volna, de ez nem fért össze a kultúrház vezetőjének méltóságával. „Na, majd csak hazaérsz vele lassacskán!” – s maga előrement. A vén bakter sokáig nem boldogult a szoborral. A hóna alá nem fért, ha mellére szorítva cipeli, eltörik a dereka, elvágódik vele. Végre egy jó gondolata támadt: lecsatolta a nadrágszíját, ráhurkolta Sztálin nyakára, átvetette a vállán s így vitte a faluba. Tiszta eset, kétség sem fér hozzá, hogy kell elbírálni az ilyesmit: 58:8-as, terror, tíz év.

Egy matróz „Katyusa”-öngyújtót (csőbe szerelt kanóc, ennyi az egész) adott el egy angolnak, mint „szuvenírt” – egy font sterlingért. A Haza tekintélyének aláásása, 58-as, tíz év.

Egy csordás haragjában „kolhoz kurvájának” szidott egy makrancoskodó tehenet: 58-as, szabadságvesztés.

Ellocska Szvirszkaja egy zártkörű esten csasztuskát énekelt, némi célozgatásokkal. De hisz ez zendülés! 58-as, tíz év.

Egy *süketnéma* ácsnak is sikerült büntetést kiérdemelnie ellenforradalmi agitációval. Hogy csinálta? éppen a klubhelyiséget padlózta, mindent kihordtak az óriási teremből, szeg, fogas sehol. Lenin mellszobrára dobta hát a kabátját és a sapkáját, míg dolgozott. Közben jött valaki, meglátta: 58-as, tíz év.

A háború előtt a Volga-lágerokban rengeteg analfabéta vénembert tartottak fogva: Tula-, Kaluga-, Szmolenszk-tartományokból szedték őket. Valamennyien az 53:10-sel ültek, vagyis szovjetellenes agitáció miatt. De mikor nevük aláírására került volna a sor, csak keresztet tudtak rajzolni (Loscsilin beszámolója nyomán).

A vetlugai Maximovval ugyanabban a lágerban ültünk a háború után. A háború kezdetén a légvédelmieknél szolgált. Egyszer, télen, a politruk maga köré gyűjtötte őket, hogy megvitassa velük a Pravda vezércikkét: 1942. január 16-i számban: „Kalapáljuk el télen a németeket, hogy tavasszal ne tudjanak lábraállni!” A politruk Maximovot is „feleltette” s ez így beszélt: „Úgy is kell! Addig kergessük a disznókat, míg hordja a

havat s nincs nekik nemezcsizmájuk – igaz, hogy általában nekünk is csak cipőnk van. Tavasszal nem boldogulunk velük olyan könnyen, amilyen felszerelésük van...” A politruk maga is tapsolt, úgy látszott, semmi hézag. De aztán a SzMERS beidézte, s nyolc évet vertek rá: 58-as, a német technika magasztalása. (Maximovnak az elemin kívül semmi iskolája sem volt. Komszomol-tag fia a hadseregnél kereste s a lágerban találta meg, azt tanácsolta neki: „Ne írd meg anyának, hogy le vagy tartóztatva, azt írd, hogy még mindig katona vagy, nem eresztenek haza.” Hamarosan megjött az asszony válasza a „postaszámra”: „De hiszen már túlkoros vagy, miért nem eresztenek?” Az őrkatona elnézi az örökké borotválatlan, lógó orrú, ráadásul süket Maximovot, s,azt tanácsolja neki: „Írd meg, hogy tiszti állományba tettek, azért nem mehetsz haza.” Valaki az építkezésnél kijött a sodrából Maximov süketsége s értetlensége miatt: „No, beléd is kár volt az az 58-as!”)

Egy kölyökcsapat ricsajozott egyszer a kolhoz kultúrtermében, addig-addig lökdösődtek, míg le nem téptek a hátukkal valami plakátot. A két legidősebbet elítélték az 58-as alapján (az 1935-ös Ukáz szerint minden tizenkét éven felüli gyermek teljes büntetőjogi felelősséggel tartozik tetteiért!) A szülők sem úszták meg szárazon: állítólag azok biztatták föl, küldték be a kölyköket.

Egy tizenhatéves csuvas iskolásfiú valami nyelvi hibát ejtett a számára idegen orosz nyelven kirakott jelmondatban: 58-as, öt év.

Egy állami gazdaság irodájában ez a jelmondat díszítette a falat: „Az élet jobb lett, az élet vidámabb lett!” (Sztálin). Valaki piros ceruzával egy *u*-betűt biggyesztett Sztálin neve után: Sztálinu, azaz „Sztálin számára” lett jobb és vidámabb az élet. Még csak nem is kereték a bűnöst, lesittelték az egész irodát.

Hessel Bernstein és a felesége öt évet kaptak 58:10-zel, mert spiritiszta szeánszokat tartottak otthonukban! (A nyomozó ütötte a vasat: valld be, ki volt még részes a szédítésben?)[157]

Őrültség? Hallatlan? Képtelenség? A legkevésbé sem. Ez csak az a bizonyos „terror, a meggyőzés eszköze”. Egy közmondás szerint: „Lőj szarkára és hollóra, egyszer eltalálsz egy fehér hattyút is.” Azaz lőj szisztematikusan, egyszer arra is ráhibázol, akire kell. Éppen abban van a tömegterror haszna s az a célja, hogy az olyan erőseket s jól álcázottakat is felhajtsa s

---

[157] A lágerban meg az a hír terjedt el Hesselről, hogy *jóslás* miatt ül. bennfentesek csak úgy hordták neki a kenyeret és a dohányt, hogy jósoljon nekik.

megsemmisítse, akiket egyesével sehogysem lehetne horogra keríteni.

S micsoda válogatott hülyeségekkel hozakodnak elő egy-egy ötletszerű vagy régtől tervezett letartóztatás indokolására!

Grigorij Jefimovics Generalovot (Szmolenszk-terület) azzal vádolták, hogy „azért iszik, mert, ellensége a szovjetrendszernek" (pedig rosszul élt a feleségével, azért ivott) – nyolc év: Irina Tucsinszkaját (Szofornyickij menyét) a *templomból jövet* tartóztatták le (akkor már a többi családtag is rajta volt a listán), merthogy „Sztálin haláláért imádkozott" a templomban! (Vajon ki hallotta azt az imádságot?!) – Terror! huszonöt év!

Alexandr Babicsot azzal vádolták, hogy „1916-ban a szovjethatalom ellen dolgozott (!!) a török hadseregben" (mint orosz önkéntes harcolt ugyanis a töröli fronton). Minthogy ehhez még egy vád járult: hogy 1941-ben át akarta adni a németeknek a „Szadko" jégtörőt (pedig csak egyszerű utasként szállt erre a hajóra) – ítélete agyonlövésre szólt. (Tíz évre enyhítették, a lágerban halt meg.)

Szergej Sztyepanovics Fedotov mérnök-tüzér ellen az volt a vád, hogy „szabotáló szándékkal elfekteti fiatal kollégái tervrajzait" (a komszomol-munkától nem értek rá tisztességesen elkészíteni a rajzaikat).[158]

Ignatovszkijt, a Tud. Akadémia levelező tagját 1941-ben tartóztatták, le Leningrádban. Azzal vádolták, hogy amikor 1908-ban a Zeiss-műveknél dolgozott, beszervezte őt a német titkos szolgálat – mégpedig arra a furcsa feladatra, hogy kémkedjen nekik – de nem ám a küszöbön álló világháborúban (bár az akkori titkos szolgálatnak nyilván ez állt volna érdekében), hanem a majdani második világháborúban! Így történt, hagy Ignatovszkij az első háborúban híven szolgálta a cárt, majd ugyanoly híven a szovjet rendszert, létrehozta az országban egyedülálló Optikai-Mechanikai Műveket (GOMZ), tagja lett a Tud. Akadémiának – s csupán a második világháború kitörése után „leplezték le", tették ártalmatlanná s lőtték agyon.

Egyébként az esetek többségében nem volt szükség ilyen fantasztikus vádakra. Egy pofonegyszerű standard vádgyűjtemény állt ugyanis a nyomozó rendelkezésére – csak rányelt egyet kettőt a soron lévő ügyre, akár a levélbélyeget a borítékra:

[158] Ennek ellenére ezt a megátalkodott kártevőt kiemelik a Kreszti-börtönből s megteszik a hadiüzemek konzultánsának:

- a Vezér diszkreditálása;
- negatív beállítottság a kolhozrendszerrel szemben;
- negatív beállítottság a kölcsönjegyzéssel szemben (volt-e egyetlen normális ember, aki ehhez pozitíven viszonyult volna?);
- negatív beállítottság a sztálini alkotmánnyal szemben;
- negatív beállítottság a Párt (éppen aktuális) intézkedésével szemben;
- szimpátia Trockij iránt;
- szimpatizálás az Egyesült Államokkal;
- és a többi, és a többi…

Egyhangú, gépies munka volt e különböző névértékű bélyegek fölragasztása, semmi fantázia sem kellett hozzá. Csak arra kellett ügyelni, hogy a nyomozó két delikvens között ne vesztegesse fölösleges várakozással az idejét. A delikvenseket pedig az előírt kvóta szerint szállították a járások, a csapattestek, a közlekedési osztályok, a tanintézetek különítményesei. Hogy ez utóbbiaknak se kelljen túlságosan erőltetni agysejtjeiket, a befutó följelentések mindig szíves fogadtatásra találtak.

Abban a létharcban, amelyet egymás között folytattak a szabad állampolgárok, olyan volt a feljelentés, mint valami csodafegyver, X-sugár: elég volt ráirányítani az ellenfélre ezt a láthatatlan sugarat, máris elesett. Ez a fegyver sohasem mondott csütörtököt. Nevekre ugyan nem emlékszem, a lágerban hallott *számtalan* elbeszélés alapján azonban nyugodtan állíthatom, hogy derekasan forgatták ezt a fegyvert a szerelmi harcban: ezzel takarította el a férj a megunt feleséget, a feleség a szeretőt vagy megfordítva, esetleg a szerető állt bosszút egy följelentéssel a férjen, amiért az nem volt hajlandó elválni a feleségétől.

A nyomozók ragasztotta bélyegek túlnyomóan a tizedik pont, azaz az ellenforradalmi (később, átkeresztelve: a szovjetellenes) agitáció borítékjaira kerültek. Ha majd egyszer ivadékaink elolvassák a sztálini korszak nyomozati ~és törvényszéki aktáit, el fognak ámulni ezeknek a szovjetellenes agitátoroknak a leleményességén. Mit fel nem használtak agitációra! Egy varrótűt, egy rongyos sapkát, fölmosott padlót (lásd alább), mosatlan fehérneműt, egy mosolyt vagy annak mellőzését, egy sokatmondó vagy egy kifürkészhetetlen pillantást, szavakba sem öltöztetett, csupán a koponyaüregben megfogamzó gondolatokat, magánnaplónak szánt följegyzéseket, szerelmesleveleket, árnyékszéki krix-kraxokat. Agitáltak országúton, dűlőúton, egy tűzvész vagy, egy vásár okozta

sokadalomban, a konyhán, a családi tea-asztalnál, az ágyban, súgdosva egymás fülébe. Ekkora agitációs nyomásnak igazán csak a győzhetetlen szocialista életforma volt képes sikeresen ellenállani!

Arhipelágon tréfásan azt szokták mondani, hogy közönséges halandó számára a büntetőkönyvnek nem minden cikkelye *hozzáférhető*. Van, aki borzasztóan szeretne véteni a szocialista tulajdon védelméről szóló törvény ellen, de nem jut hozzá. Más habozás nélkül sikkasztana, de sehogysem tud elhelyezkedni mint pénztáros. A gyilkossághoz legalábbis kés kell, a fegyverrejtegetéshez előbb meg kell szerezni azt a fegyvert, szodomita csak az lehet, akinek van háziállata. Még az 58-as cikkely minden pontja sem áll mindenki rendelkezésére. Hogy legyen valaki az 1b pont szerint hazaáruló, ha nem szolgála hadseregben? Hát a 4. pont szerint hogy szűrje össze valaki a levet a világburzsoáziával, ha a Vogul-Osztják terület székhelyén, Hanti-Manszinszkban lakik? Hogy ártson valaki az iparban vagy a közlekedésben a 7. pont szerint, ha fodrászként keresi kenyerét? Ha még egy rissz-rossz lombikja sincs, ami véletlenül fölrobbanjon (Csudakov vegyészmérnökkel esett meg 1948-ban – diverziónak minősítették).

Hanem az 58-as cikkely 10. pontja *mindenki számára hozzáférhető*. A töpörödött anyókától a tizenkétéves iskolás gyerekig mindenkinek nyitva áll. Megkaphatja nős és nőtlen, állapotos és szűz, sportember és nyomorék, részeges és józan életű, látó és vak, autótulajdonos és koldus. Télen ugyanolyan eredményesen megpályázható, mint nyáron, hétköznap éppúgy, mint vasárnap, kora reggel és késő este, munkahelyen és odahaza, a lépcsőházban vágy a metró állomáson, az erdő mélyén vagy a színházban két felvonás közt, még napfogyatkozáskor is.

A 10. ponttal csak egy pont vetekedhet általános hozzáférhetőségben: a 12. pont, mely a *följelentés elmulasztását* üldözi („tudta, nem mondta”). A föntebb fölsorolt személyek ugyanakkora eséllyel kaphatják ezt a pontot is, minden említett helyen és időben, ráadásul azzal a könnyítéssel, hogy ehhez még a szájukat sem kell kinyitni, tollhoz sem kell nyúlni. Hisz éppen a tétlenek befogására készült ez a pont!

A kiszabott büntetés hajszálra ugyanaz: tíz év plusz öt év „szájkosár”. A háború végén persze az 58. tc. 1. pontja, a „hazaárulásról” szóló sem tartozott a nehezen hozzáférhetők közé. Nemcsak a volt hadifoglyok s a német megszállás alá kerültek formálhattak rá jogot, hanem azok is, akik késlekedtek

az evakuálással a fenyegetett területeken s ezzel leleplezték hazaárulási *szándékukat*. (Zsuravszkij matematikus professzor három repülőjegyet rendelt, hogy elutazzék Leningrádból feleségével s annak beteg nővérével. Ám csak két jegyet kapott, a sógornőnek nem jutott. Elküldte hát az asszonyokat, maga pedig a helyén maradt. A hatóság nem talált más magyarázatot a professzor eljárására, mint azt, hogy a németeket várta: 58/1” kombinálva a 19. ponttal, tíz év.)

Ahhoz a szerencsétlen szabóhoz, kultúrházi éjjeliőrhöz, süketnéma ácshoz, öngyújtós matrózhoz és vetlugai paraszthoz képest a következő személyek elítélése szinte már teljesen jogosultnak tűnik:

– Enszeld a még független Észtországból utazott Leningrádba. Találtak nála egy orosznyelvű levelet. Kinek? Kitől? – „Tisztességes ember vagyok, nem mondhatom meg.” (V. Csernov írta a levelet rokonainak.) – Vagy úgy, te szemétláda, tisztességes ember vagy? Akkor el veled Szolovkára!… – Na ja, ennél mégiscsak volt egy levél!

– Giricsevszkijnek két tiszt-fia szolgált a fronton, ő maga munkaszolgálatosként tőzeget ásott, s ócsárolta a zsírtalan, híg balándát (ő legalább csakugyan ócsárolta, ki merte nyitni a száját!). Teljes mértékben rászolgált arra a tíz évre, amit az 58/10-essel kapott. (Éppen krumplihéjat halászott a szemétgyűjtőből, úgy érte a halál. Mocskos zsebében egyik fia rendjelekkel ékes fényképét találták.)

– Nyesztyerovszkij, angolszakos tanár, otthon teázás közben arról beszélt (ő is legalább csakugyan beszélt!) feleségének és felesége legjobb barátnőjének, micsoda nyomort, éhezést látott a Volga-vidéken, ahonnan a minap érkezett haza. A legjobb barátnő lesitteltette a házastársakat, tíz évet kaptak, a férj a 10” a feleség a 12. pont alapján. (Hát a lakással mi lett? Azt talán a barátnőnek utalták ki?)

– Rjabinyin N. I. esete: Mikor 1941-ben fölhúzták a nyúlcipőt, így jártatta a bagólesőjét: – Nem kellett volna folyton azt dalolni, hogy „Minket ne bánts, mi sem bántunk – ha bántasz, orrodra verünk!” – Ezt a gazembert legalábbis agyon kellett volna lőni, de megúszta tíz évvel.

– Reunov és Tretyuhin elvtársak úgy fészkelődtek, mint akiknek borzasztóan viszket: miért nem ül már össze a pártkongresszus, mikor a szabályzat szerint már össze kellene ülnie? (Talán rájuk tartozott?) – Meg is kapták a tízeseiket!

– Fajna Jefimovna Epstein, Trockij árulásán háborogva, megkérdezte a pártgyűlésen: „Miért engedték ki a Szovjetunióból?” (Mintha számadással tartozna neki a Párt! Pedig alighanem Joszif Visszarionovics is ette kezét-lábát!) Ezért az illetlen kérdésért megérdemelten kapott (s le is ült) *három, darab tízest*, egyiket a másik után. (Pedig egyetlen nyomozó ügyész sem tudta megmondani neki, hogy tulajdonképpen mi a bűne.)

– Grusa proletárasszony vétkeitől pedig szinte eláll az ember lélegzete. Üveggyárban dolgozott 23 éven át, és a szomszédok sohasem láttak ikont a lakásában. Ám a németek közeledtére kiakasztotta az ikonokat (nyilván mert megszűnt a félelme, hisz az ikonokért is folyton piszkálódtak), s – amit különösen nehezményezett a nyomozat – a szomszédok tanúsága szerint fölsikálta a padlót! (A németek pedig csak nem értek oda!) Azonkívül egy olyan cuki német röplapot is talált a háza mellett, kép is volt rajta – vázába tette s a komódra állította. Ennyi bűn ellenére humánvas bíróságunk, tekintettel az asszony proletár származására, CSAK nyolc évi lágerra ítélte, három évi jogfosztással megspékelve. Közben a férje elesett a fronton, lánya technikumban tanult, de addig-addig szekírozták a „káderek”, hogy „hol az anyád?”, míg végül *megmérgezte magát*. (Mikor Grusa a lánya haláláig ért a mesélésben, képtelen volt folytatni, sírva fakadt és elment.)

Hát Gennagyij Szorokin, a cseljabinszki ped. főiskola harmadéves növendéke mit érdemel azért, hogy k-ét önálló cikket mert írni a diákok irodalmi újságjába (1946-ban)? Tíz évet, ez a minimum.

No és Jeszenyin olvasói? Ezt persze már elfelejtettük, mint annyi egyebet, s már hallom is a tiltakozást: „Nem igaz! Jeszenyin mindig is köztiszteletben álló nemzeti költőnk volt!” Pedig hát ellenforradalmár költő volt az, minden verse indexen. A rjazanyi GB ezt a vádat szegezte M. Ja. Potopov mellének: „Hogy vetemedhettél arra (a háború előtt), hogy Jeszenyinért lelkesedjél, miikor Joszif Visszarionovics megmondta, hogy a legnagyobb s legtehetségesebb költőnk Majakovszkij? Ebből is kitűnik szovjetellenes beállítottságod!”

Az a civil repülő pedig, aki egy „Douglas” másodpilótája volt, iskolapéldája a szovjetellenességnek. Nemcsak Jeszenyin összes műveit találták meg nála; nemcsak azt híresztelte, hogy Kelet-Poroszországban jólétben, bőségben éltek az emberek, míg a mieink be nem vonultak – hanem a repülősök egy *vitaestjén* más véleményt kockáztatott meg a német kérdésről,

mint Ehrenburg. (Ismerve Ehrenburg akkori nézeteit, sejthetjük, hogy a repülős enyhébb bánásmódot javasolt a németekkel szemben.)[159] Nyilvános vitába bocsátkozni egy vitaesten! Törvényszék, tízes plusz öt év szájkosár.

I. F. Lipaj kolhozt szervezett a járásában, méghozzá egy évvel korábban, mint a hatósáé elrendelte. Egy kolhozt, teljesen önkéntes alapon! Tűrhette-e, könyörgöm, Ovszjannyikov, a helyi GPU-főnök ezt az ellenséges huszárcsínyt? Mit nekem a jó, amit te csinálsz? Tedd a rosszat, amit parancsolok! A kolhozt kulákvállalkozásnak nyilvánították, magát Lipajt kulákbérencnek, aszerint is bántak el vele.

F. V. Savirin munkás a pártgyűlésen hangosan (!) mert beszélni a Lenin-örökségéről! No de ennél szörnyűbbet már nem is tehetett volna, az ilyen már igazán esküdt ellenség! Maradék fogait, melyeket a vizsgálat során nem vertek ki, Kolimában vesztette el az első évben.

Ilyen rettenetes bűnök és bűnösök hemzsegnek az 58-as cikkely alatt! Pedig még rosszabbak is voltak, szinte már az alvilág stichjével! Például Perez Herzenberg rigai lakos. Fogja magát, átmegy a Litván Szoc. Köztársaságba s ott *lengyel* származásúnak vallja magát. Pedig hát lett zsidó az istenadta! Ami a legfölháborítóbb, ez a hálátlan be akarta csapni szeretett államát. Arra számított ugyanis, hogy kiengedjük Lengyelbe, onnan pedig majd kivándorol Izraelbe. Nem úgy, galambocskám! Ha nem volt jó Rigában, gyerünk a GULagra! Hazaárulás kísérlete, tíz év.

S hogy ezek hogy tudnak rejtőzködni! A leningrádi „Bolsevik"-gyár munkásai leplezték le 1937-ben az FZU-tanintézet növendékeit, akik 1929-ben Zinovjev előadásának hallgatói voltak egy gyűlésen! (Annak idején csatolták a jegyzőkönyvhöz a jelenléti íveket, s most előkerültek.) Nyolc évig lapultak, beférkőztek a proletariátus soraiba! Most azonban valamennyit letartóztatták és agyonlőtték.

---

[159] Ilyen apróságoknak persze nyomát sem találjuk Ehrenburg memoárjaiban. Az is lehet, hogy nem tudott vitapartnere lecsukásáról. Akkor csak arra vigyázott, hogy elég „vonalasan" feleljen meg neki, aztán elfeledte az egészet. Azt írja Ehrenburg, hogy maga is csak „lottón nyerte megmenekülését". Eh, biztos nyerőszámokra tett ő azon a lottón! Ha *szedték* az ember barátait, időben fel kellett hagyni a telefonálgatással. Ha fordult a rúd, vele kellett fordulni. Ehrenburg németfalása már úgy elfajult, hogy Sztálin maga intette le. Aki élete végén megérti, hagy a hazugság uralmát szolgálta, az ne memoárokba mosakodjék, hanem a jelennek hozzon bátor áldozatot!

Marx írja, hogy „az állam önmagát csonkítja meg, ha egy polgárából bűnözőt csinál."[160] Szívhez szólóan fejtegeti, hogy az államnak még a törvényszegőben is az embert kell látnia, akinek vér folyik az ereiben, a katonát, aki a hont védi, a közösség egy tagját, „családapát, akinek szent a léte" s főképp: polgárt. De a mi jogászaink nem érnek rá Marxot olvasni, főleg nem ilyen megfontolatlan idézeteket. Olvassa inkább Marx a mi rendeleteinket, ha kedve tartja!

Szinte hallom a közbekiabálásokat: de hiszen ez a lista maga a borzalom, maga a képtelenség! El lehet hinni az ilyesmit? Hiheti ezt Európa?

Csak természetes, hogy Európa nem fogja elhinni! Addig nem hiszi, míg maga is bele nem kerül a csőbe. Csak politúrozott képeslapjainknak adott hitelt, egyebet nem hajlandó bevenni.

No és mi? Mi sem hittük volna ötven évvel ezelőtt semmi pénzért sem! Nem hittük volna száz évvel ezelőtt sem, nem hitte volna Belinszkij, Csernisevszkij. De ha három-négy ásónyommal lejjebb megyünk mondjuk Nagy Péterig vagy még korábbig – akkor már talán el is hihetjük. Mert azt már régtől tudjuk, hogy ott mik voltak a hibák!

– Szenyka foglár így beszélte: *„Ne vonnyad az én szakállomat! Az császárnak jobbágya ha volnék, azért szakállam talán nem az császáré?"* – 58-as, könyörtelenül megcsapassék!

– Ivasko Raszpopin, sztreleceknek hadnagyok, ujjával figét mutatván monda: *„Eztet néköd uradval egyetömbe!"* – 58-as, könyörtelenül megcsapassék!

– Egy Blesztyin nevű kalmár imígyen ócsároló az kozákokat: *„Az nagy fejedelömnek es esze nincs helyén, hogy tiktőket etet és itat."* – 58-as, könyörtelenül megcsapassék!

– Ivan Paskov bojár kisúrfi: *„Mi császár urunk bizonnyal nagyobb Szent Athanasiusnál."* – Nyezsdan, ama Szent Athanasius egyházában diaconus: *„Akkor miért hogy az császár Athanasiushoz imádkozik?"* (A párbeszéd húsvét hetében folyt, mind a ketten be voltak szíva.) Moszkva részrehajlás nélkül ítélt: a bojárfiú könyörtelenül megcsapassék, a diaconus szintúgy.[161]

Legalább megtanulják, hogy csomót kössenek a nyelvükre. Éppen ez volt a cél.

---

[160] Marx és Engels, ÖM, 1. k.; 233. l" 1928-as kiadás.
[161] Idézetek Plechanov: „Az orosz társadalom eszmetörténete" c. könyvéből.

A régi Oroszországban a politikaiak és a nyárspolgárok a társadalom ellentétes pólusain helyezkedtek el. Nem volt még két olyan életforma s gondolkodásmód, amelyek jobban kizárták volna egymást.

A Szovjetunióban politikaiakként kezdték összeszedni a nyárspolgárokat. Ezzel egyenlőségjelet tettek a politikaiak és a nyárspolgárok közé.

Arhipelág lakói felerészben ötvennyolcasok voltak. Ugyanakkor nem léteztek politikaiak... (Ha ennyi igazi politikai lett volna, már régen a rendszer ülne a vádlottak padján!)

Bárki beleeshetett az 58-as kategóriába, ha éppen nem volt kéznél számára egy közönséges bűntényes-cikkely. Az eredmény: leírhatatlan káosz, tarka-barka gyülevészhad.[162] Egy ember kiiktatásának, gyors és végérvényes eltakarításának az volt a legegyszerűbb módja, hogy az 58-as cikkelyt adták neki.

De kerülhetett oda valaki csak úgy „családi alapon is”, különösen a feleség mint CsSz, azaz családtag. Manapság a CsSz-szel kapcsolatban mindenki csak a pártkorifeusok nejeire gondol, pedig ez a szokás sokkal régebbről datálódik: már az arisztokrata családokat is így tisztogatták ki, továbbá neves értelmiségiek és egyházi személyek hozzátartozóit. (De még az ötvenes években is: H...cev történész 25 évet kapott, mivel ideológiai tévedéseket követett el könyvében. Ne adjunk a feleségének is? Tízest neki! De miért hanyagolnák el 75 éves anyját és 16 éves lányát? Kapjanak ők is, feljelentés elmulasztásáért. Tehát szétszórták őket, mindegyiket más lágerba, még csak nem is levelezhettek.)

Minél több békés, visszahúzódó, apolitikus, egyszerű embert rántottak a meg nem érdemelt büntetés és halál örvényébe, olyanokat, akik letartóztatásuk előtt csak a létfönntartással törődtek, annál szürkébb s gyávább lett az

[162] Például az a fiatal amerikai, akit egy szovjet lánnyal-kötött házassága után az amerikai követségen kívül töltött első éjszakán tartóztattak le (Morris Gershman). Vagy Muravjov, volt szibériai partizán, akit a fivére gyilkosain, a fehéreken vett véres bosszúakciók tettek hírhedté: 1930-tól ki nem szabadult a GPU karmaiból (először az „aranyláz” idején sittelték le), elvesztette egészségét, a fogait, ép eszét, de még a nevét is (Fox-ra változtatták). Vagy az a sikkasztáson ért szovjet géhás tiszt, aki a törvény üldözése elől Ausztria nyugati övezetébe menekült, de – ezen már kacagni kell – ott nem hoztak elébe tálcán egy állást! Persze mint begyöpösödött bürokrata ott is magas pozíciót szeretett volna, de hogy érje el azt egy olyan társadalomban, ahol a tehetség dönti el a versenyt? Ezért inkább a hazatérést választotta. Itthon kombinált 25 év várta: sikkasztás és kémgyanúság miatt. Most aztán elégedett. Csak nálunk lélegzik szabadon az ember!
Számtalan ilyen példát lehetne fölhozni.

ötvennyolcas tábor, annál inkább nélkülözött minden politikai jelleget s vált szerencsétlen flótások fejvesztett nyájává.

De a kérdés lényege nem az, *kikből* alakult az ötvennyolcas tábor, hanem, hogy hogyan bántak a lágerban az ötvennyolcasokkal.

Ezt a gyülekezetet már a forradalom első éveiben a lágerrezsim és a büntetőjogi rendelkezések kettős szorítójába fogták.

Nézzük például a VCsK 10. sz. parancsát 1921. január 8-ról. Megtudjuk ebből, hogy csak a munkás és a paraszt nem tartóztatható le indoklás nélkül – az értelmiség, úgy látszik, igen – például ha nem tetszik a képe. Vagy hallgassuk meg Krilenko beszédét az Igazságügyi Dolgozók V. Kongresszusán 1924-ben. Ebből pedig azt tudjuk meg, hogy az elítélt osztályellenség esetében minden javítási kísérlet reménytelen s *céltalan*". Majd a harmincas évek kezdetén még egyszer a szánkba rágják, hogy az osztályidegen elemek büntetésének megrövidítése jobboldali opportunista gyakorlat. Továbbá „opportunista az a tétel is, miszerint a börtönben mindenki egyenlő s az ítélet kihirdetése pillanatában mintegy megszűnik az osztályharc", valamint hogy „az osztályellenség ezzel rálép a javulás útjára".[163]

Summázzuk a hallottakat: elfogni minden ok nélkül is lehet titeket, megjavításotokat megkísérelni sem érdemes, a lágerban megalázó körülményeket teremtünk számotokra és megnyomorítunk benneteket az osztályharccal.

De hogy kell ezt érteni? Hogy fér meg a láger az osztályharc fogalmával? Hisz valóban úgy tűnik, hogy minden fogoly egyenlő. Nem, nem kérem, csak lassan a testtel, burzsoá előítélet az ilyen! Hisz éppen azért fosztották meg a politikaiakat attól a joguktól, hogy elkülönítsék magukat a bűnözőktől, hogy most a nyakukra ültethessék ezeket a bűnözőket! (Olyanok fundálták ki ezt, akik megtanulták a cári börtönökben, micsoda erő van a politikaiak esetleges összefogásában, a szervezett tiltakozásban, micsoda veszélyes lehet az a rezsim számára.)

De lám, itt is van már Averbach, készségesen színre penderül s megmagyarázza nekünk, hogy „az átnevelés taktikája az osztálytagozódáson kell hogy alapuljon", s a cél érdekében „a proletáriátushoz legközelebb álló rétegre kell támaszkodnunk".[164] (No, mit gondolnak, kik azok a „közeliek"?

[163] „A börtönöktől… , 334. l.
[164] I. Averbach: „A bűnözéstől a munkához", 35. l.

Természetesen a „volt munkások”, vagyis a *tolvajok* – őket kell hát ráuszítani az ötvennyolcasokra!) „Az átnevelés *nem lehetséges a politikai szenvedélyek szítása nélkül*.” (Szóról-szóra idéztem!)

Amikor tehát életünket mindenestül odadobták a tolvajok zsákmányául, ez nem egyes mucsai lágerparancsnokok önkényéből s lustaságából történt, hanem az Egyedül üdvözítő Elmélet szellemében.

„A lágerszabályzat oly alkalmazása, mely tekintettel van az osztálykülönbségekre..” az osztályellenség szakadatlan adminisztratív befolyásolása...” – No, te szerencsétlen, aki rongyos vattakabátodban, lecsüggesztett fővel taposod végeláthatatlan láger-éveidet, el tudod-e képzelni, milyen is a gyakorlatban az a *„szakadatlan adminisztratív befolyásolás”*?

Szóban forgó kitűnő munkájában Averbach fölsorolja továbbá azokat a rendszabályokat, amelyekkel meg lehet keseríteni az ötvennyolcasok életét a lágerban. Nemcsak a látogatók, csomagok s levelek letiltásáról, a panasztétel s a láger területén belüli (!) szabad mozgás jogának megvonásáról van szó. Az is ide tartozik, hogy külön brigádokat szervezzenek az osztályidegen elemekből, *súlyosabb munkakörülményeket* teremtsenek számukra (mondani sem kell, hogy átejtik őket a teljesítmény elszámolásánál) – ha pedig nem teljesítik a normát, ezt minden további nélkül az osztályellenség aknamunkájával magyarázzák. (Íme, ezért végeztek ki Kolimában egész brigádokat!) Ide tartoznak továbbá az únos-úntig ismételt roppant praktikus tanácsok: kulákokat s kulákbérenceket (szóval a lágerban található legjobb gazdákat, akiknek kisujjukban van a paraszti munka minden fortélya) ne küldjenek mezőgazdasági munkára! Továbbá: az osztályellenséghez tartozó magasképesítésű egyedekre (értsd: mérnökökre) „előzetes vizsgálat nélkül” ne bízzanak felelősséggel járó munkát ide kinek van a lágerban olyan képzettsége, hogy levizsgáztathatná a mérnököket? Nyilván a Kult. Nev. Osztály tolvajokból toborzott könnyűlovasságának, mint Kínában a „kultúrforradalmároknak”). Ehhez a tanácshoz nemigen tarthatjuk magunkat a csatornák építésénél: a zsilipek ugyanis nem terveződnek maguktól, valakinek irányítani kell a munkát. Averbach könyörgésre fogja a dolgot: legalább az első hat hónapban vessék be *nehéz testi munkában* a speceket (több úgysem kell ahhoz, hogy elpatkoljanak). Mert csak ott a közös barakkban, az értelmiség szokásos privilégiumaitól megfosztva „lesznek alávetve a közösség befolyásának”, csak akkor „jönnek

rá az ellenforradalmárok, hogy a tömegek szemben állnak velük a megvetik őket.”

S mily könnyen forgat ki minden tényt az, aki az osztályideológia birtokában van! Ha valaki „régi embereket” s értelmiségieket rak be bizalmi állásokba, ez annyi, mint „a dolgozók soraiból verbuválódó lágerfoglyokat küldeni a legnehezebb munkára”. Ha a raktárban egy volt tiszt dolgozik, s nincs elég ruha, ez csak úgy magyarázható, hogy rosszindulatból letagadja”. Ha valaki azt meri mondani a sztahanovistáknak, hogy „a többiek nem győzik az iramot” – az ilyen csak osztályellenség lehet. Ha a tolvaj fölönt a garatra, megszökik vagy lop, sietnek megmagyarázni neki, hogy nem ő a bűnös, hanem az osztályellenség itatta le, beszélte rá szökésre vagy lopásra. (Hogy a *tolvajt* az értelmiség tanítja lopni – ezt a legkomolyabban írták le 1936-ban!) Ha pedig éppen „az osztályidegen elem mutat föl kiváló termelési eredményeket”, ezt ő csak „azért teszi, hogy álcázza magát”!

Íme, bezárult a kör! Akár dolgozol akár nem, akár szeretsz bennünket akár nem – mi gyűlölünk téged és meg fogunk semmisíteni a tolvajok keze által!

Pjotr Nyikolájevics Ptyicin, 58-as, így sóhajt föl: „De hisz az igazi bűnözők nem tudják megfognia dolog végét! Csak becsületes ember adja bele minden erejét a munkába, dolgozik utolsó leheletéig. Micsoda tragikus konfliktus: az a nép ellensége, aki valójában a nép barátja.”

De nekünk nem kell a te áldozatod.

„Ártatlan vagyok” – ez az alapérzése annak a sok álpolitikainak, akiket lágerba gyűjtöttek. Alighanem egyedülálló eset ez a világtörténelemben, hogy letartóztatottak milliói meg legyenek győződve igazukról, arról, hogy senki sem bűnös közülük. (Dosztojevszkijjel csak *egyetlenegy* ártatlan ült a fegyházban!)

Ám ezek a tömegek, akiket nem meggyőződésük juttatott a tüskésdrót mögé, hanem csak a sors szeszélye, egyáltalában nem merítettek erőt igazuk tudatából, sőt talán annál nehezebben viselték nyomorú állapotukat, az értelmetlen szenvedést. Mivel jobban kötődtek korábbi életkörülményeikhez, mint bármi meggyőződéshez, semmi hajlandóságot sem mutattak az áldozatra, összefogásra; nem volt bennük harci szellem. Már a börtönben tűrték, hogy két-három nyálasszájú csibész kifossza az egész cella népét. A lágerba érve már tökéletesen ki voltak készülve, egyébre sem tellett erejükből,

mint sunyítani a munkaügyis-tolvaj pálcája s a brigádvezető ökle láttára, elsajátítani a lágerfilozófiát (begubódzás; önzés, egymás kijátszása), no meg a lágerzsargont.

Je. Olickaja, szocialista nő nem hitt a szemének, mikor 1934-ben egy vegyes-lágerba került. Megjárta Szolovkát, az izolátorokat, de ilyen ötvennyolcasokat még nem látott. Régen, az ő idejében, mindent megosztottak egymással a politikaiak, itt pedig mind magának élt, magában rágcsált, s az ún. politikaiak éppúgy üzleteltek holmival, kenyérrel, mint a többi.

Politikai csőcselék – így nevezte őket (azazhogy nevezett *bennünket*!) Anna Szkripnyikova. Pedig ő már 1925-ben leckét kapott. Panaszt tett ugyanis a vizsgálóbírónál, hogy a Lubjanka parancsnoka hajuknál fogva húzkodja cellatársnőit. A nyomozótiszt nevetett: „Magát is húzkodja?” – „Nem, csak a társnőimet!” A tiszt sopánkodva csapta össze a kezét: „Ah, igazán borzasztó! Szóval ön tiltakozik! Azt ajánlom, hagyjon föl ezekkel a *haszontalan, orosz-értelmiségi szenvelgésekkel! Elavultak* már! *Csak önmagával* törődjék, különben megjárja!”

Helyben vagyunk! Éppen ez a tolvaj-morál: „Nem téged b…-gatnak, ne ficánkolj! A lubjankai nyomozó MÁR 1925-ben magáévá tette az alvilág filozófiáját!

Arra a művelt publikum fülének oly furcsán hangzó kérdésre, hogy „lophat-e egy *politikai*?” – mi már csak vállat vonunk: „Miért ne?”

„S hogy lehet-e besúgó?” – „Csak neki ne volna megengedve?”

Amikor pedig az „Iván Gyenyiszovics” ürügyén naivul szememre vetik: miért használnak önnél a politikaiak csibésznyelvi szavakat? – ezt felelem: – S ha más nyelv nincs Arhipelágon? Vagy talán a politikai csőcseléknek is van már külön nyelve, amit szembehelyezhet a kriminell csőcselék nyelvével?

Hisz egyre azt sulykolják beléje, hogy ő is bűnöző, méghozzá a legsúlyosabb fajta! Aki pedig nem bűnös, azt nálunk le se csukják!

Megtörték az 58-asok gerincét s ezzel meg is szűntek a politikaiak. Megmártogatták őket Arhipelág disznó-pocsolyáiban, kihajtották őket meggebedni a robotban, s telebeszélték a fülüket a láger-hazugsággal, hogy mindenki mindenkinek ellensége.

A közmondás szerint: „Éhe ha hajtja; megjön a hangja.” Nekünk azonban, Arhipelág lakóinak, nem jött meg. Még az éhség sem hozta meg.

Pedig milyen kevés, milyen nevetségesen kevés hiányzott ahhoz, hogy megmeneküljünk! Csak annyi, hogy ne reszkessünk életünkért, mely úgyis elveszett, s legyen merszünk összefogni!

Némely külföldi csoport sikeresen végrehajtotta ezt, például a japánok 1947-ben Revucsijban, Krasznojarszk lágerközpont fegyelmi lágerjában. Mintegy negyven japán tisztet, ún. „háborús bűnösöket” helyeztek el ott (meg nem foghatom, mennyiben voltak ők „bűnösök” velünk szemben). A fakitermelés a csikorgó fagyban még az oroszok erejét is meghaladta. A tolvajok egyiket-másikat levetkőztették, máskor egy kosár kenyerüket sikkasztották el. A japánok tanácstalanok voltak, várták a vezetőség közbelépését, persze az a füle botját sem mozgatta. Akkor egy este brigádvezetőjük, Kondo ezredes, két rangidős tiszt kíséretében a lágerparancsnoki irodába lépett s bejelentette (kitűnően tudtak oroszul), hogy amennyiben nem vetnek véget a garázdálkodásnak, másnap hajnalban két tiszt önkéntes harakirit fog elkövetni. S ez még csak a kezdet less. A lágerparancsnok (a bumfordi Jegorov, volt ezredkomisszár) azonnal megértette, hogy itt megégetheti a körmét. Két nap nem vitték ki munkára a japán brigádot, tisztességesen kosztolták őket, majd elszállították őket a fegyelmi lágerból.

Ennyi kell csak a harchoz, a győzelmes harchoz! CSAK ANNYI, hogy ne reszkess életedért, mely így is, úgy is odavan.

Csakhogy a mi ötvennyolcasainkat sohasem hagyták maguk között. Mindig összekeverték tolvajokkal és közönséges bűntényesekkel, nehogy egymás szemébe nézhessenek s fölismerjék önmagukat: KIK VAGYUNK MI tulajdonképpen! Ama ragyogó eszű, tüzes szavú s erős szívű társakat pedig, akik vezéreink lehettek volna a börtönben és a lágerban, már rég megbélyegeztek „spec. záradékkal”, elkülönítették, elnémították, spec. izolátorba dugták, tarkón lőtték a pincében.

* * *

De az életnek egy figyelemreméltó jelensége alapján, amire már a Tao tanításai is utalnak, várható, hogy amikor a politikaiak megszűntek létezni, éppen akkor jelentkeztek.

Én is azt merem tehát állítani, hogy a szovjet éra alatt nemcsak hogy léteztek politikaiak, hanem:

1. nagyobb számban léteztek, mint a cári korban,

2. több állhatatosságot és gerincességet tanúsítottak, mint a régi forradalmárok.

Ez látszólag ellentétben van a föntebb mondottakkal, de csak látszólag. A cári Oroszországban nagyon előnyös volt a politikaiak helyzete, nagyon szem előtt voltak, mindenkar visszhangra leltek a közvéleményben és a sajtóban. Láttuk már (I. rész, 12. fejezet), hogy a szocialistáknak hasonlíthatatlanul nehezebb dolguk volt a Szovjetben.

De a mi időnkben nemcsak a szocialisták politikaiak, mindig is voltak más politikaiak is. Csakhogy nem láttuk őket, nem hallottuk a hangjukat, mivel dézsaszám borogatták őket a bűntényesek tízmilliós óceánjába. Némák voltak, némábbak a többieknél. Némák, mint a *hal*, mely szimbólumuk.

A hal az őskeresztények jelképe. S ők is azok voltak, keresztények, zömben. Darabosak, iskolázatlanok, nem értettek a szép szavakhoz, nem tudtak illegális kiáltványokat fogalmazni (de a hitnek erre nincs is szüksége!), készek voltak inkább lágerba, mártíromságra menni, meghalni, de nem tagadták meg a hitüket. Ők aztán tisztában voltak azzal, miért ülnek s megingathatatlanok voltak meggyőződésükben. Talán ők az egyetlenek, akikre semmi sem ragadt a lágerfilozófiából. De még a lágerzsargonból sem. Méghogy ők ne lennének politikaiak! A csőcselékhez semmi esetre se számíthatók!

Többségük nőkből került ki. Tao is azt tanítja, hogy amikor megtörik a hit, éppen akkor tűnnek föl az igazi hívők. A „pravoszláv bátyuskákat” gúnyoló fölvilágosult vigyorgástól, a komszomolisták húsvét éjszakai miákolásától s a továbbító pontokon a tolvajok füttykoncertjétől nem értünk rá észrevenni, hogy a „bűnös” pravoszláv egyháznak, íme, olyan leányai támadtak, akik méltók az első századok keresztényeihez, azok édennővérei, akiket az oroszlánok elé vetettek az arénában.

S megindult a keresztények áradata: transzportok és tömegsírok, újabb transzportok s újabb tömegsírok számlálatlan milliók. Észrevétlenül hunytak ki, mint a gyertya, mely nem világít, csak közvetlen környezetének. Oroszhon legigazabb keresztényei voltak ők. A gyöngébbek meginogtak, dezertáltak, meglapultak.

No, ugye hogy *többen* vannak? Mikor volt a cári Oroszországban ennyi politikai? Jó, ha tízezret összeszámlálhatunk.

De a mi politikai foglyaink kiirtását oly simán, tanúk nélkül hajtották végre, hogy csak elvétve kapunk hírt egyik-másiknak a sorsáról.

Itt van Preobrazsenszkij főpap (Tolsztoj-fő, ősz szakáll). Börtön, száműzetés, láger – s megint elölről (a „Nagy Pasziánsz”). Miután hosszú éveken át nyomorgatták így, 1943-ban a Lubjankába idézték (útközben a tolvajok elszedték a mitráját). Felszólították, hogy lépjen be a Szinódusba. Annyi év után igazán megengedhette volna magának. hogy, egy kis szabad levegőt szippantson a börtön után, nem igaz? De ő tagadó választ ad: ez a szinódus nem tiszta, mint ahogy az egyház sem. S visszatér a lágerba.

Hát Valentin Felixovics Vojno-Jaszenyeckij (1817-1961), aki Lukács néven volt érsek s egyben a híres „Gennyes sebészet” című könyv szerzője? Életrajzát nyilván meg fogja írni valaki, nem a mi feladatunk ez. Sokoldalú lángelme volt ő. Már a Forradalom előtt bent volt a Művészetek Akadémiáján, de otthagyta, mert úgy vélte, hogy mint orvos többet tehet az emberiségért. Az első világháború hadikórházaiban nőtte ki magát ügyes szemsebésszé, a forradalom után a taskenti klinika vezető főorvosa lett, ez volt Közép-Ázsia leghíresebb kórháza. A pálya nyitva volt előtte, olyan, amilyent meg is futottak korunk beérkezett hírességei, ám Vojno-Jaszenyeckij elégtelennek érezte szolgálatát, ezért fölvette az egyházi rendet. Ikont akasztott ki a műtőben, s papi talárban, nyakában kereszttel tartotta egyetemi előadásait (1921). Taskent püspökévé még Tyichon pátriárka szentelte. A húszas években Turuchanszk környékére száműzték, számos közbenjárásra visszatérhetett ugyan, de már más ült orvosi katedráján és a püspöki székben is. Magánpraxist folytatott (névtábláján ez állt: „Lukács püspök”), tódultak hozzá a páciensek (titokban még a „bőrmellényesek” is), honoráriuma fölöslegét szétosztotta a szegények közt.

Jellemző a mód; ahogy rátették a kezüket. Másodízben (1930” Arhangelszk) nem az 58-as cikkellyel száműzték, hanem „gyilkosságra való felbujtás” vádjával (zavaros história: állítólag befolyásolta az öngyilkos Mihajlovszkij fiziológus feleségét és anyósát. Mihajlovszkij gyár akkor meg volt háborodva, amikor oszlásgátló szereket fecskendezett hullákba – az újságok a „szovjet tudomány diadaláról” s emberkéz okozta „feltámadásról” zengedeztek).

Az ilyen adminisztratív fogások még inkább megnehezítik, hogy formai kritériumok alapján döntsük el, kiket tartsunk igazi politikaiaknak. A legfőbb ismérv, ha nem a rezsim elleni harc,

legalább a szembehelyezkedés vele erkölcsi felfogásban s életmódban. Hogy valakire milyen „cikkelyt” ragasztanak, az lényegtelen. (A kitelepített kulákok fiainak sokszor „tolvaj-cikkelyt” adtak, de a lágerban igazi politikaiaknak bizonyultak.)

Arhangelszki száműzetésében Vojno-Jaszenyeckij új módszert dolgozott ki a gennyes sebek gyógyítására. Ekkor Leningrádba idézték s maga Kirov próbálta rábeszélni, hogy tegye le a papságot, rögtön rendelkezésére bocsát egy kutatóintézetet: De a nyakas püspök még könyve kinyomtatásába se ment bele, ha nem írják oda neve után zárójelben papi rangját. Így hát intézet és könyv nélkül végezte száműzetését 1933-ban, visszatért Taskentbe, ahonnan harmadszor is száműzték, ezúttal Krasznojarszk környékére. A háború kezdetétől szibériai kórházakban működött, gyakorlatban alkalmazta módszerét a gennyes sebek gyógyítására – ez meghozta neki a Sztálin-díjat. De még azt is csak teljes főpapi ornátusban volt hajlandó átvenni![165]

No és a mérnökök? Hányat szórtak szét a nagyvilágba vagy lőttek agyon, olyanokat, akik nem írtak alá ostoba és aljas „beismeréseket” saját kártevő tevékenységükről? Csillag gyanánt tündököl köztük Pjotr Akimics (Joakimovics) Palcsinszkij (1875-1929). Bámulatosan széles érdeklődési köre volt ennek a mérnök-tudósnak! A bányászati akadémiáról kikerülve (1900), máris kiváló bányamérnök, s mint kiderül, publikációinak jegyzékéből, olyan átfogó problémákat kutat s dolgoz ki, mint a gazdaságfejlesztés, az ipari áringadozás, a szénexport, Európa kereskedelmi kikötőinek szerkezete és működése, a kikötői üzemek gazdasága, Németország balesetbiztosítása, a német és angol bányaipar koncentrációja, bányagazdálkodás, a Szovjetunió épületanyag-iparának kezdetei és fejlődése, általános mérnökképzés a főiskolákon, azonkívül számos részletkérdés a bányász szakmából, tájegységek feltérképezése, lelőhelyek leírása (ezzel még nem mondtunk el mindent, számos művéről még csak nem is tudunk). Mint Vojno-Jaszenyeckij az orvostudományban, Palcsinszkij is nyugodtan dolgozhatott volna mérnök-szakmájában, de ahogy az nem bírt lemondani a vallás ügyének szolgálatáról, úgy Palcsinszkij sem állhatta meg, hogy politikára ne adja a fejét. Már bányászakadémiai növendék korában mint „a mozgalom vezérét” tartották számon a zsandárok, 1900-ban ő elnökölt egy diákgyűlésen. Már mérnökként, 1905-ben, vezető szerepet vállalt az irkutszki forradalmi megmozdulásban, az „Irkutszki Köztársaság”

[165] Az életrajza után kérdező orvostanhallgatóknak azt felelik ma, hogy „egyáltalán nincs róla irodalom”.

perének egyik vádlottjaként ítélték kényszermunkára. Megszökött, átment Európába. Már korábban is voltak anarchista szimpátiái, most kapcsolatba lépett Kropotkinnal. Emigrációs évei alatt tökéletesítette magát a mérnöki szakma több ágában, tanulmányozta Európa technikáját és gazdasági berendezkedését, de nem hanyagolta el „az anarchista eszmék tömegek közti terjesztésének” programját szolgáló népszerű kiadványokat sem. Mikor 1913-ban, amnesztiával, visszatért Oroszországba, így ír Kropotkinnak: „Oroszországban folytatandó tevékenységem elsőrendű céljának azt tekintem, hogy… mindenütt, ahol csak lehetőség nyílik rá, hozzájáruljak az ország termelőerői fejlesztéséhez, a társadalmi öntevékenység ébresztéséhez – a szó legtágabb értelmében.”[166] Mikor első ízben bejárta a nagy orosz centrumokat, versengve halmozták el ajánlatokkal, hogy jelöltesse magát a bányaipari vállalkozók szövetségi tanácsa ügyintézőjének, „ragyogó igazgatói állásokat” helyeztek kilátásba neki a Don-medencében, konzultánsi posztokat bankoknál, katedrát a Bányászakadémián, igazgatóságot a Bánya-ügyosztályon. Kevés olyan hivatalnoka volt Oroszországnak ilyen energiával, ily széleskörű ismeretekkel.

S mi volt a sorsa a továbbiakban? Említettük már (I. rész, 10. fej.), hogy a háború alatt a Hadiipari Bizottmány elnökhelyettese lett, a Februári Forradalom után pedig a kereskedelmi és ipari miniszter helyettese. Mint a pipogya Ideiglenes Kormány tagjai közt a legenergikusabb, ő lett Petrográd „generálgubernátora” a Kornyilov-puccs napjaiban[167], majd októberben a Téli Palota védelmének irányítója. Közvetlenül ezután a Péter-Pál-erődbe csukták, négy hónapi fogság után: szabadult. Bár semmi vád sem merült fel ellene, 1918. júniusában újra letartóztatták, s 1918. szeptember 6-án őt is fölvették a 122 nevezetes túsz listájára („amennyiben még egy szovjet hivatalnok esik gyilkosság áldozatául, agyon fogjuk lövetni az alant felsorolt túszokat!” – Petrográdi CsK, G. Bokij elnök, A. Ioszelevics titkár).[168] De nem lőtték agyon, sőt 1918 végén szabadlábra helyezték Karl Moor német szocdem eléggé nem rosszallható közbenjárására (ez csodálkozását fejezte ki, hogy ilyen embereket hagyunk a börtönben rohadni). 1920-tól a Bányászakadémia professzora. Látogatja Kropotkint is Dmitrovban, majd ennek nemsokára bekövetkezett halála után bizottságot alakít emlékezetének (sikertelen) megörökítésére. Ezért-e vagy más egyébért, elég az hozzá, hogy újra

[166] Levele Kropotkinhoz, 1913, február 20” Október Archív 1129/2/1936.
[167] „Tőzsdei Tudósítások” 1917. augusztus 31 és szeptember 2.
[168] „Petrogradszkaja Pravda” 1918. szeptember 6” 193. sz.

letartóztatják. A levéltárban fönnmaradt egy érdekes dokumentum arról, hogy szabadult ki Palcsinszkij ebből a harmadik szovjet fogságból: egy 1922. január 16-án kelt levél, mely a moszkvai Forr. Törvényszéknek van címezve: „Tekintettel arra, hogy a Tervhivatal állandó konzultánsa, P. A. Palcsinszkij mérnök folyó év január hó 18-án három órakor előadást fog tartani a Déli Iroda helyiségében a délvidéki kohászat újjáépítésének problémájáról, mely a jelen pillanatban különösen fontos jelentőséggel bír, a Tervhivatal elnöksége azzal a kéréssel fordul a Forr. Törvényszékkéz, hogy adjon lehetőséget Palcsinszkij elvtársnak a rábízott feladat teljesítésére s helyezze őt szabadlábra előadása idejére. Krzsizsanovszkij, a Tervhivatal Elnöke.”[169]

Szóval „kéréssel fordul” (s nem valami jogos kéréssel). S csupán mert a délvidéki kohászat „a jelen pillanatban különösen fontos jelentőséggel bír”... , s csupán hogy „teljesíthesse a rábízott feladatot” – azontúl nem érdekel bennünket, miattunk visszavihetik a cellába.

De nem: Palcsinszkijnak egyelőre megengedik, hogy a Szovjetunió bányászatának újjáépítésén fáradozzék. Majd csak 1929-ben lövik agyon, bírói ítélet nélkül, miután hősi állhatatosságát nem sikerül megtörni a börtönben.

Mennyire gyűlölhetik ezt az országot, mily vadidegenek lehetnek ebben az országban azok, akik képesek voltak agyonlövetni a nemzet büszkeségét, az orosz nemzet tudásának, erejének, zsenijének megtestesülését!

De nem történt-e ugyanúgy tizenkét év múlva, Nyikolaj Ivanovics Vavilov esetében? S nemde Vavilov is igazi *politikai* volt (keserű kénytelenségből?) Négyszáz kihallgatást kínlódott át a vizsgálati fogság tizenegy hónapja alatt. S a törvényszék előtt (1941. július 9-én) minden vádat visszautasított!

De vegyük Rogyionovot, a hidrotechnika professzorát, akit nem övezett a világhír dicsfénye (róla Vitkovszkij tudósít bennünket). Letartóztatása után kereken *megtagadta*, hogy szakmájában dolgozzék, pedig számára ez lett volna a legegyszerűbb út. Inkább csizmákat reparált. Nem igazi politikai az ilyen ember? Csendes természetű hidromérnök, soha életében nem kereste a harcot, de vajon nem vált igazi politikai belőle, amikor kiállt elveiért a rabtartókkal szemben? Szüksége volt-e ehhez pártigazolványra?

[169] Október Archív 3348/167/32.

Ahogy egy csillag váratlanul fellobbanhat fényereje százszorosára, hogy rögtön utána kihunyjon, a nem politikai hajlamú ember is hirtelen erőkitöréssel lephet meg a börtönben, mielőtt elpusztul. Rendszerint tudomást sem szerzünk az ilyen esetekről. Néha akad szemtanú, esetleg csak egy megsárgult papírlap, mely csupán találgatásokra ad lehetőséget.

Jakov Jefimovics Pocstar, született 1887-ben, pártonkívüli, orvos. A háború kezdetén a Fekete-tengeri Flotta 45. sz. légi támaszpontján teljesít szolgálatot. A Szevasztopoli Bázis haditörvényszéke ítéli el, először (1941. november 17-én) öt évi lágerra. Olcsón megúszta – gondolná az ember. De mi ez? November 22-én újabb ítélet: agyonlövés. És november 27-én agyon is lőtték. Mi történt ama végzetes öt nap alatt, november 27. és 22. között? Csillagrobbanás? Vagy csak a bírák kaptak észbe, hogy túl keveset mértek rá?[170]

Hát a trockisták? Tőrőlmetszett politikaiak, ezt nem lehet elvitatni tőlük.

(Közbekiabálnak, rázzák felém a csengőt: maradjon a tárgynál! Azokról szóljon végre, akik egyedül érdemlik meg a politikai nevezetet: a megingathatatlan kommunistákról, akik a lágerban sem tántorodtak el szent hitüktől... – Rendben van, legyen! A következő fejezetet teljes egészében nekik szánjuk.)

A jövő történészeinek feladata lesz annak kinyomozása, mely időpontban kezdett folydogálni a *politikai fiatalság* patakja. Véleményem szerint 1943/44-ben (most nem beszélek a szocialista és trockista fiatalokról). Szinte még az iskola padjaiban (gondoljunk a „demokratikus pártra” 1944-ből) jutott eszükbe valami olyan fundamentum után kutatni, mely egészen más, mint az, amit erőszakkal rájuk tukmáltak, szinte a lábuk alá toltak. Nos, minek tartsuk e fiatalokat, ha nem politikaiaknak?

Csakhát róluk sem tudunk semmit, s immár nem is fogunk tudni.

De ha a huszonkét éves Arkagyij Belinkov „Érzések – piszkozatban” című első zsengéjét, mely persze sohase fog látni nyomdafestéket, börtönnel honorálják (1943), ám ő a lágerban sem hagy föl, az írással (s amikor már se holt, se eleven, kéziratát egy Kermajer nevű spicli kegyébe adja, amiért új lageréveket sóznak rá) – vajon megtagadhatjuk-e tőle a politikai nevezetet?

[170] Első perére nézve ma rehabilitálták. Eszerint ha az a másik nem lett volna...?

1950-ben a leningrádi gépésztechnikum diákjai pártot alapítottak. Programjuk s alapszabályaik voltak. Sokat agyonlőttek közülük. Az egészről csupán egyetlen tanú számol be: Aron Levin – őt huszonöt évre ítélték. Ez minden: egy magányos emlékoszlop az útfélen.

Az pedig bizonyításra sem szorul, hogy a politikaiaktól a mi körülményeink között hasonlíthatatlanul nagyobb állhatatosság, gerincesség kívántatik, mint a múltban a forradalmároktól. Akkor súlyosabb cselekményekért enyhébb büntetéseket róttak ki; a forradalmároknak nem kellett különösebb hősiességet tanúsítaniuk, lebukás esetén csak önmagukat kockáztatták (nem pedig családjukat) – s mégcsak nem is a fejüket, csupán néhány évi szabadságvesztést.

Röplapterjesztés, plakátragasztás a Forradalom előtti korban – hát az is valami? Nem volt több az egész egy jó heccnél, annyi, mint a galambok hajkurászása. Három hónapot ha kaptak érte. De ha nálunk öt suttyó legényke, „a Vlagyimir Gersunyi-féle csoport" röplapot készít: „A kormány kompromittálta magát..." – ehhez legalább akkora elszántság kell, mint mondjuk az Alexandr Uljanov-féle ötös csoport merényletéhez Sándor cár ellen.

S mily ösztönös volt ez az eszmélés, mily gyújtatlan lobbanó ez a mozgalom! Leninszk-Kuznyeck városában egyetlen fiúiskolára korlátozódott. Öt fiú a 9. osztályból (Misa Baxt komszomoltitkár, Tolja Tarantyin ugyancsak komszomol-aktivista, Velvel Reichtman, Nyikolaj Konyev és Jurij Anyikanov) nem leli nyugalmát. Nem a lányok birizgálják a szívüket, nem az újmódi táncok viszkettetik a talpukat: arra figyelnek föl, mennyire elharapódzott városukban az erőszakoskodás és részegeskedés. Lapozgatják, faggatják történelemkönyvüket, összefüggéseket keresnek, párhuzamokat vonnak. A 10. osztályba lépve, a helyi tanács választásai előtt (1950-ben) kiadják nyomtatott betűkkel rajzolt első és utolsó igénytelen proklamációjukat:

„Munkások, figyelem! Olyan-e most a mi életünk, amilyennek nagyapáink, apáink, bátyáink akarták, amikor fegyvert fogtak és meghaltak érte? Nyomorult pár garasért robotolunk, de még azt a keveset is kiszedik a zsebünkből. Olvasd el ezt és gondolkodjál életedről..."

Egyebet ők maguk sem tesznek, csak gondolkodnak, nem is hívnak fel semmiféle akcióra. (Csak azt tervezték, hogy összeírnak egy sorozatravaló ilyen felhívást és összefusiznak maguknak egy hektográfot.)

A röplapokat éjszaka ragasztották, csoportokban járták az utcákat, egyikük a falra nyomott négy kenyérgalacsint, egy másik rájuk simította a röplapot.

Kora tavasszal osztályukba lépett egy állítólagos új tanár s kérdőíveket töltetett ki velük nyomtatott betűs írással.[171] Az igazgató könyörgött, hogy ne tartóztassák le őket a tanév vége előtt. A vizsgálati fogságban a fiúkat főleg az bántotta, hogy nem vehettek részt az osztály-ballagáson. „Valljátok be, ki bujtogatott benneteket!” (A gebisták sehogysem akarták elhinni, hogy a fiúkban magától mozdult meg a lelkiismeret – valóban hallatlan eset, hiszen csak egy életünk van, miért töltsük azt *gondolkodással*? Karcerek, éjszakai kihallgatások, álldogáltatás a végtelenségig. Zárt tárgyalás (már hogyisne?!) a Tartományi Törvényszéken.[172] Hitvány védők, megfélemlített esküdtek, vérszomjas ügyész. Trutnyevnek („hereméh”) hívták. Tíz és nyolc éveket kaptak, tizenhétéves fejjel, valamennyien Különleges Lágerokba kerültek.

Bizony, igaza van a régi mondásnak: A bátrat börtönben leled, a *poltront* politrukok közt.

Én a néma Oroszország nevében írok, ezért nincsen sok szavam a trockistákról. Ők ugyanis mind tollforgató emberek, s aki életben van közülük, bizonyára részletes emlékiratokban készül beszámolni viharos életéről, nagyobb teljességgel és pontossággal, mint ami tőlem tellene.

Mégis egy keveset, csupán a tabló teljessége kedvéért.

A húszas évek vége felé szabályszerű illegális harcot folytattak, minden régi forradalmi tapasztalatuk latba vetésével, csakhogy a velük szembenálló GPU nem volt olyan teszefosza, mint a cári Ohrána. Nem tudom, fölkészültek-e lélekben arra a totális pusztulásra, amivel Sztálin kecsegtette őket, vagy naivul azt hitték, hogy a végén egy jót kacagnak az egészen és összepuszilkodnak. Azt el kell ismerni, hogy volt bennük gerinc és kurázsi. (Csak attól félek, hogy ha hatalomra jutottak volna, éppen olyan tébolyt hoztak volna a nyakunkra, mint Sztálin.) Megjegyzendő, hogy még a harmincas években is, amikor már nyakig ültek a csávában, árulásnak és szégyennek tartották magukra nézve minden érintkezést a szocialistákkal, ezért az izolátorokban is játszották az előkelő idegem, még a szocialisták egymás közti börtönpostáját sem közvetítették (mert ők

[171] Fjodor Polotnyanscsikov árulta el őket, ez később pártszervező lett a poliszájevi bányában. Jó, ha az ország a spicliket is számon tartja…

[172] A bíró, Puskin, nemsokára maga is ítélet alá kerül: hagyta magát megvesztegetni.

„leninistáknak” tartották magukat!). I. N. Szmirnovot már kivégezték, de a felesége még akkor sem állt le közösködni a szocialistákkal („nehogy lássa valaki a felügyelők közül” – kvázi hogy a „Párt szeme”!)

Az a benyomásom (de nem állok jót érte), hogy az ő politikai „harcukban” a lágerviszonyokhoz nem illő túl sok fontoskodás volt, ez egy kissé tragikomikus színezetet adott magatartásuknak. Útban Moszkvából Kolimába a marhavagonokban összebeszéltek, hogy fogják majd tartani egymással illegálisan a kapcsolatot, mi lesz a jelszó – de szétszórták őket különböző lágerpontokra és brigádokba.

Egyszer minden megokolás nélkül büntetőkosztra fogtak egy trockista brigádot, pedig becsülettel megszolgálta a normális fejadagot. Mármost a „kitűnően álcázott titkos pártsejt” megvitatja, hogy reagáljanak. Sztrájkkal? Úgy csak beugranának a provokációnak. Mert világos: az a cél, hogy provokáljanak bennünket. Ezért mi csak menjünk ki munkára kaja nélkül is! Kivonulunk ugyan, de csak annyit dolgozunk, amennyi a fegyelmi adagért jár![173]

Utyinij-bányában az Okt. Forr. 20. évfordulójára készülnek a trockisták. Fekete rongyot kerítenek, vagy fehéret kormoznak be faszénnel. Az a szándékuk, hogy november 7-én reggel minden barakkra fekete gyászlobogót tűznek, a sorakozón pedig eléneklik az Internacionálét, szorosan összekapaszkodva s nem engedve soraik közé konvoj-katonákat és lágerőröket. Végigéneklik, ha törik, ha szakad! Utána pedig semmi áron ki nem vonulnak munkára az övezetből! Jelmondatokat fognak kiabálni: „Le a fasizmussal!” „Éljen a leninizmus!” „Éljen a Nagy Októberi Szocialista Forradalom!”

Valami hisztérikus, terméketlen öngerjesztés, mely már a komikummal határos, elegyedik e szándékokba.

Azonban valaki – lehet, hogy közülük egy – *beköpte* őket s nov. 6-án az ünnep előestjén a Jubileum-fejtőbe viszik az egész társaságot s ott tartják őket elkülönítve az ünnep idejére. Tehát zárt barakkokban (amelyekből ki sem tehetik a lábukat) éneklik az Internacionálét, közben a Jubileum fejtő melósai kivonulnak dolgozni. (De a dalolók közé is ék verődik: vannak ott

[173] 1937-ben vagyunk, így a brigádban nemcsak „tiszta” trockisták vannak hanem trockistáknak bélyegzett „tiszta” ortodox komcsik is, akik már beadták a kérvényüket a Centrálkomitéhoz Sztálin elvtársnak címezve, az NKVD-hez Jezsov elvtársnak címezve, a Közp. VB-hez Kalinyin elvtársnak címezve s az Állami Főügyészséghez – ezért nagyon nincs ínyükre éppen most összeakasztani a bajuszt a lágernacsalnyikokkal, akiktől a csatolandó jellemzések függnek.

„igazságtalanul lesittelt” kommunisták is, ezek félrehúzódnak, nem csatlakoznak az énekhez, hallgatásukkal tesznek bizonyságot ortodox hűségükről.)

„Ha rács mögött tartanak bennünket, ez annak a jele, hogy még érünk valamit” – így vigasztalta magát Alexandr Bojarcsikov. Hamis vigasz, hisz kit nem tartottak?...

A trockisták legjelesebb fegyverténye a lágeri harcban az az éhségsztrájk volt, amely az egész vorkutai láger-tartományt felölelte. (Korábban még Kolimában is volt valahol egy sztrájkjuk, száznapos: szabad telepeket követeltek láger helyett és *győztek*: megígérték nekik – mire beszüntették a sztrájkot. Akkor különböző lágerokba szórták szét s kicsinyenként morzsolták föl őket.) Erről a vorkutai sztrájkról egymásnak ellentmondó értesüléseim vannak. Körülbelül így folyhatott le:

1936. okt. 27-én kezdődött és 132 napon át tartott (mesterségesen táplálták őket, de ők nem szüntették be az éhségsztrájkot.) Halálesetek is előfordultak az éhezés következtében. A következőket követelték:

– a politikaiak elválasztását a bűnözőktől[174]

– nyolcórás munkanapot,

– „politikai koszt” bevezetését,[175] a fejadag függetlenítését a teljesítménytől,

– az OSzO Spec. kollégium feloszlatását, ítéleteinek semmissé nyilvánítását.

Csövön keresztül táplálták őket, majd azt kezdték terjeszteni a lágerban, hogy azért nincs cukor és vaj, „mert föletették a trockistákkal” – igazi kéksapkásokra valló trükk. 1937. márciusában távirat érkezett Moszkvából: teljes egészügyben akceptálják a koplalók követeléseit! Ezzel véget ért a sztrájk. De kiszolgáltatott lágerfogoly létükre hogy kényszeríthették volna ki követeléseik teljesítését? Egyet sem teljesítettek, lóvá tették őket. (Egy nyugati polgár sem hinni sem megérteni nem tudja, hogy ilyesmi is megtörténhet. A mi történelmünk azonban ilyen álnokságokkal van tele.) Sőt: minden sztrájkolót a cseka spec. törvényszéke elé hurcoltak azzal a váddal, hogy még mindig régi ellenforradalmi aknamunkájukat folytatják.

[174] Vajon saját magukon kívül oda számították-e a politikaiakhoz a többi ötvennyolcasokat is? Bizonyára nem: már hogy is tarthatták volna testvéreiknek a *káereket*, ha még a szocialistáktól is viszolyogtak?

[175] Ezt már azonban föltétlenül csak maguknak.

Közben a kremli Nagy Bagoly már fontolgatta, hogy pusztítsa el őket.

Nem sokkal később még egy nagyszabású éhségsztrájk tör ki Vorkutában a 8. sz. bányában (de lehet, hogy az előzővel volt kapcsolatos). Ebben százhetvenen vettek részt, néhányat név szerint is ismerünk: a sztrájk „öregje”, Mihail Sapiro, a Harkovi El. Művek volt munkása; Dmitrij Kurinyevszkij, a komszomol kijevi területi bizottságából; Ivanov, a Balti Flotta egy őrhajójának volt parancsnoka; Orlov-Kamanyeckij, Mihail Andrejevics, Polevoj-Genkin, V. V. Verap, a tbiliszi „Kelet Hajnala” szerkesztője; Szokrat Geverkjan, az örmény KB titkára; Grigorij Zolotnyikov történelem-professzor feleségestül.

A sztrájkolók törzskarát az a hatvan ember képezte, akik 1927-28-ban együtt ültek a Felső Uráli Izolátorban. A koplalók kellemes, a nacsalnyikok kellemetlen meglepetésére húsz tolvaj is csatlakozott a sztrájkhoz, élükön „Moszkva” becenévre hallgató pahánjukkal. (Ez azzal a kópésággal tette magát ismertté a lágerban, hogy egy éjjel belopózott a parancsnoki irodába s az asztal közepére rondított. A magunk fajtájúnak ezért agyonlövés járt volna, őt azonban csak megfedték – bizonyára az osztályellenség fölbujtására tette.) A lágerfőnökségnek csupán ezért a húsz tolvajért fájt a feje, de az osztályidegenek „sztrájkbizottságának” gúnyosan vetette oda Uzkov, a VorkutLag cseka-főnöke:

– Persze arra számítotok, hogy Európa majd fölfigyel a sztrájkotokra? Csakhogy mi fütyülünk Európára!

És igaza volt. De az osztályrokon banditákat sem verni, sem elpusztulni hagyni nem volt szabad. Egyébként a sztrájk közepe táján sikerült hatni lumpenproletár tudatukra: kiváltak a buliból, s Moszkva-pahán kijelentette a lágeri rádióban, hogy a trockisták palizták be őket.

Ezek után a többiek sorsa meg volt pecsételve: agyonlőni valamennyit. Sztrájkmozgalmukkal maguk nyújtották be rá az igényt s egyben a listát is.

Igenis voltak tehát valódi politikaiak. Nem is kevesen. És áldozatkészségükhöz sem fér kétség.

De miért volt oly csekély foganatja ellenállásuknak? Miért nem sikerült okozniuk még csak felszíni pörsenéseket sem?

Erre is kitérünk majd. Később.[176]

[176] V. rész, 4. fejezet.

11.
A betájoltak

Ajaj, de hallom már a fölháborodás moraját. Elfogyott az elvtársak türelme! Összecsapják, sarokba hajítják, leköpdösik könyvemet:

– Ez már mégiscsak szemtelenség! Aljas rágalom! Hol keresi ez az ember az igazi politikaiakat? Kikről ír? Holmi papokról, technokratákról, taknyos iskoláskölykökről… Pedig mi vagyunk, csak mi vagyunk valóban politikaiak! Mi, a megingathatatlanok, mi, az ortodoxok, a kristálytiszták (Orwell „helyes beállítottságúaknak” nevezte őket). Mi, akik a lágerban is mindig hűek maradtunk az egyedül üdvözítő…

Persze, persze! Sőt, ha sajtónk alapján ítélünk, nem is ült más, kizárólag önök! Csak önök szenvedtek. Írni is csak önökről szabad. Ám legyen!

Egyetért-e az olvasó a következő definícióval: Politikai az olyan fogoly, aki tudja, *miért* ül s aki kitart meggyőződése mellett?

Ha egyetért, meg is adtuk a feleletet: a mi megingathatatlanjaink, akik letartóztatásuk ellenére hűek maradtak az egyetlen igaz… stb. stb. – kitartanak ugyan meggyőződésük mellett, de *nem tudják, miért ülnek!* Így hát nem is tekinthetők politikaiaknak.

De ha nem tetszenek az én kritériumaim, vegyük Anna Szkripnyikova definícióját, ráért töprengeni rajta, míg öt büntetését kitöltötte. Íme:

„Politikai az olyan fogoly, akinek meggyőződése van, s ha ezt megtagadná, visszanyerhetné szabadságát. Akinek nincs ilyen meggyőződése, az csak politikai ocsú.”

Véleményem szerint nem rossz definíció. Beleférnek mindazok, akiket valaha is üldöztek ideológiai okból. Belefér minden forradalmár. Beleférnek a lágerban „apácáknak” csúfolt vallásos asszonyok, belefér Preobrazsenszkij főpap, Palcsinszkij mérnök – csak éppen az ortodoxok nem férnek bele. Mert hol az a meggyőződés, amitől ŐKET valaki el akarná tántorítani?

Sehol. Amiből következik, hogy az ortodoxok, akárhogy berzenkednek is, azzal a szerencsétlen szabóval, süketnéma áccsal, kultúrházi éjjeliőrrel tartoznak egy kalap alá: a gyámoltalan s mit sem értő áldozatok kategóriájába. Éppen csak a gőgjük nagyobb.

De legyünk pontosak s határozzuk meg, kikről lesz szó ebben a fejezetben.

Azokról-e, akik sorsukkal dacolva, letartóztatásuk, a nyomozó gúnyolódása, az igaztalan ítélet, majd a lélekölő lágerélet után s ellenére is megőrizték kommunista öntudatukat?

Nem, nem azokról, nem mindannyiukról. Mert olyanok is voltak köztük, akik – bármennyire szívügyük volt is kommunista hitük, sokszor úgyszólván csődbejutott életük egyetlen értelme:

– mégsem formáltak jogot ezen az alapon arra, hogy „pártszerűen" viszonyuljanak fogoly társaikhoz s a cellában vagy a barakkban a vitatkozás hevében fejükhöz vagdalják, hogy „érdemük szerint" csukták le őket (csak önmagukat tartva ártatlanoknak);
– nem siettek közölni a nacsalnyik polgártárssal (és a különítményes tiszttel), hogy „kommunista vagyok!" – nem ezen a jogcímen próbálták túlélni a lágert;
– a múltról beszélve ma sem abban látják a lágerterror legfőbb s egyetlen ismérvét, hogy kommunistákat is csuktak le – a többit megeheti a fene.

Egyszóval olyanok, akik szívük szerint kommunisták voltak, de meggyőződésüket nem hordták folyton a nyelvükön. Hogy ez csak temperamentum dolga? De hogy magyarázzuk akkor, hogy az ilyenek rendszerint szabad életükben sem foglaltak el kulcspozíciókat, a lágerban pedig közönséges robotosok voltak?

Például Avenyir Boriszov, falusi tanító: „Emlékszik, ugye, fiatal éveinkre (én 1912-es vagyok), amikor a boldogság netovábbja volt számunkra a durva vászonból varrott zöld „jungsturm" egyenruha, derék- és vállszíjjal – köptünk a pénzre s minden személyi tulajdonra s *mindenre készek voltunk, csak hívjanak bennünket?*[177] Tizenhárom éves koromban lettem komszomol tag. S alig huszonnégyéves koromban az NKVD szervei fejemre olvasták az 58-as cikkelyt, de szinte minden pontját!" (Látni fogjuk majd, hogy viselkedett szabadulása után ez a derék ember.)

Vagy Borisz Mihajlovics Vinogradov, akivel összehozott a sors a fogságban. Fiatal korában masiniszta volt (de nem ám egy évig, mint némely népképviselőnk, aki állítólag „pásztor" volt azelőtt), az esti iskola és a technikum elvégzése után vasúti mérnök lett (ezt sem egy csapásra érte el, pártmunkával, mint ahogy ugyancsak gyakran előfordul), méghozzá kiváló mérnök

[177] A kiemelés mindenesetre az enyém. – A. Sz.

(saraskánkban bonyolult gázdinamikai méréseket végzett a reakciós turbinával kapcsolatban). Igaz, 1941-ben becsöppent pártszervezőnek a moszkvai Vasúti Mérnöki Hivatalba. Ama keserves napokban, 1941. okt. 16-17-én, hiába faggatta utasítások reményében a süket telefonokat, végül a helyszínre rohanva egy lelket sem talált sem a járási sem a városi sem a területi pártbizottságon, mindenki elszelelt, a szobák kongtak az ürességtől. Magasabb fórummal, úgy látszik, nem próbálkozott, sarkonfordult s így beszélt a rábízott nyájhoz: „Elvtársak! a nacsalnyikok mind megléptek. De mi kommunisták vagyunk, magunk fogjuk megszervezni a védelmet!” S megszervezték. Ám azért a „mind megléptek”-ért azok, akik megléptek, nyolc évre lesittelték őt, aki nem lépett meg („szovjetellenes agitáció”). Csendes, dolgos ember volt, önzetlen, segítőkész barát, s csak bizalmas beszélgetés során vallotta meg, hogy eddig is „hívő” volt, ezután is az lesz. Sohasem kérkedett vele.

Vagy ott van Govorko, Nyikolaj Kalisztratovics, aki vorkutai „rozoga”-korában Ódát írt Sztálinhoz („ma is megvan”), de nem közlésre, nem azért, hogy kedvezményekhez jusson, hanem azért, mert túlcsordult a szíve. A bányában dugdosta ezt az ódát! (Bár hiszen minek kellett azt dugdosni?)

Az ilyenek néha életük végéig megmaradnak kommunista meggyőződésükben. Mások (mint Kovács, philadelphiai magyar, aki 39 családból álló kontingens keretében érkezett hozzánk kommunát létesíteni Kachovka körzetében s 1937-ben lágerban kötött ki) rehabilitálásuk után visszautasítják a pártkönyvet. Van, aki még korábban szakít a párdal, mint Szabó, egy másik magyar, a polgárháború alatt szibériai partizánvezér. Ő már a börtönben kijelentette 1937-ben „Csak szabaduljak ki egyszer, összeszedem partizánjaimat, föllázítom Szibériát: irány Moszkva! Kisöpörjük az egész csürhét!”

Nos, ezekről sem lesz szó ebben a fejezetben; mini ahogy a föntebb említettekről sem. (Hisz az olyan szakadárokat, mint az említett két magyar, maguk az ortodoxok sem számítják maguk közé.)

Azok a csodabogarak sem érdekelnek most bennünket, akik csak megjátsszák a hithű kommunistát a cellában, hogy a beépített spicli „jót” mondjon róluk a nyomozónak. Ilyen volt az ifjabb Podvarkov, aki odakint röplapokat ragasztott, de a szpasszki lágerban lármásan vitatkozott mindenkivel, még a saját apjával is, aki pokolba kívánta a rezsimet- így remélt könnyíthetni sorsán.

Csak azokat az ortodoxokat tesszük itt vizsgálat tárgyává, akik rögtön az elején tudtára adták a nyomozónak, mily rendíthetetlen kivel ők az ideológiának, hogy aztán a cellában, majd a lágerban fűnek-fának ismételgessék, s ma is ebben a megvilágításban tálalják láger-élményeiket.

Valami sajátságos szelekció folytán ők még véletlenül sem a melósok soraiból kerülnek ki. Letartóztatásuk előtt legtöbbször magas pozíciókban ültek, irigylésreméltó helyzetük volt, annál nehezebb lett volna beletörődniük, hogy ezentúl csak kis senkik lesznek, ezért igyekeztek oly veszettül, hogy elrugaszkodjanak az általános nullapontról. Ide tartoznak a lesittelt nyomszók, bírák és lágernacsalnyikok, továbbá ideológusok, betűrágók és hordószónokok (G. Szerebrjakova, B. Gyakov és Aldan-Szemjonov írók helye is itt van – hol is lehetne másutt?).

Nem mulatni akarunk a rovásukra, meg akarjuk érteni őket. Nagyot estek, nem csoda, ha fájt nekik. Önigazoló, hetyke mondókájuk: „Ahol fát vágnak, hullik a forgács” – egyszerre csak rajtuk teljesedett be: ők is a forgács közé hulltak.

Prohorov-Pusztover leír egy jelenetet: Manzovkán történt (a BamLag spec. lágerjában) 1938-ban. A bennszülöttek általános megrökönyödésére valami regébe illő „spec. kontingenst” hoztak, a többiektől elkülönítve helyezték el őket, nagy titkolódzás közepett. Ilyen bevonulást még soha életükben nem láttak a foglyok: bőrkabátokban, „moszkvicsok”-bundákban, elegáns seviot-öltönyökben, divatos egész- és félcipőkben jöttek az újonnan érkezettek (húsz évvel Október után már olyan ruhákban lelte örömét ez az elitgárda, amilyenekről nem is álmodhattak a közönséges dolgozók). Rossz szervezés miatt vagy kitolásból nem utaltak ki nekik munkaruhát, úgy, ahogy voltak, seviotban és krómcsizmában ásatták velük az árkot a térdig érő latyakban. A pallók összeillesztésénél egyikük kiborított egy talicska cementet. Rögtön ott termett a tolvaj-brigadéros, szentségelt, hátbaverte a bűnöst: „Merd föl a tenyereddel, balfasz!” Az hisztérikusan ordítani kezdett: „Hogy mer gyalázkodni velem? A köztársaság ügyésze voltam!” – és kövér cseppek gördültek végig az arcán. „De az anyád erre-meg-arra..” még hogy a köztársaság ügyésze a szaros! Beleverem a pofádat abba a cementbe, majd akkor ügyész leszel! A nép ellensége vagy és kulizol; nincs mese! (Mellesleg a munkavezető közbelépett az ügyész érdekében.)

Meséljük el mármost ugyanezt az epizódot, de a szenvedő alany egy volt cári ügyész legyen egy konc. lágerban 1918-ban: – senkinek sem jut eszébe szánakozni rajta, hisz az

általános felfogás szerint az nem volt ember (a vádlottaknak is csak három-öt évet szokott követelni). Ellenben hogyne sajnálnánk a mi saját szovjet proletár-ügyészünket, akármilyen drága öltöny van rajta (ő aztán nem szerénykedett a követeléseiben: huszonöt év vagy agyonlövés!).

Ha csak annyit mondunk, hogy fájt nekik, keveset mondtunk. Nem bírták kiheverni azt a csapást, azt a megrázkódtatást, amit saját elvtársaiktól, szeretett pártjuktól szenvedtek s látszólag minden ok nélkül. Mert a párt előtt ők igazán nem voltak bűnösek, legalábbis a párt előtt nem.

Annyira szenvedtek ettől, hogy elvtársiatlannak, tabunak tartották a kérdést: „Téged miért csuktak le?" Egyedülálló az ilyen tapintatoskodás a foglyok körében! Nekünk 1945-ben majd kiesett a nyelvünk, úgy siettünk elmesélni letartóztatásunk körülményeit, mint valami jó viccet, mindenkinek, akibe csak belebotlottunk, akár az egész cellának!

Hogy ez micsoda emberfajta! Olga Szliozbergnek már lecsukták a férjét, s jöttek házkutatást tartani, hogy aztán őt magát is elhurcolják. A házkutatás négy órán át folyt s ő ezt a négy órát arra fordította, hogy a sörte- és kefegyártás sztahanovista gyűléseinek jegyzőkönyveit rendezze, a tegnapi napig ugyanis ő volt ott a titkár, s azok a rendezetlen jegyzőkönyvek jobban bántották, mint az, hogy örökre meg kell válnia a gyermekeitől. Még a házkutatást vezető nyomozó is megsokallta s figyelmeztette: „Búcsúzzon el hát a gyermekeitől!"

Ilyenek voltak. Jelizaveta Cvetkova 1938-ban a kazanyi börtönben levelet kapott tizenötéves lányától: „Mama! Mondd meg őszintén, írd meg nekem, bűnös vagy-e vagy pedig ártatlan!... Örülnék neki, ha ártatlan volnál, akkor nem lépnék be a komszomolba – soha meg nem bocsátanám nekik, amit ellened vétettek. Ám ha bűnös vagy, többé nem írok neked s meggyűlöllek." S lám, az anya most azzal emészti magát vaksi lámpával megvilágított rideg cellájában, micsoda élete lesz a lányának a komszomol nélkül? Lelkére veheti-e, hogy meggyűlölje a szovjethatalmat? Akkor inkább őt gyűlölje meg! S elküldi válaszát: „Bűnös vagyok... Lépj be a komszomolba!"

Bizony, nem könnyű, borzasztó dilemma! Nem elég, hogy elvbarátai küldik pallos alá, még bizonygatni is kell, hogy okosan tették!

Ilyen borzalmasan kell meglakolnia annak, aki emberi dogmával jegyzi el Isten-alkotta halhatatlan lelkét.

S a „betájoltak” ma is, kivétel nélkül, azon a véleményen vannak, hogy Cvetkova helyesen járt el. Őket ma sem lehet meggyőzni, hogy az ilyesmi „e kicsinyek közül egynek a megrontása”, hogy az az anya megrontotta saját leányát, a lelkét tette tönkre.

Igen, ilyenek voltak. Je. T. a férje ellen. vallott a bíróságon: segíteni akart a pártnak.

Őszintén tudnánk szánakozni rajtuk, ha legalább ma belátnák, mily nyomorultul viselkedtek. Ha legalább ma hajlandók volnának szakítani régi tévelygéseikkel, egész másképp írhatnám meg ezt a fejezetet. De sajnos, szóról-szóra beteljesedett Maria Danieljan hő kívánsága: „Csak szabaduljak ki innen egyszer, úgy fogok élni, mint ha mi sem történt volna.”

Hogy ez hűség? Inkább úgy lehetne mondani, hogy „ha fejbe verik, se jön meg az esze”. A fejlődéselmélet megszállottjai úgy vélték leghathatósabban szolgálni azt a bizonyos fejlődést, ha magukra nézve minden fejlődésről lemondanak. Hogy Nyikolaj Adamovics Vilencsiket idézzük, aki 17 évig raboskodott: „A Pártban bíztunk, *s nem csalatkoztunk*.” Hűség ez vagy tökkelütöttség?

Egyáltalán nem a látszat kedvéért, nem képmutatásból vitatkoztak ők a cellában s védték a rendszer intézkedéseit. Azért volt szükségük ezekre az ideológiai vitákra, hogy saját magukat győzzék meg igazukról, mert hogy bírták volna ki különben megbolondulás nélkül?

Annyira szeretnénk jó szívvel lenni irántuk! De amennyire számon tartják, mit kellett szenvedniük a múltban, annyira vakok saját vétkeikkel, tévedéseikkel szemben.

1937 előtt nem szedték őket, 1938 után is csak elvétve. Ezért szokás őket „1937 aratása” néven emlegetni. Ezt jóvá is hagyhatnánk, ha el nem homályosítaná azt a tényt, hogy még a „legforróbb” hónapokban sem csak őket „aratták”, hanem legalább oly mértékben parasztokat, munkásokat, diákokat, mérnököket és technikusokat, agronómusokat és gazdaági szakembereket, no és persze hívőket.

„1937 aratása” – igen hangzatos kifejezés, a sajtó és a rádió azonnal fölkapta. Így született „1937 legendája”, mely két hamis tételt szuggerál:

1. hogy a szovjet érában sem azelőtt sem azután nem voltak tömeges letartóztatások, kizárólag 1937-ben, ezért másról nem is kell beszélni, csak 37-ről, s fölháborodni is csak azon szabad;

2. hogy egyes egyedül ők voltak 37 áldozatai.

Pontosan ebben a szellemben szoktak írni erről: ama rettenetes évről, amikor letartóztatták a leghűbb kommunistákat, a részköztársaságok közp. bizottságainak titkárait, a területi titkárokat és vébé elnököket, minden katonai körzet, minden hadtest és hadosztály parancsnokát, marsallokat, tábornokokat, területi ügyészeket, járási titkárokat, járási vébé elnököket stb. stb.

Könyvünk elején ismertettük már azokat a bővizű *hullámokat*, melyek az 1937 előtti két évtized folyamán öntözték Arhipelágot. Rengeteg idő! Rengeteg áldozat, millió meg millió! S közben a majdani „1937 aratása” nyugodtan ült a fenekén, mindent helyeselt. Nem tudjuk, hogyan szoktak erről egymás közt nyilatkozni, de P. P. Posztisev nyilatkozatait ismerjük – akkor még nem sejtette, hogy ő maga is belekerül egyszer a szórásba:

- 1931-ben, az ig. ügyi dolgozók értekezletén: „…éberen őrködjünk büntetőpolitikánk szigorúsága és kíméletlensége fölött az osztályellenséggel és a letűnt osztályok leszármazottaival szemben” (micsoda „truváj”) az a „letűnt osztályok leszármazottai”! Ebbe aztán sokan beléférnek!);
- majd 1932-ben: „Azzal legyünk tisztában, hogy hiába vittük át őket a kuláktalanítás izzó kohóján, a tegnapi kulákok morális értelmében máig sem tették le a fegyvert…”;
- majd még valamikor: „A világért se hagyjuk kicsorbulni büntetőpolitikánk élét!”

Nos, Pavel Petrovics, ugye, micsoda éles az az él? Ugye, micsoda izzó az a kohó?

R. M. Ger így nyilatkozik: „Míg a letartóztatások olyanokra korlátozódtak, akiket nem ismertem személyesen vagy csak hallomásból ismertem, semmi kétség sem merült fel bennem s barátaimban a letartóztatások *indokoltsága* (!) felől. Csak amikor hozzám közelállókat kezdtek lefogni, majd rám került a sor, s később a lágerban számtalan odaadó, hű kommunistával kellett találkoznom, akkor…”

Szóval addig nem nyugtalankodtak, amíg csak a *társadalmat* tizedelték, csak akkor „forrt fel háborgó lelkük”, amikor az ő *„társaságukra”* is rákerült a sor. Sztálin megsértett egy szilárdnak hitt tabut, egy egyezményt, mely oly kényelmessé tette az életet.

Persze, hogy meghűlt bennük a vér! Persze, hogy nem fért a fejükbe ekkora borzalom! Izgatottan kérdezgették egymást a cellában:

– Elvtársak! Nem tudjátok, milyen puccs történt? Ki ragadta magához a hatalmat a városban?

S még azután is, hogy bele kellett törődniük sorsuk megváltoztathatatlanságába, nem győztek sóhajtozni, sopánkodni: „Ha Iljics élne, ilyesmi soha nem történhetett volna!”

(Mi az, hogy „ilyesmi? Talán nem ugyanez történt korábban másokkal? – vö. I. rész, 8-9. fej.)

S hogy birkóztak meg megrázó élményükkel a magasrangú tisztviselők, a felvilágosult marxisták, a zseniális ideológusok? Hogy emésztették meg, hogy raktározták el elméjükben ezt a történelmi eseményt, melyen nem volt idejük elkérődzni, szőrözgetni a sajtóban? (A történelmi események általában meg szoktak lepni bennünket.)

Évekig hányódva a kíméletlen s hazug vizsgálat karmaiban, íme ilyen magyarázatokat, csodálatos mélységű megokolásokat találtak:

1. a külföldi kémszolgálat műve az egész, sátáni intrika;
2. grandiózus méretű szabotázs! A kártevők megszállták az NKVD-t! (Kombináció 1-2: német kémek szállták meg az NKVD-t);
3. a helyi NKVD-szervek túlkapása.

Mind a három esetben magunkra vethetünk: nem voltunk elég éberek! Sztálin ugyanis semmit sem tud az egészről, nem tud a letartóztatásokról sem! De csak tudja meg, majd szétver köztük s kiszabadít bennünket!

4. az az igazság, hogy borzalmas árulás lopta be magát a Párt soraiba (de miért? hogyan?), az országban nyüzsög az ellenség, az itt lévők legtöbbje megérdemelten jutott börtönbe, ezek már nem kommunisták, hanem „kontrák”, résen kell lennünk a cellában is, nem szabad előttük beszélnünk. Csak az biztos, hagy engem ártatlanul csuktak le. No, meg talán téged. (Mechanosin, a katonai forr. tanács volt tagja is ezt a variációt tette magáévá. Vagyis csak engedjék ki innen, ő még többet lesittel!)
5. az ilyen represszók együtt járnak társadalmunk fejlődésével: történelmi szükségszerűség. Ez volt a véleménye számos ideológusnak, aki megőrizte józan ítélőképességét, mint pl. a Plechanov-intézet

világgazdaságot előadó professzora. Helytálló elmélet s igazán örülhetnénk, hogy fején találták a szeget, csak hát arról egy sem beszél, miféle „történelmi szükségszerűség” ez tulajdonképpen, megelégszenek a mindig föltehető lemezzel: „a fejlődés történelmi szükségszerűsége”. Csak beszélj minél homályosabban, mindig igazad lesz!

Az meg csak természetes, hogy a fönti öt variáns egyikében sem marasztalják el Sztálint, ő továbbra is makulátlan fényben tündököl![178]

Ha pedig egyszer a régi párttagok közül valaki, pl. Alexandr Ivanovics Jaskevics, belorussziai cenzor odaböffen a cella sarkából, hogy Sztálin nem Lenin jobbkeze, hanem kutya s addig ne várjunk semmi jót, míg föl nem fordul, – akkor az ilyenre ököllel rontanak rá és sietnek beköpni a nyomozónak.

El sem lehet képzelni egy olyan *betájoltat*, aki csak egy pillanatra is szívdobogva várta volna Sztálin halálát.

Íme, a kritikai eszmélkedésnek ilyen színvonalán találta 1937 a lojális betájoltakat. Mivel vértezhették volna fel magukat ezek után a vizsgálat próbatételére? Nyilván csak azzal, amivel Parsons, Orwell: „1984” c. könyvében: „Letartóztathat-e a Párt valakit ártatlanul? Azt mondom majd a törvényszéken: köszönöm, hogy megmentettek, amíg egyáltalán menthető vagyok.”

S milyen megoldást találtak maguknak? Milyen gyakorlati elhatározást sugalmazott nekik forradalmi elméletük? Programjuk annyit ér, amennyit magyarázataik érnek! Íme:

„Csak ültessenek le minél többet, annál hamarabb *rájönnek* odafönt *a tévedésükre*! Ezért igyekezzünk *minél több nevet bemondani!* Minél több ártatlant bemártani, minél fantasztikusabb vádakkal! *Az egész pártot úgysem tartóztatják le!*

(De hiszen Sztálinnak nem is kellett az egész, csak a krémje, no meg a régi gárda.)

Oroszország valamennyi pártja közül *elsőnek* a kommunisták vettek magukra koholt vádakat[179] – ugyancsak az ő elvitathatatlan érdemük a *tengerikígyó* föltalálása is: hogy minél

[178] Ilyen képtelen indokolásokat hallva az is hihető, amit Narokov (Marcsenko) ad hősei szájába a „Képzetes mennyiségek” c. művében: hogy ez a tömeges letartóztatás csak porhintés, a hű sztálinisták próbája. Mindent meg kell tenned, amit csak kívánnak tőled, aki mindent aláír és nem tántorodik meg, az a végén elnyeri jutalmát.

több nevet kell beköpni. Ilyesmit az orosz forradalmárok még nem pipáltak!

Vajon hiányos előrelátás, szegényes gondolkodóképesség megnyilvánulása ez az elmélet? Valami azt súgja nekem, hogy nem az. Az a valószínűbb, hogy ijedtükben találták ki ezt a magyarázatot, mely oly kapóra jött nekik gyöngeségük takargatására. Mert szerették ugyan (már rég alaptalanul) forradalmároknak nevezni magukat, de ha önmagukra pillantottak, megremegtek: be kellett látniuk, hogy nem állják meg a próbát. Ez az elmélet fölmentette őket a kötelesség alól, hogy fölvegyék a harcot a vizsgálóbíróval.

Azt fogták volna föl legalább, hogy Sztálin kénytelen volt végrehajtani a *tisztogatásokat* a pártban: le kellett szállítani a pártot a maga színvonalára (mivel arra nem futotta zsenijéből, hogy ő érjen föl a párt magasáig, még a mostanáig sem).

Azt persze siettek elfelejteni, hogy nemrég ők maguk segítettek Sztálinnak az ellenzék letörésében, de még saját gerincük megtörésében is. Sztálin mindig adott egy „sanszot" gyöngeakaratú áldozatainak: lázadjanak föl, ha mernek! Élvezte ezt a macska-egér játékot. A Közp. Bizottság bármely tagjának letartóztatásához az összes többi tag hozzájárulása kellett! – ilyen merész játékot eszelt ki a tigris! S a plenáris ülések, értekezletek száraz unalma közepett egy darab papír kezdte meg vándorútját a széksorok közt, mely még szárazabban közölte, hogy erről s erről a tagról kompromittáló jelentéseket kaptunk, véleményt kérünk, kizárjuk-e, ne zárjuk-e ki az illetőt a Közp. Bizottságból. (Közben árgus szemek figyelték azt is, ki mennyi ideig olvassa, tartja vissza a papírlapot.) S egytől-egyig aláírták.

Így fűrészelte el önmagát a bolsevik párt közp. bizottsága. (Mert Sztálin már rég kipróbálta s megjegyezte gyöngeségüket: amikor a párt fejesei magától értetődő természetességgel zsebelték be a magas fizetéseket, fogadták el a titkos juttatásokat, a zárt üdülőket – ebben a csapdában fogta meg őket, abból többé nem volt számukra menekvés.) S kik. voltak a *spec. ülnökök*, akik Tuhacsevszkijt, Jakirt elítélték? – Blücher! Jegorov! (És Sz. A. Turovszkij.)

No és arra még annyira sem emlékeztek (régen volt, de nem is került a szemük elé), hogy 1918. okt. 26-án Tyichon pátriárka egy levelet küldött a Népbiztosok Tanácsának. Kegyelmet s szabadságot kért az ártatlanoknak ez a sziklaszilárd

---

[179] Talán csak a menylevük párt „Szövetségi Irodája" előzte meg ebben őket, de hisz azok már majdnem bolsevikok voltak, ami meggyőződésüket illeti.

főpap, egyben óva intette a hatalom birtokosait: „Az utolsó cseppig számot kell adnotok a kiontott igaz vérről (Lukács, 11:51); s kard által vesztek el mindannyian, akik kardot fogtatok (Máté, 25:52)”. De akkor ezen csak nevetni kellett, micsoda badarság! Hogy is jutott volna eszükbe, hogy néha azért visszaüt a Történelem, s kedvét leli valamiféle kései igazságszolgáltatásban, ha bizarr módot s meglepő végrehajtót talál is bosszújának.

S ha a fiatal Tuhacsevszkijt, mikor diadalmasan tért vissza a tambovszki parasztok kiirtása s szétverése után, nem várta is az állomáson egy új Maruszja Szpiridonova, hogy golyót röpítsen a fejébe – megtette azt tizenhat év múlva a grúziai kiugrott kispap.

S ha a nők és gyermekek átkai, akiket az 1921-es véres krimi tavaszon agyonlövetett (erről Volosin beszámolójából tudunk), nem hasítottak is Kun Béla szívébe, – megtette ezt az, aki elvtársa volt a III. Internacionáléban.

Ugyancsak Petyersz, Lacisz, Berzin, Agranov, Prokofjev, Balckij, Artuzov, Csudnovszkij, Dibjenko, Uborjevics, Bubnov, Alafuzo, Alksznyisz, Arenstam, Gekker, Gettisz, Jegorov, Zsloba, Kovtyuch, Kork, Kutyakov, Primakov, Putna, Ju. Szablin, Feldman, R. Ejdeman, majd Unslicht, Jenukidze, Nyevszkij, Sztyeklov, Lomov, Kaktiny, Koszior, Rudzutak, Gikalo, Gologyed, Schlechter, Beleborodov, Pjatakov és Zinovjev – valamennyien a kis vörös mészáros keze által nyerték el büntetésüket, nekünk pedig ugyancsak bajos lett volna kikutatni, mi mindenhez adták segítő kezüket s aláírásukat 15-20 évvel korábban.

Harcolni? Nem, harcolni egyetlenegy sem próbált! S ha azt veti ellen valaki, hogy a jezsovi börtönben nem is harcolhattak volna – akkor miért nem keltek föl legalább egy nappal a letartóztatásuk előtt? Talán, mert nem látták, hová sújt le legközelebb a villám? Vagyis csak azért imádkoztak, hogy a szomszédban csapjon le! Miért választotta Ordzsonyikidze a gyáva öngyilkosságot? (Vagy ha úgy ölték meg, miért várta meg gyilkosait?) Miért nem harcolt Krupszkaja, Lenin élettársa? Miért nem lépett egyetlenegyszer sem nyilvánosság elé leleplezéseivel, mint az az öreg munkás a rosztovi Lenin-műveknél? Olyan sok félteni valója volt öreg napjaiban? Miért vették magukra az arcpirító vádakat az 1905-ben Ivanovo-Voznyeszenszkben megalakult első munkástanács tagjai: Alalikin, Szpiridonov? S miért írta alá ama tanács elnöke, Subin, még azt is, hogy 1905-ben nem is létezett munkástanács

Ivanovo-Vaznyeszenszkben? Hogy köpheti le így egy ember a saját múltját?

Ezek a betájoltak – 1937-ről szólva – csak az igazságtalanságokról és szörnyűségekről tudnak sopánkodni, s még csak meg sem említik a *harcot* mint alternatívát, ami pedig ténylegesen adva volt számukra, csak nem éltek vele. Nem is fogják ők ezt immár soha megmagyarázhatni! Vállalkozik-e vajon erre az energiától duzzadó Jevtusenko, nagyapja méltó unokája, aki ugyanolyan nézeteket vall (lásd *Önéletrajz*át és a *Bratszk-erőmű* c. költeményét), mint „1937 aratása"? Nem, e kérdés megvitatása nem aktuális többé.

Csak annyi tellett a lesittelt betájoltak képességeitől, hogy megtörjék a politikai foglyok hagyományait. Elhúzódtak más gondolkodású cellatársaiktól, titkolóztak előttük, úgy sugdolóztak egymás fülébe a vizsgálat borzalmairól, hogy meg ne hallják a pártonkívüliek s urambocsá, az eszerek – „ne szolgáltassunk nekik anyagot a párt ellen!"

Jevgenyija Holzman 1938-ban a kazanyi börtönben nem engedte meg, hogy a foglyok átkopogtassanak az egyik cellából a másikba: ő mint kommunista nem érthet egyet a szovjet törvények megsértésével! Amikor pedig hozták az újságot, Holzman követelte, hogy cellatársai apróra olvassák el ne csak úgy az öregbetűket.

Je. Ginzburg emlékiratainak az a része, mely a börtönt írja le, hiteles tanúságot szolgáltat „1937 aratásáról". A fafejű Julia Annyenkova például az egész cellát megregulázza, hogy „ne merjenek csúfolódni a felügyelőn! Itt ő a *szovjethatalom képviselője!*" (Jól a feje tetejére állítottak mindent, mi? Ezt a jelenetet kellene eljátszani a régi idők büszke forradalmárnői előtt!) Kátya Sirokova komszomolista lány odasúgja Ginzburgnak a motozó helyiségben: az a német elvtársnő itt a mi szovjet börtönünkben aranyat dugott el a hajában, – nem kellene szólni a felügyelőnőnek?

Jekatyerina Olickaja, akit ugyanabban a 7. sz. vagonban szállítottak Kolimába, amelyben Ginzburg utazott (ez a vagon szinte kizárólag kommunista nőket szállított), két elképesztő epizóddal egészíti ki társnője életszagú történeteit:

Pénzt adtak össze, már akinek volt, hogy zöldhagymát vegyenek. A vagon hagymarészét éppen Olickaja vette át. Minthogy eszer hagyományokban nevelkedett, magától értetődőnek tartotta, hogy negyven felé ossza a hagymát, mindenkinek jusson belőle. De egyesek siettek beleszólni: „Csak

azok közt osszad szét, akik pénzt adtak!” „Nem etetünk éhenkórászokat!” „Magunknak is kevés!” Olickaja szinte kővé dermedt: ezek politikaiak?... Kommunista nők voltak 1937 aratásából.

A másik epizód: a szverdlovszki átmenő tábor fürdőjében csupaszon masíroztatták ezeket a nőket a felügyelők sorfala közt. Jól van, nem haltak bele. S tovább utaztukban már könnyű szívvel dalolták a vagonban:

> „Nincs a földön gazdagabb s szebb ország,
> Minden ember érzi, hogy szabad!”

Íme, ilyen útravalóval a batyujukban kezdik hosszú lágeréletüket a betájoltak, ilyen zagyva a világképük, ilyen színvonalon áll a tudatosságuk. Ugyanakkor, amikor halvány sejtelmük sincs a letartóztatás, a vizsgálat s egyáltalán az események okozati összefüggéseiről, hűségükben (vagy kiúttalanságukban) megrekedve egész életükben fáklyavivőknek fogják tartani magukat, fennen hirdetik, hogy csak ők értik a dolgok lényegét.

Mivel föltették magukban, hogy semmit sem sajátítanak el, semmit sem választanak ki az őket körülvevő világból, annál buzgóbban igyekeznek észre nem venni a számukra legborzasztóbbat, hogy milyenek ők mások szemében, 1937 aratása, mely olyannyira kiütközik mind öltözködésével, mind szokásaival és beszédmódjával a láger többi lakóinak, a bűntényeseknek,főleg pedig az ötvennyolcasoknak tömegéből (aki még élt a „kuláktalanítás” áldozatai közül, éppen akkortájt töltötte ki első *tízesét*). Ahá, ezek azok, akik oly fontoskodó képpel vitték az aktatáskát! Ezek furikáztak személyzeti kocsikon! Ezek jussoltak a jegyes világban a zárolt elosztókból! Ezek híztak a szanatóriumokban, élték világukat az üdülőkben! Minket pedig ugyanakkor tíz évre lágerba csuktak egy fej káposztáért s egy cső kukoricáért! Gyűlölködve sziszegik oda nekik: „Most majd kamatostul visszakapjátok, amit odakint adtatok nekünk!” (Ebből azonban semmi sem lesz. A betájoltak igen hamar találnak maguknak valami jó helyecskét.)[180]

[180] Je. Ginzburg leír egy jelenetet, mely ellentmond a föntieknek. Egy fogolytársnője ezzel a kérdéssel fordul hozzá: „Igaz, hogy ti kiálltatok a szegény népért, hogy a kolhozparasztok miatt ültök?” Teljességgel valószínűtlen kérdés. A fogolytársnő szemét alighanem elhomályosította a börtön, azért kérdez ilyen butaságot. De a kolhozparasztoknak és az egyszerű lágerfoglyoknak van szemük, első pillantásra fölismerik ezt az emberfajtát, hiszen éppen ilyenek voltak azok is, akik a „kollektivizálásnak” nevezett gaztettet végrehajtották.

Miben áll hát a betájoltak magasabbrendű igazsága? Nos abban, hogy nem akarnak megválni egyetlen régi tételüktől sem, nem hajlandók fölcsípni semmi újat. Zuhogjon csak rájuk, öntse csak el őket az élet, akár kerekekkel is átroboghat rajtuk, a fejükbe akkor sem nyitnak neki utat, s a világért sem ismerik el, hogy „mégis mozog". Ez a nyakas ellenszegülés, valamit is kicserélni agyuk tartalmából, ez a képtelenség az élettapasztalótok kritikai kiértékelésére – ez az ő büszkeségük. A börtönnek nem szabad nyomot hagynia az ő világnézetükön! Nem tükröződhet abban a láger sem! Amiben voltunk, abban maradunk mindhalálig! Mert mi marxisták, materialisták vagyunk! Csak nem változhatunk meg attól, hogy véletlenül börtönbe kerültünk? (Csak nem változhat meg a *tudatunk* attól, hogy *létünk* megváltozott s új dimenziókban tárulkozik föl előttünk? Semmi áron! Minket elboríthat zuhatagával a *lét,* akkor sem fogja meghatározni *tudatunkat*! Mert mi materialisták vagyunk!

Ennyit értettek hát ők mindabból, ami történt velük. V. M. Zarin szavait idézve: „Én csak azt szoktam mondani a lágerban: tökfilkók miatt (mármint azok miatt, akik őt lecsukták) igazán nem fogok összekülönbözni a szovjet rendszerrel!"

Ebből vaskövetkezetességgel folyik moráljuk: engem ok nélkül csuktak le, én ártatlan vagyok, de ezeket itt érdemük szerint ítéltek el, mint ellenséget.

Csak arra van energiájuk, hogy évenként hat, sőt tizenkét fellebbezést nyújtsanak be, nyilatkozzanak, kérvényezzenek. Mit fogalmaznak, mit körmölgetnek akkora igyekezettel? Természetesen kétrét görbedve biztosítják hűségükről a nagyok Legnagyobbikát, a zsenik Zsenijét (enélkül ugyanis nincs szabadulás). Természetesen megtagadják azokat, akiket már agyonlőttek ügytársaik közül. Természetesen szabadon bocsátásért esdekelnek, azért, hogy visszatérhessenek az olimpuszi régiókba. S akár holnap készek elfogadni akármilyen megbízatást a párt kezéből, ha arról van szó, még ennek a lágernak a vezetését is örömmel vállalják! (S hogy sűrű föllebbezéseikre éppoly sűrű elutasítás a válasz, az csak úgy magyarázható, hogy kérésük nem jutott el Sztálinhoz! Mert Ő belátással lett volna! Mert Ő biztosan megbocsátott volna, amilyen irgalmas szíve van!)

Szép politikaiak ezek, akik bocsánatot kérnek a hatalomtól!... Ez az ő tudatosságuk színvonala, – hallgassuk csak Gorbatov tábornok memoárjait: „A törvényszék? Már miért hibáztatnám? Hiszen csak parancsot teljesített..." Ez aztán mély

analízis! No és micsoda angyali-bolseviki szelídség! Gorbatovot kérdezgetik a tolvajok:

„Ön miért került ide?” (Ami azt illeti, nem önöznek azok senkit!) Gorbatov: „Rossz emberek megrágalmaztak.” Ajaj, az analízis gyöngye! Ilyet még nem látott a világ! A tábornok úr egyébként nem úgy viselkedik, mint Ivan Gyenyiszovics Suhov, hanem mint Fetyukov, a tányérnyaló: jelentkezik iroda-takarításra, abban a reményben, hogy leesik egy kis repeta. „Összeszedegetve az asztalokról a morzsát, a kenyérhéjat, néha még kenyérdarabkákat is, úgy-ahogy csillapíthattam éhségemet.” Isten neki, csillapítsa! Ugyanakkor azonban Suhovnak szemére vetik, hogy mindig a kása jár az eszében, hogy nincs társadalmi tudata, – ám a generálisnak mindent szabad, mert ő *gondolkodik*... – a „rossz emberekről”! (Egyébként Suhov egyáltalán nem ostoba, s bátrabb véleményt alkot az ország dolgairól s az eseményekről, mint a tábornok.)

Vagy nézzük V. P. Golicint – körorvos fia, útmérnök. Száznegyven napot húzott ki a halálraítéltek cellájában (volt ideje töprengeni!) Ezután tizenöt évig lágerban ült, majd örök száműzetésbe küldték. „Az én fejemben semmi sem változott: Ugyanaz a pártonkívüli bolsevik vagyok, aki voltam. A pártba vetett bizalmam segített, hogy túléljem, az a meggyőződés, hogy nem a párt s nem a kormány a bűnös, hanem az egész *egyesek* rosszindulatának tudható be (analízis!), olyanoknak, akik jönnek és mennek (nemigen látszik, hogy mennének...), minden egyéb (!) azonban marad... Segítettek továbbá túlélni egyszerű szovjetemberek is, ilyenekből *nagyon sok volt* 1937-38-ban az NKVD-ben (szóval az apparátusban!), a börtönökben és a lágerokban. Nem a »keresztapákra« gondolok, hanem igaz Dzerzsinszkij-fiakra...” (Teljességgel érthetetlen: miért nézték el „egyesek” törvénytelenségeit azok a Dzerzsinszkij-fiak, ha egyszer olyan sokan voltak? No és nekik semmi részük sem volt azokban a törvénytelenségekben? Mégis túlélték? Az ember nem győz csodálkozni!)

Vagy ott van Borisz Gyakov: Sztálin halálhíre mély fájdalommal töltötte el (de nem ám csak őt: minden betájoltat!). Úgy érezte, oda a szabadulás minden reménye!...[181]

De hallom, megint félbeszakítanak: Nem becsületes játék! Tessék igazi ideológusokkal vitatkozni! A Vörös Akadémia egy professzorával!

Kérem, kérem! Én ne volnék hajlandó vitatkozni? Egyebet sem csináltam a börtönben, a transzportok alatt, a tranzit-

[181] „Oktyabr”, 1954. 7. sz.

lágerokban. Először mellettük s értük szálltam síkra. De valahogy vérszegényeknek tűntek nekem közös érveink. Ezért befogtam a számat s inkább figyeltem. S ezután már csak ellenük vitatkoztam. Bizony, maga Zaharov, Malenkov tanítója (szörnyen büszke volt erre, hogy ő Malenkov tanítója!) is leereszkedett hozzám egy-két dialógusra.

De abból a sok vitából mintha csak egyetlenegyre tudnék visszaemlékezni. Mintha az a sok talmudista egy személybe sűrűsödött volna. S ez a személytelen figura a vita egyes fázisaiban esetről-esetre ugyanazt az érvet szajkózza, még a megfogalmazáson sem változtat. Ettől lesz verhetetlen, mert éppen az jellemző ezekre, hogy mindig ők maradnak fölül a vitában. A vasfej ellen még nincs föltalálva páncéltörő ágyú! Kimerülsz, ha ezekkel vitázol, hacsak nem úgy fogod föl az egészet mint játékot, szórakozást.

A „sztolipin" középső polcán heverünk, Panyin barátom meg én. Jó helyünk van, a sós heringet zsebre tettük, nem szomjazunk, akár alhatnánk is egyet. Az egyik állomáson azonban betesznek hozzánk valakit, mint kiderül, egy tudós marxistát, amit különben kecskeszakálla és szemüvege is elárult. De nem is titkolódzik: igen, a Kommunista Akadémián volt professzor. Kihajolunk a szabad tér négyszögébe, s elég pár szót váltani emberünkkel, hogy meggyőződjünk róla: verhetetlen. De kár volna elszalasztani egy jó tréfát a fogság végeláthatatlan unalmában, ezért lekászálódunk, hogy no most szórakozunk egy kicsit. A fülke elég tágas, egy-két helycsere, összébbhúzódás után elkezdhetjük:

– Zdravsztvujtye! – Zdravsztvujtye! – Van elég helye? – Hogyne, hogyne, semmi baj ! – Régóta ül? – Meglehetősen. – Túl van a felén? – Egy kicsit már túl. – Nézze, micsoda nyomorúságos fészek: zsuppfödelek, düledező viskók. – A cári rendszer öröksége. – De már harminc éve szovjet rendszer van. – Történelmi távlatból nézve csak egy pillanat. – Sajnálatos, hogy a kolhozparasztoknak nincs mit enniük. – Ön talán *minden* fazékba belenézett? – Kérdezzen meg itt a kupéban egy kolhozparasztot. – Akit lecsuktak, az el van keseredve, nem tárgyilagos. – De saját szememmel is láttam kolhozokat... – Bizonyára nem tipikusakat. (A kecske szakállas sohasem járt kolhozban, így a legegyszerűbb...) – Kérdezze meg csak az öregekét: a cári rendszerben volt mit enniük, volt elég ruhájuk. Hát még az a sok ünnep! – Eszem ágában sincs megkérdezni az öregeket. Az emberi emlékezet szubjektív természetű, szereti kiszínezni a múltat. Ha a tehén megdöglik, egyszerre jó tejelő lesz. (Több ilyen közmondást is megereszt!)

Ami pedig az ünnepeket illeti, a mi népünk nem szeret ünnepelni. Csak dolgozni szeret. – Miért van sok városban kenyérhiány? – Mikor volt? – Hát például a háború előtt is... – Nem igaz. A háború előtt már virágzó gazdasági életünk volt. – Ugyan kérem! Hiszen a Volga-vidéki városokban ezer meg ezer sorbanálló volt a kenyérbolt előtt! – Valami fönnakadás lehetett a szállításban. Vagy még valószínűbb, hogy az ön emlékezete csal. – De hiszen most sincs elég kenyér! – Lárifári! Gabonakészletünk meghaladja a hét-nyolcmillió pudot.[182] – Az, az! Befülledt gabona! – A legkevésbé sem! Kiváló minőségű, nemesített gabona. – De a legtöbb üzletben üresek a polcok. – A helyi szervek ügyetlenségéből. – Aztán az árak is túl magasak. A munkásnak sok mindenről le kell mondania. – Árainkat tudományos módszerekkel állapítottuk meg, ami egyedülálló az egész világon. – Akkor a munkabérek túl alacsonyak. – A munkabérek is tudományos alapon vannak megállapítva. – Vagyis úgy, hogy a munkás a munkaidő túlnyomó részében ingyen dolgozik az államnak. – Ön tájékozatlan a politikai gazdaságtanban. Mi a szakmája? – Mérnök vagyok. – Én pedig kimondottan közgazdász. Ne is vitatkozzék. Nálunk nincs értéktöbblet, szó sem lehet róla. – Hogyhogy azelőtt egy családapa maga is el tudta tartani a családját, ma pedig egy családból kettőnek-háromnak is dolgoznia kell? – Mert régen munkanélküliség volt, az asszony nem tudott elhelyezkedni. A család pedig szükséget látott. Arról nem is beszélve, hogy az egyenjogúság is megköveteli, hogy a nő is dolgozzék. – A fenébe azzal az egyenjogúsággal. Mi lesz akkor a háztartással? – Segítsen a férfi! – Ön talán segít a feleségének? – Nőtlen vagyok. – Korábban tehát mind a ketten csak nappal dolgoztak, most pedig még este is dolgozzanak! A nőnek semmi ideje se marad a legfontosabbra: a gyermekek nevelésére. – Marad éppen elég. A nevelésnek egyébként is főleg az óvoda, az iskola, a komszomol a helye. – Aztán hogy nevelik ott őket? Huligánok, tolvajok lesznek. A kislányok elzüllenek. – Óriási tévedés! A mi ifjúságunk magas eszmei- s erkölcsi színvonalon áll. – Így áll az újságban. Nálunk azonban hazudnak az újságok. – Sokkal becsületesebbek, mint a burzsoá lapok. Csak olvasna egyszer burzsoá újságokat! – Olvasnék én, de nem hagynak. – Fölösleges is lenne. – Azért csak hazudnak ám a mi újságjaink. – Egyértelműen a proletariátus mellett állnak. – Az ilyen nevelés következtében csak terjed a bűnözés. – Ellenkezőleg, csökken! Statisztikai adatokat kérek! (Egy olyan országban, ahol még a birkafarkak száma is titkosnak

[182] Addig még várni kell egy kicsit míg Hruscsov elárulja, hogy 1952-ben kevesebb gabonát termeltünk, mint 1913-ban.

van nyilvánítva!) – Már csak azért is terjedőben van a bűnözés, mert törvényeink maguk tenyésztik a bűnt: kegyetlenek és ostobák. – Ellenkezőleg, kitűnőek. A leghaladottabbak az egész emberiség történetében. – Pláne az 58-as cikkely! – Anélkül nem is állna már fönn fiatal államunk. – No, már nem is olyan fiatal. – Történelmi távlatból nagyon is fiatal – De tessék körülnézni, mennyi ember le van tartóztatva! – Mind megérdemelték. – Ön is? – Engem tévedésből tartóztattak le. Majd rájönnek s kiengednek. (Ezt a kisajtót mind nyitva hagyja a maga számára.) – Tévedésből? Milyenek akkor azok az ön törvényei? – Az elképzelhető legjobbak, csak az a baj, hogy nem tartják meg őket. – Protekció, megvesztegetés, korrupció az egész vonalon. – Erősíteni kell a kommunista nevelést.

És így tovább, és így tovább.

Sohasem jön zavarba. Olyan nyelven szól, mely semmi fejtörést sem kíván tőle. Csak a puszta levegőt markolja, aki vele vitatkozik. Az ilyenekről mondják, hogy sok kovácsnál járt, mégis patkolatlan maradt.

S mikor nekrológjainkban azt olvassuk, hogy „tragikusan elpusztult a személyi kultusz korában”, az embernek kedve támad kiigazítani: „komikusan pusztult el”.

Ha életük zökkenőmentesen folyt volna, soha ki nem derül, mily jelentéktelen, semmi emberek ők. Áhítattal olvasnánk a nevüket az újságban, a minisztériumokban ülnének s volna képük külföldön egész Oroszországot képviselni.

Kárbaveszett fáradság az ilyent meggyőzni akarni. Játsszunk inkább vele... nem sakkpartira gondolok, hanem az ún. „elvtárs”-játékra. Mert ilyen játék is létezik. Roppant egyszerű. Egyszer-kétszer helyeslően bólintasz a szavaira, majd magad is elejtesz valamit az ő stílusában. Ez jólesően érinti. Hisz megszokta már, hogy ellenséggel van körülvéve, belefáradt az örökös marakodásba, a száját sem szereti kinyitni, mert azonnal ellene fordítják minden szavát. Mihelyt azonban magaszőrűnek tud valakit, emberi közvetlenséggel megnyílik előtte: elnézte az imént az állomáson, hogy jönnek-mennek, beszélgetnek, nevetgélnek mások, az élet megy tovább a párt irányításával, ezt ide, azt oda nevezik ki, mi pedig itt ülünk kivetetten, árván... Jó volna *írni*, felülvizsgálásért, kegyelemért folyamodni...

Vagy elmesél valami érdekes epizódot: egyszer a Kommunista Akadémián ki akarták fúrni egy elvtársukat. Mindig is érezték, hogy valami nem kóser vele kapcsolatban, *nem a mi emberünk*, de sehogysem tudtak belekötni, cikkeiben nem voltak

ideológiai tévedések, káderlapja is tiszta volt. Egyszer azonban a levéltár böngészése közben – micsoda lelet! – rábukkantak ennek az elvtársak egy régi dolgozatára, melyet maga Lenin tartott egykor a kezében s a lap szélére ezt a megjegyzést firkantotta: „közgazdásznak nulla!” – „Ugye, érti – fűzi hozzá kópés mosollyal barátunk – *ezek után* minden nehézség nélkül kitettük a szűrét annak az obskúrus alaknak. Megfosztottuk tudományos fokozatától is.”

Kattognak a kerekek. Már mindenki elaludt, ki feletében, ki ültében. A folyosón időről-időre átsétál az ásítozó konvojkatona.

Közben pedig megint veszendőbe megy egy érdekes adalék Lenin életrajzához – ha senki sorra ér rá megírni.

* * *

Hogy teljes képet alkossunk a betájoltakról, vizsgáljuk meg magatartásukat a lágerélet legfontosabb vonatkozásaiban.

A) Hogy viszonyultak a lágerrezsimhez és a foglyok harcához, melyet jogaikért vívtak? Minthogy a lágerrezsimet *mi* szabtuk meg mi, a szovjethatalom, lelkiismeretesen, a legnagyobb készséggel s tudatossággal ahhoz kell tartanunk magunkat. A törvény szellemében kell cselekednünk, meg sem várva a felügyelők igényét és parancsát.

Je. Ginzburg a következő megdöbbentő tényeket konstatálta: a nők *helyeslik, hogy megnyírják őket*, méghozzá nullásgéppel – mert így írja elő a szabályzat. Mikor pedig Kolimába s egyben a halálba küldik őket a börtönből, erre is találnak igazolást: bennünk *megbíznak*, tudják, hogy mi lelkiismeretesen fogunk dolgozni!

Mit emlegetitek ti folyton azt a harcot? Ki ellen harcoljunk? A *mieink* ellen? S miért harcoljunk? Hogy kiszabaduljunk? Azért nem harcolni kell, hanem folyamodni, ahogy a szabályzat előírja. Vagy hogy megdöntsük a szovjethatalmat? Még kimondani is rettenetes!

Voltak a lágerban olyanok, akik akartak harcolni, de nem tudtak; olyanok, akik tudtak volna, de nem akartak; olyanok, akik tudtak is, akartak is (és harcoltak is! Csak várjuk ki a sorát, róluk is beszélünk még!). Az ortodoxok a negyedik kategóriába tartoznak: ők nem akartak, de *nem is tudtak volna* harcolni, akárhogy akarnak! Egész korábbi életük mesterséges szerepre, egy föltevéseken nyugvó világra készítette elő őket. Míg szabadak voltak, abban merült ki a „harcuk”, hogy átvették s továbbították a felsőbbség határozatait és intézkedéseit a telefon s a villanycsengő közvetítésével. Ám lágerviszonyok közt,

ahol ember harcol ember ellen, ahol csupasz mellel kiállni a géppisztoly elé s a földhöz tapadva várni a becsapódást, ott ők bizony csak Nyámnyila Benők és Szotyogi Menyhértek voltak, senkiben sem keltettek félelmet, senki sem óhajtotta szövetségüket.

Még kevésbé tudtak ezek a közboldogságért lelkendező elvharcosok álljt parancsolni a tolvajok garázdálkodásának, nem szegültek szembe a tolvajok terrorjával a konyhán és a bizalmi posztokon (olvassák el pl. Gorbatov emlékiratait, ott találnak példákat) – hisz *saját* elméletük biztosított a tolvajoknak mint osztályrokonoknak ily nagy befolyást a láger életében: Nem léptek közbe, ha jelenlétükben fosztottak ki gyöngébbeket, sőt maguk sem álltak ellen a fosztogatóknak.

S ez teljes mértékben logikus volt, a gyakorlat egybevágott az elmélettel, senki sem látott itt ellentmondást. Csakhogy azóta mindez történelem lett, írni kéne róla, már hallhatók is az első fojtott suttogások arról, hogy milyen is volt az a lágerélet. A betájoltak is észbekaptak s kezdték kínosan érezni magukat: ejnye-bejnye, hogyhogy ők nem harcoltak, éppen ők, a leghaladóbbak és legöntudatosabbak? Még Sztálin személyi kultuszáról sem volt tudomásuk![183] S a világért eszükbe sem jutott volna, hogy a drága Lavrentyij Pavlovics Berija a nép esküdt ellensége!

Most tehát sürgősen össze kellett kotyvasztani valami zavaros verziót arról, hogy ők igenis *harcoltak*. Minden „fura kis csaholó” nekiesett az én Iván Gyenyiszovicsomnak, hogy miért nem harcolt a gyalázatos? A „Moszkovszkaja Pravda” (1962. dec. 8.) még azt is a szemére vetette, hogy nem járt el a lágeri illegális gyűlésekre, melyeket a kommunisták tartottak, buta maradt, nem tanult a „gondolkodó” okosoktól.

Micsoda maszlag! Méghogy illegális gyűlések! S ugyan miért? Talán hogy fügét mutassanak zsebredugott kezükkel? S ugyan kinek mutassanak fügét, mikor a legutolsó felügyelőtől Sztálinig mindenki a szovjethatalom? Mikor, s *hogyan* harcoltak ők?

Erre egyikük sem tud felelni!

S ugyan *miről gondolkodtak*? Hisz egyebet sem tudtak, mint azt darálni, hogy minden úgy van jól; ahogy van! Micsoda

---

[183] A rjazanyi raktatási osztály káderesnője ezt kérdezte tőlem 1957-ben: „Miért tartóztatták le 1945-ben?” – „Mert a személyi kultusz ellen beszéltem” – mondtam én. „Hogy lehet az?” – csodálkozott ő. – „*Már akkor* volt személyi kultusz?” (Szentül lette, hogy mivel a személyi kultuszt 1956-ban jelentették be, korábban, 1945-ben, nem is létezhetett.)

gondolkodó az olyan, aki egyre csak azt imádkozza: „Ne engem verj, korbács, gazdám korbácsa!”?

B) A betájoltak és a lágervezetőség egymáshoz való viszonya. Elképzelhető-e a betájoltak részéről másmilyen magatartás a lágerfőnökséggel szemben, mint a legnagyobb tisztelet és segítőkészség? Hiszen a lágeri nacsalnyikok egytől-egyig párttagok, a párt utasításainak végrehajtói, nem az ő hibájuk, hogy *engem* (aki egyedül vagyok itt ártatlan) elitéltek s ideküldtek. Afelől sincs a betájoltaknak a legkisebb kétségük sem, hogy ha egy hirtelen fordulattal ők kerülnének a lágerfőnökök helyébe, ők sem járnának el másképp.

Todorszkij, akiről sajtónk ma dicshimnuszokat zeng mint igazi lágerhősről (szeminarista, majd riporter, Lenin pártfogoltja, a 30-as években érthetetlen okból – sosem volt ugyanis pilóta – a Katonai Repülő Akadémia igazgatója), Gyakov beszámolója szerint még a gazdasági vezetőt is (aki mellett pedig lesütött szemmel szoktak elosonni a rabszolgák) így meri megszólítani; „Mivel lehetek szolgálatára, nacsalnyik polgártárs?” Az eg. ügy főnökének pedig kivonatot készít Sztálin „Rövid kurzusából”. Ha Todorszkij csak egy kicsit is másképp *gondolkodik*, mint a „Rövid kurzus” előírja, akkor miért ragaszkodik a sztálini szöveghez? Hol van itt az elvhűség?[184] Ha pedig *pontosan* úgy gondolkodik, akkor őt is csak a „komikus áldozatok” tömegéhez kell számítanunk.

De nem elég, hogy te jó szívvel vagy a lágerfőnökség iránt, kell, hogy az is jó szívvel legyen irántad! Valahogy értésére kell adni, hogy egy vérből vagyunk, egy fából faragtak bennünket, vegyen hát a szárnya alá. Íme, ezért hangoztatják minden lehető s lehetetlen alkalommal Szerebrjakova, Seleszt, Gyakov és Adlan-Szemjonov hősei, hogy ők kommunisták, ezért jelentik ki, mihelyt beteszik a lábukat a lágerba, ezért írják rá gondosan az űrlapokra. Nem más ez, mint igény a jó meleg helyecskére.

Seleszt így fantáziál: Folyik a névsorolvasás a kotlaszi tranzitlágerban, ellenőrzik az adatokat. „Párttag?” – kérdi állítólag a nacsalnyik. (Ilyesmit csak a hülyék vesznek be! Mintha a börtön kérdőívei tartalmaznának ilyen „pártos” rovatot!) – „A bolsevikok kommunista pártjának tagja vagyok!” – vágja ki ünnepélyesen Seleszt.

---

[184] Erre persze azt mondják: elvhűség ide, elvhűség oda, az ember legyen rugalmas. Volt idő, amikor Ulbricht és Dimitrov is azt tanácsolták kommunista pártjuknak hogy keresse a békét a nácikkal, sőt támogassa őket. Na ja, ez már dialektika! Ehhez már nem tudunk hozzászólni!

S akár Dzerzsinszkij-fiak, akár Berija-fiak a nacsalnyikok, dicséretükre legyen mondva, a betájoltak igénye meghallgatásra talál náluk. Gondoskodnak arról a meleg helyecskéről. Lehet, hogy volt nekik erre titkos utasításuk is, szóban vagy írásban, hogy minél kényelmesebben- szállásolják el a kommunistákat? Volt úgy, hogy a szokásosnál is zordabb idők jártak az ötvennyolcasokra, egymás után rúgták ki őket a bizalmi helyekről, de hogy, hogy nem a kommunista bennfentesek ilyenkor is megmaradhattak. (Pl. a KraszLagnál Aralov, észak-Kaukázus katonai tanácsának tagja megmaradhatott brigadérosnak a kertészeknél; Ivancsik, volt zászlóaljparancsnok a „kotidzs”-építőknél; Gyedkov, volt moszkvai párttitkár ugyancsak valami *szinekúrában*.) De hiszen talán felsőbb utasítás sem kellett ahhoz: a puszta szolidaritás, a számító okosság, hogy „ma nekem, holnap neked” – azt tanácsolta az emvédéseknek, hogy jól bánjanak az igazhitű betájoltakkal.

Az elmondottaknak logikus folyományaként a betájoltak kegyben álltak a rabtartóknál s belőlük került ki a lágeri kiváltságosok zöme. (Ez alól csak azok az egyszerű, csendes, dolgos kommunisták kivételek, akik nem jártak folyton a főnökség nyakára bizonygatni ortodox meggyőződésüket.)

Szent együgyűségében nyíltan meg is írja Adlan-Szemjonov, hogy igyekeznek a kommunista nacsalnyikok könnyebb munkára áthelyezni a fogoly elvtársakat. Ezt Gyakov sem rejti véka alá: mihelyt az újonnan érkezett Rom elárulja a kórház vezetőjének, hogy ő „régi bolsevik”, rögtön beteszik az eg. ügyi osztályra takarítónak, ami a legirigyeltebb posztok egyike volt. Todorszkij is a lágerparancsnok utasítására maradhatott meg a szanitécek között.

De a legfigyelemreméltóbb esetet G. Seleszt közli „Kolimai feljegyzéseiben”.[185] Új emvédés főnök érkezik a lágerba s a fogoly Zaborszkijban volt parancsnokát ismeri föl, még a polgárháborús időkből. Kölcsönös szemtörölgetés. No, országom felét, vagy amit akarsz! Zaborszkij kevéssel beéri: „adjanak neki külön kosztot s kenyeret méretlenül” (szóval hogy elehesse mások részét, hisz új étkezési normát nem fognak kiírni az ő szép szeméért), azonkívül, hogy adják ki neki a hatkötetes Lenint, mert ő azt szeretné tanulmányozni esténként a petróleumlámpa világánál. S úgy is lett, ahogy óhajtotta. Most tehát nappal a lopott falatokat majszolta, esténként pedig Lenint olvasgatott. – Ilyen szemérmetlenül s kedélyesen tudják ők dicsérni a hitványságot!

[185] „Znamja”, 1964. 9. sz.

Seleszt még valami obskúrus „illegális politbüróról” is mesél, mely állítólag az ő brigádjukban működött (nem túl sok az egy brigádnak?), ez a „politbüró, ha már igen kopogott a szemük, egy-egy cipót vagy egy kis zabkását tarhált a raktárból. Úgy értsük ezt, hogy mindenütt vannak bennfenteseik? Lopkodunk, lopkodunk, igazhitű elvtársak?

De lám, még Selesztnek áll följebb, ránk olvassa a szentenciát: „Voltak olyanok, akiket *erős lelkük* segített túlélni (értsd: a kása- és kenyérlopó betájoltakat – A. Sz.), s olyanok, akiket a zabkásarepeta (ezek közé tartozott Ivan Gyenyiszovics)”.[186]

De jó, legyen nektek igazatok. Ivan Gyenyiszovicsnak nem voltak bennfentes ismerősei. Ezek után csak azt mondjátok meg, ki volt hát, aki a maga téglájával hozzájárult annak a bizonyos falnak megszilárdításához? Nem ti voltatok, vasfejűek?

C) Hogy viszonyultak a munkához? A betájoltak általában a munka megszállottjai (Eiche helyettese még tífuszos lázálmában is csak akkor tudott megnyugodni, mikor az ápolónő biztosította, hogy elküldték a gabona-megrendeléseket). Általában véve a lágermunkát is jóváhagyják: a kommunizmus felépítéséhez nélkülözhetetlen, amellett ha nem volna, hogyan szolgálná meg balándáját a fogoly? Ezért azt is jogosnak s indokoltnak tartják, hogy a munka-megtagadókat verik, karcerba dugják, háborús időben agyonlövik. Erkölcsi szempontból semmi kivetnivalót sem találnak abban, ha valaki munkaügyisnek, brigádvezetőnek áll vagy egyéb hajcsárszerepet vállal (e téren tehát a „szukák” álláspontján vannak, nem a „becsületes tolvajokén”).

Jelena Nyikityina, azelőtt kijevi komszomol-titkár, egy fakitermelő brigád vezetője lett a lágerban. Mondják, hogy el szokta lopni brigádja (persze ötvennyolcasok) teljesítményét s eladta a tolvajoknak. Lusza Dzsaparidzét (egy „bakui komiszár” lányát) fölmentette a munkától egy kis hazai csoki fejében. Ellenben az anarchista Tatjana Garaszevát három napig nem engedte be az erdőből és alaposan megfázatta.

Prohorov-Pusztover, ugyancsak bolsevik, bár pártonkívüli, „leleplezi” a foglyokat, hogy szántszándékkal nem teljesítik a normát (jelenti a vezetőségnek is, mire némelyeket megbüntetnek.) Mikor a foglyok vitába szállnak vele, hogy értse meg, ők itt rabszolgamunkát végeznek, Pusztover így felel: „Furcsa filozófia! A kapitalista országokban a munkások valóban a rabszolgamunka ellen harcolnak, de mi, ha rabok vagyunk is, a szocialista államnak dolgozunk, nem magánszemélyeknek. Ezek

[186] „Zabajkalszkij Rabocsij”, 1964. aug. 27.

a csinovnyikok csak ideig-óráig (?) lesznek uralmon, a nép egyetlen mozdulata elsöpri őket, de a nép állama fönnmarad”.

Hogy micsoda kacskaringós észjárásuk van ezeknek a betájoltaknak! Nincs ember, aki azt követni tudná!

Csak a maguk javára tesznek kivételt, élnek fönntartással a helyes beállítottságúak: őket nem volna méltányos lágeri közmunkára küldeni, mert akkor esetleg nem maradnának életben a szovjet nép jövendő vezetésére s boldogságára, de meg itt a lágerban töltött éveiket sem tudnák kellőképpen fölhasználni *gondolkodásra*, értsd: egymással összedugni a fejüket és sorban hitet tenni Sztálin elvtárs, Molotov elvtárs, Berija elvtárs és az összes többi elvtársak igaza mellett.

Ezért minden erejükkel, a lágerfőnökség gyámolításával, egymás titkos támogatásával igyekeznek elhelyezkedni a bizalmi posztokon, lehetőleg olyanokon, amelyek nem igényelnek tudást (mert szakképzettsége aztán egyiknek sincs!) s viszonylag nyugalmasak, kiesnek a lágeri közelharcból. Sikerül is valamennyinek megkapaszkodni: Zaharov (Malenkov tanítója) a személyes holmik raktárában, a fönt említett Zaborszkij (maga Seleszt?) az anyagbeszerzőnél, ama nagyhírű Todorszkij az eg. ügyinél, Konokotyin felcser lesz (pedig soha nem volt az), Szerebrjakova ápolónő (pedig ő sem volt az soha életében). Bennfentes volt Adlan-Szemjonov is.

Gyakov, aki valamennyi betájolt közt a legszájasabb, maga írja meg lágerévei történetét, mellyel ugyancsak sikerül elképesztenie az olvasót. Mert az már mégiscsak hallatlan ügyességre vall, hogy valaki öt év alatt csak *egyetlen egyszer* vonuljon ki munkára, akkor is csak félnapra, s akkor se dolgozzon többet *félóránál*: ágat nyesegetett, de a felügyelő rászólt: „Ne strapáld magad, pihenj egy kicsit!”

(Öt év alatt félóra – ezt tessék utána csinálni! No jó, a sérvével is telt, az idő, majd a sérv nyomán támadt fisztulával, de már megbocsássanak, azzal mégsem húzhatta ki öt évig! S micsoda mennyei beosztásai voltak! Eg.ügyi statisztikus, könyvtáros a Kult. Nev. Osztályon, raktáros a holmi-megőrzőben és így tovább, öt teljes éven át! Nem, az ilyesmit nem veheti meg valaki egy kis szalonnán, ahhoz már alighanem a lelkét kellett eladnia a „keresztapának” – ezzel minden lágerveterán tisztában van. Aztán Gyakov nemcsak egyszerűen bennfentes, hanem a harcias bennfentesek fajtájához tartozik. Novellája első változatában,[187] míg nyilvánosan rá nem pirítottak[188], jóízűen

[187] „Zvezda”, 1963. 3. sz.
[188] „Novij Mir”, 1964. 1. sz” Laksin cikke.

fejtegeti, hogy vonhatja ki magát az okos ember a köznép sanyarú sorsából („sakk-kombinációval”, „elsáncolással” – szóval úgy, hogy mást tol maga elé, fölfogni az ütéseket). S hovatovább ez az alak növi ki magát a lágerélet elsőszámú szakértőjévé.

G. Szerebrjakova óvatos elhallgatásokkal közli a maga lágerélményeit. Mondják, volt fogolytársnői terhelő adatokkal tudnának szolgálni viselt dolgairól. Nem volt lehetőségem, hogy ennek utánajárjak.

De nemcsak maguk a szerzők, a többi betájoltak is, akiket ez a szerzőgárda ábrázol, *még véletlenül sem munka közben* vonulnak föl előttünk a novellákban. Vagy kórházban vannak éppen, vagy a bennfentes körletben, ott folytatják sötét reakciós (azóta kissé retusált) eszmecseréiket. Ebben hitelt adhatunk a szerzőknek: egyszerűen képtelenek voltak társadalmilag hasznos munkában ábrázolni ezeket a vashomlokúakat, arra nem futotta a fantáziájukból. De hogy is tudná ábrázolni a munkát az olyan, aki maga sohasem dolgozott?)

D) Hogy viszonyultak a szökéshez? Egy vashomlokú soha rá nem szánná magát a szökésre, ez ugyanis rendszerellenes hadmozdulat volná, az MVD lejáratása, a szovjethatalom aláaknázása. Azonkívül mindig bolyong egy-két kegyelmi kérvényük a felsőbb fórumok útvesztőiben, s „odafönt” úgy értelmezhetnék az ő szökésüket, hogy elvesztették türelmüket, mi több: bizalmukat a magas vezetőséggel szemben.

De meg hiányzott is a betájoltakból az a fajta szabadságigény, ami közös tulajdonsága embernek, madárnak. Ők csak a kézzel tapinthatót tudják becsülni, s a szabadság sem kell nekik, ha nem az állam adja, szentesíti törvényével és pecsétjével, s egyben régi pozíciójukba, régi kiváltságaikba is visszahelyezi őket. Mert mit ér a szabadság önmagában, ezek nélkül?

Mivel pedig maguk nem vállalkoztak a szökésre, világos, hogy a leghatározottabban elítélték mások szökését; ebben sem láttak mást az MVD és a szocialista építés aláaknázásánál.

Ha pedig ilyen romboló hatása van a szökésnek, akkor ugyebár minden hithű kommunista szovjetpolgár elsőszámú kötelessége, hogy amennyiben ilyesmiről tudomást szerez, haladéktalanul jelentse a különítményes tiszt elvtársaknak? Logikus, nemde?

Pedig sokan közülük valaha illegális forradalmárok, a polgárháború hősei voltak! Dogmájuk azonban politikai csőcselékké fokozta le őket...

E) Hogy viszonyultak a többi ötvennyolcasokhoz? Sohasem vállaltak szolidaritást azokkal, akiket bajtársaikká tett a közös balsors, ez pártellenes magatartás lett volna. Sőt, néha titkon, egymás között, máskor egészen nyíltan (számukra ez semmi kockázattal nem járt) szembeszálltak azokkal a szemét ötvennyolcasokkal, szigorúan távol tartották őket maguktól, úgy igyekeztek tiszták maradni. Hisz ez ugyanaz a bárdolatlan csürhe volt, melynek a nyakán ültek odakint, melynek minden szabad szót a torkára forrasztottak – miért hagyták volna magukat elnyomni itt a közös cellában, a látszólagos lágeri egyenlőség feltételei közt? Dehogy! Úgy ordítoztak velük, ahogy a torkukon kifért: „Úgy kellett nektek, szemétládák! Odakint csak szimuláltatok! Ellenségek vagytok, érdemetek szerint csuktak le benneteket. Minden úgy jó, ahogy történt. Minden a végső győzelmet szolgálja!” (Az egyetlen igazságtalanság az én letartóztatásom!)

S hogy senki sem szakította félbe börtöni monológjukat (a vezetőség mindig nekik adott igazat, a *kontrák* mukkanni sem mertek, nehogy még egy tízest kapjanak), azt a legnagyobb komolysággal a győzhetetlen üdvtan fölényére magyarázták![189]

Leplezetlen megvetéssel s az osztályellenségnek kijáró gyűlölettel viszonyultak a betájoltak minden más ötvennyolcashoz. Gyakov: „El kellett borzadnom, ha arra gondoltam, kikkel vagyunk itt összezárva.” Konokotyin megtagadja az injekciót a beteg vlaszovistától (mint felcsernek ez kötelessége volna), ám készségesen ad vért a beteg konvojkatonának. (Egy bordában szőtték orvosukat is, a szabad Barinovot: „Elsősorban csekista vagyok, csak *másodsorban orvos*”. Ezt hívják orvosi etikának! Most már értjük, miért „van szükség becsületes emberekre” a kórházban (Gyakov): azért, hogy tudják, kinek adjanak injekciót; kinek ne.

Gyűlöletük tettekben is megnyilvánult (hogyan s miért fojtották volna magukba egészséges osztálygyűlöletüket?). Seleszt írja, hogy amikor a kaukázusiak vonakodtak kivonulni munkára, Szamuil Gendal professzor (nyilván a kommunista jog professzora) azonnal kész volt a magyarázattal: csak a mullah bujthatta fel őket szabotázsra!

F) Hogy viszonyulnak a besúgáshoz? Ahogy minden út Rómába vezet, úgy a felsorolt pontok is oda tendálnak, hogy a sziklaszilárdaknak okvetlenül” össze kell dolgozniuk a

[189] Néha azonban mások voltak az erőviszonyok a lágerban. Egy UnzsLag-ban raboskodó ügyésznek éveken át az idiótát kellett játszania, különben kikészítették volna „keresztgyerekei”, akik ugyanabban a lágerban ültek.

legkiválóbb s leghivatottabb láger-nacsalnyikkal, a különítményessel. Így tudnak jelen helyzetükben leghathatósabban segíteni az NKVD-nek, az államnak és a Pártnak.

Arról nem is beszélve, mekkora egyéni haszonnal jár ez, hogy szinte azonosulhatnak a vezetőséggel. A keresztapának tett szolgálat mindig elnyeri jutalmát. Csak az ő pártfogásával tarthat ki valaki éveken át a jó meleg bizalmi állásokban.

Van egy lágeri könyvecske ugyanabból az ortodox termésből[190], ebben a szerző kedvenc, abszolút pozitív hőse, Kratov ilyen vezérelveket dolgoz ki magának a lageréletre: 1) Túlélni mindem áron, mindenhez alkalmazkodni; 2) Inkább rendes emberek menjenek besúgónak, semhogy egy csirkefogó jusson be.

De ha a betájolt makacskodott, hogy ő nem szolgálja a keresztapát, akkor sem kerülte el egykönnyen azt a portát. A különítményes nem mulasztja el barátságosan magához invitálni azokat, akik hangosan megvallották hitüket s atyailag megkérdezi tőlük: „Ön ugyebár szovjetember?" S a betájoltnak nincs lehetősége nemmel válaszolni. Szóval: „igen".

Ha pedig „igen", akkor gyerünk, elvtársam, dolgozzunk össze. Az ön részéről ennek nem lehet semmi akadálya.[191]

Manapság azonban, amikor igyekeznek átkölteni a lágerok történetét, szégyellik bevallani ezt az együttműködést. Nem lepleződtek le valamennyien, mint Liza Kotyik, aki elpotyogtatott egy írásos feljelentést. De néha azért elszólják magukat, például hogy Szokovikov különítményes csupa szerelemből a lágercenzúra megkerülésével továbbította Gyakov leveleit, csak azt volna jó tudni, *miért* tette ezt? *Honnan* az a nagy barátság? Megtudjuk, hogy Jakovlev különítményes azt tanácsolta Todorszkijnak, ne nagyon hangoztassa kommunistaságát, de hogy ez miért volt olyan fontos neki, azt nem magyarázzák meg.

Ez az egész persze csak átmeneti restelkedés. Küszöbön már a dicső kor, amikor nyíltan rázzuk a rongyot s fennszóval hirdetjük:

– Igenis besúgók voltunk és büszkék vagyunk rá![192]

[190] Viktor Vjatkin: „Az ember kétszer születik", II. rész, Magadan, 1964.

[191] Ivanov-Razumnyik emlékezik: butirkai cellájukban három spiclit is lelepleztek, mind a három kommunista volt.

[192] Ezt 1966 elején írtam s még ugyanezen év végén olvashattam az „Oktyabr" 9. számában K. Bukovszkij cikkét. Bizony, igazam lett: máris nyíltan dicsekszenek!

Egyébként ez az egész fejezet fölösleges. Fölösleges ez a hosszadalmas szemle és analízis, a betájoltak vizsgálata. Hagyjuk hát abba, s írjuk fel ehelyett öles betűkkel:

KÁDÁR JÁNOS és VLAGYISZLAV GOMULKA.[193]

Mindenben volt részük: ok nélküli letartóztatás, kínvallatás a vizsgálati fogságban, börtönbüntetés, ki tudja, hány éven át?

S most egy egész világ tanúja lehet, mit tanultak mindebből. Most mindenkinek van alkalma látni, mennyit érnek.[*]

---

[193] Immár Gusztáv Husak nevét is ideírhatjuk (Megjegyzés 1972-ből).

[*] Itt azért érdemes belegondolni Szolzsenyicin *akkori* tájékozódási lehetőségeibe – elsősorban ami Kádárt illeti, hiszen róla *ma már* több információ vált hozzáférhetővé – ezért nem kárhoztatható a szerző. Mindenesetre ma már valószínűleg nem maradhatna a kötet része ez a mondat (főként nem csupa NAGYBETŰVEL). Mindez feltételezem Gomułkára és Hušakra is fennáll. (*a dig.*)

12.
Su-su-súgok valamit…

A cseka-gébé (ilyen kényelmes rövidséggel, csengő-pengő mássalhangzókkal jelölik ezt az intézményt, a kettős elnevezéssel ráadásul történeti fejlődésére is utalva) érzéketlen szenestőke volna csak, képtelen az alattvalók ellenőrzésére, ha nem állnának rendelkezésére állandóan működésben tartott „szemek” és „fülek”. Technikai beállítottságú korunkban a szemek helyett jórészt fényképezőlencsék és fotocellák dolgoznak, a fülek helyett pedig mikrofonok, magnetofonok, lézer-lehallgatók. Ám abban a korban, melyről könyvünk szól, a szemeket és a füleket szinte kizárólag a *sztukácsok*, a spiclik szolgáltatták a cseka-gébének.

A cseka első éveiben „szürke tárgyilagossággal” „titkos munkatársaknak” (szekretnie szotrudnyiki; megkülönböztetésül a nyilvános állományba vett csekistáktól) hívták őket, amit a kor stílusának megfelelően mozaikszóvá rövidítettek: *szekszot* – így is ment át a közhasználatba. Aki kitalálta (nem is sejtve, mennyire elterjed majd – nem vigyáztak rá eléggé), annak a füle nem volt képes tárgyilagosan kihallani belőle rögtön az elején a benne rejlő utálatosságot, mely szégyenletesebbé teszi a szodomita fajtalanságnál is. Ráadásul ahogy múltak az évek, úgy teleszítta magát az árulás gennyével s epéjével, hogy nem volt ennél visszataszítóbb szava az orosz nyelvnek.

Ám csak odakint használták, a szabad világban. Arhipelágnak megvoltak a maga terminusai: a börtönben „naszedka” (kotlós), a lágerban „sztukács” (kopács). De Arhipelág számos más kifejezéséhez hasonlóan a *sztukács* is belekerült az orosz nyelvtengerbe, országosan elterjedt s idővel köznyelvi fogalommá vált. Benne jutottak kifejezésre a besúgásnak mint jelenségnek egyedi és általános jegyei.

Akinek nincs tapasztalata s nem mélyedt el a problémában, nem egykönnyen mérheti föl, mennyire áthatotta, átjárta életünket a besúgás fertőzete. Ahogy transzisztor* nélkül nem észleljük a réten, az erdőben, a strandon a rádióhullámokat, bár szünet nélkül áradnak felénk.

Nehéz megszokni, hogy az ember folytonosan ezt kérdezze magától: *ki náluk a besúgó?* Nálunk, azaz a lakásban, az udvarban, az iskolában, a szerkesztőségben, az órásüzletben, a műhelyben, a tervezőirodában, sőt a rendőrségen. Nehéz

* Itt nyilvánvaló *leiterjakabról* van szó. Tranzisztor = táskarádió (*a dig.*)

megszokni, az ember viszolyog attól, hogy ilyesmit kelljen megszoknia, pedig kénytelen megszokni, ha biztonságban akar lenni. A besúgókat nem lehet kidobni, nem lehet elbocsátani, mert újakat állítanak be. De *ismerni* kell őket, hogy vigyázzunk a nyelvünkre a jelenlétükben, néha hogy *ködösítsünk*, amikor éppen jelen vannak, olyannak mutassuk magunkat, amilyen nem vagyunk, vagy hogy összevesszünk velük, s ezzel hatástalanítsuk rólunk tett jelentéseiket.

A besúgóhálózat sűrűségéről külön fejezetben szólunk majd a „szabad" világ rajzával kapcsolatban. Azt sokan sejtik, hogy nagyon sűrű ez a háló, de kevesen veszik maguknak a fáradságot, hogy képet alkossanak a *szekszotról* mint egyénről, mint egyszerű emberi lényről, ezért aztán titokzatosabbnak, félelmetesebbnek tűnik az a háló, mint amilyen a valóságban. Pedighát ki az a besúgó? Nem más, mint a szeretetreméltó Anna Fjodorovna, aki a jószomszédság ürügyén bekopogott hozzád egy kis élesztőért, hogy aztán elszaladjon a megbeszélt helyre (a boltba vagy a patikába) jelenteni, hogy éppen ott ül valaki nálad, aki nincs bejelentve. Vagy az az Iván Nyikiforovics, legjobb haverod, akivel megittatok négy féldecit, aztán jelentést tett rólad, hogy szentségeltél, mert a boltokban semmit sem lehet kapni, a fejesek pedig mégis kapnak a pult alatt. Nem tudod, személy szerint ki a spicli, azért ámulsz el, hogy lehetnek mindenütt jelen a Szervek, mert még azt is tudják, hogy a Sztálin-kantáta éneklésekor csak tátogattál, de spóroltad a torkodat, vagy hogy nem mutattál valami nagy lelkesedést a november 7-i fölvonuláson. Honnan vehetett célba annak a *szekszotnak* szúrós pillantása? Csakhogy lehetett ám az egy epedő kék szem pillantása is, vagy egy szakadatlanul könnyező aggastyáné. Nem föltétlenül ördögi gonoszság süt ki azokból a szemekből, ne hidd, hogy már külső megjelenése le fogja leplezni előtted a gazfickót. Olyan ember az, mint a többi, mint te meg én, benne is arányosan keverednek a jó és rossz tulajdonságok, irigység s egyéb gyarlóság, mely sebezhetővé tesz bennünket s hozzáférhetővé a pókok számára. Ha az emberek csupán spontán lelkesedésből csapnának föl besúgónak, az ujjainkon megszámlálhatnánk őket. Talán csak a húszas évek képeznek kivételt. Csakhogy hálóval s csapdával folyik ám a verbuválás, az embert saját gyengéi juttatják erre a szégyenletes szolgálatra. S még aki minden erejét bevéti is, hogy kibújjon a nyálkás-tapadós pókhálóból, ebből a második bőréből, bizony annak sem sikerül, sehogysem sikerül.

Már országunk atmoszférája is az embervadászoknak kedvez. Az, hogy az állam érdeke fölébe van helyezve minden

más érdeknek. Az, hogy nálunk egy Pavlik Morozov lehet nemzeti hős. Az, hogy nálunk a besúgást nem besúgásnak hívják, hanem *segítésnek*, a Szervek segítésének. Hogy verbuválás és ideológia kibogozhatatlanul összefonódtak, hisz a Szervek célja ugyanaz, amit a beszervezendőnek kutya kötelessége igenelni: hazánk győzelmes haladása a szocializmus felé.

A beszervezés gyakorlati módszereivel nem szoktak dicsekedni. Pedig kár, hogy krimi-ponyvairodalmunk nem ábrázolja ezeket a módszereket. A verbuválók a legkülönbözőbb helyeket s alkalmakat használják ki: a választásokat megelőző propagandagyűléseket, az egyetemi marxizmus-leninizmus órákat. Valakit félrevonnak: itt s itt bizottsági ülés lesz, menjen el. Vagy a fronton, a tűzvonal mögött, lép a csapategység elé a verbuváló, egy szmers-kémelhárító tiszt, beszédbe elegyedik ezzel is azzal is, csak úgy az időjárásról vagy a kásáról, valamelyiket azonban váratlanul azzal bízza meg, hogy figyelje bajtársait és a tiszteket. – Egy kisiparos a műhelyében ül, bőráruval piszmog. Belép egy rokonszenves krapek: „megjavítaná nekem ezt a csatot?” – majd súgva teszi hozzá: „Zárja be a boltot, menjen az utcára, lát egy 77-48-as rendszámú kocsit. Egyszerűen nyissa ki az ajtaját s üljön be. A sofőr már tudja, hova vigye magát”. (A folytatás közismert: megkérdik majd tőle: „tán ugyebár szovjetember? Akkor kötelessége, hogy *segítsen* nekünk.”) Az ilyen bolt kiválóan alkalmas arra, hogy odahordják a jelentéseket azok, akik szemmel tartják a polgárokat. Maga a különítményes pedig a Szidorov-lakásban található, első emelet, este hat és nyolc között, három csöngetés.

A szekszot-verbuválás költészete egyelőre még művészére vár. Láthatatlan világ ez a látható mögött, mindenütt pókfonalak feszülnek, nem tudjuk, melyik mozdulatunkra bonyolódunk beléjük.

A verbuválás módszerei sorozatban rendezhetők, akár egy tolvajkulcs kollekció. Első számú kulcs: „Ugye ön szovjetember?” A második: megígérik a palinak, hogy valamihez hozzásegítik, amit már évek óta hiába próbál törvényes úton elérni. A harmadik: rátapintanak a gyönge pontjára, azzal fenyegetik meg, amitől legjobban retteg. A negyedik…

Legtöbbször azonban nincs szükség olyan nagy erőfeszítésre. Beidéznek egy bizonyos A. G.-t, akiről tudják, hogy egyszerre inába száll a bátorsága. Nem is teketóriáznak sokat: „írja össze szovjetellenes beállítottságú ismerőseit.” Az ürge

zavartan hebegi: „N-nem-igen vagyok benne biztos...” Nem hördült fel, nem csapott az asztalra, hogy „Hogy képzelik?” (De ki hördül fel nálunk? Ugyan, hagyjuk az ábrándokat!...) – „Vagy úgy, szóval nem biztos benne. Akkor írja össze azokat, akikről garantálja, hogy szovjetemberek. De garantálja, érti? Ha csak egyről is megtévesztő nyilatkozatot ad, *magát csukjuk le*, mégpedig azonnal! No, miért nem ír?” – „Nem garantálhatom...” – „Ahá, szóval nem garantálhatja! Eszerint *tudja*, hogy szovjetellenes beállítottságúak. Írja csak szépen, kikről tudja.” A boldogtalan I. G. pedig izzad, fészkelődik, alapjában rendes, jó fiú, csak kicsit lágy anyagból gyúrták, még a forradalom előtt. Falhoz állították őt ezzel a dilemmával, hogy vagy szovjetemberek vagy szovjetellenesek, harmadik kategória nem létezik.

A követ is meg lehet törni, hát még az embert.

A civil világban több tolvajkulcsot használnak, mert ott bonyolultabb az élet. A lágerban azonban csak a legegyszerűbbeket, mert ott az élet is cicomák nélküli pőre mivoltában mutatkozik. Eleve világos, kit milyen, mekkora kaliberű kulcs nyit. Az egyes számú kulcsot persze itt is betolják: „Ön ugyebár szovjetember?” Kitűnő szerszám ez a betájoltak nyitásához, sohasem forog üresen, a zár azonnal megadja magát s kinyílik. Jól beválik a kettes kulcs is: megígérik, hogy kiemelnek a közmunkából s lágeri bizalmi állásba tesznek, kásarepetát, egy kis zsebpénzt kapsz, sőt esetleg büntetés elengedést is. Mindez együtt annyi, mint túlélni, de még külön-külön is életet jelenthetnek. (A háború alatt rossz idők jártak a besúgókra: a juttatások drágultak, az ember olcsóbb lett. Volt, aki egy pakli dohányért is kötélnek állt.) A hármas kulcs még hatékonyabb: megfenyegetnek, hogy kitesznek a bizalmi állásból, közmunkára küldenek! Vagy pláne büntetőlágerba! A halálba vivő lépcső fokai ezek. S akit nem lehet elcsábítani egy falat kenyérrel, az esetleg habozni s könyörögni kezd, ha a szakadék felé taszigálják.

Persze ez nem azt jelenti, hogy a lágerban nem szoktak néha finomabb fogásokat is alkalmazni. De mennyire! Sikin őrnagy is cselhez folyamodott, hogy új ügyet kavarhasson egy Herzenberg nevű zsidó lágerfogolynak. Ösztöne azt súgta, hogy egy Anton nevű együgyű tizenhétéves sráctól megkaphatja a szükséges terhelő adatokat. Sikin tehát hívatta Antont s költögetni kezdte lelkében a náci indulatokat: azok a piszok zsidók tették tönkre Németországot.

Anton begerjedt és bemártotta Herzenberget. (S ugyan miért ne csapott volna föl Sikin, kommunista cseka-tiszt létére, Gestapó nyomozónak, ha úgy hozzák a körülmények?)

Vagy egy másik példa: Alexandr Filippovics Sztyepovoj esete. Ő az MVD csapatainál szolgált, mielőtt sittre került az 58-assal.[194] Távolról sem volt betájolt, s mint jóravaló falusi gyerek szégyellni kezdte a lágerban, hogy az MVD-nél szolgált, szörnyen titkolta, tisztában volt vele, hogy veszélyes lehet, ha kitudódik. S lám, ezzel fogták meg, ezzel gyakoroltak rá nyomást a verbuválók: elhíreszteljük, hogy csekista vagy! Mert olyanok ezek, hogy még a saját zászlajukkal is kitörlik a feneküket, csakhogy befogjanak valakit! (Ő azonban sziklaszilárd maradt, legalábbis azt állítja.)

Van, aki nem sokat kéreti magát, mindig kész egy kis besúgásra. Van, aki nem kapja be rögtön a horgot, csak csipkedi a kukacot. Ha valaki húzódozik, hogy nem tud, pontos információkkal szolgálni, megnyugtatják: „Nem baj, szolgáljon pontatlanokkal, mi majd ellenőrizzük!” „De ha egyáltalán nem tudok... ?” „Micsoda? Szóval ellenségnek kell tartanunk önt?” Sokszor kertelés nélkül kijelentik: „Elég, ha csak öt százalék igazság lesz benne, a többit költse hozzá” (a dzsigyinyeci különítményesek).

[194] Nem találunk jobb alkalmat, hogy elmondjuk lebukásának történetét. Suttyó legény volt, mikor besorozták, s az MVD csapataihoz osztották be. Először a *benderisták* fölszámolására vetették be őket. Tudomást szereztek, persze spicliktől, mikor jönnek ki az erdőből s mennek misére. Körülvették a templomot s a kitóduló tömegből fényképek alapján fogták ki a partizánokat. Ezután testőrködtek Litvániában: civilben vigyáztak a népképviselők testi épségére a választási propagandagyűléseken. („Csak egy merte mindig visszautasítani az őrizetet!”) Később egy hidat őriztek a Gorkij-területen. De amikor gyengült az ellátás, ők maguk is lázadoztak – büntetésből a török határra küldték őket. Sztyepovoj ide már nem követte csapategységét, mert közben sittre került. Szenvedélyesen rajzolt ugyanis, még a szemináriumi jegyzetfüzet táblájára is. Egyszer disznót rajzolt s a szomszédja odasúgta neki: „Sztálint is tudnál?” Miért ne? S máris ott pompázott a „Naftalin” a disznó mellett. Így adta be a füzetét. Ez bőven elég lett volna ahhoz, hogy lecsukják, de a lőgyakorlaton a generális jelenlétében négyszáz méterről hétből hét találatot ért el, jutalmul hazamehetett szabadságra. Olyan hírekkel tért vissza, hogy a parasztok odahaza mind kivagdalják a gyümölcsfákat, így próbálva menekülni az embertelen adótól és beszolgáltatástól A Gorkij Katonai Körzet törvényszéke elé állították. Még ott sem fogta be a száját: „Piszok banda! Ha a nép ellensége vagyok, tárgyaljátok ügyemet a nép jelenlétében, ne pedig suttyomban. További pályafutásának állomásai Burepolom, Krasznaja Glinka (szigorított rezsimű láger, alagútfúrás, kizárólag ötvennyolcasokkal).

Néha azonban a *keresztapa* is kifárad,[195] ha még a harmadik, az ötödik bevetésre sincs „kapás”, kicsúszik a zsákmány. Mert ha ritkán is, ez is előfordulhat. Olyankor nincs mit tenni, elő kell venni az utolsó horgot, a „vastartalékot” s hallgatási kötelezvényt kérni. Szó sincs sem az Alkotmányban sem a Kódexben ilyen kötelezvény létezéséről, de azért nekünk az orrunk alá dugják, s ez ellen sem lehet egy szavunk sem. Mert hogy tagadhatnánk meg még ennek az aláírását is? Ennyit már csak megtehetünk! (Pedig ha megtagadnánk, ha mihelyt lábunkat kitettük, első dolgunk volna világgá kürtölni, miről tárgyalt velünk a *koma*, akkor eloszlana a szélben a Harmadik Ügyosztály ördögi hatalma, hisz kizárólag a mi gyávaságunkon múlik, hogy üzelmeik titokban maradhatnak s egyáltalán fönntarthatják magukat!) Lágerpapírjainkra pedig rávezetik a boldogító, megváltó igéket: *„nem szervezendő!”* Olyan ez, mintha 96 vagy legalább 84 pontot érnénk el egy vizsgán a lehetséges-százból, de nem egyhamar fogunk értesülni sikerünkről, ha ugyan egyáltalán élünk addig. Legfeljebb gyaníthatjuk a jelekből, abból, hogy ettől kezdve nyugtunk lesz, nem tapad ránk az a mocsok, hatástalanul lepereg rólunk.

Az esetek többségében azonban sikerrel jár a verbuválás. Nyersen, gorombán vesznek kezelésbe, szorongatnak, – nem segít sem könyörgés sem káromkodás.

S a beszervezett hamarosan megkezdi a jelentések hordását...

A jelentések pedig legtöbbször arra kellenek, hogy új lágerévekhez gyűjtsenek parazsat valaki fejére.

Így válik a lágeri besúgás a lágerharc legdrasztikusabb formájává! „Dögölj meg te ma, én majd csak holnap!”

Odakint a „szabad” életben az elmúlt 40-50 év folyamán a spicli szakma a legkisebb veszéllyel sem volt egybekötve, a társadalom nem reagált rá fenyegetően, leleplezés esetén szó sem lehetett nyilvános megbélyegzésről, megtorlásról.

A lágerban kicsit másképp állt a dolog. Bizonyára emlékszik az olvasó, hogyan fülelte le Szolovkán az *Adm. Osztály* a besúgókat s hogy küldte őket a Kond-szigetre erdőmunkára. Ezt azonban nyugalmas, kövér esztendők követték, jól jövedelmezett

[195] A „keresztapa” (oroszul „kum”, a magyar „koma” megfelelője – a ford.) szót így értelmezi Dal szótára: „személy, aki lelki rokonságban van az emberrel a *keresztségben* kapott pártfogó”. Rendkívül találó szó a lágeri különítményes megjelölésére, a jelentésátvitel tökéletesen megfelel a nyelv szellemének. Amihez még a foglyokra annyira jellemző humoros-gúnyos árnyalat is járul.

a besúgás. Mégis meg-megtörtént, hogy rámenős, kemény öklű foglyok a szolovkai tradíció leplezett folytatására tömörültek valahol. Megverték, néha agyon is verték a spiclit, azt színlelve, hogy tolvajláson érték s meglincseli a földühödött tömeg. (Az önbíráskodás majdnem legálisnak tekinthető lágerviszonyok közt.) Néhol (pl. VjalLag I. sz. lágerpontján a háború alatt) az üzemi bizalmiak szolgálati úton, „a termelés érdekeinek szem előtt tartásával” dobták ki az üzemből a legveszélyesebb *sztukacsokat*. Ilyenkor nemigen tudott segíteni a különítményes sem. A többi sztukacs észhez tért és behúzta a farkát.

Nagy reményeket fűztek a lágerbeliek a frontot megjárt katonákhoz: majd azok ellátják a spiclik baját! Sajnos azonban, a frontharcosokban csalódniuk kellett a lágeri harcosoknak: a volt hadfiak, aknavetősök, felderítők tökéletesen megsavanyodtak a lágerban, semmire se lehetett használni őket.

Sokat fog még addig lengeni az órainga, sokszor fel kell még húzni a láncon azt a nehezéket, hogy üssön végre az ítélet órája Arhipelágon a sztukacsoknak.

***

Ehhez a fejezethez nincs elég anyagom. Valahogy kelletlenül mesélnek a lágerlakók arról, hogyan verbuválták őket. Magamról mesélek tehát.

Csak utólag, lágerélményekben szerzett éleslátással jöttem rá, mily szánalmasan, törpén kezdtem lágeri pályafutásomat. A tiszti mundér ahhoz szolitatott, hogy érdememen fölüli tisztelet övezzen alárendeltjeim réséről, ezért a lágerban is folyton valami szolgálati beosztást hajszoltam, egyikből a másik után pottyanva ki. Szörnyen ragaszkodtam tiszti bőrömhöz, a gimnasztyorkához, csizmanadrághoz, köpenyhez; semmi áron föl nem cseréltem volna a piszkos-szürke lágeri mimikrivel. Új körülmények közé kerülve az újonc szokásos hibájába estem: föltűnő voltam a terepen.

Persze azonnal fölfedezett már az első, az Új Jeruzsálem-beli keresztapa mesterlövész-pillantása. Később a Kaluga-vámnál is, mihelyt a festőbrigádból kiválva segédnormási posztra vergődtem, megint csak fölhúztam az angyalbőrt. Hogyisne, mikor az ember úgy szeret fessnek, férfiasnak látszani! Ráadásul a „torzszülöttek”-szobájában laktam, a generálisok társaságában, s még csak azok rázták a rongyot!

Már rég megfeledkeztem róla, hogy egyszer valamiért önéletrajzot írattak velem Új-Jeruzsálemban. Egy este ágyamon heverészve éppen a fizika tankönyvben lapozgattam; miközben

Zinovjev főzögetett és csacsogott, Oracsevszkij és Prohorov pedig a plafont bámulták, csizmájuk sarkát az ágy keresztvasának vetve. Egyszerre belépett Szenyin felügyelő (igazi neve nem az volt, csak fedőnévként használta a lágerban). Ügy tett, mintha észre se venné- a villanyfőzőt és a fölrakott csizmákat, leült az ágyra és belekapcsolódott a társalgásba.

Nekem nem tetszett ez a Szenyin, se a fizimiskája se a modora, túlságosan szemforgatónak találtam, pedig micsoda finom, művelt úriember volt! Milyen képzett! Mennyire más, mint felügyelőtársai, azok a faragatlan, műveletlen bugrisok! Szenyin – ezt adják össze ceruza nélkül! – *egyetemi hallgató* volt, negyedéves, már nem emlékszem, milyen szakos. Úgy látszik, borzasztóan szégyellte az emvédés uniformist, félt, hogy egyszer évfolyamtársai meglátják a városban égszínkék parolival, ezért ha szolgálatba jött, csak az őrszobán öltözött be, s távozáskor újra levetette az uniformist. (Regényírók, figyelem! Íme, „korunk hőse”! El tudnának-e képzelni a cári rendszerben egy haladó fiatalt, egyetemi hallgatót, aki foglárkodással szolgálna meg egy kis zsebpénzt?) Egyébként akármilyen finom és művelt volt, azért nem átallotta megfuttatni az öreg foglyokat, két-három napi szigorítottra fogni a robotosokat.

A mi szobánkba azért járt, hogy művelt társalgásban legyen része, hogy fitogtassa, mennyire érti a mi választékos stílusunkat s hogy viszonzásképpen mi is megbecsüljük az ő kifinomult szellemét. Most is élénk beszámolóba fogott, mi újság a városban, mit játszanak a filmszínházak, közben pedig félreérthetetlenül, de úgy, hogy a többiek ne lássák, intett nekem, hogy menjek ki a folyosóra.

Nem tudtam mire vélni a dolgot, de azért kimentem. Hamarosan Szenyin is fölállt, s hogy ne legyen feltűnő, pár udvarias frázissal búcsúzva kijött utánam. Közölte, hogy haladéktalanul menjek a különítményes irodájába. Magányos lépcsőn kellett odamenni, senki sem járt arrafelé. Ott gubbasztott a bagoly.

Szemtől-szemben nem láttam azelőtt. Most is elfogott a szorongás, ahogy szobája felé haladtam. Mitől féltem? Csak attól, amitől minden lágerfogoly fél: hogy esetleg új büntetést varinak rá. Vizsgálati fogságom óta még egy év sem telt el, még szívemre tolult minden sérelmem, hacsak megpillantottam egy íróasztala mögött ülő nyomozót. Már megint azt a régi ügyet szellőztetik, már megint azt a naplót, azokat a leveleket hánytorgatják!

Kop-kop-kop!

– Lépjen be!

Kinyitom az ajtót. Kényelmesen bútorozott kis szobába lépek, mintha nem is GULag területén volna. Egy kis dívány is helyet talált benne (lehet, hogy arra húzkodja a lágeri nőket), a komódon egy Philips-rádió. Zölden villog a varázsszem, halk muzsika, valami lágy, szívhezszóló melódia tölti be a szobát. Egészen elszoktam ekkora tisztaságtól, az ilyen zenétől, már az első percben elérzékenyedem: lám, valahol élnek még! Teremtőm, mi már megszoktuk, hogy azt tartsuk életnek, ahogy mi élünk; pedig az élet ott repül valahol, a tűnő, az édes…

– Foglaljon helyet.

Az asztalon lámpa ég szemnyugtató ernyő alatt. Az asztal túlsó felén karosszék, benne a különítményes, finom és művelt, akár Szenyin, sötét arcából semmit sem tudok kiolvasni. A szék, amelyen ülök, ugyancsak félig párnás. Nem lenne rossz itt, csak eszébe ne jusson holmi vádakkal előhozakodni, ne rámolja ki újra a régi kacatot.

Szó sincs ilyesmiről. Hangja a legkevésbé sem ellenséges. Általános kérdéseket tesz föl, hogy s mint élek, hogy érzem magam, megszoktam-e a lágert, meg vagyok-e elégedve a bizalmiak szobájával. Nem, a vizsgálat nem így szokott kezdődni. (De hol hallhattam ezt az édes melódiát?…)

Most egy kérdés következik, a lehető legtermészetesebben, igazán puszta kíváncsiságból:

– No és azok etán, ami önnel történt, amin keresztül ment, – megmaradt-e szovjetembernek? Vagy nem?

Há? Mit mondjak erre? *Utánunk jövő nemzedék*, hozzátok fordulok: ugye, nektek nem volna probléma, mit feleljetek? Hallom, hallom is már – 1990-ből – normális szabad emberek kiáltását: „Mondd neki, hogy menjen az anyja… !” (Vagy lehet, hogy utódaink már nem fognak ilyen kifejezéseket használni? Azt hiszem, Oroszországban fognak!) „Lesitteltek, elnyírtak s még szovjetember is legyél nekik!”

Tényleg, azok után, amiket átéltem, a börtönök és emberek, az egész világból elárasztó új ismeretek után – megmaradhattam-e szovjetembernek? Kibírja-e a szovjetember, egyáltalán valami, ami szovjet, a teljes információt?

Igen, ha a börtön már oly mértékben *átnevelt* volna, amily mértékben *átképzett*, akkor világos, hogy rögtön az elején

elvágtam volna az egészet: „Nem! És menjen a… ! Elegem van a maguk agyficamaiból! Hagyjanak pihenni a munka után!”

Az ám, gyerekek, csakhogy minket szófogadásra neveltek ám! S ha fölszólítottak, hogy „ki ellenzi?… , ki tartózkodik a szavazástól?…” – föl nem emeltük volna a kezünket a világért sem! Hogy állna rá a nyelvem, ha elítéltek is, arra, hogy „nem vagyok szovjetember”?

– Az OSzO megállapítása szerint „szovjetellenes” vagyok – hárítottam el óvatosan.

– Eh, az OSzO! – legyintett minden tisztelet nélkül. Az a fontos, hogy ön mit érez! Szovjetember maradt-e? Vagy megváltozott, elkeseredett, meggyűlölte a rendszert?

Halkan, tisztán árad a muzsika, semmi sem ragad rá a mi nyálkás-nyúlós, semmitmondó beszélgetésünkből. Istenem, mily tiszta, gyönyörűséges is tud lenni az emberi élet, de a hatalom birtokosainak önzése örökre elzárja tőlünk! Moniuszko? – Nem Moniuszko! Dvorzsák? – Nem Dvorzsák! Csak kopnál le már, kutya, hagynál hallgatni!

– Már miért keseredtem volna el? – adtam a csodálkozót. (Tényleg, miért? Tíz levélért nyolc év, mégcsak nem is egy év levelenként! „Elkeseredni semmi esetre sem szabad, annak már új vizsgálat-szaga lenne!”)

– Tehát szovjetember, igen? – firtatja tovább a különítményes, szigorúan, de bátorítóan.

Csak valahogy élesen ne találjak visszavágni! A világért sem szabad elárulnom, milyen átalakulás megy végbe bennem! Ha most szovjetellenes indulatokat árulok el, új ügyet kavar nekem itt a lágerban, s úgy rám sóz még egy adag büntetést, mint a vöcsök!

– Szíve mélyén, lélekben minek tartja magát?

Rágondolni is szörnyű: télben, zimankóban föl-föl, egyenesen a sarkvidékre! Mikor már úgy megszoktam itt, száraz, meleg fekhelyem van, de még ágyneműm is! Itt Moszkvában meg-megnéz az asszony is, csomagot hoz… Hová s miért menjek el innen, mikor módom van itt maradni? Meg aztán mi szégyen van abban, ha azt mondom, hogy „szovjetember vagyok”? Mégiscsak szocialista rendszerben élünk!

– Hát, izé, hogy is mondjam”.. szovjetember vagyok…

– Ugye? Szóval szovjetember! Az már mindjárt más! – örül meg a különítményes. – Akkor úgy beszélhetünk egymással, mint egyik szovjetember a másikkal. Mert ugyebár egy az ideológiánk, egyek a céljaink – (csak a szobánk más...). – Össze kell hát dolgoznunk. Ön *segít* nekünk, mi segítünk önnek...

Érzem, hogy csúszik ki lábam alól a föld... Meg ez a zene is!... Ő csak szövi-szövögeti fáradhatatlanul a hálót, szemet-szemre kötve, bogozva: segítenem kell, hogy mindenről idejében tudomást szerezhessenek. Megtörténhet, hogy véletlenül tanúja leszek ilyen vagy olyan beszélgetésnek: közöljem majd velük, mit hallottam.

No, de ezt már aztán nem! Ez az egy biztos: szovjetember ide, szovjetemkor oda, de ilyesmit ne várjatok tőlem. Méghogy én jelentést tegyek politikai vitákról! – De csak óvatosan, vigyázatosan! Feltűnés nélkül kell visszavonulnom!

– Hm... – azt nem tudom megtenni – mondom sajnálkozva.

– Miért nem? – komorodott el cél- és elvtársam.

– Mert... mert nem olyan a természetem... (Hogy mondjam meg minél szelídebben ennek a szemétládának?) – Mert... nem szoktam odafigyelni, –...nem tudok visszaemlékezni...

Most észreveszi, hogy a zene elvonja a figyelmemet, – kikapcsolja. Csend lesz. Kihúny a meleg zöld szem, egy jobb világ közvetítője. Magam vagyok a szobában, kettesben a bagollyal. Itt nincs helye tréfának.

Csak tudnák legalább a sakkjáték szabályait: három lépésismétlés után kész a döntetlen. De nem! Mindenre lusták, de erre nem: százszor mondja be ugyanúgy, ugyanarról a kockáról a sakkot, százszor lépek én ugyanazon gyalog mögé, hogy aztán újra kibújjak mögüle. Ízlése nincs, ideje annál több. Magam tettem ki magam ennek az örök sakknak, azáltal, hogy szovjetembernek vallottam magam. Persze azért mind a száz eset különbözik egy árnyalatnyit: megváltozik egy szó, egy hangsúly.

Már egy egész óra eltelt, telőben van a második is. Szobánkban már mindenki alszik, de ennek itt nem sürgős, ez a munkája. Hogy hagyjam faképnél? Micsoda ragadós, népség! Már célozgatott a transzportra is, a közmunkára is, már kifejezést adott annak a gyanújának, hogy megrögzött ellenség vagyok, majd meg annak a reményének, hogy megrögzött barát.

Nem szabad engednem. De transzportba kerülni sincs semmi kedvem a tél közepén. Hogy végződik ez az egész? – kérdem magamtól bánatosan.

Most egyszerre a tolvajokra tereli a szót. Hallotta Szenyin felügyelőtől, milyen élesen ki szoktam fakadni a tolvajok ellen, s hogy már meggyült velük a bajom. Felélénkülök: végre új lépés! – Igen, ki nem állhatom őket. (De tudom, hogy *ti* meg szeretitek őket...)

S most így akar hatni könnyzacskóimra: Önnek felesége van Moszkvában. Férje távollétében kénytelen egyedül kimenni az utcára, sokszor éjszaka is. Az utcán gyakoriak a vetkőztetések. Azok a tolvajok vetkőztetnek, akik a lágerokból szöknek meg. (Dehogy azok! Akiknek amnesztiát adtok!) Megtagadnám-e hát, hogy értesítsem a különítményest a tolvajok szökési terveiről, ha tudomást szereznék róluk?

Ami igaz, az igaz: a tolvajok ellenségeink, könyörtelen ellenségeink, – azokkal szemben minden eszköz meg van engedve... De így vagy úgy, most csak az a fontos, hogy itt a jó alkalom a szabadulásra. Talán...

– Erről lehet szó.

Te mondád! Te mondád ki a szót, s az ördögnek nem is kell több. S máris ott fekszik előttem az asztalon a kész fogalmazvány:

„*Kötelezvény*

Alulírott kötelezem magamat, hogy a láger-részleg politikai tisztjét tájékoztatom a foglyok szökési terveiről...”

– De mi csak a tolvajokról beszéltünk!

– Kik szoktak megszökni, ha nem a tolvajak?... Csak nem írhatom egy hivatalos aktában, hogy *tolvajok*? Ez nem hivatalos terminus. Így is érti mindenki.

– De így megváltozik az egésznek az értelme!

– Eh, látom már, hogy ön *nem a mi emberünk*, önnel *egész másképp* kell beszélnünk! S *nem itt!*

Ó, mily szörnyű ezt hallani: „nem itt”! Amikor odakint hordja a havat, amikor bennfentes az ember és szimpatikus torzszülöttekkel lakik egy szobában! Hol van az a „nem itt”? Lefortovóban? És milyen az az „egész másképp”? De hisz végeredményben egyetlen szökés sem fordult elő ebben a lágerban, mióta itt vagyok, s csak akkora a valószínűsége, mint egy meteor becsapódásának. De még ha lesznek is szökések, ki

az a marha, aki előre kifecsegi, hogy szökni akar? Vagyis én nem fogok tudni róla. Ergó, nem lesz mit jelentenem. Végülis nem olyan rossz megoldás ez... Csak...

– Nem lehetnénk el a nélkül a papír nélkül?

– Rendelkezés van rá.

Sóhajtok. Érveket sorakoztatok fel önmagamnak megnyugtatására, miközben aláírásommal nyugtázom lelkem eladását. Eladtam a lelkemet, hogy testemet megmentsem. Készen vagyunk? Mehetek? Még nem. Hátra van még a hallgatási kötelezvény. De még előbb ugyanezen a papíron:

– Álnevet kell választania.

Álnevet? Ahá, fedőnevet! Persze-persze, az informátoroknak fedőnevük szokott lenni! Uramisten; hová süllyedtem s micsoda gyorsasággal! Mégiscsak ő nyerte meg a játszmát. Eltolom a figurákat, elismerem a mattot.

Fejem kiürült, fantáziám tökéletesen csődöt mondott. Én, aki mindig könnyedén találok nevet hőseimnek, ha kell, tízet is, most sehogysem tudok kigondolni magámnak egy fedőnevet. Megszán és súg:

– Hát például: Vetrov.

Én pedig rávezetem a papírra, a kötelezvény alá, hogy VETROV. Ez a hat betű máig a szégyen sajgásával ég emlékezetemben.

Hisz én kész voltam meghalni, csakhogy emberek társaságában maradhassak! Arra készültem, hogy emberek közt halok meg! Hogy történhetett hát, hogy kutyák közt maradtam életben?

A különítményes pedig az iratszekrénybe rejti kötelezvényemet, munkájának termését az esti műszakban, s szeretetreméltóan közli, hogy nem kell idefáradnom, az ő szobájába, ez gyanút kelthetne. Szenyin felügyelő teljes mértékben megbízható, minden közlést (*feljelentést*!) neki adjak át, feltűnés nélkül.

Így fogják a madarat. A kiskörmén kell kezdeni.

Abban az évben aligha tudtam volna megállni ezen a határon. Mert aki a sörényben nem tudott megkapaszkodni, a farkába már hiába kapaszkodik. Aki csúszni kezd, annak csúsznia kell, húzza a mélység.

De valami segített a kapaszkodásban. Szenyin minden találkozáskor sürgetett: No? Van valami? Én széttártam karjaim: semmit sem hallottam. A tolvajokhoz semmi közöm, képtelen vagyok érintkezni velük. De mit tesz Isten: nem szöktek, nem szöktek – míg egyszer mégis megszökött egy kisbűnös a lágerunkból. Szenyin nem tágított: – Akkor másról jelentsen! A brigádról! A szobáról! – Másra nem tettem ígéretet! – makacsoltam meg magam (mert már az idő is tavasz felé járt). Mégiscsak némi sikernek könyvelhetem el, hogy ennyire leszűkített szolgálatra vállaltam kötelezettséget.

Közben megérkezett a minisztérium spec. rendelete, mely a lágerból egy *saraskába*, juttatott. Ennek köszönhetem, hogy megmenekültem és soha többé nem kellett a Vetrov nevet aláírnom. De máig a hideg futkos a hátamon, valahányszor találkozom ezzel a névvel.

Nehéz, ó nagyon nehéz folyamat az emberré válás. Megjárhattad a frontot, átvészelhetted a bombazáport, vakmerően nekivághattál egy aknamezőnek: mégis csak a kezdetén vagy az emberré válásnak. Ez még mind kevés…

Sorjáztak az évek, hol *saraskák*, hol spec. lágerokat hozva magukkal. Lélekben egyre függetlenebb, egyre magabiztosabb lettem. A különítményesek többé nem tüntettek ki figyelmükkel, s abba a boldog reménybe ringattam magam, hogy papírjaimra a rá van vezetve a végzés: „Nem szervezendő!”

A lágerok után jött a kitelepítés, közel három év. Akkor már oszlófélben voltak a száműzetés gócai, egyes nációkat már szabadon is bocsátottak. Mi, akik még ottmaradtunk, tréfálkozva-nevetgélve róttuk le jelentkezési kötelezettségünket a parancsnokságon. Megvolt már a Párt XX. kongresszusa is. Úgy látszott, örökre vége a lidércnyomásnak. Vidám terveket szövögettem arról, hogy nemsokára megkapom szabadulólevelemet s hazautazhatok Oroszországba. Ekkor történt, hogy valaki udvariasan kereszt- és apai nevemen szólított az iskolaudvar kijáratánál. Jól öltözött, civilruhás kazah volt az illető, hozzám lépett s kezet nyújtott.

– Jöjjön át egy kis eszmecserére! – s barátságos fejmozdulattal invitált a parancsnokság épületébe.

– De nekem most ebédelnem kell, – hárítottam el.

– De estére csak szabad lesz?

– Este sem érek rá. (Szabadidőmben ugyanis regényemen dolgoztam.)

– Akkor hát holnap! Hány órakor?

Ej, micsoda kullancs! Mit volt mit tennem, megjelöltem másnapra egy időpontot. Gondoltam, ügyem felülvizsgálásáról lesz szó (akkortájt elkövettem azt a baklövést, hogy kérvényt nyújtottam be, mint az ortodoxok, ezzel a kuncsorgó helyzetébe kerültem. Nem is hagyta ki ezt a ziccert a gébé!) Másnap azonban emberem, mint kiderült, területi különítményes, komótosan bevette magát a járási MVD-parancsnok irodájába, belülről kulcsra zárta az ajtót, s a jelekből ítélve többórás társalgásra rendezkedett be, amit még az is bonyolított, hogy nem valami jól beszélt oroszul. Mindazonáltal az első félóra után rájöttem, hogy nem ügyem felülvizsgálása hozta ide, hanem spiclinek akar beszervezni. (Úgy látszik, a száműzöttek egy részének elbocsátásával a *sztukácsok* állománya is megfogyatkozott.)

Nem tudtam, nevessek-e vagy bosszankodjam. Az bosszantott, hogy itt kell lopnom az időt, mikor minden félóra drága, nevethetnékem meg azért volt, mert egy ilyen javaslat 1956-ban úgy sértette a fület, mint az ügyetlen vendég késének csikorgása a tányéron. Megpróbáltam egyszerűen s közérthetően megmagyarázni neki, mennyire korszerűtlen a javaslata, de falrahányt borsó volt minden szavam: akár a bulldog, nem lazított volna harapásán a világért sem. Vidékre minden enyhülés három-, öt-, tízéves késéssel jut el, ellenben minden szigorítás egy pillanat alatt. Halvány fogalma sem volt arról, milyen esztendő lesz ez az 1956! Fölhívtam a figyelmét arra, hogy már az MVD is megszűnt, ő azonban sietett közölni velem az örömhírt, hogy a KGB semmit sem változott: ugyanaz az állománya, ugyanazok a feladatai.

Én már akkoriban valami huszáros könnyelműséggel viszonyultam az ő dicső intézményükhöz. Úgy éreztem, hogy akkor járnék el a kor szellemének megfelelően, ha oda küldeném őket, ahol igazság szerint a helyük volna. Egyáltalán nem tartottam közvetlen következményektől, ilyenek nem is lettek volna abban a nagyszerű esztendőben. Kedvem lett volna otthagyni faképnél, becsapva magam után az ajtót.

De akkor eszembe jutottak a kézirataim, amelyek naphosszat viskómban hevernek, egy gyönge zár s átlátszó fortély védelme alatt, hogy aztán éjjel kiteregessem őket s dolgozzak rajtuk. Ha most magamra haragítom a KGB-t, bosszúból valami kompromittáló után fognak kutatni, s mi lesz, ha megtalálják a kéziratokat?

Tanácsosabb hát békésen lezárni ezt az ügyet.

Micsoda gyalázatos, istenverte ország ez, ahol a legeslegszabadabb hónapokban a lélekben legszabadabb ember sem engedheti meg magánalt azt a fényűzést, hogy összezördüljön a zsarukkal! Hogy orruk alá dörgölje, mi a véleménye róluk!

– A dolog úgy áll, hogy én súlyos beteg vagyok. Betegségem akadályoz a járkálásban, nézelődésben. Elég baj az nekem, hogy így van. Tegyünk pontot erre az ügyre, jó?

Persze szánalmas kibúvó ez, mert így burkoltam elismerem, hogy joguk van verbuválni, pedig éppen ezt az igényüket kellene kipellengérezni s kereken visszautasítani. Az én válaszom tagadó ugyan, de térden állva.

Ám ez a piaci légy még mindig nem tágított. Rászánt még egy félórát, hogy meggyőzzön: a súlyos betegnek is kötelessége az együttműködés. Mikor azonban látta, hogy végképp hajthatatlan vagyok, gondolt egyet:

– Nincs róla véletlenül bizonyítványa?

– Miről?

– Hát hogy olyan nagyon beteg.

– De van.

– Adja ide.

Mert neki teljesítményt kell felmutatnia, el kell számolnia, mit végzett ezen a munkanapon. Ki kell mutatnia, hogy a jelölt kiszemelése helyes volt, csak éppen az kerülte ki a figyelmüket, hogy az illető nagybeteg. Az a bizonyítvány nemcsak megtekintésre kellett neki, hanem hogy csatolja az aktához s ezzel lezárja az ügyet.

Átadtam a bizonyítványt s ezzel kvittek voltunk.

Ilyen volt a mi hazánk, amikor félszázados történelmének legszabadabb hónapjait élte.

No, és ha valakinek nem volt bizonyítványa?

***

Egy különítményes rátermettségének az az ismérve, hogy kapásból kiválasztja a megfelelő tolvajkulcsot. A balti származású U.-t, aki jól beszél oroszul (ezért is szemelték ki éppen őt) a számtalan szibériai láger egyikében „hivatja a parancsnok”, az irodába belépőt azonban a parancsnok helyett egy ismeretlen horgas orrú kapitány fogadja, pillantása hipnotizál, minta kobráé. „Jól csukja be maga után az

ajtót!” – mondja vérfagyasztó komolysággal, mintha az ellenség beözönlésétől kellene tartani. Bozontos szemöldöke alól szúrós pillantással követi U. minden mozdulatát, ebben máris csügged a lélek, hagyományos balsejtelmek szorongatják a szívét. A kapitány természetesen még a beidézés előtt gondosan átnézte U. papírjait, s látatlanban ügy döntött, hogy az egyes, kettes, hármas és négyes kulcs ezúttal elesik, csak a legutolsó, a leghatékonyabb jön számításba. Hosszú perceken át fúrja U. gyanútlan s védtelen szemébe izzó tekintetét, így ellenőrzi prognózisa helyességét s egyben akaratát is megbénítja áldozatának, miközben feje fölé emeli a láthatatlan borzalmat s készül lesújtani rá.

A különítményes minden hosszadalmas bevezetést mellőzve s elvont szemináriumi szőrszálhasogatásról lemondva egyenesen a tárgyra tér, szavai azonban annál félelmetesebbek s vészjóslóbbak: „Ön tisztában van vele, hogy a világ két táborra oszlik, s hogy e táborok egyike versséget fog szenvedni, jól tudjuk, hogy melyik. Ugyebár ön is tudja? Azért ha túl akarja élni, taszítsa el magát a kapitalizmus fertőzött partjaitól s igyekezzen új partokon kikötni. (Pontosan, ahogy meg van írva Lacisz *Új partok felé* című könyvében.) – Még néhány frázis következő hasonló stílusban, miközben egyre fogva tartja áldozatát pillantása bűvkörében s véglegesen megbizonyosodik, hogy a helyes kulcsot választotta, majd egy kérdést tesz fel, fenyegető hanghordozással: „És a családjával mi van?” Külön is kérdez az egyes családtagok után, mindegyiket nevén nevezve, még ezt is tudja, hány évesek a gyerekek. Tehát már előzetesen tanulmányozta a család körülményeit! Ennek már a fele sem tréfa! „Azt persze jó, ha tudja – folytatja a hipnotizálást – hogy családja sorsa az önéhez van kötve. Ha ön hibázik s életével fizet, egész családja önnel pusztul. *Árulók családját* – mondja immár teljes hangerővel – nem fogjuk magunkkal cipelni egészséges szovjet társadalmunkban: Úgy válasszon tehát a két világ közt, hogy egyben élet és halál közt választ! Ajánlom, hogy kötelezze el magát az Oper-cseka Osztály szolgálatára. Amennyiben tagadó választ ad, családja tagjait haladéktalanul szétküldjük különböző lágerokba! Ehhez minden hatalmunk megvan (bizony, igazat mondott!), s döntéseinktől nem szoktunk tágítani (ez is így igaz!). Ha egyszer önre esett a választásunk, ön *dolgozni* is fog nekünk!”

U.-t teljesen készületlenül érte a csapás, nincs ideje összeszedni magát, gondolkodni is képtelen. Eddig úgy tudta, hogy csak a hitvány emberek csapnak fel besúgónak, hogy tehetnek most neki ilyen javaslatot? A bunkó szemből sújtott le,

minden álcázó mozdulat, minden köntörfalazás nélkül, s a kapitány máris a választ várja, minden pillanatban robbanhat s akkor összedűl a világ. Mire nem képesek ezek? – gondolja magában U. – Kímélték-e ezek valaha is valakinek a családját? A kuláktalanítást sem átallották végrehajtani a családtagokon is, még a csecsszopókat sem kímélve, ráadásul még dicsekedtek is vele az újságok hasábjain. U.-nak volt alkalma látni a Szervek kezenyomát 1940-41-ben a balti államokban, járt a börtönudvarokban a szovjet csapatok kivonulása után, látta a halomra lőtt foglyokat. Hallgatta a leningrádi rádió balti adásait is 1944-ben. Fenyegettek, bosszút lihegtek azok az adások, mint most ennek a kapitánynak a pillantása: Azt ígérték, hogy *mindenkivel*, kivétel nélkül mindenkivel le fognak számolni, aki az ellenséget segítette.[196] Mi kényszerítené őket most, hogy irgalmasak legyenek? Minden könyörgés hiábavaló, választani kell. (Csak egyet nem tud U. akit elvakított a Szervek önmagukról terjesztett legendája: nem olyan kifogástalanul precíz, gombnyomásra működő gépezet az, hogy ha ma egy lágerfogoly Szibériában vonakodik fölcsapni spiclinek, akkor egy héten belül Szibériába deportálják a családját. S még valamit nem tud: hogy bármekkora gonoszságot tételezzen is fel a Szervekben, azok még sokkal gonoszabbak, s nincs messze az a nap, amikor százezer számra küldik a családokat, de valamennyit, száműzetésbe és pusztulásba, nem nézve, hogy viselik magukat a családapák a lágerban.)

Ha csak önmagát kellett volna félteni, nem ingadozott volna. De elképzelte lágeri viszonyok közt a feleségét s a leányát – azokban a barakkokban; amelyekben még függönnyel sem takarják el a paráznaságot, elképzelte a tizenhat éven aluli lányok tökéletes kiszolgáltatottságát. S megtántorodott. Jól választották meg tehát azt a kulcsot. A többi nem vált volna be, ez azonban bevált.

Csak egyelőre haladékot kér: meg kell gondolnia. – Jól van, három napig gondolkodhat, de ne kérje ki senki tanácsát! HA ELJÁR A SZÁJA, AGYONLÖVIK! (U. mégis megbeszéli a dolgot egy földijével, éppen azzal, akiről először kellene adatokat szolgáltatnia, közösen fogalmazzák majd meg a jelentést. A honfitárs is azon a véleményen van, hogy nem szabad kockáztatni a családot.)

---

[196] De hiszen a pedagógus, az üzemi munkás, a villamoskalauz s mindenki, aki munkával keresi kenyerét – a megszállókat segíti! Csak a feketézők meg az erdei partizánok nem segítik őket! Azok a hebehurgya, szélsőséges rádióadások űztek többszázezer menekültet Skandináviába 1944-ben.

Mikor újra találkozik a kapitánnyal, U. aláírását adja a sátánnak, megkapja feladatát, megtudja, ki lesz az összekötő, mert ide ne jöjjön többet, mindent Frol Rjabinyinon, a félszabad bennfentesen át intézzen.

Fontos részét képezi a különítményes munkájának a beépített ügynökök szervezése s elhelyezése a láger különböző posztjain. Frol Rjabinyin nagyhangú, belevaló fickó, igazi jópofa. Frol Rjabinyint mindenki szereti. Frol Rjabinyinnak valami látszat-munkácskája van, külön fülkéje, s mindig van pénz a zsebében. A különítményes segítségével tökéletesen kiismeri magát a lágerélet vízmélyi és felszíni áramlataiban, játszi könnyedséggel lavíroz a hullámokon. A hozzá hasonló ügynökökön nyugszik az egész kifeszített háló.

Frol Rjabinyin oktatgatja U.-t: a jelentéseket titokban kell átadni, valami félreeső helyen („a mi munkánkban a konspiráció a leglényegesebb”). Behívja magához a fülkébe: „A kapitány elégedetlen az ön jelentéseivel. Úgy kell írni, hogy abból *anyagot* lehessen összeállítani az illető ellen. Nézze csak, ilyenformán!”

S ez a fajankó most nekiáll kioktatni a sápadt-kókadt értelmiségit, hogyan irkáljon aljas hazugságokat embertársairól! De U.-nak csak lóg az orra, Rjabinyin úgy gondolja, tennie kellene valamit érte a maga szakállára, föl kellene villanyozni egy kicsit ezt a tutyimutyit, önteni bele egy kis életkedvet. S haverkodva mondja neki: „Hallja, magának nehéz az élete. Néha kedve szottyan az embernek, hogy vegyen magának valami kenyér mellé valót. A kapitány szeretne segíteni magán. Tessék, tegye el!” – s kihalászva a tárcájából egy ötvenest (pedig ez a kapitány pénze! Lám, ezek nincsenek elszámolásra kötelezve, talán csak ők nincsenek egész Oroszhonban!) U. markába nyomja.

S e fakózöld béka láttára, mely a tenyerén feküdt, egy pillanat alatt lehull U.-ról a kobrakapitány varázslata, ocsúdik a dermedt hipnózisból, nem retteg már családjáért sem. A történtek lényegét mintegy megtestesülve látja ebben a piszkos, zöld vízjegyű bankóban, a szokásos júdáspénzben. S már nem gyötörve magát azzal, mi lesz a családdal, természetes mozdulattal, mint aki mocskot hárít el, eltolja magától az ötvenest, mikor pedig az értetlen Rjabinyin erőltetni próbálja, egyszerűen földre veti, majd föláll, s immár könnyű szívvel, mint aki mindentől FELSZABADULT, Rjabinyin leckéitől, a kapitánynak adott aláírástól, minden papírkötelezvénytől – FELSZABADULT az egyetemes emberi

kötelesség szolgálatára, kimegy a fülkéből, külön engedélyt sem kérve a távozásra, könnyű léptekkel halad a lágerudvaron: „Szabad vagyok, szabad!”

No, azért nem egészen! Valami butább különítményes kötötte tolna még az ebet a karóhoz, de a kobrakapitány átlátta, hogy a hülye Rjabinyin elrontotta a zárat, rossz kulcsot használt. Ebben a lágerban többé nem nyúltak ki a csápok U. befogására. Rjabinyin köszönés nélkül ment el mellette. Megnyugodott, kezdte örömét lelni az életben. Amikor spec. lágerokba küldték szét a népet, ő SztyepLag-ba került. Annál valószínűbbnek látszott, hogy ezzel lezárult az egész ügy.

De nem, úgy látszik, a neve bennmaradt a kartotékokban. Új helyén egyszer hivatja ám az ezredes. „Mondják, ön hajlandó volt velünk dolgozni, de nem érdemelte meg a bizalmat. Talán rosszul tájékoztatták önt?”

Ez az ezredes azonban már semmi félelmet sem keltett U.-ban. Különben is, ekkorra már U. egész családját Szibériába telepítették, annyi más balti családdal egyetemben. Föltétlenül meg akart most már szabadulni ezektől a kullancsoktól. De milyen ürüggyel érhetné el célját?

Az ezredes egy hadnagyra bízta U. megdolgozását. A hadnagy rámászott, ígért, fenyegetett, U. pedig egyre azon törte a fejét, mi lenne a leghatékonyabb eszköz a szabadulásra. U. ekkor felvilágosult és vallástalan létére azt a módját találta ki önmaga elbarikádozásának, hogy Krisztust vonta maga s üldözői közé. Nem valami nagy elvhűségre vallott ez a mód, de csalhatatlanul célhoz vezetett. Így füllentett: „Meg kell hogy mondjam önnek az igazat: keresztény nevelésben részesültem, ezért semmi esetre sem dolgozhatok önökkel!”

Puff neki! Mintha csak elvágták volna a hadnagy órák hosszat tartó szóáradatát. Rögtön megértette, hogy itt semmi keresnivalója nincs. „Na, maga csak úgy kell nekünk, mint a kutyának az ötödik láb!” – kiáltotta bosszúsan. „Adja írásban, hogy nem hajlandó! (Már megint írásban!) írja csak bele a jóistent meg a többit is!”

Nyilván külön aktával kell lezárniuk minden sztukács-ügyet, ahogy kezdik is. A Krisztusra való hivatkozás a hadnagy fedezésére is elég volt: egy csekista sem fogja felelősségre vonni, miért nem próbálkozott még ezzel vagy azzal a módszerrel.

S az olvasónak, amennyiben tárgyilagos, észre kell vennie, hogy úgy megriadnak ezek Krisztus nevének említésére, mint az ördögök a keresztvetésre vagy a harangszóra.

Ezért nem fog a mi rendszerünk soha összeférni a kereszténységgel! Hiába is ígérgetik a nagy összeházasítást a francia kommunisták!

13.
Egy rókáról két bőrt

Le lehet-e vágni az ember fejét, ha egyszer már levágták? De mennyire! Le lehet-e húzni az ember bőrét, ha egyszer már lehúzták? Azt is lehet!

Ez a felfedezés a szovjet lágerok érdeme, Arhipelág nagy találmánya. Ne mondja hát senki, hogy csak a *brigáddal* gyarapítottuk a nemzetközi lágertudományt! Hát a lágerfoglyok másodszori elítélése kutya? A külvilágról Arhipelágra igyekvő folyók célhoz érve sem nyughatnak, nem terülhetnek szét kényelmes tavakká, ó nem: még egyszer átpumpálják őket egy második vizsgálat csőrendszerén.

Ó, áldott despoták, irgalmas elnyomók! Ó, boldog barbár rendszerek, amelyek nem tudnak a már letartóztatottak letartóztatásáról, a már lecsukottak lecsukásáról, a perbe fogottak perbe fogásáról, az elítéltek elítéléséről!

Nálunk mindez lehetséges! Nálunk a lebunkózott, magatehetetlen áldozatot még egyszer fejbekólintják, hogy arról koldul! Ez a mi rabtartóink etikája: üsd a földön fekvőt! Ez a mi államvédelmünk etikája: hullákkal pallózd ki utadat!

Mondhatnánk, hogy a lágerfogoly letartóztatásának és elítélésének eszméje már Szolovkán megszületett, de ott egyszerűen a harangtorony alá hurcolták és lepuffantották a foglyot. Az ötéves tervek és a metasztázisok korában aztán lageréveket kezdtek osztogatni golyó helyett.

De hisz második (harmadik, negyedik) elítélés nélkül nem is volna megvalósítható mindazok föld alá tétele, végleges megsemmisítése, akiknek ezt a sorsot szánták.

Mint gyűrűit a kígyó, úgy regenerálja magát Arhipelág az ítéletmegújításokkal – Arhipelág funkcionálásának alapfeltétele ez. Míg lageréveiket nyüvik, míg száműzetésben kókadoznak, fenyegető viharfelhőként lebeg a boldogtalanok feje fölött az új büntetés, pedig még az elsőt sem töltötték ki. Ilyen új büntetéseket mindig is osztogattak a szovjet érában, de legsűrűbben 1937-38-ban és a háborús években. (1948-49-ben a „szabad” világra hárult az új büntetések kirovása: sokszor elnézésből olyanokat is szabadon bocsátottak, akikre még a lágerban új adagot kellett volna sózni, úgyhogy kénytelenek voltak hazulról beutalni őket. Az ilyeneket hívták *ismétlőknek* – a lágerban elítéltekre mégcsak nevet sem találtak.)

De az még csak lágyszívűség – szándéktalan lágyszívűség – volt, hogy 1938-ban az új büntetés kirovását nem előzte meg új letartóztatás, új vizsgálat, új törvényszék, hanem egyszerűen berendeltek egy egész brigádot az Elosztó-Ellenőrző Osztályra s aláírás ellenében kiosztották az új ítéleteket. (Aki megtagadta az aláírást, azt csak karcerbe dugták, mint ha meg nem engedett helyen dohányzott volna, még jóindulatú magyarázattal is szolgáltak: „Nem azt kell elismernie, hogy bűnös, csak azt, hogy tudomásul veszi az ítéletet”) Kolimában tízeseket osztogattak így, Vorkutában még kevesebbet: nyolcast s ötöst OSzO alapon. S ugyan mi értelme lett volna az ellenkezésnek? Arhipelág örökkévalóságának távlatából talán nem egyre megy, hogy nyolcat adnak-e vagy tizennyolcat, vagy hogy az elején adják-e valakinek vagy a végén? A lényeg az, hogy most, ebben a pillanatban ne vájják karmaikat az ember testébe!

Mai szemmel úgy látjuk, hogy az 1938-ban foganatosított tömeges újra-elítélések felsőbb utasításra történtek. Odafönt arra a belátásra jutottak, hogy eddig kissé szűken mérték a lageréveket, jobban meg kell nyomni a ceruzát (esetleg a ravaszt is) – a többiek megfélemlítésére.

De a háborús években a lágeri perek járványát alulról is lázas pezsgés, hogy úgy mondjuk: népi kezdeményezés kísérte. Föntről nyilván az az utasítás jött, hogy a háború tartamára minden lágerban szigorúan féken tartandók és elszigetelendők az olyan prominens elemek, akik alkalomadtán zendülés főkolomposaivá válhatnak. A lágerpontok virgonc legénysége azonnal fölismerte, micsoda aranybánya ez a rendelet: *ez fogja megmenteni őket a fronttól!* Nyilván több helyen egyidőben született s villámgyorsan elterjedt ez a gyümölcsöző, zseniális, életmentő fölfedezés. Így torlaszolták el a lágerbeli csekisták is az ellenséges géppuskafészkek lőréseit – nem a saját testükkel ugyan, de másokéval.

Próbáljuk beleélni magunkat azoknak az éveknek a hangulatába: a front hátrál, a németek Leningrád körül, Moszkva alatt, Voronyezsben, a Volgánál, a Kaukázus lábánál. Odahaza egyre kevesebb a férfi, minden egészséges férfitest rosszalló pillantásokat vált ki. Mindent a frontnak! Nincs az az ár, amit a kormány sokallana, csakhogy megállíthassa Hitlert! Csak a lágeri tisztek (no meg haverjaik a GB-nél) vannak egytől-egyig régi helyükön, a front mögött – jóltápláltak, fehérhúsúak, dologtalanok. (Nézzék például a 33. képen ezt a lágeri „keresztapát”: hát nem kell az ilyennek föltétlenül túlélnie?) S minél mélyebben bent vannak Szibériában, minél északabbra,

annál nagyobb biztonságban. De ha közelebbről megnézzük, gyönge lábakon áll ez a biztonság. Bármikor rájuk rezzenthetnek: „Kifelé azokkal a pirospozsgás fasza lágerkrapekokkal! Hogy nincsenek harci tapasztalataik? Nem baj, fontos a pártosság! S még jó, ha csak a milíciához, a biztosító csapatokhoz osztják be őket, nem tiszti zászlóaljakba, hogy aztán bevessék őket Sztálingrádnál! 1942 nyarán egész tiszti iskolákat szippantottak be s dobtak ki vizsgájuk előtt a frontra. Az ohránából is kifogtak már minden épkézláb keretlegényt – mégsem szaladtak szét a lágerok! Akkor pedig különítményesek nélkül is meglesznek! (Máris hallani ilyen hangokat.)

<45. Egy lágeri „keresztapa” (Lebgyev kapitány)>

Aki fölmentést nyer, életet nyer! A fölmentés a boldogság netovábbja! Hogy érhetjük el ezt? Pofonegyszerű, kézenfekvő ötlet: *bizonyítsuk be, hogy szükség van ránk!* Bizonyítsuk be, hogy ha kikapcsoljuk a csekista éberséget, fölrobban a fortyogó üst, fölrobbannak a lágerok! S akkor összeomlik dicső frontunk! Mert hájas különítményeseink ott a tundra s a tajga lágerpontjain az ötödik hadoszlopot tartják féken, magát Hitlert tartóztatják föl. Ők ezzel szolgálják a győzelmet! Fáradságot nem kímélve nyomoznak, vizsgálnak, lepleznek le összeesküvést összeesküvés után.

Eddig csak a szerencsétlen, elgyötört lágerfoglyok harcoltak életükért, ragadták ki egymás szájából a falatot. Most azonban a teljhatalmú csekisták is belevetették magukat a létért való küzdelembe, nem nézve sem Istent sem embert: „Dögölj meg ma te, én majd csak holnap!” Inkább te pusztulj el, mocskos barom, s odázd el az én pusztulásomat!

S nézze meg az ember: Uszty-Vimben máris felütötte a fejét az ellenség! Egy tizennyolc főből álló „felkelő csoport”! No persze le akarták fegyverezni az ohránát, el akarták venni a puskáikat (fél tucat ócska flintát), hogy aztán… hogy aztán… – ki tudja, mi járt a fejükben? Föllázítani egész Északot! Rámenni Vorkutára! Moszkvára! Csatlakozni Mannerheimhez! S röpködnek a táviratok, a jelentések: óriási összeesküvést tettünk ártalmatlanná! Nyugtalanságok a lágerban! Kérjük az operatív személyzet megerősítését!

Mi van? Mi van? Minden lágerban összeesküvés! Hol itt üti fel a fejét, hol ott. S egyre komolyabb. Egyre vakmerőbb! Hej, ezek a nyamvadt rozogák! Megjátszották, hogy alig állnak a lábukon, suttyomban meg géppuskák után nyújtogatják

pellagrás, csont-bőr kezüket! Ó, drága Harmadik Ügyosztály, a Haza megmentője!

Egy különítményes galeri ülésezik a Dzsigyinyec-lágerban, Burját-Mongóliában: Szokolov osztályparancsnok, Mironyenko vizsgálóbíró, Kalasnyikov, Szoszikov és Oszincev operatív tisztek. – Lemaradtunk, elvtársak! Mindenütt összeesküvés, csak mi nem találtunk egyet sem! Pedig nem kétséges, hogy nálunk is van, méghozzá nem is kicsi! Fantasztikus, veszedelmes konspiráció! Hogy mit akarnak? No, természetesen az ohranát lefegyverezni, külföldre szökni, hisz csak egy ugrásra van a határ, ha Hitler messze van is. Kivel kezdjük, elvtársak?

S ahogy egy jóltáplált kopófalka szétszaggat egy beteg, rissz-rossz, szőrehagyott nyulat, úgy veti rá magát a kékek bandája a szerencsétlen Babicsra. Babics sarkkutató volt egykor, ünnepelt hős, most azonban önmaga árnyéka csak, fekélyes emberroncs. Ő volt az, aki a háború kitörésekor majdhogy a németek kezére nem adta a „Szadko” jégtörőt – logikus, hogy éppen az ő kezében futnak össze az összeesküvés szálai. Rá vár tehát a feladat, hogy skorbutos, haldokló testével megmentse a hóhérok zsírpárnás testét.

„Ha te rossz szovjet polgár vagy is, mi akkor is rá fogunk kényszeríteni, hogy úgy tégy, ahogy mi akarjuk, mi majd térdre kényszerítünk!” „Vagy úgy, nem emlékszel? Mi majd eszedbe juttatjuk!”... „Nem tudsz írni? – Mi majd *segítünk*!”„Gondolkodási időt akarsz? – Karcerba vele, harminc deka kenyérre!”

A másik különítményes más húrokat penget: „Végtelenül sajnáljuk! Ön bizonyára be fogja látni még, hogy okosabb lett volna engednie követelésünknek. De akkor már késő lesz, akkor már két ujjal el lehet önt törni, akár egy ceruzát!” (Micsoda hasonlataik vannak ezeknek! Maguk találják ki őket, vagy egy névtelen költő írja tankönyveiket a cseka iskolán?)

Babicsot kihallatásra viszik Mironyenkóhoz. Belépéskor étvágygerjesztő illatok csapják meg az orrát. Mironyenko a párolgó borscs és a sültkaraj tőszomszédságába ülteti, s mint aki nem vesz tudomást az ínyencfalatok jelenlétéről, sem pedig Babics kiguvadó szeméről, behízelgő hangján legalább egy tucat érvet sorakoztat föl a lelkiismeret megnyugtatására s annak bebizonyítására, hogy az embernek szabad, sőt néha kötelessége hamis tanúságokat adnia. Barátságosan emlékezteti:

– Mikor első ízben letartóztatták, ön ugyebár megpróbálta bebizonyítani igazát? No, és talán sikerült? Ugye hogy nem

sikerült? Mert az ön sorsa már letartóztatása előtt eldőlt. S most is így van, bizony, pontosan így. No, de egye meg az ebédjét! Egyék, míg ki nem hűl... Ha nem butáskodik, meg fogjuk érteni egymást. Mindig kap eleget enni s nem lesz semmi gondja. De ha nem...

S Babics engedett. Az életszomj erősebbnek bizonyult benne, mint az igazság szomjúhozása. S írta, amit tollba mondtak neki. Megrágalmazott huszonnégy embert, akik közül csak egyet ismert. Míg a vizsgálat tartott, etették, de sohasem lakatták jól, hogy az első nyakaskodásra megint böjtre foghassák.

Halála előtt írt naplójegyzeteit olvasva elborzadunk: micsoda magasságokból micsoda mélységekbe zuhanhat egy derék, jóravaló ember! Velünk is megtörténhetett volna ugyanaz...

Azt a mit sem sejtő huszonnégy embert pedig összefogdosták s agyonlőtték vagy új lágeréveket róttak ki rájuk. Magát Babicsot a tárgyalásig egy szovhozban dolgoztatták: pöcegödröket merettek vele, majd a törvényszékre vitték tanúskodni. Neki is kiutaltak egy új tízest, a régi érvénytelenítésével. Második büntetését azonban nem tölthette ki: meghalt a lágerban.

No és az a galeri ott Dzsigyinyecben, a Harmadik Ügyosztálynál? Vajon keresi-e valaki őket? Tudja-e valaki, mi lett velük? Kortársak! Utódok!

Hát te?... Te persze azt hitted, hogy a lágerban végre megmondhatod, ami a szíveden fekszik? Hogy ott legalább fennhangon panaszkodhatsz, hogy hosszú a büntetés, pocsék a kaja, túl sok a meló? Vagy azt hitted, hogy ott *megismételheted* azt, amiért lesitteltek? De ejtsél ki csak egyszer is ilyesmit a szádon, elveszett ember vagy, kijár az új tízes! (Igaz, hogy a második láger-tízes kezdete derékbatöri az elsőt, úgyhogy nem húszat kell kitöltened, csak tizenhármat vagy tizenötöt... Mindenesetre így is többet, mint amennyit túlélhetsz.)

De te biztos vagy benne, hogy hallgattál, mint a csuka. Hogy-hogy mégis letartóztattak? De le ám! Egyszerűen muszáj volt téged letartóztatni, függetlenül attól, hogy viselted magadat. Hisz nem a *„mert”* szabja meg, kire teszik rá a szentenciát, hanem a *„miért”*. Itt is ugyanaz az elv érvényesül, ami a lágeron kívüli emberfogásnál. Amikor az a galeri ott Dzsigyinyecben fölkészül az embervadászatra, előbb listát állít

össze a láger legjelentékenyebb foglyairól. S ezt a listát diktálja le majd Babicsnak...

A lágerban még nehezebb észrevétlennek maradni, hisz ott mindenki szem előtt van. Ott csak egy menekvése lehet valakinek, ha nulla, abszolút nulla, a kezdet kezdetétől nulla...

Mert különben gyerekjáték vádat koholni ellened. Amikor megszűntek az „összeesküvések” (a németek megkezdték a visszavonulást), 1943-tól az „agitációs” ügyek szaporodtak el (a keresztapák még mindig ódzkodtak a fronttól). Burepolom lágerban például ilyen bokrétát kötöttek:

– a Kommunista (bolsevik) Párt és a Szovjet Kormány ellen tevékenykedett (miben állt ez az. „ellenséges tevékenység”, értse ki-ki, ahogy akarja!);
– defetista nézeteknek adott kifejezést;
– rágalmazó kijelentéseket tett a dolgozók anyagi helyzetéről a Szovjetunióban (mondj igazat, betörik a fejed);
– azon óhajának (!) adott kifejezést, hogy állítsák vissza a kapitalista rendszert;
– elkeseredésének adott kifejezést a Szovjet Kormánnyal szemben (no de ez már a szemtelenség netovábbja! Még neked van elkeserednivalód, te szemétláda? Megkaptad a tízesedet, fogd be a szád!);

Egy hetvenéves volt cári diplomatát ilyen agitációval vádoltak:

– hogy a Szovjetunióban rosszul él a munkásosztály;
– hogy Gorkij rossz író (!).

Ne mondja senki, hogy ez túlkapás volt -- a legkevésbé sem! Gorkij miatt mindig is adtak börtönt, olyan sokra vitte! Szkvorcovot pedig többek között azért ítélték el újabb tizenöt évre a LohcsemLág-ban (Uszty-Vim közelében), mert Majakovszkijt, a proletariátus költőjét egy burzsoá költővel mérte össze.

A vádiratban csak ez állt, ennyi is elég volt ahhoz, hogy elítéljék. A vizsgálati jegyzőkönyvekből azonban azt is megtudhatjuk, ki volt az a burzsoá költő. Nem más, mint Puskin! Ami igaz, az igaz: Puskin miatt börtönbe kerülni ritkaság.

Ezek után Martinsson, aki valóban kijelentette a bádogosműhelyben, hogy „a Szovjetunió egyetlen óriási láger”, hálát adhat az istennek, hogy egy tízessel megúszta.

Hát még a munkamegtagadók, akik ugyancsak tízeseket kaptak golyó helyett![197]

De nemcsak az évek száma, nemcsak a képtelenül hosszú lágerfogság teszi borzalmassá a második elítéltetést, hanem az a mód is, ahogy kiutalják: hogy magadnak kell érte mászni, átvergődni a vizsgálat jeges, havas szakadékain.

Joggal kérdezhetné valaki, minek kell egy lágerfoglyot letartóztatni? Hisz egyszer már letartóztatták a lakásán, kihúzták meleg ágyából, minek kell még a rideg barakk csupasz deszkáiról is lerángatni? Mit, hogy minek? A barakkban rakják a kályhát, a barakkban teljes fejadagot adnak – egy éjjel azonban bejön a felügyelő, megrángatja a lábadat: „Szedelőzködj!" Jaj, de nehezedre esik!... Emberek, felebarátaim, mit vétettem?

Vizsgálati fogság a lágerban! Miféle börtön lehet az? Mert ha nem rosszabb, mint a láger, hogyan tudna valakit beismerésre kényszeríteni? Mindenekelőtt hideg. Ha pedig nem elég hideg, akkor ingben-gatyában tartják benne a foglyot. A hírhedt vorkutai *harmincasban* (a csekistáktól vették át a foglyok ezt a nevet, ezt szokták hallani a telefonálóktól), mely egy közönséges deszkabarakk volt a sarkkör túlsó felén, szénporral fűtöttek a negyvenfokos fagyban, naponta egy vödörrel utaltak ki, nem mintha nem lett volna elég szén Vorkutában. De még piszkoskodtak is: nem adtak gyufát, gyújtósnak pedig csak néhány fogpiszkálót. (A szökevényeket, akiket elfogtak, CSUPASZON tartották a Harmincasban két egész héten át, aki túlélte, annak adtak egy rend nyári ruhát, vattakabát nélkül. Matrac, lepedő nem volt. Próbáld meg, olvasó, csak egy éjszakára! A barakk hőmérséklete öt fok volt nulla felett.)

---

[197] Úgy belejöttek ebbe a második lesittelésbe, úgy felpezsdült tőle az oper-csekisták élete, hagy mikor véget ért a háború s többé nem lehetett összeesküvésekre, de még defetista hangulatkeltésre se hivatkozni, közönséges bűntényes-cikkelyekkel folytatták tovább ugyanazt a játékot. 1947-ben a Dolinka mezőgazd. lágerban minden vasárnap kirakatpert rendeztek. Azokat ítélték el, akik krumpliszedéskor pár szemet megsütöttek a tűznél, vagy akik a mezőn megettek néhány sárga- vagy kerékrépát csak úgy nyersen (mit szóltak volna a régi ‚feudális urak az ilyen perekhez?). Ilyesmiért öt-nyolc évet adtak a nemrég kiadott dicső „hat-négyes" rendelet alapján. Egy volt kulák, ajki már végére járt tízesének, a láger ökreivel dolgozott, s nem tudta nézni, hogy ki vannak éhezve. Egy kis répát hozott hát – nem magának, hanem az ökröknek! Nyolc évet kapott.

Egy *társadalmi rokon* persze sohasem gondolt volna arra, hogy etesse az ökröket! Így szelektálják népünket immár évtizedek óta, így szabják meg, ki maradjon életben s ki pusztuljon el.

Így élnek a vizsgálati foglyok hónapokon át, míg a vizsgálat tart. A sok évi éhezés, a rabszolgamunka egyébként is elnyűtte már őket, most annál gyorsabban leromlanak. Kosztjuk annyi, amennyit a III. Ügyosztály kiszab nekik: harminc-harmincöt deka kenyér. A Harmincasban húsz dekát adnak abból a ragacsos agyagból, alig nagyobbat egy gyufásdoboznál, s hozzá naponta egyszer híg zupát.

De akkor sem jutsz azonnal melegebb helyre, ha siettél mindent aláírni, bevallani, ha megadtad magad s beletörődtél, hogy további tíz esztendőt töltesz ezen a drága Arhipelágon. Vorkutában a Harmincasból a nem kevésbé hírhedt „vizsgálati sátorba" raknak, hogy ott várd be az ítéletet. Ez egy közönséges sátor, ráadásul rongyos. Padlója nincs, puszta föld a sarkvidéken. Belvilága hétszer tíz méter, a közepén egy vashordó: az a kályha. Egyszintes deszkapriccsek, a kályha körüli priccseket mindig tolvajok foglalják le maguknak. A politikai csőcselék a szélső priccseken hál, vagy a puszta földön. Fekszel s a csillagos eget látod magad fölött. Imádkozol, hogy tűzzék már napirendre ügyedet, ítéljenek már el! Úgy várod ítéletedet, mint a megváltást. (Az ember állítólag csak csokoládéval s szőrmebundában bírja ki a sarkvidéken, nálunk azonban ezek nélkül is megy. A szovjetember, Arhipelág lakója kibírja. Arnold Rappoport *hónapokon át* ült ilyen vizsgálati fogságban, várva, hogy végre kiszálljon Narjan-Marból a Területi Törvényszék kollégiuma.)

De lássunk egy másik vizsgálati börtönt is: Orotukán szigorított lágerpontján, Kolimában, Magadantól 506 km-re. Tél van, 1937-38 tele. „Fa-ponyva-telep", azaz közönséges sátrak lyukas ponyvából, vékony deszkaborítással. Ha egy transzport fut be, mára kapunál a következő látvány fogadja a vizsgálati tortúrára ítélt nyájat: minden sátor három oldalról, csupán a bejárati részt hagyva szabadon, FAGYOS HULLARAKÁSOKKAL VAN KÖRÜLBÁSTYÁZVA! (Nem rémisztésül! Egyszerűen nincs más megoldás: az emberek halnak, a hó kétméteres, alatta soha föl nem engedő fagyos föld.) Aztán jön a várakozás pokla. Először arra várnak, hogy a sátrakból átvigyék őket a vizsgálati börtön gerenda-épületébe. De túl nagy a csődület, egész Kolimából ide terelik az ürgéket, a vizsgálóbírók nem győzik, ezért a beszállítottak többsége meghal, még az első kihallgatás előtt. A sátrak zsúfoltak, mozdulni sem lehet bennük. A priccseken kívül a padlón is fekszenek, hosszú heteken át. (Szerpantyinka-láger közbeszól: az is valami? Igaz, hogy nálunk csak pár napig kell várni a kivégzésre, de azalatt *állni kell* egy pajtában, s oly szorosan, hogy *itatáskor*, azaz amikor az ajtóból

darabos jeget szórnak rájuk, a kezüket sem tudják kinyújtani érte, a szájukkal próbálnak elkapni egyet.) Fürdő, séta nincs. Általános viszketegség, mindenki vakaródzik, mindenki *kutat* a vattanadrágban, kabátban, ingben, gatyában – le nem vetkőznek, ahhoz túl nagy a hideg. Kövér, fehéres tetveket fognak, olyanok, mint egy szopósmalac, ha szétnyomják, arcukba fröccsen s körmükre kenődik a véres genyó.

Ebéd előtt jön a napos, bekiabál az ajtón: „Halottak vannak?” – „Vannak.” – Akkor gyerünk, kihordani egy kis kenyérért. A hullákat kivonszolják, földobják a rakás tetejére. A HOLTAK NEVÉRE SENKI SEM KÍVÁNCSI! – a kenyeret, fejenként harminc dekát, úgy osztják ki, hogy megszámolják a népet. Balándából egy tálka naponta. Halat is adnak, olyat, amit az eg. ügyi ellenőrzés kiselejtezett. Sós, mint a méreg, iszonyúan szomjaznak rá, de teavizet még véletlenül sem kapnak. Hordókban áll a jeges víz, korsószámra isszák, hogy csillapítsák szomjukat. G. Sz. M. próbálja lebeszélni barátait: „Ne egyétek meg a halat, különben végetek! Minden kalóriát, amit a kenyérből nyertek, a víz fölmelegítésére pazaroltok!” De az emberek nem tudnak lemondani arról a darabka ingyen halról – esznek, majd isznak rá, egész testükben borzonganak a belső hidegtől. Maga G. Sz. M. nem eszik, ezért számolhat be ma Orotukánról.

A barakk zsúfoltsága immár a múlté: fogy, egyre fogy az ember. A maradékot pár hét múlva kihajtják az udvarra létszámellenőrzésre. Megpillantják egymást a szokatlan nappali fényben: sápadt képükön kusza szőrzet, serkék apró gyöngyei ülnek benne, elkékült ajkaik vékonyak, mint a penge, szemük gödör mélyén pislákol. Névsorolvasás a személyi lapokról. Suttogó, alig hallható válaszok. Ha nem jön válasz, félreteszik a lapot, külön csomóba. Így derül ki a feltornyozott hullák személyazonossága, azoké, akik kibújtak a vizsgálat alól.

A volt orotukániak, akik túlélték, egyhangúan azon a véleményen vannak, hogy akkor inkább a gázkamra!...

No és hogy folyik le a vizsgálat? Pontosan a vizsgálóbíró tervei szerint. Akik ellenszegülni próbáltak, azok már nem beszélnek. Mint Komarov különítményes mondta: „Nekem csak a jobbkezed kell, hogy aláírd a jegyzőkönyvet...” Persze kínzást is alkalmaznak, csak úgy házilag, primitív eszközökkel: az ujjak ajtórésbe csíptetése s más efféle (kipróbálhatja az olvasó).

Aztán a törvényszék. Valami *lágerkollégium*, azaz a területi törvényszék lágeri kirendeltsége, olyanféle, mint a járási

népbíróság. Példás, kifogástalan törvényesség! A tanúkat a III. Ügyosztály szokta fölfogadni egy tálka balándáért.

Burepolomban legtöbbször a brigádvezetők lépnek fel tanúnak a brigád tagjai ellen. A nyomozó, a csuvas Krutyikov szorongatja őket: „Ha nem tanúskodsz, nem vagy többé brigádvezető, mehetsz a Pecsorához!” Ilyen botcsinálta tanú Nyikolaj Ronzsin brigádvezető (Gorkij-terület), így vall a törvényszéken: „Igenis, Bernstein azt mondta, hogy a Singer varrógépek jók, de a podolszkiak csak a szemétre valók.” Ennyi elég is, már hogyne lenne elég a Gorkij-területi Törvényszék kirendeltségének (elnök: Buhonyin, tagok: Zsukova és Korkina, helybeli komszomol-lányok)? Tíz év!

Volt ott Burepolomban egy Anton Vasziljevics Balibbergyin nevű kovács (odavalósi, a Tansajevo-járásból) – ez minden lágeri perben föllépett tanúnak. Ha netán összefutnak vele valahol, szorítsák meg azt a becsületes kezét!

Az ítélet kihirdetése után persze más lágerba transzponálnak, nehogy bosszút forralj a tanúk ellen. Nem visznek messze, csak négy órát kell bumlizni a keskenyvágányún, a nyitott vagon deszkáin.

De most aztán sürgősen a kórházba! Mert ha csak jártányi erőd is van, holnap már tolod a talicskát!

Éljen a csekista éberség, mely megmentett bennünket a katonai vereségtől. – az operatív személyzetet pedig a frontszolgálattól!

□□□

A háború alatt ritkán alkalmazták a kivégzést (kivéve azokat a köztársaságokat, amelyekből lóhalálában visszavonultunk), ám annál bőkezűbben osztogatták az új lágeréveket. A csekisták nem megsemmisíteni akarták a bűnösöket, nekik elég volt a vétségek leleplezése. Hogy aztán az elítéltek robotolnak-e vagy elpusztulnak, az már a termelés problémája, nem a Szerveké.

Annál türelmetlenebbül követelték felülről a kivégzéseket 1938-ban. Minden lágerban kitettek magukért a hóhérok, de leginkább Kolimában (a Garanyin-féle mészárlás) és Vorkutában (a Kasketyin-féle mészárlás).

Az utóbbiak színhelye a hírhedt Régi Téglagyár volt. A keskenyvágányú vasút egyik állomását hívták így, Vorkutától húsz kilométernyire déli irányban.

Miután 1937-ben „győzött” a trockisták éhségsztrájkja, értsd: miután sikerült becsapni a sztrájkolókat, a Grigorovics-

féle bizottságot küldték ki Moszkvából a vizsgálat lefolytatására. Untától délre a tajga közepén, a Ropcsa-folyó vasúti hídjától nem messze húztak egy gerenda-kerítést, ez volt az Uhtarka-izolátor. Itt folytatták le a déli vasúti szakasz trockistáinak kivizsgálását. Magába Vorkutába Kasketyin bizottsági tagot küldték. Ez mindenekelőtt a *vizsgálati sátorban* vette kezelésbe a trockistákat (kancsukával dolgozta meg őket), majd nem is nagyon erőltetve, hogy beismerjék bűnösségüket, összeállította belőlük a hírhedt „Kasketyin-féle listákat”.

Hasonló sátrak, Uhtarkán kívül, más koncentrációs pontokon is voltak: a Szür-Jaga torkolatánál, Kocsmaszban, Szivaja Maszkában stb. Ezekből aztán 1937-38 telén a Régi Téglagyárhoz kezdték szállítani a trockistákat, sőt a „decistákat” (a demokrata centralistákat) is, sokszor minden vizsgálat mellőzésével. A javából Moszkvába is vittek a kirakatperekhez. A maradékot, 1053 főt, a Régi Téglagyár közelében a tundrán a keskenyvágányú vasút mellett egy hosszú, düledező pajtában helyezték el, továbbá az ugyanott felállított két szakadozott, deszkaborítás nélküli sátorban, mindegyikben 250 főt. Láttuk az imént, hogy tartották hasonló sátrakban az orotukáni foglyokat. A 20×6 méteres sátor közepén egyetlen benzineshordó volt a kályha, fűtésre egy vödör szenet utaltak ki naponta – azontúl csak a tetveiket égethették. A sátorponyvát belülről vastag zúzmararéteg borította. Priccs nem volt elegendő: egy rész feküdt, a többi járkált, aztán cseréltek. Napi harminc deka kenyér s egy tálka balánda. Hébe-hóba, nem mindennap, egy darabka tőkehal. Víz nem volt, jégdarabkákat osztottak, mint a kenyeret. Magától értetődik, hogy sohasem mosdhattak, fürdésről nem is beszélve. Testüket ellepték a skorbut foltjai.

De annyiban még Orotukánnál is rosszabb volt itt, hogy a trockisták közé bevetették a lágeri rohamosztagot: a tolvajnépet, sőt halálraítélt gyilkosokat is. Előzetesen közölték velük, hogy bátran megszutyongathatják ezt a politikai csőcseléket, attól csak nekik lesz jobb. Persze kész örömmel vállalták ezt a kellemes megbízatást, mely olyannyira megfelelt hajlamaiknak. Szobafőnököknek, helyettes felügyelőknek nevezték ki őket (az egyiknek a nevét is tudjuk: *Moroz*, azaz „Zimankó”), mindig kezükben volt a bot, ütötték-verték azokat a régi kommunistákat, élvezték, hogy megalázhatták őket, a vállukon lovagoltak, lehúzták róluk a nadrágot, belerondítottak, aztán bedobták a tűzbe. Az egyik sátorban a politikaiak rávetették magukat a tolvajokra, hogy kinyírják őket, de kintről tüzet nyitott a konvoj s megvédte az ordítozó *osztályrokonokat*.

Különösen a bűnöző elemek ilyetén garázdálkodása züllesztette, törte meg a volt sztrájkolók egységét és akaraterejét.

Itt, a Régi Téglagyár hideg és szakadozott sátraiban, abban a bűzölgő kályhában hamvadtak el végképpen két évtized világmegváltó és könyörtelen forradalmi indulatai.

S mindenjel arra mutatott, hogy az orosz politikai harc hagyománya is végnapjait éli.

A Régi Téglagyár foglyai azonban, minthogy az ember sohasem szűnik meg remélni, egyre várták, hogy új tartózkodási helyet jelöljenek ki számukra. Ez a hónapokon át tartó kínszenvedés kezdett már elviselhetetlenné válni. S tényleg, április 22-én kora reggel (nem egészen biztos a dátum, de Lenin születésnapját ünnepelik ezen a napon) kezdenek ám összeállítani egy kétszáz főből álló fogoly-transzportot. A kijelöltek megkapták zsákjaikat, mindjárt föl is rakták őket a várakozó szánokra. Gyalogmenetben indultak el keleti irányban, konvojkísérettel, egyenesen neki a tundrának, ahol közel s távolban nem volt emberi település, az egy Szalehard kivételével valahol a tundra mélyén. A menet nyomában a szánok haladtak a holmival és – a tolvajokkal. Akik a lágerból néztek utánuk, furcsállották, hogy néhány zsák lepotyogott, de senki sem szedte föl őket.

Frissen masíroztak, abban a tudatban, hogy valami új várja őket, más élet, más munka, meglehet, hogy fárasztó, de az sem rosszabb, mint a végtelen várakozás volt. A szánok már messze elmaradtak mögöttük. Lassan-lassan a konvoj is kezdett lemaradni, egyszerre csak azt vették észre, hogy már senki sem halad előttük sem mellettük sem mögöttük. Mi az, talán fárad már az őrlegénység? Ezt is csak jóra lehet magyarázni.

Így haladtak a szikrázó napsütésben.

Ekkor nem tudni honnan, valahol a vakító hófátylak mögül, fölkelepeltek a géppuskák s golyózáport zúdítottak a fekete menetoszlopra. Sokan elestek, mások csak álltak, értetlenül, tanácstalanul.

Makulátlan tisztaságban, ragyogó napfényben, szikrázó hópalástban jött értük az irgalmas Halál.

Olyan volt az egész, mint egy fantázia a küszöbön álló háború témájára. A sebtében hányt hósáncok fedezékéből rohamra indultak a hóköpenyes gyilkosok (mondják, többségükben grúzok voltak), az útra rohantak és pisztollyal végezték ki a még életben maradottakat. A gödrök már meg

voltak ásva a közelben, s a tolvajok, akik közben beérték a menetet, vonszolni kezdték a hullákat a sírokba. Csak az bosszantotta őket, hogy a kivégzettek holmiját mind elégették.

Április 23-án és 24-én ugyanott s ugyanúgy további 760 embert lőttek agyon.

Vorkutába csak kilencvenhárman tértek vissza: a tolvajok és a besúgó-provokátorok.[198]

lézek voltak a Kasketyin-féle mészárlás fő eseményei.[199]

A távoli kirendeltségekről azonban nem érkeztek be időben a haláltranszportok, csak szállingóztak, innen öt, onnan tíz. A hóhérkülönítmény a Régi Téglagyár-állomáson fogadta őket, majd egy rozzant fürdőházban vagy inkább bódéban végzett velük. Bent avítt bútorok voltak leterítve három-négy rétegben. Az áldozatokat még kívül, a hóban pőrére vetkőztették, úgy küldték be őket a „fürdőbe". Így végeztek ki tarkólövéssel kb. kétszáz embert másfél hónap alatt. A hullákat kivitték a tundrára s elégették.

A Régi Téglagyár pajtája és Uhtarka már nincs meg, fölgyújtották. (A „fürdőházat" később lapos vagonon elszállították a keskenyvasút 308-as őrházához s otthagyták. Barátunknak is ott volt alkalma megtekinteni. A belseje tele volt vérfoltokkal, a falai lövések nyomaival.

Ezzel különben még nem ért véget a trockisták fölszámolása. Még sokáig találtak egy-egy elszalasztott példányt, ezekből is összejött egy harmincas csoport – a „harmincas" közelében lődözték agyon őket. De ez már mások műve volt. Mert közben az első hóhérbrigádot, azokkal a csekistákkal, keretlegényekkel és tolvajokkal együtt, akik részt vettek a Kasketyin-féle mészárlásban, ugyancsak agyonlőtték mint tanúkat.

Magát Kasketyint 1938-ban Lenin-renddel tüntették ki „a Párt és a Kormány szolgálatában szerzett különös érdemeiért". Egy év múlva pedig agyonlőtték a Lefortovo-börtönben.

Tévedés volna azt hinni, hogy az ilyesmi első ízben esett meg történelmünk folyamán.

---

[198] Név szerint említik Rojtmant, Isztnyukot, Mogyelt (a GoszLit-kiadó szerkesztőjét), Alijevet; továbbá a tolvajok közül Tagyik Nyikolajevszkijt. Nem tudjuk biztosan, kit miért kíméltek meg, de nehéz elképzelni más okot.

[199] E tanúságokat két fogolynak köszönhetem, akikkel együtt ültem. Egyikük *ott* volt, neki megkegyelmeztek. A másikban igen erősen dolgozott a kíváncsiság s már akkor életcéljául tűzte ki, hogy megírja ezt a históriát. Föl is kereste azon melegében a tett színhelyét s mindenkit kikérdezett, akit csak előtalált.

A. B...v beszámolójából tudjuk, hogyan folytak a kivégzések Adak-lágerban (a Pecsoránál). Éjjel összeszedték az ellenzékieket, holmijukkal együtt, hogy állítólag elszállítják őket a lágerból. De tovább nem jutottak, csak a zónán kívül, a III. Ügyosztály őrszobájáig. Egyesével bocsátották be a halálra szántakat, ott rájuk vetették magukat a pribékek, szájukba rongyot tömtek, kezüket hátracsavarták és összekötözték. Ezután az udvarra vitték őket a már készenlétben álló fogatokhoz. Egy szekérre öt-hét megkötözött embert dobtak föl, s a *Gorkára*, a láger temetőjébe vitték őket. Ott egyszerűen belefordították a rakományt a már kész gödrökbe s teketória nélkül ELEVENEN ELTEMETTÉK ŐKET. Nem állatiasságból, dehogy! Csak azért, mert eleveneket könnyebb húzkodni, emelgetni, mint holtakat.

Adak-lágerban több éjen át folytatták ezt a munkát

Pártunk ilyen áron, ilyen módszerekkel érte el erkölcsi „megtisztulását”, politikai egységét.

14.
Változtassunk sorsunkon !

Ebben a „kartács-világban” hasztalan próbálná megvédeni magát az ember. A sztrájk öngyilkosság, az önkéntes éhezés hatástalan.

Meghalni pedig ráérünk.

Van-e még egyéb választása a rabnak? Igen: kitörni! Fordítani egyet a sors kerekén! (A foglyok „zöld ügyésznek” szokták nevezni a szökést. Ez az ügyész az egyetlen, akit szívelni tudnak. Mint az ügyészek általában, ez is annyiban hagyja az ügyek jórészét, sőt még ront is rajtuk, néha azonban véglegesen szabadlábra helyez. Háta mögött ott vár a zöld erdő, bokraival és bársony gyepével.)

Csehov mondja egy helyen, hogy ha a rab nem filozófus, akinek mindegy, hol van, mert mindenütt egyformán jó (más szóval: mindig vissza tud vonulni önmagába), akkor nem képes nem akarni a szökést, de nem is szabad nem akarnia!

Nem szabad nem akarnia! – íme, a szabad lélek imperatívusza. Igaz, hogy Arhipelág lakói távolról sem ilyenek, sokkal békésebbek, jámborabbak. De azért mindig vannak közöttük olyanok, akik szökést forgatnak a fejükben, sőt, meg is szöknek. A mindenkor s mindenütt előforduló szökési kísérletek, még a sikertelenek is, ékesszólóan tanúskodnak amellett, hogy a rabok energiája azért nem fogyott el teljesen.

Tessék nézni, ilyen a zóna (lásd: 46. kép). Erős őrizet alatt áll: masszív kerítés, jól biztosított „előzóna”, megfelelő távolságokban elhelyezett őrtornyok; nincs az a pont, amelyre rá ne lehetne látni, oda ne lehetne pörkölni egy sorozatot. De mit tegyen az ember, ha ellenállhatatlan undor fogja el és semmi áron sem akar élni s meghalni ezen a bekerített földdarabon? Miért ne próbálnál szerencsét? Miért ne akaszkodnál bele a sors kerekébe? Különösen az első időben, az első láger-évben jelentkezik elemi erővel ez az ösztön. Abban az évben, mely különben is döntő hatású a fogoly helyzetének és jellemének alakulására. Később gyöngülni látszik ez az ösztön, már nem vagy olyan nagyon biztos benne, hogy valóban *odakint* van a helyed, lazulnak a szálak, melyek a külvilághoz fűznek, pislákolásba megy át a lélek lobogása, az ember beletörődik a lágeri hétköznapok igájába.

<46. Egy láger-övezet>

Szökések nyilván bőven előfordultak a lágerok fönnállásának minden korszakában. Íme, egy kiragadott adat: 1930 márciusában 1328 fő szökött meg a Szovjet Köztársaság zárt intézeteiből.[200] (S mily csöndben eshetett meg mindez a mi társadalmunkban! Egy hanggal sem említették!)

1937-ben, amikor hirtelen óriásira dagadt Arhipelág, továbbá a háborús években, amikor minden épkézláb őrkatonát kivittek a frontra, a konvoj nehézségei egyre szaporodtak, s még az „önőrizet” sátáni eszméje sem tudott mindig hathatós támogatást adni a vezetőségnek. Egyidejűleg minél nagyobb gazdasági hasznot is akartak húzni a lágerokból, fokozott mértékben be akarták kapcsolni őket a termelésbe, s ez – főképp az erdőmunkával kapcsolatban – csak távoli kirendeltségekkel, az ősvadonba helyezett fiókvállalatokká) volt megoldható, amelyekben az őrizet hovatovább merő illúzióvá, formasággá vált.

UsztyVimLag egynémely fiókvállalatánál már 1939-ben sem volt tisztességes zóna, csak léckerítés vagy fonott sövény, éjjelente pedig semmi világítás! Ezért az éjszakai szökéseket gyakorlatilag képtelenség volt megakadályozni. Még a fegyelmi kirendeltségeken is egy szál őrkatona kísért ki munkára egy egész brigádot, világos, hogy nem lehetett a sarkában mindegyiknek. Meg is lógott 1939 nyarán *hetven* fogoly volt, aki naponta kétszer is: ebéd előtt és ebéd után), de hatvanan vissza is jöttek. A többinek nyoma veszett.

Na ja, ez a vadon. De magában Moszkvában is, csak míg én ott voltam, hárman is megléptek. A Kaluga-vámnál egy kiskorú tolvaj világos nappal átbújt az építkezési zóna palánkján (s már másnap, az ilyenekre jellemző vagány stílusban megírta egy képeslapon, hogy útban van Szocsiba s üdvözli a lágerfőnökséget). A Füvészkert közelében fekvő Marfino-lágerkából is megszökött egy kislány – erről már írtam – s ugyanonnan egy kisbűnös is, csak felszállt a buszra s meg sem állt a központig. Igaz, ő szabadon mozoghatott, s mikor eltűnt, az MGB csak legyintett rá. Bezzeg mi fontosak vagyunk neki!

Gulág egyszer bizonyára kalkulációt készített és arra az eredményre jutott, hogy az a párszázalékos évi fogolyveszteség még mindig jobban megéri, minthogy komolyan s hatékonyan megerősítsék az őrizetet Arhipelág valamennyi szigetén.

No meg persze arra is spekuláltak, hogy bizonyos láthatatlan béklyók úgyis helyhez kötik a lágerlakók többségét.

---

[200] Október Archív, 389/84/468.

Az egyik legerősebb béklyó a foglyokra jellemző letargikus állapot, a rabságba való tökéletes beletörődés. Hisz mind a politikaiak, mind a közönséges bűntényesek derék, családos, dolgos emberek voltak, olyanok, akik csak a törvényesség keretein belül, felsőbb parancsra és jóváhagyásra képesek rendkívüli tettekre. S ha lecsukták is őket öt évre vagy tízre, mégsem tudták elképzelni, hogy egyszerre csak a maguk szakállára (vagy pláne egymással összebeszélve) akcióba lépjenek szabadságukért az állammal (*saját* államukkal), az NKVD-vel, a milíciával, az ohránával és az ebekkel szemben. Mert tegyük föl, hogy minden jól megy: akkor is hogy fognak élni azután hamis útlevéllel, álnéven, mikor minden utcasarkon igazoltatnak s minden kapualjban gyanakvó pillantások követik a ki- és bejövőket. A lágerban ilyen szellem uralkodott: mi a fenének ácsorogtok itt azokkal a puskákkal, minket lestek? Ne féljetek, nem szökünk meg, még ha mind elszéledtek is! Nem vagyunk mi bűnözők, minek szöknénk meg? Hisz egy-két év múlva úgyis kiszabadulunk (amnesztia!...). K. Sztrahovics meséli, hogy mikor Uglicsba szállították őket 1942-ben, bombatámadást kapott a szerelvény. A konvoj szétszaladt, a foglyok azonban ott maradtak, szépen megvárták őreiket. Sokan tudnak hasonló esetekről. A KarLag Ortau-részlegének könyvelőjét például kiküldték valami megbízatással egy szál fegyveres kíséretében vagy negyven kilométernyire. Hazafelé jövet nemcsak a tökrészeg őrt kellett hazaszekereztetnie, de még a puskájára is ő vigyázott, nehogy elítéljék azt a marhát fegyvere elvesztéséért.

Egy másik béklyó az éhség, a lágerfoglyok testi leromlottsága. Igaz. hogy néha éppen az éhség hajtotta ki a kétségbeesetteket a tajgára, mert még a puszta vadon is több reménnyel s ehetővel biztatott, mint a láger – a továbbjutáshoz azonban nem volt erejük, és útravalót sem tudtak félretenni szűkös adagjukból.

Béklyó volt a félelem is, hogy új büntetést sóznak rájuk. A politikaiak új tízest szoktak kapni a szökésért, ugyancsak az 58-as cikkely alapján (idővel az lett az úzus, hogy az 58:14-est, az „ellenforradalmi szabotázs”-paragrafust adják. A tolvajokra csak két évet mértek a 82-es cikkellyel („egyszerű szökés”), de ebben semmi aránytalanság sincs, hisz 1947 előtt a lopást és a fosztogatást sem büntették keményebben. Különben is, nekik „édes otthon” volt a láger, nem éheztek, nem dolgoztak, nem is lett volna célirányos, hogy megszökjenek, inkább leülték azt a pár évet. Hisz úgyis nekik szólt minden enyhítés, minden amnesztia. Ha mégis megszöktek, az náluk csak az egészséges

test játéka volt, vágyaik türelmetlen kitörése, hogy egyet kujonkodjanak, raboljanak, jól berúgjanak, valakit megerőszakoljanak, kicsípjék magukat. Legföljebb a hosszú büntetésű banditák és gyilkosok vették komolyan a szökést.

(A tolvajok szívesen költenek hazug meséket soha-nem-volt szökésekről, vagy alaposan kidekorálják valóban végrehajtott szökéseiket. Be akarják adni például, hogy az „India” – a tolvajok barakkja – elnyerte a vándorzászlót, mivelhogy kitűnően fölkészült a télre: példaadóan körbehányta földdel a barakkot. Pedig ők valójában alagutat ástak, a földet pedig nyíltan kirakták a vezetőség szeme elé. Hiszi a pici! Az egész „India” csak nem szökhet meg, aztán a földmunka sincs ínyükre a tolvajoknak, változatosabb s könnyebb munkához vannak ők szokva, s a vezetőség sem olyan málé, hogy ne nézne a körmükre, honnan szedik ki azt a földet. Korzinkin tolvaj, aki a főnökség bizalmából csoportvezetővé lépett elő, valóban megszökött; s elegánsan kiöltözve valóban alügyésznek adta ki magát, de ő még tódítja is: egyszer állítólag együtt éjszakázott valahol egy szökevényekre vadászó különítményessel – vannak ilyenek –, s annak uniformisát, fegyverét, sőt kutyáját is ellopva most már mint különítményes járta a világot. Ez már kövér hazugság. A tolvajok mindig is szeretnek nagyobb hősöknek látszani fantáziálásukban s meséikben, mint amilyenek a valóságban).

Sokszor nem a kerítés tartotta vissza a foglyot, hanem éppen az őrizetlenség. Akit legkevésbé strázsáltak, akinek sikerült kivívnia azt a kis kegyet, hogy munkába menet és jövet ne kelljen szuronyt éreznie a hátában, hogy hébe-hóba megfordulhasson a szabadok telepén, az nagyon reszketett kínáltságaiért. Ha szökni próbált, mindezt elvesztette.

Akadálya volt a szökéseknek Arhipelág geográfiája is, a hó- és homoksivatagok, a tundra és a tajga áttekinthetetlen terei. Kolima nem sziget ugyan, de minden szigetnél keményebb dió: a világ vége; hová szökjön az ember Kolimából? Erre csak a kétségbeesés vehet rá valakit. Igaz, hogy valamikor a jakutok jószívvel voltak a foglyokhoz s szolgálatukra álltak: „Kilenc korong, s elviszlek Habarovszkba.” El is vitték, rénszánon. Később azonban a szökött fegyencek fosztogatni kezdték a jakutokat, így aztán ezek is változtattak magatartásukon s kiadták a szökevényeket.

A környező lakosság ellenséges magatartása, melyet buzgón szított a hatóság, lett hovatovább a szökések fő akadálya. A hatóság nem fukarkodott a tőrbe ejtők

jutalmazásával (ez egyben politikai nevelés számba ment). S a Gulág körül lakó nemzetiségek lassan megszokták, hogy örvendetes eseményt, meggazdagodási lehetőséget lássanak a szökevényfogásban. Olyan volt ez, mint valami jó vadászat, amellett talált kincs. A tunguzokat, komikat, kazahokat liszttel, teával fizették; a sűrűn lakott területeken, Burepolom és Unzsa közelében lakó volgaiaknak minden elfogott szökevényért két font lisztet, nyolc méter anyagot és pár kiló heringet adtak. A háborús években nem is lehetett másképp béringhez jutni, ezért a helybeliek *„heringeknek”* hívták a szökevényeket. Sersztki faluban például, ha a gyerekek egy idegent láttak az utcán, izgatottan kezdtek kiabálni: „Mama! Ott megy egy hering!”

No és a geológusok? Észak pusztáinak kutatói, csizmás-szakállas edzett férfiak, Jack London hősei? A mi szovjet geológusainkra ne is számítson a szökevény, okosabban teszi, ha messze elkerüli tábortüzüket. Abroszimov, leningrádi mérnök, akit az „Iparpárt”-hullámmal kapcsolatban tartóztattak le s ítéltek el tíz évre, 1933-ban megszökött a Nyivagresz-lágerből. Három hétig bolyongott a tajgán, ugyancsak megörült, mikor geológusokra bukkant. Ezek azonban bevitték a közeli településre s átadták a munkásbizottság elnökének. (Meg lehet érteni a geológusokat is: nem magukban dolgoznak, félnek egymástól, hogy egyikük jelentést tesz. S az is meglehet, hogy a szökevény bűnöző, gyilkos – éjjel elvágja a torkukat!)

Az elfogott szökevényt, ha szökés közben agyonlőtték, pár napra közszemlére szokták kitenni a lágerebédlő mellé gennyedő sebeivel, hogy a foglyok megtanulják becsülni balándájukat. Ha élve fogták el, az őrbódé elé állítják s a munkára kivonulók szemeláttára ráuszítják a kutyákat. (A kutyák, aszerint, hogy mire kapnak parancsot, tudnak ölni, harapni, vagy csak ruhát letépni, pőrére vetkőztetni valakit.) Esetleg táblát készítenek a Kult. Nev. Osztályon: „Szökni próbáltam, de elfogtak a kutyák” – a táblát a bűnös nyakába akasztják így járatják körül a lágerban.

Vagy megverik, de lehetőleg úgy, hogy leverjék a veséjét. Ha pedig megbilincselik, lehetőleg úgy, hogy csuklóizülete *egy életre* megbénuljon. (G. Szorokin, IzgyelLag). Karcerba úgy kell zárni, hogy ne üssza meg gümőkor nélkül. (NirobLag, Baranov, szökés 1944-ben. Az őrök úgy megverték, hogy vért köpött; három év múlva kivették a bal tüdejét.)[201]

[201] Most pedig a kis naív azon fárad (nyugdíja érdekében), hogy betegségét *szakmai rokkantságnak* ismerjék el. De bár valóban összefüggeni látszik mind a fogoly- mind a keretlegény-szakmában, furcsa módon nem akarják elismerni...

A szökevények megverése, sőt agyonverése: ez Arhipelágon a szökések elleni harc fő formája[202] Olyannyira, hogy ha hosszabb ideje nem fordult elő szökés, akkor rendezni kell egyet. A kolimai Gyebin-bányában 1951-ben megengedték a foglyok egy csoportjának, hogy áfonyát szedjenek. Hárman eltévedtek, nem találták őket. A lágerparancsnok, Pjotr Lomaga főhadnagy kiküldte poroszlóit. Ezek ráuszították a kutyákat a három alvóra, aztán agyonlőtték őket, puska tussal szétverték a fejüket, de úgy, hogy kilógott az agyvelejük, így szállították be őket szekéren a lágerba. Ott a lovak helyébe négy rabot fogtak, velük huzattők a szekeret, keresztül-kasul a munkaterepen. „Valamennyien így jártok!” – jelentette ki Lomaga.

Kiben van akkora elszántság, hogy ilyen borzalmaktól se riadjon vissza s vállalkozzék a szökésre? S el is jusson valahová… De hová? S ha elérné is célját, eljutna is az ígéret földjére, ki lesz ott olyan vakmerő, hagy befogadja, rejtegesse, támogassa? Csak a tolvajokat várja előre megbeszélt tanya, az ötvennyolcasoknak, ha egyáltalán volna, legföljebb „bűntanyájuk” lehetne, földalatti szervezkedés fészke.

Van hát elég akadálya a szökésnek, csapdája a szökevénynek. De a kétségbeesett szív nem mindig mérlegel. Elég egy folyót látnia, a folyó tovaúszó gerendáit, máris ugrik: tutajozzunk el valahová! Vjacseszlav Bezrodnijt alighogy kiírták a kórházból az Olcsán-lágerban, még szédelgett a gyöngeségtót, de azért lecsurgott két összekötözött gerendán az Ingyigirka folyón – egyenesen az Északi Jeges-tengerbe! Hová készült? Miben bízott? A nyílt tengerből halászták ki – elfogásnak ez alig nevezhető –, s a fagyos télben egyenest visszaszállították Olcsánba, a kórházba.

Nem állítható mindenkiről, aki nem tért vissza önszántából, vagy akit nem hoztak vissza félholtan vagy holtan a lágerba, hogy sikerült megszöknie. Lehet, hogy csak a lágerfogoly lassú haldoklását cserélte föl a tajga vadjának szabad halálára.

Míg a szökevények nem annyira szöknek, hanem csak elkujtorognak, hogy aztán önként visszatérjenek, még hasznára is vannak a különítményeseknek: annál könnyebben rájuk varrhatják a második ítéletet. Ezért ha sokáig nem fordulnak elő szökések, a provokációtól sem riadnak vissza: megbízzák egy ügynöküket, rogy „szervezzen” csoportos szökést – aztán lefülelik az egész társaságot.

[202] Ez fokozott mértékben áll a legújabb, a hruscsovi korra. Vö.: Anatolij Marcsenko: *Büntetéseim*.

Ám ha egyszer komolyan rászánja magát valaki a szökésre, annak már a fele sem tréfa. Volt rá eset, hogy a szökevény, a kutyák kijátszására, fölgyújtotta maga mögött a tajgát, még hetek múlva is égett, több hektárnyi területen. – A Veszlanszkij-szovhoz közelében 1949-ben elfogtak egy szökevényt a földeken s emberhúst találtak a hátizsákjában. Egy öt évre elítélt szabadon mozgó művészt ölt meg, aki az útjába került, lenyiszálta a húsát, megfőzni azonban már nem volt ideje.

Kolimában, Elgen közelében, 1947-ben két keretlegény kísért egy fogolymenetet. Az egyik fogoly, anélkül, hogy valakivel is összebeszélt volna, hirtelen az egyik őrre vetette magát, elvette tőle a fegyvert és mind a két őrt agyonlőtte. (Nevét nem tudjuk, egy biztos: hogy frontot járt tiszt volt. Ritka, de annál dicsőbb példa, amikor egy frontharcos nem vált anyámasszony katonájává a lágerban!) Vakmerő tette után kihirdette a fogolyszázadnak, hogy ki-ki mehet, amerre lát. A foglyok azonban pánikba estek. Egyik sem mozdult a helyéről, leültek ott, ahol voltak s várták az új őrkíséretet. A frontharcos hiába pirongatta őket. Akkor fogta a puskát (harminckét patronnal, „ebből harmincegyet nekik!") s elment maga. Még jó néhány fogdmeget kinyírt vagy megsebesített" a harminckettedik golyót öntestébe bocsátotta. Bizony, szétesett volna Arhipelág, ha minden frontharcos így viselkedik!)

KraszLag-ban egy volt frontkatona, Halhin-Gol hőse, fejszével ugrott a keretlegényre, a fokával fejbe vágta, puskáját, harminc tölténnyel, elvette. Ebekkel üldözték, kettőt agyonlőtt, az idomítót megsebesítette. Mikor elfogták; nem volt elég, hogy agyonlőtték, bosszúból magukért és a kutyákért összeszurkálták a holttestét, így dobták az őrház mellé és tartották ott egy hétig, hogy mindenki lássa.

Ugyancsak KraszLag-ban történt 1951-ben, hogy négy fegyveres kísért tízegynéhány hosszú büntetésű foglyot, ezek hirtelen az őrökre vetették magukat, elszedték géppisztolyaikat, egyenruhájukba öltöztek (életüket azonban megkímélték – az elnyomott sokszor irgalmasabb az elnyomónál), négy közülük nagy garral megjátszotta a keretlegényt s a keskenyvágányúhoz kísérte a többieket. Éppen bent állt egy üres szerelvény, várva, hogy fölrakják a fát. Az álkonvoj a mozdonyhoz masírozott, kiszórta a masinisztákat, s mivel egyikük azelőtt mozdonyvezető volt, teljes gőzzel elrobogtak Reseta-állomás irányában, hogy elérjék a transz-szibériai vasutat. Csakhogy az még messze volt, hetven kilométernyire, s közben már kitudódott a csíny (az őrök terjesztették el, akiknek megkegyelmeztek). Útközben többször is tűz alá vették őket a kiküldött őrcsapatok, pár kilométerrel

Reseta előtt pedig aknazárral állták útjukat, a legénység pedig lesben állt a vágány két oldalán. Egy szálig elhullottak az egyenlőtlen küzdelemben.

Az egyénileg, minden zaj nélkül megkísérelt szökések általában jobban sikerültek. Csodával határos történeteket hallhatnánk, de ritkán van benne részünk: akinek egyszer sikerült megszöknie, az nem hajlandó interjúval szolgálni; nevet cserélt s dekkol valahol. Kuzikov-Szkacsinszkij, aki 1942-ben lépett meg így, csak azért hajlandó ma nyilatkozni, mert 1959-ben – tizenhét év után! – kitudódott az eset.[203] Tudunk aztán Zinajda Jakovlevna Povaljajeva sikerült szökéséről is, de csak mert később mégiscsak lebukott. Azért csukták le, mert mint tanítónő a német megszállás alatt is a helyén maradt. Nem tartóztattak le azonnal, mikor a szovjet csapatok bevonultak, még férjhez menni is ráért egy repülőshöz. Letartóztatása után Vorkutába szállították, a 8-as sz. bányába. Férjével onnan- is kapcsolatot tartott a kínai szakácsok közvetítésével. Férje akkor már a polgári légiforgalomnál szolgált, és sikerült kijárnia egy vorkutai kiküldetést. Zina a megbeszélt napon bement a munkazóna fürdőjébe, ledobta magáról a lágeri gúnyát és a fejkendő alól kiszabadította éjszakára becsavart fürtjeit. Férjével ugyanott, a munkazónában találkozott. Lent a folyóparti révnél és a kompon különítményesek őgyelegtek, de nem találták gyanúsnak a repülőtiszt karjába kapaszkodó kibodorított kislányt.

Együtt repültek haza. Zina egy évet kihúzott hamis papírokkal, akkor nem bírta tovább: neki okvetlenül látnia kell az anyját, bár tudta, hogy szemmel tartják anyja látogatóit. A vizsgálóbíróval sikerült elhitetnie, hogy egy szeneskocsiban szökött meg, így maradt titokban férje bűnrészessége.

Janisz L…sz 1946-ban egy Perm körüli lágerből hazagyalogolt Lettországba, pedig csak törte az orosz nyelvet, alig tudta kifejezni magát. A szökés nem volt nehéz: lendületből átvetette magát a rozoga kerítésen. Utána bevette magát a mocsaras rengetegbe (háncsbocskorral a lábán), hetekig áfonyán élt. Végül sikerült lopnia egy tehenet a faluból, levágta, teleette magát marhahússal, a bőréből pedig valami csizmafélét eszkábált össze magának. Egy más alkalommal bekecset lopott

[203] Társa ugyanis, akivel annak idején megszökött, más ügyből kifolyólag lebukott. Ujjlenyomata alapján kiderítették valódi személyazonosságát. Így tudódott ki, hogy a szökevények nem haltak meg akkor, mint föltételezték. Kuzikovot is keresni kezdték tehát, a falujában puhatolóztak, faggatták, figyelték a rokonait. Végülis rátették a kezüket. Ilyesmire nem sajnálták a fáradságot még tizenhét év múlva sem!

egy parasztól (így lesz a szökevényből, akit a lakosság ellenségnek tekint, valóban ellenség). Emberlakta vidéken L...sz besorozott katonának mondta magát, ki elvesztette papírjait. S bár akkortájt még minden utcasarkon igazoltattak, eltalált a vadidegen Leningrádban a Varsói Pályaudvarra, anélkül, hogy kinyitotta volna a száját. Innen még négy kilométert gyalogolt a sínek mentén, csak ott szállt vonatra. (Egy dologban azonban mindig biztos lehetett: hogy Lettországban már nincs félnivalója, el fogják rejteni. Ez adott értelmet szökésének.)

A L...sz bravúrjához hasonló szökés paraszti szívósságot, furfangot, vállalkozó kedvet kíván. Képes-e ilyen teljesítményre egy városi emberke, már nem is fiatal, akit azért csuktak le, mert továbbadott egy viccet? Úgy látszik, képes – ha a lágerban maradni még biztosabb a pusztulás, azon a Moszkva és Gorkij közt fekvő koszos güzütanyán, mely 1941-től lövedékgyártással foglalkozott. Igaz, hogy az az öt év csak *gyerekbüntetés*, de szegény viccmesélőnk öt hónapig se bírta volna ki, mikor enni nem adnak, de annál többet dolgoztatnak. A kétségbeesés túlcsordulása volt ez a szökés, fél perccel utóbb talán visszariadt volna tőle: úgysem győzi erővel. A soron lévő szerelvény bent állt a lágerban, már meg volt rakva lövedékekkel. A konvoj-őrmester végigmegy a kocsisoron, egy vasutas követi, pár kocsival lemaradva. Az őrmester elhúzza minden vagon ajtaját, majd meggyőződve, hogy senki sincs ott, újra rátolja. Ezután a vasutas leplombálja a kocsit. A mi szerencsétlen, rozoga viccesünk[204] a továbblépő őrmester háta mögött s a közeledő vasutas orra előtt a vagonba veti magát – nem könnyű fölkapaszkodni, hangtalanul elhúzni az ajtót – kész őrület, biztos lebukás, már meg is bánta, ahogy ott lapul, szíve a torkában: most, most fordul vissza az őrmester, mindjárt belerúg a csizmás lábával, vagy a vasutas csap lármát – jaj, már motoz is valaki az ajtón -, de nem: csak a plombát tették rá!... (Gondolom, a jószívű vasutas láthatott valamit, de szemet hunyt...) A szerelvény megindul, kihúz a zónából. Irány: a front! A szökevény nem készült föl, egy falat kenyere sincs, biztosan fölfordul három nap alatt ebben az önként választott mozgó karcerban, nem jut el a frontig. Különben is, mit keresne ő a fronton? Mit tegyen? Hogy másszon ki ebből a csávából? Meglátja az acélszalagokat a lőszerresládákon. Csak úgy puszta kézzel leszaggat egy ilyen pántot, s a ládák közti szabad térben fűrészelni kezdi vele a kocsi padlóját. Kizárt dolog, hogy öreg létére ilyesmire képes? Na és, meghalni képes? Mert mi lesz, ha rányitnak és megtalálják? A ládákon kötélhurkok is vannak, hogy meg

[204] Szóról-szóra így történt az egész, csak a szökevény nevét nem tudjuk.

lehessen fogni. Levagdal néhányat, összecsomózza őket s hosszabb hurkokat gyárt belőlük. Ezeket a kifűrészelt rés széléhez erősíti, úgy, hogy lelógjanak a kocsi alá. Csak ne volna olyan fáradt! Összevissza sebzett ujjai sem akarnak engedelmeskedni. Hej, sokba került neki az a vicc! Nem vár addig, míg a vonat állomáshoz ér, menet közben bocsátkozik bele a résbe, két lábát beledugja a vonat vége felőli hurokba, karjait és vállát a másikba akasztja. Ott függ, himbálódzik most a robogó vonat alatt. Mikor a vonat lassít, elszánja magát: lábával elereszti a hurkot. Földön vonszolódó lábai aztán kirántják a felsőtestét a másik hurokból. Igazi cirkuszi mutatvány, *szaltó mortále*, de nincs más választása, mert egy távirattal beérhetik a vonatot, átkutathatják a kocsikat. A zónában már rég észrevehették a szökést. Csak ki ne lendüljön, ne kerüljön a kerekek alá! Egész testével a talpfákhoz simul. Szemét lehunyja: most, most jön a vég! Sűrű, szapora kattogással húznak el fölötte az utolsó kocsik, egyszerre csönd, „áldott csönd veszi körül. Kinyitja a szemét, félig fölemelkedik: a távolodó vonat vörös lámpáit látja! Szabad!

De még nincs biztonságban. Igaz, hogy szabad, de papírok és pénz nélkül, ezekben a lágeri gúnyákban, elveszett ember. Megtépve, dagadt lábakkal elvánszorog valahogy az állomásig, ott elvegyül az éppen befutó:leningrádi szerelvény utasai közé. Félig holt, félig eleven evakuáltakat támogatnak az állomás épületébe, hogy egy kis meleg levest adjanak nekik. Őt azonban ez sem mentette volna meg, ha az egyik kocsiban rá nem akad haldokló barátjára. Ez átadta neki a papírjait, élete, múltja egyébként sem volt titok a barát előtt. A szerelvényt innen Szaratovba irányították, emberünk ott húzott ki pár évet, a háború végéig, egy tyúkfarmon. Akkor nyugtalankodni kezdett: mi lehet a lányával? Elindult, hogy megkeresse. Kereste Nalcsikban, Armavirben, végül is Uzsgorodban (Ungvár) talált rá. Lánya közben férjhez ment egy határőrhöz. Rég holtnak hitte az apját, keresztet is vetett rá – nem győzött szörnyülködni azon, amit mesélt magáról. Párthűségben és szovjet-hazafiságban nagy előrehaladást tett ugyan, de a rokoni érzés szégyenletes csökevényei sem vesztek ki még belőle, így hát nem jelentette föl az apját, de kiutasította a házából. Más hozzátartozója nem volt az öregnek, az élet elvesztette számára minden értelmét. Csak bóklált hol ebben, hol abban a városban. Rászokott a kábítószerekre, s Bakuban egyszer úgy be talált szívni valami nadragulyából, hogy beszállították a mentők, önkívületi állapotában kifecsegte, mi az igazi neve, mikor azonban magához tért, álnevét mondta be. Egy szovjet kórház természetesen nem vállalhatja olyan egyén kezelését, akinek

személyazonossága tisztázatlan, ezért elküldtek az Állambiztonsági Hatósághoz egy elvtársért. Így ítélték el az öreget huszonöt évre 1952-ben, tíz évvel azután, hogy megszökött. (Így vált lehetővé, hogy a cellákban meséljen viszontagságairól, s ezáltal, íme, a történelembe is belekerülhessen.)

Egy sikeresen végrehajtott szökés után sokszor drámaibb a szökevény élete, mint maga a szökés volt. Így történt többek között Szergej Andrejevics Csebotarjov esetében, akit nem egyszer említettünk már ebben a könyvben. A KVZsD-nél (a kínai vasútnál) volt alkalmazva 1914-től, 1917-től a bolsevik párt tagja. Az 1929-es KVZsD-üggyel kapcsolatban lecsukták a kínaiak; a szovjet hazába 1931-ben tért vissza feleségével, Jelena Prokofjevnával és két fiával: Gennagyijjal és Viktorral. A régi jó hazai szokás szerint bántak el vele: pár nap múlva letartóztatták. Felesége agya megbomlott, a fiúkat külön-külön nevelőbe adták, tiltakozásuk ellenére megváltoztatták családi és apai nevüket, pedig nem felejtették el, kik ők valójában. A távolkeleti OGPU-trojka (már megint: trojka!) elnézésből csak három évet mért Csebotarjovra, de mikor másodszor is letartóztatták, már tíz évre ítélték, levélváltás nélkül. (Mit is írhatott volna ezek után?) Azonkívül szigorítottba tették minden szocialista sátoros ünnepen. Várakozása ellenére éppen ez vált javára. 1934-től a KarLag egyik útépítő részlegénél dolgozott Mointiban. Mikor 1936. május elsején rázárták a vasajtót, a karcerban már bent ült egy sorstársa: a szabadszerződéses Csupin Avtonom Vasziljevics. Lehet, hogy részeg volt, lehet, hogy nem, elég az hozzá, hogy Csebotarjov elszedett tőle egy féléve lejárt háromhónapos igazolványt a községi tanács pecsétjével. Egy ilyen pompás dokumentum szinte kötelezte őt a szökésre! Május 8-án búcsút mondott Mointi-lágernak, talpig civilbe öltözve, semmi lágeri rongy, két oldalzsebében egy-egy félliteres üveg, mint jó ivócimborához illik.

Csakhogy a palackokban nem vodka volt, hanem víz. Először nekivágott a szikes pusztának. Kétszer is összefutott a vasútépítéshez igyekvő kazahokkal, de, mint mondja, pötyögött egy keveset a nyelvükön, s vallásos érzéseikre is hivatkozott, elég az hozzá, hogy elengedték.[205] A Balhas-tó nyugati partján egyenesen belefutott a KarLag egyik őrkirendeltségébe. Igazolványába pillantva kérdezgették tőle adatait,

[205] Valami haszna azért az ateistának is van a vallásból! Mint már említettem, egy betájolt kommunista nem szökik meg, de hisz Csebotarjov nem is volt az. Mindamellett kapott valami materialista beütést. A kazahoknak pedig, gondolom, még élénk emlékezetükben élt 1930, amikor Bugyonnij leverte őket, azért voltak olyan engedékenyek. Egész mások lesznek majd 1950-ben!

hozzátartozóit, az ál-Csupin azonban mindenre pontosan meg tudott felelni. Végül is a véletlen játszott a kezére (anélkül, úgy látszik, semmi sem sikerül): belép a földbunkerba a kirendeltség parancsnoka. Csupin szóhoz sem hagyja jutni: „No nézd már, te vagy az, Nyikoláj? Szervusz, megismersz?” (Minden kockán forog e másodperc törtrészében, míg a másik a homlokát ráncolva keresgél emlékei közt: én fölismertem, de végem, ha ő is fölismer!) – „Nem, nem ismerlek meg.” – „Ejnye már! Egyszer együtt utaztunk a vonaton. A te neved Najgyonov, arról meséltél, hogyan találkoztatok Oljával a szverdlovszki pályaudvaron, hogy kerültetek egy kupéba s hogy házasodtatok össze.” Minden stimmel, Najgyonov meg van győződve. Elszívnak egy cigarettát s elbocsátják a szökevényt. (Ó, ti kékek! nem hiába tanítanak benneteket hallgatásra! Nem volna szabad engednetek a közlékenység nagyon is emberi gyöngéjének. Mert nem ám a vonatban hangzott el az a história, hanem KarLag egyik fakitermelő kirendeltségén”egy éve sincs, hogy csupa hülyeségből kifecsegted a foglyok előtt, persze nem emlékezhetsz minden hallgatódnak a fizimiskájára. No és persze a vonatban is elmesélted már, nem is egyszer, hisz olyan jó, útitársaknak való história az! Éppen erre alapozta vakmerő cselét Csebotarjov!) Csupin ujjongva folytatta útját a tótól délre fekvő Csu állomás irányában. Többnyire csak éjszaka gyalogolt, minden autó fényszórója elől a nád közé vetette magát, a nappalokat is a nádrengetegben szokta tölteni. Egyre kisebb lett a valószínűsége annak, hogy különítményesekkel találkozik, Arhipelág akkor még nem bocsátott metasztázisokat azokra a helyekre.[206] Kenyér és cukor volt nála, vizet azonban egy cseppet sem ivott öt napig. Kétszáz kilométert tett meg így az állomásig, ott vonatra ült.

Az ezután következő évek nem annyira a szabadság, mint inkább az üldözöttség és bujkálás jegyében folytak. Sehol sem mert tartósan elhelyezkedeti, állandó lakosként letelepedni. Már az első évben, alig pár hónap múlva, Frunzéban összefutott lágerbeli *keresztapjával* – a városligetben történt a találkozás, szerencsére csak futólagos, általános népünnepély, térzene s korzózó lányok közepett, a „koma” nem ért rá fölismerni. Munkát is talált, de föl kellett adnia (a főkönyvelő piszkálni kezdte a múltját, s az évek összevetéséből rájött valamire, de mint kiderült, maga is Szolovka őslakója volt), újból nyakába szedte hát a világot. Családja után sokáig nem mert nyomozni, de aztán erre is talált módot. Unokanővérenek írt; aki Ufában

[206] Nemsokára azonban oda telepítik a koreaiakat, majd a németeket, végül egyéb nemzetiségelvet is. Tizenhét év múlva jómagam is elvetődtem arra a helyre.

lakott: hol van Léna és a gyerekek? Úgyis tudod, ki vagyok, de egyelőre *neki* ne mondd meg. Írj erre s erre a címre... Az adott címre, holmi Zirabulak állomásra, Csupin nevére meg is jött a válasz: a gyerekeknek nyoma veszett, az asszony Novoszibirszkben van. Csebotarjov akkor arra kérte unokanővérét, utazzon Novoszibirszkbe s közölje feleségével, de csak négyszemközt, hogy előkerült az ura és pénzt szeretne küldeni neki. Minden így történt, hamarosan megjött az asszony levele is: elmegyógyintézetben volt, jelenleg kényszermunkán van, még három hónapig ott lesz, addig nincs útlevele s pénzt sem lehet neki átutalni. A férjnek ezután nem volt nyugta, egyre unszolta a szíve: azonnal oda kell utaznod! S meggondolatlanul fölad egy táviratot: ezzel s ezzel a vonattal érkezem. Bizony, ki van szolgáltatva a mi szívünk érzelmeinknek, de Istennek hála, a veszélyt is képes előre megérezni. Csebotarjovot már az úton úgy megrohanják a rossz sejtelmek, hogy két állomással Novoszibirszk előtt leszáll a vonatról s fölkéredzkedik egy gépkocsira. Poggyászát a megőrzőben hagyva kétségbeesett elszántsággal elmegy az asszony címére. Kopogtat, lenyomja a kilincset. A házban egy lélek sincs (elsőszámú véletlen: pech! A főbérlő egész nap ott strázsált, hogy figyelmeztesse a veszélyre, de az imént kiment egy pillanatra vízért!). Tovább hatol, a feleségét nem találja. Az ágyon egy csekista fekszik, köpenyével betakarva, szörnyen húzza a lóbőrt (második számú véletlen: mázli!). Csebotarjov lábujjhegyen távozik, egyenesen a főbérlő karjaiba, aki mint kiderül, régi ismerőse a KVZsD-től. Megtudja tőle, hogy a veje különítményes, sajátkezűleg hozta be a táviratot s diadalmasan lobogtatta Csebotarjovné szeme előtt: nézd, az a piszok urad maga fut a kezünkbe! Persze hiába várták az állomáson, most pedig az egyik pribék elment valahová, a másik addig ledőlt pihenni. Csebotarjov később mégiscsak kihozta az asszonyt, néhány állomásnyira autóval szöktek, majd vonattal tovább, Üzbegisztánba. Leningrádban beállítottak az anyakönyvvezetőhöz, s az asszony, bár előzőleg nem vált el Csebotarjovtól, most Csupinhoz ment feleségül. A házasság realizálását egyelőre elhalasztották. Mindenfelé kerestették a fiaikat az asszony neve alatt, de hiába. Így éltek, egymástól elválasztva, állandó rettegésben egészen a háború kitöréséig. Akkor, 1941-ben, Csupint behívták rádiósnak a 61. lovashadosztályhoz. Itt elkövette azt a baklövést, hogy tréfából bajtársi körben megmondta, mit jelent „cigaretta” és „gyufa” kínaiul. De kelthet-e gyanút normális országban az a tény, hogy valaki tud néhány idegen szót? Bizony, nálunk kelthet... Aztán a *sztukácsok*... Egy óra múlva már Szokolov politruk, a 219. lovasezred különítményese faggatta Csebotarjovot: „Honnan tud

kínaiul?” „Annál a két szónál nem tudok többet.” – így Csupin: – „létem szolgált véletlenül a KVZsD-nél? (külföldi szolgálat – borzalmas vétség!)” A politruk ezután ráuszította a sztukácsokat, de azok semmire se mentek vele. De azért nem nyugodtak, míg le nem csukták:

– mert nem ad hitelt az Informbüró jelentéseinek;

– mert kijelentette, hogy a németek jobban fel vannak szerelve (mintha nem látta volna mindenki a saját szemével).

Így lehet valakit hátulról mellbevágni! Haditörvényszék, ítélet: HALÁL! Csebotarjov pedig már annyira torkig volt ezzel a szovjet hazával, hogy NEM FOLYAMODOTT kegyelemért. Azonban az állam híjával volt a munkáskezeknek, így lett a része tíz év plusz öt év szájkosár. „Íme, hát megleltem hazámat...” *Kilenc évet* ült (néhány napot duplán számítottak be neki).

Még egyszer megkörnyékezte a véletlen. A lágerban egy fogolytársa, N. F...v félrevonta egy sarokba az emeleti priccseken és súgva kérdezte: „Hogy is hívnak téged?” „Avtonom Vasziljevics.” – „Terület?” „Tyumenszki.” – „Járás? Község?” Csebotarjov-Csupin mindenre pontos választ adott, de ezt kellett hallania: „Minden szavad hazugság. Öt éven át ugyanazon a mozdonyon dolgoztam Avtonom Csupinnal, úgy ismerem, akár saját magamat. Nem te lógtál meg 1936 májusában a papírjaival?” Lám, ilyen alattomos vízalatti horgony is beleakadhat a szökevény hasába! Egy regényírónak el se hinnénk, ha ilyen találkozást akarna beadni nekünk. Abban az időben már visszatért Csebotarjovba az élet igenlése, el lehet képzelni, mily hálásan szorongatta a főember kezét, mikor az megnyugtatta: „Ne félj, nem szaladok a *komához*, nem vagyok olyan szemétláda!”

Így hát Csebotarjov Csupin neve alatt töltötte ki második büntetését. Pechjére azonban az a láger, émelyből szabadult, szigorúan titkosnak volt nyilvánítva, mint a Moszkva-10, Tura-28, Szverdlovszk-39, Cseljabinszk-40 Atomerőmű Tervkomplexum része. Urán- és rádiumérc bontásával foglalkoztak, a munkálatok Kurcsatov tervei szerint, Tkacsenko altábornagy parancsnoksága alatt folytak, ez utóbbi csak Sztálinnak s Berijának volt alárendelve. Negyedévenként hallgatási kötelezvényt írattak alá minden fogollyal. Ez még nem lett volna baj. A baj ott kezdődött, hogy szabadulásuk után nem mehettek haza. A „szabadulókból” egy hatalmas kontingenst Kolimába vittek 1950 szeptemberében. Csak ott mozoghattak őrizet nélkül. *Különösen veszélyes spec. kontingensnek*

nyilvánították őket, minthogy közreműködtek az atombomba létrehozásában! (Ki győzné mind leírni ezt a töméntelen részletet? Hány fejezet kellene még, hogy mindent elmondjunk?) Tízezrek kerültek ily módon Kolimába! ! (Tessék föllapozni az Alkotmányt és a Kódexeket! Tudnak-e azok ilyen spec. kontingensekről?)

Most azonban legalább arra nyílt módja, hogy a feleségét odahozassa. Az asszony érkezésekor Csebotarjov Malgyak-bányában volt. Onnan is tudakozódtak mindenfelé fiaik után, de mindenünnen csak tagadó választ kaptak: „Nem, nem szerepelnek könyveinkben."

Mikor Sztálin fölfordult, a házaspár a Kaukázusba költözött Kolimából, hogy kicsit megmelegítsék öreg csontjaikat. Engedett a fagy országszerte, ha lassan is, és Viktor fiúk, aki Kijevben volt lakatos, 1959-ben elhatározta, hogy leteszi a ráerőltetett családnevet s Csebotarjov, a nép ellensége fiának vallja magát. Így akadtak rá egy év múlva a szülei. Most az apán volt a sor, hogy ő is visszatornázza magát a Csebotarjov-családfára (háromszor is rehabilitálták, a szökésért immár nem fogják felelősségre vonni). Ő is jelentkezett tehát, ujjlenyomatát Moszkvába küldték azonosítás végett. Az öregúr csak akkor nyugodott meg, amikor mind a hármuknak Csebotarjov névre kiállított útlevele volt, s a menye is Csebotarjovné lett. De lám, pár év múlva azt írja nekem szegény, hogy csak bajukra találták meg azt a Viktort, mert bűnösnek bélyegzi saját apját, avval vádolja, hogy ő az oka minden balszerencséjének. A rehabilitációs végzésre csak legyint: „Az csak papír!"[207] Gennagyijnak, az idősebb fiúnak végleg nyoma veszett.

<47. Sz. A. Csebotarjov és családja>

A fönti történetekből látható, hogy még a sikerült szökés sem ad teljes szabadulást, csak szorongatott, zaklatott élethez vezet. A szökevények egy része jól fölfogta ezt – az olyanok, akik már a lágerban elszakadtak a Hazától politikailag, s persze azok is, akik minden okoskodás nélkül csak az élni akarás primitív ösztöne után mennek. Voltak aztán s nem is kevesen, olyan szökevények is, akik meg sem álltak míg Nyugatra nem jutottak – csak az ilyen szökést tartották „sikerültnek" (lebukás esetére kész magyarázatuk volt: a Központi Bizottsághoz igyekeznek, hogy elérjék ügyük felülvizsgálását).

Az ilyen szökésekről nemigen tudunk beszámolni. Akik nem értek célhoz, azok már a nyirkos földben vannak. Akiket elfogtak, hallgatnak. Akik kijutottak, úgy lehet fölbukkantak

[207] Mostanában hallgat az öreg. Félek, hogy már nincs az élők sorában.

Nyugaton, de itthon maradt hozzátartozóikra való tekintettel ugyancsak hallgatnak. Egyszer híre terjedt, hogy Csukotkán a foglyok egy repülőgépet zsákmányoltak s hétnek sikerült Alaszkába repülnie. De alighanem csak szándékukban volt repülőgépet szerezni, a terv dugába dőlt.

Bizonyára sokáig homályban maradnak még az ilyen esetek, elévülnek, érdektelenekké válnak, akárcsak ez a kézirat s minden igaz szó, amit leírnak ebben az országban.

Egy ilyen esetet elmondok; a hősies szökevény nevét ezúttal sem őrizte meg az emlékezet. Ogyesszai volt az illető, szakmájára nézve gépészmérnök, a hadseregben kapitány. A háború vége Ausztriában érte, a megszálló csapatoknál szolgált Bécsben. 1948-ban följelentés alapján letartóztatták: 58-as cikkely, 25 év (éppen akkortájt vezették be). Egy szibériai lágerba vitték” Tajsettól – vagyis a szibériai magisztráltól – 300 kilométernyire. Az erdőmunkában vészesen gyöngült, de még nem adta meg magát, harcolt az életért, a bécsi emlékek tartották benne a lelket. S meg tudta tenni, hogy onnan, ONNAN! – Bécsbe szökjön! Elképesztő!

A fakitermelés egy erdőnyílással határolt terepen folyt, az őrök ezt a nyílást tartották szemmel magasított őrhelyükről. A kritikus napon barátunk magával vitte kenyerét a munkahelyre, kidöntött egy szálfenyőt a nyíláson keresztben, s a sűrű ágak védelmében elkúszott a fenyő csúcsáig. Nem ért át egészen a nyíláson, de azért tovább kúszott és sikerült észrevétlenül maradnia. Szerencsére fejszéjét is magával vitte: azzal vágott utat magának a nyári tajga széldöntött fái közt. Nehezen haladt, de egy hónapig egy lélekkel sem találkozott. Ingével halászott, bekötve az ujjait és a nyakát. Nyers hal; cirbolya-toboz, gomba és áfonya: ez volt a tápláléka. Jártányi ereje sem volt, mire elérte a szibériai fővonalat, de azért boldog elégedettséggel hajtotta álomra a fejét egy szénakazalban. Emberi hangokra ébredt: egy férfi és egy nő, mint kiderült, a vasúti pályaőr és a felesége, vasvillával húzkodták a szénát s már meg is látták. Úgy ki volt merülve testben-lélekben, hogy nem akaródzott sem elfutni sem fölvenni a harcot: „Fogjatok el, adjatok csak ki, szökevény vagyok!” De az őr így felelt: „Eh, mit! Oroszok lennénk, vagy mi! Maradj csak itt, bújj el, hogy meg ne lássanak.” Ezzel mindketten elballagtak. A szökevény azonban nem bízott bennük: szovjetemberek ezek, kötelességük jelentést tenni! Elbújt hát a közeli erdőben, az erdő széléről leste, mi fog történni. Látja ám, hogy a pályaőr visszatér, ruhát s élelmet hoz magával. – Este aztán vándorolni kezdett a sínek mellett, majd egy erdei kitérőben fölszállt egy tehervonatra. Reggel leugrott s

nappalra meghúzta magát az erdőben. Így haladt valamicskét minden éjjel, de miután kissé erőre kapott, már csak az állomásokon szállt le s bújt el a zöldben, vagy pedig előrement s menet közben ugrott föl a vonatra. Meg kellett reszkíroznia, bár keze, lába sőt a feje is bánhatta volna. (Ilyen sok bajt látott amiatt a pár könnyű tollvonás miatt, mellyel a spicli írta a följelentést.) Egyszer azonban, már az Uralnál, eltért a szokástól és elaludt egy gömbfával megrakott lapos kocsin. Rúgásra s éles fényre ébredt: zseblámpával világítottak az arcába. „Igazolványait!” – „Azonnal!” Föltápászkodott s úgy behúzott az őrnek, hogy csak lefordult a kocsiról, ő maga pedig a másik oldalon huppant le egyenesen a másik őr fejére. Mire az őr észbekapott, ő már messze járt a szerelvények alatt. Megint az állomáson kívül szállt fel a vonatra, menet közben. – Szverdlovszkba nem akart bemenni, valahol a kültelken kifosztott egy vásárosbódét: három öltönyt szedett magára. Élelmiszert is lopott. Egy állomáson eladta az egyik öltönyt s jegyet váltott Közép-Ázsiába a Cseljabinszk-Orszk vonalra. Bécsről nem feledkezett meg, ó nem: most is ez volt útja végcélja, de ködösíteni akart; hamis nyomra vezetni az üldözőket. A vásári sokadalomban összeakadt egy türkmén kolhozelnökkel, aki hajlandó volt őt alkalmazni papírok nélkül is. A kezével úgyis be tudta bizonyítani, hogy valóban gépész: minden gépet megjavított a kolhozban. Pár hónap múlva fölvette a fizetését és Krasznovodszkba utazott a határmenti vonalon. Marov állomás után egy patrul szállt fel a vonatra, igazoltattak. Gépészünk kiment a peronra, kinyitotta az ajtót, kívülről ráfüggeszkedett a klozetablakra; belülről nem volt látható a tejüvegen át, a vonat lépcsőjére pedig csak egyik cipője orrával támaszkodott, hogy le ne potyogjon, meg hogy visszatornázhassa magát. A patrul nem vette észre azt az egy cipőorrot az ajtó keretében s folytatta útját a következő kocsiba. Így hát ezt a szörnyű percet is túlélte. Szerencsésen átkelvén a Kaspi-tengeren, fölült a Baku-Sepetovka-i vonatra, majd elérte a Kárpátok vonalát. A legnagyobb körültekintéssel választotta meg az átkelőhelyet a határ egy félreeső, meredek, bozótos szakaszán – a határőrök mégis lefülelték. Mennyi áldozat, szenvedés, lelemény, erőfeszítés volt mögötte azóta, hogy azt az első fenyőszálat ledöntötte, – s most, közvetlenül a cél előtt, minden halomra dőlt egyetlen pillanat alatt S mint ott a tajseti szénakazalban, most is halálos csüggedés vett erőt rajta, semmi kedve sem volt harcolni, sem hazudozni, csak veszett dühét eresztette szabadjára, így ordítozott: „Vigyetek csak, hóhérok! Vigyetek csak, ti vagytok az erősek!” – „Ki vagy?” – „Szökevény! Lágerfogoly! Vigyetek csak!” De a határőrök furcsán kezdtek

viselkedni: bekötötték a szemét, elvezették egy földbunkerba, ott leszedték a kendőt a szeméről, újból kérdezgetni kezdtük, s lám csak: kiderült, hogy hisz ezek a mieink! Ezek benderisták! (Pfuj! Fintorognak a művelt olvasók s mérgesen legyintenek: ez az író is jól kiválasztja a hőseit, akiknek a benderisták „mieink"! Micsoda díszpinty! – Erre én csak karomat tárogatom: ilyen van, ezt kell szeretni! Ilyenek szöktek meg, ilyenekké tette őket a láger. Ha jól emlékszem, mondtam már, hogy a bennszülöttek ama disznó elvet követik, hogy „létünk határozza meg tudatunkat", s fittyet hánynak a kommunista sajtónak. A lágerfogolynak azok a „mieink", akikkel együtt szenvedett a lágerban. S azok osztályidegenek, akik rájuk uszítják az ebeket. Mit lehet tenni? Tudatosság hiánya...) Egymás nyakába borultak. Néhány hágó akkor még a benderisták kezében volt a határon, simán átjuttatták.

Végre, újra Bécsben! – de már az amerikai övezetben! S ugyanazt a tetszetős materialista elvet követve, s nem feledve azt a vérrel s verejtékkel öntözött lágert, – már nem is akart szakmájában elhelyezkedni mint gépészmérnök, egyenesen az amerikai hatóságokhoz ment, hogy kiadja, ami felgyülemlett benne. Az amerikaiaknak kezdett dolgozni.

De jaj ! Milyen is az ember! Ahogy múlik a veszély, úgy csökken az éberség! Szüleinek akart pénzt küldeni Ogyesszába, dollárt kellett átváltania szovjet valutára Egy zsidó ügynök a szovjet zónában lévő lakására invitálta, hogy ott majd beváltja neki. Akkoriban senki sem tartotta valami nagy tiszteletben a zónahatárt, állandóan pendliztek a zónák között. Neki azonban nem lett volna szabad reszkíroznia. Átment, el is fogták az ügynök lakásán.

Igazi orosz história ez: hogyan bagatellizáljuk, kótyavetyéljük el egy kupica vodkáért saját korábbi emberfölötti erőfeszítéseinket.

Egy berlini szovjet börtönben, kivégzésére várva, mesélte el kalandjait egy Anyikin nevű tiszt- és mérnök kollégájának. Ez az Anyikin megjárta a rémet hadifogságot, a sír szélére jutott Buchenwaldban, az amerikaiaktól fölszabadítva Németország szovjet zónájában kötött ki, ahol egy ideig üzemek leszerelésén dolgozott, majd Nyugat-Németországba szökött és vízierőművet épített München közelében, innét a szovjet ügynökök rabolták el (fényszórókkal elvakítva egy autóba tuszkolták) – mindezt miért? Hogy meghallgassa ogyesszai mérnöktársa elbeszélését s megőrizze számunkra? Hogy két eredménytelen szökési kísérlet után Ekibasztuzból (még lesz róla szó az V. részben)

büntetőlágerba küldjék s annak mészégető üzemében pusztuljon el?

Ez ám a predestináció! Ilyen labirintjai vannak a végzetnek! Ilyen összefüggésekben kell látnunk az egyéni sorsot, az egyéni élet értelmét!

Nem szóltunk még a csoportos szökésekről, pedig ilyen is sok volt. Mondják, 1956-ban egy egész kis láger megszökött, Moncsegorszkij közelében.

Ha minden szökésről be akarnánk számolni, ami Arhipelágon esett, irdatlan hosszú, végeláthatatlan lista lenne az eredmény. S ha kizárólag a szökésre szorítkozva akarna valaki egy könyvet írni, akkor is százakat kellene említés nélkül hagynia, hogy kímélje önmagát és az olvasót.

15.
SIzo, BUR, ZUR

Ama számtalan örvendetes fölszámolás közt, mellyel Új Szabad Életünk megajándékozott bennünket: – a kizsákmányolás fölszámolása, a gyarmatosítás fölszámolása, az általános hadkötelezettség fölszámolása, a titkos diplomácia, titkos kinevezések és áthelyezések fölszámolása, a titkosrendőrség fölszámolása, az „isteni törvény” fölszámolása s még jó néhány tündéri fölszámolás közt – nem szerepel ugyan a börtönök fölszámolása (nem rombolják le, csak új „osztálytartalommal” töltik meg a falakat), de igenis szerepel a *karcernak*, ennek a burzsoá rabtartók perverz képzeletében fogant embertelen kínzásnak fölszámolása. Az ITK-1924 (a Javító-Munka Kódex) annyit megenged ugyan, hogy a bőrükbe nem férő foglyokat magánzárkába dugják, de kiköti, hogy ez az egyes cella semmi esetre se hasonlítson a karcerra: száraz, világos legyen, alvó-alkalmatossággal ellátva.

Ha már nemcsak a rabtartók, de még a foglyok sem tudnák megszokni, hogy nincs karcer, hogy máról-holnapra eltörölték.

Az ITK-1933, mely a hatvanas évek kezdetéig volt (azazhogy nem volt) érvényben, még emberségesebbnek mutatkozott, mert az még a magánzárkát, a puszta elkülönítést is tilalmazta.

Nem mintha ránk virradt volna az „enyhülés” kora, hanem mert a lágertudománynak éppen akkoriban nyitott új távlatokat az a fölismerés, hogy nem a magány öl, hanem a kollektíva, továbbá kívánatos, hogy büntetésük morzsolgatásával egy időben gürizzenek is a foglyok. Így születtek a következő változatok:

– RUR – azaz Fegyelmi Század. Ebből lett később a

– BUR – azaz Fegyelmi Barakk, Büntető Brigád, továbbá a

– ZUR – azaz Fegyelmi Láger, Büntető Kirendeltség.

Később e változatokhoz már szinte magától csatlakozott – ó, nem a karcer, Isten őrizz! Csak a

– SIzo – azaz a Büntető Izolátor.

Mert ugyebár ha nincs módunk megrémíteni a foglyot, ha rabsága tetejébe már semmivel. Sem büntethetjük, mivel kényszerítsük arra, hogy alávesse magát a fegyelemnek?

Aztán az elfogott szökevényt ugyan hová dugjuk be?

Hogy miért szoktak SIzo-t adni? Nyakra-főre, akármiért: nem gazsulált a nacsalnyiknak, nem úgy köszönt, nem *akkor* kelt, nem *akkor* feküdt le, elkésett a sorakozóról, nem azon az úton ment, nem *úgy* volt öltözve, nem *ott* dohányzott, fölösleges holmit tartott a barakkban... Az ilyesmiért, egy nap, három nap, öt nap jár. Nem teljesítette a normát, rajtakapták egy fehérnéppel: öt, hét, tíz nap.

Munkamegtagadásért tizenöt napot is kaphat az ember. S bár a törvény (miféle törvény?) szerint tizenötnél többet semmi esetre sem szabad kisóni (az ITK szerint ennyit sem!), olyan harmonika ez, amely akár egy egész évre is kinyújtható. DmitLag-ban 1932-ben (Averbach írja, nem fér hozzá kétség) *egy évi „sizó" járt öncsonkításért!* Ha ehhez hozzávesszük, hogy az öncsonkítót nem részesítik gyógykezelésben: – egy sebesültet, egy beteget rothasztanak a karcerban egy teljes éven át.

Melyek a „sizó" fő tulajdonságai? a) hideg, b) nyirkos, c) sötét, d) koplaltatós. Tehát először is nem fűtik (Lipaj tanúsága szerint akkor sem, ha odakint -30 fok van), a hiányzó ablaküveget nem pótolják, a falak izzadnak, gyakran valami nedves pincét neveznek ki karcervak. Az ablak apró, vagy egyáltalán nincs (ez a gyakoribb). „Sztálin-porció" azaz harminc deka kenyér, „meleg étel" azaz üres balánda csak az elzárás harmadik, hatodik s kilencedik napján. Vorkuta-Vom-ban a kenyér csak húsz deka, a „meleget" pedig nyers hal pótolja a harmadik napon. Mindebből fogalmat alkothatunk arról, milyen is volt a SIzo.

Naivság volna azt képzelni,hogy a karcer föltétlenül cella jellegű, azaz teteje s bezárható ajtaja van. Dehogy, kérem! Kuranah-Szalában -50 fokos fagyban egy rozoga faház volt a karcer (Andrejev, szabad orvos:"Mint ORVOS tanúsítom, hogy ez a karcer ALKALMAS az elzárásra!") Vagy másutt Arhipelágon: abban a bizonyos Vorkuta-Vomban 1937-ben egy tető nélküli katrocban ültek a munkamegtagadók, másolt pedig egy közönséges gödörben. A gödör tetejére valami rongyot terítettek az eső ellen. Ilyenben lakott Arnold Rappoport, mint Diogenész a hordójában. Az étkeztetés így szokott történni: az őrszobáról kilépett a felügyelő, hozta az előre fölvágott kenyeret. Odakiabált a bódéban ülőknek: „Gyertek ki átvenni!" De alig dugták ki az orrukat, mindjárt csattant a závárzat az őrtoronyban: „Állj! Vagy lövök!" A felügyelő ügy tett, mint aki csodálkozik: „No fene, már a kenyér sem kell? Akkor én megyek is."

– A gödörbe pedig egyszerűen belehajigálták a kenyeret és a halat, az esőben fölázott agyagra.

Mariinszkij-lágerban (persze nemcsak ott) belülről havas volt a karcer fala – láger-ruhát itt tilos volt viselni, EGY ALSÓBAN üldögéltek. Az őr félóránként kinyitotta az „etetőt” s lelkére beszélt I. V. Sved fogolynak: „Ajaj, nem bírod ki, elpatkolsz! Bizony, jobban tennéd, ha kimennél fát vágni!” Sved is belátta, hogy így gyorsabban kikészül, kiment hát az erdőre. Sved 148 napot töltött karcerben tizenkét és féléves lágerfogsága alatt. A legváltozatosabb okokból csukták le: hat hónap fegyelmi lágert kapott azért, mert vonakodott bemenni takarítani a tolvajbarakkba, az „Indiába”. Második láger-tízest kapott azért, mert vonakodott átmenni egy fakitermelő-lágerba egy zsíros mezőgazdasági kolóniáról (58:14-es cikkely – „gazdasági ellenforradalom”). Bezzeg a tolvaj, ha nem akar büntető lágerba menni, leütheti a konvoj parancsnokát, kiverheti a kezéből a pisztolyt – végül is eléri, hogy nem küldik el. Ám a békés politikai számára nincs kímélet: a lába közé nyomják a fejét. A tolvajoknak még a karcert is fűtötték Kolimában 1938-ban, de nem ám az 58-asoknak.

A BUR, azaz a Fegyelmi Barakk hosszabb tartózkodásra van berendezve. Egy hónapra, háromra, félévre, egy évre, sőt, ha a fogoly „veszélyesnek” számít, meghatározatlan időre is szólhat. Aki egyszer rákerült a fekete listára, az minden adódó alkalommal beköltözhet a BUR-ba: május elsején, november hetedikén s egyéb szovjet ünnepeken, valamint ha szökés vagy más rendkívüli esemény adja elő magát a lágerban.

A BUR néha közönséges barakk, csak külön tüskésdrótot húznak köréje, lakóit pedig az elképzelhető legpiszkosabb és legnehezebb munkára hajtják ki, ami csak akad a lágerban. Máskor szabályszerű, lágeron belüli börtön a BUR, kőfalakkal s a börtön minden kellékével. Időnkint beidéznek valakit az őrszobára és jól megverik (nemezcsizmával vernek, hogy ne legyen nyoma, téglával tömik ki, hogy nagyobbat lehessen ütni vele). Az ajtókat bereteszelik, lelakatolják, lesőkkel látják el. A cellák kőpadlósak. Még karcer is van, külön a BUR lakói számára.

Ilyen BUR (s másmilyen is) volt például Ekibasztuzban. Priccsek nélküli cellák (köpenyüket, vattakabátjukat terítették le a padlóra). Az apró ablak, fönt a mennyezet alatt, vaslemezzel („szájkosárral”) volt fedve, voltak rajta ugyan szeggel ütött lyukak, de télen ezt a szűkös fényforrást is behordta a hó, szuroksötét volt a cellában. Mivel nappal a villanyt sem égették,

olyankor sötétebb volt, mint éjjel. Sohasem szellőztettek. *Fél éven át* (1950-ben) egyetlen egyszer sem volt séta. Voltaképpen szigorú fegyház volt ez a BUR, kérdés, tekinthető-e az ilyen egyáltalában lágernak? Szükségre sem vittek, mindent a cellában kellett intézni. Boldogok voltak, ha rájuk került a sor, kivinni az óriási küblit, szippanthattak egy kis levegőt. Hát még a fürdés, az volt csak népünnepély! A zsúfolásig tömött cellában csak feküdni tudtak, mozogni nem. S ez így ment fél éven át. Híg balánda, hatvan deka kenyér, semmi dohány. Ha valaki, amikor éppen a BUR-ban ült, csomagot kapott hazulról, a romlandót hivatalosan „leírták” (a felügyelők lefoglalták maguknak, vagy olcsón átjátszották a bennfenteseknek), a többit hónapokig hevertették a raktárban. (Mikor aztán az ilyen fegyelmist újra kivitték munkára, már csak azért is *megnyomta*, hogy le ne csukják másodszor is.)

A mozgás hiánya s a szigorú elzártság hamarosan idegeire ment a foglyoknak, főleg a fiatal tolvajoknak, akik egyébként is ingerlékenyek s izgágák. (Ha Ekibasztuzra kerültek, a tolvajokkal is úgy bántak, mint az 58-asokkal: nem voltak kedvezményeik.) Egy időben a kanálnyelés harapódzott el a BUR lakói között: Egyszerűen lenyelték az ebédhez kiosztott kanalakat. A delikvenst megröntgenezték, s ha megállapítást nyert, hogy nem füllentett, s valóban benne volt a kanál, bevitték a kórházba és fölvágták a hasát. Ljoska Karnouhin egymás után háromszor nyelt kanalat, már alig volt gyomra. Kolika Szalopajev megjátszotta, hogy bolond: éjszaka fölakasztotta magát, de társai – előzetes megállapodás szerint – „észrevették”, kiszedték a hurokból. Így került kórházba. Olyan is volt, aki bacilusokkal fertőzött meg egy cérnaszálat (áthúzta a fogai közt), aztán egy tűvel a lábába öltötte, a bőre alá. Vérmérgezés! Kórház! – inkább a gangréna, fisak innen kerüljek ki egyszer!

De a rabtartók nem bírtak ellenállni a kísértésnek, hogy meg ne dolgoztassák a fegyelmiseket, ezért külön Büntető Lágerokat (ZUR) szerveztek számukra. A ZUR-ra mindenekfölött a még böjtösebb ellátás jellemző: hónapokig nem kapnak kását s kenyeret is kevesebbet. Azonkívül a fürdőben – télvíz idején – ki van törve az ablak, a frizőrnők vattakabátban s nadrágban nyírják az ádámkosztümös rabokat. Sokszor nincs ebédlő, de a barakkba sem viszik a zupáskondért, hogy ott osztanák ki, dehogy: a konyha mellett mérik a tálkába, jéghideg, mire a barakkba érnek vele. Hullanak, mint a legyek, a kórtermek tele vannak haldoklókkal.

A büntető lágerok puszta fölsorolása is elég munkát ad majd a jövendő történetkutatásnak, annál is inkább, mert nem egykönnyen jut majd a szükséges adatok birtokába: minden nyomot eltüntetnek.

A büntető lágerok ilyen munkafeladatokat szoktak kapni: szénakaszálás, valahol 35 km-nyíre a lágertól. A helyszínen laknak, beázó szénakalyibákban, mocsaras réten kaszálnak, térdig vízben. (Áfonyázhatnak is, ha az őr jóindulatú, de ha dühöng benne az „éberség” s odapörköl, még meg is öl valakit, akkor sem állnak el a szedéstől, enni csak kell valamit). Silótakarmány készítés, ugyancsak mocsarak közt, moszkitófelhőben, minden védőruha nélkül. (Arcuk, nyakuk tele csípésekkel, varas sebekkel, szemhéjuk dagadt, alig látnak). – Tőzegkitermelés a Vicsegda árterületén, télen. Előbb súlyos kalapáccsal fel kell törni a fagyos iszapréteget, leszedni, majd kiemelni alóla a már nem fagyos tőzeget, majd elvontatni kézi erővel (lovakat nem ad a láger) szánokon, egy kilométeren hegynek föl. – Továbbá földmunka, minden minősítés nélkül. („Földkitermelő Lágerpont” – Vorkuta mellett). – Végül a legnépszerűbb büntető munka: mészkőfejtés és mészégetés. No és persze kőfejtés. Lehetetlen fölsorolni valamennyit. Ha van a nehéz munkák közt még nehezebb, a kibírhatatlanok közt még kibírhatatlanabb, az lesz fegyelmi munka. S minden lágernak megvan a maga specialitása.

Különös előszeretettel küldtek büntető lágerba vallásosokat, nehezen kezelhetőket és – tolvajokat. (Bizony, bizony: a magas pedagógiai elvek itt megbuktak a helyi nevelők kitartásának hiányán.) Egész barakkokat töltöttek meg az „apácák”, akik megtagadták a sátánnal való együttműködést. (Térdig vízben álltak a karcerbon a Pecsora-szovhoz szigorúan őrzött fegyelmi zónájában, 1941 őszén az 58:14-es alapján egytől-egyig agyonlőtték őket.) Viktor Sipovalnyikov atya is idekerült „vallásos agitáció” címén (húsvétkor hajnali misét tartott öt ápolónő jelenlétében). Idekerültek az arcátlan mérnökök s egyéb elkapatott értelmiségiek. Továbbá az elfogott szökevények. S bár fájó szívvel, ide utalták be azokat az *osztályrokonokat* is, akik sehogy sem fértek meg a proletár ideológiával (Mivel az osztályozás bonyolult agymunkát kívánt, nem hibáztatjuk a vezetőséget, hogy néha akaratlanul is kavarodást okozott. Karabaszból egyszer két szekeret küldtek, az egyiken jámbor asszonyokat, hogy a „gyermekvárosban” gondozzák az apróságokat, a másikon tolvajnőket és vérbajosokat Konszpajba, Dolinka-láger büntető zónájába. De a zűrzavarban nem tudták, kinek a holmiját melyik szekérre

rakják, így történt, hogy a vérbajos tolvajnők a gyermekvárosban kötöttek ki, az *apácák* pedig a büntető zónában. Később kiderült ugyan a tévedés, de annyiban hagyták az egészet.)

Olyanokat is sokszor küldtek fegyelmi lágerba, akik megtagadták a besúgást. Az ilyenek legtöbbször ott is pusztultak, nincs módjukban beszámolni élményeikről. Ezt persze még kevésbé várhatjuk gyilkosaiktól, a különítményesektől. Grigorjev talajkutató egy a kevesek közül, akik életben maradtak. Túlélte Elmar Nugisz, egy észt mezőgazdasági lap szerkesztője is.

Voltak ezzel kapcsolatban nőhistóriák is. A részletek nem mindig világosak, az ilyen ügyekben mindig rejtve szopott maradni valami intim adat. Irina Nagel históriája kivétel, ezt az ő saját beszámolójából ismerjük. Mint gépírónő dolgozott az Uhta-szovhoz adminisztrációjánál, szóval irigyelt bizalmi állásban. Jóalakú, telt szépség volt, vastag hajfonatait koszorúban viselte s csupa kényelemből szoknyanadrágban s valami sízubbony-szerűségben járt. Aki ismeri a lágert, tudja, mekkora kihívás rejlett ebben. Szidorenko alhadnagy, a különítményes ajánlatot is tett neki bizalmasabb megismerkedésre, de Nagel visszautasította: „Inkább az utolsó tolvaj csókoljon meg!” Nem szégyelli magát? Hisz a kisgyermeke itt sir a szomszédban!” – E kerek visszautasításra a politikai tiszt hirtelen hangot váltott: „Csak nem gondolja, hogy tetszik nekem? *Próbára akartam tenni*. Most pedig felszólítom, hogy dolgozzék nekünk.” A nő erre is tagadó választ adott, s ez elég is volt arra, hogy büntető lágerba küldjék.

Nagel így számol be az első lágerban töltött estjéről: a női barakkban tolvajnők és apácák vannak összezárva.[208] Öt lány lepedőbe burkolózva jár: ruhájukat a tolvajnők eljátszották az előző esti kártyacsatában, levettették velük és elszedték tőlük. Most hirtelen beront egy férfitolvajokból álló banda, alsónadrágban, nemezkalappal a fejükben s gitárral. Amolyan igazi tolvaj-szerenádot adnak A lányoknak. De egy másik banda félbeszakítja őket: dühösen rontanak be, megragadják az egyik cafkájukat, földre döntik, verik egy sámlival, rúgják, ahol érik. A lány visít, de később már csak nyöszörögni tud. A jelenlévők meg csak ülnek, nem lépnek közbe, úgy tesznek, mintha nem is látnák. Később belép a felcser: „Ki vert meg?” „Leestem a priccsről” – mondja az áldozat. Nagelt is „elhártyázták” még aznap este, de egy Görbe Vaszka névre hallgató „szuka”

[208] Ki tette ezek közé valaha is az egyenlőség jelét, mióta a világ fönnáll? Micsoda szörnyeteg lehet az olyan, aki ezeket összekeveri?

megmentette. Szólt a parancsnoknak, s az az őrszobára küldte Nagelt, aludjon ott.

A büntető kirendeltségek (pl. a NirobLag-nál Parma, mélyen a tajgában) az őrkatonák és a felügyelők számára is büntetés számba mentek, általában őket is valami vétség miatt helyezték oda, többnyire azonban rabokból szervezett belső őrséggel oldották meg az őrizetet.

Ha már a közönséges lágerban sincs törvény és igazcúg, még kevésbé várható ez a büntető lágertól. A tolvajok úgy garázdálkodnak, ahogy akarnak, nyíltan kést hordanak (Vorkutai Földmunkás Lágerpont, 1946), a felügyelők a zónán kívül bújnak el előlük. Pedig akkor még többségben voltak az 58-asok.

A Pecsora-vidéki Dzsantuj büntető lágerban a tolvajok csak úgy mulatságból fölgyújtottak két barakkot, beszüntették a főzést, elkergették a szakácsokat, agyonszúrtak két tisztet. A többi tiszt ezek után semmi áron be nem tette volna a lábát a zónába, hiába fenyegették őket lefokozással.

A vezetőség ilyenkor igyekszik viszályt szítani a tolvajok közt: valahonnan Dzsuntajba hoztak egy szuka-bandát, főnöküket megtették főbizalminak. Ezek rögtön az első este kinyírtak három tolvajt, erre a többiek kissé megcsendesedtek.

Igaz a régi mondás: tolvajnak tolvaj a veszte. A Leghaladóbb Üdvtan szellemében Arhipelág urai úgy el találták szaporítani az osztályrokonokat, hogy már őket is fojtogatni kezdték s nem találtak más megoldást, mint hogy viszályt támasszanak köztük s egymás késelésére uszítsák őket. (Így tört ki a tolvajok és a szukák háborúja a béke első éveiben, mely egész Arhipelágot megrendítette.)

Persze akármilyen fenegyerekeknek mutatják is magukat, a büntető láger a tolvajokat is megviseli, ezért vadulnak meg, dúlnak, pusztítanak időnként. Mint minden parazita, ők is olyanok közt érzik jól magukat, akiken élősködhetnek. Készek voltak akár az ujjaikat is levágni, csakhogy elkerüljék a büntető lágert, például a hírhedt vorkutai mészégető üzemet. (A háború után egyes visszaesőknek kifejezetten beírták az ítéletükbe, hogy „a vorkutai üzemben tartandó”. Ezt a srófot tehát felülről szorították.)

Ott mindenki kést hordott. A szukák és a tolvajok nap mint nap bicskázták egymást. A szakács (egy szuka) úgy mért, ahogy neki tetszett: kinek a sűrűjéből, kinek a hígjából, némelyeknek csak egy fejbekólintást a merőkanállal. A munkaügyisnek volt egy vaspálcája, ha avval odasózott valakinek, az szörnyethalt. A

szukák fiúszeretőket tartottak. Három barakk volt, egy a szukáké, egy a tolvajoké, egy pedig a fráјeroké, mindegyik barakkban vagy száz ember. A fráјerok robotoltak: lent, a láger közelében fejtették a mészkövet, kézi erővel fölhordták a szikla tetejére, kúpokba rakták, füstjáratot hagyva a belsejében, kiégették, majd füstben, koromban, mészporban kiszedték az izzó meszet.

A Dzsigyinyec-lágerok büntető zónájáról is tudunk: Bijangolnak hívták.

KraszLag büntető zónájába, Revucsijba még jóval a fegyelmisek érkezése előtt egy „dolgozó kádercsoportot” küldtek: vagy másfélszáz markos, belevaló munkást, akik az égvilágon semmit sem vétettek (mert ha büntetőláger is, a tervet behajtják a vezetőségen.

Így jutnak egyszerű munkások a fegyelmisek közé, mintha őket is elítélték volna!) Később a tolvajok is befutottak, majd a hosszúbüntetésű 58-asok, az ún. *nehézsúlyúak*. Ezektől még a vagányok is féltek, mert huszonöt évük tetejébe már úgysem kaphattak új lágerbüntetést, s a háborút követő időkben már nem magyarázták az „osztályellenség aknamunkájára” egy huligán kinyírását, nem úgy, mint annak idején a csatornáknál.

Revucsijban tizenegyórás volt a munkanap, de csak papíron, mert az öt-hat km-es út az erdőig meg vissza bizony 15 órára is fölkerekítette. Ébresztő hajnali fél ötkor, visszatérés a lágerba este hét után: nem csoda, ha erejük rohamosan fogyott, s mint az már ilyenkor lenni szokott, kezdtek elszaporodni a munkamegtagadók. A reggeli kivonulás után ezeket fölsorakoztatták a klubhelyiségben, a munkaügyis pedig a sor elé lépve kiszemelte, hogy kiket fognak ma *meggyőzni*. Fonott háncsbocskoraikban („az évszaknak megfelelő lábbeli” – mínusz hatvan fok!), szellős hacukáikban kilökdösték őket a zónán kívül, s rájuk uszítottak öt farkaskutyát. „Fogd meg!” Az ebek tépték, karmolták, földre döntötték őket. Mikor megelégeltek a mulatságot, előállt egy kínai, trágyás-szekérbe fogott ökreivel. Fölrakták a munkamegtagadókat, kiszekereztek velük a töltésre, s ott egyszerűen a mélybe fordították őket. Lent már várt rájuk Ljosa Szloboda brigadéros: addig botozta a vonakodókat, míg neki nem álltak a munkának. Amit termeltek, a saját brigádjának számolta el, nekik maguknak csak karcer-adag: harminc deka kenyér járt. (Aki kitalálta ezt a „munkamegosztást”, méltó tanítványa Sztálinnak!)

Halló, Galina Joszifovna Szerebrjakova! ERRŐL miért nem ír? Hogy lehet az, hogy az ön hősei, akik a lágerban ülnek,

semmit sem csinálnak, nem dolgoznak, csak Leninről és Sztálinról beszélgetnek?

Majdnem biztos, hogy egy közönséges ötvennyolcas robotos nem kerül ki élve egy ilyen büntető lágerból.

SzevZselDorLag büntető fiók-kirendeltségén (parancsnok: Kljucskin ezredes) 1946-47-ben emberhúst ettek: földaraboltak valakit, megfőzték s megették.

Közvetlenül azután, hogy népünk világraszóló, történelmi jelentőségű győzelmet aratott!

Halló, Kljucskin ezredes! Hol építettél magadnak egy vityillót öreg napjaidra?

16.
Az osztályrokonok

Hadd csatlakozzam én is, gyönge tollammal, e néptörzs megénekléséhez. Megénekelték őket már mint kalózokat, mint filibusztereket, mint csavargókat, mint szökött fegyenceket, mint nemeslelkű haramiákat – kezdve Robin Hood-on az operetthősökig, azt állítva róluk, hogy arany a szívük: csak a gazdagokat fosztják ki, a szegényekkel megosztják mindenüket. Ó, Karl Moor fennkölt fegyvertársai! Ó, Cselkas (Gorkij hőse), romantikus lázadó! Ó, Benya Krik, ogyesszai meztéllábasok, ogyesszai trubadúrok (Iszaak Babel hősei)!

Ha belegondolunk, az egész világirodalom a vagányok dicséretével van tele. Ne beszéljünk most Francois Villonról, de még Victor Hugo és Balzac is hozzájuk húz, sőt Puskin is a zsiványságot magasztalja a cigányokban. (Hát Byron?) Ám sohasem zengték dicséretüket oly egyhangú áradozással, mint a szovjet irodalomban. (Ennek oka a Dicső Üdvtanban keresendő, nem elég csak Gorkijra és Makarenkóra utalnunk.) Leonyid Utyoszov megereszti a színpadon orrhangú üvöltését s vele üvölt az egész elragadtatott publikum. Hogy is szólalnának meg másképp Visnyevszkij és Pogogyin drámáiban a balti- és a fekete-tengeri matróz-bátyuskák, ha nem csibésznyelven? Így jutnak legjobban érvényre szellemdús beköpéseik. Megindultság fátyolozza el mindenkinek a hangját, aki csak a tolvajvilágról kezd írni. Először vérbő, zabolátlan nihilizmusuk bűvöl, majd „dialektikus átnevelődésük”. Elég Majakovszkijt (s az ő nyomában Sosztakovicsot, a „Az úrilány és a huligán” c. balett szerzőjét), Leonovot, Szelvinszkijt és Inbert említenünk, valamennyit föl sem tudnánk sorolni. A tolvajkultusz mint valami ragály terjed egy olyan korban, melyben az irodalom pozitív hős híján szűkölködik. Még a hivatalos vonaltól oly távoli író, mint Viktor Nyekraszov, sem talált alkalmasabb figurát az orosz hősiesség megtestesítésére, mint Csumakovot, egy vagány főtörzset („Sztálingrád árkaiban”). Ugyanebbe a bűvöletbe esett Tatjana Jeszenyina is („Zsenya, a 20. század csodája”), amikor Venyka, a Káró Bubi „tiszta alakját” megalkotta. Talán csak az egy Tendrjakov volt képes elfogulatlan ítéletre, ő nem csöppentette el a nyálát, ha egy tolvajt ábrázolt, ő mutatott rá először lelkük alantasságára („Hármas, hetes, ász”). Adlan-Szemjonov, bár maga is ült lágerban, képtelen badarságot tálal fel „Féldombormű a sziklán” c. művében: hogy a tolvaj Száska Alexandrov a kommunista Petrakov hatására, akit állítólag tisztelnek a banditák, „mert ismerte Lenint és harcolt Kolcsak

ellen (tipikusan Averbach korába illő üdvtörténeti motiválás), brigádot gyűjt maga köré a „rozogákból”, de nem azért, hogy élősködjék rajtuk (pedig MINDIG ÚGY VOLT! – s ezt A. Szemjonov is JÓL tudja!), hanem hogy etesse őket! Erre fordítja azt a pénzt, amit kártyán összenyer a szabadoktól! Mintha nem tudná maga is használni azt a kis pótjövedelmet, pl. kábítószerre! Mégiscsak hallatlan ilyen molyrágta hülye kis mesékkel jönni a hatvanas években!

1946-ban egy nyári estén egy apacslegény könyökölt a Kaluga-vám minilágerjának második emeleti ablakában s torkaszakadtából énekelt, az egyik tolvaj-slágert a másik után. Trillái akadálytalanul áradtak ki a lágerzónából, túl a szegesdróton, ki a Nagy Kaluga-útra, mindenki hallhatta a járdán, a troli megállójánál és a Nyeszkucsnij Park közeli sétaútjain. A „könnyű élet”, a lopás, erőszak és gyilkosság dicséretét zengték ezek a dalok. És senki sem tartotta szükségesnek, hagy közbelépjen, sem a felügyelők, sem a nevelők, sem az őrkatonák, senkinek sem jutott eszébe leinteni a „művészt”. Alvilági nézetek propagálása nyilván semmi ellentétben sínes szocialista rendszerünkkel, semmi veszélyt sem jelent számára. Arra gondoltam akkor ott a zónában: mi lenne, ha kapnám magam s én is fölmennék a második emeletre s onnan az ablakból én is nekieereszteném a hangomat s dalolnék valamit a hadifoglyok sorsáról, például hogy „Hol vagy, hol vagy, régi társam?” – amit a fronton hallottam a kémelhárítóknál? Vagy ha magam rögtönöznék valamit a meghurcolt és megtaposott frontharcosok sorsáról? Hej, micsoda kavarodás támadna! Hogy megbolydulna az egész darázsfészek! Nagy fölindulásukban talán még tűzoltólétrát is kerítenének, hogy leszedjenek onnan, sokallva az utat a lépcsőházon át. Betömnék a számat, hátrakötnék a kezemet, s úgy rám vernének még egy tízest, mint a pinty! Csak a tolvaj fújhatja a magáét az egész Moszkva füle hallatára – s nincs semmi hézag!

Lassan de biztosan jutottunk idáig, *történelmi szükségszerűség*, ahogy mondani szokás. A régi Oroszországban (ahogy Nyugaton ma is) a tolvajokról azt a helytelen nézetet vallották, hogy javíthatatlanok, megátalkodott bűnözők („vérükben van a bűnöző hajlam”). Ezért védték meg tőlük a politikaiakat a transzport alatt és a börtönben. Ezért nem tűrte a kormányzat, hogy terrorizálják a többi foglyot – erről Jakubovics is tanúskodik – megakadályozta, hogy befurakodjanak a vezető állásokba, elfoglalják a jövedelmező posztokat. Következetesen a többi fogoly pártjára állt a tolvajokkal szemben. „Szachalin ezrével nyelte magába s nem bocsátotta ki őket.” A régi

Oroszország jelmondata ez volt a visszaeső, megrögzött bűnözőkkel szemben: „Bele kell törni őket a törvény vasigájába.” Uruszov) Nem is hatalmasodtak el a tolvajok, 1914 előtt sem odakint az országban, sem a börtönökben.

De lehullottak a bilincsek, fölvirradt a szabadság hajnala. Az 1917-es tömeges dezertálás, majd a polgárháború elszabadította a szenvedélyeket, mindenekelőtt a tolvajvilág indulatait. Immár nem voltak hajlandók abba a bizonyos vasigába hajtani a fejüket, – egyébként közölték velük, hogy erre nincs is szükség. Azt a hasznos és örvendetes fölfedezést tették ugyanis; hogy a tolvajság a magántulajdon ellensége, tehát forradalmi erő, melyet csak bele kell állítani a szocializmus kerékcsapásába. S ez nem is tűnt túlságosan nehéznek. Az új tolvajnemzedék is kezdett már fölcseperedni, méghozzá soha nem tapasztalt bőségben: a polgárháborúban elárvult gyerekek gondozatlan, neveletlen falkái a NEP-korszak kátrányos üstjeinél melegedtek (akkor aszfaltozták a moszkvai utcákat), s előgyakorlatként női kézitáskákat csórtak s bőröndöket horgásztak a vonatablakból. Tetteikért, ha jól belegondolunk, kizárólag a társadalom, a *milió* felelős: neveljük át tehát ezt az egészséges lumpenproletár anyagot, zárkóztassuk föl szocialista rendszerünkhöz, az öntudatos élethez. Így születtek az első kommunák és kolóniák, ahogy volt alkalmunk látni filmvásznon is („Vissza az életbe”). Csak ott a bökkenő, hogy ezek a fiatalok csak tévelygő bárányok, még nem *szervezett tolvajok*, még nem értek rá elzülleni, ezért az sem bizonyít semmit, ha sikerült is átnevelni őket.

De ha ma, negyven év távlatából nézünk vissza, nem olyan könnyű eldönteni, ki kit nevelt át. A cseka a tolvajt vagy a tolvaj a csekát? A cseka-hitre tért tolvaj már nem igazi tolvaj, csak szuka, a tolvajok megkéselik az ilyet. Azokat a csekistákat pedig, akik magukévá tették a tolvaj-pszichológiát: a 30-40-es évek ügybuzgó nyomozóit s belevaló lágerparancsnokait megbecsülték s előléptették.

A tolvaj-pszichológia pedig roppant egyszerű, könnyen elsajátítható:

1. Élni, élvezni akarok, mindenki más le van...
2. Mindig az erősebbnek van igaza.
3. Nem téged...-gatnak, ne ficánkolj ! (Azaz ne lépj föl mások védelmére, akiket...-gatnak. Várd meg, míg rád kerül a sor.)

Készítsd ki egyesével meghunyászkodó ellenségeidet! Valahonnan ismerősnek tűnik ez a tanács. Hitler járt el így. S persze: Sztálin.

Az a Sejnyin telebeszélte a fejünket a tolvajok „sajátos törvényeiről”, a tolvajok „becsületfogalmáról”! Aki őt olvassa, csupa Don Quijoténak, igaz hazafinak képzeli a tolvajokat. De csak hozzon össze rossz sorsod egy ilyen pofával a cellában vagy a rabomobilban...

Elég, elég a hazugságból, bértollnokok! Nem láttatok ti kriminelleket, csak a hajó fedélzetéről, csak a nyomozói íróasztal túlsó felén. Sohasem voltatok nekik kényre-kegyre kiszolgáltatva.

A tolvaj nem Robin Hood! Ha a „rozogákat” lehet csak kifosztani, akkor azokat fosztják ki. Ha egy félig megfagyottról kell lehúzni a kapcát, attól sem riadnak vissza. Nagylelkűségüket jelmondatuk is tanúsítja: „Halj meg te ma, én majd csak holnap!”

De talán valóban jó szovjet hazafiak? Mert az igaz, hogy az államtól nem lopnak. A kiváltságosok dácsáit sem rabolják ki. Világért sem állítanának meg egy hosszú fekete luxuskocsit. Talán mert Kolcsak legyezőjét sejtik benne? Ugyan kérem! Csak mert jól tudják, hogy az ilyen autók s dácsák erős őrizet alatt állnak. A törvény áll őrt az áruházak és a raktárak fölött is. A realista Sztálin rég rájött, hogy a tolvajok átnevelése hangzatos szólam csupán, jobbnak látta inkább irányt szabni a bennük feszülő energiának: a szovjet polgárokra uszítani őket.

Elég egy pillantást vetni az 1947-ig terjedő harmincéves korszak törvényeire. Hivatali, állami, kincstári lopás? Egy láda a raktárból, három szem krumpli a kolhoz földjéről? Tíz év! (1947-től pedig már húsz!) Polgári lopás? Egy lakás kifosztása – teherautóra rakva a család egy életen át gyűjtögetett holmiját? Ha megesett emberölés nélkül, maximum egy év, néha csak hat hónap...

Elnéző törvény tolvajokat tenyészt.

A tanítás, amit a tolvajok a sztálini törvényhozástól kaptak, egyértelmű volt: lopj, de ne tőlem! Ott vannak a magánszemélyek! Hisz a magántulajdon a múlt csökevénye. (Csak a személyi tulajdon a jövő reménye...)

A tolvajok értettek a szóból. Akármilyen vakmerőek is saját meséikben s dalaikban, eszük ágában sincs ott harácsolni, ahol nehéz és veszélyes, ahol a fejük is rámehet. Gyáván és mohón

odacsődülnek, ahová irányították őket: magányos járókelőket vetkőztetnek, őrizetlen lakásokat fosztogatnak.

Ki ne emlékezne arra az örökös veszélyre a húszas, harmincas, negyvenes, ötvenes években, mely az egyszerű honpolgárt környékezte: ne menj ki sötétben! Ne gyere későn haza! Ne hordj órát magadnál! Ne legyen nálad pénz! Ne hagyd üresen a lakást! Tolózár, vasrács, kutya! (Azok a firkászok, akiket nem kopasztottak meg annak idején, ma csak viccelődni tudnak a hű házőrző ebeken...)[209]

Vajon tudják-e a kifosztott állampolgárok, hogy a milícia sokszor még csak hozzá sem fogott a bűnösök kereséséhez, némely ügyről még jegyzőkönyvet sem vett föl, hogy ne rontsa a statisztikát, meg aztán érdemes-e egyáltalán a tolvaj elfogásával vesződni, mikor úgysem rónak ki rá hat hónapnál többet s abból is „leírnak” hármat! S ha elfogják is a banditákat, kétséges, elítélik-e őket egyáltalán. Az ügyészek ugyanis[210] azt a furcsa módszert vezették be a *bűnözés csökkentésére* (amit nem mulasztanak el lelkükre kötni minden értekezleten), hogy egyszerűen eltussolják az ügyeket, különösen ha sok vádlott várható, bűnrészesség címén.

No és magától értetődik, főleg a bűnözök esetében, hogy egészben vagy részben elengedik a büntetést. Akkor aztán lesz hadd-el-hadd azoknak, akik ellenük mertek tanúskodni! Mihelyt kijönnek, az lesz az első dolguk, hogy kést mártsanak a tanúk oldalába.

Ezért ha véletlenül meglátod, hogy bemásznak egy ablakon, fölmetszenek egy zsebet, kibelezik a szomszédod bőröndjét, hunyd be a szemed, folytasd utadat, mintha mit sem láttál volna. Ilyen nevelést kapunk mi a tolvajoktól és a törvénytől.

---

[209] Az ember egyénisége ellen folytatott következetes harc során először egyik barátját vették el tőle: a lovat, traktort ígérve helyette. (Mintha a ló csak igásbarom volna, nem pedig az ember barátja jóban-rosszban, családtag, lelked fele!). Majd az ember másik barátja, a kutya ellen indítottak ádáz hajszát. Regisztráltatták, sintérkézre adták a kutyákat, még gyakrabban, a helyi tanácsok rendeletére, spec. különítményekkel lövették agyon őket. Nem egészségügyi, nem spórolási szempont vezette őket, mélyebb oka van ennek: a kutya nem hallgat rádiót, nem olvas újságot, kibújik az állami ellenőrzés alól. Amellett erős, de ereje nem az állam hanem gazdája védelmét szolgálja, egy *személyt* véd, függetlenül attól, mit határoztak róla a községi tanácsban s milyen ürüggyel jönnek érte éjszaki. Bulgáriában 1960-ban komolyan tanácsolták a lakosságnak hogy tartson disznót, *kutya helyett*! A disznónak nincsenek elvei, mindenkit kiszolgál húsával, akinek csak kése van.

A kutyák üldözése különben sohasem terjedt ki az állami-hasznosságú különítményes- és fegyőr-ebekre.

[210] Például Golusko ügyész, Izvesztyija, 1964. február 27.

Az „Irodalmi Újság” (mely sok mindenhez bátran hozzászól, kivéve az irodalmat), 1955. szeptemberi száma terjedelmes cikkben krokodiluskönnyeket hullat azon, hogy Moszkva egyik utcáján, éjszaka, két család ablaka alatt ricsaj és ordítozás közepett bántalmaztak, agyonvertek egy embert. Mint később kiderült, mind a két család (tipikus, hamisítatlan szovjet családok) fölébredt s az ablakból nézte, mi történik, de nem sietett az áldozat segítségére: az asszonyok nem engedték ki a férjeket. Egy lakótársuk (talán ő is fölébredt? erről nem szól a krónika), 1916 óta párttag, nyugalmazott ezredes önkéntes közvádlónak csapott fel az ügyben (nyilván ette az unalom). Szerkesztőségekben törvényszéken kilincsel, követeli a két család felelősségre vonását „gyilkosságban való *bűnrészesség*” címén. Üti a vasat a cikk írója is: igaz, hogy a bétékában nincs erre cikkely, de szégyen, gyalázat!

Persze hogy szégyen, de kinek a szégyene? Mint „pártos” sajtónkban általában, úgy ebben a cikkben is mindenről van szó, kivéve a lényeget. Vagyis azt, hogy:

1) a Vorosilov-féle amnesztia (1953. március 27.) csupa népszerűség hajhászásból elárasztotta az országot gyilkosokkal, banditákkal és tolvajokkal, akiket nagynehezen sikerült begyűjteni a háború után. (A csirkefogók ajnározása egyenlő a rendes emberek romlásba döntésével.)

2) A Büntetőkönyvben (BTK-1926) van egy szerencsétlen cikkely, a 139-es, „az önvédelem korlátairól”: addig nem szabad kést rántanod, míg az ellenfél kése nincs a torkodon, s csak akkor bökheted oldalba, ha már ő is megbökött. Mert különben téged ítélnek el. (Olyan cikkely pedig, mely a gyöngébbek megtámadóját nyilvánítaná első számú bűnösnek, nincs a mi büntetőkönyvünkben!...) Nem csoda, ha a jogos önvédelem korlátainak áthágásától való félelem.” lehűti, elgyávítja a nemzeti kurázsit. Alexandr Zaharovot, a Vörös Hadsereg tisztjét, verni kezdte egy huligán a klub előtt. Zacharov elővette a zsebkését és leszúrta. Tíz évet kapott, szándékos emberölésért! „Mit kellett volna tennem?” – kérdezte tanácstalanul. Arcisevszkij ügyész így felelt: „El kellett volna futnia!”

Tessék! Ki tenyészti a huligánokat?

3) Az állam a Büntetőkönyvben eltiltja alattvalóit a lő-, szúró- és vágófegyver viselésétől, ám *védelmükről* nem gondoskodik. Az állam kiszolgáltatja alattvalóit a banditáknak, ugyanakkor a sajtóban van képe „társadalmi ellenállásra” felszólítani őket a banditák ellen. Ugyan mivel álljanak ellen? Esernyővel? Sodrófával? Előbb elkapatták a banditákat, majd

toborozni kezdték ellenük a lakosságot – ám az ilyen „polgárőrök”,akik *törvényszabta kereteken kívül ténykednek*, sokszor maguk is banditákká fajulnak. Mennyivel egyszerűbb lett volna mindjárt az elején „betörni őket a törvény vasigájába”! Csakhogy az Egyedül üdvözítő Tan ezt nem engedte meg.

Mi történt volna, ha azok az asszonyok kieresztik a férjüket, s a férfiak, bottal fölfegyverkezve, kifutottak volna? A legvalószínűbb az, hogy a banditák kinyírták volna őket. Esetleg ők nyírták volna ki a banditákat, hogy aztán börtönbe kerüljenek az önvédelem korlátainak túllépése miatt. A nyugalmazott ezredes mindkét esetben kéjes izgalmat érezhetett volna, miközben reggeli sétára vitte a kutyáját.

Amolyan igazi „öntevékenységet”, amilyent például a „Hajnali rakpart” c. francia filmben láthatunk – hogy a munkások a hatóság tudta nélkül maguk tanítják meg kesztyűbe dudálni a banditákat, maguk ülnek törvényt fölöttük –, az ilyen öntevékenységet önkényességnek nyilvánítanák nálunk, s rövid úton véget vetnének neki. Nemcsak a gondolat, de még egy ilyen film is elképzelhetetlen szovjet földön.

De ez még nem minden. Még valami van, ami segíti hazánkban a tolvajok és banditák tenyészését: *a tájékoztatástól való viszolygás*, közéletünknek ez a rákfenéje. Ugyanakkor, mikor újságaink tele vannak a termelési győzelmek abszolút érdektelen híreivel, még véletlenül sincs bennük egyetlen beszámoló sem a törvényszéki tárgyalásokról s a bűnügyekről. (A Haladó Elmélet szerint ugyanis a bűnözés kizárólag abból a tényből fakad, hogy osztályok léteznek. Mivel azonban nálunk nincsenek osztályok, azért bűntények sincsenek, ergo írni sem lehet róluk a sajtóban. Csak nem fogunk adatokat szolgáltatni az amerikai lapoknak, hogy nálunk sem jobb a helyzet a bűnözés terén? !) Ha Nyugaton gyilkosság történik, teleragasztják a gyilkos képével a házfalakat, a bárpultokat, a villamosok ablakait, a bűnös üldözött vadnak érezheti magát. De ha nálunk követ el valaki égbekiáltó gaztettet, a sajtó nagyokat hallgat, fényképről szó sincs, a gyilkos odébbáll vagy száz kilométerrel egy másik tartományba s a világon senki sem háborgatja. A belügyminisztert sem interpellálják a parlamentben, hogy miért nincs meg még a gyilkos, hisz nem is tud a dologról más, legfeljebb egy kisváros lakossága. Ha megtalálják, jó, ha nem, úgy is jó. A gyilkos nem határsértő, nem olyan veszélyes (az államra), hogy érdemes volna országos körözést kiadni ellene.

Úgy vagyunk a bűnözéssel, mint a maláriával: egyszer közölték egy riportban, hogy már nem fordul elő, azóta nem szabad gyógyítani, de még konstatálni sem szabad.

Persze, azért az ügyet jó lezárni, erre törekszik mind a rendőrség, mind a bíróság, de ez is olyan formasággá fajult, mely megint csak az igazi gyilkosoknak s banditáknak kedvez. A kideríthetetlen bűntényeket ugyanis egyszerűen az első horogra került kisbűnös nyakába varrják. különösen ha egy bűncselekményt már sikerült rábizonyítani, ilyenkor ráaggatnak még néhányat. Gondoljunk csak Pjotr Kizilov esetére[211], akit minden evidencia nélkül két ízben is halálra ítéltek, olyan gyilkosságért, melyet NEM ő követett el. Vagy Alexejencev ügyére[212], mely hasonló az előbbihez. Ha Kizilov védőjének, Popov ügyvédnek a levele nem az *Izvesztyijá*ban jelenik meg, hanem a *Times*ban, a királyi törvényszék leváltása és kormányválság lett volna a következmény. Nálunk azonban négy hónapos késéssel összeült a területi pártbizottság (miért éppen a pártbizottság? Talán neki van alárendelve a törvényszék?), és hivatkozva a vizsgálóbíró „fiatal korára és tapasztalatlanságára" (miért bíznak akkor embersorsokat az ilyenekre?) valamint hogy „részt vett a honvédő háborúban" (*nekünk* ezt bezzeg nem számították be annak idején!) – egyeseket feddésben részesítettek, káderlapjukra is rávezették, másokat megfenyegettek az ujjukkal, Jakovenkónak pedig, a főfő hóhérnak, *kínvallatás* alkalmazásáért (ez már a XX. kongresszus után történt!) további fél év múlva három évet adtak a látszat kedvéért, de minthogy ő *a mi emberünk*, s felsőbb utasítás szerint járt el, parancsot teljesített, joggal kételkedhetünk abban, hogy kitöltötte-e azt a büntetést. Ugyan mire jó az a nagy szigorúság?... Ellenben annak a Popov ügyvédnek jó lesz a körmére nézni s kiutálni őt Belgorodból, hadd tanulja meg az országos érvényű tolvaj-elvet: ne ficánkolj, míg nem téged ...-gatnak!

Százszor is megbánja, aki nálunk ki mer állni az igazságért! Így lesz a mi fenyítő-rendszerünk a tolvajvilág bátorítója, ezért lepik el egész közéletünket dús tenyészetben, akár a penész, a szabad világot éppúgy, mint a börtönt és a lágert.

Mindig, mindenre találunk jóváhagyást a Magas Ideológiában. Nem holmi léha literátoroktól származik a gondolat, hogy a kriminellek szövetségeseink a kommunizmus

[211] *Izvesztyija*, 1959. dec. 11. és 1960. ápr.
[212] *Izvesztyija*, 1960. jan. 30.

építésében. Le van az fektetve a szovjet javító-munka tankönyveiben (ilyenek is voltak, nyomtatásban!), lágertudományi disszertációkban és cikkekben, de sehol sem olyan kézzelfoghatóan, mint a lágernacsalnyikok nevelésére kiadott utasításokban. Az egész az Egyedül üdvözítő Tan folyománya, mely szerint az egész színpompás emberi világ osztályharccal – s kizárólag azzal – magyarázandó.

Íme a gondolatmenet és magyarázat: a hivatásos bűnözőket semmi esetre sem szabad közös nevezőre hozni kapitalista elemekkel (azaz a mérnökökkel, diákokkal, agronómusokkal, „apácákkal”). Az utóbbiak a proletárdiktatúra esküdt ellenségei, az előbbiek csak (!) politikailag labilis elemek. (Egy hivatásos gyilkos *csak* politikailag labilis elem!) A lumpen egyén nem birtokos, ezért nem keveredhet az osztályellenséggel, annál készségesebben fog csatlakozni a proletariátushoz (azt ugyan várhatjátok!) Ezért nevezték őket hivatalos Gulág-terminológiával *osztályrokonoknak*. (Madarat a tolláról...) Ezért nem szűntek meg hangsúlyozni az utasítások, hogy *bizalmat kell tanúsítani* a megrögzött bűnözőkkel szemben. Ezért tették a Kult. Nev. Osztály egyik fő feladatává megmagyarázni a kriminelleknek, hogy osztályérdekeik tökéletesen egyeznek a dolgozók összességének érdekeivel, szítani bennük a „kulákok és az ellenforradalmárok iránti gyűlöletet és megvetést” (gondoljunk Averbachra: *ők* vettek rá téged a lopásra; magadtól sohasem loptál volna!), kihasználni ezt a gyűlöletet és építeni rá!” (Ugye emlékszünk? Szítsuk az osztályharcot a lágerban!)

G. Minajev, kiszuperált tolvaj[213] így ír hozzám intézett levelében az „Irodalmi Újság” 1962. november 29-i számában: „Arra meg különösen büszke voltam, hogy ha tolvaj vagyok is, nem vagyok hazaáruló. Minden alkalmat megragadtak, hogy megértessék velünk, tolvajokkal, hogy azért mi nem vesztünk el a Haza számára, hogy ha tékozlók is, de fiak vagyunk. Ám a »fasisztáknak« nincs helyük e földön!”

Annak az utasításnak is ideológiai megfontolás az alapja, mely szerint a bűnözők jó tulajdonságait kell tekintetbe venni s azokra kell építeni. Romantikus hajlamúak? „Burkoljuk hát a lágervezetőség parancsait a romantika dicsfényébe!” Szeretik hősnek képzelni magukat? Részeltessük őket a munka heroizmusában (ha kell nekik...)! A kockázat az életelemük? – Éljék ki hazárdjátékős ösztöneiket a munkaversenyben! (Ismerve a lágert is, a tolvajokat is, nehezen szabadulhatunk attól a gyanútól, hogy a föntieket

[213] Egy tolvaj kiszuperálása a tolvajvilág jóváhagyásával történik: az illető kiválik a tolvajok közül és átmegy a fräjerok világába.

gyöngeelméjűek írták.) Nagy bennük a hiúság és a becsvágy? Dicséretekkel, kitüntetésekkel tápláljuk becsvágyukat! Emeljük ki őket vezetői feladatokra! Elsősorban a *pahánokat*, akiknek amúgy is szerzett tekintélyük van a tolvajok világában; hasznosítsuk ezt most a láger érdekében!) (Szóról-szóra így olvasható Averbachnál: a *pachánok* tekintélye!)

Ebből a tetszetős elméletből, mihelyt a láger talajára ereszkedett, az lett, hogy Arhipelág szigetein a válogatott cégéres gazemberek kerültek uralomra, s olyan hatalomra tettek szert a lágerpontokon, lágerrészlegeken, az ország egész lakossága, parasztok, kispolgárok és értelmiségiek fölött, mint még soha a történelem folyamán, a világ egyetlen országában sem. Ilyem hatalomról *odakint* még csak nem is álmodhattak: hisz egész rabszolgasereget bocsátottak rendelkezésükre: minden fogolytársukat. Hol az a bandita, aki visszautasít egy ilyen ajánlatot? A pahánok, a gengszterkirályok a szó szoros értelmében uralmuk alatt tartották a lágert, külön fülkékben vagy szobákban laktak soronlévő feleségükkel, ha pedig úgy tetszett, a legjobb „bőröket” választhatták ki alattvalóik népes állományából, értelmiségi, „politikai” nőkkel, gyöngehúsú diáklányokkal téve változatossá étlapjukat. Csavdanov a NorilLag-nál tanúja volt, hogyan kedveskedett egy lumpen lotyó tolvaj férjurának: „Mit szólnál egy tizenhatéves kolhozbabához? Nem akarod megkóstolni?” Egy kis parasztlányról volt szó, akit egy kiló kukorica miatt Szibériába küldlek. A kislány ellenkezni próbált, de a cemende nem sokat teketóriázott: „Beléd vágom ezt a kést! Én talán rosszabb vagyok nálad? Én is lefekszem vele!” Csicskásaik, a köznépből szedett lakájaik voltak, akik kihordták a serblit utánuk. Külön főztek nekik abból a kevés húsból és jó zsírból, amit a raktár kiutalt a közös konyhára. A másodrangú tolvajokból kerültek ki a csoportfőnökök, a munkaügyisek, az anyagbeszerzők és a botosispánok. Ez utóbbiak reggelenként kettesével odaálltak a barakkok ajtajához, bottal a kezükben, s bekiabáltak: „Kifelé! De az utolsó ki se jöjjön!” Az apróbb tolvajok feladata volt a munkamegtagadók verése, azokat agyabugyálták, akik már nem bírtak kivánszorogni a munkára. (A Tajmir-félsziget parancsnoka csézával szokott érkezni a sorakozóra, szörnyen élvezte, hogy verik a tolvajok az 58-asokat.) Végül az olyan tolvajok, akik értettek a „csicsergéshez”, megmosták a nyakukat és fölcsaptak *nevelőknek*. A szónoki emelvényre is fölléptek, erkölcsös életre buzdították az ötvennyolcasokat, közben pedig lopott holmiból éltek, majd büntetés-elengedéssel szabadultak. A Fehér-tenger Csatornánál egy ilyen seggfej, egy osztályrokon nevelő, még ha

fogalma sem volt is a munka menetéről, semmissé tehette egy osztályidegen munkavezető szakmai rendelkezéseit.

Ez már nemcsak az elmélet gyakorlati megvalósítása volt, hanem egyben a harmonikus mindennapi élet előfeltétele is. Ezzel volt biztosítva a bűnözők jó közérzete. Ezzel volt biztosítva a vezetőség nyugalma: sem a kezüket nem koptatták fölöslegesen (a veréssel) sem a torkukat, nem kellett mindennek személyesen utánajárniuk, sokan még csak be sem tették a lábukat a zónába. Így valósult meg a represszió a lehető leghatásosabban: a tolvajok sokkal szemtelenebbül s kegyetlenebbül hajtották végre, ők nem féltek a törvényes következményektől, a felelősségre vonástól.

De még ahol nem adták a hatalmat a tolvajok kezébe, ott is jócskán elkényeztették őket, ugyanarra az osztályelméletre hivatkozva. A legnagyobb áldozat, amit egyáltalán el lehetett várni tőlük, az volt, hogy méltóztattak kifáradni a munkahelyre. De ott már aztán kedvükre heverészhettek, fújhatták a füstöt, mesélhettek fantasztikus kalandjaikról, szökéseikről, hőstetteikről, nyáron a hasukat süttethették a nappal, télen a tábortűznél melegedhettek. Mert az ő tüzüket sohasem rugdalta szét a konvoj csizmája, mint az ötvennyolcasokét. *Kubikokat* pedig (fából, földből, szénből) majd elszámolnak nekik az 58-asok teljesítményéből![214] Továbbá előszeretettel vitték a tolvajokat élmunkás-kongresszusokra s egyéb összejövetelekre, melyeket elsősorban a bűnözők számára rendeztek (DmitLag, Fehér-tenger Csatorna).

Nézzék, kérem, ezt a tolvaj-dámát, Beregovajának hívják (lásd 48. kép), a Volga-csatorna dicső krónikájába is belekerült a neve. Valóságos istencsapása volt ez a hölgy, a fogházak is rettegtek tőle, viselt dolgairól a rendőrség minden osztálya tudna mesélni. Ha kegyeskedett is valamit dolgozni hébe-hóba, a

[214] Az idegen kubikokkal való ékeskedés szokását szabadulása után is meg szokta tartani a tolvaj, bár ez ellentétben látszik lenni a tétellel, hagy ő immár belenőtt a szocializmusba. Egy Krohaljov nevű tolvaj 1951-ben szabadult Ojmjakon lágerból (UsztyNyerLag) s ottmaradt ugyanabban a bányában vájárnak. Bár a kezébe se vette a kalapácsot, a bányamester mindig rekordteljesítményt számolt el neki a foglyok rovására. Krohaljav nyolc-kilencezer rubelt keresett, ebből egy ezrest a foglyokra fordított: hozatott nekik egy kis *zabát*. Mindenki boldog volt és befogta a száját. Csak egy Miljucsihin nevű fogoly-brigádvezető próbált szakítani ezzel a renddel 1953-ban, de a szabad tolvajok kikészítették, majd lopással vádolták. A bíróság el is ítélte: kapott egy új húszast.

Félreértés ne essék, nem akarom ezzel cáfolni alt a marxi tételt, hogy a lumpenproletár nem birtokos. Persze hagy nem az. Krohaljov nem épített családi házat abból a nyolcezerből, rövid úton nyakára hágott: elkártyázta, elitta, nőkre költötte.

végén összetörte, amit csinált. 1933-ban érkezett meg DmitLag-ba egy csokorra való ítélettel. Ezzel kezdődik legendája. Ahogy a tolvajbarakkba, az „Indiába” lépett, legnagyobb ámulatára (ez az ámulat az egyetlen hihető az egész történetben) senkit sem hallott káromkodni, senkit sem látott kártyázni. Azt a felvilágosítást kapta, hogy az itt lévő tolvajokat kizárólag a munka érdekli. Mire ő *haladéktalanul* ásót és talicskát ragadott s kubikolni kezdett, méghozzá kiválóan dolgozott (értsd: javára írták mások kubikjait, csak rá kell nézni az arcára!) A legenda ezután valóságízűbb lesz: októberben (a hidegek beálltával) orvoshoz ment, s bár semmi panasza sem volt, néhány pihenőnapot kért (késsel a ruhaujjában?). Az orvos a legnagyobb készséggel (hogyne, hisz annyi lehetősége van!) hozzájárult. A munkaügyis aztán, Beregovaja régi barátnője, Poljakova, kérés nélkül is megtoldotta további két héttel a betegszabadságot, mindig bejegyezve, hogy kivonult (szóval megint csak a gürizőktől gombolták le a kubikokat). Közben Beregovaja, hogy ilyen közelről volt alkalma látni a munkaügyis irigylésre méltó helyzetét, elhatározta, hogy maga is fölcsap szukának, együttműködőnek. Mikor aztán egy szép napon Poljakova azzal ébresztette, hogy most már ki kéne vonulni munkára, Beregovaja a szemébe mondta, hogy, addig pedig nem megy ki földet túrni, míg le nem leplezi Poljakova manipulációit a kiírások, elszámolások és az élelmezés körül (nem gyötörte valami fene nagy háládatosság!). Kihallgatást kért a különítményestől (a tolvajok nem félnek a politikai tiszttől, sem újabb büntetéstől, de csak próbálná megtagadni a kivonulást egy káer-nő!). Az eredmény az lett, hogy brigadérosnak nevezték ki egy rosszul teljesítő férfi-brigádhoz (ugyancsak készíthette az öklét, hagy kiverje azoknak a rozogáknak a fogait!), aztán munkaügyisnek Poljakova helyére, aztán nevelőnek egy női barakkba (egy ilyet: mocskos szájú, enyveskezű blattverőt!), végül pedig egy építő rohamosztag parancsnokának (ekkor tehát már mérnököket is egzecíroztatott!). S ez a tenyérbemászó képű szuka ott díszelgett DmitLag minden dicsőségtábláján, bőrruhában, ki tudja, kitől zabrált tábori táskával, lapát tenyereivel és szúrós boszorka-szemével. Igazán méltó Averbach dicséretére!

<48. Beregovaja>

Ilyen sima a tolvajok pályája a lágerban: egy kis lárma maguk körül, egy kis árulás – s máris ott vannak, ahol csak ütni-rúgni kell. Mondhatná valaki, hogy csak a szukák vállalnak tisztséget, a „becsületes tolvajok” az alvilág törvényeihez tartják magukat. De én akárhogy erőltettem a szememet, nem fedeztem

föl sok különbséget a kétféle jómadár közt. Tolvajok verték ki piszkavassal az észtek aranyfogait. Tolvajok fojtották latrinába a litvánokat (KraszLag, 1941), mert nem adták nekik hazai csomagjaikat. A tolvajok még halálraítéltek kifosztásától sem riadtak vissza. Szemrebbenés nélkül eltették láb alól valamelyik cellatársukat, csak hogy új vizsgálat s tárgyalás ürügyén áttelelhessenek régi helyükön, vagy hogy elküldjék őket egy nemszeretem lágerből. Olyan apróságokat, mint valakiről fagyos télben ruhát-cipőt lehúzni, még meg sem említünk. Vagy azt, hogy elszedik a kenyeret, a cukrot fogolytársaiktól.

Nem, tolvajoktól jót ne várj! Kutyából nem lesz szalonna.

A GULag teoretikusai fölháborodva konstatálták, hogy a kulákok (a lágerban) még csak emberszámba sem veszik a tolvajokat (ezzel bizonyítják be, micsoda elvetemültek – így az okosok.)

De hogy vegyed őket emberszámba, mikor kitépik a szívedet, kiszopják a velődet? Egész ún. romantikus szabadosságuk nem egyéb, mint a vérszopók féktelensége.[215]

⁂

De elég ebből. Szóljunk most már néhány szót a tolvajok védelmében is. Tény, hogy nekik saját „íratlan törvényeik" vannak, saját „becsületfogalmuk" van. De nem ám abban az értelemben, ahogy bürokratáink és irodalmáraink szerették beállítani, hogy „jó szovjetpolgárok", hanem abban, hogy ők ízig-vérig materialisták, született kalózok. Hiába udvarolt nekik a proletárdiktatúra, ők egy pillanatra sem adták be a derekukat.

Ez a fajta kizárólag azért született e világra, hogy ÉLJEN! S minthogy életükből majdnem ugyanannyit töltöttek börtönben, mint amennyit szabadlábon, a börtönben is tépni akarják az élet virágait. Mit nekik, hogy a börtönnek egész más rendeltetése

[215] A műveltek köréhez tartozók, föltéve, hagy maguk sohasem estek áldozatul garázda tolvajoknak, azzal utasítják vissza a tolvajvilág ilyen kíméletlen kritikáját, hagy aki ennyire gyűlöli a tolvajokat, abban bizonyára a tulajdon túlságos szeretete dolgozik. Nem vonom vissza, amit mondtam: vérszopók ők, szívedet marcangolják. Gátlástalanul sárba rántanak mindent, ami szent nekünk, ami embernek tart meg bennünket. – Dehát semmi remény a megváltozásukra? Valóban született gonosztevők lennének? Hol van lelkükben a jó csírái? – Nem tudom. Bizonyára az *alvilág törvénye* fojtotta el őket mely rajtuk kívül senkit sem tart embernek. Föntebb szó volt már a *gonoszság küszöbéről*. Úgy látszik, az alvilág törvényétől megfertőzött tolvaj túllépi ezt az erkölcsi küszöböt. – Fölmerül egy másik ellenvetés is: ott a lágerban a tolvajvilág selejtjével volt dolgotok, az igazi „nagy tolvajokat", az alvilág fejedelmeit, egy szálig agyonlőtték 1957-ben. Elismerem: nem láttam a húszas évek tolvajait. De hiába erőltetem a fantáziámat, valahogy őket sem tudom erkölcsi személyiségeknek képzelni.

van, s hogy szenvedő rabtársak veszik körül őket? Ők betörhetetlenek s élvezik betörhetetlenségük gyümölcseit – miért fájjon a fejük azok miatt, akik igába hajtják a nyakukat és rabszolgaként halnak meg? Táplálékra van szükségük, tehát minden ehetőt, minden jobb falatot, amihez csak hozzáférnek, maguknak kaparintanak meg. Ital kell nekik, tehát lehúzzák a gúnyát a társaikról s eladják a konvojnak vodkáért. Puha ágy kell nekik – s összeférhetőnek tartják férfias allűrjeikkel, hogy párnát, paplant, sőt dunyhát kerítsenek (már csak azért is, mert abba olyan jól el lehet dugni a kést). Szeretik a jó meleg napocskát, s ha már a Fekete-tengerre nincs módjukban leutazni, az épülő ház tetején, a kőfejtőben, a tárna lejáratánál napoznak (a föld alá csak menjen az, akinek nincs esze). Pompásan fejlett izmaik, dagadó „békáik" vannak, bronzos bőrük tele van tetoválva, ez tökéletesen kielégíti művészi, erotikus, sőt morális igényeiket. Nézegetik egymás mellén, hasán, hátán a hatalmas sasokat; melyek vagy kőszálon gubbasztanak vagy a légben lebegnek, mellettük a nap. szerteágazó sugárnyalábbal, amott közösülő párok, külön is kinagyítva a kéj szervei, majd minden indokolás nélkül egy Lenin vagy Sztálin valahol a szívük táján, esetleg mindkettő (de ennek nem kell nagyobb jelentőséget tulajdonítani, mint a nyakukban viselt keresztnek). Némelykor körberöhögnek egy tetovált alfelet, melyen egy imposztor fűtőlegény egyenesen a lyukba hányja a szenet, vagy egy onanizáló majmot, máskor hangosan olvassák egymásnak a jól ismert, de minden-alkalommal az újság ingerével ható feliratokat: „Minden kurvát szájba..." (ami legalább olyan diadalmasan hangzik, mint az, hogy „én vagyok Napóleon!") Vagy egy tolvajrüfke hasán: „Megdöglök a kemény ...rt!" Máskor valami szerény, köznapi morál egy olyan kézre tetoválva, mely kést mártott már jónéhány ember bordái közé: „Gondolj jó anyád szavára!" Esetleg: „Anyám csókját nem feledhetem." (A tolvajvilágban nagy az anyakultusz, de merő külsőség: nemigen követik az anyai intelmeket.)

Hogy gazdagabb tartalommal töltsék ki ezt a múló létet, gyakran szednek kábítószereket. A hasishoz férnek hozzá legkönnyebben (kenderből vonják ki), cigarettába sodorva szívják ezt a *palántát*. Nagy háládatosságukban még dalt is költöttek róla:

> „Ó plánta, palánta, isteni saláta,
> A szegény zsebesnek hűséges barátja."

Tény, hogy nem ismerik el a magántulajdon létjogosultságát e földtekén, s e tekintetben szemben állnak mind a burzsujokkal, mind az autós, dácsás kommunistákkal. Ami csak útjukba esik,

mindent magukénak tekintenek s el is tulajdonítják, hacsak nem túlságosan veszélyes: Akkor is hozzányúlnak az idegen tulajdonhoz, ha mindennek bőviben vannak, mert a lopott falatnak még az íze is más. A zabrált öltönyt hordják, míg új, míg rá nem unnak, aztán elkártyázzák. Nagyon le tudja kötni őket az éjszakáról éjszakára megújuló szenvedélyes kártyacsata, ebben messze túltesznek a múlt századok orosz nemességén. Néha „szemre” megy a játék (olyankor ott helyben kikaparják a vesztes szemét), van úgy, hogy önmagát teszi föl a kártyás, s ha veszít, mindenféle ocsmányságot tehetnek vele. Ha már nincs mit elkártyázni, *hippist* tartanak a bárka rakterében vagy a barakkban, s amennyiben sikerül még összegereblyézni egyet-mást a frájeroktól, mehet tovább a játék.

A munkát nem szeretik, de miért is szeretnék, ha anélkül is van ételük, italuk, ruhájuk? Persze ez zavarja jóviszonyukat a munkásosztályhoz (de vajon a munkásosztály annyira lelkesedik a munkáért? Nemcsak azért gürizik azért a nyomorult bérért, mert nem tudja más módon megszerezni?). Nemcsak a „munkaverseny hazárdjátéka” nem vonzza őket, hanem kifejezetten undorodnak a melótól, s undoruknak drámai erővel tudnak kifejezést adni. Például ha mezőgazdasági közmunkára osztják be őket s szagosbükkönyt kell asztagokba gyűjteniük valahol távol a zónától, minden további nélkül leülnek pihenni egyet, a villákból s gereblyékből pedig máglyát raknak, úgy melegszenek. (Szegény osztályidegen csoportfőnök! Mit kezdjen velük most?)

Arra is hiába próbálták rávenni őket, hogy a hazáért harcoljanak: az ő hazájuk a nagyvilág! A besorozott tolvajok így nótáztak a katonavonatokban, ütemre ringatózva: „Mi igaz ügyünkért – a mi gaz ügyünkért – meg kell döglenünk, sej – meg kell döglenünk!” A frontra érve siettek lopni valamit, hogy letartóztassák s gyorspostával hazaküldjék őket meghitt börtöneikbe. Még a trockisták is, már akik még éltek közülük, jelentkeztek a frontra a lágerokból, de a tolvajok nem siették el a dolgot. Csak amikor már hadaink elárasztották Európát, s tágulni kezdtek orrlukaik a préda szagára, akkor vették föl a mundért s indultak zabrálni a fősereg nyomában (viccesen „Ötödik Ukrán Front”-nak nevezték ezt a hadműveletet).

Ami azt illeti, elvhűségben messze fölülmúlják az ötvennyolcasokat. Ezek a leffentyűs-csizmás Zsenka Zsogolok és Vaszka Kiskenyák, akik hanyag eleganciával vetették oda a szájuk szögletéből, hogy „tolvaj”,~ mintha azt mondták volna, hogy „szent” – soha segédkezet nem nyújtottak volna a *börtön fönntartására*, nem voltak hajlandók cölöpöket verni,

szegesdrótot húzni, árkot ásni az előzónában, kijavítani az őrbódét, lámpákat fölszerelni a lágerövezetben. Ebben van karakánság, betyárbecsület! A börtön merénylet az ő szabadságuk ellen, ők tehát nem dolgozhatnak a börtön javára! (Egyébként e vonakodásukkal ők nem reszkírozzák az 58-as cikkelyt – ám a boldogtalan „nép ellenségére” rögtön rásütik az ellenforradalmi szabotázst. A tolvajt éppen büntetlensége teszi vakmerővé, de akit egyszer megtépázott a medve, az a tuskótól is fél.)

Egy tolvaj, újsággal a kezében – elképzelhetetlen látvány. Meg vannak ugyanis győződve arról, hogy a politika üres szócséplés, aminek semmi köze a való élethez, Könyvet is alig olvasnak. Annál jobban kedvelik a szóbeli irodalmat, s azt a mesemondót, aki hosszú lére eresztett históriákkal traktálja őket a takarodó után, megbecsülik, jóltartják a zsákmányból, mint általában dalnokaikat s regöseiket a primitív népek. Ezek a históriák színpompás, bár meglehetősen egy kaptafára készült keverékei a felső tízezer életéből (alább nem adják)! higított szirupnak – őrgróf, herceg, márki s egyéb hangzatos címek tűzijátékával – és saját, jassz nyelven előadott, tolvaj-kalandjaiknak, melyek tele vannak kérkedéssel, a fényűző életről alkotott sajátságosan primitív fogalmakkal, s melyekben végül is győz a nép hőse: övé lesz a grófnő s vele együtt az egyiptomi cigarettával, aranyórával s lakkcipővel jellemezhető boldogság.

Nyikolaj Pogogyin állami kiküldetéssel érkezett a Fehér-tenger Csatornához, s bizonyára nem csekély összegeknek hágott a nyakára – mégsem tudott meg semmi lényegeset a tolvajvilágról, amit pedig föltálal róluk, az merő halandzsa. Minthogy azonban negyven esztendő szovjet irodalmából kizárólag az ő darabjai és az azokból gyártott filmek foglalkoznak a lágerokkal, kénytelenek vagyunk reflektálni mondanivalójukra.

Arra szót sem érdemes vesztegetni, micsoda szánalmas figurák az ő „ellenforradalmár”-mérnökei, akik a nevelők ajkán csüggve igyekeznek elsajátítania helyes élet tudományát. Nézzük inkább á tolvajokat, Pogogyin *arisztokratáit*. Szerzőnk figyelmét még az a legszembetűnőbb tulajdonságuk is elkerülte, hogy *ők az erősebb jogán veszik el, ami kell nekik*, nem nyúlkálnak mások zsebeiben. Kivétel nélkül vacak zsebmetszőknek ábrázolja őket, az unalomig ismétli, tucatszámra lépteti fel őket ugyanabban a darabban. Nem beszélve arról, hogy az ő tolvajai egymást is meglopják, ami képtelen állítás: mindenki tudja, hogy csak a frájeroktól lopnak, s hogy mindent beszolgáltatnak a *pahánnak*: Arra sem jött rá

Pogogyin (vagy nem akart rájönni), hogy a lágermunka tényleges ösztökéi: az éhség, a korbács és a brigádtagok kölcsönös kezessége. Azt sem vette észre, kinek jár a lágerban „elvtárs” s kinek „polgártárs” megszólítás. Csak azt fedezte föl, hogy a tolvajok „osztályrokonok” (de ezt is nyilván a medvezsegorszki Csatorna-Főnökség súgta meg neki, esetleg még Moszkvában maga Gorkij), s nagy pátosszal igyekszik ábrázolni a tolvajok átnevelését. Az eredmény olyan paródia, hogy már nekem is kedvem támad szót emelni a tolvajok védelmében.

Sokkal okosabbak ők annál, amilyennek Pogogyin (és Sejnyin) ábrázolják őket, nem dőlnek be az *átnevelés* olcsó trükkjének, már csak azért sem, mert világnézetük sokkal életközelibb, mint a rabtartóké, sokkal következetesebb s még a csíráját is nélkülözi mindenfajta idealizmusnak. Márpedig éhező embereket rábeszélni akarni, hogy dolgozzanak a fölfordulásig: – ez merő idealizmus. S ha a nacsalnyik polgártárs vagy a moszkvai riporter előtt, vagy azon az együgyű röpgyűlésen könnyes lesz a szemük és remeg a hangjuk, akkor ez nem egyéb számító színészkedésnél, hogy valami kedvezményt kapjanak, esetleg megrövidítsék a büntetésüket, közben azonban jót röhögnek a markukba. A 'tolvajoknak ugyanis van humorérzékük (ami tökéletesen hiányzik a fővárosból kiszálló írókból). Az sem hihető, hogy Mitya *szuka* fegyvertelenül s felügyelő nélkül be meri tenni a lábát a tolvajbarakkba s Kosztya pahán bemászik előle a priccs alá! Még mit nem! Kosztya kést ránt, vagy ha nincs nála, puszta kézzel veti rá magát Mityára, hogy megfojtsa, s egyikük holtan marad a porondon. Lám, Pogogyin ott süti el lapos vicceit, ahol nincs helye a tréfának. Fülsértően hamis Szonya „átnevelődése” is (ugyan miért? mi késztette, hogy megragadja a talicskát?) – s rajta keresztül Kosztyáé. Aztán hogy két tolvaj fölcsap ohránásnak!? (A bűntényesektől kitelik az ilyesmi, a tolvajoktól soha!) Az is képtelen beállítás, hogy a józan, cinikus vagányok brigádok közti munkaversenyt szerveznek (hacsak nem szabad frájerok kicsúfolására). Az meg egyenesen merénylet a dobhártyánk ellen, hogy a tolvajok állítólag alapszabályokat kérnek kommunájuk részére!

Nagyobb idiótáknak beállítani, szemérmetlenebbül megrágalmazni már nem is lehetne a tolvajokat! Méghogy ők folyamodnak alapszabályokért! Nagyon is jól tudják ők a saját alapszabályaikat: hisz azok szerint élnek az első lopástól az utolsó késszúrásig. Tudják,mikor szabad ütni a földön fekvőt, mikor vethetik rá magukat öten egyre, mikor lephetnek meg

valakit álmában! Sokkal régebbiek az ő *saját kommunájuknak* alapszabályai, mint a Kommunista Kiáltvány!

Az ő kommunájuk, az ő világuk külön világ a mi világunkban, s ama szigorú törvények, amelyekre épülve év századokon át fönnmaradt ez a világ, teljesen függetlenek a mi *fréjer* törvénykönyveinktől, de még a Párt kongresszusaitól is. Törvények szabályozzák náluk a vezetés hierarchiáját is, *pahánjaik* nem választás útján nyernek hatalmat fölöttük s mikor belépnek a cellába vagy a zónába, már a fejükön van a császári korona, mindenki haladéktalanul aláveti magát uralmuknak. A pahánok gyakran kiváló szellemi képességű férfiak, mindenesetre azonban remekül kiismerik magukat saját tolvaj-világnézetükben, amellett jónéhány gyilkosság és rablás van mögöttük. A tolvajoknak saját. törvényszékük is van, mely az ő külön „becsületkódexük"-re és hagyományaikra támaszkodva hozza ítéleteit. Ezek az ítéletek irgalmatlanok s föltétlenül végrehajtatnak, még ha más lágerban tartózkodik is és pillanatnyilag hozzáférhetetlen is az elitélt. (Szokatlan kivégzési módjaik vannak, van úgy, hogy sorban egymás után ráugranak a felső priccsről a földön fekvő áldozatra s bezúzzák a mellkasát.)

Mit jelent csak maga a „fráјer" szó is, mellyel minket jelölnek? Csak ennyit: „közönséges, normális- ember", amilyenek az emberek általában. De éppen ez a közös emberi világ, mindnyájunk világa, annak, erkölcse, életstílusa, az együttélés szabályai – mindez féktelen gyűlölet tárgya szemükben, ezen köszörülik csúfondáros nyelvüket, ez nem fér össze antiszociális, társadalomellenes hajlamaikkal.

Nem, nem az *átnevelés* törte meg végül is a tolvajság gerincét (az csak arra volt jó nekik, hogy mielőbb visszasegítse őket a zsákmányszerzéshez), hanem az, hogy az ötvenes évekre Sztálin sutba vágta az osztályelméletet; fölmondta az osztályrokonságot, s izolátorokba, egyes zárkákba dugta a tolvajokat, sőt néhány börtönt is építtetett külön az ő részükre.

Ezekben az elszigetelt börtönökben; magánzárkákban gyorsan hervadtak, sorvadtak el a tolvajok s nemsokára ki is pusztultak. Mert a parazita önmagában életképtelen. Csak úgy élhet meg, ha ráfonódhat egy másik élőre, elszívhatja annak nedveit.

17.
Az „IFIK”

Bármely oldaláról közelítsük is meg Arhipelágot, nem nyújt szívderítő látványt. Mindenfelől szörnypofával, vicsorgó fogsorral vár bennünket. De talán egy torka sem olyan visszataszító, mint az, amellyel a *kiskorúakat* nyeli el.

Kiskorúak! Immár nem a polgárháború árváiról van szó, akik az utcákon csatangoltak mocskos rongyaikban, lopkodtak s melegedtek a fortyogó kátrányos üstök mellett, akik elválaszthatatlanul hozzátartoztak a húszas évek városképéhez. Ezeket az „ellátatlanokat” nem a szülői házból, hanem az utcáról vitték a fiatalkorú bűnözők kolóniáiba (a Köznevelési Népbiztosság már 1920-ban létesített ilyeneket; érdekes volna tudnunk, mi volt a fiatalkorú bűnözők sorsa a forradalom előtt), majd a fiatalkorúak dologházaiba (ilyenek 1921 és 1930 közt léteztek, vasráccsal, lakattal, felügyelőgárdával, úgyhogy elavult burzsoá terminológiával élve akár börtönöknek is nevezhetnénk őket), aztán „az OGPU munka-kommunáiba” (1924-től). A polgárháború áldozatai ők, akkor jutottak árvaságra, ismertek meg éhséget, anarchiát, szüleik vagy a cseka golyóitól vagy a sok front egyikén estek el. Azidőtájt az állam valóban komoly erőfeszítéseket tett, hogy visszavezesse őket a közösség életébe, kivegye őket az utca és a tolvajok iskolájából. A munka-kommunákban gyári szakmunkás-képzésben részesítették őket, ez nagy áldás volt akkor, a munkanélküliség éveiben, a fiúk zöme örömmel tanult. 1930-tól az Ig.ügyi NB égisze alatt újtípúsú szakmunkásképző iskolák nyíltak a büntetésüket kitöltött fiatalok részére. Napi négy-hat órát dolgoztak, ezért a Szakszervezeti Tanács által megállapított bért kapták, maradék idejüket tanulásra és szórakozásra fordíthatták. Ezen az úton haladva bizonyára jó eredményt lehetett volna elérni.

De honnan vették a fiatalkorú bűnözőket? Az 1926-os BTK 12. cikkelye termelte ki őket; eszerint ugyanis lopás, erőszak, testi sértés és emberölés (no és persze az 58-as alá tartozó politikai bűncselekmények) miatt gyerekek is elítélhetők TIZENKÉT évtől fölfelé. Persze csak mértékkel, nem alkalmazva rájuk a törvény teljes súlyát, mint a felnőttekre. íme, így nyitották meg az első ajtócskát – egyelőre nem széles kaput – amelyen át a majdani „ifik” Arhipelágra jutottak.

Ne szalasszunk el egy érdekes adatot: 1927-ben a 16 és 24 év közti korosztály (a még fiatalabbakat nem is számítják) a

foglyok összlétszámának 48 százalékát tette ki.[216] Ez azt jelenti, hogy 1927-ben Arhipelág össznépességének csaknem a fele abból a fiatalságból verbuválódott, amely hat és tizennégy között volt az Októberi Forradalom idején. A győztes forradalom tizedik évfordulója tehát börtönben találja ezeket a kisfiúkat és kislányokat, méghozzá soraikból kerül ki az elzártak fele! Ez a tény kissé rossz fényt vet harcunkra, melyet a burzsoá tudatnak a letűnt társadalomtól ránk hagyott csökevényei ellen folytatunk, de a számokkal nem lehet vitába szállni. A számok pedig azt bizonyítják, hogy Arhipelágot sohasem fenyegette az elöregedés veszélye.

De hogy mennyire fiatal, az főleg 1935-ben lett nyilvánvaló. Abban az évben ugyanis a Nagy Imposztor újra hozzányúlt a Történelem képlékeny anyagához és benne hagyta ujjlenyomatát. Egyéb gaztetteinek, Leningrád megtizedelésének, saját pártja szétrobbantásának szünetében arra is ráért, hogy a gyerekekre gondoljon, a gyerekekre, akiket annyira szeretett s akikkel oly szívesen fényképeztette le magát, mint Legjobb Barátjuk. Nem látva egyéb módot, hogy végre móresra tanítsa azokat a pernahajderokat, azokat a cselédfattyakat, akik egyre sűrűbb tömegekben lepik el az országot, egyre arcátlanabbul sértik meg a szocialista törvényességet, úgy találta jónak, hogy ezentúl a tizenkét éven fölüli gyerekekre TELJES SZIGORRAL sújtson le a törvény (szeretett leánya éppen tizenkét éves volt akkor, „közelről ismerhette hát ezt az évjáratot). A Közp. VB és a Minisztertanács tehát 1935. április 7-én elrendelte „a megtorlás teljes skálájának” (vagyis többek között a halálbüntetésnek) alkalmazását a fiatalkorúakra is.

Akkor még nem voltunk úgy kiokosítva, hogy a rendeletek szövegére is figyeltünk volna, annyira ráfeledkeztünk Sztálin képmására, karján egy feketehajú kislánnyal... Még kevésbé olvasták a rendeleteket maguk a tizenkétéves kölykök, pedig ettől kezdve szériában jelentek meg. Például az 1940. december 10-i rendelet szerint a tizenkét éven felüliek törvény elé állíttatnak „különféle tárgyaknak a vasúti sínre helyezése miatt” (no persze, hisz ez hozzátartozik a fiatalkorú diverzánsok kiképzéséhez). Vagy az 1941. május 31-i rendelet szerint a 12. tc. alá nem eső minden egyéb bűncselekmény miatt is törvény előtt tartozik felelni minden állampolgár, aki 14. életévét betöltötte.

Közbejött egy kis bosszúság: kitört a Honvédő Háború. De a Törvény nem hagyja magát zavartatni. S négy nappal Sztálin

[216] A börtönöktől... c. gyűjtemény, 333. l.

pánikszerű szónoklata után, 1941. július 7-én, míg a német tankok Leningrád, Szmolenszk és Kijev felé dübörögtek, még egy rendeletet bocsátott ki a Legfelsőbb Tanács Elnöksége. Nehéz ma döntenünk, mit tartsunk érdekesebbnek ebben a rendeletben: a rendszer megingathatatlan bürokratizmusát-e, hogy ily nagyhorderejű kérdésekről határozott ama meleg napokban, vagy a rendelet tartalmát. Arról van szó ugyanis, hogy a Szovjetunió ügyésze (Visinszkij?) panaszt emelt a Legfelsőbb Tanácsnál a Legfelsőbb Törvényszék ellen (eszerint Őfelsége is foglalkozott az üggyel), miszerint a bírák helytelenül alkalmazzák az 1935-ös rendeletet, mert csak akkor ítélik el a kölyköket, ha *megfontolt* bűncselekményt követtek el. Ám ez olyan lazaság, hogy lehetetlen tűrni! – Az Elnökség a fegyverek ropogása közepett is hivatása magaslatán állva tisztázza a félreértést: a törvény ilyetén értelmezésére nem ad jogot a törvény szövege, s az efféle korlátozások nem férnek össze a törvény céljaival!... Amiért is az ügyész véleményéhez csatlakozva utasítja a Legfelsőbb Törvényszéket, hogy abban az esetben is a törvény teljes szigorát alkalmazza a gyermekekkel szemben, ha nem megfontolt szándékkal, hanem merő *gondatlanságból* követték el a bűncselekményt.

Ez már valami! Mióta áll a világ, talán soha senki sem jutott ilyen közel a gyermekkérdés radikális megoldásához. Tizenkétévestől fölfelé, gondatlanságért – a törvény teljes szigora, föl egészen a golyóig![217] Ezzel aztán minden lyukat betömtünk a falánk kisegerek elől! Végre !hathatós védelemben részesülnek a kolhoz kalászai! Csűrjeink megtelnek, életünk fölvirágzik, az eredeti bűnben fogant új nemzedék pedig rálép a javulás végeláthatatlan útjára.

S ama „pártos” ügyészek közül egy sem mondott nemet, pedig sokuknak voltak fiatalkorú gyermekeik: habozás nélkül kiállították a letartóztatási parancsot. A „pártos” bírák sem haboztak: szemrebbenés nélkül ítélték három, öt, nyolc, tíz évi lágerfogságra a kiskorúakat.

S kalásztépésért egy nappal sem adtak kevesebbet az ilyen lurkóknak nyolc évnél!

Egy zseb krumpliért pedig – ugyan mennyi krumpli fér egy kölyök nadrágzsebébe? – ugyancsak nyolc év járt.

---

[217] 1972 márciusában egész Anglia megrendült arra a hírre, hagy Törökországban hat évre ítéltek egy tizennégyével angol csemetét, mivel nagy tételekben kábítószerrel kereskedett – mégiscsak hallatlan! De hol volt az önök baloldali vezéreinek a szíve és a szeme, amikor arról olvastak, miféle rendeleteket hozott Sztálin a fiatalkorúakkal szemben? (Jegyzet 1972-ből.)

Az uborkát olcsóbban mérték: Szása Blohin „csak” öt évet kapott azért a tizenegynéhány uborkáért, amit a kolhoz kertjéből lopott.

Egy éhes kislány, név szerint Lida, 14 éves (Kusztanaj-terület, Csingirlausz, járási székhely) az út porából felmerte a teherautóról lecsurgó gabonát (ami úgyis veszendőbe ment volna). Neki „csak” három évet adtak: figyelembe vették mint enyhítő körülményt, hogy nem a mezőn vagy a magtárban dézsmálta a szocialista tulajdont. Lehet, hogy a Legfelsőbb Törvényszék éppen abban az évben (1948-ban) kiadott utasítása is elnézésre hangolta a bírákat: eszerint ugyanis gyerekes csíny-jellegű lopásért (például néhány almaért a kertből) nem kell bíróság elé állítani. Az analógiából a bíró azt szűrte le, hogy engedhet egy kissé a szigorból. (Mi pedig azt az adatot szűrjük le magunknak, hogy 1935 és 1948 között almalopásért is bírói ítélet járt.)

Hát még hányat ítéltek el, mert megszökött a szakiskoláról! (Igaz, hogy csak hat hónapra ítélték el őket. A lágerban tréfásan hullajelölteknek hívták az ilyeneket. Tréfa vagy nem tréfa, egy távolkeleti lágerban ugyancsak elbántak velük: kimerették velük a latrinát. Egy óriási kétkerekű kordéba fogták őket, erre volt szerelve az óriási tartály, színültig megtöltve bűzlő rondasággal. A „lovakon” kívül a többiek két oldalról s hátulról tolták a szekeret (minden zökkenőnél loccsant rájuk a hordó tartalmából). Seviot-öltönyű pirospozsgás *szukák* vesszőzték őket és jókat röhögtek rajtuk. – Egy másik kontingenst 1949-ben hajón szállítottak Vlagyivosztokból Szahalinra, az úton a szukák késsel kényszerítenék őket, hogy fajtalankodjanak velük. – Ebből látható, hogy néha hat hónap sem kevés.)

A börtönben pedig a felnőttekkel rakták közös cellába a tizenkét éveseket. Attól fogva ők is felnőtteknek, Arhipelág teljes jogú polgárainak számítottak. Büntetésük semmivel sem volt enyhébb, bizony, egész gyermekkoruk ráment, a kenyérből s a balándából sem kaptak többet, ugyanolyan priccseken háltak. Csoda-e, hogy idővel devalválódott a kommunista átnevelés korában divatozó „fiatalkorú” megnevezés, homályossá s értelmetlenné vált, ezért maga Gulág helyettesítette a jól hangzó, hetyke „ifi” szóval, s hamarosan maguk is átveszik, büszke akasztófahumorral használják új nevüket. Attól még messze voltak, hogy az állam polgárai lehessenek, ám Arhipelágnak máris polgárai voltak.

Idő előtti, furcsa nagykorúsítás volt az övék: a börtön küszöbét kellett átlépniük érte.

Ezzel olyan regula szakadt tizenkét-tizennégy éves fejükre, amelyet meglett családos emberek sem bírtak ki. De mint a fiatal lényekre általában, rájuk sem az a sors várt, hogy összeroppanjanak a rendszer nyomása alatt, hanem hogy alkalmazkodjanak hozzá s belenőjenek. Ahogy gyermekkorban minden különösebb fáradság nélkül el lehet sajátítani új nyelveket, új szokásokat, úgy ezek az ifik is *menet közben*, játszva sajátították el Arhipelág nyelvét, vagyis a tolvajnyelvet és Arhipelág filozófiáját. mely ugyancsak a tolvajoké.

Sikerült kiszűrniük a maguk számára új világuknak legbestiálisabb lényegét, legmérgezőbb váladékát, méghozzá akkora gyakorlottsággal, mintha már csecsemőkorukban ezt a nedűt szívták volna anyatej helyett.

Bámulatos gyorsasággal, nem is hetek, hanem szinte napok alatt beletalálták magukat a láger világába, nem látszottak csodálkozni sem, mintha semmi új sem lett volna számukra ebben a világban, s minden zökkenő nélkül folytatták benne tegnapi szabad életüket.

Mert szabad életükben sem nőttek föl selyemben-bársonyban, hisz nem a hatalom s vagyon birtokosainak gyermekei téptek kalászt, tömték tele zsebeiket krumplival, késtek el a gyárból, szöktek meg a szakiskolából. Az ifik a dolgozók gyerekei, munkásgyerekek. Már odakint rájöttek, hogy életünk alapja nem az igazság. De odakint nem mutatkozott meg minden a maga pőre valóságában, sok mindent leplezett az ügyes tálalás, sok mindennek elvette az élét a jóságos anyai szó. Ám Arhipelágon olyannak ismerték meg a világot ezek a fiatalok, amilyennek a négylábúak látják: a jog egyetlen forrása az erő! Csak a ragadozónak van joga az élethez. Mi felnőttek is így látjuk Arhipelágot, de mi szembe tudjuk állítani vele tapasztalatainkat, világnézetünket, eszményeinket, minden eddigi olvasmányunkat. A gyermek azonban a gyermekre jellemző istenadta fogékonysággal éli át Arhipelágot. S pár nap elég ahhoz, hogy vadállatokká váljanak, a vadaknak is a rosszabb fajtájából, melyektől minden etikai fogalom távol van (ha a ló nyugalmat sugárzó nagy szemébe nézünk, vagy ha a kutya bűntudatosan lelapított fülét simogatjuk, aligha fogjuk tagadni erkölcsi lény voltukat). Az ifi ilyen leckét sajátít el: ragadd el a falatot attól, akinek gyöngébb a fogsora: téged illet az!

Arhipelágon az ifik fogvatartásának két alapformája ismeretes: vagy külön gyermekkolóniákat szerveznek belőlük (elsősorban a legifjabbakból, akik még nem töltötték be a

tizenötödik életévüket), vagy pedig – a serdültebbeket – közös lágerba teszik a felnőttekkel, legtöbbször rokkantakkal és nőkkel.

Mindkét mód csak az állatiasság kifejlődését sietteti bennük, így is úgy is a tolvaj-eszmények szellemében nevelkednek.

Itt van Jura Jermolov esete. Maga mondja el, hogy 1942-ben, tizenkét éves korában nem látott maga körül egyebet lopásnál, csalásnál, feketézésnél, s arra az életbölcsességre jutott, hogy csak az nem lop, csal, spekulál, aki fél. Ő azonban elhatározta, hogy nem fog félni semmitől, s ami ezzel egyértelmű: lopni, csalni fog, s így éli világát. Mégis egyelőre elodázta e program megvalósítását: eltérítette az iskolai nevelés, a fényes szovjet példák. Sajnos azonban csak tizennégyével koráig. Ekkorra ugyanis – amire koszorús íróink s minisztereink nem voltak képesek – átlátott Szeretett Atyánkon, s röplapot gyártott: „Vesszen Sztálin, Éljen Lenin!” Persze rögtön lebukott, jól megverték, majd az 58:10-es cikkellyel kidekorálva berakták a tolvaj-ifik közé. Jura máról holnapra elsajátította a tolvajok törvényét. Spirális sorsvonala nagy lendülettel kanyarodott vissza a régi irányba, s mire betöltötte a tizennegyedik évét, már a „tagadás, tagadásánál” tartott: megint a tolvaj-erkölcsöt látta a legésszerűbb, legjövedelmezőbb életformának.

Mit tapasztalt a gyermek-kolóniában? „Még több igazságtalanságot, mint odakint.” A vezetők és a nevelők államköltségen élik világukat, a nevelési feladat csak takaró nekik. A fiatalok részére kiutalt élelmet kicsempészik a konyhából s maguk falják föl. A gyerekeket ütik, rúgják, megfélemlítik, hogy fogják be a szájukat és engedelmeskedjenek. (Megjegyzendő, hogy a legifjabb raboknak nem közönséges lágerkosztot adtak. Akármilyen hosszúra szabta is büntetésüket az állam, mégis humánus igyekezett lenni hozzájuk, szem előtt tartva, hogy, ezekből lesznek majd a kommunizmus boldog polgárai. Ezért feljavított kosztot adtak nekik: tejet, vajat, jó minőségű húst. Hogy is állhatták volna meg a nevelők, hogy bele ne merítsék kanalukat a növendékek kondérjába? S kényszeríthették volna-e hallgatásra a gyerekeket, hacsak nem rúgásokkal? E fiatalkorúak ma már érett korban vannak; meglehet, hogy egyiküknek a tollából megrázóbb históriát olvashatunk még, mint Twist Olivér története.)

A jogtiprásra az a legegyszerűbb válasz, hogy magunk is jogtalanságokat követünk el. Könnyű erre a következtetésre

jutni, s valóban: a fiatalkorúak ezt teszik életelvükké s ki is tartanak mellette egy életen át.

Figyeljünk föl egy érdekes jelenségre: a könyörtelen létküzdelemben az ifik nem harcolnak egymás ellen, nem tekintik vetélytársaknak egymást, hanem szövetkeznek, *kollektíve* lépnek fel! Szocialista nevelés? A nevelők ojtották beléjük? A fenét! A tolvajvilág törvénye működik itt. Hisz a tolvajok is összefognak, alávetik magukat a fegyelemnek, a pahánok parancsainak! Az ifik pedig a tolvajvilág úttörői: követik az idősebbek tanácsait.

Persze mindent megtesznek, hogy átneveljék őket. Folyton járnak a nyakukra a nevelők, jönnek a három-négy csillagosok, előadást tartanak a Nagy Honvédő Háborúról, népünk halhatatlan hőstetteiről, a fasiszták vadállatiasságáról, no és persze a sztálini gondoskodásról, mely főleg az ifjúságot fürdeti napsugaraiban, meg a szovjet hazafiság ismérveiről. De a Leghaladóbb Társadalomelmélet, mely kizárólag gazdasági szempontokra épül, mindig is járatlan volt a pszichológiában, s még azt az elemi lélektani törvényt sem tudja, hogy amit ötször-hatszor elismételnek előttünk, abban kételkedni kezdünk, a még ennél is gyakoribb ismétlés pedig kifejezett undort szül. A fiatalok is megutálják azt, amit valamikor tanítóiktól hallottak, most pedig a konyhát dézsmáló nevelőktől hallanak. (A csapategységtől kiszállt tiszt szónoklata sem tud hatni rájuk: „Fiúk! Rátok bízzuk az ejtőernyők szétfejtését! Nagy érték, nemzeti vagyon! Próbáljatok vigyázni rá!” Nagy igyekezetükben, hogy túlteljesítsék a normát s kiérdemeljék a pótkását, az ifik hasznavehetetlen fecnikre metélték szét az egész selymet. – Krivoscsekovo.) A lelkükbe vetett magvak közül csak az 58-asok iránti gyűlölet s megvetés magvai fogantak meg: borzasztóan különbeknek érezték magukat a „nép ellenségeinél”.

Ennek azonban majd csak később veszik hasznát: a közös lágerokban. Egyelőre maguk között vannak, senki sem a nép ellensége. Jura Jermolov ugyanolyan osztályrokon ifi, a buta politikai elveket rég fölcserélte már a bölcs tolvaj-törvényre. Olyan kása ez, amelyben mindenkinek át kell főnie. Egy fiú sem maradhat személyiség: széttapossák, széttépik, szétszedik, ha nem vallja magát habozás nélkül tolvaj-úttörőnek. S le is teszik a fogadalmat, egytől-egyig... (Képzeld oda, olvasó, a SAJÁT gyermekedet!)

Ki az ifik ellensége a gyermek-kolóniákban? A felügyelők és a nevelők. Velük kell hát fölvenni a harcot.

Az ifik remekül tisztában vannak saját erejükkel. Két ütőkártya van a kezükben: szervezettségük és büntetlenségük. A felnőttek törvénye taszította őket Arhipelágra, de mihelyt betették a lábukat, tabu védi őket. „Tejet, nacsalnyik pajtás! Ide azzal a tejjel! – üvöltenek, öklükkel verik az ajtót, összetörik a priccseket, kitörik az ablakokat. Ha felnőttek volnának, mindez zendülésnek, gazdasági szabotázsnak minősülne, őket azonban nem fenyegeti veszély. Mindjárt hozzák nekik a tejecskét.

Egy másik esete szigorú őrizet alatt kísérnek egy ifi menetszázadot végig a városon – szinte szégyen ilyen komolyan őrizni kisfiúkat. De várjuk csak meg a végét! Éles füttyszó hasít a légbe: ez az előre megbeszélt jel, hogy mindnyájan szétszaladjanak, a szélrózsa minden irányába. A konvoj tehetetlen. Lőjön? S kire, lőjön? Lőhet-e egyáltalán gyerekekre?... Ezzel le is tudták lágeréveiket. Az állam százötven évtől megrabolva! Ha nem akarunk nevetség tárgya lenni, ne tartóztassunk le gyerekeket!

Egy majdani regényíró (aki ifik közt töltötte gyermekkorát) számtalan csínyről fog tudni beszámolni, hogy rosszalkodtak a kolóniában, hogy álltak bosszút a felügyelőkön, hogy törtek borsot az orruk alá. A hosszú büntetés, szigorú házirend ellenére borzasztóan elszemtelenednek, éppen mert a lágerban már büntetlenek.

Egy história a sok közül, melyekkel szívesen eldicsekszenek. Ismerve viselt dolgaikat s az ifi-stílust, egyáltalán nem tartom hihetetlennek. Izgatottan s ijedten ront be néhány kisfiú a kolónia zöldkeresztes nővéréhez: jöjjön azonnal, mert egyik társuk rosszul lett. A nővér, az óvatosságról megfeledkezve velük rohan, egyenesen a tágas, negyven személyes hodályba. Alighogy belép, kezdődik a hangyamunka. Némelyek eltorlaszolják, elállják az ajtót, a többiek nekiesnek a nővérnek, egyszerre húsz-harminc kézzel hámoznak le róla: minden ruhadarabot, a földre döntik; ráülnek a kezeire és a lábaira, aztán gyerünk, ki mit tud! Megerőszakolják, csókolják, harapdálják. Közibük lőni nem szabad, kimenteni sem lehet a nővért, míg maguktól el nem eresztik. Zokogva, meggyalázva fut el.

A női test iránti érdeklődés egyébként is korán szokott jelentkezni a fiúgyerekekben, az ifik körleteiben azonban még szítja is az a sok szaftos história, költött kaland. Nem is szalasztanak el egy alkalmat sem vágyaik kielégítésére. Egy isis epizód a krivoscsekovói lágerhól: négy ifi üldögél s beszélget egy lánnyal a könyvkötőből, világos nappal,- mindenki szeme láttára.

A lány, Ljuba, valamivel fel találta paprikázni a fiúkat, mert ezek egyszerre fölugrottak, megragadták s magasba rántották a lábát. A lány nem tud védekezni, két kezével a talajnak támaszkodik, szoknyája fölcsúszik a nyakába. A fiúk ebben a helyzetben tartják egy darabig és szabad kezükkel tapogatják, majd szépen visszaeresztik. S a lány? Talán ütni kezdi őket? Elfut? Ugyan! Ül tovább, mintha mi sem történt volna s folytatja velük a hetyegést.

Ezek a fiatalok már tizenhat évesek, közös lágerban vannak a felnőttekkel. Ugyanebben a lágerban van az a bizonyos ötszáz személyes női barakk, amelyben elfüggönyözés nélkül folyik a szeretkezés, s amelybe meglett férfiakként járnak be az ifik.

A gyermekkolóniákban az ifik négy órát dolgoznak, további négy órát tanulással töltenek (no, ami ezt a tanulást illeti, az csak olyan *tuhta*). A felnőtt lágerba jutva tíz órás lesz a munkanapjuk, csak a termelési normáik mérsékeltek; fejadagjuk ugyanaz, mint a felnőtteké. Tizenhat évük ellenére, a hiányos táplálkozás és a láger okozta fejlődési zavarok következtében, korukhoz képest fejletlen kisfiúknak látszanak. El vannak maradva a növésben, észjárásuk, érdeklődésük is gyerekes. Munkafajták szerint osztályozva, külön brigádokba szokták rakni őket, de van úgy, hogy vegyes-brigádokat alkotnak belőlük és az öregekből, rokkantakból. A követelmények a „könnyű testimunkának" felelnek meg, ez tehát tulajdonképpen a gyerekmunka fedőneve Arhipelágon.

Helyzetük alaposan megváltozott a gyermekkolóniához képest. Vége a feljavított gyermekkosztnak, mostani falatjukat nem kívánják meg a felügyelők. Ezért már nincsenek is hadilábon a felügyelőkkel. Ellenben itt vannak ezek az öreg szivarok, akiken kipróbálhatják erejüket. Aztán a nők, akiken bebizonyíthatják férfiasságukat. Végül az igazi, hamisítatlan tolvajok, minden hájjal megkent lágeri csirkefogók, akik készségesen beavatják világnézetükbe az ifjúságot s leckét adnak nekik a tolvajmesterségben. Tanulni tőlük igazi élvezet, nem tanulni tőlük szinte lehetetlen.

A *szabad* olvasó bizonyára valami megbélyegzésfélét hall ki a tolvaj nevezetből, de csak azért, mert rosszul van informálva. Az alvilágban olyan csengése van ennek a szónak, mint mondjuk a feudalizmusban a „lovag" címnek, de még azt sem mondták ki oly tisztelettel, szent áhítattal. Minden ifi álma, hogy egyszer ő is méltó tagja lehessen e magasztos testületnek, legendáshírű, nagy tolvajjá váljon. Még a legönállóbb, „a lét titkain töprengő ifjú" sem tud nemesebb hivatást képzelni magának.

Ifikkel közös szobában kaptam egyszer szállást éjszakára az ivanovói tranzit-lágerban. Egy Szláva nevű vézna fiú, valamivel több mint tizenöt éves, volt a priccs-szomszédom. Az volt a benyomásom, hogy csak ímmel-ámmal vesz részt az ifik kis játékaiban, mint aki unja az egészet, kinőtte őket. Ez a fiú okosabb, mint a többi – gondoltam –, nem elveszett ember, hamarosan ki is fog válni közülük. Beszédbe elegyedtünk. Kijevi fiú volt, egyik szülője meghalt, a másik elhagyta. Szláva még a háború előtt lopkodni kezdett, kilencéves korában, s akkor is folytatta, amikor bevonultak a mieink. Nem hagyott föl vele a háború után sem, s ezután is csak tolvajlásból szándékozik megélni – közölte velem töprengő, szomorkás mosollyal, ami oly ritka az ő korában. „Tudja, kérem” – fejtegette nagy komolyan –, „munkából nem lehet megélni, abból csak kenyérre s vízre telik. Nekem azonban rossz gyermekkorom volt, szeretnék végre jól élni.” – „Hát a németek alatt mit csináltál?” – kérdeztem, mert Kijev megszállásának két évéről nem tett említést. „A németek alatt dolgoztam.” – s megrázta a tejét. – „Nem tudja, hogy a németek alatt nem lehetett lopni? Azok ott helyben lepuffantották az embert.”

Az ifik a felnőttekkel közös lágerban is megtartják régi szokásaikat: összetartanak, közösen támadnak, közösen védekeznek. Ez növeli erejüket, oldja gátlásaikat. Tudatukban nincsenek vészjelző zászlócskák a megengedett és a meg nem engedett határán, fogalmuk sincs a jó és rossz megkülönböztetéséről. Nekik az a jó, amik megkívánnak s az a rossz, ami gátolja őket a jó megszerzésében. Szemtelenséghez, pimaszsághoz azért folyamodnak, mert ez a legcélravezetőbb magatartás a lágerban. Az alakoskodás és ravaszság olyankor jön jól, ha az erő csődöt mond. Az ifi képes megjátszani az angyalt s könnyeket csalni a szemedbe, míg társai a hátad mögött kibelezik a kofferodat. Nem felejtik a sérelmet, bandájuk bosszúja mindenkit utolér. S aki nem akarja kihívni maga ellen ezt a maffiát, az óvakodik attól, hogy az áldozat segítségére siessen. Éppen ez a céljuk: az ellenség megosztása! Aztán egy egész falka veti rá magát a magára hagyott emberre. Nincs ellenük védekezés. Olyan tömegben csapnak le, hogy lehetetlen megfigyelni, megkülönböztetni a támadókat. Nincs annyi kezed-lábad, hogy kiverekedd magad közülük.

Néhány példa Krivoscsekovóból, a NovoszibLag 2. sz. büntető lágerpontjáról, A. Ju. Szuzi elbeszélése alapján:

Irdatlan (500 személyes) félsötét földbunkerokban laknak, másfél méternyire a földbe ásva. A vezetőség nem szól bele a láger életébe (hol vannak már a jelmondatok és a

szemináriumok? !). A hatalmon a tolvajok és az ifik osztoznak. Munkára alig járnak. A koszt persze ennek megfelelő. Szabadidejük azonban bőven van.

Hozzák egyszer a kenyeresládát a szeletelőből, a brigádtagok védelme alatt. Az ifik közvetlenül a láda előtt úgy tesznek, mintha verekednének: lökdösik egymást, földöntik a ládát. A brigádtagok rávetik magukat a szerteguruló kenyerekre de a húsz kenyérből csak tizennégyet sikerül összeszedniük. A „verekedő" ifiknek már bottal üthetik a nyomát.

A lágerebédlő egy különálló deszkaépület, nem a szibériai télbe való. Fagyban százötven métert kell sétálni a balándával és kenyérrel, a konyhától a bunkerig. Bajos és veszélyes hadművelet az öregek és a rokkantak számára. A kenyeret mélyen bedugják a vattakabát alá, dermedt ujjaik görcsösen markolják a fazekat. De oldalról hirtelen, ördögi gyorsasággal, két-három ifi veti rá magát az öregre. Leverik a lábáról, fürge hat kezükkel átkutatják s eltűnnek, mint a forgószél. A kenyér odavan, a balánda kifolyt, a csajka üresen gurul á földön. Az öreg nagy nehezen föltápászkodik. (A többiek, akik lábtők, igyekeznek minél előbb kijutni a veszélyes zónából, mindegyik a maga kenyerével iszkol a bunker felé). Az ifik annál könyörtelenebbek, minél gyöngébb az áldozat. Egyszer nyílt téren elragadták a kenyeret a legrozogább véntől, egyszerűen kitépték a kezéből. Az öreg sírt, könyörgött: „Éhen halok!" – „Úgyis hamarosan elpatkolsz, mit számít, előbb vagy utóbb?" – Az ifik a konyha üres, fűtetlen előterében lestek a rokkantakra, pedig ott örökös volt a járás-kelés. A galeri leteperi áldozatot, ráülnek a kezére, lábára, fejére, átkutatják a zsebeit s elfüstölögnek a mahorkával és a pénzzel.

A lett Martinsom tagbaszakadt erős férfi nagy könnyelműen magasszárú bőrcsizmát hord a zónában, angol repülős-csizma, térden fölül érő, befűzhető. Éjszakára nem szokta levetni s nagyon bízott az erejében. De a galeri leseti rá, s amikor egyszer ledőlt a dobogóra az ebédlőben, megrohanták s a következő pillanatban már el is tűntek a csizmájával együtt. Egyszerűen elvágták a fűzőt és lerántották a lábáról. Keresse? Hol van az már! A felügyelők már régen kicsempészték a zónából (!), jópénzért eladták. (Mi mindent *ki nem úsztatnak* az ifik a zónából! Valahányszor zsenge korukra való tekintettel megesik rajtuk a szíve a láger vezetőinek s juttatnak nekik tűrhető minőségű lábbelit s ruhafélét vagy pár darab ócska, lapos matracot, amit az ötvennyolcasok alól húzkodtak ki – pár napon belül „ugrik" az egész cucc a szabadokhoz mahorka fejében, az

ifik pedig újra csak rongyokban járnak s a puszta deszkákon hálnak.)

Ha egy szabad alkalmazott olyan könnyelmű, hogy kutyával jön a lágerba, elég egy pillanatra elfordulnia – kutyája bőrét este megveheti a zónán kívül. A kutyát boszorkányos gyorsasággal eltüntetik, leszúrják, megnyúzzák és megsütik.

Nincs is annál szebb foglalkozás, mint lopni, fosztogatni! Jövedelmező is, szórakoztató is. De a fiatal test nem éri be ennyivel: megkívánja az öncélú hancúrozást, féktelen játékot is. Ha például kalapácsot adnak a kezükbe, hogy szegezzék össze a lőszeres ládákat, éjjel-nappal kopácsolnak, még a lányok is, és mindenbe, ami csak útjukba kerül: asztalba, falba, fába nagy gyönyörűséggel verik a szegeket. Aztán örökké birkóznak, verekszenek – nemcsak azért, hogy fölborítsák a kenyeres ládát, hanem csak úgy: kergetik egymást a priccseken, végig a folyosón. Mit nekik, hogy mások lábára hágnak, ezt fölébresztik, azt elsodorják, a holmit széthányják, összetapossák!? Ők játszanak!

No, hiszen más gyerekek is így szoktak hancúrozni, de azoknak mégiscsak vannak szüleik (korunkban már ezzel is sokat mondtunk: „mégiscsak”), van aki rendreutasítsa, fékezze, figyelmeztesse, büntesse őket, esetleg elküldje hazulról. Mindez nem valósítható meg a lágerban. Szóval, intelemmel nem érsz el semmit, az emberi nyelvet nem nekik találták ki, fülük csak arra van nyitva, amihez közvetlen érdekük fűződik. Ha pedig tettleg akarják megregulázni őket a fölbosszantott idősebbek, az ifik súlyos tárgyakat vágnak hozzájuk. Nekik minden csak mulatság: lehúzzák a gimnasztyorkát egy rokkantról s dobálják egymásnak: futkosson az öreg, mint egy kölyök, próbálja elkapni. Ha pedig megorrol és elmegy, akkor keresztet is vethet a holmijára: eladják a zónán kívül, elfüstölik. (Aztán még odaállnak eléje kunyerálni ártatlan képpel: „Adj egy kis dohányt, apuskám! Jó, jó, ne mérgelődj! Minek mentél el? Kaptad volna el!”)

Az ifiknek ez a zabolátlan dévajkodása abban a lágeri összezártságban talán még jobban bosszantja s elkeseríti az apa- s nagyapakorban lévő felnőtteket, mint rablóportyáik s tehetetlen mohóságuk. Ez az egyik legfájdalmasabb megaláztatás: érett férfiaknak egy sorba kerülni taknyos kölykökkel. De még ha csak egy sorba kerülnének! – kiszolgáltatva lenni a kiskorúak önkényének.

Az ifik nem rosszindulatúak, ők nem akarnak kifejezetten bántani. Távol áll tőlük a színlelés: ők tényleg *nem vesznek*

senkit emberszámba, csak magukat és a nagykorú tolvajokat. Következetesen a szerint a világnézet szerint élnek, amit elsajátítottak. Munkából jövet könyökükkel törnek utat a felnőtt foglyok sorai közt, akik fáradtan botorkálnak, fásult letargiába vagy emlékeikbe merülve. Nem azért taszigálják félre őket, hogy előbb érjenek vissza a lágerba – nekik abból semmi hasznuk sincs –, csak úgy a hecc kedvéért. Hangoskodnak, folyton valami „Puskint” emlegetnek („Puskin elvette... Puskin megette...”), szidják valakinek az Istenét, Krisztusát, Máriáját, tele szájjal harsogják a mocskosnál mocskosabb szitkokat, egyáltalán nem feszélyezve magukat a jelenlévő idős nőktől, a fiataloktól pedig annál kevésbé. A társadalom a legmesszebbmenő szabadsággal ruházta fel őket rövid lágeri tartózkodásukra. A végtelen sorakozók alatt az ifik a zónában hajkurásszák egymást, megtorpedózzák az embercsoportokat, föllökik, aki útjukban van („Mi a fenének állsz itt az útban, apafej?”), néha fogócskáznak valaki körül, mintha fa volna – de még jobb is a fánál az ember, mert maguk elé ránthatják, húzkodhatják, dönthetik minden irányban.

Az ilyesmi akkor is sértő, ha jól megy a sorod, hát még mikor egész életed romokban, ki vagy hajítva egy Isten háta mögötti szemétdombra, hogy nyomorultul pusztulj el, már ütköznek rajtad az éhhalál jegyei, szemed előtt elsötétül a világ. Ki tudja ilyen körülmények között felülmúlni önmagát s szánni ezeket a fiatalokat, akik ilyen sivár környezetben kénytelenek űzni bárgyú játékaikat? Bizony, úrrá lesz a gyűlölet ezeken a vénülő, elgyötört embereken, csak rikácsolni tudnak: „Hogy a dög essen belétek, viperák!” „Rohadékok! Veszett kutyák!” „Bárcsak döglenétek halomra!” „Saját kezemmel tudnám megfojtani őket!” „Bestiálisabbak a fasisztáknál!” „Azért küldik őket a nyakunkra, hogy elpusztítsanak bennünket!” A rokkantak ehhez hasonló kifakadásaiban akkora keserűség gyűlik meg, hogy ha a szó ölni tudna, a helyszínen szörnyethalnának valamennyien. Valóban úgy tűnik, mintha szándékosan küldték volna a nyakukra ezt a siserehadat. A láger megtervezői hosszú fejtöréssel sem találhattak volna förtelmesebb kínzást. (Mint mikor a szerencsés sakkjátszmában szinte már maguktól ajánlkoznak a jobbnál jobb kombinációk, úgyhogy az egész egyetlen zseniálisan fölépített terven látszik nyugodni, úgy születnek rendszerünkben is a jobbnál jobb ötletek az ember meggyötrésére.) Éppen ilyenek lehettek a keresztény mitológia ördögfiókái! Másmilyeneknek nem is képzelhetők!

Erre mutat az is, hogy legkedveltebb trükkjük és szimbólumuk, melyet sohase mulasztanak el fölmutatni akár

üdvözlés- akár fenyegetésképpen, a *villa*: szétterpesztett mutató és középső ujjukkal jönnek feléd, mintha öklelni akarnának e szarvacskákkal. De nem öklelni akarnak, hanem a szemedet akarják kitolni, mert mindig az ember szemét veszik célba. A tolvajoktól tanulták ezt a fenyegető mozdulatot: „Kitolom a szemedet, tökös!” Az ifiknek ez is csak játék, szörnyen élvezik. Hirtelen, mint egy kígyófej, nem tudni honnan, fölmerül a *villa* az áldozat szeme előtt, mintha már bele is bökne, mindjárt kitolja. Az öreg hátratántorodik, egy kis mellbelökés még lódít is rajta. A másik ifi közben már négykézlábra ereszkedett a háta mögött, szorosan mellette. Az öreg hanyatt bukik, beveri a fejét a földbe. Az ifik harsányan röhögnek és még véletlenül sem segítenék föl. Eszükbe se jut, hogy valami rosszat tettek, hisz tréfa az egész. Ezeket az ördögöket sem főzettel sem ráolvasással nem lehet kiűzni. Az öreg pedig, míg nagy nehezen föltápászkodik s elvánszorog beteg csontjaival, dühtől tajtékozva sziszegi: „Csak géppuskám lenne! Géppuskával kellene kinyírni valamennyit!”

Egy C. nevű vénember halálba gyűlölte őket: „Mindenképpen ki kell irtani ezeket – szokta mondani –, csak pusztulást hoznak az emberfajra! Egyenkint kell elbánni velük!” Talált is rá egy jó módot: ha rejtekben sikerült elkapnia egy ifit, földhöz vágta, mellére térdelt s addig nyomta, míg nem reccsent a bordája. Akkor otthagyta, meg nem ölte. Az ilyen már nem él meg, mondta C. de nincs az az orvos, aki megállapítja, mi baja. Jó néhány ifit másvilágra küldött így, míg őt magát is agyon nem verték.

A gyűlölet gyűlöletet fiadzik. Vízszintesen könnyen terjed a gyűlölet mocskos árja, sokkal nehezebb volna a kráteron át fölnyomni azok ellen, akik rabsorsra vetettek öregeket, fiatalokat egyaránt.

A sztálini törvényhozás, a Gulág-nevelés és a tolvajok kovászának keverékéből így álltak elő a durvalelkű aprófasiszták. Keresve se találhattak volna jobb módszert az ifjúság bestializálására. Gyorsabban s alaposabban bele sem tölthették volna a még zsenge, mindent befogadni kész lelkekbe a lágeri bűnök garmadáját.

Még ha megakadályozhatták volna is a gyermeklélek eldurvulását, a láger gazdái akkor sem tették meg, hisz ez nem tartozik az ő nevelési céljaik közé. Krivoscsekovóban egy kisfiú átkérte magát az 1. sz. lágerból a 2. sz.-ba, hogy együttlehessen az apjával, aki ott volt elzárva.

Nem engedélyezték (hisz utasítás van az elkülönítésre!). Mit volt mit tennie, a fiúcska elbújt egy hordóban, így jutott át a másik lágerba az apjához, s egy darabig ott rejtőzködött. Nagy fölhajtás lett belőle, azt hitték, megszökött, szeges végű botokkal turkáltak a pöcegödrökben, nem fulladt-e a latrinába.

Azonban csak a kezdet nehéz. Tizenötéves korában Vologya Sznyegirjov is nehezen viselte a fogságot. További életében azonban hatszor is elítélték, összesen kb. száz esztendőre (két ízben 25 évre), párszáz napot töltött fegyelmi barakkokban és karcerekben (tuberkulózist is szerzett fiatal tüdejébe), hét évig volt országos körözés alatt. Belejöhetett hát a kerékvágásba, hétpróbás tolvaj lett belőle. (Ma fél tüdeje, hét bordája hiányzik, másodfokú rokkant.) – Vitya Koptyajev *szakadatlanul* ült tizenkétéves korától. Tizennégyszer ítélték el, kilencszer szökés miatt. „Törvényes , úton még sohasem szabadultam.” – Jura Jermolov szabadulása után dolgozni kezdett, de kitették a szűrét – valami leszerelt katonának kellett a helye. Kénytelen volt megint „szabad pályára” lépni. S újra bevonulni a sittre.

Az ifikre vonatkozó halhatatlan sztálini törvények húsz esztendeig voltak érvényben (vagyis az 1954. április 24-i Ukázig, mely csak annyiban hozott enyhülést, hogy a büntetésük harmadát kitöltött fiatalokat szabadon engedték. De ez csak az első büntetésre vonatkozott, s ha tizennégyszer ítélték el őket…?) Húsz év aratását takarították be, húsz évjáratot taszítattak a bűn, a romlás karmaiba.

Ki meri bemocskolni Hatalmas Bálványunk emlékét?

* * *

Némelyik belevaló srác korán szert tud tenni az 58-as cikkelyre. Például Gelij Pavlov tizenkétéves korában kapta meg. Az 58-asnál különben egyáltalán *nem volt alsó korhatár!* Nyíltan megmondták ezt még a népszerű jogi előadások is (Tallinn, 1945). Doktor Uszma egy hatéves fiúcskáról tudott, aki 58-assal ült egy gyermek-kolóniában. Alighanem ez a rekord.

Néha az illendőség kedvéért elhalasztották a gyermek lecsukását, de ami késik, nem múlik. Vera Incsik, takarítónő lánya két leánypajtásával – valamennyien tizennégy évesek – mikor meghallották, hogy a kuláktalanítók kisgyerekeket is pusztulni hagytak, összebeszéltek, hogy tiltakoznak („mint a régi forradalmárok”). Iskolafüzetükből kitépett lapokra írtak, kézírással, s kiragasztottak néhány példányt a piactéren, remélve, hogy mindenki föl fog háborodni. Az orvos lányát nyilván rögtön lecsukták, de a takarítónő

lányának csak megjegyezték a nevét. Őt csak az 1937-i aratáskor fogták el, mert „Lengyelországnak kémkedett”.

Hol emlékezzünk meg, ha nem itt, azokról a gyerekekről, akik szüleik letartóztatása miatt jutottak árvaságra?

A Hoszta melletti *vallási kommuna* női tagozatának gyermekei még szerencséseknek mondhatták magukat. Mikor 1929-ben Szolovkára vitték az anyákat, elkövették azt a lazaságot, hogy a gyerekeket meghagyták a lakásokban és a gazdaságban. A gyerekek maguk gondozták a gyümölcsös- és veteményeskerteket, fejték a kecskéket, amellett szorgalmasan tanultak az iskolában. Szolovkában ülő szüleiknek elküldözgették a bizonyítványukat s fogadkoztak, hogy ők is készek vállalni, anyjuk példájára, a szenvedést Istenért. (A Párt természetesen hamarosan lehetőséget adott nekik erre.)

Hány ifi lehetett még a húszas években (gondoljunk a fiatalok 48 százalékos képviseletére!) olyan, aki a gyerekeket a szülőktől elválasztó rendeletnek köszönheti sorsát? S ki mondja el, mi lett ezekkel a fiatalokkal?

Például Galja Venediktova. Apja anarchista, pétervári nyomdász, anyja varrónő, lengyel származású. Galja jól emlékszik hatodik születésnapjára (1933), felejthetetlen ünnep volt. Másnap reggel arra ébredt, hogy apja-anyja sehol, a könyvek közt pedig egy idegen katona turkál. Anyját ugyan visszakapta egy hónap múlva, a nők és a gyerekek ugyanis szabadon utazhattak Tobolszkba, csak a férfiakat szállították őrizettel. Ezután ott élt az egész család, de három év sem telt le a büntetésükből, anyját újra letartóztatták, apját pedig agyonlőtték. Egy hónapra rá anyja is meghalt a börtönben. Galját gyermekotthonban, egy volt kolostorban helyezték el Tobolszk közelében. Jellemző az ottani állapotokra, hogy a leánygyermekeknek folyton a megerőszakolástól kellett tartaniuk. Innen a városi gyermekotthonba került. Az igazgató így oktatta őket: „Ti a nép ellenségeinek a gyermekei vagytok, mégis etetünk és ruházunk benneteket!” (Hogy milyen humánus ez a proletárdiktatúra!) Galja elvadult, mint egy farkaskölyök. Tizenegyéves korában már első politikai kihallgatásán is átesett. Ezután tízest kapott, amit különben nem töltött ki teljesen. Ma negyvenéves, a Sarkvidéken él, így ír: „Apám letartóztatásával vége lett az én életemnek. Apámat ma is annyira szeretem, hogy alig merek rá gondolni. Egy más világ volt ő, lelkem beteg az iránta való szeretettől.”

Szvetlána Szedova így emlékezik: „Sohasem felejtem el azt a napot, amikor mindenünket kirakták az utcára, engem pedig

felültettek a rakás tetejére a szakadó esőben. Hatéves korom óta *hazaáruló lánya* vagyok – borzasztóbbat elképzelni sem lehet.”

„Spec. otthonokba”, az NKVD internátusaiba vitték őket. Legtöbbjüknek a nevét is megváltoztatták, főleg akiké közismert volt. (Jura Buharin csak 1956-ban tudta meg valódi nevét. Dehát a „Csebotarjov” – név csak nem olyan közismert?) A gyerekek tehát úgy nőttek föl, hogy semmi se tapadjon rájuk szüleik szennyéből. Róza Kovács Philadelphiában született, gyermekkorában került hozzánk kommunista apja társaságában, a háború alatt az NKVD internátusából Németország amerikai zónájába került – ugyancsak kacskaringósak a sors útjai! No és mi lett vele? Visszatért a szovjet hazába, hogy megkaphassa a maga 25 évét.

Egy felületes áttekintés elég a szabály fölismerésére: az áldozatok gyermekei maguk is áldozatok lesznek, előbb-utóbb ők is eljutnak az Ígéret Földjére, Arhipelágra, néha egy időben a szüleikkel. Nyina Peregud nyolcadik általánosba járt 1941-ben, amikor novemberben elhurcolták az apját. Folyt a házkutatás, mikor Nyinának hirtelen eszébe jutott, hogy egy versikét írt, összegyűrte és a kályhába dobta, de nem égette el. Meglett volna az ott, de Nyina pánikba esett és mindenáron meg akarta semmisíteni. Már-már sikeresen kihalászta, mikor az álmatagon ténfergő milicista fölfigyelt rá. S a csekisták szeme előtt égbekiáltó káromlás állt össze az iskolás betűkből:

Csillag ragyog fönn az égen,
Zöld réten játszik a fény,
Szmolenszkot már elvesztettük,
Moszkvához sincs sok remény.

S hozzácsapva egy jámbor kívánság:

Bombáznák szét az iskolát!
Unjuk már a magolást...

Csak természetes, hogy ezek a derék legények, akik oly buzgón mentették a hont Tambovban, jó mélyen a front mögött, ezek a tiszta kezű, izzó szívű lovagok kötelességüknek érezték, hogy csírájában elfojtsák ezt a halálos veszedelmet.[218] Nyinát letartóztatták. A vizsgálat számára elkobozták hatodikos-kori naplóját, továbbá egy ellenforradalmi fényképet a lerombolt Barbara-templomról. „Miről szokott beszélni az apád?” – sürgették az izzó szívű lovagok. Nyina csak bőgött. Öt

[218] Megérjük-e valaha hogy napfényre cibáljunk egy ilyen vakondot aki letartóztatási parancsot adott ki egy nyolcadikos fruska versezete miatt? Csak hogy meglássuk, milyen a pofája, milyenek a fülei?

évi elzárásra és három évi jogfosztásra ítélték (bár hogy lehet valakit olyasmitől megfosztani, ami még nincs neki?).

A lágerban persze elkülönítették az apjától: Egy fehér orgonaág láttára majd megszakadt a szíve: társnői odakint ma teszik le a záróvizsgát. Nyina annak rendje-módja szerint gyötrődött, ahogy egy javítás alá fogott bűnösnek gyötrődnie kell: lám, mire volt-képes a velem egykorú Zója Kozmogyemjanszkaja, én pedig ilyen hitvány vagyok! Az ávósok ütötték a vasat: „De még hasonlóvá lehetsz hozzá! *Segíts nekünk!*

Ó, fiatal lelkek megrontói, ti! Mily zavartalan is életetek alkonya! Nektek sehol sem kell pirulni, dadogva a nyilvánosság elé lépni s bevallani, micsoda ganajban fürösztöttétek az ifjúság lelkét!

Zója Lescseva a család minden tagján túl tett. Hogy hogyan? Vallásosságuk miatt elhurcolták és távoli lágerokba szórták szét családja tagjait: apját, anyját, nagyapját, nagyanyját s két kiskorú bátyját. A tízéves Zóját gyermekotthonba vitték (Ivanovo-terület). Kijelentette, hogy nem hajlandó levenni nyakából a keresztet, melyet anyjától kapott a búcsú órájában. S még jobban megcsomózta a fonalat, hagy le ne vehessék, míg alszik. Hiába huzakodtak vele, Zója megkötötte magát: „Fojtsatok meg, ha meghaltam, levehetitek!” Erre mint aki nevelhetetlen, áttették a *visszamaradott* gyerekek otthonába. Itt már bőven volt a társadalom salakjából, a legrosszabb fajta ifikből, akikről már szóltunk ebben a fejezetben. A huzavona a kereszt körül itt is folytatódott. Zója erős maradt: nem sajátította el sem a lopást sem a mocskos beszédet. „Egy olyan szent asszony lánya, mint az én anyám, nem lehet bűnöző. Akkor már inkább politikai leszek, mint az egész családom.”

S az is lett: politikai! Minél harsányabban zengték a nevelők s a rádió Sztálin dicséretét, annál erősebb lett benne a meggyőződés, hogy ő az oka az általános boldogtalanságnak. S az a Zója, aki nem volt hajlandó beállni a csibészek bandájába, most a csibészek élére állt: fölbujtotta őket. Az udvaron egy szokásos Sztálin-szobor állt, gipszből. Egyszerre csak gyalázkodó, illetlen feliratok kezdtek feltűnni rajta. (Az ifik kedveld: a sportot! Csak helyes irányba kell terelni az érdeklődésüket!) A vezetőség átfestette a szobrot, figyeltette, jelentést tett az MGB-nek. A feliratok azonban mindig kiújultak s a kölykök kárörvendő vigyorgással figyelték a fejleményeket. Egy reggel aztán a szobor feje a porban hevert, valaki fölfordította és belekakált az üregébe.

Terror! Jöttek a gebisták. Megkezdték a kihallgatásokat, fenyegetőztek: „Adjátok ki a terrorista bandát, különben egytől-egyig agyonlövünk benneteket!” (Ne tessék hinni, hogy másfélszáz gyerek agyonlövése képtelenség! Ha a Magasztos tudomást szerzett volna az esetről, ő is így intézkedett volna.)

Nem tudjuk, állhatatosak maradtak-e az ifik vagy begyulladtak, Zója Lescseva azonban kijelentette:

– Magam csináltam mindent. Mi egyébre jó a vén tutajos feje?

Bíróság elé állították. Az ítélet halálra szólt, félre a tréfával! De a halálbüntetést visszaállító 1950-es rendelet megbocsáthatatlan humanizmusa folytán egy tizennégyéves gyerekét nem volt szabad kivégezni. Ezért *tízest* adtak neki (érthetetlen, hogy miért nem huszonötöst?) Tizennyolc éves koráig közönséges lágerokban, attól kezdve spec. lágerokban tartották. Éles nyelvével egy második, sőt alighanem egy harmadik ítéletet is szerzett.

Szülei, bátyjai rég kiszabadultak, Zója még mindig raboskodott.

Éljen á szovjet vallásszabadság!

Éljenek a gyerekek, a kommunizmus örökösei!

Van-e még egy ország, mely úgy szereti a gyerekeket, mint a mienk?

18.
Múzsák Gulágon

Mint mondani szokás, Gulágon minden lehetséges. A legsötétebb aljasság, az árulás minden válfaja, képtelen-váratlan találkozások, szerelem a pokol torka fölött – minden lehetséges. De ha azt akarja valaki beadni neked csillogó szemmel, hogy a Kult. Nev. Osztály a maga kincstári módszereivel valakit is sikeresen átnevelt, akkor teljes biztossággal ráväghatod: mesebeszéd!

Gulágnál mindenki átnevelődik a társak és a viszonyok hatására, ki ebbe, ki abba az irányba nevelődik át, de nincs az az ifi, még kevésbé az az érett korú fogoly, aki a Kult. Nev. Osztály, a KVCs programja szerint nevelődött volna át.

Mégis, hogy lágerjaink ne legyenek „züllött lebujokhoz, latrok barlangjához, bűnözők iskolájához, az erkölcstelenség melegágyaihoz (azaz a cári börtönökhöz) hasonlók, ellátták őket Kult. Nev. Osztályokkal.

Mert mint Gulág akkori főnöke, I. Apeter elvtárs mondotta: „A kapitalista országok börtönrendszerét a Szovjetunió proletariátusa a maga *kulturális* rendszerével (tehát nem „lágerrendszerrel” – A. Sz.) helyettesíti. Azokat az intézményeket, amelyeken át a proletariátus megvalósítja a szabadságkorlátozást, nevezhetjük börtönöknek vagy valami másnak, *nem a terminológia a lényeg*. Olyan helyek azok, amelyeken az élet nincs kihalásra ítélve, hanem új hajtásokat bocsáthat.”[219]

Nem tudom, hogy végezte Apeter. Nagyon valószínűnek tartom, hogy hamarosan kitekerték a nyakát ama helyek egyikén, amelyeken „új hajtásokat bocsát az élet”. De nem a terminológia a lényeg. Ugyebár az olvasó is megértette, hogy lényegükben mik voltak a mi lágeraink? *Kultúrintézmények*!

S a legtávolabbi szigeteken is kigyúltak a kultúra fáklyái, elég volt egy igénylés a Szervek részéről, máris létesítettek kult. nev. osztályt, vagy kibővítették a már meglévőt. A húszas években ugyan még Pol. Nev. Osztálynak hívták, csak a harmincas évektől Kult. Nev. Osztálynak. Elsőszámú feladata a börtöni papok és istentiszteletek pótlása volt.

A Kult. Nev. O. (KVCs) parancsnoka a nem-foglyok közül-került ki s egyben a lágerparancsnok-helyettes tisztét is ellátta. Munkatársait, a „nevelőket” maga válogatta össze (általában egy

[219] „A börtönöktől...” c. gyűjtemény, 431, 429, 438. l.

nevelőt számítva 250 „növendékre”) – föltétlenül „a proletariátushoz közel álló rétegekből”; értelmiségiek („kispolgári értelmiségiek”) természetesen szóba sem jöhettek (azok csak forgassák a csákányt, egyébre nem valók), ellenben annál inkább a második vagy harmadik büntetésüket töltő tolvajok, továbbá városi széltolók, sikkasztók, liliomtiprók. Egy ilyen fiatal pacák, aki erőszakos nemi közösülésért (enyhítő körülmények figyelembe vételével) öt évet kapott, takarosan kiöltözve, összecsavart újsággal a kezében, beállít az 58-asok barakkjába s ankétot tart velük „a munka szerepéről a javulás folyamatában”. A nevelőknek távlatuk van ehhez a témához, mármint a munka szerepéhez, ők ugyanis „föl vannak mentve a termelőmunkában való részvétel alól”. A KVCs továbbá *aktívákat* is szerez ugyanazokból az „osztályrokonokból”, az aktivisták azonban nincsenek fölmentve a munkától (legföljebb arra spekulálhatnak, hogy idővel kitúrhatnak egy nevelőt s elfoglalhatják a helyét. Ez a körülmény szörnyen elősegítette a baráti légkör kialakulását a KVCs kebelén belül.) A nevelőnek az a feladata, hogy először is minden reggel munkába kísérje nebulóit, majd ellenőrizze a konyhát (vagyis derekasan bereggelizzen). Ezután akár szundíthat is egyet a fülkéjében. A *pahánokat* nem kell birizgálnia, mert először is nem tanácsos, másodszor anélkül is eljő az az idő, amikor „a bűnben való szolidaritás átalakul a termelésben való szolidaritássá”, s akkor majd a pahánok vezetik rohamra az élbrigádokat. Addig azonban csak durmoljanak ők is, rájuk fér az éjszakai kártyacsata után. Szorosabb értelemben vett nevelői tevékenységében pedig mindig azt az elvet tartsa szem előtt, hogy a lágeri kult. nev. munka nem „holmi szegény ördögök számára” kitalált népszerű ismeretterjesztés, hanem kult. *termelőmunka*, melynek éle („él” nélkül ezúttal sem tudunk meglenni) – ugye, sejti már az olvasó? – az ötvennyolcasok ellen irányul. Sajna, a KVCs „nincs fölhatalmazva, hogy letartóztatásokat foganatosítson” (hallatlan, hogy így korlátozzák a kulturális tevékenységet!), ám bárki letartóztatását „kérheti a lágerparancsnoktól” (s a parancsnok nem fogja megtagadni ezt a kérést). Továbbá a nevelő „rendszeresen beszámolni tartozik a foglyok *hangulatáról*”. (Akinek füle van a hallásra, hallja meg! A KVCs ezen a ponton nő át szinte észrevétlenül a cseka, az Állambiztonsági Osztály állományába, erről azonban hallgat az utasítás.)

De most veszem csak észre, hogy a nagy idézgetésben jelen időt kezdtem használni múlt helyett. Csalódást kell okoznom az olvasónak, mert a harmincas évekről van szó, a KVCs virágkoráról, amikor az ország még csak építgette az osztálynélküli társadalmat, s az osztályharcnak még nem voltak

oly szörnyű túlzásai, mint mikor már sikerült fölépítenie. Ama dicső években több más ígéretes hajtása is jelentkezett a KVCs-nek: foglyok kultúrtanácsai, kult. ism. terj. bizottságok, eg.-ügyi bizottságok, élbrigádok stábjai, iparosítási terv ellenőrző pontjai stb. Vagyis, hogy Szolc elvtárs (a Fehér-tenger Csatorna kurátora s a Közp. VB spec, amnesztia bizottmányának elnöke) szavaival éljünk: „A fogoly élje át mindazt a börtönben, amit az egész ország átél." (Szolcot, a nép esküdt ellenségét joggal sújtotta a proletár törvényszék... Bocsánat, Szolc elvtársat, ügyünk nagy harcosát megrágalmazták és megsemmisítették a személyi kultusz... Ezer bocs:... egy korszakban, mely jelentéktelen epizód Pártunk életében...)

No és a KVCs munkája! – Milyen sokszínű, műyen változatos s gazdag is volt, akár maga az élet! Versenyszervezés. Élmunkásmozgalom. Harc a tervteljesítésért. Harc a munkafegyelemért. Roham a lemaradás likvidálására. Kultúrhadjáratok. Önkéntes felajánlások repülőgép vásárlásra. Békekölcsön-kampányok. Szombati munkafelajánlások a honvédelem céljaira. Az ál-élmunkások leleplezése. A munkamegtagadók meggyőzése. Az analfabétizmus likvidálása (ehhez nem nagyon fölt a foguk). Technikai szaktanfolyamok a dolgozók közül kikerült lágerfoglyok részére (erre viszont tódultak a tolvajok, sofőrnek tanultak – hívnak a sztrádák!...) Aztán azok a szívhez szóló zöngemények a szocialista tulajdon tiszteletben tartásáról. No és az újságolvasás. Kérdezz-felelek délutánok. Minden barakkban Vörös Sarok. Termelési diagramok. Cél- és irányszámok. S micsoda plakátok! Micsoda jelmondatok!

Ama boldog borban a múzsák lebegtek Arhipelág komor lapályai és szakadékai fölött, mindenekelőtt a múzsák királynője, Polihymnia, a himnuszok (és a jelmondatok) múzsája.

Az élbrigádnak hála, tisztelet,
Ki élmunkás lesz, előbb elmehet.

Vagy: „Dolgozz becsülettel, otthon vár a család!" (Micsoda pszichológia! Mi minden van ebben! Először: aki már nem gondol a családjára, azt nyugtalanítja, emlékezteti. Másodszor: aki nagyon is nyugtalankodik, azt megnyugtatja: a család megvan, nem tartóztatták le. Harmadszor: családod nem óhajt vissza téged *úgy, ahogy vagy*, csak ha becsületesen dolgozol a lágerban.) Végül:

„Csatlakozzunk az Október Tizenhetedik övfordulója tiszteletére rendezett roham-kampányhoz!" – Ki tud ennek ellenállni?

Hát a színjátszás, politikai élű témákkal (egy kis ízelítő Thália művészetéből)? Például a Vörös Naptár illusztrálása! Újság dramatizálása! Agit.-perek színrevitele. Oratórium a Közp. B. 1930. szeptemberi plénumának témájára. Zenés paródia: „A BTK cikkelyeinek fölvonulása” (az 58-as: sántikáló boszorka)! Hogy megszépítette mindez a foglyok életét! Hogy segítette útjukat a fény felé!

<49. Agitbrigád>

Aztán a KVCs komédiásai. Meg az ateista propaganda. Énekkarok, zenekarok (Euterpe égisze alatt). S az agitbrigádok:

„Komótosan rohamoznak
A talicskás élmunkások!”

Ez aztán a bátor önkritika! – még az élmunkásokba is bele mernek kötni! Nem is kell egyéb, mint hogy egy ilyen agitbrigád (lásd: 49. kép) kiszálljon a büntetőlágerba és koncertet adjon:

Halljad, halljad Volga,
Jó a fogoly dolga:
Éjjel-nappal résen állnak a csekisták.
Ettől acélos a
Robotosok karja,
Győz az OGPU[220] és a kommunisták.

– erre minden fegyelmis, főleg a visszaeső bűnözők ész nélkül vetik el a kártyát s alig tudják fékezni munkavágyukat.

Néha ilyen cselhez folyamodtak: a legjobb élmunkások egy csoportja meglátogat egy Fegyelmi Századot vagy egy Büntető Izolátort, agitbrigádot hozva magukkal (no, például egy ilyent, lásd 50. kép). Előbb az élmunkások beszélnek a munkamegtagadók fejével, *megmagyarázva nekik azokat az előnyöket*, amelyek a normateljesítéssel együtt járnak (több a kaja!). Majd az agitbrigád zendít rá:

Áll a harc, a torna
S a Moszkva-Csatorna
Győz a télnek haván és jegén!

– majd köntörfalazás nélkül:

Hogy legyen italunk
S betevő falatunk,
Földet túrni, talicskázni kell!

<50. Agitbrigád>

---

[220] Jagoda korában vagyunk.

Ezután mindenkit, aki csak óhajtja, meghívnak, nemcsak az övezetbe, hanem egyenesen az *élmunkásbarakkba* (a fegyelmi barakkból!) s ott rögtön meg is vendégelik őket. Mily ellenállhatatlan is a művészet! (Az agitbrigádok, a központi agitbrigád kivételével, nincsenek fölmentve a munka alól. Ők csak pótkását kapnak, valahányszor fellépnek.)

De lássunk néhány finomabb feladatot is. Például mikor „a foglyok bevonásával harcot folytatnak a munkabér *nivellálása* ellen.” Tessék csak elképzelni, micsoda mély értelem van emögött. A brigádgyűlésen fölállt egy fogoly s így beszél: ne adjanak ennek itt teljes porciót, mert rosszul dolgozik. Adjanak inkább nekem húsz dekával többet!

Hát az elvtárs-bíróságok? A forradalom utáni első években erkölcsi elvtársbíróságoknak hívták őket, hatáskörükbe pedig szerencsejáték, verekedés, lopás tartozott. Ugyan kérem, hát bíróság az ilyen? Az az „erkölcsi” szó is igen burzsoá ízű volt, el is hagyták. Az újjáépítés szakaszában (1928-tól) aztán olyan ügyekkel kezdtek foglalkozni, mint lógás, „rossz viszonyulás az anyagkészlethez”, termelési selejt, rongálás. S ha a bíróság soraiba nem férkőztek osztályidegen foglyok (csak gyilkosok, *szukásított* tolvajok, sikkasztók és dugpénz-szedők voltak benne), akkor ítéletet hozott, helyesebben javasolta a lágerparancsnoknak, hogy ezt meg azt látogatás- vagy csomageltiltással, kedvezmények, pl. időelőtti szabadlábra helyezés felfüggesztésével, esetleg – ha már nincs remény a megjavulásira – más lágerba utalással büntesse. Valóban nagyon ésszerű, igazságos döntések voltak ezek, s az a legszebb bennük, hogy maguk a foglyok javasoltál: őket! (persze azért voltak nehézségek. Egy volt kulák, mikor ügyét tárgyalni kezdték, kijelentette: „Ez a ti bíróságtok elvtársbíróság – én azonban kulák vagyok, nem vagyok a ti elvtársatok. Ezért nincs jogotok ítélkezni fölöttem!” A bírák tanácstalanul néztek össze. A GUITL pulit. nev. szektorához fordultak eligazításért, meg is jött a válasz: elítélni, minden teketória nélkül!)

Mi a lágeri kult. nev. munka alfája és ómegája? Az, hogy „ne hagyják magára a foglyot a munka utáni pihenő alatt sem” – ne hagyják hódolni „korábbi bűnös hajlamainak” (például hogy az 58-asok politikai kérdéseken rágódjanak). Nagyon fontos, hogy „a fogoly egy pillanatra se essék ki a nevelőkkel való együttműködésből”.

Ebben roppant hathatós segítséget nyújtanak a modern technika vívmányai, például a minden póznára, minden barakkban fölszerelt hangosbeszélők! Ezeknek sohasem szabad

elnémulniuk. Ébresztőtől takarodóig állandóan, szisztematikusan dörögjék a foglyok fülébe, hogyan siettethetik szabadulásukat, minden árában tájékoztassák őket a munka menetéről, az élen haladó és a hátul kullogó brigádokról s a kerékkötőkről. Alkalomadtán ahhoz az eredeti fogáshoz is lehet folyamodni, hogy rádiószózatot intéznek egy-egy lógóshoz vagy más rakoncátlankodóhoz.

Aztán, mondanunk sem kell, ott van a sajtó, a Párt legélesebb fegyvere! Íme a cáfolhatatlan bizonyíték, hogy hazánkban sajtószabadság van: a sajtó még a foglyok számára is hozzáférhető, úgy bizony ! S van-e még egy ország, ahol a foglyoknak saját sajtóorgánumuk van?

Kezdetben vala a faliújság, a kézzel írott, majd a kőnyomatos. Haladéktalanul munkába léptek a rettenthetetlen lágeri levelezők és riporterek is, akik a hibákat (mármint a foglyok hibáit) ostorozták. A magas Vezetőség természetesen bátorította ezt az önkritikát. Hogy mekkora jelentőséget tulajdonítanak a lágeri szabad sajtónak, arra ékes bizonyság akár a DmitLag 434. sz. parancsa is: „az észrevételek túlnyomó többsége visszhang nélkül marad”. – Az újságok közlik az élmunkások fényképét. Az újságok rámutatnak. Az újságok föltárnak. Az újságok leleplezik az osztályellenség próbálkozásait, hogy alaposan odacsaphassanak neki. (Az újság az Oper-csekista Különítmény legjobb munkatársa!) S általában az újság a lágeréletet tükrözi térben és időben, ezért felbecsülhetetlen forrás az utókor számára.

Például az arhangelszki börtönújság 1931-i számai azt a bőséget és jólétet ecsetelik, amelyben az ottani foglyok élnek. „Köpőcsészék, hamutartók, az asztalokon viaszosvászon, rádió-hangszórók, vezérek képmásai s a falon az általános pártvonalat velősen megfogalmazó jelmondatok... – íme, a jól megérdemelt gyümölcsök, melyeket a foglyok élveznek!”

Valóban, felbecsülhetetlen gyümölcsök! S hogy hatott mindez a foglyok életére? Ugyanaz az újság írja félév múlva: „Mindnyájan egy emberként láttak hozzá a munkához... Napról-napra többet teljesítettek a tervből... Az élelmezés mennyiségre és minőségre nézve rosszabbodott.”

No, ez semmi! Éppenséggel semmi! Utoljára hagytuk, könnyen kijavítható ![221]

[221] Minden anyagot, melyet eddig fölhasználtunk e fejezethez, Averbach: „A börtönöktől...” c. gyűjteményéből vettünk.

De jaj, hová, ó hová tűnt mindez?... Ó, mily rövidéletű minden, ami szép és tökéletes e Földön! Micsoda lendületes, magabiztos, optimista körhinta-könnyűségű nevelési rendszer volt ez, közvetlen folyománya a Haladó Elmélet alaptételeinek! Mennyire fogadkoztunk, hogy pár év múlva egyetlen bűnöző sem marad országunkban! Főképp 1934. nov. 30-án, a nagy tisztogatás előestéjén látszott, ez így! S hová lett mindez? Váratlanul ránk tört a jégkorszak (természetesen nagyon kellett, történelmi szükségszerűség volt!), s lefagyasztotta a zsenge kezdemények szirmait. Hová lett az élmunkásmozgalom s a szocialista munkaverseny? Meg a lágeri újsások? A rohamozás, a gyűjtések, a szombati fölajánlások? Kult. szovjetek és elvtársbíróságok? Ábécé- és szaktanfolyamok? De még a hangosbeszélőket és a vezérképmásokat is kiparancsolták a láger területéről! (Végül már köpőcsészéket sem raktak ki!) Mily fakó lett egyszerre a fogoly élete! Évtizedekkel vetette vissza az a tény, hogy megfosztották a leghaladóbb forradalmi börtönvívmányoktól. (De távol legyen tőlünk a kritika! A Párt intézkedései a legmesszebbmenően korszerűek és szükségesek voltak!)

Immár kezdték nem értékelni a jelmondatok művészi-költői formáját, csak a legegyszerűbbek maradtak meg: teljesítjük! túlteljesítjük! Természetesen senki sem tiltotta kifejezetten az esztétikai nevelést, a múzsák röpködését, de a lehetőségek nagyon beszűkültek. Lássunk például egy vorkutai lágert. Éppen most lett vége a kilenchónapos télnek s beköszöntött a háromhónapos, megbízhatatlan, sápkóros ún. nyár. A KVCs nacsalnyiknak majd megszakad a szíve, hogy a zóna mocskos, pocsékul néz ki. Ilyen környezetben a fogoly nem mélyülhet el kellőképpen rendszerünk tökéletességének csodálatában, melyből maga zárta ki önmagát. S a KVCs néhány vasárnap önkéntes munkafelajánlást hirdet meg. Most tehát a foglyok a legnagyobb gyönyörűséggel rakják szabadidejükben a „kruppokat” – nem virágokból ugyan, hisz ott az égvilágon semmi sem nő, csap mohát, fagyöngyöt, üvegcserepet, kavicsot, salakot, tégladarabkákat rendezgetnek a puszta halmokon, végül kerítést húznak a kruppok köré vakolólécekből. Nem olyan mutatós ugyan, mint a moszkvai Gorkij-parkban, de a KVCs ezzel is meg van elégedve. Mondhatná valaki, hogy két hónap múlva az egészet elmossa az őszi eső. Hát aztán? Hadd mossa! Majd megcsináljuk jövőre mégegyszer!

Vagy a politikai beszámolók, hová lettek azok is? Az UnzsLag 5. sz. spec. lágerpontjára Szuchobezvodnijból kiszáll egy előadó (1952-ben vagyunk már). Munka után tehát

előadásra hajtják a foglyokat. Igaz, hogy az elvtárs nem végzett iskolákat, de politikailag kifogástalanul adja elő az időszerű szent szöveget „a görög hazafiak harcáról”. A foglyok álmosan ülnek, egymás. háta mögé bújnak, a legkisebb érdeklődést sem mutatják. Az előadó a hazafiak embertelen üldözéséről mesél, s arról, hogy a görög asszonyok könnyel s jajjal teli levelet intéztek Sztálin elvtárshoz. Mikor vége az előadásnak, szólásra emelkedik Seremeta, valami Lvovból jött együgyű de ravasz nőszemély s fölteszi a kérdést: „Nacsalnyik polgártárs! Azt mondja meg, hogy *mi* kinek írjunk!?...” Puff neki! Fuccs az egész előadás építő hatásának.

Milyen feladatok maradtak a KVCs leszűkített javító-nevelő tevékenységének? A fogolynak a lágerparancsnoksághoz írt kérvényére rávezeti megjegyzéseit a norma-teljesítésről s egyáltalán a fogoly viselkedéséről; szétosztja a cenzúrától előzőleg megvizitált leveleket, összeszedi s biztonságba helyezi az újságokat, mielőtt a foglyok cigarettát sodornának belőle; évente háromszor koncertet rendez a lágeri muzsikusok bevonásával; festékkel, ecsettel látja el a művészeket, hadd csinosítsák a zónát, hadd ékesítsék festményekkel a nacsalnyikok lakását. No és persze kicsit *segít* a különítményesnek is, de ezt már nem hivatalosan.

Ezek után nincs mit csodálkoznunk, hogy a KVCs tisztviselői nem ügybuzgó s kezdeményező vezető típusok, hanem többnyire protekcióval beültetett bennfentesek.

Jó, hogy eszembe jut, van ám még egy fontos feladatuk: a *levélszekrények* kezelése. Időnkint kinyitják, kiürítik majd újra bezárják ezeket a kisméretű, barnára festett ládikákat, melyek valahol egy feltűnő helyen vannak kiállítva a zónában. Ilyen feliratokat viselnek: „A Szovjetunió Legfelsőbb Tanácsának”, „A Szovjetunió Minisztertanácsának”, „A Belügyminiszternek”, „Az állami Fővádlónak”.

Tessék, írjanak csak! Nálunk szólásszabadság van. Mi majd szortírozzuk, mit, hová; kinek. Külön elvtársak vannak, akik e levelek olvasásával vannak megbízva.

◻◻◻

Mit szoktak e Levélszekrényekbe dobni? Kegyelmi kérvényeket? Igen, de mást is. Néha följelentést (egy újoncról) – a KVCs tudja már, hogy ezt nem kell Moszkvába küldeni, csak a szomszéd irodába. S még mit? Az avatatlan olvasó biztosan nem találja ki: találmányokat! *Korszakalkotó találmányokat*, melyek forradalmasítani hivatottak a modern

technikát – vagy legalább a feltalálót fogják kiszabadítani a lágerból.

A halandók szürke tömegében sokkal több a feltaláló (és persze a költő), mint gondolni lehetne. A lágerban azonban valósággal nyüzsögnek. Hisz mindenki szeretne kiszabadulni! A feltalálás a szökés egy fajtája, azzal a különbséggel, hogy nem jár érte golyó, sem verés.

Uránia múzsának ezek a szolgái (főleg az ő hatáskörébe tartoznak ugyanis) homlokukat ráncolják a reggeli kivonulás, az esti bevonulás alatt, a tragacs vagy a csákány mellett s „nagy szellemi erőfeszítéssel kotolnak valamin, amivel elképeszthetnék a kormányt és fölébreszthetnék a kapzsiságát.

Itt van például egy volt rádiós, Lebegyev a Hovrino-lágerből. Immár semmi oka a titkolódzásra, mert már megkapta az elutasító választ, nekem is bevallhatja hát, mire jött rá: a fokhagymaillat hatására kilendül a mágnestű! Ez azt az ötletet sugallta neki, hogy magasfrekvenciájú hullámokra modulálva szagingereket lehetne közvetíteni távoli helyekre. A kormánykörök azonban nem látták hadászati szempontból kiaknázhatónak a találmányt, ezért nem érdekelte őket. Ez hát nem sikerült. Most nincs más hátra, mint megmaradni robotosnak vagy kiötölni valami kapósabbat.

Néha, nagyritkán, egyik-másik feltalálót kiemelik és elviszik valahová. Az illető nem magyarázkodik, befogja a száját, nehogy elpackázza szerencséjét. Így hát a lágerban senki sem tudja meg, miért éppen őt választották ki s hová vitték. Van, aki örökre eltűnik, mások egy idő múlva visszatérnek. (Persze most sem mesélnek, nehogy kinevessék őket. Vagy költenek valami fantasztikus mesét. Ilyenekkel szokták fölverni saját árukat a foglyok.)

Én azonban, a „paradicsomi szigeteken” jártomban, a drót másik végén is ültem: tudom, hová küldik s hogy bírálják el azokat a találmányokat. Most tehát fölhasználom az alkalmat, hogy kicsit mulattassam is ennek az oly kevés örömet nyújtó könyvnek türelmes olvasóját.

Egy Truslakov nevű szovjet hadnagy, aki légnyomást kapott Szevasztopolnál, kivette a részét a hadifogságból, de még Auschwitzból is (s e sok megpróbáltatástól kicsit meghibbant), valami oly csábító javaslatot talál beküldeni a lágerból, hogy egy fogoly-személyzettel dolgozó tudományos kutatóintézetbe (azaz „saraskába”) vitték. Ott aztán nyakló nélkül öntötte magából a találmányokat; alig utasította vissza a felsőbbség az egyiket, már

nyújtotta is be a másikat. Bár egy találmányát sem dolgozta ki részletesen, oly szuggesztív, titokzatos, szófukar és sejtelmesen sokat ígérő volt, hogy nemcsak blöfföléssel nem merték gyanúsítani, de komoly mérnök-barátom véleménye szerint ötletei egy XX. századi Newton zsenialitására vallanak. Magam ugyan nem jártam végére minden ötletének, de egyet volt alkalmam közelről szemügyre venni. Azt a megbízatást kapta ugyanis, hogy dolgozza ki saját beterjesztett szabadalmát, a *radarhullámok elnyelését*. Ehhez a magasabb matematikában jártas segéderőt igényelt, s engem osztottak be melléje mint matematikust. Truslakov így vázolta a feladatot:

Hogy a repülőgép vagy a harckocsi felülete ne verje vissza a radarhullámokat, több rétegben be kell vonni egy bizonyos anyaggal (hogy mivel, azt nem árulta el Truslakov; vagy nem döntött még, vagy tartogatta mint fő-fő szerzői titkot.) Az elektromágneses hullám minden energiáját el fogja veszíteni a rétegek határán szenvedett számos törés és visszaverődés következtében. Az én feladatom mármost abban állt volna, hogy a kérdéses anyag tulajdonságainak ismerete nélkül, csupán az optikai geometria törvényeit s egyéb számomra hozzáférhető eszközöket s fogásokat alkalmazva kimutassam, hogy mindennek pontosan úgy kell történnie, ahogy Truslakov előre megmondta, ráadásul, hogy még a rétegek optimális mennyiségét is határozzam meg.

Persze, semmi sem sült ki az egészből. Truslakov sem végzett semmit. Munkaközösségünk tehát felbomlott.

Egy idő múlva Truslakov könyvtárosi minőségemben keresett meg (én voltam ugyanis a saraska könyvtárosa), hogy könyvtárközi kölcsön útján rendeljek meg neki a Lenin könyvtárból „valamit a bolygók közti űrhajózás technikájáról”, anélkül, hogy közelebbről megjelölte volna, mely szerzőnek melyik művét óhajtja.

Mivel akkor még csak 1947-et írtunk, a Lenin-könyvtár Verne Gyulán kívül alig állhatott szolgálatára egyébbel. (Ciolkovszkijról akkor nem voltak valami nagy véleménnyel.) Miután így a holdba repülés előkészítésével kudarcot vallott, Truslakov belezuhant a szakadékba, a lágerba.

A lágerok azonban egyre küldözgették a leveleket. Akkortájt egy mérnökcsoport mellé voltam beosztva (ezúttal tolmácsként). Az volt a dolgunk, hogy szortírozzuk a lágerokból beküldött találmány és szabadalomigények garmadáját. Tolmács pedig azért kellett, mert 1946-47-ben szép számmal érkeztek német nyelvű iratok is.

Ezek azonban nem javaslatok voltak, s nem is önként nyújtották be őket. Csak émelyegve s pirulva lehetett olvasni ezeket a mondatokat, melyeket kipréseltek, kicsikartak a német hadifoglyokból. Mert hisz nem lehet őket időtlen időkig fogságban tartani, legkésőbb három, öt évvel a háború befejezése után el kell bocsátani őket „nach der Heimat”. Ezért e rövid pár év alatt mindent ki kell szedni belőlük, ami csak hasznára lehet szovjet hazánknak. Hogy legalább nagy vonásokban ismerjük meg azokat a találmányokat, amelyek a nyugati övezetbe szöktek előlünk.

Szinte magam előtt látom, hogy csinálták. Megkérdezték a gyanútlan s készséges németektől, mi a szakképzettségük, hol s milyen beosztásban voltak alkalmazva. Ezután az oper-csekista II. Ügyosztály ismert receptje szerint egyenként idézték be az irodára a mérnököket és a technikusokat. Először udvarias modorban (ami jólesően érintette a hadifoglyokat) kérdezgették őket munkájuk természetéről a háború előtti Németországban (s ők már arra kezdtek gondolni, hogy valami jó munkahely vár rájuk a láger helyett). Ezután aláírattak velük egy hallgatási kötelezvényt (s ha egyszer valami „verboten”, azt egy német meg nem szegi). Végül, most már teketória nélkül, előrukkoltak a követeléssel: adjanak írásos jellemzést volt munkahelyük lényeges sajátságairól s az abban bevezetett jelentősebb újításokról. A németek csak most, későn, kaptak észbe, hogy volt beosztásukkal dicsekedve csapdába léptek! Immár nem tagadhatták meg kereken, hogy *semmit* sem hajlandók írni – nem kockáztathatták (ami nagyon is lehetséges volt azokban az években), hogy soha haza ne eresszék őket.

Nekiálltak hát az írásnak, a tollat is alig bírva el, kényszer alatt, lelkiismeret furdalással... Csak az volt a szerencséjük, azért nem, kellett kiszolgáltatniuk komolyabb titkokat, mert a laikus oper-csekisták úgysem fogták fel a beszámolók lényegét, csak oldalszám szerint értékelték őket. De mi sem tudtunk kiszűrni semmi érdemlegeset sem e papírokból, míg átböngésztük őket, mert vagy tele voltak ellentmondásokkal, tudósi halandzsával, említetlen hagyva a lényeget, vagy bő lére eresztve ismertettek olyan „újításokat”, amelyekre már nagyapáink is csak ásítottak.

Csak az orosz nyelvű beadványok árulkodtak olykor émelyítő szolgalelkűségről. Ezeknek a szerzőit is könnyen magam elé tudom képzelni, ahogy ott a lágerban egy nyomorúságos alamizsnaként odavetett vasárnapot áldoznak az írásra, szigorúan elbarikádozva magukat szomszédaiktól s azt hazudva, hogy amnesztiáért folyamodnak. Nem fordult meg szűk

kis agyukban, hogy gonddal rajzolt s valami nagykutyának szánt betűiket nem a tohonya, pocakos vezetőség fogja silabizálni, hanem hozzájuk hasonló közönséges rabszolgák.

Széthajtogatjuk hát a 16 íves, akkurátusan megszerkesztett javaslatot (a papírt a KVCs-től koldulta össze): 1) Infravörös sugarak alkalmazása a fogolytáborok őrizetének egyszerűsítésére; 2) A lágeri kapuőrségen áthaladók számontartása fotocella segítségével. – Még illusztrálta is az akasztófavirág, technikai magyarázatokat mellékelt. Hát még az ajánlás!

„Drága Joszif Visszarionovics!

Bár vétkeim miatt hosszú szabadságvesztésre vagyok elítélve az 58. tc. alapján, itt is hű maradok a drága Szovjethatalomhoz s hozzá akarok járulni a körülöttem hemzsegő aljas ellenség őrzésének hatékonnyá tételéhez. Amennyiben kiemelnek a lágerból s ellátnak a szükséges eszközökkel, haladéktalanul hozzáfogok a mellékelt projekt kidolgozásához.”

Tessék, egy „politikai”! Kézről-kézre adjuk a beadványt, bőséges kifakadásokkal, lágerszitkokkal (magunk közt vagyunk). Valamelyikünk leül, megírja a véleményezést: a projekt hiányos technikai ismeretekről tanúskodik... a projekt nem veszi tekintetbe... figyelmen kívül hagyja... nem kifizetődő... nem megbízható... valószínűleg inkább gyöngítené, semmint erősítené a lágeri őrizetet...

Mit álmodsz ma, Judás, ott a messzi lágerponton? Hegy a kocsirúd szaladna le a torkodon, gebednél meg, rohadék!

Van itt egy paksaméta Vorkutából is. Szerző aggodalmát fejezi ki, hogy az amerikaiak atombombával rendelkeznek, nekünk pedig még nincs. Mint írja, szünet nélkül azon töri a fejét ott Vorkutában a tüskésdrót mögött, mivel lehetne szolgálatára a Pártnak és a Kormánynak. Ezért küldi be most ezt a projektet, melynek a „RAJA” fedőnevet adta (Raszpad Atomnogo JAdra – az atommag bomlása). De – mint az már lenni szokott – tervét nem dolgozhatta ki részleteiben, mivel a vorkutai láger nem fér hozzá szakirodalomhoz (mintha szépirodalomhoz hozzáférne!). Csodabogarunk azt kéri, hogy egyelőre küldjenek neki legalább egy „tájékoztatót a radioaktív bomlásról” – melynek vétele után elvégzi projektjén a végső simításokat.

Csak úgy dűltünk a nevetéstől, vertük az asztalt s szinte egyidőben vágtuk ki a rigmust:

Nem kell RÁJA,
sz…unk rája!

Közben az igazi nagy tudósok lágerban sínylődnék, elpusztulnak s a mi drágalátos minisztériumunk nem töri magát, hogy fölkutassa őket s méltó foglalkoztatást találjon számukra.

Alexandr Leonyidovics Csizsevszkijnek egyszer sem jutott hely egy saraskán egész lágerfogsága alatt. Csizsevszkij a láger előtt is bélyeges volt nálunk, mert a földön végbemenő forradalmakat s az élőlények funkcióit a naptevékenységgel hozta összefüggésbe. Egész munkássága rendhagyó volt, problémái meglepőek, nehezen fértek bele a tudományok szokványos rendszerébe s kétséges volt, föl lehet-e használni őket katonai és ipari célokra. Most, hogy már meghalt, magasztaló cikkek látnak róla napvilágot: megállapította, hogy a szív-infarktusok száma megtizenhatszorozódik mágneses viharok idején, helytálló prognózisai voltak az influenza-járványok föllépéséről; kutatta a rák korai felismerésének lehetőségeit a vérsüllyedés-görbe alapján; fölállította elméletét a nap Z-sugarairól.

Koroljovot, a szovjet űrhajózás atyját, fölvették ugyan egy saraskára, de csak mint repülőst. A saraska főnöksége nem engedte meg, hogy rakétákkal foglalkozzék, azokra csak éjszakáit áldozhatta.

(Nem tudjuk, vajon L. Landau bejutott volna-e egy saraskára, vagy eltoloncolták volna-e valami világvégi szigetre. Már el volt törve a bordája s német kémnek vallotta magát, amikor P. Kapica közbenjárása megmentette.)

Konstantin Ivanovics Sztrachovicsot, hazánk nagy aerodinamikusát, rendkívül sokoldalú tudósát az Uglics-lágerba szállították egy leningrádi börtönből, s a fürdőbe osztották be kisegítő munkára. Csoda, hogy a tízéves lágerfogság sem tudta lefagyasztani őszinte, gyermeki nevetését, amellyel beszámol élményeiről. A halálraítéltek cellájában töltött hónapok után disztrófiás hasmenésen esett át a lágerban. Ezután strázsának állították a zuhanyozó bejáratához, ha a női brigádok fürödtek (a férfiakhoz markosabb legényeket raktak, azokkal nem boldogult volna). Az volt a dolga, hogy csak anyaszült meztelen s üres kézzel bocsássa a nőket a zuhanyozóba, mindent leadasson velük a fertőtlenítőbe, főleg a melltartót és a bugyit – ezek ugyanis az eg.-ügy szerint a tetvesedés fő fészkei voltak; a nők azonban éppen ezeket nem akarták leadni, úgy akartak megfürödni. Sztrachovics, akinek olyan szakálla volt, mint Lord Kelvinnek, homloka mint a kőszál, kétszer olyan magas, mint

más halandóké, szinte már nem is homlok, a nők állandó inzultusainak volt kitéve: könyörögtek neki, pocskondiázták, mérgelődtek rá s kinevették, csalogatták a sarokba, a venyigehalomra – őt semmi sem ingatta meg, nem volt lekenyerezhető. Végül is közmegegyezéssel rásütötték az „impotens” nevet. S lám, ezt az „impotenst” váratlanul elvitték valahová, s nem kisebb feladattal bízták meg, minthogy ő irányítsa az ország első lökhajtásos motorja terveit.

De azokról, akiket hagytak belepusztulnia nehéz testi munkába, semmit sem tudunk. Hát akit egy tudományos felfedezés lázas munkálatai közepett tartóztattak le és semmisítettek meg, (mint Nyikolaj Mihajlovics Orlovot, aki már 1936-ra kidolgozott egy módszert az élelmiszer tartós tárolására), arról honnan is tudhatnánk? Hisz a feltaláló letartóztatása után haladéktalanul *lepecsételték* a találmányát.

⁂

A láger büdös, oxigénhiányos levegőjében a KVCs füstölgő lámpása majd szikrákat vet s föllobban, majd épphogy csak pislákol. De még ehhez a gyér világossághoz is odahúzódnak az emberek a barakkokból és a brigádokból. Némelyeket határozott cél vezet: dohánynak való papírt tépni egy könyvből vagy újságból, kérvénynek való papírt szerezni vagy az ottani tintával írni (a barakkban nincs tinta, de még itt is zár alatt tartják: a tintával ugyanis bélyegzőt lehet hamisítani.) Van, akit a rongyrázási hajlam visz oda: hogy ő milyen művelt! Van, aki ráunt már szokott társaságára a brigádban, másokhoz is szeretne dörgölőzni, tereferélni. Van, aki fülelni megy oda, hogy legyen mivel bekopognia a *keresztapához*. Végül olyanok is vannak, akik maguk sem tudnának számot adni róla, mi vonzza oda őket, miért nem döglenek inkább a priccsen s pihentetik fáradt tagjaikat abban a rövid esti félórában.

Ezek a látogatások a KVCs-ben észrevétlenül s meg nem okolhatóan fölfrissítik a lelket. Igaz, hogy oda is ugyanolyan éhes emberek járnak, mint akik a brigád vagonkőin ülnek, de itt nem a kenyérről és a kásáról, nem a normákról beszélgetnek. Itt nem a lágerélet összetevőiről folyik a társalgás: ebben fejeződik ki a lélek tiltakozása, ebben áll az elme kikapcsolódása. Mindenekelőtt a múltat emlegetik, de az a múlt valami olyan mesés, hogy semmiképpen sem illik ezekhez a szürke, kiéhezett, lerongyolódott szegény ördögökhöz. Továbbá valami kimondhatatlan boldog és tarka „szabad életről” is áradoznak, melyet állítólag „odakint” élnek az olyan mázlisták, akik – rejtély, hogyan – megúszták letartóztatás nélkül. Sőt néha

még a művészetről is folyik itt eszmecsere, de ez már szinte hátborzongatóan irreális.

Mintha tisztátalan hatalmak tombolása középen valaki egy halványan derengő bűvös kört rajzolt volna a földre, alig-alig sejlik, de mégis ott van, s míg az ott van, ámulattal veszed észre, hogy ott a kör belsejében arra a fél órára megszűnt rajtad a gonosz hatalma.

Hát még ha valaki végigfuttatja ujjait a gitár húrjain s egy fátyolos hang énekelni kezd, de egészen mást, mint ami engedélyezve van a színpadon! Ilyenkor mintha áram futna át rajtad: „van valahol, van valahol, valami valahol él...” S már körbejártatod boldog pillantásodat; keresel valakit, akivel te is közölhetnél valamit.

Jó, beszélj csak, de azért légy óvatos! Ne zárd el a füledet, de azért időnként csípj bele a karodba. Mert itt van például Ljova G...n. Ő is „föltaláló” (bár autószakértői oklevele nincs, lázasan dolgozott a motor hatásfokának jelentős emelésén, de számításai elkallódtak a házkutatásnál). Színészi tehetsége is van: együtt adjuk elő Csehov: „Javaslatát”. Na meg filozófus is, igazán tetszetősen érvel: „Semmi kedvem az utánam jövő nemzedékekkel törődni, csak túrják ők is a földet maguknak. Én így hozzá vagyok nőve az élethez!” – s mutatja, hogyan, szinte belevájva körmeit az asztalba. „Magas ideálokban hinni? Olyan az, mintha beszél-beszél valaki a telefonkagylóba, közben pedig ki van húzva a vezeték. A történelem csak véletlenek összefüggéstelen láncolata. Vissza a majom-őshöz! Az embernél az amőba is tökéletesebb: egyszerűbbek a funkciói.” Hallgatod – lám, most meg már arról értekezik, miért nem állhatja ki Lev Tolsztojt-s miért rajong Ehrenburgért és Alexandr Grinért. Amellett jó fiú, ki lehet vele jönni, a lágerban nem vonja ki magát a nehéz munkából, vési, kalapálja a falat, igaz, hogy olyan brigádban, amelyben garantálva van a 140%. Apját 1937-ben letartóztatták, oda is veszett, ő azonban nem politikai, kenyérjegy hamisítással bukott le. Szégyelli is ezt a „csaló-cikkelyt” s az ötvennyolcasok társaságát keresi. Bizony, keresi, – de nézze meg az ember, a lágertörvényszék ülésén ez az oly szimpatikus, oly érdekes, „az élethez úgy hozzánőtt” Ljova G...n a vád tanújaként lép föl![222] Szerencséd van, ha nem nyilatkoztál túl sokat előtte.

[222] Így szokott ez lenni: akik túlságosan hozzánőttek az élethez, azok könnyen eltántorodnak a lélektől.

Ha a lágerban különcök vannak (azok pedig mindig vannak), biztosan nem kerülik el a KVCs-t, föltétlenül bejáratosak.

Például nem furcsa istenteremtménye ez az Arisztid Ivanovics Dobatur? Félromán, félfrancia, pétervári klasszika-filológus, megrögzött agglegény és remete. Mint macskát a tejesköcsögtől, elszakították Hérodotosztól és Cézártól, s lágerba dugták. Fejében még egyre ott kavarognak a félbemaradt szövegmagyarázatok, úgy jár-kél a lágerban, mint a holdkóros. Az első héten elpatkolt volna, de az orvosok a hóna alá nyúltak, beszerkesztették az áhított med. statisztikusi hivatalba. Havonta egyszer-kétszer még előadással is megbízták, az újsütetű lágeri felcserek továbbképzésével. Latinóra a lágerban! Arisztid Ivanovics odaáll a tenyérnyi táblácska elé és úgy brillíroz, mint legjobb egyetemi éveiben. Egymás után születnek a furcsa konjugációs paradigmák Arhipelág bennszülötteinek ámuló tekintete előtt, a tanár szívét mennyi kéjjel tölti el a töredező kréta csikorgása. Borzasztóan meg van elégedve nyugalmas helyével, de aztán az ő feje fölött is megrendül az ég. A lágerparancsnok ugyanis felfigyelt erre a ritka madárra: hisz ez az ember becsületes! Nosza, nevezzük ki a pékműhely főnökének! Ez a legirigyeltebb poszt a lágerban. Aki a kenyér ura, az az élet ura. Lágerlakók testével-lelkével van kirakva az odavezető út, de csak kevésnek sikerült célhoz érni. Most pedig az égből zuhan le az áldás – és agyonlapítja szegény Dobaturt. Egy hétig csak téblábol, mint a halálraítélt, pedig még át sem vette a pékséget. Rimánkodik a parancsnoknak: *könyörüljön rajta*, hagyja őt élni, ne vegye el tőle lelkének nyugalmát s a latin igeragozást. Végül is meghallgatásra talált az esedezése: a pékségbe a soron következő bunyikbetyárt nevezték ki nacsalnyiknak.

Vagy itt egy másik csodabogár, ez is mindig a KVCs-t bújja munka után, hol is lenne másutt? Hatalmas fő, sminkelésre termett, messziről is jól látható plasztikus arc. Főleg bozontos szemöldöke teszi karakterisztikussá. Igazi tragikus maszk. Komor ernyedtséggel követi a szoba sarkából szánalmas küszködésünket a szerepekkel. Kamill Leopoldovics Gontoir-nak hívják. Belgiumból jött Pétervárra a forradalom első éveiben, hogy segítsen létrehozni az Új Színházat, a jövő színházát. Ki láthatta akkor előre, milyen is lesz a jövő, hogy teszik lakat alá a rendezőket? Gontoir mind a két világháborút végigharcolta a németek ellen, az elsőt Nyugaton, a másodikat Keleten. Most pedig hazaárulás vádjával ültették le tíz évre... Vajon melyik hazáját árulta el s mikor?

Csak természetes, hogy a legtekintélyesebb klubtagok a képzőművészek. Ők az „urak”. Ha van különszoba, az nekik van fönntartva. Ha valakit, akkor őket biztosan állandó jelleggel fölmentik a közmunkák alól. A múzsák szolgái közül csak ők hoznak létre valódi értékeket, kézbe vehető, falra akasztható, pénzre váltható műveket. Persze nem fejből festenek, de ezt nem is várják tőlük: hogy is születhetne jó kép egy ötvennyolcas fejében? Egyszerűen csak képeslapokról készítenek tabló-másolatokat, van aki ráccsal, van aki rács nélkül is boldogul. Nincs is ennél csinosabb műtárgy a tajga és a tundra vadonában, fessed csak bátran, mindig lesz neki üres hely a falon. Még ha nem tetszik isi az első pillantásra. Jön a VOHR-őrség parancsnoka, Vipirajlo, gusztálja Deul: „A triumfáló Néró” c. festményének másolatát:

– He? Emmeg mi? Vőlegény? De mért van úgy elkámpicsorodva? – De azért átveszi. Szőnyegeket is festenek a művészek, gondolán ringatózó szépségekkel, hattyúpárral, naplementével és kastélyokkal – nagy kelendősége van az ilyesminek a tiszt elvtársak körében. De résznél legyünk! Festenek ám ilyen kis szőnyegeket maguknak is a művészek, a felügyelők aztán felesben értékesítik a szabad piacon. Nagy a kereslet. A festőművész általában boldogul a lágerban.

A szobrászoknak rosszabb. A szobrot nem találják olyan szépnek az emvédés műértők, nem szívesen állítják be szobájukba, elveszi a helyet a bútoroktól, s ha föl találják dönteni, összetörik. Szobrászok ritkán mintáznak a lágerban, vagy ha mégis, akkor mellesleg festenek is, mint Nyedov. Hozzá is odalép egyszer Bakajev őrnagy, nézeget egy „anya”-szobrocskát:

– Te meg miféle síró anyát csináltál? A mi országunkban az anyák nem sírnak! – s már neki is fogja a szobornak a kalapácsot.

Vologya Klempner, fiatal zeneszerző, jómódú ügyvéd fia s lágerfogalmak szerint javíthatatlan *frájer*, saját zongorájával jött a Moszkva környéki Beszkudnyikovo-lágerba (hallatlan eset Arhipelágon!). Azt mondta, hogy a tömegek nevelését akarja szolgálni vele, valójában azonban”saját önző céljaira, komponálásra használta. Állandó kulcsa volt a lágeri színkör terméhez, ott szokott játszani takarodó után, gyertyavilágnál (mert a villanyt kikapcsolták). Egyszer is így játszik s készülő szonátáján dolgozik, mikor egy hang dördül meg mögötte:

– Bilincs-csörgés ez, nem zene!

Klempner riadtan ugrott föl. A fal mellől, ahol belopódzása után megállt, most a gyertya fénykörébe lépett az őrnagy, a lágerparancsnok, régi csekista, sötét árnyéka félelmetesen magasodott a háta mögött. Csak most értette meg az őrnagy, miért rendelte ide zongoráját ez a semmirekellő. Hozzálépett, kezébe vette a kottát és se szó se beszéd, komor eltökéltséggel beletartotta a gyertyalángba.

– Mit csinál, az istenért? – kiáltott föl önkéntelenül a fiatal szerző.

– Érdeme szerint bánok el az ön zenéjével! – sziszegte amaz összeszorított fogai közül. Szállt az elégett lapok hamuja s puhán ereszkedett a billentyűkre. A vén csekista nem tévedett: az a szonáta valóban a lágerről szólt.[223]

Ha egy költő téved a lágerba, versikéket írhat a foglyokról rajzolt karikatúrák alá, csasztuskákat faraghat a fegyelemsértőkről.

Egyéb témája nem lehet sem költőnek, sem zeneszerzőnek. A nacsalnyikok kedvében pedig semmi kézbe vehetővel, értékesíthetővel nem járhatnak.

Ami pedig a prózaírókat illeti, ilyenek egyáltalában nincsenek a lágerban, nem is volna semmi értelme létezésüknek.

„Amikor az orosz próza lágerba vonult...” – kezdi Szluckij. „Lágerba vonult” – igen, de vissza nem tért! Úgy vonult be, hogy soha többé elő ne kerüljön...

Immár sohasem fogjuk megtudni, hány mű volt születőben, hány semmisült meg, s hogy esetleg milyen színvonalúak lettek volna. Senki sem fog beszámolni nekünk a transzport előtt lázas sietséggel elhamvasztott füzetekről, kidolgozott részletekről, a csupán fejben hordott koncepciókról, amelyek a fejjel együtt a rideg közös sírba zuhantak. Verseket még csak lehet fülbe suttogni, agyba lehet vésni s átmenteni őket, vagy legalább az emléküket, de prózát nem szokás idő előtt. szellőztetni, a próza nehezebben él meg, terjedelmes, szétfolyó, nagyon is papírhoz kötött ahhoz, hogy kibírhassa Arhipelág megpróbáltatásait. A lágerban *írni* – ugyan ki tudja magát rászánni erre? A. Belinkov megpróbálta, írása egyenesen a keresztapához röpült, s onnan 25 évvel megtetézve pattant vissza. M. I. Kalinyina még csak író sem volt, csak jegyzeteket készített a lageréletről; „Hátha

[223] Hamarosan Vologya számára is találtak ürügyet új lágeri perre, s a Butirkába küldték vizsgálati fokságba. Abba a lágerba nem tért többé vissza, s csak természetes, hogy zongoráját sem adták ki. Túlélte-e, nem-e, sejtelmem sincs, nem hallok felőle.

hasznát veszi még valaki”. Füzete a pol. tiszt asztalán, ő maga a karcerben kötött ki (s még dicsérheti szerencséjét!). Vlagyimir Szergejevics G…v, szabad mozgású fogoly valahol a lágeron kívül irt egy négy hónapot felölelő lágerkrónikát s mikor veszélyt szimatolt, elásta. Hamarosan örökre elvitték arról a vidékről, írása így benn is maradt a földben. Se a zónán belül, se a zónán kívül – hol maradjon lát fönn a próza? Csak fejben maradhatna fönn, de fejben csak verset lehet írni, prózát nem.

Hogy Klio és Kalliopé gyermekei közül hányan vesztek oda, azt mi, árva túlélők ki nem számíthatjuk semmiféle extrapolációval, hiszen a mi életben maradásunknak sem volt semmi valószínűsége. (Lágeréletemre visszapillantva világosan látom, hogy Arhipelágon vagy meghalni kellett, vagy annyira a túlélésre berendezkedni, hogy attól kihunyt az írás minden igénye. Engem a matematika mentett meg, ami nem tekinthető tipikusnak. Hogy lehet ezzel kalkulálni?)

Minden, amit nálunk a 30-as évek óta orosz prózának hívnak, visszamaradt seprője csak egy tó vizének, melyet mindenestül elnyelt a föld. Nem érdemli meg, hogy prózának nevezzék, mert éppen annak az ábrázolásáról mondott le, ami a legfontosabb jelensége volt azoknak az évtizedeknek. A legjobbak is éppen azt fojtották el magukban, ami a legértékesebb volt bennük; cserben hagyták az igazságot, ezen az árorr vásárolták meg önmaguk s műveik fönnmaradását. Akik pedig képtelenek voltak megtagadni önnön mélyeiket, ellentétbe kerülni önmagukkal és az igazsággal, azok azt a kort semmi esetre sem élték túl, vagy lágerokban pusztultak el, vagy a fronton, esztelen vakmerőséggel dobva oda életüket.

Így tűntek el a nyirkos földben a filozófus prózaírók, az elbeszélő prózaírók, a lírai prózaírók, az impresszionista prózaírók, a szatirikus prózaírók.

Pedig ha meggondoljuk, Arhipelág egyedülálló alkalmat, soha nem tapasztalt lehetőséget nyújtott az orosz irodalomnak, sőt talán a világirodalomnak is. Egy ilyen torz képződmény, egy feudális rendszer a dicső XX. században, bár semmivel sem menthető, az irodalomnak mégis új távlatokat nyitott, termékenyítő s egyben pusztulásba torkolló élményeket.[224]

---

[224] Hadd fejtsem ki tágabb összefüggéseiben is ezt a gondolatot. Mióta a világ fönnáll, a társadalom mindig két, egymással nem vegyülő rétegre tagolódott: a fent és az alant lévők, a vezetők s az alárendeltek rétegére. Persze, mint minden osztályozás, ez is durva de ha a fönt lévőkhöz nemcsak a hatalom, a pénz, a születési előjogok birtokosait számítjuk, hanem azokat is, akiket családjuk vagy önmaguk erőfeszítése képzettséghez juttatott, más szóval mindazokat, akik mentesültek a testi munkától, akkor a határvonalat

Az orosz értelmiség milliói vettettek egy szintre az alant lévőkkel, méghozzá nemcsak egy kirándulás tartamára, hanem hogy a visszatérés minden reménye nélkül megnyomorodjanak és elpusztuljanak. Soha azelőtt nem érezhette magát ennyi felnőtt, érett, kultúrált ember állandó jelleggel s minden szerepjátszás mellőzésével – a rabszolga, a fogoly, a favágó, a bányász bőrében. A világtörténelemben tehát most *keveredhettek* először (ekkora méretekben) egymással a társadalom fölének és aljának tapasztalati élményei. Eliminálódott az a minden áttetszősége ellenére addig

---

meglehetős pontossággal húztuk meg.

A föntiek alapján megjósolható, hogy a világirodalom (s a művészet, általában a szellemi tevékenység) négy szférában bontakozik ki s lehet megfigyelésünk tárgya. Az első szférában a fönt lévők ábrázolják (jellemzik s elemzik) az ugyancsak fönt lévőket, vagyis önmagukat, a maguk fajtáját. A második szférában a fönt lévők ábrázolják az alant lévőket, a „kisebbik fiút”, „testvéröccsüket”. A harmadikban ez utóbbiak teszik vizsgálat tárgyává a föntieket. Végül a negyedikben az alant lévők az alant lévőket, azaz önmagukat.

Az uralkodó osztályoknak mindig volt idejük, (többé-kevésbé) anyagi eszközeik, képzettségük, műveltségük. Módjuk volt a, művészetek technikai részének, a fegyelmezett gondolkodásnak elsajátítására, már amelyiknek igénye volt. Azonban korlátokat szabott nekik egy alapvető élettörvény: a jólét megöli az emberben a szellemi nyugtalanságot. Ezért az első szférában a művészetnek számos, csömörből fakadó torzulata, beteges iránya, öncélú iskolája, meddő virága jelentkezik. Nagy irodalom csak akkor születik, ha egy hivatott szellem robban bele ebbe a szférába, akit személyes boldogtalanság vagy természet adta hajlam, s a szellemi szomj lebírhatatlan ostora ösztökél.

A negyedik szférába a folklór a nép művészete tartozik. A ráfordítható idő itt fölaprózódik a közösség tagjai közt, az egyes emberre csupán minimális törtrészek jutnak. A névtelen szerzők adalékai csak differenciálokban fejezhetők ki: egy-egy akaratlan, a szerencsés pillanat ihletében kipattanó hasonlat, nyelvi lelemény. Azonban a szerzők száma végtelen, szinte valamennyien elnyomott, szorongó teremtések, maga a mű pedig, míg egyek szája másiknak, egyik év a másiknak adta tovább, százezerszer is átrostálódott, letisztult, lecsiszolódott. Az eredmény: a népköltészet arany-üledéke. Ez a művészet sohasem üres, sohasem lélektelen, mert szerzői közt nem volt olyan, aki ne lett volna közeli kapcsolatban a szenvedéssel. – Ami ehhez a negyedik szférához tartozó írásbeliséget illeti („proletárirodalom”, „parasztirodalom”), az még gyerekcipőben jár és tele van sikertelen próbálkozásokkal, mert az egyes ember ismeretei itt nem elegendők.

Hasonló, tapasztalat hiányából eredő hibákban szenved a harmadik szféra írásbelisége is („alulról – fölfelé”), s ráadásul még meg is van mérgezve a gyűlölet és az irigység terméketlen, művészetteremtésre alkalmatlan indulataival. Abba a hibába is beleesett, amibe a forradalmárok általában: az uralkodó osztály vétkeit kizárólag magának az uralkodó osztálynak rótta föl, nem pedig az emberi természetnek, nem is sejtve, mily sikeresen beletanulnak majd a győztes forradalmárok a legyőzöttek vétkeibe. – De van ellenkező veszély is: a szolgalelkű hajbókolás ugyancsak elronthatja az alulról fölfelé irányuló ábrázolást.

leküzdhetetlen választófal, mely a fönt lévőket akadályozta az alant lévők megértésében: a SZÁNALOM. Ez a szánalom ösztökélte a múlt század nemesi szimpatizánsait (a felvilágosodás minden hívét), ez homályosította el tisztánlátásukat. Lelkiismeretük nem hagyta őket nyugodni, hogy ők nem osztják a nép sorsát, ezért kötelességüknek érezték, hogy háromszor olyan hangosan szólaljanak föl minden jogtiprás ellen, közben pedig elmulasztották behatóbban megvizsgálni magát az emberi természetet. Az alant lévőkben éppúgy, mint a fönt lévőkben, szóval a társadalom minden rétegében.

Csak Arhipelág értelmiségi foglyaiban hunytak ki végérvényesen azok a lelkifurdalások: ők már maradéktalanul osztoztak a nép balsorsában. Az orosz kultúrember csak most ábrázolhatta első ízben „belülről” az orosz jobbágy sorsát, mivel maga is jobbágysorsra jutott.

Csakhogy most meg nem volt papírja, ceruzája, szabad ideje s nem voltak hajlékony ujjai. Foglárok turkálták a holmiját, foglárok kukucskáltak bele emésztőcsatornájába alulról is, felülről is s a különítményesek árgus szeme vizslatta őket.

Vére tehát összekeveredett ugyan az alsó és a felső rétegek tapasztalata, de azok, akik kihordhatták s világra hozhatták volna az eredményt, elpusztultak…

Így temetődött már születése pillanatában Arhipelág csontkemény kérge alá egy a ónaga nemében páratlan filozófia és irodalom.

⁂

A KVCs legszorgalmasabb látogatói a „művészi öntevékenység”-mozgalom résztvevői. A KVCs-nek ez a funkciója: az amatőr csoportok irányítása fennmaradt magának

---

Erkölcsi szempontból a leggyümölcsözőbbnek a második szféra ígérkezett („fölülről – lefelé”). Olyanok művelték itt az irodalmat és a művészetet, akikben a jóság, az igazsághoz és az igazságossághoz való hűség erősebbnek bizonyult a zsibbasztó jólétnél s akik ugyanakkor birtokában voltak az érett, magas színvonalú technikának is. Azonban nekik is volt egy nagy hiányosságuk: *képtelenek voltak végiggondolni a dolgokat*. Ezek az írók szimpatizáltak a néppel, szánták, könnyeztek és lázadoztak érte, de épp ez akadályozta őket a *teljes igazság* megértésében. Sohasem lehettek a nyomorultak bőrében. Legfeljebb az egyik lábukkal léphették át a válaszfalon, a másikat képtelenek voltak utána emelni.

Sajnos, úgy látszik, olyan önző természetű az ember, hogy egy ilyen metamorfózis nem valósulhat meg külső erőszak nélkül. Cervantes is csak a fogságban, Dosztojevszkij is csak a fegyházban alakult át. GULag aztán egyidejűleg milliókat részeltetett ebben a tapasztalati élményben a maga Szigetcsoportján.

az intézménynek elöregedése után is, mintegy a tovatűnt ifjúság emlékeként.[225] Az öntevékenység úgy duzzadt s enyészett az egyes szigeteken, mint a tenger dagálya s apálya, csakhogy nem olyan szabályosan, hanem szeszélyes rándulásokkal, melyeknek csak a vezetőség tudta volna okát adni, a foglyok nem. Lehet, hogy a KVCs-főnöknek „teljesítményekre” volt szüksége félévi jelentése számára, vagy pedig valakit vártak a központból.

Ilyenkor valahol egy világvégi lágerponton a KVCs főnöke (aki különben be sem szokta tenni a lábát a zónába, egy fogolyállományú nevelőt szaladgáltat maga helyett) hivatja a harmonikást s tájékoztatja:

– Erről s erről van szó. Gondoskodj karénekről![226] Egy hónap múlva fel kell lépnetek.

– De én nem ismerem a kottát, nacsalnyik polgártárs!

– Mi a fenének neked a kotta? Olyanokat játsszál, amit mindenki ismer, a többiek majd veled dalolnak.

S meghirdetik a jelentkezést az énekkarba, néha egy füst alatt a színkörbe is. Hol legyenek a próbák? A KVCs szobája kicsi erre a célra, nagyobb helyiség kell. Kultúrterem persze nincs, tehát a lágeri ebédlőt szokták igénybe venni, ahol még a falak is balándagőzt lehelnek, rohadt zöldségtől és főtt tőkehaltól bűzlenek. Az ebédlőt így egyfelől a konyha, másfelől az állandó színpad vagy az ideiglenes emelvény határolja. Vacsora után idejönnek az énekkar és a színjátszó csoport tagjai. (Úgy kell elképzelnünk, mint A. G...na rajzán – lásd: (51. kép) – látható. Csak a művész itt nem helyi amatőrgárdát örökített meg, hanem egy kiszállt kultúrbrigádot. Mindjárt összeszedik az utolsó tálkákat, kiszórják a késedelmeskedő „rozogákat”, hogy helyet csináljanak a nézőknek. Az olvasó maga is láthatja, milyen vidámak a jobbágy-színésznők.)

<51. Agitbrigád>

---

[225] Hogy hazánkban annyira fölkarolják a művészi öntevékenységet s nem csekély összegeket fordítanak rá annak biztosan igen egyszerű a magyarázata – csak nehéz rájönni. Talán a húszas években egyszer meghirdetett program tehetetlenségi energiája? Vagy kell valami, mint a sport is, ami lekösse a nép energiáit és érdeklődését? Vagy talán komolyan azt hiszik némelyek, hogy csasztuskákkal s jelenetekkel tetszés szerint megdolgozhatják az emberek érzéseit?

[226] Éppen a *karének* egyedülálló nevelő hatásáról vannak meggyőződve a vezetők a katonaságnál és a civil életben egyaránt. Nem baj, ha nincs más öntevékenység, de énekkar akkor is legyen! Daloló kollektíva! A dalok garantáltan vonalasak, a „mieink”! S amit énekelsz, még utóbb el is hiszed!

Mivel ösztökélik a fogoly öntevékenységét? A zónában fogvatartottakból talán három-négy van olyan, aki önként, szívesen énekel. Akkor hát kikből áll az énekkar? A vegyes (koedukációs) lágerokban elsősorban a találka reménye csalogatja az embereket az énekkarba! (Nézzük csak meg még egyszer a 37. képet! No, nem világos, miért mennek mind a KVCs-be?) A. Szuzi, akit karmesteri feladatra jelöltek ki, csak ámult, mint bővül napról-napra az énekkar: egy éneket sem tud végig betanítani, folyton újabb jelentkezők jönnek, hangjuk nincs, soha életükben nem énekeltek, de azért kéredzkedtek. Igazán szívtelenség volna elutasítani őket, lehűteni ezt a buzgó érdeklődést a művészet iránt. Magukon a próbákon azonban már lényegesen kevesebben vettek részt – mint kiderült, azért, mert az öntevékenység résztvevőinek takarodó után két órát engedélyeztek szabad mozgásra a zónán belül, hogy próbára mehessenek és visszatérhessenek a körletekbe. Ez alatt a két óra alatt *nyélbeüthettek* egyet s mást.

Néha beütött a balszerencse: közvetlenül a koncert előtt transzportba tették az énekkar egyetlen basszusát (a transzport ugyanis más hivatal hatáskörébe tartozott, mint a koncert); vagy a karmestert (ez is Szuzival esett meg) hivatja a KVCs főnöke s közli vele:

– Nagyra értékeljük fáradozását, de sajnos, a koncerten nem engedélyezhetjük az ön föllépését, mert ötvennyolcas nem vezetheti az énekkart. Ezért be kell valakit tanítania, hogy helyettesítse – no, csak hogy integessen ott az énekkar előtt, az könnyebb, mint énekelni.

Persze olyanok is voltak, akik nemcsak találkahelynek használták az énekkart és a – színpadot, hanem az :élet visszfényét kereték bennük, valami bittatát, hogy valahol létezik egy másik világ, egy másfajta élet... Már maga az, hogy papírt osztanak, leírni a szerepeket – mit számít, hogy a raktárból hozzák, durva barna papír, szétvagdalt darás zsákokból –, mégis a színház jut róla az ember eszébe, az édes, a felejthetetlen. Na és a szereposztás! Ábrándozni, hogy ki kivel fog csókolózni a színpadon! Hogy ki mit vesz föl! Hogyan készíti ki magát! Milyen mutatós jelmeze lesz! Az előadás estjén pedig igazi tükröt vehet a kezébe, hamisítatlan civil ruhába öltözhet, kipirosíthatja magát.

Édes, izgalmas ábrándok ezek, hanem a darabok” uramisten, micsoda darabok azok! Azok a spec. antológiák, amelyeknek címlapján rajta van a bélyegző: „Csak GULag-on belüli , használatra!” Miért „csak”? Miért nem „a GULag-on

belül is”? Miért ez a megszorítás? Úgy értsük-e, hogy ezt a kotyvalékot, ezt a disznóeledelt odakint lehetetlen volna föltálalni, ám ez a csürhe csak lafatyolja? Hogy a legostobább, legtehetségtelenebb szerzők itt sütik el legocsmányabb, legbárgyúbb darabjaikat? Ha pedig valaki Csehovtól szeretne színre vinni egy bohózatot vagy egyebet, azt ugyan föl nem hajtja itt, hiába keresi az egész település civil lakosságánál, a láger könyvtárában pedig legfeljebb Gorkijt talál, de azt is hiányosan, kitépett lapokkal, a dohányosok jóvoltából.

A Krivoscsekovo-lágerban egy irodalmár, N. Davigyenkov szervezte a színjátszó csoportot. Valahonnan sikerült felhajtania egy nem mindennapi hazafias darabot: „Napóleon Moszkvában” (nyilván tele „bundás indulatokkal”). Kiosztották a szerepeket, lelkesen győzködtek a próbákkal, úgy látszott, már semmi sem jöhet közbe. A női főszerepet egy Zina nevű volt tanítónő játszotta, akit azért tartóztattak le, mert a német megszállás alatt a helyén maradt. A rendező nagyon meg volt elégedve a játékával. Az egyik próbán aztán kitört a botrány: a nők föllázadtak, hogy miért Zina kapta a főszerepet. Ilyesmi máskor is történt, s a rendező általában maga ura lesz a helyzetnek. Csakhogy most így kiabálnak ám a nők: „Méghogy ennek hazafias szerepet! Hisz ez a megszállt területen a németek kurvája volt! Elhordd magad, ringyó, német rüfke, különben kitapossuk a beledet!” No persze, ezek a nők „osztályrokonok” vagy amennyiben ötvennyolcasok, nem „hazaárulók”. Nem tudni, tőlük indult-e ki az egész, vagy a III. Ügyosztály biztatta föl őket. A rendező, maga is ötvennyolcas, nem tudta megvédeni választottját... Zina zokogva távozott.

Mit szól ehhez az olvasó? Sajnálja a rendezőt? Sopánkodik, hogy ezzel csődbe jutott a színjátszó csoport, mert ugyan ki legyen az új hősnő s mikor tanítsák be? Az operatív-cseka osztály azonban mindent meg tud oldani, ő bogozza össze, ő is bogozza ki. Két nap múlva magát Davigyenkovot is vasra verve viszik el: állítólag egy írását (esetleg egy lágernaplót?) ki akarta csempészni a lágerből. Új vizsgálat, új ítélet.[227]

[227] Íme, egy kis epizód Kolja Davigyenkov lágeréletéből. Ezenkívül még mást is sikerült megtudnom róla: L. K. Csukovszkaja már 1939-ben is ismerte, amikor hosszú sorban álltak a hozzátartozók a leningrádi börtönök előtt. Ekkor, a Jezsov-korszak végén, egy rendes bíróság fölmentette Davigyenkovot, ugyanakkor „bűntársát”, L. Gumiljovot továbbra is bent tartották. Az egyetemre azonban őt sem vették vissza, ellenben besorozták katonának. 1941-ben Moszkva körzetében fogságba esett, egy német fogolytáborból Angliába szökött, s ott álnéven (családját kímélendő) közzétette, mit élt át 1938-ban Leningrád kínzókamráiban. (Ennek a könyvnek megértését akkor bizonyára nehezítette az angol olvasó számára a szovjet szövetséges iránti odaadó szeretet, később pedig elkallódott,

Most aztán nem is kell keresni senkit arra a hősnő-szerepre! Napóleon megússza az újabb ócsárlásokat, az orosz hazafiság elesik az újabb dicshimnuszoktól. A darabot egyszerűen leveszik a műsorról. Nem lesz kanének sem. Nem lesz koncert sem. Ezzel aztán át is megy apály-korszakába az egész öntevékenység. Befellegzett az esti összeröffenéseknek az ebédlőben, a szerelmi találkáknak. A legközelebbi dagályig.

Ilyen görcsös rángásokkal folyik a lágeri kultúrélet.

Van úgy, hogy már minden be van gyakorolva, minden szereplő él és virul, senkit sem tartóztattak le a föllépés előtt, amikor jön ám a KVCs őrnagy főnöke, a zürjén Potapov (SzevZselDorLag), kezébe vesz egy műsorlapot és ezt kell látnia: Glinka: „Habozás”.

– Micsoda? Még hogy „habozás”! Itt nem habozunk! Nem, nem, szó sem lehet róla! – és a saját kezével húzza ki.

Én meg egyszer kedvenc számomat, Csackij monológját (Gribojedov: Az ész bajjal jár c. darabjából) szándékoztam előadni: „S kik azok a bírák... ?” Gyerekkoromban is szívesen szavaltam, csak mert olyan jól szavalható, arra föl se figyeltem,

---

feledésbe merült. A *mieink* azonban nem felejtettek. Pedig a nemzetközi antifasiszta brigádban harcolt a nyugati fronton. A háború után *kidnappolták* s a Szovjetunióban halálra ítélték. Később megelégedtek 25 évi elzárással. Alighanem második, lágerban kapott ítélete is golyóra szólt s ezt már nem enyhítették. (Az 1950. jan.-i rendelettel ugyanis visszakaptuk a halálbüntetést.) Utolsó levelét 1950. májusában csempészte ki a láger házibörtönéből. Idézzünk belőle: „Életem az elmúlt években annyira valószínűtlen volt, hogy szinte leírni is képtelenség. De most nem is ez a célom. Tíz év alatt sikerült egyet-mást alkotnom, a próza teljes egészében megsemmisült, a versek azonban megmaradtak. Alig olvastam fel valakinek belőlük. Kinek is olvastam volna? Eszembe jutottaik az »Öt Sarok«-ban együtt töltött esték, s az az elhatározás érlelődött meg bennem, hogy verseimet az ön bölcs és avatott kezéhez fogom juttatni... Olvassa s ha lehetséges, őrizze meg őket. A jövőről, akár a múltról, beszélni sem érdemes, elvégeztetett.” S a versek fönn is maradtak L. K. Csukovszkaja gondos őrizetében. Mily ismerős nekem (magam is így körmölgettem) ez a takarékosság! Vagy harminc vers egyetlen füzetlap két oldalára sűrítve: mennyinek el kell férnie egy ilyen parányi helyen! Csak elgondolni is, micsoda elesettségben várta halálát ott a lágerbörtönben! S még egyszer utoljára kikiabálja, „palackpostára” bízza tragédiáját:

Fehérneműt se adjatok már,
Egész nap rám se nyissatok!
Hisz úgyse láthat mást a foglár,
Csak egy elvadult állatot.
S már emberhang se jönne számra,
Csak pittyegés vagy vijjogás,
Farkasüvöltés, medvebőgés,
Rikácsolás és makogás.

hogy hiszen ez napjainkra is ráillik, álmomban sem gondoltam ilyesmire. De ezúttal még addig sem jutott el a monológ, hogy fölvegyék a programba s onnan selejtezzék ki. A próbán ugyanis megjelent a KVCs főnöke s már annál a sornál fölpattant, hogy

„Engesztelhetetlenül gyűlölnek mindent mi szabad”,

amikor pedig ott tartottam, hogy

„Azt mondjátok meg, hol vannak a honatyák e honban?
Csak nem azok, kik dúskálnak harácsolt javakban?”

– akkor már toporzékolt s egy ujjmozdulattal leparancsolt a színpadról.

Fiatal koromban majdhogynem színész lett belőlem, csak a torkom nem volt hozzá elég erős. Most pedig, a lágerban, föl is szoktam lépni a műsoros esteken, vonzott a lehetőség, hogy oldódhatok ebben a kurta, valószínűtlen feledésben, hogy a játék izgalmától kigyúlt női arcokat láthatok. Mikor pedig arról értesültem, hogy külön fogoly-színtársulatok is léteznek a GULag-ban, amolyan feudális színpad, amelynek színészei föl vannak mentve a közmunka alól, ábrándozni kezdtem, hogy nekem is jó volna bejutnom egy ilyen csoporthoz, ezzel egy kicsit szabadabban lélegezném.

„Jobbágyszínházak” az UITLK minden területi. Kirendeltségén voltak, Moszkvában nem is egy. A leghíresebbnek, a hrovrinói jobbágytársulatnak Mamulov emvédés ezredes volt a tulajdonosa. Mamulov féltékenyen őrködött, hogy Moszkvában letartóztatott neves színészek közül egy se zakatoljon tova a Krasznaja Presznyán keresztül, ügynökei át szokták fésülni a többi tranzitlágert is. Sikerült is egy impozáns színtársulatot összegyűjtenie, de még egy operára való törzsgárdát is. A földesúr büszkesége dolgozott benne: „Nekem különb színházam van, mint a szomszédnak!” Beszkudnyikovo-lágerban is volt színház, de már jóval szerényebb. A földesurak, ha egymásnál vendégeskedtek, színészeiket is magukkal vitték, dicsekedtek velük. Egy ilyen föllépés alkalmával Mihail Grinvald elfeledte, milyen hangnemben kell kísérnie az énekesnőt. Mamulov azonmód lesittelte tíz napra, Grinvald meg is betegedett a hideg karcerban.

Voltak ilyen jobbágyszínházak Vorkutában, Norilszkban, Szolikamszkban, általában minden nagyobb GULag-szigeten. Szinte már városi, majdhogynem elit-színházakká nőtték ki magukat, szabad közönség előtt léptek fel a városháza nagytermében. Az első sorokban a helyi emvédés nagyságok pöffeszkedtek nejeikkel, érdeklődéssel vegyes megvetéssel

követték rabszolgáik játékát. A géppisztolyos őrség a kulisszák mögött s a páholyokban helyezkedett el. Az előadás után viharosan megtapsolták a művészeket, majd visszakísérték őket a lágerba, aki pedig valamit elvétett, azt a karcerba. De néha még a taps végét sem várhatták meg. Magadan színházában Nyikisev, a Dalsztroj parancsnoka így mordult rá Vagyim Kozinra, aki közismert énekes volt abban az időben: „Jó, jó, Kozin, elég lesz már a hajlongásból, kopj le!” (Kozin öngyilkosságot kísérelt meg, de kiszedték a hurokból.)

A háború utáni években Kozinon kívül más hírességek is megfordultak Arhipelágon: Tokarszkaja, Okunyevszkaja, Zója Fjodorova filmcsillagok. Nagy esemény volt Arhipelágon Ruszlanova letartóztatása. Egymásnak ellentmondó hírek forogtak róla közszájon, hogy ebben vagy abban a gyűjtőben tartották, majd ilyen vagy olyan lágerba küldték. Azt is beszélték, hogy Kolimában nem volt hajlandó énekelni s hogy a mosodában dolgozott. Nem tudom, igaz-e.

Leningrád bálványa, a tenorista Pecskovszkij, Luga környéki nyaralójában került megszállt területre mindjárt a háború elején, később az ugyancsak német kézen lévő Baltikumban koncertezett. (Zongorista feleségét haladéktalanul letartóztatták Leningrádban, a ribinszki lágerban halt meg.) Pecskovszkij a háború után tíz évet kapott hazaárulásért, a PecsZselDorLag jutott neki. A lágerparancsnok egy hírességnek kijáró hódolattal vette körül: külön házikója volt, két szolga volt beosztva mellé, étrendjében teavaj, nyerstojás és forralt portói is szerepelt. A lágerparancsnokné s más előkelőségek többször is ünnepi vacsorát rendeztek a tiszteletére, ezeken föl is szokott lépni. Mondják, hogy egyszer föllázadt: „Én, a nemzet énekese vagyok, nem a csekistáké!” – így került a minszki spec. lágerba. (Lágerévei után többé nem érte el korábbi leningrádi koncertjeinek színvonalát.)

Vszevolod Topilint, az ismert zongoraművészt kímélet nélkül beszippantották a „moszkvai népfölkelőkhöz”, akiket kimustrált, 1866-os mintájú karabélyokkal vetettek be a „Vjazmai Katlan”-ba.[228] A hadifogságban azonban egy zeneértő német őrnagy megkönyörült rajta, „Ostarbeiter”-állományba segítette, hangversenyeken is följéptette. Ezért persze kijárt

[228] Ijedség szülte sátáni akció volt ez az egész hisztérikus népfölkelés! Városi értelmiségieket vetni be múlt századi flintákkal modern harckocsik ellen! Húsz éven át verték a nagydobot, hogy „résen állunk”, erősek vagyunk”, de a németek támadásakor állati rémületükben tudósok és művészek testével fedezték magukat, hogy még egy pár napot nyerjenek hitvány marsallkodásuknak.

Topilinnak a szokásos *tízes bankó*. (A láger után ő sem bírt többé feltörni.)

A moszkvai UITLK együttese, mely lágerről-lágerra utazgatva koncertezett s eddig Matrosskaja Tyisinában lakott, váratlanul a mi Kaluga-vámnál lévő lágerunkba költözött át. Micsoda szerencse! Most hát ismeretséget köthetek velük, bevágódhatok társulatukba!

Ez ám a furcsa élmény: hivatásos színészek, ugyanakkor foglyok előadása a láger ebédlőjében! Kacagás, mosoly, trillák, hófehér tüllruha, fekete zakó... Vajon kit hány évre ítéltek? S milyen cikkellyel? Vajon „tolvaj”-e a primadonna, vagy a mindenkinek hozzáférhető cikkellyel ül? No és a hősszerelmes? A „baksis”-cikkellyel ül vagy a „nyolc-hetessel”? A színésznek, rendes körülmények között, elég egy transzfiguráció: csak a szerepbe kell beleélnie magát. Itt azonban kétszeres átalakulásról, kettős átélésről van szó: először abba kell beleélnie magát, hogy ő szabad színész s csak azután a szerepbe. S a börtön súlya, a jobbágysors tudata, a félelem, hogy ha gyengén játszik vagy ha viszonya van egy sorstárs-színésznővel, a nacsalnyik polgártárs holnap már karcerba dughatja, kiküldheti az erdőre vagy eltranszportálhatja tízezer versztányira, Kolimába: – mily irdatlan malomkövet rak. ráadásnak arra a teherre, mely minden színészt egyformán nyomorít, legyen rab vagy „szabad”: hogy önmagát nem kímélve, torkát s tüdejét megszakasztva átpasszírozza magán azt a dramatizált kotyvalékot, holt ideák üresen zörgő propagandáját?!

A primadonna Nyina V. volt, 58:10-es, öt év. Hamarosan kiderült, hogy közös ismerősünk van: egy tanárunk a Moszkvai Egyetem művészettörténeti szakán. Nyina nem végzett még, egészen fiatal volt. Visszaélve a színésznők jogaival, agyonkozmetikázta magát s azokat a szörnyű vattabetétes művállakat viselte, amelyekkel akkoriban a szabad nők is éktelenkedtek. Csak Arhipelág női menekültek meg ettől a csapástól, de az ő vállukat meg a talicska torzította el.

Nyinának, mint minden primadonnának, volt egy szeretője az együttesben (az Állami Nagyszínház balett-táncosa), azonkívül egy atyai jóbarátja és szakmai tanácsadója: Oszvald Glazunov (Glaznyek), a legrégibb Vachtangov tanítványok egyike. Glazunovot és feleségét Isztra környéki nyaralójukban érték a németek (lehet, hogy szándékosan várták meg őket). A háború három évét szűkebb hazájukban, Rigában húzták ki, a lett színházban léptek föl. Amikor a mieink bevonultak,

mindketten megkapták a maguk tízesét a Nagy Haza elárulása miatt. Most együtt voltak a színtársulatban.

Izolda Vikentyevna Glazunova már öreg volt, nehezére esett a tánc. Csak egy ízben láttuk őt előadni valami nem evilágból való táncot, impresszionista táncnak nevezném, ha nem félnék a szakértők rosszallásától. Ezüstösen csillogó, sötét, zárt jelmezben táncolt a félhomályos színpadon. Sohasem fogom elfelejteni ezt a táncot. A legtöbb modern tánc csupán a női test tetszetős tálalása, nem is akar több lenni. I. V. tánca azonban tele volt misztikummal, olyan volt, mint a lélek emlékezése s egyértelműlelt kifejezésre jutott benne a lélekvándorlásban való hit.

S pár napra rá, mint derült égből a villám, ahogy általában Arhipelág lakóit meg szokták lepni a transzportok, megtudtuk, hogy Izolda Vikentyevnát is lajstromba vették és férjétől elszakítva elhurcolták a nagy ismeretlenségbe.

Az ilyesmi a feudális urak részéről kegyetlenségszámba ment volna: hogy egy jobbágycsaládot szétszórjanak s külön adják el a férjet és a feleséget. Meg is kapta érte a magáét, aki erre vetemedett, Nyekraszovtól, Turgenyevtól, Leszkovtól, mindenkitől. Nálunk azonban ugyanaz a tett nem kegyetlenség, hanem ésszerű intézkedés: az öregasszony nem tudta már megszolgálni a betevő falatját, csak a világ volt vele több.

Aznap, mikor elvitték a feleségét, Oszvald révetegen tántorgott be hozzánk, a torzszülöttek szobájába, nevelt leánya gyönge vállára támaszkodva, mintha már csak ez óvná meg az összeroskadástól. Olyan volt, mint aki nem ura önmagának, féltünk, hogy végez magával. Sokáig ült ott hallgatagon, lecsüggesztett fejjel, aztán lassanként megeredt a nyelve, elmondta élete történetét: két színházat is alapított, a művészet kedvéért évtizedekre elhanyagolta asszonyát. Csak még egyszer elölről kezdhetné, mindent másképp csinálna...

Ma is magam előtt látom ezt a szoborcsoportozatba kívánkozó párt: az agg művész a melléhez szorítja az ifjú lány fejét, ez pedig mozdulatlanul tekint föl rá, szemében a szánalom könnyeivel.

Eh, hagyjuk! Az öregasszony nem szolgálta meg már a kenyerét...

Akárhogy törtem magam, nem tudtam bejutni ebbe a társulatba. Nemsokára elkerültek a Kaluga-lágerből, szemem elől vesztettem őket. Egy év múlva, már a Butirkában, hallottam,

hogy teherautójuk, mely éppen egy műsoros estre szállította őket, a vonat alá került.

Nem tudom, Glazunov az áldozatok közt volt-e. Újabb lecke volt ez számomra, mily kiszámíthatatlanok az Úr útjai, hogy az ember sohasem tudja, mit is hajszol tulajdonképpen. Én is hányszor, de hányszor törekedtem már hévvel olyasmire, ami nem nekem való volt, s boldogtalanná tett a balsiker, melynek voltaképpen megmenekülésemet köszönhettem.

Kalugában maradtam hát, szerény amatőr csoportunkban, Anyecska Breszlavszkaja, Surocska Osztrecova és Ljova G. társaságában. Egyet-mást sikerült előadnunk, míg szét nem választottak, különböző lágerokba nem küldtek bennünket. Ma csak megaláztatásnak érzem ezt a hajdani „öntevékenységemet”. A bugris Mironov hadnagy, ha nem talált magának jobb szórakozást Moszkvában, meg-megjelent a lágerban vasárnap este, mikor már teleszítta magát s kiadta az ukázt: „Tíz percen belül műsort kérek!” S a színészeket vagy az ágyból húzták ki, vagy a villanyrezsó mellől vitték el, ahol vacsorát főzögettek, s máris ott daloltunk, táncoltunk, ágáltunk az élesen megvilágított színpadon az üres terem előtt, amelyben csak a pöffeszkedő, bumfordi hadnagy és három felügyelő terpeszkedett.

19.
A foglyok nemzete

(Néprajzi megfigyelések Fan Fanics tollából)

E tanulmányban, ha minden jól megy, nagy horderejű tudományos felfedezéssel fogjuk meglepni a világot.

Mondanunk sem kell, hogy elméletünk felállításával a legkevésbé sem óhajtunk ellentmondásba keveredni az Élenjáró Tannal.

E sorok írója, a Szigetvilágot lakó bennszülött törzs talányosságától csábítva, huzamosabb ideig tartó tudományos kutatóútra szánta rá magát s gazdag zsákmánnyal tért vissza a Szigetekről.

Adataink birtokában például játszva be tudjuk bizonyítani, hogy Arhipelág lakossága *társadalmi osztály*. Ez az óriási (többmilliós) embertömeg ugyanis egységesen (s általános érvényű szabályossággal) viszonyul a *termeléshez* (alá van rendelve, rabjává van téve a termelésnek, míg annak irányításába a legcsekélyebb beleszólása sincs). Ugyanez az egyöntetűség figyelhető meg a *javak elosztásában* is (azaz ki vannak nullázva, a javak elenyésző hányadát kapják, mely a létminimumot sem fedezi). Végül a munka, amit végeznek, nem bagatell, hanem a népgazdaság lényeges, nélkülözhetetlen tényezője.[229]

Becsvágyunk azonban nem éri be ennyivel.

Ha szenzációra pályáznánk, akár annak az igazolását is megkísérelhetnénk, hogy ezek a korcs lények (akik valamikor kétségtelenül emberek voltak) a homo sapienstől eltérő *külön biológiai típust* képviselnek.[230] Egyelőre azonban nem rukkolunk elő ilyen messzemenő következtetésekkel, elégedjék meg az olvasó ezzel az utalással. Képzeljük el, hogy valakinek máról-holnapra, bár teste-lelke nem kívánja, csak a történelmi szükségszerűség, át kéne lépnie, méghozzá a visszaút legkisebb reménye nélkül, a medvék vagy a borzok osztályába (hogy a hasonlatokkal túlságosan elcsépelt farkast ne említsük). Mármost föltéve, hogy fizikailag nem pusztul bele a

[229] Ez nem állítható a nyugati országok elítéltjeiről. Ők ugyanis vagy elkülönítve sorvadoznak s egyáltalán nem dolgoznak, vagy annak a néhány kényszermunka-fegyháznak egyikében, amelyeknek produkciója nem oszt és nem szoroz az állami költségvetésben.

[230] Úgylehet éppen azt a „hiányzó láncszemet”, amit oly fájdalmasan nélkülöz az evolúciós elmélet.

metamorfózisba (aki meg belepusztul, azért úgysem kár), vajon megmaradhat-e így is, örökösen borz-életre kárhoztatva, embernek? Véleményünk szerint nem, ellenben maga is borzzá válik, sörtét ereszt, pofája kihegyesedik, s már nem igényli a főtt vagy sült ételt, azon nyersen fal föl mindent.

Továbbá gondoljuk meg azt is, hogy Arhipelág oly élesen különbözik minden más emberi miliőtől, oly könyörtelen választás elé állítja az újoncot, hogy vagy azonnal átalakul vagy azonnal elpusztul, hogy nincs az a nemzetiség- vagy osztályváltás, mely ügy szétzilálná, pozdorjává törné az eredeti jelleget. Ezért nem is hasonlítható ez máshoz, mint visszahulláshoz az állatvilágba.

De hagyjuk meg ezt a témát égy másik, külön dolgozatunk számára. Határozzuk meg inkább jelen feladatunkat: bizonyítsuk be, hogy a foglyok sajátos, külön *nemzetet* alkotnak.

Miért nem válnak az osztályok rendes körülmények között nemzetekké a nemzeten belül? Azért nem, mert közös területen élnek más osztályokkal, vegyülnek egymással az utcán, az áruházban, a vonaton, a hajón, a nézőtéren, szórakozóhelyeken, beszélgetnek, nézeteket cserélnek, szóban vagy a sajtó útján: A foglyok ellenben tökéletes izoláltságban élnek szigeteiken, kizárólag egymással érintkeznek egész életükben (szabad munkáltatóikat még csak nem is látják, vagy ha mégis, nem hallanak tőlük egyebet, csak parancsot vagy szidalmakat). Izoláltságukat csak fokozza az a tény, hogy legtöbbjüknek semmi reménye a szabadulásra, azaz egy magasabb társadalmi osztályba való fölemelkedésre.

Melyikünk ne tanulta volna be még a középiskolában a nemzetfogalom világhírű, páratlanul tudományos meghatározását, mely Sztálin elvtárstól származik: a nemzet olyan embereknek a történelem folyamán kialakult (nem faji, nem törzsi) közössége, akiknek közös területük, közös nyelvük, gazdasági szervezetük, szellemi értéktáruk, azaz közös kultúrájuk van. Nos, Arhipelág bennszülöttei remekül eleget tesznek a felsorolt követelményeknek, még túl is lépik! (Különösen Sztálin elvtársnak ama zseniális megállapítása jön most kapóra nekünk, hogy a vér-, faj-, törzs-szerinti összetartozás egyáltalán nem fontos!)

Bennszülötteink pontosan leírható k ö z ö s t e r ü l e t e n laknak (igaz, hogy országuk szigetekre aprózódik, de ezen Óceániával kapcsolatban sem ütődünk meg), amelyen más népek nem élnek. *Gazdasági rendszerük* elképesztőén egyszerű: kimerítően leírható két gépelt oldalon (csak a progresszív

élelmezés tartozik ide s bizonyos könyvelési sémák, melyek szerint a fogoly fiktív munkabérét elosztják a zóna, az ohrána, a lágeradminisztráció és az állam közt). Ha az *életmódot* is a gazdasági szektorhoz számítjuk, az meg éppenséggel oly egyforma minden szigeten (s annyira nem található sehol másutt), hogy az egyik szigetről a másikra vetődő fogoly semmin sem csodálkozik, nem tesz föl buta kérdéseket, hanem az első pillanattól otthonosan mozog új szigetén („tudományos számítások szerint táplálkozunk, lehetőségeink szerint lopunk”). *Táplálékuk* olyan, mely a földkerekség egyetlen más pontján sem menne ételszámba, ruházatuk olyan, amilyent sehol másutt nem hordanak, sőt *napirendjük* is egységesen szabályozott az egész szigetvilágon s minden fogolyra nézve kötelező. (Hol az az etnográfus, aki még egy ilyen nációt fel tud mutatni, melynek minden egyede ugyanazt a napirendet követi, ugyanazt eszi és ugyanazt a ruhát hordja?)

Hogy mit kell értenünk a „közös kultúrán” a nemzet tudományos meghatározásában, az nem egészen világos. Egységes tudományt és szépirodalmat nem kívánhatunk a foglyok népétől, már csak azért sem, mert nincs *írásbeliségük*. (Ez ugyan minden szigetlakó népre áll; az ok legtöbbször a magasabb kultúra hiánya, a foglyok népénél ellenben a cenzúra túltengése.) Viszont reméljük, hogy dolgozatunkban annál meggyőzőbben sikerül kimutatnunk a fogolynép *lelkivilágának* egységét, *viselkedésének* sőt *filozófiájának* egyöntetűségét. Ily nagyfokú uniformizáltságról más népek még csak nem is álmodhatnak, ez még a nemzet egyedül üdvözítő meghatározásából is hiányzik. A fogolynépet tanulmányozó tudós éppen e pregnánsan kidomborodó *nemzeti jellegre* figyel föl elsősorban. Van saját népköltészetük is, saját mondai hőseik. A legszorosabban azonban a kultúrának az az oldalhajtása tartja őket együvé, amely immár nyelvüktől is elválaszthatatlan, s melyet csak megközelíthetünk a (latin *mater*ból származtatott) *materscsina* szóval. Ez a sajátos forma az indulat kifejezésére minden más nyelvi jelenségnél fontosabb, mert ezáltal a foglyok sokkal energikusabban és kurtábban érintkezhetnek egymással, mint a szokványos nyelvi eszközökkel érintkezhetnének.[231] A foglyok állandó belső feszültsége éppen a tökélyig fejlesztett káromkodásban talál magának leghathatósabb levezetődést s adekvát nyelvi formát. Ehhez képest csak másodrendű szerepe van a nyelv minden más eszközének. De magát a materscsinát is a fordulatok feltűnő egyezése jellemzi: Kolimától Moldováig ugyanannak a nyelvi logikának működését figyelhetjük meg.

[231] E kommunikációs módszer gazdaságossága indokolttá teszi azt a feltevést, hogy talán itt kell keresnünk a Jövő Nyelvének alkotóelemeit.

Arhipelág bennszülötteinek nyelve éppoly érthetetlen a kívülálló számára, külön stúdiumok nélkül, mint minden más idegen nyelv.

Az elmondottak alapján még egyszer bátran leszögezhetjük, hogy az Arhipelág bennszülötteire általános érvénnyel megállapítható attribútumok azonosak a nemzetfogalom ismérveivel, s képesek az eredeti nemzeti hovatartozás érzését kioltani az emberben.

Válaszoljunk itt egy lehetséges ellenvetésre. Mondhatná valaki: dehát lehet-e nemzet az ilyen” mikor nem a szokott módon: gyermekek nemzésével regenerálódik? (Egyébként ezt a feltételt a nemzet páratlanul tudományos meghatározása sem köti ki!) Válaszunk a következő: való igaz, hogy a regenerálódás mesterséges úton, *lecsukatással* történik (vérszerinti gyermekeiket különös szeszélyből a szomszéd népeknek engedik át). De gondoljuk meg, hogy csirkéket is költenek ki inkubátorokban, mégsem habozunk tyúkféléknek tekinteni őket; amikor húsukkal táplálkozunk.

De ha földi létük *kezdetével* kapcsolatban fölmerülhetnek is bizonyos kételyek, annak *befejezéséhez* már sem gyanú sem kétség nem fér. Mint minden ember, ők is halandók, csak náluk sokkal sűrűbb a halandóság és sokkal rövidebb az átlagos életkor, mint más népeknél. Temetési szertartásaik zordak, dísztelenek, kegyelet nélküliek.

Pár szót a „foglyokat” jelentő *zeki* szóról. 1934 előtt hivatalosan „szabadságtól megfosztottaknak” („lisónnije szvobódi”) nevezték őket, ami rövidítve: l/sz, de hogy valaha is *eleszeknek* hívták volna magukat, arra semmi adatunk sincs. Az új terminus: „zaklucsonnije” azaz „elzártak” 1934-ben lépett életbe (amikor már megkezdődött Arhipelág megkövülése, s a gyorsan alkalmazkodó hivatalos nyelv fonáknak találta, hogy a foglyokat jelölő terminusban több a „szabadság”, mint a „börtön”). Az új szó rövidítése egyes számban zlk (zéká), többesben z/k z/k (zéká zéká) lett. A bennszülöttek munkaadói gyakran használták, úgyhogy mindenki hallhatta, megszokhatta. Ám ez a kincstári származású szó ragozhatatlan volt, nem lehetett ellátni esetragokkal, többesjellel, méltó szülötte volt annak az életidegen, civilizációtól elrugaszkodott kornak. Az értelmes szigetlakók érzékeny füle nem bírta megszokni, s szigetenként s alkalmakként más és másféleképpen kezdték kiforgatni, a maguk képére alakítani: hol „Zahar Kuzmics”-nak, hol (pl. Norilszkban) „zapoljárnije komszomolci”-nak (sarkvidéki komszomolistáknak) nevezgették magukat, főképp azonban (pl.

Karjalában) az etimológiailag kézenfekvő „zak”, esetleg (mint Intában) a „zik” rövidítést vezették be. Én már a „zek” stádiumban találtam a szót.[232] Az említett változatok közös tulajdonsága, hogy ragozhatók minden számban és esetben. (Csak Kolimában tartotta magát, Salamov tanúsága szerint, a „zéká” még a közbeszédben is. Csak sajnálhatjuk, hogy a kolimai hideg bénítólag hatott az ottani bennszülöttek fülére.) Cirill írásban, a „z” kemény ejtését biztosítandó, „э” betűt szokás írni „e” helyett.)

Arhipelág *éghajlata* mindig sarkvidéki, még ha egy-egy szigete belenyúlik is a déli tengerbe. A TÉL TIZENKÉT HÓNAPIG TART! AMI MARAD, AZ A NYÁR. A levegő metsző, csontig ható – s nemcsak a fagytól, nemcsak a természet zordságától.

A foglyok népe szakadatlanul, még nyáridőben is, puha, szürke vértezetben, vattaruhában jár. Ez a ruha s hozzá a nullásgéppel lenyírt koponya a külső megjelenés komor, személytelen egyformaságát biztosítja. Tüzetesebb vizsgálattal pedig arra a megdöbbentő eredményre jutunk, hogy még arckifejezésük is egyezik: minden arcon ugyanaz az óvatosság, gyanakvás, elutasítás, a jóindulat teljes hiánya, mely minden pillanatban rosszindulatba, ádáz méregbe csaphat át. Olyan az arcuk, mintha valami bronzos-rezes (bizonyára van valami közük az indián fajhoz), rücskös, szinte már nem is testszerű anyagból kiformálva, mintha szünet nélkül a szemtől fújó szélnek feszülve haladnának s közben folyton azt várnák, mikor marnak beléjük jobbról vagy balról. Megfigyelhető, hogy munka vagy harc közben elszántan kivetik a mellüket, hátrahúzzák a vállukat, de mihelyt a tétlenség, magány, mélázás állapotába süllyednek, nyakuk alig bírja el fejük súlyát, válluk-hátuk egykettőre gyógyíthatatlan, talán velükszületett púppá görbül. Ha a kezük szabad, járás közben szinte már automatikusan kulcsolódik össze a hátukon, ülőhelyzetben pedig ernyedten lóg a testük mellett. A fogoly akkor is görbe és alázatos, ha egy civilhez közeledik: ki tudja, nem nacsalnyik-e az illető? Szemét lesüti, igyekszik elkerülni a pillantásodat, ha pedig mégis kénytelen fölemelni a tekintetét, meg fogsz döbbenni, mily tompa kifejezéstelenséggel tud nézni, bár a legnagyobb készséget mutatja rendelkezéseid végrehajtására (különben mérget vehetsz rá, hogy nem fogja végrehajtani őket). Ha rászólsz, hogy vegye le a sapkáját vagy ha magától leveszi, borotvált koponyája

[232] D. Sz. L. szolovkai veterán azt állítja, hogy ő már 1931-ben hallott a konvoj szájából egy ilyen kérdést: „Te meg miféle vagy? Zek?”

visszataszító antropológiai jegyekkel, gumókkal, gödrökkel s szembetűnő, degeneráltságról árulkodó szabálytalansággal lep meg.

Ha nagy nehezen kinyitja a száját, fakarul, tompán egyhangúan, kifejezéstelenül ejti a szót, ha pedig kérni kénytelen valamit, alázatos meghunyászkodás van a hangjában. De ha csak egyszer is módodban volt kihallgatni, hogy társalognak maguk között a bennszülöttek, sohasem fogod elfelejteni azt a hangnemet, azokat a száj sarkából odavetett epébe mártott, agresszív, minden szívélyesség híján lévő megjegyzéseket. Úgy a vérükbe ivódott már ez a beszédmodor, hogy még amikor egy bennszülött férfi kettesben marad egy bennszülött nővel (amit különben szigorúan tilalmaznak a szigeti törvények), akkor sem tudnak szakítani vele. A férfi egészen biztosan agresszív és parancsoló a nővel szemben is, egy gyöngéd szavakat suttogó „zek” – fából vaskarika. Azt azonban el kell ismerni, hogy beszédükben van erő. Elsősorban mert minden fölösleges frázistól, udvariassági formulától mentes: semmi „bocsánat!”, „kérem szépen”, „ha megengedi”, semmi fölösleges névmás, töltelékszó. A „zek” beszéde egyenest a célra tör, akárcsak ő maga, nekifeszülve a sarki szélnek. Úgy beszél, mintha pofájába vágna a másiknak, minden szava korbácsütés. Ahogy egy ádáz ökölvívó rögtön az első ütéssel le akarja verni a lábáról az ellenfelét, alább nem adja, úgy a „zek” is a másik megdermesztésére, elnémítására, harcképtelenné tételére törekszik már az első mondatával. Rögtön el akar vágni minden kérdést, minden vitát.

Ezzel a lehengerlő modorral ma is találkozhat az olvasó a legváratlanabb körülmények között is: Például a trolibusz megállójánál, erős szélben észreveszed, hogy a melletted álló jókora parázsló hamukat szór új felöltődre, félő, hogy kiégeti. Egyszer már meglehetősen tüntetően lesöpörted, ő azonban zavartalanul hamuz tovább. Akkor rászólsz:

– De kérem elvtárs, azért talán vigyázhatna is egy kicsit a cigarettájával?!

Ö azonban nemcsak hogy bocsánatot nem kér s esze ágában sincs vigyázni, hanem még vissza is kaffog:

– Nincs bebiztosítva?

S míg a választ keresed (nem olyan könnyű megtalálni), ő már föl is szállt előtted a trolira. Lám, ez nagyon is emlékeztet a bennszülöttek modorára.

A szorosabb értelemben vett *materscsina* számtalan formája mellett a foglyoknak egyéb frázisaik is vannak a józan de illetéktelen külső beavatkozás, kéretlen tanács visszautasítására. Ilyen például:

– Szálljon le rólam, más felekezethez tartozom.

Vagy:

– Nem téged b…gatnak, ne ficánkolj! (A pontok helyébe egy szaftos igét tessék képzelni, miáltal a frázis végén lévő felszólítás is frivol értelmet nyer.)

Különösen a bennszülött nők ajkán hatnak visszataszítónak ezek a „lekopást” ajánló kifejezések, minthogy ők különös előszeretettel” alkalmaznak erotikus tartalmú metaforákat. Sajnáljuk, hogy az erkölcs és a jó ízlés határai nem engedik meg tanulmányunk kidekorálását még néhány épületes példával. Csak egy példát bátorkodunk idézni annak illusztrálására, mily fürge s éles tud lenni a „zek” nyelve.

Egy Glik nevű bennszülöttet egy közönséges szigetről áttettek egy spec. szigetre, egy titkos tudományos kutatóintézethez (némely bennszülött ugyanis olyan tehetséges, hogy még tudományos munkára is alkalmas), de miért-miért nem, nem volt megelégedve új, kiváltságos helyével s mindenáron vissza akart menni régi szigetére. Amikor tehát egy borzasztóan előkelő, csillagos-rendjeles magas bizottság elé idézték s ott ezzel fogadták:

– Ön rádiómérnök, s mi szeretnénk kihasználni… – ő nem hagyta befejezni, hogy „a szaktudását”, hanem hevesen fölcsattant:

– *Kihasználni*? Tartsam a hátsó felemet? – s máris úgy tett, mintha le akarta volna tolnia nadrágját, még meg is fordult, hogy a kívánt pózba helyezkedjék. Persze a bizottság csak levegő után kapkodott, s ezek után szó sem lehetett tárgyalásról, egyezkedésről. Gliket gyorspostával visszatoloncolták.

Nem érdektelen rámutatni, hogy maguk a bennszülöttek nagyon is jól tudják, mennyire érdeklődnek irántuk az antropológusok és az etnográfusok, sőt büszkélkedni is szoktak ezzel, úgy látszik, növeli önérzetüket, hízeleg a hiúságuknak. Van egy általánosan ismert s unos-untig ismételgetett anekdotaszerű meséjük egy bizonyos néprajzos professzorról, nyilván egy elődünkről, aki egész életét a „zek” nép kutatására fordította s két vaskos kötetet írt össze róluk, arra a konklúzióra jutva, hogy a *„zek” lusta, falánk és alattomos* (ennél a pontnál a mesélő és a hallgatók jóízűen kacarásznak, mintegy

kívülállókként gyönyörködve önmagukban).. Történetesen azonban – így folytatódik a mese – nemsokára magát a professzort is lesittelték (fölötte sajnálatos tény, de valami lehetett a füle mögött, mert nálunk senkit sem tartóztattak le ártatlanul). S miközben a gyűjtőkben lökdösődött és a közmunkán legatyásodott, a professzor belátta tévedését s megállapította, hogy a „zek” *ingó-bingó nádtilinkó* (roppant találó jellemzés, és valahogyan ez is hízelgő. Erre megint nevetni kell.).

Mondtuk már, hogy bennszülötteinknek nincs írásbeliségük. De a vén szigetlakók viselkedésében, a szájhagyományban és a lágeri népköltészetben ki van dolgozva s minden újonc rendelkezésére áll a *helyes zek-magatartás szabálykódexe*, a munkával, a munkáltatókkal, a fogolytársakkal s önmagukkal szembeni viselkedés tízparancsolata. Ez az íratlan kódex mélyen belevésődött a foglyok erkölcsi alkatába, úgyszólván a vérükbe ivódott s ma már éppen ez a „zek” nép karakterének legszilárdabb fundamentuma. Nemzeti hovatartozásuk bélyegét kitörölhetetlen jegyként viselik a lelkükben, de még arcukon is. Akárhány év telt is el azóta, hogy valaki Arhipelág lakója volt, mégis mindenekelőtt a *zeket* fogod fölismerni benne, s csak azután az oroszt, a tatárt, a lengyelt.

Az alábbiakban vonásról-vonásra haladva próbálunk teljes képet adni a bennszülöttek nemzeti karakteréről, specifikus lelkialkatáról és normatív etikájáról.

▯▯▯

Hogy viszonyulnak az államnak végzendő munkához? A fogolynép abban a sajnálatos tévhitben leledzik, hogy a munka öl, butít és nyomorba dönt, s aki ezt nem akarja, az óvakodik beleadni minden energiáját a munkába. Azt is tudni vélik, hogy *az úrdolgának soha sincsen vége* (ne siess hát befejezni, hogy ülhess egy kicsit, mert azonnal másik munkát adnak). Továbbá hogy *a munka a butákra ragad*.

Dehát hogy lesz akkor? Nyílt munkamegtagadás? – A világért se! Megrohasztanak a karcerbon, éhen veszejtenek! Kivonulni muszáj, de odakint a terepen nem kulizzuk végig a munkanapot, csak „elbökölődünk”, nem „gürizünk”, inkább csak „ejtőzünk”, „amerikázunk” szóval végeredményben nem dolgozunk). A bennszülött sohasem tagadja meg nyíltan a parancsot, ez a vesztét okozná. Ehelyett „húzza a gumit”. Ez a „gumihúzás” egyike Arhipelág legfontosabb kifejezéseinek s fogalmainak, a zek nép fő találmánya önmaga fönntartására (később a „szabad” gürizők is átveszik majd az ország

területén). A fogoly végighallgatja a parancsot, bólint, hogy értette, majd elballag, hogy végrehajtsa. Csakhogy nem hajtja végre. Legtöbbször még csak hozzá sem fog, ezzel tudja kétségbe ejteni a termelés lelkes, céltudatos tisztjeit. Persze hogy kedvük lenne ellátni a baját, szétverni a pofáját ennek az eltompult, ütődött, idomtalan vattakabátos baromnak – hisz nem megmondták neki érthető orosz nyelven? Hogy valaki ilyen ostoba legyen! (Az ám a bökkenő, hogy ezek a bennszülöttek valóban gyöngék az orosz nyelvben, a mai orosz nyelvnek számos fogalma – mint például „munkásbecsület”, „öntudatos fegyelem” – még csak ki sem fejezhető az ő szegényes nyelvükön.) De alig bukkan föl újra a nacsalnyik, a zek alázatosan hagyja záporozni a szidalmakat s azonnal munkához lát. A munkáltató szíve kicsit megkönnyebbül, elsiet, hogy eleget tegyen számtalan sürgős vezetői kötelességének, de alighogy hátat fordít, a zek újra leül s abbahagyja a munkát (hacsak nincs mögötte a brigádvezető ökle, nem fenyegeti még ma a kenyér elvesztése, s ha nem sarkantyúzza a korábbi szabadulás reménye.) Normális ember számára nehezen érthető ez a lelkialkat, de hogy létezik, az nem tagadható.

Ostobaság? Ellenkezőleg: a legagyafúrtabb okosság, alkalmazkodás a környezethez. De mégis, mire spekulál a *zek*? Hisz a munka nem halad magától, ha pedig mégegyszer visszajön a nacsalnyik, még csak akkor lesz haddelhadd! – Hogy mire spekulál? Nos, arra, hogy harmadszor ma már biztosan nem jön a nacsalnyik. A holnapot pedig először meg kell érni: A *zek* még ma este transzportba kerülhet, másik brigádba tehetik, kórházba vagy karcerbe küldhetik – s akkor más húzzon hasznot abból, amit ő teljesített? Az is lehet, hogy holnap más munkára osztják be őt, egész brigádjával együtt. Vagy hogy a nacsalnyik meggondolja, tulajdonképpen nincs is szükség erre a munkára, vagy hogy másképp kell csinálni az egészet. Számtalan hasonló eset erre az életbölcsességre tanította meg a *zeket*: „Amit holnap megtehetsz, ne tedd meg ma!” Ugyanez *zek-nyelven*: „Ahol a szekérre, ugyanott a szekérről!” Miért pazarolja a kalóriát, mikor lehet, hogy nem is kell? (A kalória fogalmával nagyon szeretnek dobálózni a *zekek*.) Maguk között nyíltan kimondják: Azt a lovat ütik, amelyik húz. (Amelyik pedig nem húz, arra legföljebb legyintenek.) El lehet mondani, hogy a zek úgy dolgozik, mintha az egész napból csak az este érdekelné.

(Ezen a ponton tudósi lelkiismeretünk kényszerít bennünket, hogy elismerjük gondolatmenetünk egynémely gyönge pontját. Például azt, hogy a lágeri axióma: „Azt a lovat ütik, amelyik húz” – egyben ősi orosz közmondás is. Dal

gyűjteményében[233] számos egyéb, tisztára *zek-ízű* kifejezést is találunk: „úgy él, mintha csak estéből állna a nap”. Ilyenféle egyezések láttára nem győzünk ámulni s találgatni: kölcsönzés? Vándormotívum? Önmitológia? – Ha kicsit folytatjuk még ezt a veszélyes hasonlítgatást, ilyen orosz közmondásokra bukkanunk, melyek feudális viszonyok közt születtek s a XIX. században már közismertek voltak:

- Dolgot ne csinálj, dologtól ne fuss! (Döbbenetes! Hiszen ez nem más, mint a lágeri „gumi-elv”!)
- Mindent tudni áldás, mindent tenni átok.
- Az úrdolgának nincs vége.
- A serény lovacska nem lesz hosszú életű.
- Vetnek egy falatot, dolgoztatnak hat napot. (Nagyon emlékeztet arra a reakciós *zek-teóriára*, miszerint még a nagy porció sem téríti meg a ráfordított energiát.)

Hova lyukadunk ki végül is? Hogy a Katalin-korabeli jobbágy-muzsik és a Sztálin-korabeli *zek*, társadalmi helyzetük alapvető különbözősége ellenére, történelmünk szebbnél szebb vívmányain: jobbágyfelszabadításon, felvilágosodáson, forradalmon, szocializmuson keresztül – megszorítják egymás napszítta, kérges kezét?... De ez már mégsem lehet igaz!

E ponton csődöt mond a tudományunk, térjünk tehát vissza tárgyunkhoz.

Ahogy a zek a munkához viszonyul, abból következtetni lehet a *vezetőséghez való viszonyulására*. Magatartására látszólag a legmesszebbmenő szófogadás jellemző. Idézzünk például egyet a zek tízparancsolatból: „Ne pofázz” – azaz sohase vitatkozzál feljebbvalóiddal. Látszólag szörnyen fél tőlük, görbíti a hátát, ha szidja a nacsalnyik. vagy ha csak megáll mellette. Valójában csupa számításból ilyen: el akarja kerülni a rendkívüli büntetést. A zek tulajdonképpen minden feljebbvalóját megveti, a lágeriakat éppúgy, mint az üzemieket, de csak magában, anélkül, hogy kimondaná, nehogy baj legyen belőle. Bármily munkaeligazítós, dorgálás vagy megrovás után széledneк is szét zajongva, egymás közt nevetgélve, ez van egész viselkedésükben: „Beszéljetek csak, a felejtés már a mi dolgunk!” A foglyok lelkük mélyén meg vannak győződve róla, hogy különbek a főnökeiknél, mind általános műveltség, mind szaktudás, mind életbölcsesség szempontjából. El kell ismerni, hogy legtöbbször így is van, de önhittségükben meg szoktak feledkezni arról, hogy a szigeteket kormányzó hivatalnokok egy dologban magasan a bennszülöttek fölött állnak, mégpedig

[233] V. Dal: Az orosz nép közmondásai, Moszkva, 1957. 257. l.

világnézetileg! Ezért teljesen hamis az a kép, amit a vezetőségről alkotnak: *itt én vagyok a törvény!* Vagy másképp: *csűröm-csavarom, ahogy én akarom!*

Ragadjuk meg az alkalmat, hogy rámutassunk a bennszülöttek helyzete és a letűnt feudális rend közti lényeges különbségre. A muzsik nem szerette a földesurát, ki is gúnyolta, ám megszokta, hogy valami magasabbrendűséget érezzen benne. Csak ezzel magyarázható az a számtalan hű szolga, a sok Szaveljics és Firsz Puskinnál illetve Csehovnál. Ennek a lelki rabszolgaságnak immár egyszer s mindenkorra vége. A foglyok tízmilliói közt egyetlenegy sem képzelhető olyan, aki őszintén istenítené följebbvalóját.

Van aztán még egy fontos különbség, mely a zeket minden más honpolgártól, tőlem s tőled is, olvasó; elválasztja: a zek nem pályázik dicséretre, dicsőségtáblára (hacsak nincs kilátásba helyezve mellékjutalomként holmi pótlepény). Mindaz, amit a szabad polgárok munkával szerzett dicsőségen értenek, a zekek eltompult fülének csak annyi, mint mikor fával kongatnak. Ez teszi őket még függetlenebbekké munkáltatóiktól, a gyámjaik iránti kötelező tisztelettől.

Egyáltalán, a zek nép egész *értékskálája* fordított, de ezen nincs is mit csodálkoznunk, ha meggondoljuk, hogy ez mindig is így volt a vadaknál: egy parányi zsebtükörért képesek egy kövér disznót adni, s üveggyöngyért egy kosár kókuszdiót. Minden, ami drága nekem s neked, olvasó: a szellemi értékek, az áldozatos lélek, a vágy, hogy önzetlen munkával szolgáljuk a jövőt – mindez nemcsak *hiánycikk* náluk, de még egy garasra sem becsülik. Elég, ha azt mondjuk, hogy a zek nép *teljességgel híjával van a hazafiasságnak*, egyáltalán nem szereti honi szigeteit. Idézzük akár egyik népdalukat:

Szakadjon rád az átok, Kolima,
S arra a dögre, aki alkotott!

Ezért is tesznek időnként kockázatos kísérleteket, távoli országokban próbálni szerencsét – ezt közönségesen szökésnek hívják.

A zek nép értékrendjében első helyen áll a mindennél többre tartott ún. *pajka* – ez egy darab fekete kenyér, mindenféle pótanyagból, gyalázatosan kisütve, ilyet a magunkfajta meg se enne. S annál értékesebb számukra ez a *pajka*, minél nagyobb s minél nehezebb. Aki csak egyszer is látta, hogy esnek neki a foglyok a reggeli kenyerüknek s mily mohón falják föl, szinte az ujjaikkal együtt, az nehezen fogja

kiverni a fejéből ennek a gusztustalan látványnak emlékét. A második helyet a mahorkának adják, sajáttermésű dohányuknak. Mindamellett a cserearány e két kincs között hajmeresztően önkényes, teljesen független a rájuk fordított, társadalmilag hasznos munka mennyiségétől. Az meg még furcsább, hogy a mahorka valami pénzegység, valutaféle náluk – a szigeteken különben ismeretlen a pénz használata. A harmadik hely a *balándának* jut (arhipelági leves a bennszülött konyha specialitása, zsiradék, hús, levestészta és zöldség nélkül). Valószínűleg még a gárdisták parádés bevonulása, az ütemesen döngő léptek, fényes mundérok és fegyverek sem gyakorolnának a nézőre olyan ijesztő hatást, mint amikor este egy zek-brigád bemasírozik az ebédlőbe – azok a borotvált koponyák, leffentyűs sapkák, kötelekkel összetartott rongyok, ádáz pofák, görbe pillantások (hogy lehetnek a balándától olyan inasak és energikusak?) – s huszonöt pár cipővel, bocskorral s egyéb lábtyűvel dobogva-dübörögve követelik: „Ide azzal a pajkával, nacsálnyicsek!” Félre az útból, ki nem közénk való! Ebben a percben, közvetlenül a zsákmány megragadása előtt, huszonöt arcon, a maga meztelenségében mutatkozik meg a *zek nemzeti karakter*.

Most vesszük észre, hogy míg a zek népről értekezünk, valahogy szinte nem is tudjuk őket egyéneknek képzelni, minden egyesnek külön arcot, külön nevet föltételezni. De nem a mi módszerünkben van a hiba, ez csak annak a *nyájszerű életformának* a kivetülése, mely ennek a különös népnek sajátja. Ők ugyanis lemondtak a más népeknél oly közönséges családi életről s utódnemzésről (abban a biztos tudatban, hogy az ő népük pótlásáról más úton fognak gondoskodni). Arhipelágra éppen ez a kollektív életforma a legjellemzőbb – lehet, hogy az ősközösség maradványa, de az is lehet, hogy a jövő előlegezése. *Alighanem ez az utóbbi.*

A következő az értékek rendjében az *alvás*. Egy normális ember nem győz ámulni, mennyit tud aludni egy zek s hány különböző helyzetben. Arról nem is beszélve, hogy az álmatlanságot nem ismerik, nem szednek altatót, egyvégtében átalusszák az éjszakát, ha pedig szabadnapjuk talál lenni, azt is átalusszák. Hitelt érdemlően megállapítást nyert, hogy el tudnak Tudni ültükben az üres tragacs mellett, míg megrakják nekik, a sorakozón szétvetett lábakkal bóbiskolnak, sőt menet közben is elalusznak, míg a konvoj munkába kíséri őket. De ezt már nem tudja mindegyik, sokan elesnek és fölébrednek. Álomszuszékságukat azzal szokták indokolni, hogy így

gyorsabban telik a büntetés, továbbá, hogy *az éjszaka alvásra van, a nappal pihenésre*.[234]

De térjünk vissza ahhoz a brigádhoz, mely (mint ők kifejezik magukat) „törvényes” balándájáért dobog a lábával. A zek nép egyik legfontosabb nemzeti vonása jut ebben kifejezésre: *a tomboló életösztön* (ami nincs ellentmondásban örökös alhatnékjukkal. Hisz éppen azért durmolnak egyet, hogy erőt gyűjtsenek a tomboláshoz). Néha betű szerint, fizikai értelemben tombolnak, hajráznak a célegyenesben, a kaja, a meleg kályha, a szárítókamra, az esőszárnyék bűvös vonzásában. Az ilyen hajrában a zek nem átallja könyökével oldalba döfni a szomszédját, s ha ketten gyürkőznek neki egy szálfának, mind a ketten a karcsú végét veszik célba, átengedve a vastagját a másiknak. De átvitt értelemben is tombol bennük az életösztön, amikor jobb, jövedelmezőbb helyecskékért tülekednek. Arhipelág zord viszonyai közt (melyek oly közel állnak az állatvilág életkörülményeihez, hogy habozás nélkül alkalmazni merjük rájuk a darwini „struggle for life” kifejezést), az ilyen pozícióharc sikerétől vagy sikertelenségétől függ legtöbbször maga az élet, s míg mások rovására utat törnek maguknak, a bennszülöttek nem ismernek etikai elveket, gátlásokat. Dereken megmondják: *lelkiismeret? az benne maradt ügyem dossziéjában!* Életbevágó döntéseikben Arhipelág hírhedt tételéhez tartják magukat: *jobb lepaktálni, mint elpatkolni.*

De a törtetés csak úgy vezet célhoz, ha életrevalósággal, a nehéz helyzetekben sem csődöt mondó leleményességgel párosul.[235] A zeknek ügyességet kell tanúsítania a mindennapi élet legegyszerűbb, legjelentéktelenebb dolgaiban is, abban, hogy megmentse a pusztulástól nyomorúságos javait: egy horpadt csajkát, egy büdös rongyot, egy fakanalat, egy varrótűt. Ám a szigeti hierarchia valami fontos posztjának eléréséért folyó harcban már magasabb, finomabb, számítóbb leleményességre van szükség: *ködösítésre*. Hogy ne terheljük meg dolgozatunkat, elégedjünk meg egy példával. Egy zeknek sikerült a lágeri belső gazdaságban fontos posztra emelkedni: a kisipari manufaktúrák igazgatója lett. A műhelyekben váltakozó sikerrel dolgoznak, néha el is tolnák egyet-mást, ám az ő helyzetének szilárdsága nem annyira a jó ügyvezetéstől s a munka eredményességétől függ, mint inkább attól, hogy tudja *megjátszani magát*. Beállítanak hozzá például az emvédés tisztek s holmi

[234] Bármily furcsa, de hasonló közmondásai az orosz népnek is vannak: „Futtában fal, álltában alszik”; „Nem kérdi, hol az ágya, mindenütt megtalálja.”

[235] Az oroszoknál: „Elejével hajlong, oldalával fülel, hátuljával tapogatódzik”.

agyagkúpokat látnak az íróasztalán. „Mik ezek? – „Seger-kónuszok." – „Aztán mire valók?" – „A kemencék hőfokának megállapítására." „Aha!" – s a nacsalnyik reverenciával visszavonul, gondolja magában most aztán találtam magamnak egy jó mérnököt! Pedig azoknak a kónuszoknak az olvadásából semmiféle hőfokra nem lehet következtetni, mert nemcsak hogy nincsenek az előírt agyagból, hanem egyáltalán nem tudni, milyenből vannak. Mikor a kónuszok dicsfénye elhalványul, új játékszert rak íróasztalára a műhelyek igazgatója: egy optikai készüléket, melyből azonban hiányoznak a lencsék (hol vette volna őket Arhipelágon?). S megint van ok az ámulásra.

Íme, ilyen álcázó oldalmozdulatok kiagyalásán kell szünet nélkül törnie a fejét egy zeknek!

A helyzetnek megfelelően, az ellenfél pszichológiai felmérése alapján, a zeknek *rugalmas magatartást* kell tanúsítania: öklének s torkának goromba működtetésétől a legfurfangosabb színlelésig, a tökéletes pofátlanságtól a négyszemközt adott s látszólag semmire se kötelező ígéret hű teljesítéséig. (Ugyanezen okból tartják magukat a foglyok a titkos baksis fejében vállalt kötelezettségekhez, türelemmel, lelkiismeretesen dolgoznak privát megrendelőiknek. Egy csodaszép szigeti gyártmányban, faragásos vagy intarziás műremekben gyönyörködve, amilyent csak az Osztankinói Feudális Múzeumban láthatunk, alig hihetjük, hogy azt ugyanazok a kezek formálták, amelyek rozoga, „csak az imádság tartja" munkát adnak le az átvevőnek, ha szétesik, csak essen!)

A magatartásnak eme rugalmassága tükröződik a zek nép ismert aranyszabályában: *Adnak – vedd el, ütnek – szaladj el!*

Az életharc sikerességének lényeges feltétele GULag bennszülöttei számára a *titoktartás*. Jellemük s szándékaik eltitkolását oly magas tökélyre fejlesztették, hogy egy gyakorlatlan, kezdő nacsalnyik abban a téves hitben ringathatja magát, hogy a zek hajlik, mint a fűszál – a széltől s a csizma alatt egyaránt.[236] (Később aztán keserűen kell tapasztalnia, mily alattomosak s álnokok a szigetlakók.) A titkolódzás alighanem a legjellemzőbb tulajdonsága a zek törzsnek. A zek kénytelen titkolni szándékait s tetteit mind a munkáltatók, mind a felügyelők, mind a brigádvezető, mind az ún. *sztukácsok* elől.[237] Titkolnia kell teljesítményét, nehogy ellopják. Titkolnia kell terveit, számításait, reményeit, hogy nagyszabású szökésre

[236] Vesd össze az orosz közmondással: Jobb hajlani, mint törni.
[237] Elhanyagolható arhipelági jelenség, nem érdemel nagyabb figyelmet tanulmányunkban.

készül-e, vagy azt fontolgatja, hol szerezzen forgácsot a matracába. A zek léte már csak ilyen: ami kitudódik, annak lőttek!… Egy bennszülött, akit megkínáltam mahorkával, így beszélt nekem erről (orosz nyelvre fordítva közlöm): „Elmondod, hol lehet szunyókálni egy kicsit, ahol nem talál meg a pallér: valamennyi odacsődül, úgyhogy a pallér végül is neszét veszi. Elmondod, hogy sikerült levelet küldened egy szabad munkással[238] holnap már valamennyien hordják neki a levelet, lebuktatják a levelekkel együtt. S ha a raktáros megígérte, hogy kicseréli a rongyos bekecsedet, hallgass, míg ki nem cserélted, ha pedig már kicserélted, még inkább hallgass: őt sem szabad bemártanod, meg neked is jó lesz még.[239] Idővel annyira megszokja a zek ezt a titkolódzást, hogy már semmi erőfeszítésébe sem kerül: kihal belőle az élményközlés természetes emberi vágya. (Úgylehet egyfajta ösztönös védekezést kell látnunk ebben az ő titkolózásában *a közélet egész vonalán folyó titkolódzással szemben?* Hiszen előle is következetesen eltitkolnak minden információt, ami csak sorsát érinti.)

A zek titkolózása abból a *tökéletes bizalmatlanságból* fakad, amellyel egész környezetéhez viszonyul. Különösen erős gyanakvást kelt benne egy látszólag önzetlen cselekedet. *A törvény a tajga törvénye!* – így fogalmazza meg ő az emberi kapcsolatok legfőbb imperatívuszát. (Valóban, Arhipelág szigeteit jórészt a tajga rengetege borítja.)

Az a bennszülött, aki a maximális mennyiséget tudja magában egyesíteni és kifejezésre juttatni ezekből a törzsi sajátságokból, tehát a törtető életharcból, a könyörtelenségből, a leleményességből, a titkolódzásból, a gyanakvásból – *GULag fiának* hívja magát, s mások is annak nevezik. Számukra ez egyenértékű a „tiszteletben álló polgár” nevezettel, s csak természetes, hogy hosszú éveket kell a szigeteken töltenie annak, aki pályázik rá.

GULag fia kifürkészhetetlennek tartja önmagát, viszont másokon – úgy véli – egyből keresztüllát, de még a földet is látja alattuk két méter mélységben. Meglehet, hogy így is van, de ugyanakkor az is kiderül ebből, hogy még a legélesebb szemű zek látköre is csonka: *nem lát tovább az orránál*. Nagyon józan ítéleteket formál mindenről, ami körülötte történik, s pontosan

[238] A szigeteknek saját postájuk van, de a bennszülöttek jobbnak látják nem igénybe venni.
[239] Vö. az oroszoknál: „Ha találtál valamit, hallgass, ha elvesztettél valamit, ne kiabálj!” – Az igazat megvallva ezeknek az Életbölcsességeknek a párhuzamossága kissé zavarba hoz bennünket.

el tudja tervelni, mit fog csinálni az elkövetkező órák alatt, ám az egyszerű zek, de még GULag fia is képtelen minden absztrakt gondolkodásra, képtelen felfogni az általános jellegű jelenségeket, de még a jövőről sem lehet vele beszélgetni. Nyelvtanuk is szerfölött ritkán él a jövő idővel: még a holnapról is egy árnyalatnyi fönntartással szoktak nyilatkozni; még óvatosabban az éppen megkezdett hét napjairól, egy ilyen frázis pedig, hogy „a jövő tavasszal én...” sohasem hallható egy zek szájából. Mert valamennyien tudják, hogy előbb ki kell húzni a telet, azonkívül bármely napon egy másik szigetre vetheti őket a végzet. Rájuk is áll: „Az én napom – az én életem.”

GULag fiai a hagyományok s az ún. *zek-parancsolatok* legfőbb letéteményesei. E parancsolatok száma szigetenként változó, megfogalmazásuk teljesen azonos, igazán csábító feladat volna egy külön dolgozatban rendszerezni őket. E parancsolatoknak semmi közük sincs a kereszténységhez (a zek nép nemcsak hogy ateista, de egyáltalán semmit sem ismer el szentnek”minden magasabbrendű szubsztanciát siet kigúnyolni, sárba rántani. Ez nyelvükben is tükröződik). De, mint GULag fiai állítják, aki az ő parancsolataik szerint él, az nem pusztul el Arhipelágon.

Ilyen parancsolataik vannak: *„ne kopogj!”*[240] (Hogy kell ezt érteni? Nyilván, hogy ne csapjanak fölösleges lármát.); *őrizkedjél a tányérnyalástól!* – azaz ne süllyedj a moslékevésig, ez ugyanis szerintük gyors és biztos pusztulásba visz; *ne sakálkodjál!* S egyéb hasonló parancsolatok.

Figyelemreméltó ez a parancsolat: *ne dugd az orrod idegen fazékba!* Merjük állítani, hogy ez magas színvonalú vívmánya a bennszülött szellemi kultúrának, hisz nem egyéb ez, mint a negatív szabadság elve, mintegy megfordítása a „my home is my castle” elvének, egyben magasabbrendű is annál, mert nem a *saját* fazekáról beszél, hanem a máséról (de azért a magáét is beleérti). Arhipelág viszonyainak ismeretében a „fazék” szót tágabb értelemben kell vennünk: nemcsak azt az összeégett, ütött-kopott edényt, mégcsak nem is azt a konkrét gusztustalan kotyvalékot jelenti, ami benne fő, hanem az élelemszerzés valamennyi módozatát, a létért folyó harc valamennyi fegyverét, sőt még tágabb értelemben: *a zek lelkét!* Más szóval: hagyj élnem, ahogy akarok, s magad is élj úgy, ahogy akarsz – íme ezt jelenti ez a parancsolat. GULag kemény, zord fia arra kötelezi magát ezzel a parancsolattal, hogy nem fogja puszta kíváncsiságból bevetni erejét és harci fegyvereit (ugyanakkor

[240] „Nye sztucsi!” Annyi, mint *ne spicliskedj!*, vö. sztukács „spicli”, szó szerint „kopogtató” – a ford.)

fölmenti magát minden erkölcsi kötelezettség alól: akár föl is fordulhatsz mellettem, nekem egál! Kegyetlen törvény, mégis sókkal emberségesebb, mint a „tolvajoknak – Arhipelág kannibáljainak – törvénye: „Dögölj meg te ma, én majd csak holnap!" A kannibál-tolvaj egyáltalán nem közömbös a szomszédja iránt: sietteti annak halálát, hogy elodázza a magáét, sőt néha csak azért, hogy szórakozásból, kíváncsiságból végignézze haldoklását.)

Végül van egy kombinált parancsolat: *ne bízzál, ne félj, ne kérj!* Ebben a parancsolatban kristálytisztán, szinte szoborszerű plaszticitással nyer kifejezést a zekség közös nemzeti karaktere.

Hogy lehetne kormányozni (a szabad életben) egy népet, amely lelke mélyéig át van itatva egy ilyen büszke parancsolattal? Elgondolni is szörnyű!

Ez a parancsolat vezet át bennünket a zek nép gyakorlati viselkedésének vizsgálatától pszichikai alkata vizsgálatához.

Az első, amire azonnal fölfigyelünk GULag fiában, s amit később egyre jobban tudatosítunk: *a lelki kiegyensúlyozottság*, pszichikai stabilitás. Nem érdektelen ezzel kapcsolatban a zek általános filozófiai szemlélete, ahogy önmagát elhelyezi a világmindenségben. Ellentétben az angollal és a franciával, akik egy életen át meg nem szűnnek büszkélkedni angol ill. francia származásukkal, a zek egyáltalán nem dicsekszik nemzeti hovatartozásával, ellenkezőleg: úgy fogja föl, mint kegyetlen megpróbáltatást, de ezt a megpróbáltatást méltósággal akarja viselni. Van egy figyelemreméltó mítoszuk, mely szerint valahol létezik „Arhipelág kapuja" (vö. az antik mitológiában „Herkules oszlopaival"), amelynek frontális oldalán mintegy a belépő részére, ez a felirat olvasható: „Ne csüggedj !" – a másik oldalon pedig, a kilépő részére: „Ne örülj túlságosan!" S ami a lényeg, teszik hozzá a foglyok, e feliratokat csak az okosok látják, a balgák nem. Máskor egyszerű, gyakorlati tanáccsal fejezik ki ugyanazt, amit a mítosz: *érkeztedben ne búsulj, távoztodban ne örülj!* Íme, itt a kulcs a zek világnézet megértéséhez, ahogy ők Arhipelágot s az Arhipelággal határos területek viszonyát látják. Ez a filozófia a zek nép pszichikai stabilitásának forrása. Még ha mégoly lehangolóan alakulnak ellene a körülmények, ő csak összevonja szemöldökét durva, cserzett arca fölött, s így szól: *mélyebbre, mint a tárna nem vethetnek!* Vagy ahogy egymást szokták vigasztalni: *van ennél rosszabb is!* S ez a meggyőződés, hogy „rosszabb is lehetne", valóban hathatós támaszt és bátorítást nyújt nekik, ha éhség, hideg és lelki elesettség a szenvedés örvényeibe taszította őket.

A zek mindig *a legrosszabbra van elkészülve*, úgy él, hogy minden percben várja a sors csapásait és a férgek csípéseit. Ellenben minden ideiglenes könnyítést elnézésnek, tévedésnek tart. Ez az örökös bajvárás érleli a zek lelkét: így lesz rettenthetetlen a saját sorsát illetően s szánakozást nem ismerő a mások sorsával szemben.

Külső esemény ritkán bontja meg a zek lelkének egyensúlyi állapotát, sem a fény, sem a homály, sem a kétségbeesés, sem az öröm irányában nem mutat kilengéseket.

Találóan fogalmazta meg ezt Tarasz Sevcsenkó, ukrán költő (aki még a történelem előtti korban időzött egy keveset a szigeteken): „Most szinte nincs bánatom, nincs örömöm. Van azonban erkölcsi nyugalmam, mely már szinte a halak hidegvérűségével határos. Ennyire átalakíthatja az embert a szenvedés?”[241]

Igen. Ennyire átalakíthatja. Szilárd egyensúlyi állapot nélkül hogy is élhetné túl a zek zord szigeti száműzetésének hosszú éveit? Ha mindjárt az Arhipelágon töltött első évben el nem éri ezt a fásult, hamvába holt állapotot, akkor rendesen el is pusztul. Ha azonban eléri, életben marad. Röviden: vagy fölfordulsz, vagy elpusztulsz!

A zek minden érzéke elvan zsibbasztva, minden idege ki van ölve. Minthogy egykedvűvé vált a saját fájdalmával, sőt a törzsfők által rárótt büntetésekkel, úgyszólván egész életével szemben, nem tud részvéttel viszonyulni felebarátai szenvedéséhez sem. Fájdalmas sikoly, női könnyek mégcsak arra sem indítják, hogy odanézzen: olyan tompák a reakciói. A tapasztalatlan újonc iránt sem szoktak szánalmat mutatni, nevetnek baklövésein és sirámain. De ne ítéld meg őket szigorúan: nem gonoszak ők, csak a részvét satnyult el bennük, s az eseményeknek csupán a komikus oldalát képesek fölfogni.

Általánosnak mondható világnézetük a fatalizmus, mélyen gyökerező, univerzális életérzés ez náluk. Magyarázatát rab-állapotukban kell keresnünk, abban, hogy fogalmuk sincs, mi fog történni velük a legközelebbi órákban s hogy gyakorlatilag a legkevésbé sem avatkozhatnak bele az események folyásába. A fatalizmus úgyszólván életfeltétel a zek számára: ez teszi őt lélekben erőssé, megingathatatlanná. GULag fia meg van győződve arról, hogy akkor jár el bölcsen, ha mindent a sorsra bíz. A jövő zsákbamacska s mivel nem lehet kiokoskodni belőle, sem előre tudni, mi fog kisülni a lehetséges variánsokból, nem érdemes túlzott szívóssággal törekedni valamire, sem túlzott

[241] Levél Repnyinához.

nyakassággal ellenszegülni valaminek, például ha másik barakkba, brigádba vagy lágerba tesznek át. Lehet hogy jobb lesz, lehet hogy rosszabb. Azonban se így se úgy nem kell majd vádolnod magad; inkább forduljon rosszabbra a sorsod, csak ne magad légy az okozója! Így őrizheted meg mindennél drágább nyugalmadat, így nem esel sem pánikba, sem gyáva hízelgésbe.

Nem csoda, ha ily mostoha sors mellett a zek nép tele van mindenféle *babonás hiedelemmel*. Egy ilyen hiedelem éppen fatalizmusukban gyökerezik: ha túlzottan aggódsz jó pozíciódért, kényelmedért, biztosan *leégsz, transzportba kerülsz!*[242]

Fatalizmusuk nemcsak személyes sorsukra terjed ki, hanem a dolgok általános menetére is. Még csak meg sem fordul a fejükben, hogy valamin is változtatni lehetne. Az a meggyőződésük, hogy Arhipelág öröktől fogva létezik s hogy azelőtt még rosszabb állapotok uralkodtak rajta.

Ám a legkülönösebb pszichológiai paradoxon alighanem az, hogy a zekek úgy fogják föl a maguk rendíthetetlen egykedvűségét a viszontagságok közepett, mint az életigenlés diadalát! Elég ha csak egy kicsit is megritkul a bajok erdeje, ha csak egy kicsit is gyöngülnek a sors csapásai, a zek máris kifejezést ad megelégedésének az élettel, s dicsekedni kezd sikeres életharcával. Az olvasó talán jobban elhiszi ennek a paradox vonásnak a lehetőségét, ha Csehovot idézzük neki. „Száműzetésben” című novellájában Szemjon Tolkovics így fogalmazza meg ezt az életérzést:

„Elértem, hogy csupaszon tudok aludni a puszta földön s a füvet rágcsálom. *S adjon Isten mindenkinek ilyen életet*. (Én emeltem ki). Semmire sincs szükségem, semmitől sem félek, s úgy megismertem önmagam, hogy nincs nálam gazdagabb és szabadabb ember.”

Ezek a döbbenetes szavak máig a fülünkben csengenek, nemegyszer hallottuk őket Arhipelág foglyainak a szájából (csak azon csodálkozunk, hol csíphette föl őket A. P. Csehov?). S adjon Isten mindenkinek ilyen életet! – hogy tetszik ez önöknek?

Eddig a népjellem pozitív vonásairól beszéltünk. De nem hunyhatunk szemet a negatív vonások fölött sem. Vannak ugyanis bizonyos megindító nemzeti hibák, amelyek mintegy kirínak az erények közül s ellentmondani látszanak a föntieknek.

[242] Konkrét tűzvészek nemigen izgatják a zek népet, nem rettegnek otthon kért, nem is próbálják megmenteni az épületeket, meg vannak győződve arról, hagy úgyis helyreállítják őket. A „leégést” ők csak személyes sorsokra alkalmazva értik.

Minél tántoríthatatlanabb, minél zordabb ennek az istentagadó népnek a hitetlensége (fölényesen kacag például az evangélium szavain: „Ne ítéljetek, hogy meg ne ítéltessetek!” – szerintük ettől egyáltalán nem függ az ember elítéltetése), annál elemibb erővel rázzák meg időnként a kritikátlan hiszékenység rohamai. A határt így húzhatjuk meg: ama szűk körön belül, ahol a zek élesen lát, a világon semmiben sem hisz. De az elvont szemlélet képességének híján, logikus történetszemlélet híján, hajmeresztő naivsággal képes hitelt adni minden kósza hírnek, arhipelági csodának.

Hogy egy régi példával illusztráljuk a bennszülöttek hiszékenységét: micsoda reményeket fűztek annak idején Gorkij szolovkai látogatásához! De ne menjünk olyan messze! Van egy kiirthatatlan, egész Arhipelágon gyökeret vert hitük: hisznek az ún. *amnesztiában*. Nehéz megmagyarázni, mi ez tulajdonképpen. Nem valami nőnemű istenség, ahogy talán gondolná az olvasó. Leginkább a Második Eljövetelhez lehetne hasonlítani, amelyben a keresztények hisznek, valami vakító fényességhez, melynek tündöklése pillanatok alatt megolvasztja Arhipelág jegét, de még magukat a szigeteket is elsodorja, a bennszülöttek pedig langyos hullámokon ringatózva napfényes partokon kötnek ki, ahol minden hozzátartozójukat, barátjukat megtalálják. Minden bizonnyal a földön megvalósulandó Isten Országában való hitnek egy kissé kiforgatott változatával van itt dolgunk. Ez a hit, bár soha egyetlen érzékelhető csoda nem támogatta, roppant vitális és makacsul tartja magát. S ahogy más népek is rendszerint a téli és a nyári napfordulóhoz kapcsolják ünnepi szokásaikat és szertartásaikat, a zek nép is misztikus (és mindig hiúnak bizonyuló) várakozással néz elébe november s május első napjainak. Ha délről kezd fújni Arhipelág szele rögtön sugdosni kezdenek egymás fülébe: „Biztosan jön az amnesztia! Már kezdődik...” Ha meg a zord északi szelek kapnak erőre, az emberek fújják fagyos körmeiket, dörzsölik a fülüket, topognak s így bátorítják egymást: „Na, most aztán biztosan jön az amnesztia. Különben lefagy a... (itt egy lefordíthatatlan kifejezés következik). Most egészen biztosan lesz!”

Rég be van bizonyítva, hogy minden vallás ártalmas – ezt itt is igazolva látjuk. Ezek a hiedelmek az amnesztiáról borzasztóan gyöngítik a bennszülötteket, hozzájuk olyannyira nem illő ábrándozásra csábítják őket, s vannak olyan járványos időszakok, amikor az életfontosságú s határidős kincstári munka úgyszólván kifordul a kezükből – azaz gyakorlatilag épp olyan a hatás, mint mikor ellenkező értelmű baljós hírek kezdenek szállingózni a közelgő transzportról. A mindennapos

építőmunkának is az válik javára, ha a bennszülöttek érzésvilága mentes a kilengésektől.

Van továbbá egy másik nemzeti gyöngéjük is, mely érthetetlen módon az élet pofonjai ellenére, egyre jobban beléjük gyökerezik: az igazság utáni titkos sóvárgás.

Ezt a különös érzést már Csehov is megfigyelte egy szigeten, mely egyébként egészen más volt, mint a mi Arhipelágunk: „A fegyenc, még ha lelke fenekéig romlott és igazságtalan is, mindenekfölött szereti az igazságosságot, s ha nem találja meg azt a fölé rendelt emberekben, évről évre elkeseredettebbé, bizalmatlanabbá válik.”

Bár Csehov megfigyelése semmiképp se vonatkoztatható a mi esetünkre, mégis ámulatba ejt bennünket, annyira találó és igaz.

Attól kezdve, hogy a zek Arhipelágra teszi a lábát, életének minden napja, minden órája maga a legteljesebb igazságtalanság, s ilyen körülmények közt maga is csupa igazságtalanságot követ el – azt hinné tehát az ember, hogy rég megszokhatta már, s a jogtiprást immár általános érvényű életnormának tekinti. De nem! A törzs vénjei és patrónusai által elkövetett igazságtalanságok sohasem szűnnek meg újra meg újra sérteni őket s úgy fájnak, akár az első napon. (Ellenben az alulról fölfelé irányuló igazságtalanságot harsány, kárörvendő nevetéssel szokták jutalmazni.) Népköltészetünkben pedig már nem is csak a puszta igazságosságról költenek legendákat, hanem annak túlhajtásáról: az indokolatlan nagylelkűségről. (Így született s tartotta magát évtizedeken át a Fanni Kaplan iránt tanúsított nagylelkűség mítosza: hogy a Lenin elleni merénylet után állítólag nem lőtték agyon, hanem életre szóló szabadságvesztését tölti különböző börtönökben, még tanúk is akadtak szép számmal, akik egy transzportban voltak vele, vagy könyvet kaptak tőle a butirkai könyvtárból.[243] Jogosult a kérdés: mire kellett a foglyoknak ez a dőre mítosz? Csak mint a mértéktelen nagylelkűség határesete, amelyben mindenáron

[243] Nemrég Malkov elvtárs, a Kreml parancsnoka hivatalosan megdöntötte e szóbeszédet: elmondta, hogy lőtte agyon Kaplant mindjárta merénylet után. Demjan Bednij is jelen volt a kivégzésnél. Különben az a tény is meggyőzhette volna a zekeket hogy Kaplant nem leptették föl tanúnak az eszerek pörében 1922-ben. Csakhogy ők nem emlékeznek arra a pörre. Azt gyanítjuk, hogy ez a kacsa Kaplan életfogytiglani fogságáról Berta Gandal esetéből vette eredetét. Ez a mit sem sejtő hölgy Rigából érkezett Moszkvába, mégpedig pont a merénylet napján, amikor a Gandal-fivéreket, akik autóval várták Kaplant, agyonlőtték. Berta ezért kapott életfogytiglani szabadságvesztést.

hinni akartak. Ha egyszer annak megkegyelmeztek, hogyne kegyelmeznének meg nekik?)

Olyan esetekről is hallunk, hogy a zek megszerette a munkát Arhipelágon (A. Sz. Bratcsikov: „Büszke vagyok rá, mit alkottam két kezemmel”), vagy legalábbis nem gyűlölte meg (a német származású foglyok), de az ilyen esetek annyira kivételesek, hogy eszünkbe sem jut rájuk hivatkozni a nemzeti karakterrel kapcsolatban, még kuriózumként sem.

Van továbbá egy tulajdonságuk, mely ellentétben látszik lenni említett titkolódzó természetükkel: az, hogy *szeretnek a múltról beszélni*. Ez minden más népnél az öregek szokása, míg a középkorúak általában nem szívesen beszélnek a múltról (főleg a nők, no meg azok, akik kérdőívet töltenek ki, no meg... – szóval mindenki). A zek nép ebben a vonatkozásban mintha csupa öregekből állna. (Más vonatkozásban, ellenkezőleg, mintha egytől egyig gyerekek lennének: *nevelőik* vannak.) Egy szót ki nem szedsz belőlük a ma kicsinyes titkaiból (hogy hol lehet föltenni a fazekat a tűzre, kinél lehet mahorkát cserélni), ám a múltról nyíltan mesélnek neked, kiteregetve, hogy s mint éltek Arhipelág előtt, kivel éltek s hogy kerültek ide. (Órákon át tudják hallgatni, ki hogy „bukott le”, őket nem untatják ezek az egy kaptafára készült históriák. S minél véletlenebb, felületesebb s rövidebb két zek együttléte (egy éjszakát töltenek priccseken az ún. „átmenőben”) – annál nyíltabban s részletesebben sietnek közölni egymással mindent önmagukról.

Érdekes összehasonlítani ezt Dosztojevszkij, megfigyelésével: ott mindenki magába zárta, egymaga kínlódta át bűne emlékét, mely a Holtak Házába juttatta, egyáltalán nem volt szakás erről beszélni. érthető, hisz a Holtak Házába bűn miatt kerültek, s a fegyenceknek kínos volt arra visszagondolni.

Arhipelágra ellenben a sors kifürkészhetetlen szeszélyéből, vagy szerencsétlen körülmények gonosz találkozása folytán kerül a zek, s az esetek kilenctized, részében anélkül, hogy valami „bűn” nyomná a lelkiismeretét, éppen ezért nincsenek Arhipelágon a hallgatóságot jobban lekötő és őszintébb szimpátiát fakasztó témák, mint kinek-kinek a története, „hogy húzták be a csőbe”.

De van ezenkívül más céljuk és értelmük is azoknak a hosszú lére eresztett históriáknak, amelyekkel a zek nép fiai ki szokták tölteni estéiket, takarodó után a barakkban. Ez pedig az, hogy amennyire bizonytalan a zek jelene és jövője, annyira végleges, megingathatatlan a múltja. Ami egyszer megtörtént, azt el nem vehetik tőle. Amellett a zekek többsége a jelenleginél

sokkal magasabb társadalmi állásra emlékezhet vissza (mert nincs az övénél megvetettebb állapot; Arhipelág határain kívül még a részeg csavargónak is kijár az „elvtárs” megszólítás). Visszaidézve múltját a zek tehát azokat a magasságokat óhajtja megjárni lélekben, amelyekről balsorsa ledöntötte.[244] Mondani sem kell, hogy emlékeiket általában retusálva s kipiperézve tálalják, kiagyalt (de azért egészen valósághű) epizódokkal tarkítják, s az eredmény az, hogy mind a mesélő, mind hallgatói dagadozni érzik keblüket a visszatérő önbizalomtól.

Ugyancsak a megtépázott önbizalom megerősítését szolgálja egy másik műfajuk is: az a számtalan népmeseszerű történet, melyből a zek nép talpraesettsége és diadalmas furfangja domborodik ki. Meglehetősen nyers históriák ezek, a Nyikolaj cár korabeli katonatörténetekre emlékeztetnek (amikor harminc évre vitték el katonának a legényeket). Olyasmit kell hallanunk, hogy amikor egy zek fát aprított a fészerben a nacsalnyik konyhája részére, a nacsalnyik lánya kilopódzott hozzá. Vagy azt, hogy egy fifikás szobanapos hogyan ásott alagutat a csomagelosztó barakk alá s helyezett egy csajkát a padlóba vágott lefolyóhoz. (Néha ugyanis vodkát küldenek be a csomagban, ám Arhipelágon szesztilalom van, ezért a szabályzat szerint azonnal ki kell önteni – persze sohasem öntötték ki.) Naposunk tehát megmentette a drága nedűt s mindig rózsaszínben látta a világot.

Általában a zek nép kedveli és értékeli a *humort*, s ez önmagában azt bizonyítja, hogy azok, akik nem pusztulnak el mindjárt az első évben, alapjában véve egészséges lelkűek. Abból az alaptételből indulnak ki, hogy könnyekkel nem szerzel magadnak igazságot, nevetéssel nem szerzel több büntetést. Örök szövetségesük a humor, anélkül, aligha bírnák ki Arhipelágon. A káromkodást is aszerint értékelik, milyen szellemes, és csak akkor találják meggyőzőnek, ha jót lehet nevetni rajta. Ha kérdésre válaszolnak, ha véleményt mondanak valamiről, mindig megborsozzák egy kicsit. Ha megkérded egy zektől, mennyi időt töltött már Arhipelágon, nem azt feleli, hogy „öt évet”, hanem: „Bizony, már öt januárt leültem.”

(Arhipelági tartózkodásukat valami okból „ülésnek” nevezik, holott az *ülésből* igazán nem sok részük van ott.)

– Nehéz volt? – kérdezed. Vigyorogva válaszol:

– Csak az első tíz év nehéz.

---

[244] Az ilyenféle hiúság pedig nemcsak az ünnepelt fővárosi filmrendező sajátja: éppúgy megvan egy süket bádogosban vagy egy kamasz festősegédben is, ezt nem szabad elfelejteni.

Sajnálkozol, hogy ily zord klíma alatt kell élnie. Így felel:

– A klíma igaz, kicsit rossz. Ezzel szemben jó a társaság.

Így beszélnek valakiről, aki elhagyta Arhipelágot:

– Hármat kapott, ötöt leült, idő előtt szabadult.

Mikor pedig negyedszázadra szóló beutalóval kezdtek jődögélni:

– Most aztán huszonöt évig elvetettük a megélhetés gondját.

Egyáltalában Arhipelágról így vélekednek:

– Ki még nem volt, sorát ejti, aki már volt, nem felejti. (Ebben van egy kis túlzó általánosítás. Nekünk ugyan eszünk ágában sincs odamerni, ugye, olvasó?) Ha valaki „még kér” (például teavizet), rögtön lecsapnak rá s kórusban kiabálják:

– Majd ad még az ügyész!

(Általában az ügyészekkel különös módon hadilábon állnak, gyakran kitör belőlük az ellenszenv. Például nagyon el van terjedve a szigeteken a következő igazságtalan rigmus:

– Az ügyész – dögvész!

A sikerült rímjátékon kívül, úgy érezzük, ennek semmi értelme sincs. Az okozati és az asszociatív képzettársítás sajnálatos divergenciájával van itt dolgunk, s ez bizony arra látszik mutatni, hogy a zek nép értelmi színvonala alatta marad az átlagos emberinek. De erről később.)

Még néhány példa bájos, ártalmatlan tréfáikból:

– Csak alszik, alszik, nem ér rá pihenni.

– Ha nem iszol vizet, mitől izmosodol?

A munkanap vége felé, amikor már a könyökükön jön ki a meló és epedve várják a műszak végét, igazán muszáj nekik elsütni a viccet:

– Ej, most kezdek belejönni, kár, hogy mindjárt vége lesz.

Reggel pedig, ahelyett hogy dologhoz látnának, csak ide-oda lődörögnek s mondogatják:

– Csak már este lenne, hogy holnap (!) kijöhetnénk dolgozni!

Továbbá itt ez a példa, mely a logikus gondolkodás hiányát szemlélteti. Ismert mondásuk a következő:

– Ezt az erdőt nem mi ültettük, nem is mi fogjuk kivágni. No de ha így vesszük, a Fakitermelő sem telepít erdőket, mégis alapos pusztítást végzett már eddig is bennük. – Tipikus gyerekes észjárás nyilatkozik meg ebben, amolyan dadaizmus.

Vagy ez a mondás (még a Fehér Tenger Csatorna korából):

– Dolgozzon a medve!

No de kérem tisztelettel, el lehet képzelni egy medvét, ahogy a nagy csatornát építi? A medvemunka problematikáját úgy hisszük, már Krilov meséi végleg tisztázták. Hacsak morzsányi lehetőség volna arra, hogy a medvéket be lehet fogni társadalmilag hasznos munkára, nem kétséges, hogy az elmúlt évtizedek folyamán ez már meg is történt volna, s ma már egész medvebrigádokról sőt medve-lágerpontokról volna tudomásunk.

De van a bennszülötteknek egy másik mondásuk is a medvéről, borzasztóan igazságtalan, de annál mélyenszántóbb:

– A nacsalnyik medve.

Megfoghatatlan, micsoda képzettársításból származhat ez a mondás. Arra gondolni sem merünk, hogy az utóbbi medve-mondást párhuzamba állítsuk az előbbivel s levonjuk az ebből folyó konklúziókat.

Rátérve a zek nép *nyelvének* problémájára, óriási nehézségekkel találjuk szemben magunkat. Arról nem is szólva, hogy minden újonnan fölfedezett nyelv ismertetése külön könyvet s külön tanfolyamot igényel, a mi esetünkben még speciális nehézségek is vannak.

Ilyen például e nyelv elválaszthatatlansága, összeforrottsága *materscsinával*, a káromkodással, amire már utaltunk. Ki képes itt az elkülönítésre? Senki, hisz élő organizmust nem boncolhatunk szét![245] Attól pedig, hogy mindenestül tegyük jelen kutatásunk tárgyává, visszatart bennünket az ifjúságunkért érzett felelősség.

Aztán egy másik nehézség is van: feltétlenül el kéne határolnunk a zek nép nyelvét a kannibálok nyelvétől, akiket másképp *tolvajoknak*, vagy *vagányoknak* hívnak, s akik mazsolaként vannak elszórva köztük. A kannibál törzs nyelve külön ágat képez a nyelvek családfáján, sem párja sem rokona

[245] Csak a közelmúltban talált erre módot egy bizonyos Sztalevszkaja, aki Cseljabinszk terület Dolgogyerevenszkoje :nevű falujából keresett fel soraival: „Miért nem fordultak testületileg a nevelőkhöz Miért nem kérték az ő segítségüket? Ez a pompás ötlet egyszerűen nem jutott eszünkbe, amikor Arhipelágon tartózkodtunk, különben föltétlenül felhívtuk volna rá a zekek figyelmét.

nincs. Ez a téma külön kutatást igényelne, minket csak megzavarna most az érthetetlen kannibál szókészlet. De ott a bökkenő, hagy a kannibál nyelv számos lexikai eleme átkerült a zek nyelvbe is és gazdagította annak kifejező erejét. Nem lehet tagadni, hogy e jövevényszók sokszor igen találóak, képszerűek, ráadásul közérthetőek. A pálmát alighanem ez viszi el: „csak cirlásan!” Ezt csak körülírni lehet oroszul, lefordítani nem. „Csak cirlásan” szaladni vagy átnyújtani valamit annyi, mint lábujjhegyen, buzgó igyekezettel s a legnagyobb készséggel s mindezt együtt.

Tréfán kívül úgy véljük, hogy a mai orosz nyelvnek igen jól jönne ez a „cirlás”-kifejezés! – Főleg mert a gyakorlati életben sokszor kell éppen így, „cirlásan” végrehajtanunk a parancsot.

De hiszen már nincs is szükség gondoskodásunkra! Mikor e sorok írója, hosszadalmas tudományos expedícióját befejezve, visszatért Arhipelágról, nagyon nyugtalankodott, elfoglalhatja-e régi tanszékét az etnográfiai intézetben – nemcsak abban az értelemben, ahogy a káderesek értik, hanem hogy nem maradt-e el túlságosan a mai orosz nyelvtől s meg fogják-e érteni őt a diákjai. S egyszerre a legnagyobb ámulatára s örömére ugyanazokat a kifejezéseket hallotta az elsőévesek szájából, amelyeket Arhipelágon szokott meg a füle s amelyeket oly fájdalmasan nélkülözött eddig az orosz nyelv.

Mi sem bizonyítja ékesebben a zek nyelv expanziós erejét: rejtélyes módon sikerült behatolnia az ország, elsősorban pedig a fiatalság nyelvébe. Ez arra a reményre jogosít föl bennünket, hogy e folyamat a jövőben sem rekedt meg, sőt még jobban kibontakozik, s az eddig még polgárjogot nem nyert jövevényszavak is meghonosodnak az orosz nyelv gazdagítására és díszére.

De ezzel csak még nehezebb lesz majd a nyelvtudós munkája: hogy fogja tudni mármost elkülöníteni egymástól az orosz és a zek nyelvet?

Végül jó lelkiismerettel a negyedik nehézséget sem hagyhatjuk említés nélkül: azt, hogy az ősidőkben, a történelem előtti korban maga az orosz nyelv is gyakorolt némi befolyást a zek nyelvre, sőt a kannibálok nyelvére is (ma már nyoma sincs ennek a befolyásnak). Hogy lehetne másképp megmagyarázni, hogy Dal szótárában a kimondottan arhipelági mondásoknak számos megfelelőjét találjuk?

A „szuka” szó már Jakubovics korában *spiont* jelentett.

Van a bennszülötteknek egy pompás kifejezésük: *nekiveti a szarvát* (minden szívósan végrehajtott munkáról, s általában ha valaki megköti magát s kitart a magáé mellett), vagy: *letörni, letarolni a szarvait* – ezekben a *szarv* szó ősi orosz, ószláv jelentése őrződött meg (gőg, fennhéjázás, kivagyiság) a jövevény új jelentéssel szemben, melyet a franciából átvett „fölszarvaz” kifejezés képvisel (a női hűtlenség jelölésére). Ez az utóbbi egyáltalán nem honosodott meg a népnyelvben, de még az értelmiség is rég elfeledte volna, ha nem kapcsolódna Puskin párbajához.

A fölsorolt számos nehézség arra kényszerít bennünket, hogy egyelőre elhalasszuk a nyelvi kérdés boncolgatását.

Befejezésül néhány személyes megjegyzés. E tanulmány szerzőjétől kezdetben idegenkedtek a zekek, amikor elárasztotta őket kérdéseivel: arra gyanakodtak, hogy a *keresztapa* részére végzi kutatásait (ez a zekek lelkiatyja s gyámola, akivel szemben azonban, minden jósága ellenére hálátlanok és igazságtalanok). Mikor azonban meggyőződtek arról, hogy nem így van, azonkívül élvezték a szerző vendégszeretetét, aki mahorkával szokta kínálni őket (drágább dohányféleségeket nem szívnak), kezdtek meglehetősen jóindulatúan viszonyulni a kutatáshoz, föltárva lelkük mélyének romlatlanságát. Sőt, még bájos nevezetekkel is ellátták a kutatót, hol *Kapor Paradicsomovicsnak*, hol Fan Fanicsnak hívták. Megjegyzendő, hogy Arhipelágon az apai név nem használatos, ezért az ilyenféle tisztelettudó megszólításhoz óhatatlanul valami komikus árnyalat tapad. Ezzel egyúttal azt is kifejezésre juttatták, hogy e munka célja s jelentősége meghaladja az ő értelmi képességeiket.

Szerző úgy véli, hogy jól oldotta meg feladatát, kielégítően bebizonyította elméletét, s ezzel a XX. század közepén egy eddig ismeretlen, senkitől le nem írt nációt sikerült felfedeznie, melynek etnikai volumene több millió lelket ölel fel.

20.
Kutyaszolgálat

Nem sértő szándék vezetett bennünket a fejezet címének megválasztásában, de kénytelenek vagyunk a lágeri hagyományokhoz tartani magunkát. Gondoljuk meg, hogy maguk választották ezt az osztályrészt, szolgálatuk azonos az őrző farkaskutyákéval s ahhoz is kapcsolódik elválaszthatatlanul. Külön szabályzat írja elő a kutyás szolgálat mikéntjét, s egész tiszti különítmények ügyelnek az egyes kutyák *munkájára*, fejlesztik bennük a *helyes harapósságot*. S ha egyetlen kutyus eltartása évi 11.000 Hruscsov előtti rubelba kerül a népgazdaságnak (a farkaskutyákat bőségesebben kosztolják mint a foglyokat)[246], akkor egy tiszt eltartása még többe kerülhet.

Míg ezen a könyvön dolgoztunk, állandó nehézséget okozott, hogy is nevezzük hát őket? Vezetőség, vezetők, parancsnokok, nacsalnyikok, főnökök – egytől-egyig nagyon általános, ráadásul odakint az országban, a civil életben is dívó s meglehetősen elkopott kifejezések. Ilyen a „munkáltatók" is. „Akik a lágert kormányozzák" – ez pedig körülményes s csupán tehetetlenségünk bizonyítéka. Hívjuk őket kertelés nélkül a lágerhagyomány szerint? Az pedig durvaságnak, gyalázkodásnak hangzanék. A nyelv szellemének tökéletesen megfelelne a „lágerügyis" szó, mely úgy viszonyul a „lágerfogoly"-hoz, mint a „börtönügyis" a „börtönfogoly"-hoz, amellett pontos és egyértelmű: az; aki a lágert vezeti és működteti. Így hát a szigorú olvasó, elnézését kérve az új szóért (mely különben egyáltalán nem új, a nyelvben ugyanis üres rekesz volt fönntartva neki), időnként élni is fogunk vele.

Ez a fejezet tehát a lágerügyisekről fog szólni (s egyben a börtönügyisekről is). Kezdhetnénk a generálisoknál, a rend is úgy kívánná – csakhogy nincs hozzá anyagunk. Nekünk, férgeknek, lehetetlen volt közelükbe férkőznünk, látni s megismerni őket. Ha pedig mégis szemünk elé kerültek, elvakultunk attól a sok aranytól és ragyogástól és semmit sem láttunk tisztán.

Ezért van az, hogy semmit sem tudunk az egymást váltó GULag főnökökről, Arhipelág cárjairól. Persze, ha fölbukkan egy Berman-fotó vagy egy Apeter-idézet, lecsapunk rá. Tudunk például a „Garinyin-féle mészárlásról, de magáról Garinyinról

[246] A kutyákról itt elmondottakat Metter: „Murat" c. novellájából vettük („Novij Mir", 1960. 6. sz.)

nem tudunk. Legföljebb annyit, hogy vérszomját nem olthatta csak úgy halálos ítéleték aláírásával, ezért személyesen járta a lágerokat és nem habozott beleereszteni egy golyót abba, akinek nem tetszett a képe. Írtunk már Kasketyinről is, Kasketyint azonban nem láttuk szemtől-szembe (hála Istennek!). Frenkelről összegyűlt valamelyes anyag, de Zavenyaginról semmi. Elhalálozása után őt nem dobták a Jezsov-Berija bandával egy gödörbe, róla ma is áradoznak a firkászok mint „Norilszk legendás építőjéről”. No, azért talán csak nem a saját kezével építette? De ha meggondoljuk, hogy „odafönt” Berija szerette, „lent” pedig emvédés cellatársam, Zinovjev nyilatkozott róla igen elismerően, el lehet képzelni, micsoda díszpéldány lehetett. Hogy is tudta volna másképp fölépíteni Norilszkot? – De lám, Antonovról, a Jenyiszej-láger parancsnokáról tudunk valamit, hála Pobozsij mérnök leírásának.[247] Mindenkinek melegen ajánljuk, olvassa el ezt a jelenetet: tehergőzösök kirakodása a Taz folyón, a Tundra mélyében, ahová még nem ért el a vasút. (s elér-e valaha?). Egyiptomi rabszolgák hangyanépe mozdonyokat vonszol ki a hóba, fönt a dombtetőn pedig Antonov alakja magasodik, nézi a munkát s határidőt szab ki a kirakodásra. Repülőgépen jött, ugyancsak repülőn fog távozni pár perc múlva. Udvari népe körülötte ugrál, Napóleon kismiska hozzá képest. Magánszakácsa terülj-asztalkát varázsol elébe: a sarki jégvilág kellős közepén friss paradicsomot és uborkát szolgál fel. S nem osztozik senkivel, az ebellette, mindent a maga bendőjébe rak.

Fejezetünk azonban megelégszik az alacsonyabb rangúak szemügyre vételével, az ezredesektől lefelé. Előbb a tisztekről mondunk el egyet s mást, majd az őrmestereken át rátérünk az ohrána közember-állományára – ez is untig elég lesz nekünk. Aki többet látott, mint mi, írjon többet. Lehetőségeinket az korlátozza, hogy míg az ember a lágerban vagy a börtönben ül, csak abból a szempontból érdekli a rabtartók jelleme, hogy ki tudjon térni fenyegetésük elől s ki tudja használni gyöngéiket. Egyébként semmi kedved foglalkozni velük, nem érdemlik meg a figyelmedet. Szenvedsz magad, szenvednek körülötted a társaid, az igazságtalanul elitéltek, – s a szenvedés e garmadája mellett, melynek átfogásához rövidek a karjaid, mit érdekelnek téged azok a fafejűek, azok a kétlábon járó kutyák? Az ő kicsinyes érdekeik? Vacak érzeményeik? Szolgálati sikereik vagy balsikereik?

Most aztán későn kapsz észbe, hogy elmulasztottad alaposabban szemügyre venni őket.

---

[247] „Novij Mir”, 1964. 8. sz.

Ne kutassuk most képességeiket, ne kérdezzük, mehet-e egyáltalán börtön- vagy lágerőrnek valaki, aki valami más, hasznosabb pályán is megállná a helyét – tegyük fel inkább így a kérdést: lehet-e egy lágerügyis egyáltalán jó ember? Hogy szelektálja őket, milyen erkölcsi szűrőket rak elébük az élet? Az első szűrőt akkor, amikor besorozzák az MVD csapataihoz, fölveszik az MVD-iskolára vagy tanfolyamra. Mindenki, akiben csak halvány visszfénye pislog az emberi kultúrának, akinek lelkiismerete valahogy meg tudja különböztetni a jót a rossztól, ösztönösen, minden erejét latba vetve igyekezni fog; hogy kivágja magát, hogy be ne sorozzák ebbe a gyászos légióba. De tegyük fel, hogy nem sikerült kivágni magát. Ekkor jön a második szűrő: a kiképzés alatt s a szolgálat megkezdésekor maga a főnökség pécézi ki és tanácsolja el azokat, akik akaraterő és jellemszilárdság (olvasd: kegyetlenség és könyörtelenség) helyett lazaságot (azaz jóságot) mutatnak. Végül ott a harmadik szűrő, mely évek hosszú során át működik: aki eddig nem jött volna rá. Ahová került s mit várnak tőle, az legalább most tapasztalhatja s elborzadhat. Szünet nélkül az erőszak eszköze lenni, részes lenni minden rossz cselekedetben! – nem, erre nem mindenki képes, legalábbis nem azonnal. Hisz míg idegen sorsokon taposol, érzed, hogy megfeszül benned egy húr, elpattan s képtelen vagy folytatni ezt az életet. S bármi nagy késéssel kiválik, aki nem bírja, beteget jelent, orvosi bizonyítványt hoz, beéri alacsonyabb fizetéssel, lemond a rangjáról, – csak el innen, bármi áron!

No és a többi? Aki bent maradt? Azok, úgy látszik, idomultak, megszokták s már normálisnak tekintik ezt az életet, a szolgálatot. S persze jövedelmezőnek! S mondani sem kell, hogy tisztességesnek! Sőt olyanok is vannak, akiknek be sem kellett törniük, ők már ilyennek születtek.

Ennek a kontraszelekciónak tudható be, hogy a szívtelenek és a kegyetlenek sokkal magasabb százalékaránnyal vannak képviselve itt, mint a lakosság bármely más rétegében. S minél tovább szolgál valaki megszakítás nélkül a szerveknél, minél „kiválóbb munkaerő”, annál nagyobb valószínűséggel lehet gonosztevőnek tartanunk.

Ne feledkezzünk meg Dzerzsinszkij fennkölt figyelmeztetéséről: „Akinek a szíve el van kérgesedve, aki nem bír finom érzékenységgel reagálni a szabadságuktól megfosztottak szenvedéseire, az hagyja el ezt az intézményt!” Csakhogy a valósághoz ennek semmi köze!

Kinek szólt ez a figyelmeztetés? S komolyan vette-e, aki mondta, ha ugyanakkor képes volt védelmébe venni Koszirjevet? (lásd 1. rész, 8. fej.) S akadt-e olyan, aki megszívlelte? Mert ha azt halljuk, hogy „a terror a meggyőzés eszköze”, hogy puszta gyanú alapján tartóztatnak le ártatlanokat, ha kivégzik a túszokat s konc. lágerokat létesítenek 15 évvel Hitler előtt, akkor nemigen tudjuk e tények mögé odaképzelni azokat a gyöngéd lelkeket és gáncsnélküli lovagokat. S ha mégis akadt volna olyan, aki *önként* kilépett a Szervek testületéből azokban az évelvben, akkor az éppen olyan valaki volt, akinek Dzerzsinszkij receptje szerint bent kellett volna maradnia, vagyis aki képtelen volt elkérgesedni. Akinek ellenben kéreg nőtt a szíve köré, éppen az maradt bent. (Egyébként lehet, hogy egy más alkalommal a figyelmeztetés is egészen más volt, csak ezt nem áll módunkban idézni.)

Mily könnyen átvesszük a készen kapott frázisokat, mily magától értetődő természetességgel használjuk, adjuk tovább őket! „Régi csekista” – ki ne hallotta volna e dicséretet, áhítatos hanghordozással nyújtva a szót? Ha egy lágervezetőt meg akarnak különböztetni a tapasztalatlan hűbelebalázs, csaholó de bulldog-állkapocs nélküli kollégáitól, így szoktak nyilatkozni: „A nacsalnyik régi csekista!” (Például mint az az őrnagy, aki elégette Klempner bilincs-szonátáját). Maguk a csekisták bocsátották szárnyra ezt a frázist, mi pedig gondolkodás nélkül szajkózzuk. Mert mit is jelent az, hogy valaki „régi csekista”? Legalább annyit, hogy az illető jó volt Jagodának is, jó volt Jezsovnak is, Berijának is, szóval mindenkit kiszolgált.

De ne hagyjuk kitéríteni magunkat a kerékvágásból és ne beszéljünk „a csekistákról általában”. Erről a témáról ugyanis, az operatív-nyomozó állambiztonsági intézmények csekistáiról már írtunk egy fejezetet. A lágerügyisek azonban csak szeretik magukat csekistáknak nevezni: vagy oda igyekeznek, vagy onnan nyugdíjazták őket s helyezték ki lágerba – igen, ez nyugdíjas állásnak számított, zilált idegeik megnyugtatására, egészségük helyreállítására alkalmas szanatóriumnak! Lágeri hivataluk sem azt a képzettséget, sem azt a nekibőszült aktivitást nem igényelte, ami általános követelmény a CsKGB-nél. Az aktív csekistától megkövetelik a gyors reakciót, a telitalálatot, az emvédés lehet tohonya is és elég, ha a céltáblába beletalál.

Sajnos, le kell mondanunk annak megvilágításáról, hogy a „töltsük be munkás- és pártkáderekkel a

lágerhivatalokat" – program[248], melyet sikeresen megvalósítottak, miért nem honosította meg Arhipelágon azt a Dzerzsinszkij-féle gyöngéd humanizmust. Már a forradalom első éveiben megindult a Központi Fenyítő Osztály és a guberniumi fenyítő alosztályok tanfolyamain a börtön- és lageradminisztráció alsóbb beosztású kádarainak (azaz a belső felügyelőgárdának) képzése, méghozzá „a termelő munka megszakítása nélkül" (azaz már kiképzésük alatt szolgálatban voltak a börtönökben és a lágerokban). A cári felügyelő-állományból 1925-re már csak 6 % maradt (ezek ám a kitartó szolgák!). A lágervezetés középkáderei már korábban is a szovjet éra neveltjeiből kerültek ki. Elméleti kiképzést, először a Nev.-ügyi, Népbiztosság jogi tanfolyamain (bizony, a Nevelésügynél! S ráadásul jogot! – Nem jogfosztást!), 1931-től pedig az Ig.-ügyi NE jogi intézeteinek „javító-munka"-osztályain kaptak Moszkvában, Leningrádban, Kazanyban, Szaratovban és Irkutszkban. A végzett növendékek 70%-a munkásszármazású, ugyancsak 70%-a kommunista volt! A börtön- és lágernacsalnyikok immár kifogástalan származással és ideológiával fölszerelve, 1923-ban a Minisztertanács rendeletével és a soha nemet nem mondó Közp. VB jóváhagyásával széleskörű hatalommal ruháztattak fel, – de nézze meg az ember, az a bizonyos humanizmus csak nem akart most sem megvalósulni. Szenvedést ellenben többet sikerült okozniuk embermillióknak, mint amennyit a fasiszták okoztak, méghozzá nem hadifoglyoknak, nem meghódított népeknek, hanem honi földön saját polgártársaiknak.

Vajon az életmód és a hivatal hasonlósága a jellemek hasonlóságát eredményezi? Általában nem. Ha jelentékeny emberekről, személyiségekről van szó, akkor nem. Az ilyenekre önálló tulajdonságok, önálló, sokszor nagyon is meglepő döntések jellemzőek. Ellenben a lágerügyiseknél, akik szigorú erkölcsi és értelmi kontraszelekción estek át, a jellemek meghökkentő hasonlóságát figyelhetjük meg, s alighanem minden nehézség nélkül fölsorolhatjuk legáltalánosabb s leglényegesebb tulajdonságaikat.

Felfuvalkodottság. Egy távoli szigeten, laza függésben a távoli felettes hatóságoktól, szigetének vitathatatlan ura, minden zek, sőt minden szabad alkalmazott alá van neki rendelve. Az ő vállán pompázik a legnagyobb csillag. Hatalma korlátlan, intézkedései kritikán felüliek, a panaszosoknak eleve

[248] Ilyen hivatal 1923. okt. 1-én már 12.000 volt Szovjet-Oroszországban, 1925. jan. 1-én pedig már 15.000. – Okt. Archív 393/39/48/4 és 13, továbbá 393/53/141/4.

nincs igazuk vele szemben (be is tömik a szájukat!). A szigeten övé a legnagyobb ház, övé a legelegánsabb kocsi. Közvetlen beosztottjai, az alacsonyabb rangú lágerügyisek, ugyancsak az uralkodó osztályhoz tartoznak. S minthogy sem neveltetés sem tapasztalat nem ruházta fel őket kritikai képességgel, nem is tudják másképp fölfogni önnön helyzetüket, mint hogy ők egy kiváltságos faj egyedei, a hatalom született birtokosai. Abból, hogy akaratukkal senki sem száll szembe, arra következtetnek, hogy roppant bölcsen kormányoznak s hogy szörnyen tehetségesek („szervező zsenik”). Naponta, lépten-nyomon saját szemükkel győződhetnek meg arról, mily jelentékeny személyiségek ők: mindenki föláll, vigyázzba merevedik előttük, ha odaintik, nem „odamegy” hanem „futólépésben közeledik”, ha átvette a parancsot, nem „elsiet”, hanem „elrohan”. S ha egy ilyen kisisten (mint Dukelszkij, a BamLag parancsnoka) kiáll a lágerkapuba végignézni, mint vonul ki, farkaskutyáktól terelve, robotosainak csordája, ő mint valami ültetvényes, hófehér nyári öltönyben pompázik. S ha az uraknak kedvük szottyan (UnzsLag-ban) kilovagolni a krumpliföldre, megnézni, hogy halad a munka, – fekete rongyokba öltözött rabszolganők kepesztetnek ott a hasig érő sárban, a krumpli kiásásán fáradoznak (elszállítani már nem lesz érkezésük, s tavasszal majd beszántják az egészet trágyának) – úgy ügetnek el mellettük az elegáns úrlovasok, ragyogóra suvickolt csizmában, kifogástalan gyapjúmundérban, mint az olimpuszi istenek.

Az önteltségnek elkerülhetetlen velejárója a *butaság*. A már életükben istenültek eleve tudnak mindent, nekik nem kell olvasni, tanulni, velük senki sem közölhet olyasmit, amin érdemes volna elgondolkodni. A Szahalin-börtön csinovnyikjai közt Csehov még csak talált okos, tevékeny, tudóshajlamú embereket, akik a helyi viszonyokat tanulmányozták, föld- és néprajzi cikkeket írtak – de Arhipelágra még csak tréfából sem képzelhetünk ilyen lágerhivatalnokokat. S ha Kudlatij (UsztyVimLag egy kirendeltségének parancsnoka) egyszer a fejébe vette, hogy a száz százalékos normateljesítés nem száz százalék, azt majd ő mondja meg, mi a száz százalék, akkor őt az Isten sem tudja meggyőzni, jobb belátásra bírni. Száz százalékot teljesítenek s fegyelmi kosztot kapnak! Kudlatij irodájában tele vannak a polcok Lenin-kötetekkel. Behívatja V. G. Vlaszovot s így okítja: „Tessék, Lenin megírta, hogy kell elbánni a parazitákkal!” (Szerinte a paraziták a foglyok, akik „csak” száz százalékot teljesítenek, ő ellenben proletár! Ők ezt gyönyörűen össze tudják egyeztetni: íme, itt van az én uradalmam, – de én azért proletár vagyok!)

Ám a régi feudális földesurak hasonlíthatatlanul képzettebbek voltak, mint ezek az újak. Sokan végeztek iskolákat Pétervárt, némelyek még Göttingában is. Olyanok voltak közöttük, mint Akszakov, Ragyiscsev, Turgenyev. A mi emvédéseink közül azonban nem kerültek ki még ilyenek s nem is fognak. S ami még fontosabb: a földesurak maguk gazdálkodtak vagy legalábbis többé-kevésbé kiismerték magukat a gazdálkodásban. De ezek a pöffeszkedő emvédés tisztek, akiket tejben-vajban füröszt az állam, a világért sem tudnák ellátni a gazdasági vezetés munkáját. Annál sokkal lustábbak és butábbak. Semmittevésüket pedig a szigor kőálarcával és a titoktartás ködével takargatják. Az eredmény pedig az, hogy az állam[249] az egész aranyparolis hierarchia mellett kénytelen még egy garnitúrát tartani a trösztök és a kombinátok üzemeltetésére.[250]

Hatalmaskodás, önkény. Ebben aztán fölveszik a versenyt a XVIII. és a XIX. sz. leghírhedtebb kiskirályaival. Számtalan példáját említhetnénk az értelmetlen intézkedéseknek, melyekkel csak hatalmukat akarják fitogtatni. S annál inkább, minél északabbra megyünk s minél keletebbre, Szibéria belsejébe. De nem is kell olyan messze mennünk: a, Moszkva környéki (sőt, ma már „moszkvai") Chimki-lágerban Volkov őrnagy május elsején konstatálja, hogy a foglyok nem vidámak. Kiadja a parancsot: „Mindenki haladéktalanul örüljön! A mogorva ábrázatúakat lecsukatom!" S hogy kicsit felvillanyozza a mérnököket, többszörösen büntetett tolvajlányokat küld hozzájuk, trágár csasztuskákat énekelni. Hogy ez politikai intézkedés, nem pedig önkényeskedés? No jó. Ugyanabba a lágerba érkezett egy transzport, s ebben Ivanovszkij, aki mint a Nagy Színház táncosa mutatkozott be a parancsnoknak. Volkov megvadult: „Micsoda? Még hogy művész! Húsz napi szigorított! Menj magad, jelentkezz a karcer parancsnokánál!" Kis idő múlva átszólt telefonon: „Ül a művész?" – „Ül." – „Magától jelentkezett?" – „Magától." – „Na, kieresztheted. Kinevezem segédgondnoknak." (Ez az a Volkov, akiről már megírtuk, hogy kopaszra nyíratott egy lányt, esek mert szép haja volt.)

Egy Fuszter nevű spanyol orvosra ki volt rúgva a lágerparancsnok, kiküldte a kőfejtőbe. Mikor azonban nemsokára rá a parancsnok súlyosan megbetegedett s operálni kellett, hivatta Fusztert. Pedig más sebészek is voltak ott, sőt a

[249] Az államot nem mindig fölülről kormányozzák, a történelem sok esetet tud arra, hogy a semmittevő középrétegek határozzák meg a fejlődés egyhelyben topogását.

[250] De ez már föl sem tűnik senkinek. Hisz nálunk mindene meg Szoktak duplázni! Mit szóljunk a „szovjetek hatalmához"?

központi kórházba is be lehetett volna szállítani, de neki csak Fuszter kellett. Fusztert tehát. behozták a kőfejtőből, tessék operálni! (A parancsnok meghalt a műtőasztalon.)

Vagy egy másik eset: egy Karak nevű fogolyról, aki mellesleg földmérnök volt, kiderült, hogy még a forradalom előtt hőstenornak képezte ki magát Pétervárott, az olasz Repetto tanítványa volt. Nosza a lágerparancsnok is felfedezte magában a jövendő nagy énekest. 1941-42-ben vagyunk, valahol javában dúl a háború, ám itt – felmentése biztos bástyája mögött – a parancsnok énekórákat vesz saját jobbágyától. Ez utóbbi pedig ugyanakkor napról-napra göthösebb lesz, hálni jár belé a lélek, a feleségéért emészti magát, keresteti az asszonyt; az asszony is keresteti valahonnan száműzetéséből az urát. Végül is a szálak épp ennek a lágerparancsnoknak a kezében futnak össze, mi sem volna egyszerűbb, mint hogy egyesítse a házastársakat. De nem teszi. Vajon miért nem? Csak „megnyugtatja” Karakot: feleségét kitelepítették, de jó helyen van, nem éhezik (pedagógus létére a Gabonabegyűjtőnél dolgozott takarítónőként, később pedig egy kolhozban). S a legnagyobb lelkinyugalommal folytatja az énekórákat. Csak amikor 1943-ban Karak már a halálán van, akkor könyörül meg rajta, járul hozzá kimustrálásához. Most aztán elmehet a feleségéhez – meghalni. (Ugye, nem is rossz nacsalnyik?)

Minden nacsalnyik közös tulajdonsága a *földbirtokosi öntudat*. Nem az állami adminisztrációs rendszer részének fogják föl lágerukat, hanem hűbérbirtoknak, melyet osztatlan örökül kaptak egy életre, hivataluk egész tartamára. Ebből magyarázható önkényeskedésük mások sorsával s személyével, ugyancsak nagyhangú kérkedésük egymás előtt. Egy kengiri lágerpont parancsnoka így döngeti a mellét: „Nálam egy professzor dolgozik a fürdőben!” De Sztadnyikov kapitányt, egy másik lágerpont parancsnokát sem a gólya költötte: „Nálam egy akadémikus takarít, hordja a küblit!”

Kapzsiság, nyerészkedés. Ez már aztán közös vonása minden lágernacsalnyiknak. Nem mindegyik ostoba, nem mindegyik hatalmaskodó, de a rabok ingyenmunkájából, az állami tulajdonból megtollasodni. ez mindegyik álma, akár ő a fő-fő nacsalnyik az adott lágerponton, akár csak a beosztottak egyike. Önzetlen lágerügyist nemcsak én nem láttam, de barátaim sem tudnak említeni, s egyetlen volt fogoly sem, akivel levelezek.

Minél többet szerezni, minél többet harácsolni! Mohóságukat nem elégíti ki az a sokféle törvényes jövedelem és

juttatás, a magas fizetés, mely kétszeresére, háromszorosára duzzad a „sarkvidéki pótlékkal”, a „távolsági pótlékkal”, a „veszélyességi pótlékkal”; sem a prémiumok, melyeket az 1933-as Javító-Munka Kódex 79. paragrafusa biztosít a lágerok vezető kádereinek (ugyanakkor ez a kódex nem gátolja őket abban, hogy napi tizenkét órában, vasárnapok nélkül dolgoztassák a foglyokat.) Aztán a szolgálati évek hallatlanul előnyös beszámítása! (Észak-Oroszországban, ahol fél-Arhipelág fekszik, minden év kettőnek számít; s a *katonáknak* csak húsz évet kell szolgálniuk a nyugdíjig. Eszerint egy MVD-tiszt, aki 22 éves korában került ki az iskoláról, már 32 éves korában nyugállományba vonulhat s amilyen magas nyugdíjat kap, akár Szocsiban töltheti élete hátralévő napjait!)

Ám ez még mindig kevés nekik! A lágerügyinek soha egyetlen alkalmat el nem szalasztanának a szerzésre, harácsolásra, jó nekik minden bőven csurgó, vagy gyérecskén csöpögő csatorna, melyen keresztül ingyen szolgáltatásokhoz, terményekhez, értéktárgyakhoz juthatnak. A nacsalnyikok már Szolovkán kezdték igényelni maguknak a foglyok szolgálatait: házhoz hívták a szakácsnőt, a lovászt, a mosónőt, a favágót. Ez a hasznos gyakorlat azóta sem szakadt meg soha (a felsőbbség sem tiltotta), s a láger urai immár állatgondozókat, kertészeket, gyerekeik mellé házitanítókat is hozattak. S azokban az években, amelyekben a legnagyobb volt a hűhó egyenlőségről, szocializmusról, mint például 1933-ban, a BamLag akármelyik szabad alkalmazottja igényelhetett saját céljaira fogolymunkát, csak valami jelentéktelen összeget kellett befizetnie a lágerkasszába. Knyazs Pogosztban Mánya Utkina mama gondozta a lágerparancsnok marháját; amiért *napi egy pohár tej* volt a bére. Bőkezű jutalom – GULag-fogalmak szerint! (Az meg méginkább megfelelt volna GULag szellemének, ha a tehenek nem is a lágerparancsoké lettek volna, hanem arabok kosztjának feljavítására szerezték volna be őket – de a tejet ettől függetlenül a nacsalnyik tulajdonította volna el.)

Ők aztán nem pohárszám, hanem vödör- és zsákszám hordták a maguk konyhájára, amit csak megfoghattak, zabáltak, vedeltek a foglyoknak kiutalt készletekből. Lapozza csak föl az olvasó Lipaj levelét a 9. fejezetben, bizonyára maga is raktáros volt, akiből kitört ez a jajkiáltás. Mert hisz nem az. éhség, nem a szükség, nem a nyomor vitte rá azt a Kurakint, azt a Csálésipkást, azt az Ignatcsenkót arra, hogy kihordják a zsákoltat és a hordókat a raktárból, egyszerűen csak képtelenek voltak ellenállni, hogy ne dőzsöljenek a védtelen, jogfosztott, haldokló rabszolgák rovására. Annál is inkább, mert azokban a

háborús időkben mindenki ugyanúgy zabrált körülöttük, talán ki is nevették volna őket a többiek, ha ők nem úgy tesznek. (Arra a jellemző sajátságukra már ki sem térek, hogy szokták bennhagyni a csávában az anyaghiányon ért bennfenteseket.) A kolimaiak is így emlékeznek: amelyik nacsalnyik hozzáfért a foglyok kondérjához – láger- vagy rezsimfőnök, KVCs-titkár, szabad hivatalnok, szolgálatos felügyelő – az egytől-egyig mind zabrált. Az őrök az őrszobára hordták a teát és a cukrot. Hacsak egy kanálnyi, jobban esik, ha a foglyokéból van! Haldoklótól rabolni külön élvezet!

A kult. nev.-titkárokról jobb nem is beszélni! Azon már csak nevetni kell, hogy ezek micsoda észérek, bár csak kicsiben „szereznek” (a nagy zsákmánytól orruk fokhagymás). A KVCs-nacsalnyik odasündörög például a raktároshoz, átadja neki „Pravdába” csavart rongyos vattanadrágját: „Cseréld ki!”. A Kaluga-vámnál pedig 1945-46-ban a KVCs-főnök minden áldott nap egy köteg hulladékfát vitt ki a zónából, a foglyok szedték össze neki a munkahelyen. (Aztán így bumlizott Moszkván keresztül a buszban: egyenruha s egy csomó tűzifa a hóna alatt. Ez se leányálom...)

A láger gazdáinak az sem elég, hogy a fogoly kisiparosok ellátják őket és családjukat cipővel, ruhával (az udvari szabóság még „békegalamb”-jelmezt is varr a lágerparancsnok kövér nejének az álarcosbálra). Nem elég, hogy bútort csináltathatnak s mindent, amire csak szükség van a háztartásban, még sörétet is öntenek nekik házilag (hogy orvvadász szenvedélyüknek hódolhassanak a szomszédos védett területen). Az sem elég, ,hogy disznót hizlalhatnak a lágerkonyha ételmaradékain, – ez mind kevés! Éppen ez különbözteti meg őket a régi feudális uraktól, hogy hatalmuk nem élethosszig tart, nem öröklődik. A földesúr ezért sohasem kényszerült meglopni önmagát, ám a lágernacsalnyikoknak folyton abban fő a fejük, hogy lophatnának valamit saját gazdaságukból.

Csak pár példát hozok fel, nem akarom túlterhelni beszámolómat. A mi lágerunkból, a Kaluga-vámnál, a hajlotthátú, mogorva Nyevezsin sohasem távozott üres kézzel. Azért is járt hosszú tiszti köpenyben, hogy kicsempészhessen egy vödör kencét, vagy ablaküveget, gittet, sokszor oly nagy tételben, mely többszörösen fölülmúlta egy család szükségletét. A Kotyelnyiki-rakpartnál lévő 15. sz. spec. láger parancsnoka pedig, egy potrohos kapitány; hetenként egyszer gépkocsival jött a Lágerba kencéért és gittért (a háború utáni Moszkvában aranyat ért az ilyesmi). S ezt az anyagot a foglyok lopkodták, gyűjtötték neki, átcsempészték az üzemből a lágerba.

Ugyanazok a foglyok, akik tíz évet kaptak egy köteg szalmáért vagy egy doboz szegért. Mi oroszok még csak lenyeltük ezt, mi már rég „megjavultunk”, s hozzákezdtünk a hazai stílushoz, csak nevettünk rajta. De mit érezhettek azok a német hadifoglyok a rosztovi lágerban, akiket éjjelenként maga a lágerparancsnok küldött ki épületanyagot lopni, mert családi házat akartak építeni ő és cimborái? Mit gondolhattak magukban ezek a jámbor németek, akiket ugyanez a nacsalnyik törvényszék elé állíttatott és tíz-húsz évre elítéltetett egy csajka lopott krumpliért? Végül is közös írásbeli nyilatkozatot fogalmaztak s adtak Sz.-nek, tolmácsnőjüknek, hogy őket ezen és ezen a napon lopni küldték. (Súlyosbította az ügyet, hogy vasúti alapozást építtettek velük és a gyakori cementlopás következtében már szinte csak homok állt rendelkezésükre.)

Érdemes végül beugrani egy pillanatra D. M. Matvejevnek Ekibasztuzban épített „vityillójába” – ő jelenleg a Bányaigazgatóság vezetője, mióta GULag elhurcolkodott onnan, de azelőtt, 1952-től a helybeli Láger parancsnoka volt.) Az egész ház tele van festményekkel, faragásokkal s egyéb értéktárgyakkal – mind-mind a bennszülöttek kézimunkája, neki egy vasába sem került.

Kéjvágy. Ez persze nem egyformán jellemzi mindegyiket, az ilyesmi kinek-kinek a természetétől függ, tény azonban, hogy a lágerparancsnoknak helyzeténél és jogainak korlátlanságánál fogva kitűnő lehetőségei voltak esetleges háremgyűjtő hajlamainak kielégítésére. Grinberg, Burepolom-láger parancsnoka, minden frissen érkezett transzportból azonnal magához rendelte a szemrevalóbb fehérnépet. (S volt-e ezeknek más választásuk, hacsak nem akartak elpusztulni?) Podlesznij, Kocsemasz-láger parancsnoka az éjszakai rajtaütésekre specializálta magát (ahogy már Chovrinóban láttuk); berontott a női barakkokba, saját kezűleg rántotta le a nőkről a takarót, állítólag azért, hogy nem bújt-e alája egy férfi. Pedig volt neki szépasszony felesége, de nem érte be vele, még három „zecska” ágyas is kellett neki. (Az egyiket végül is agyonlőtte féltékenységből s utána maga is öngyilkos lett.) Filimonovot, egész DmitLag KVCs-parancsnokát „kicsapongó életmódja miatt” váltották le s tették át (ugyanolyan beosztásban) „megjavulni”, a BamLag-hoz. Itt nagyban folytatta az ivást és a kujonkodást, bűntényes szeretőjét tette meg titkárnőnek a KVCs-ben. (Fia a banditákkal haverkodott s hamarosan maga is banditizmus miatt került lakat alá.)

Rosszindulat, kegyetlenség. E hajlamaiknak szabad folyást engedhettek, sem tárgyi sem erkölcsi akadály nem tartotta

vissza őket. Így van ez mindig, ha korlátolt emberek kezébe korlátlan hatalmat adnak. (A földesurak és a nacsalnyikok bűneit se puszta retorikai hatás végett vetjük össze egymással. Fájdalom, ezek az egyezések azt bizonyítják, hogy hazánkfiainak a természete semmit sem változott kétszáz esztendő alatt: csak jussanak hozzá ugyanakkora hatalomhoz, ugyanazokat a bűnöket fogják elkövetni!)

Egy ültetvényesnő hideg kegyetlenségével lovagolt ki rabnői közé Tatjana Merkulova (az UnzsLag 13. sz. fakitermelő női lágerpontjának parancsnoka), valóságos női fenevad. Gromov őrnagy, Pronman emlékezései szerint, mindennap karcerbe dugott valakit, csak akkor volt jó a közérzete. Medvegyev kapitány (UsztyVimLag, 3. sz. lágerpont) naponta pár órát töltött becses személyében az őrtoronyban, hogy felírja magának, későbbi lesittelés végett, a női barakkba járó férfiakat. Nála mindig telt ház volt az izolátorban. Ha véletlenül nem volt zsúfolva, híja volt a boldogságának. Esténként ilyen lelki fröccsel tartotta a felsorakozott rabokat: „Ti már eljátszottátok kis játékaitokat. Innen ti többé ki nem szabadultok, ne is reméljetek.” Ugyancsak UsztyVimLag egy másik lágerparancsnoka, Minakov (azelőtt a Krasznodar-börtön aligazgatója, két évet ült hatalommal való visszaélés miatt, de azóta már újra felvételt nyert a Pártba) saját kezűleg szokta lerángatni a priccsekről a „munkamegtagadókat”. Ezek között azonban tolvajok is voltak, föllázadtak, törni-zúzni kezdték a berendezést. Minakov akkor az egész barakkbon kiszedette az ablakkereteket, s a tátongó nyílásokon vödörszám borogattatta be a vizet (mínusz huszonöt fok mellett!).

Az ilyesmit azért tették olyan bátran, mert jól tudták (egyébként ezzel a foglyok éppúgy tisztában voltak), hogy *a sürgönydrótok eddig érne!c s nem tovább!* Ezekben a gyarmati tisztviselőkben könnyen kifejlődött a rosszindulatnak ama perverz formája is, amit szadizmus néven szokás emlegetni. Burepolom spec. kirendeltségének parancsnoka, Schulman szemlét tart a frissen befutott transzport felett. Jól tudja, hogy ezek itt egytől-egyig közmunkára mennek, mégpedig azonnal. De azért meg nem fosztaná magát attól az élvezettől, hogy ne játsszék egy kicsit az idegeikkel: „Vannak itt mérnökök? Tartsák föl a kezüket!” Vagy tízen fölemelik a karjukat, éledő reménnyel. „Aha! Lám-lám! Talán akadémikusok is vannak? Mindjárt hozzák a *ceruzákat*!” S csakugyan, máris hozzák nekik a... feszítővasakat. Karev hadnagy, a Vilna-kolónia parancsnoka megpillantja az újonc foglyok soraiban Belszkij alhadnagyot (még tiszti csizmában, de megtépázott uniformisban). Ez az

ember nemrég ugyanolyan szovjet tiszt volt, akár Karev, ugyanolyan epolettet viselt egy aranycsíkkal. Nos, talán részvét ébred Karevban annak a tépett zubbonynak láttára? Vagy megmarad-e legalább a közönyös, hivatalos hangnál? Nem, csak azon jár az esze, minél rafináltabban kitoljon volt tiszttársával. Kerti munkára osztja be, trágyát hordani, csak úgy, saját ruhájában, munkaruhát nem utal ki neki. Ugyanerre a telepre szoktak jönni fürödni a litván UITLK hivatalnokai, a fürdőben a deszkákon elterülve foglyokkal sikáltatták magukat, mégpedig föltétlenül ötvennyolcasokkal.

De csak rá kell nézni a képükre, hisz itt járnak köztünk ma is, akármikor összefuthatunk velük. a vonaton (persze csak párnás kocsiban) vagy a repülőgépen. Hajtókájukon koszorú, nem tudni, mivel szolgálták meg. Epolettjük azonban már nem kék (szégyellősek), csak a szegélye kék, különben piros vágy málnaszínű. Arcukon rétegekben ül a rákövült kegyetlenség, arckifejezésük mindig komor és elégedetlen. Azt gondolná az ember, ezeknek már csak jól megy, de nem: mindig fancsali képet vágnak. Azt hiszik talán, hogy még mindig elestek valami jótól? Vagy Isten mindig megbélyegzi a gonoszt? A vologdai, arhangelszki, uráli vonatok párnás fülkéiben ezek a harcosok teszik ki az utasak túlnyomó többségét. Az ablak mögött viharvert lágertornyok suhannak tova. „Az a maguk gazdasága? – kérdi a szomszéd. A *harcos* elégedetten, a „tulaj" büszkeségével bólint: – „A mienk." – „Oda utazik?" – „Oda." – „A felesége is ott dolgozik?" – „Kilencvenet kap. Én meg kétszázötvenet (őrnagy). Két gyerek van, nemigen ugrálhatunk." Lám, milyen jól el lehet vele beszélgetni, egész városias modora van. Kolhozföldek mellett robog a vonat, az őrnagy szükségesnek tartja megjegyezni: „A mezőgazdaságban ma már sokkal jobban állunk. Mióta a kolhoztagok *azt vetnek, amit akarnak*. (Hát mikor az ember előbújt a barlangból és először vetette be az irtásföldet, talán nem azt vetette, ami akart?)

Szibérián át röpített a vonat 1962-ben, első ízben szabadulásom után. S mintha csak megrendeltem volna, egy fiatal emvédés lépett a fülkébe, most került ki a tavdai tisztiiskoláról, most éppen útban van első állomáshelyére, az irkutszki lágerközpontba. Én megjátszottam a naiv érdeklődőt, megtudtam tőle, hogy gyakorlóévét különböző lágerpontokon töltötte s hogy megvan a véleménye a foglyokról: arcátlan, érzéketlen, fatuskók, semmit sem lehet velük kezdeni. Az ő fiatal arcára még nem rakódott rá az a merev, idült rosszindulat, de mutatott egy csoportképet a tavdai iskola harmadik évfolyamáról, – nemcsak fiatalok voltak köztük, hanem vén

lágerügyisek is, szakmai továbbképzésre (kutyaidomítás, nyomkeresés, lágertudomány, marxizmus-leninizmus), már nem is annyira a szolgálat, mint inkább a nyugdíj kedvéért. Láttukra szinte fölszisszentem, pedig én aztán láttam ilyen pofát eleget. Rá volt írva a kegyetlenség ezekre az ábrázatokra. Micsoda szakértelem kell ahhoz, hogy éppen ilyeneket válogassanak ki milliók közül!

Azésztországi Achtmében történt egy hadifogolytáborban. Egy orosz ápolónő összeadta magát egy német hadifogollyal. Mikor rájöttek, nem rakták ki csak úgy egyszerűen „az úri társaságból”, még mit nem! Nem voltak restek, külön fabódét ácsoltak ennek a nőnek, akinek orosz tiszti epolettjei voltak, fölállították a kerítésen kívül az őrház mellett. Ebben tartották egy egész hétig, s minden „munkába” jövő követ dobott rá a kerek nyíláson keresztül, bekiabálva hozzá: „német kurva!” s leköpdösték.

Lám, ez is egy módja a szelekciónak!

Segítsünk a történelemnek s jegyezzük föl a kolimai lágerügyis hóhérok nevét, akik (a 30-as évek végén) tobzódtak a hatalmaskodásban s a szadizmus válogatott formáiban: Pavlov, Visnyeveckij, Gakajev, Zsukov, Komarov, M. A. Kudrjasev, Logovinyenko, Merinov, Nyikisov, Reznyikov, Titov, Vaszilij „Durovoj”. Említsük meg Szvetlicsnijt is, ezt a cégéres norilszki hóhért, akinek a lelkén számos fogoly élete szárad.

Számoljon be valaki más az olyan szörnyetegekről, mint Csecsev (akit kitettek a balti minisztériumból s a SztyepLaghoz helyeztek parancsnoknak), Taraszenkó (UszolLag parancsnoka), Koroticin és Didorenkó (KargopolLag), a szörnyű Barabanov (a háború végétől a PecsorLag parancsnoka), Szmirnov (rezsimfőnök a PecsZselDorLag-nál), Csepig őrnagy (rezsimfőnök a VorkutLag-nál). Csak nevük felsorolása több tucat lapot igényelne. Az én magányos tollam képtelen valamennyit fölkutatni. Hisz máig az ő kezükben van a hatalom. Még nem bocsátottak rendelkezésemre irodát az anyaggyűjtés lebonyolítására, s rádiófelhívással sem fordulhattam az ország lakosságához.

Csak pár szót még Mamulovról, aztán elég. Ugyanaz a chovrinói Mamulov ő, akinek a bátyja Berija kabinetfőnöke volt. Mikor csapataink fölszabadították fél-Németországot, tódulni kezdtek oda az emvédés fejesek, köztük Mamulov is. Egymás után küldte haza a leplombált szerelvényeket, birodalmának állomására, Chovrinóba. A vagonokat betolatták a lágerzónába a szabad vasutasok szeme elől (mondván, hogy „értékes üzemi

felszerelés”), a kirakodást már saját rabnépével végeztette, az előtt nem feszélyezte magát. Tővel-heggyel össze volt ott hányva minden, amit tébolyult zabrálók sebtében összekapkodtak: a mennyezetről leszakított csillárok, muzeális stílbútorok s egyéb közönséges garnitúrák, edénykészletek, gyűrött abroszokba göngyölve, konyhafelszerelés, estélyi és köznapi ruhák, férfi- és női fehérnemű, virágos frakkok, cilinderek sőt sétapálcák. Mindezt most gondosan szortírozták, az ép darabokat széthordták a lakásokba, elosztották az ismerősök közt. Mamulov egész autóparkot harácsolt össze Németországban s szállított; haza, még tizenkétéves (éppen „ifi”-korba ért) fiát is meglepte egy Opel-kadettal. A lágeri szabó- és cipészműhelyek hónapokra el voltak halmozva a töméntelen lopott jószág átalakítási munkálataival.. Mamulovnak magának is nem egy lakása volt Moszkvában s nem is egy nője, azokat is el kellett látnia. Kedvenc lakása azonban a várason kívül volt, a láger közelében. Néha maga Lavrentij Pavlovics Berija is ellátogatott oda. Valódi cigánykórust hóztak ki Moszkvából s két zeket is bevontak azokba az orgiákba: Fetiszov gitárost és Malinin táncost (a Vörös Hadsereg együtteséből), lelkükre kötve: ha csak egy szó kiszivárog, megnyuvasztunk benneteket! Jellemző Mamulovra a következő eset: horgászkirándulásról hazatérve egy öregapó kertjén vonszolták át a ladikot s mindent letapostak. Az öreg zsörtölődni merészelt: ki téríti meg a kárt? Erre Mamulov úgy. elkalapálta puszta öklével, hogy se holt nem volt se eleven, A mondásként: enyém a vagyon, engem vernek agyon...[251]

De félek, hogy kezd nagyon is egyenrangúvá válni ez a beszámoló. Lehet, hogy ismétlem magam? Vagy hagy erről már olvastunk valahol, valamikor...

Hallom, tiltakoznak, cáfolnak! Igaz, voltak egyes tények... De elsősorban Berija alatt... De miért nem hoz föl pozitív példákat? Miért nem számol be a jókról is? Miért nem ábrázolja egyszer a mi atyai jóbarátainkat is?

Azt már nem! Ábrázolja őket, aki látott ilyeneket! Én a magam részéről nem láttam. Elméletileg kimutattuk, hogy egy lágernacsalnyik nem lehet jó ember, mert ha az, akkor kitörik a nyakát vagy kitaszítják. De legyen, tegyük föl, hogy egy

---

[251] Mikor 1953-ban Berija megbukott, Mamulov alatt is égett a föld, de nem sokáig, mert mégiscsak az uralkodó körökhöz tartozott ő. Mikor újból fölmerült, ő lett a nagy Moszkva-építési Terv egyik főfejese. Ezután másodszor is elfúrta magát egy lakás-suskussal, de megint csak kikupálódott. Most pedig már lassan ideje lesz fölcsípni azt a szép nyugdíjat...

lágerfőnök kiáll egyszer a jó ügy mellett, hogy emberivé változtatja a kutyarezsimet. Talán hagyják? Engedik? Adnak rá lehetőséget? Fölforr-e a szamovár, ha kiteszik a fagyba?

Azt még hajlandók vagyunk elismerni, hogy azok között lehetnek rendes emberek, akik minden igyekezetükkel el akarnak menni onnan s egyszer el is mennek. M. Geraszimovtól például, egy moszkvai cipőgyár igazgatójától, elvették a pártkönyvét; de a pártból nem zárták ki (ilyen verzió is van). Hová tegyék egyelőre? Megtették lágerparancsnoknak (UsztyVimLag). Mondják, szörnyen rühellte ezt a hivatalát, kesztyűs kézzel bánt a foglyokkal. Öt hónap múlva „szabadult” és elment. El lehet hinni, hogy az alatt az öt hónap alatt rendesen viselkedett. Vagy Ortau láger parancsnokáról, Szmecskóról is azt mesélik, hogy arról is csak jót lehetett mondani, dehát ő is kifelé igyekezett. Ugyancsak az. USzVITL osztályparancsnoka (1946) Morozov, volt repülős, emberségesen bánt a foglyokkal, a feljebbvalói azonban ki nem állhatták, Sziverkin kapitányról is azt állítják (NirobLag), hogy rendes ember volt. Aztán mi lett vele? Parmába helyezték a fegyelmi lágerpontra. Itt aztán nem csinált egyebet, csak ivott és a nyugati rádiót hallgatta (arrafelé gyönge volt a zavarás). (1952) Vagonbeli szomszédomról arról a tavdai növendékről is el lehet mondani, hogy egyelőre jóindulatú: a folyosón álldogált egy fiatalember, mint kiderült, nem volt jegye, már 24 órája talpon volt. „Szorítsunk neki helyet, hadd aludjon egy kicsit!” – mondta. De szolgáljon csak egy évig mint nacsalnyik, majd egész másképp jár el! Odamegy a kalauznőhöz: „Vezesse ki ezt a potyautast!” Talán nem így van?

Becsületesen bevallom, én is ismertem egy nagyon rendes emvédést. Igaz, hogy nem lágerügyis volt, hanem börtöni tisztviselő: Cukanov ezredes. Rövid ideig ő volt a morfinói spec. börtön igazgatója. Nemcsak én, hanem a többi ottani fogoly is elismeri, hogy rosszat nem lehetett róla mondani, de jót annál inkább. Hacsak egy mód volt rá, hogy valami kedvezményt hajtson ki a foglyok számára, ő kihajtotta. S mi lett vele? Spec. börtönünket átminősítették egy szigorúbb kategóriába, őt pedig ugyanakkor leváltották. Már nem volt fiatal, hosszú ideje szolgált az MVD-nél. Meg nem foghatom, hogy csinálta? Rejtély.

Arnold Rappoport is tud egy „jó” emvédésről. Bizonykodik, hogy Mihail Mitrofanovics Malcev mérnök-ezredes, a hadseregben utász, 1943-47-ben a VorkutLag parancsnoka (egyben a lágerhoz tartozó vállalat vezetője) – rendes ember volt. Csekisták szemeláttára kezet adott a fogoly mérnököknek, kereszt- és apai nevükön szólítva őket. Ki nem állhatta a

hivatásos csekistákat, félvállról beszélt a polit. osztály parancsnokával Kuchtikov ezredessel. Amikor gebista rangot – harmadosztályú tábornok-komisszariátust – akartak ráruházni, nem fogadta el (el lehet ezt hinni?) „Mérnök vagyok!” – mondta. El is érte, amit akart: a hadsereg tábornoka lett. Az ő kormányzásának évei alatt – meséli Rappoport – nem koholtak Vorkutában egyetlen lágeri ügyet sem (pedig a háborús évek éppen a lágeri perek virágkora), a felesége Vorkuta város ügyésze volt, s mint ilyen, elgáncsolta a lágeri operatív szerveket. Nagyon fontos tanúság ez, hacsak Rappoport nem esik akaratlanul is túlzásokba, mert ő azokban az években privilegizált helyzetben lévő mérnök volt. Valahogy nehéz hitelt adni ennek a beszámolónak, mert ha *mindenkinek* útjában volt, miért nem tolták félre ezt a Malcevet? Bízzunk abban, hogy valaki még kideríti egyszer a teljes igazságot. (Sztálingrád alatt Malcev egy utász hadosztály parancsnoka volt, képes volt kihívni a sor elé egy ezredparancsnokot és saját kezével agyonlőni. Vorkutába is úgy került, mint „rovottmúltú”, de valami más ügy miatt, nem ezért.)

Ebben és több más hasonló esetben az emlékezet fogyatékossága s az egyéni érdekeltség következtében torzulást szenved az igazság. Ha jó, rendes emvédésekről hall az ember, önkéntelenül is megkérdezi: aztán kihez voltak jók és rendesek? Vajon mindenkihez?

Tévedés volna azt hinni, hogy egy volt frontharcos mindig jobb volt, mint egy emvédés. Csulpenyov tanúsága szerint nem lett jobb, sőt sokkal rosszabb lett, amikor (a háború végén) egy vén lágeri ebet egy sebesült frontharcossal, valami Jegorov nevű ezredkomisszárral váltottak le. Az ilyenek, a lágeréletben tökéletesen járatlanok lévén, meggondolatlan, elhamarkodott intézkedéseket hoztak, folyton a zónán kívül dorbézoltak, udvaroltak, átengedve a lágert a bűnözőknek és a bennfenteseknek.

Hanem akik a leghangosabban kérik számon rajtunk az ún. „jó” csekistákat, a betájolt ortodoxok, nem úgy értik ám a „jót”, mint mi, nem azokat tartják jónak, akik emberi viszonyokat próbáltak teremteni még azon az áron is, hogy kénytelenek kivonulni GULag embertelen intézményeiből. Nem, ők az olyan lágerügyiseket tartják jóknak, akik minden utasítást hű ebként végrehajtottak, marták, hajszolták a tömeget, de ugyanakkor kedveztek a volt kommunistáknak. (Ó mily tág is a mi betájoltjaink látköre! Mint mindig, ezúttal is ők s csak ők állnak az egyetemes emberi kultúra magaslatain!)

Ilyen értelemben persze voltak „jók” és „rendesek”, méghozzá nem is kevés! Vagy talán Kudlatij, irodájában Lenin összes műveivel, nem ilyen volt? Djakov is beszámol egy ilyenről, ó mily nemes szív! A lágerparancsnok, egy hivatalos moszkvai útja kapcsán, felkeresi betájolt foglya családját! Ettől azonban nem fogja kevésbé szigorúan végrehajtani a felsőbbség intézkedéseit, mihelyt visszatér a lágerba! Gorbatov tábornoknak is volt egy „rendes” lágerparancsnoka Kolimában: „Szokás minket szörnyetegnek tartani, de ez tévedés. Mi is jobban örülünk, ha valami jó hírt közölhetünk a fogollyal. (De azért Gorbatov feleségének a levelét, melyben az asszony a per újrafelvételéről értesíti a férjét, megnyirbálja a lágeri cenzúra. Vajon miért fosztották meg magukat attól az örömtől, hogy jó hírt közölhetnek? Gorbatov azonban ezen sem ütközik meg: a felsőbbség így intézkedett, a hadsereg generálisának egy szava sem lehet ellene!) Hát az miért olyan életbevágóan fontos ennek a derék kolimai ebnek, hogy Gorbatov ne számoljon be feletteseinek a lágerban uralkodó állapotokról? E kérdés körül forog egész „kellemes” társalgásuk, mely e szavakkal zárul: „Legyen óvatos, kivel miről beszél majd!” (Gorbatovot azonban ez sem ejtette gondolkodóba.)

Vagy vegyük Levkovics közleményét az Izvesztyijából[252], ezt a „spontán megnyilatkozást”, mely azonban szerintem nem egyéb sugalmazott szorgalmi feladatnál. Ez a nő állítólag számos derék, okos, szigorú, szomorú, fáradt stb. stb. csekistát ismert a lágerban, például Dzsambulban Kapusztyint, aki mindent elkövetett, hogy munkát találjon a kommunisták kitelepített nejeinek, mikor azonban nem sikerült neki, agyonlőtte magát. Csakhogy ez merő. képtelenség, fából vaskarika! A nacsalnyiknak *kötelessége* munkát szerezni a kitelepítettek részére, ha másképp nem megy, erőszakkal. S ha igaz, hogy agyonlőtte magát, akkor vagy azért, mert sikkasztáson érték, vagy mert egy szoknya elvette az eszét. Persze kilóg a lóláb, miről akar meggyőzni bennünket a volt Közp. VB sajtóorgánuma, mely annak idején GULag minden vadállati intézkedését szentesítette: minthogy voltak „jó földesurak is, nem is volt feudalizmus!

Említsünk meg még egy „jó embert”: Matvejevet, a mi ekibasztuzi alezredesünket. Sztálin alatt kimutatta a foga fehérét, de miután kimúlt a Tatus, Beriját pedig röpülni tanították, ki lett a legnagyobb liberális, a bennszülöttek atyja? Ki más, mint Matvejev. Na persze csak addig, míg újból nem fordul a szél. (Úgy suba alatt azért az idén is így oktatta ki

[252] 1946. szept. 6.

Alexandrov brigadérost: „Aki nem fogad szót, csak vágjon a pofájába, nem lesz semmi baja, én garantálom!”)

Pokolba az ilyen „jó emberekkel”! – mi csak annyit mondunk. Nem megyünk mi messze az ő jóságukkal! Nekünk majd akkor lesznek ők jók, ha bedugják őket a tüskésdrót mögé!

S valóban, némelyeket már be is dugtak. Csakhogy nem AZÉRT ítélték el őket.

▯▯▯

A lágeri felügyelőgárda az MVD altiszti állományából kerül ki. Ők GULag szolgaszemélyzete. Feladatuk is ennek megfelelő fogd meg jól. El ne ereszd! A gulági szamárlétrán állnak ők is, de lejjebb. Ezért kevesebb jog és kedvezmény jár nekik, kezüket pedig gyakrabban kénytelenek használni. Ezzel különben nem szoktak fukarkodni, s ha arról van szó, hogy véresre kell verni valakit a felügyelők szobájában vagy a büntető izolátorban, vitézül nekiesnek hárman egynek, s ha kell addig verik, míg nem mozdul többet. Évről-évre durvábbak, kérgesebb szívűek lesznek ebben a szolgálatban, s hovatovább egy morzsányi szánalom sem marad bennük a ázó-fázó, éhező, leromlott, haldokló foglyok iránt. Ez utóbbiak éppúgy ki vannak szolgáltatva nekik, mint a magasabb beosztottaknak, ezek is gátlástalanul gyötörhetik őket s közben nagyoknak, erőseknek érezhetik magukat. Bosszújukat kényükre kitölthetik, haragjuknak szabad folyást engedhetnek. S aki büntetlenül verhet másokat, az nehezen hagyja abba, ha egyszer elkezdte. Akit a szadizmus megfertőz, az hamarosan maga is elszörnyed önmagától, oly kegyetlen lesz. A felügyelők tisztjeiket szokták utánozni, azok viselkedését, jellegzetességeit másolják. Dehát ettől nem lesz aranyparolijuk, köpenyük is szurtos marad, mindenhová gyalog kénytelenek elfáradni, csicskást sem vehetnek maguk mellé a foglyok közül, konyhakertjükben is maguk kapálgatnak, a jószágot is maguk gondozzák. Persze azért félnapra magukhoz rendelhetnek egy-egy zeket, fát aprítani, padlót súrolni – ez még elmegy, de túlzásba nem szabad vinni. A munkától senkit sem vonhatnak el, azért aztán a pihenő órákat használják ki. (Breznyikiben 1930-ban Tabatyerov alig aludt el a tizenkétórás éjjeli műszak után, a felügyelő máris fölkeltette s házhoz hívta, hogy dolgozzék neki. S próbált volna nem menni!...) A felügyelők már nem „birtokosai”, „földesurai” a lágernak, szolgák ők, nem urak, ezért nincs is bennük akkora gőg és nem tobzódnak annyira a zsarnoki önkényben. Lopni is csak mértékkel lophatnak. Nem igazság ez: a nagyfejűeknek anélkül is több pénzük van, mégis ők szedhetnek több sápot; a felügyelőknek kisebb a jövedelmük, ráadásul kevesebbet is *szerezhetnek* hozzá. A raktárból sem

vihetnek ki zsákszám, még jó, ha egy kis szatyorravalót tarhálhatnak: (Mintha csak ma lenne, úgy látom magam előtt a teltképű, lenhajú Kiszeljov őrmestert: bemegy a könyvelőkhöz (1945-ben) és ilyen utasítást ad nekik: „egy gramm zsírt se utaljanak ki a zek-konyha részére! Mindent a szabadoknak!” Nagy zsírhiány volt akkor. Hát hiszen ez is előjognak vehető: megkapni az előírt zsiradékot...) Ha valamit varratni akarnak a lágeri műhelyben, azt is csak külön engedéllyel tehetik s még várni is kell a sorukra. De az üzemben megbízhatnak egy-egy zeket valami csip-csup munkával: megforrasztani, kikalapálni, megköszörülni egy konyhaeszközt vagy szerszámot. Egy sámlinál nagyobb tárgyat azonban nemigen vihetnek ki. A lopási lehetőségnek e korlátai nagyon zokon esnek a felügyelőknek, főleg az asszonyokban gyűlik meg a keserűség az „urukkal” szemben, úgy látják, hogy nincs igazság a földön. így aztán ha nem is „húrok”, legalább valamiféle „üregek” képződnek a felügyelők lelkében, melyek rezonálni tudnak mások jajaira. Ezért az alacsonyabb rangú felügyelők néha őszinte együttérzéssel képesek hallgatni a fogoly sirámait. Nem túl gyakori jelenség ez, de nem is olyan ritka. Mindenesetre a börtöni s a lágeri felügyelők közt már lehet emberséges embert találni, minden zek találkozott ilyennel pályafutása során, nem is eggyel. Ellenben tisztet találni ugyanilyent úgyszólván lehetetlen.

Ebből azt az általános megfigyelést vonhatjuk le, hogy az emberség fordítva arányos a társadalmi ranggal.

A hivatásos felügyelők szolgálati ideje 15-25 év, különböző lágerokban más és más. Akit egyszer valami istenverte távoli szigetre vetett a rossz sors, az onnan már alig tudja visszaügyeskedni magát. Az ilyen, ha egyszer elraktározódott a fejében a szolgálati szabályzat és a lágerrend, azontúl akár ne is olvasson, ne is tanuljon semmit egész életében, elég ha a rádiót hallgatja, a moszkvai „első programot”. Ezért az ő testületük is gulág-bambán kifejezéstelen, minden gondolat számára hozzáférhetetlen betonábrázatával mered ránk.

A felügyelői állományt csupán a háború bolygatta meg, az vetett véget nyugalmas életüknek. Mikor szorult a kapca, a katonai kiegészítők nem nézték a felügyelői gárda bokros érdemeit és könyörtelenül beszippantották frontszolgálatra testületük legjavát. Helyük be közönséges frontharcosokat küldtek, sebesülés és kórház után, arra azonban vigyáztak, hogy csak butákat és kegyetleneket küldjenek. Néha azonban túlkorosak is jöttek, akiket egyenesen erre a feladat ra hívtak be. Az ilyen őszbecsavarodott bácsik közt már gyakrabban

lehetett találni jólelkű, derék embereket, akik távol voltak minden „betájoltságtól”. Az ilyenek barátságosan beszéltek a foglyokkal, a motozást csak úgy-ahogy végezték, semmit sem vettek el s szívesen tréfálkoztak. Nem panaszoltak be senkit, nem jelentettek föl, nem duggattak karcerbe senkit. Le is szerelték őket rögtön a háború után, többé hírüket sem hallottuk Arhipelágon.

Ritkaság számba ment (s csak a háborús években fordult elő) az olyan felügyelő is, mint Szenyin diák, akiről már írtam, valamint az a zsidó felügyelő, aki ugyancsak nálunk volt a Kaluga lágerban. Már nem volt fiatal, egész lényéből áradt, hogy „civil”, csöndes természetű ember, senkivel sem kötözködött, senkinek sem ártott. Annyira nem látszott szigorúnak, hogy egyszer bátorkodtam megkérdezni tőle, mi a foglalkozása civilben. Nem sértődött meg, csendesen megnézett magának, aztán megmondta: kereskedő. A háború alatt, a mi lágerunk előtt, Podolszkban szolgált, mint mondta, a háborús években ott naponta 13-14 ember halt meg végelgyengülésben (íme, itt is húszezer halott!). A háborút bizonyára az NKVD „csapatainál” vészelte át, most aztán fájhat a feje, hogyan szabadul meg tőlük!

Hanem az a Tkacs őrmester, Ekibasztuz-láger helyettes rezsimfőnöke, az volt ám a foglyok réme! Az Isten is foglárnak teremtette, talán már a pelenkában is az volt, együtt született GULaggal. Fekete üstökkel keretezett arcára szinte rá volt fagyva a gonoszság. Mindenki félt közel kerülni hozzá vagy összefutni vele a láger ösvényein, nem tudott úgy elmenni senki mellett, hogy bele ne kössön, vissza ne küldje, munkát ne adjon neki, el ne kergesse, rá ne ijesszen, meg ne büntesse, le ne csukassa. Még takarodó után is, miután kulcsra zárták a barakkokat, de a rácsozott ablakok nyitva voltak a nyári estéken, Tkacs hangtalanul egy ilyen nyitott ablak alá lopódzott, egy darabig hallgatódzott, majd az egész barakk riadalmára megjelent az ablak keretében, mint valami sötét vészmadár s onnan, a rács mögül rótta ki a népre egyik büntetést a másik után, azért, mert nem alusznak, azért, mert beszélgetnek, azért mert esznek, isznak vagy szívnak valamit, amit nem volna szabad.

Egyszer aztán ez a Tkacs eltűnt, sose látták többé. A lágerban pedig az a hír kelt szárnyra, (hogy igaz volt-e nem-e, annak nem járhattak utána, de az ilyen makacs hírekben mindig szokott lenni valami igazság), hogy a megszállt területen fasiszta hóhér volt, most aztán leleplezték, lecsukták s elítélték huszonöt évre. Ez pedig 1952-ben történt.

De hogy eshetett meg; hogy valaki, aki fasiszta hóhér volt (három évnél semmi esetre sem tovább), hét évvel a háború után az MVD tökéletes bizalmát élvezte?

He?

❖❖❖

„A konvoj előzetes figyelmeztetés nélkül tüzet nyit!” – e bűvigékben benne foglaltatik a konvoj egész spec. meghatalmazása[253], ebből láthatjuk, mekkora hatalom adatott neki fölöttünk, túl minden törvényen.

A konvoj-szolgálat mindig frontszolgálat, akkor is, ha nincs háború. A konvojnak semmiféle ellenőrzéstől nem kell félnie, senkinek sem tartozik magyarázattal. Mindig annak van igaza, aki fegyverét használta, s mindig az a bűnös, akit agyonlőttek: szökni próbált vagy átlépte a tilos vonalat.

Említsünk meg két ilyen gyilkosságot az Ortau lágerból (aztán szorozzuk be a lágerpontok számával). Egy őrkatona fogolymenetet kísért, s egy szabadmozgású fogoly odalépett a menetben haladó barátnőjéhez. „Menj innen!” – „Talán irigyled?” Egy dörrenés. Egy halott. Vizsgálat, bíróság: kész komédia. A katonának igazat adnak: megsértette szolgálat közben.

Egy másik őrkatona a kapuban strázsált, mikor odafut egy fogoly a szabaduló levelét lobogtatva (másnap mehetett volna haza) s kéri: „Eressz ki egy pillanatra, a mosodába megyek (a zónán kívül), mindjárt visszajövök.” – „Nem lehet!” „Eh, hisz holnap már szabad vagyok, te szamár!” Lelőtte! S még csak nem is állították bíróság elé.

Előfordul, hogy a munka hevében a fogoly figyelmen kívül hagyja azokat a fák törzsére vésett rovátkákat, melyek egy képzelt pontsort alkotnak: az erdőben ez pótolja a tüskésdrótot. Szolovjov, egykor a Vörös Hadsereg hadnagya, kidöntött egy fenyőt és hátrafelé haladva csapkodta le róla a gallyakat. Se látott se hallott, csak a fájára volt gondja. A konvojőr, egy „tansajevói farkas” a szemét összehúzva. várt, nem kiáltott rá, nem figyelmeztette. Nem hiába: Szolovjov, egyre a törzs mentén hátrálva, anélkül, hogy észrevette volna, átlépte a zónahatárt. A

---

[253] A „konvoj” elnevezéssel Arhipelág szóhasználatát követjük. Előfordult még (sőt spec. lágerokban gyakoribb volt) a VOChR vagy a még egyszerűbb OChR rövidítés. Hivatalos, „tudományos” neve így hangzott: A Belügyminisztérium Katonásított Lövész-Őrsége. A „konvoj”-szolgálat tulajdonképpen csak egyike volt a VOChR lehetséges szolgálatfajtáinak, mint amilyenek az őrszolgálat, az övezeti szolgálat, a kordon, a hadosztályi szolgálat.

fegyver eldördült, a dumdumgolyó szétroncsolta az áldozat tüdejét. Szolovjov halott, a tansajevói farkasnak pedig száz rubel prémium üti a markát. („Tansajevói farkasoknak” a Burepolom közelében lévő Tansajevo-járás lakosait nevezték; ezek mind beléptek a VOChR-ba a háború alatt, hogy lakóhelyük közelében maradhassanak s ne vigyék ki őket a frontra. Ugyanaz a Tansajevoi járás ez, ahol a gyerekek így szoktak kiabálni: „Mama! Jön egy *hering!*”)

A konvojnak e vitán felül álló hatalma a foglyokon, az, hogy mindig joga van fegyverét használni szó helyett, nem maradhat hatás nélkül a VOChR tisztjeinek és katonáinak jellemére. Az ő kezükben van letéve a foglyok élete, ha nem is egész napra, de annál teljesebben, annál maradéktalanabbul. A bennszülöttek az ő szemükben nem emberek, csak holmi bágyatagon mozgó kócbabák, akikkel ők elszámolni tartoznak, akiket reggel kihajtanak, este hazaterelnek, napközben lehetőleg szorosan együtt tartanak.

Még féktelenebbül tombol a zsarnoki hajlam a konvoj tisztjeiben. Ezek a tejfölösszájú hadnagyocskák gonosz hatalmuk mámorában valósággal élet és halál urainak képzelik magukat. Némelyek, mint Csornij főhadnagy NirobLag-nál, beérték az ordítozással, mások szabadjára eresztették szadizmusukat s katonáikba is átplántálták (pl. Szamutyin hadnagy, ugyanott), végül olyanok is voltak, akik minden isteni s emberi törvényen túltették magukat. Nyevszkij, a VOChR parancsnoka UsztyVim 3. sz. lágerpontján észrevette, hogy eltűnt a kutyája, saját kutyája, nem szolgálati eb. Persze azonnal keresni kezdte a zónában, s rá is akadt öt bennszülöttre, akik éppen a húst darabolták.

Kihúzta a pisztolyát s az egyiket ott helyben agyonlőtte. (Egyéb következménye nem is lett az esetnek, mint hogy a többi négyet fegyelmi izolátorba tették.)

1938-ban a Visera folyónál, az Ural nyúlványain a lecsapó villám erdőtüzet támasztott, a tűz két lágerpontra is átterjedt. Mi legyen a foglyokkal? Gyorsan kellett dönteni, megfontolásra nem volt idő. Az ohrána végül is úgy döntött, hogy nem ereszti ki őket, bennégtek egy szálig. Így egyszerűbb volt nekik, kényelmesebb. Mert ha kiengedik őket és meg találnak szökni, az ohránát esetleg bíróság elé állítják.

Mindamellett a VOChR -szolgálat gátat szabott a fiatal tisztek ambícióinak. Az alapegység ugyanis a szakasz volt, így hát az ő mindenhatóságuk is a szakaszra korlátozódott, s parolijukra sem kerülhetett több két csillagocskánál. Igaz, hogy

hadosztály-szolgálatban előléphettek, de akkor meg a szakasznál élvezett reális hatalomról kellett lemondaniuk. Így is, úgy is zsákutca volt nekik a VOChR.

Ezért igyekeztek a legbecsvágyóbb és legenergikusabb tisztek az MVD-hez átkerülni s ott karriert csinálni. Sok nevezetes GULag-pálya kezdődött így a VOChR-nál. Onnan indult el a már említett Antonov is, a sarkvidéki „holt vasút” megteremtője – nem volt neki több iskolája négy osztálynál, mégis felvitte GULag a dolgát.

Nem fér semmi kétség ahhoz, hogy a Belügyminisztérium mindig is különös gondot fordított a fegyveres lágerőrség toborzására; a katonai kiegészítők titkos utasítást kaptak erre nézve. Na persze, ezeket szép számú egyéb titkos utasításokkal is ellátják, már úgy megszoktuk őket, hogy csak legyintünk rájuk. Nem firtattuk például a húszas években, hogy miért kellett oly hevesen elutasítani a területi katonai központok felállításának ideáját, az ún. Frunze-programot? S hogy miért viszik azóta is a besorozott legénységet következetesen a birodalom legtávolabbi pontjaira, minél messzebb szülőföldjüktől (az azerbajdzsániakat Észtországba, a letteket a Kaukázusba)? Nyilván kívánatosnak tártjáé, hogy a helyőrség legénysége ne csak idegen legyen a lakosság számára, hanem lehetőleg még másfajú is (amint az fényesen bevált 1962-ben, amikor katonákkal verették le a novocserkasszki munkássztrájkot). Az sem volt hát véletlen, hogy a konvoj csapataiban oly magas százalékarányban voltak képviselve a tatárok s egyéb nemzetiségek: alacsonyabb műveltségüket, hiányos informáltságukat kitűnően tudta saját céljaira hasznosítani az állam, ezzel növelni saját erejét.

A konvojcsapatok valóban tudományos, tervszerű toborzása és kiképzése azonban csak a negyvenes évek végén és az ötvenes évek elején kezdődött, egy időben a Különleges Rendeltetésű Táborok fölállításával. Immár kizárólag 19 éves fiúkat soroztak be s haladéktalanul intenzív kiképzésnek, agymosásnak vetették alá őket. (E konvojról a későbbiekben külön is lesz szó.)

Ezt megelőzően azonban valahogy mindig is munkaerőhiányban szenvedett GULag. Népünk ugyanis, bármennyire „szocialista”, még mindig nem érte el a kegyetlenségnek azt az állandó, megbízható szintjét, mely alapfeltétele egy kifogástalan lágerőrség kitermelésének. A VOChR tarkabarka állománya egyáltalán nem bizonyult annak a megingathatatlan bástyának, aminek szánták. Főképp a szovjet-

német háború alatt rendült meg, amikor a legjobban dresszírozott („helyes harapósságú”) fiatalokat át kellett engedni a frontnak, pótlásukra pedig teszefosza tartalékosokat rántottak be, olyanokat, akiket gyenge egészségi állapotuk miatt nem vihettek ki a frontra. Ami pedig „harapósságukat” illeti, az végképp nem elégítette ki GULag kívánalmait (hiszen ezeket még egy más korban nevelték). A VOChR-nek ez a szétzilálódása (ha ugyan egyáltalán volt VOChR, mert sok helyen mégcsak nem is létezett) jól jött a foglyoknak, egy kis könnyebbséget hozott a nehéz, a szokottnál is éhesebb háborús években.

Nyina Szamsel leírja apja történetét, akit 1942-ben már mint túlkorost hívtak be lágeri szolgálatra Arhangelszk környékére. Családja is elkísérte. „Családi körben apám keserűen szokott megemlékezni a lágeréletről, arról, hogy mennyi derék embert tartanak fogva. Amikor apu maga kísért ki egy egész brigádot a gazdaságba (ilyen is csak a háború alatt volt: egy szál fegyveres egy egész brigádra! – Hát nem könnyebbség?), én is ki szoktam menni, s olyankor ő megengedte, hogy beszélgessek a foglyokkal. Apámat mindenki tisztelte, mert sohasem gorombáskodott-velük, még a boltba is elengedte, aki oda kéredzkedett, sohasem szökött meg tőle senki sem. Mondogatták is nekem: „Bárcsak minden őr olyan volna, mint a te apukád!” Apám tisztában volt vele, hogy sokan ártatlanul ülnek[254], sokat háborgott ezen, persze csak otthon, mert a szakasz előtt ilyesmiről nem beszélhetett, elítélték volna érte.” A háború befejeztével azonnal leszerelték.

Tévednénk azonban, ha Szamsel jelleme alapján ítélnénk meg, milyen volt a VOChR a háborús években. További sorsa ugyanis így alakult: már 1947-ben lesittelték őt magát is mint 58-ast. Mikor 1950-ben kimustrálták, már féllábbal a sírban volt. Öt hónap múlva meghalt.

A háború után még évekig ilyen rozoga. maradt az ohrána, s hogy hogy nem, a VOChR-katonák közül sokan „büntetésnek” kezdték nevezgetni szolgálatukat: „Ha kitöltöm a büntetésemet...” Érezték, hogy szégyellni való szolgálat ez, otthon a világért sem beszéltek volna róla. Ortauban egy őrkatona azt eszelte ki, hogy lopott valami kacatot a Kult. Nev. Osztály helyiségéből, mire felfüggesztették és el is ítélték, de olyan szerencséje volt, hagy mindjárt beleesett egy amnesztiába. Bajtársai sárgultak az irigységtől: ez aztán jól megcsinálta!

N. Sztoljarova meséli, hogy amikor szökni próbált, egy katona észrevette, visszavitte, de nem jelentette, úgyhogy meg

[254] Szamsel őrkatona, lám, tudta, a mi koszorús íróink azonban nem tudták!

se büntették. Egy másik katona agyonlőtte magát, mert a „zecskát”, akit szeretett, elvitték egy másik lágerba. Mielőtt bevezették volna a szigorításokat, a női lágerokban gyakran szövődött baráti” szívélyes és persze szívbeli kapcsolat a női foglyok és a konvojkatonák közt. Még dicső államunknak sem sikerült teljesen kiölni az emberekből a jót, a szerelmet.

A háborút követő években besorozott fiatalok sem lettek egy csapásra olyanok, amilyeneknek GULag óhajtotta volna őket. Amikor NirobLagban föllázadt egy Vlagyilen Zadornij nevű őrkatona (róla lesz még szó) a vele egykorú bajtársak bizony nem átallották kimutatni együttérzésüket:

Külön színt képvisel a lágeri ohrána történetében az ún. szamoohrána, a foglyokból toborzott kebelbeli őrség. Hiszen emlékszünk, hogy már a forradalom első éveiben kívánatosnak tartották a foglyok öntevékenységét önmaguk strázsálásában. Szolovkán meglehetős sikerrel vitték át a gyakorlatba ezt az elvet, mely később, a Fehér-tenger- és a Volga-csatornánál még szélesebb körű alkalmazást nyert: minden osztályrokon, aki menekülni akart a talicskától, flintát ragadhatott saját fogolytársai őrizetére.

Nem akarom azt állítani, hogy emögött ördögi szándékosság lappang népünk erkölcsi lezüllesztésére. Mint félévszázados szovjet történelmünkben mindig, itt is azt látjuk, hagy a magasztos, fennkölt elmélet és a csúszómászó aljasság természetes módon megtalálják, kiegészítik egymást s gyümölcsöző kölcsönhatásba lépnek. Tény az, hogy régi foglyok egyhangú tanúsága szerint a belső őrök általában kegyetlenek szoktak lenni rabtestvéreikhez, igyekeztek bezupálni, megörökösödni az eb-szolgálatban, s bizony sokszor leszámoltak haragosukkal, egy golyóval téve pontot a viszályra.

De hiszen erre a jelenségre még a hivatalos irodalom is fölfigyelt: „Sokszor az elzártakból kikerülő őrök jobban megállják a helyüket; teljesítik kötelességüket, minta hivatásos őrök és rendfenntartók, a státusba vett felügyelők”.[255]

Bizony, sajnos, így van ez: nincs az a rossz, amire meg ne lehetne tanítani a népet, az embereket, az emberiséget.

A fönti idézet a 30-as évekből való, de Zadornij ugyanazt mondja a 40-es évekről: a belső őrök gonoszak voltak társaikhoz, csak azt lesték, hogy formai ürügyük legyen lepuffantani valakit. Parmában pedig, NirobLag fegyelmi lágerpontján, kizárólag

[255] „A börtönöktől...” c. gyűjtemény, 141. l.

ötvennyolcasok ültek, tehát a belső őrök is ötvennyolcasokból kerültek ki. Gyönyörű politikaiak!

Vlagyilen egy Kuzma nevű belső őrt említ, aki azelőtt sofőr volt, húszéves lehetett. 1949-ben csukták le tíz évre, 58/10-essel. Túlélni, de hogyan. Nem talált más megoldást. 1952-ben Vlagyilen már a *szamoohránában* találja. Sokat kínlódott szolgálata miatt, azt mondta, nem bírja ezt a köloncöt, mármint a puskát. Sokszor meg sem tölti, ha foglyokat kísér. Éjjelente sírt, csirkefogónak nevezte magát, öngyilkosságra gondolt. Magas homlok, ideges arc. Imádta a verseket, együtt jártak ki Vlagyilennel a tajgára verseket olvasni. De aztán megint a puska...

Vlagyilennek egy másik belső őr ismerőse is volt, Alexandr Lunyin, már idősebb ember, ősz hajú, barátságos mosolyú. A háborúban hadnagy, utána kolhozelnök volt. Tíz évet kapott (nem politikai cikkellyel), mert nem szolgáltatta be a gabonát, hanem kiosztotta a kolhozparasztoknak. Szóval gerinces ember volt, saját magát is kész volt feláldozni mások érdekében. S lám, NirobLag-bon belső őrnek állt, sőt a Promezsutocsnaja-láger parancsnokánál sikerült időelőtti szabadulást is kiérdemelnie.

Beláthatatlanok az ember távlatai! Csak ámulhatunk rajtuk, fölmérni azonban képtelenek vagyunk őket.

21.
A lágermelléki világ

Mint ahogy egy rothadó húsdarab nem csupán a felületén bűzlik, hanem mindenfelől rossz szagot árasztó molekulafelhővel van körülvéve, ügy teremt és tart lekötve maga körül Arhipelág minden egyes szigete egy penetráns bűzlő övezetet. Ez a lágermelléki világ, mely kiterjedésre magát Arhipelágot is felülmúlja, az átadó és közvetítő közeg szerepét játssza az egyes szigeti kis zónák és az egész ország óriási zónája között.

Minden fertőzet, minden dögletes ragály, amit csak kitermel Arhipelág, – emberi kapcsolatokban, erkölcsökben, filozófiában és nyelvben – a növényi és állati kötőszövetek közti ozmózis általános érvényű törvényei alapján először ebbe a közvetítő zónába szivárog ki, hogy aztán innen az egész országra átterjedjen. Itt, ebben a közvetítő zónában megy automatikusan végbe a lágerideológia és lágerkultúra azon elemeinek kritikai kiválasztása, amelyek méltóknak bizonyulnak arra, hogy az egyetemes állami kultúrában is meghonosodjanak. S ha a Moszkvai Egyetem folyosói lágeri kifejezésektől visszhangzanak, vagy ha egy szabad fővárosi nő szájából tipikus lágeri nézeteket hallunk az élet értelméről, nem kell csodálkozni: mindez a közvetítő zónán keresztül, a lágermelléki világon keresztül terjedt el.

Míg a hatalom a foglyok átnevelésén fáradozott (ha ugyan fáradozott), jelmondatok, kult. nev. osztályok, cenzúra és különítményes tisztek bevetésével, a foglyoknak hamarabb sikerült az egész ország átnevelése – a közvetítő zónán, a lágermelléki világon át. A tolvajfilozófia először Arhipelágot hódította meg, majd játszi könnyedséggel terjedt el az egész szovjet birodalomban, birtokba véve az erősebb ideológia híján üresnek tekinthető eszmei piacot. A kíméletlen lágeri stílus, az emberi kapcsolatok eldurvulása, az érzelmi világ elkérgesedése, minden önzetlen, önkéntes munka utálata: mindez könnyedén meghódította a lágermelléki világot, majd visszhangra és talajra talált „szabad világunkban” is.

Így állt bosszút Arhipelág az öt létrehozó birodalmon.

Így nyeri el minden embertelenségünk méltó büntetését.

Így fizetünk rá mindig többszörösen, ha a legolcsóbb megoldást választjuk.

Azt a számtalan kisebb-nagyobb helységet, települést felsorolni annyi lenne, mint fölmondani egész Arhipelág földrajzát. Mert minden lágerzóna életképtelen önmagában, szüksége van egy telepre, ahol szabad alkalmazottai laknak. Holmi ideiglenes fakitermelő láger mellett a szabad település is csak ideiglenes, egy-két évig áll fönn, aztán a lágerrel együtt eltűnik. De arra is van eset, hogy meggyökeresedik, nevet, közigazgatást, bekötőutat kap s örökre megmarad. Végül az is megtörténhet, hogy az ilyen lakótelepek idővel városokká fejlődnek. Így született Magadan, Dugyinka, Igarka, Temir-Tau, Balhas, Dzsezkazgan, Angren, Tajset, Bratszk, Szovjet-Gavany. Ilyen gócok- nemcsak a távoli gyarmatokon keletkezhetnek, hanem mélyen bent Oroszhon testében is, például a donyeci s a tulai bányavidéken, a tőzegmezőkön, a szovhoz-lágerok közelében. Van úgy, hogy egész tartományok fertőződnek meg egy csapásra s csatlakoznak a lágermelléki világhoz, mint például a Tansajevo-járás. Ha pedig egy nagyváros, sőt a főváros, Moszkva szívébe fészkeli be magát a láger, úgy is létrejön a lágermelléki világ, de nem külön település formájában, hanem virtuálisan, abból a rengeteg emberből, akiket nap mint nap széthordanak a trolik és a buszok, hogy másnap újra összegyűjtsék és a lágerba szállítsák őket (így még sokkal könnyebben és gyorsabban terjed a ragály).

Vannak továbbá olyan városkák is, mint például Kitel (a permi bánya- és ércfeldolgozó kombinát vonalán) – amelyek megvoltak már Arhipelág előtt is, míg aztán egy szép napon lágergyűrűben találták magukat s Arhipelág vidéki székhelyeivé léptek elő. Az ilyen város a láger levegőjét árasztja magából, utcáin sűrű csoportokban csatangolnak a lágeri tisztek és az ohrána katonái, akár egy megszálló hadsereg, a város legimpozánsabb épülete a Lágerigazgatóság, a telefon nem a Lakosságért van, hanem a lágerért, minden út a láger felé vezet, minden busz oda indul, az egész lakosság a lágerból él.

Arhipelág e vidéki székhelyei közt az első hely Karagandát illeti. Alapítói és jelenlegi lakosai egyaránt foglyok, volt foglyok és kitelepítettek, egy régi lágerfogoly végig sem mehet az utcán anélkül, hogy ismerősökkel ne találkoznék. A városban számos lágerparancsnokság székel, környékén pedig annyi a láger, mint a tenger fövénye.

Nézzük mármost, kik laknak a lágermelléki világban? 1) Helybeli őslakosok (ilyenek azonban nem mindig vannak), 2) A katonásított ohrána, a VOChR, 3) Lágeri tisztek, családjukkal együtt, 4) Felügyelők, ugyancsak családostul (a felügyelők mindig magánlakásban laknak a családjukkal együtt, még akkor

is, ha katonai állományba vannak véve – ebben különböznek az ohránától), 5) volt foglyok, akik a számos környező láger valamelyikéből szabadultak[256], 6) mindenféle rovott múltú, rendőri felügyelet alatt álló, „tisztátalan” útlevelű egyén. (A börtönviseltek nem jószántukból, nem szívesen laknak ott, hanem kénytelenségből: ha nem jelölték is ki nekik ezt a pontot száműzetésük helyéül másutt még rosszabb lakás és munkalehetőség várna rájuk, sőt, lehet, hogy élni sem hagynák őket), 7) A helyi üzemek vezetői. Ebből az előkelőségből csak pár család van az egész lakótelepen, sőt néha egyáltalán nincsenek. 8) Szorosabb értelemben vett *volnyaskák* („szabadok”), mindenféle népség, lezüllött s tönkrement egzisztenciák, akiket a könnyű pénzszerzési lehetőség csábított. E távoli gennyes helyeken ugyanis ha csak feleannyit dolgozik is valaki, mint a fővárosban, négyszer annyi fizetést kaphat: sarkvidéki, távolsági kényelmetlenségi pótlék, azonkívül még a rabok munkáját is elszámoltathatják maguknak. Sokan jönnek továbbá verbuválók rábeszélésére is, miután fölvették a foglalót. Az olyan pioníroknak, akik értenek új vállalatok beindításához szűz területen, valóságos aranybánya ez a lágermelléki világ. Jönnek hamis diplomával is, kalandorok, lézengő ritterek, betyárok. Annak is megéri ez a kirándulás, aki ingyen ki akarja zsákmányolni valaki másnak az eszét (a fogoly geológusok minden „terepmunkát” elvégeznek a gyorstalpalt geológus számára, még fel is dolgozzák az anyagot, leszűrik a következtetéseket, a „szerző” akár kész doktori értekezéssel térhet vissza a fővárosba). Aztán bőven előfordulnak itt szerencsétlen flótások is, főleg alkoholisták, elvált magányos férfiak, tartásdíj elől menekülők. Megfordulnak erre frissen végzett műegyetemisták is, akik hoppon maradtak az osztozkodásnál. Az ilyenek azonban nem sokáig maradnak, minden erejükkel igyekeznek visszatérni a civilizációba, s ha az első évben nem, a másodikban biztosan sikerül is nekik. Van egy volnyaska-fajta, mely az előbbinek szöges ellentéte: öreg mókusok ezek, akik húsz évet is éltek már a Lágermelléki világban, s úgy hozzáidomultak, hogy már igényük sincs valami más, melegebb környezetre. Ha fölszámolják a lágerukat vagy a főnökség megtagadja a fizetésemelést, odébbállnak, de csak egy másik láger kültelepéig jutnak el, más miliőben már élni sem tudnának. Ilyen volt Vaszilij Axentyevics Frolov, nagy iszákos és

[256] Elmúlt a sztálini kor, majd enyhébb, majd zordabb szelek fújtak, de a volt foglyok jó része még mindig nem hagyta el a lágermelléki világot, medvéknek való hazáját – s milyen okosan tették! Igaz, hogy ott csak félembernek számítanak, másutt azonban még félemberek sem lehetnének. Most már kihúzzák ott, míg meg nem halnak, gyermekeik már odavalósiak lesznek.

lókötő, „világhírű öntőmester”, akiről sokat tudnék mesélni, de m,ár más helyen írtam róla. Bár oklevele nem volt, szaktudását pedig elrészegeskedte, sohasem keresett kevesebbet ötezer Hruscsov előtti rubelnál.

Tágabb értelemben a *volnyaska* szó minden ,szabad szovjet állampolgárra vonatkoztatható, akit még nem csuktak le, vagy aki már kiszabadult, vagyis a lágermelléki világ minden polgárára. Arhipelágon azonban legtöbbször szűkebb jelentést adnak e szónak: *volnyaska* az olyan szabad civil, aki foglyokkal közösen dolgozik egy üzemben. Ezért a fenti 1), 5) és 6) sz. csoportok dolgozói is ebbe a kategóriába tartoznak, azok is *volnyaskák*.

Az ilyeneket építésvezetői, csoportfőnöki, művezetői, raktárosi, normási minőségben alkalmazzák. Ezenkívül olyan feladatokra is, amelyeknél fogolymunkaerő használását körülményessé tenné a kényszerű kíséret, tehát sofőrnek, fűvarosnak, kézbesítőnek, traktorosnak, exkavátor- és kotrógépkezelőnek, külső villanyszerelőnek, éjszakai fűtőnek.

Az ilyen másodrangú volnyaskák egyszerű melósok, akár a foglyok, közvetlen természetességgel haverkodnak össze a foglyokkal, minden skrupulus nélkül áthágják a lágerrend és a bétéká tilalmait, készséggel bedobják a foglyok leveleit a lakótelepi szabadok postaládájába, értékesítik a szabad piacon, amit a foglyok legomboltak valakiről a lágerban, a pénzt megtartják maguknak, a foglyoknak pedig visznek valami harapnivalót. Az üzemet is közös egyetértésben lopják meg a foglyokkal, vodkát csempésznek be az üzembe zsebben vagy autóban (ha nagyon szigorú az ellenőrzés a kapunál, a benzintartályba süllyesztik a gondosan ledugaszolt palackokat.)[257]

Ahol csak lehetőség volt arra, hogy a fogolymunkát a szabadoknak számolják el, ott feltétlenül meg is tették, ettől még a csoportfőnökök és a művezetők sem riadtak vissza – hisz a fogolynak elszámolt munka így is, úgy is az ördögé lett, azért nem járt pénz, csak kenyér. Ezért, hacsak nem volt jegyes világ, az ésszerűség nevében csak annyi teljesítményt számoltak el a fogolynak, hogy ne legyen belőle kellemetlenség, a többit pedig a szabad volnyaskák nevére írták. Ezek aztán fölcsípték érte a

[257] Akkor sem lett különösebb baj, nem lett belőle följelentés, ha az őrök megtalálták is az „anyagot”: mint öntudatos komszomol-tagok a saját torkukon öntötték le az elkobzott vodkát.

pénzt, ettek-ittak maguk is, meg rabszolgáik száját is betömhették valamivel.[258]

Általában tehát a zekek és a volnyaskák viszonya nem mondható ellenségesnek, sőt inkább barátinak. Ezek az útfélre esett, folyton részeg, elzüllőfélben lévő emberek élénkebben tudtak reagálni más fájdalmára, jobban át tudták élni, mit jelent rács mögött ülni, méghozzá igazságtalanul. Amire nem volt szemük a tiszteknek, a felügyelőknek s az őröknek, mert a szolgálat vakokká tette őket, azt világosan látta minden elfogulatlan ember.

Bonyolultabb volt a zekek viszonya a csoportfőnökökhöz és a művezetőkhöz. Mint a „termelés tisztjei" ők azért vannak, hogy szorítsák, hajszolják a rabszolgákat. Csakhogy a termelés zavartalanságát is számon kérik tőlük, azt pedig meg nem valósíthatják, ha nyíltan hadilábon állnak a foglyokkal. Nem lehet mindent bottal és éheztetéssel elérni, hagyatkozni kell a szép egyetértésre, jóakaratra, egyéni leleményre is. Csak az olyan munkavezetők boldogultak, akik jól kijöttek a foglyok soraiból kiemelt brigád- és művezetőkkel. A csoportfőnökökkel azonban legtöbbször nemcsak az volt a baj, hogy részegesek, züllöttek voltak, megmérgeződtek a rabmunka örökös

[258] Hogy micsoda kifizetődő a lágermelléki világban dolgozni, azt leginkább a moszkvai lágerok volnyaska körében láthatjuk. Nálunk a Kaluga-vámnál 1946-ban két szabad kőműves dolgozott, egy vakoló és egy festő. Bár nálunk, a mi építkezésünknél voltak nyilvántartva, úgyszólván semmit sem dolgoztak mert a vállalat nem fizethette jól őket. Nálunk ugyanis voltak pótlékok, a kapacitás pedig eleve adva volt: egy négyzetméter vakolásért 32 kopejka járt, azt semmiképp sem lehetett fél rubelra fölkerekíteni, s háromszor annyi négyzetmétert sem írhattak be, mint amennyi volt. Volnyaskáink azonban először is cementet festéket, kencét, üveget szajréztak a munkahelyről, másodszor derekasan *kipihenték magukat* a nyolcórás munkanap alatt, hogy aztán esténként és vasárnap kijárhassanak tulajdonképpeni, balkézről szerzett maszek munkájukra s azzal keressék meg a bérüket. Mert a maszek megrendelő ugyanazért az egy négyzetméterért már nem 32 kopejkát, hanem tíz rubelt fizetett, egyetlen estén akár kétszáz rubelt is összedobhattak.

De hiszen már Prohorov is megmaradta, hogy manapság *két szintje van a pénznek*. Megértheti-e egy nyugati, mit jelent a pénz két szintje? A háború alatt egy esztergályos a levonások után 800 rubelt kapott egy hónapra, ugyanakkor egy kiló kenyér 140 rubelba került a piacon. Vagyis még havi hat kilóval sem pótolhatta ki a jegyes kenyeret, tehát napi húsz dekát sem vihetett haza éhes családjának. Mindamellett megélt. Nyíltan, szemérmetlenül irreális bérekkel fizették ki a munkásokat, s rájuk hagyták hogy maguk nézzenek pénz után a „második szinten". S annak az ipsének, aki egy estéért horribilis összeget tudott fizetni a mi vakolónknak, annak is megvolt valahol a maga „második szintje". A szocialista rendszer diadala, legalábbis papíron. Mert a szívós és rugalmas régi rendszer tovább élt, fittyet hányva minden átoknak s a törvény üldözésének.

kizsákmányolásától, hanem az is, hogy képzés híjával voltak, egyáltalán nem, vagy csak nagyjából ismerték a szakmát, azért még jobban rá voltak utalva a brigádvezetőkre.

S hogy keveredtek itt is az orosz sorsok! Az ácsok csoportfőnöke, Fjodor Ivanovics Muravljov, egy szombat este részegen odaáll a festők brigádvezetőjéhez, a komoly, megbízható, szakmájában kiváló Szinyebrjuhovhoz, aki mar tizedik éve ül s így szólítja meg:

– Na, kulákcsemete! Sittre kerültél, mi? Az apád folyton a földet túrta, a jószágot szaporította, azt hitte, magával viheti a mennyországba. S hol van most? Meghalt a kitelepítésben? Még téged is ide juttatott! Ohó, az én apámnak több esze volt! Már kölyökkorában elitta mindenét, kipucolta a házat, a kolhozba egy rossz tyúkot sem vitt be – s egy csapásra brigádvezető lett! Lám, én ugyanúgy döntöm magamba a vodkát, nem is búsulok!

Bizony, neki lett igaza: Szinyebrjuhov a láger után mehetett a számkivetésbe, Muravljovból pedig a helyi szakszervezeti bizottság elnöke lett.

Igaz, hogy Buszlov, az építésvezető szívesen megszabadult volna ettől a csoportfőnöktől s egyben szakszervezeti elnöktől (sehogy sem tudta lerázni, mert ezeket nem az építésvezető veszi fel, hanem a káderes osztály, ez pedig munkakerülőket s analfabétákat szokott fölvenni, általában ilyenek nyerik meg a tetszését.) Az anyagkészletért és a bérkasszáért az építésvezető a saját zsebével felel, ez a Muravljov pedig vagy hozzánemértésből vagy jószívűségből (mert nem rossz gyerek ő, azonkívül meg is szokták kenni a brigadérosok) herdálja az anyagot és a pénzt, üres megrendelőíveket ír alá (a brigádvezetők maguk töltik ki), elfuserált munkákat vesz át, amiket össze kell törni s újra csinálni. Buszlov boldog volna, ha egy ilyen munkatársat kicserélhetne egy csákányozó fogoly-mérnökre, de a káderes osztály nem megy bele, csupa éberségből.

– Na, mondd meg, ha tudod, milyen hosszú gerendáid vannak a terepen?

Muravljov nagyot sóhajt:

– Ezt egyelőre nem áll módomban közölni önnel.

Minél jobban be volt rúgva, annál pimaszabbul válaszolgatott az építésvezetőnek. Végül is ez azt eszelte ki, hogy csak írásban fog vele érintkezni. Idejét nem sajnálva egymás után küldte neki az írásos rendelkezéseket (a másolatokat dossziéba gyűjtve). Persze hogy e parancsok mind

teljesítetlenek maradtak, az ügy immár fenyegető méreteket öltött. De a szakszervezeti elnök nem hagyta magát. Kerített egy gyűrött füzetlapot s félórás kínlódás után a következőket izzadta ki:

„ezenel tudomására értesítem önt Aról hogy az ácsmunkákban alkalmazott szerszámok és Gépek javítás alat és ijenformán Rosz álapotbann vannak azazhogy eggyáltaljában nem működnek."

Az építésvezető már jóval magasabb fokozatot jelent az üzemi ranglistán, ő már örökös hajcsára, ellensége a foglyoknak. Az építésvezető már nem haverkodik a brigádvezetőkkel, nem is alkudozik velük. Kíméletlenül megnyirbálja kiutalási igényeiket, leleplezi tuhtájukat (persze csak ha rájön), s mindig el tudja érni, hogy a lágerparancsnok megbüntesse a brigádvezetőt vagy bármelyik zeket:

„XY hadnagy polgártársnak, a" lágerpont parancsnokának…

Kérem a legszigorúbban megbüntetni (esetleg karcerben való elzárásra, de a munkától nem fölmentve) Zozulja foglyot, a betonozó brigád vezetőjét, továbbá Oracsevszkij csoportvezetőt, mivel vastagabb betonlapokat öntöttek az előírt méreteknél s ezzel túl sok anyagot pazaroltak.

Egyben jelentem önnek, hogy a mai napon Alexejev fogoly-brigádvezető a munkalapok kitöltésével kapcsolatban jelenlétemben megsértette Tumarkin csoportvezető elvtársat, amennyiben szamárnak nevezte. Alexejev fogoly ilyetén viselkedését, mellyel a szabadállományú vezetőkáderek tekintélyét rombolja, fölötte elítélendőnek, sőt veszélyesnek tartom, miért is kérem a legszigorúbban intézkedni, esetleg transzportba tenni a bűnöst.

Buszlov, fő-építésvezető."

Az említett Tamarkint alkalomadtán maga Buszlov is leszamarazta, de egy fogoly brigádvezető ugyanazért rászolgált az eltranszportálásra:

Ilyen levélkéket szinte mindennap küldött Buszlov a lágerparancsnoknak. Ő a büntetésben látta a termelés legfőbb stimulusát. Buszlov azon termelési vezetők közé tartozott, akik beleélték magukat GULag rendszerébe s egészen annak a szellemében jártak el. Így szokott beszélni az értekezleteken: „Éveken át dolgoztam foglyokkal, volt alkalmam kitapasztalni, hogy kell velük bánni, nem félek fenyegetődzéseiktől, hogy fejbe találnak verni egy téglával." Sajnálattal konstatálta azonban, hogy az új GULag-nemzedék már más, mint a régi volt. A frontot

s Európát járt emberek már távolról sem olyan tisztelettudóak. „Tudják kérem, 37-ben valósággal öröm volt dolgozni velük. Ha például belépett a helyiségbe egy szabadszerződésű káder, a foglyok felálltak.” Buszlov tudta, hogy kell túljárni a foglyok eszén, hogy kell veszélyes helyekre küldeni őket, sohasem kímélte az erejüket, sem a gyomrukat; még kevésbé az önérzetüket. Hosszú orrával, pipaszár lábain sárga amerikai félcipővel, melyet az UNRRA-adományából („szükséget szenvedő szovjetpolgárok részére”) kapott, örökké az épülő bérház emeleteit rótta, jól tudva, hogy különben minden sarokban, minden zúgóan lomha, mocskos „zéká”-lények üldögélnek, heverésznek, melegszenek, tetvészkednek, sőt párosodnak, nem törődve a tengernyi munkával s a rendelkezésükre álló kurta munkanappal, közben a brigádvezetők a normásokat főzik és kövér tuhtákat írnak a munkalapokra.

A művezetők közül csak az egy Fjodor Vasziljevics Gorskovban volt némi bizalma. Ez egy fonnyadt öreg volt, pomádéval kipödört ősz bajusszal. Kitűnően ismerte az építés minden fortélyát, tisztában volt a saját szakmájával s a rokon szakmákkal egyaránt, s ami a legszokatlanabb tulajdonság volt a volnyaskák körében, őszintén érdekelte őt az építés folyamata s célja, Nem a zsebére gondolt, mint Buszlov (hogy levonás lesz-e vagy prémium? Szidalom-e vagy dicséret?), hanem önzetlenül buzgólkodott, mintha magának építené ezt a bérpalotát s szeretné, ha minél jobbra sikerülne. Ivott ugyan, de mértékkel, mindig szem előtt tartva a munkát: Volt azonban egy súlyos fogyatékossága: nem volt Arhipelágra való, nem tudta megszokni, hogy terrorral izgassa a fogoly népet. Ő is járni szokta az épületet és mindent a saját szemével akart látni, de nem úgy viselkedett, mint Buszlov, nem azt leste, ki amerikázik, hanem odaült az ácsok közé egy gerendára, a kőművesek közé egy téglarakásra, a vakolókhoz a malteroSláda mellé s elbeszélgetett. Néha cukorkával kínálta a foglyokat, ami igazán hallatlan jelenség a szigeteken. Volt egy hobbyja, amitől öreg fejjel sem bírt megválni: az üvegvágás. Mindig a zsebében volt a gyémántkése, s ha arra talált menni, ahol éppen üveget vágtak, jajgatni kezdett, hogy nem úgy kell azt csinálni, félretolta az üvegeseket s maga állt neki. Mikor Buszlov egy hétre Szocsiba utazott, Fjodor Vasziljevics helyettesítette, de a világért be nem ült volna az irodájába: megmaradt a csoportvezetők közös szobájában.

Gorskov egész télen ősi orosz kurta ködmönben járt. A gallérja már vedlett volt, de a szövete még mindig elsőrendű. Azt beszélték, hogy Gorskov már harminckét éve hordja ezt a

ködmönt, sohasem veti le, s hogy még az apjától örökölte, aki csak ünnepeken használta. Mind kiderült, ez az apa, Vaszilij Gorskov, *állami pallér* volt. Így már mindenki értette, miért szereti annyira Fjodor Vasziljevics a követ, a fát, az üveget, a festéket: apró gyerekkorától az építkezéseknél lábatlankodott. Ide ha akkoriban „államiaknak” hívták is a pallérokat, ma pedig nem úgy hívják őket, még csak most váltak igazán államiakká, régen pedig valóságos művészek voltak.

Fjodor Vasziljevics ma sem átallotta dicsérni a régi rendszert:

– Mi egy mai építésvezető? Hisz egy kopejkát sem vihet át egyik rovatról a másikra! Régen pedig? Kijön a vállalkozó szombaton a munkásaihoz: „No, fiúk, fürdő előtt vagy fürdő után?” „Utána, utána, bátyuska!” – felelik azok. „Na, itt van egy kis pénz a fürdőre, utána ebben meg ebben a vendéglőben találkozunk.” Mikor aztán a jónép csoportokban megérkezik a fürdőből, a bátyuska már a kocsmában várja őket vodkával, harapnivalóval, szamovárral. Aztán próbáljon, valaki rosszul dolgozni hétfőn!

Mi persze manapság mindennel tisztában vagyunk, tudjuk, minek nevezzük az ilyet: kizsákmányolás, lelketlen, kiszipolyozó rendszer volt az, mely az ember alantas ösztöneire épített. S az a kis itóka s pár falat nem ért annyit, amennyit a következő hétén kipréseltek a melósból.

Csak a kenyér, a vizenyős rabkenyér, amit közönyös kezek szórnak ki a tálaló ablakán, az ér többet, ugye?

▯▯▯

No, szóval a szabad lakosok ama nyolc fajtája ott nyüzsög, zsúfolódik azon a szűk területen, azon a lágermelléki földdarabon, mely a láger és az erdő, a láger és a mocsár, a láger és a bánya közt terül el. Nyolc különféle kategória, rang és osztály – s valamennyien kénytelenek megférni azon a mocskos, szűk telepen, valamennyien „elvtársnak” szólítják egymást, s valamennyien ugyanabba az iskolába járatják a gyerekeiket.

Olyan elvtársak ők, hogy mindnyájuk fölött, akár az Olimpusz lakói, két-három helyi mágnás lebeg (Ekibasztuzban: *Hiscsuk* és *Karascsuk*, a tröszt igazgatója ill. főmérnöke. A nevüket – „Harácsi” és „Deressi” – nem én találtam ki!), majd így következnek egymás után, szigorúan elkülönülve és a társadalmi korlátokat tiszteletben tartva: a lágerparancsnok, a konvojcsapatok parancsnoka, a tröszt egyéb tisztviselői, a lágeri tisztek, a csapattisztek, néhol a Munkásellátási Osztály főnöke,

másutt az iskola igazgatója (de nem a tanárok!). Minél magasabbak a korlátok s minél féltékenyebben őrzik őket, annál nagyobb jelentőséggel bír, melyik asszony melyikkel járhat össze egy tálból cseresznyézni (éppen mert nem hercegnék és grófnék, azért kell olyan nagyon vigyázniuk a renoméjukra). Ó, ilyen életre kárhoztatva lenni, egy ilyen mocskos fészekben, távol a városi kényelemtől, bőségtől, a sok boldog „jó családtól”! Itt mindenki mindenkit ismer, az ember moziba se mehet anélkül, hogy rangja sérelmet ne szenvedne, az áruházba természetesen be se tesszük a lábunkat (de minek is tennénk, mikor jobb s frissebb árut hoznak a helyünkbe?). Az ember még azt is meggondolja, merjen-e malacot tartani: mégiscsak derogál az asszonynak, hogy saját becses kezével keverje a moslékot! (Még jó, hogy igénybe lehet venni a lágerfoglyok szolgálatait!) Aztán abban a párszobás helyi kórházban is főhet az ember feje, hogy különítse el magát a pórnéptől, s hogy kapjon ágyszomszédul valami „jobb embert”.

Hány ilyen bonyolult belső ellentét gyűlik meg a lágermelléki világban, mennyi érdekellentét a szabadok nyolc kategóriája között! Itt a büntetés alatt lévők és a büntetett előéletűek gyűrűjében a becsületes szovjet polgár nem lehet eléggé óvatos, hogy résen álljon jogai védelmére, például ha arról van szó, hogy szobát lehet kapni egy új barakkban. Az MVD egyenruhájában feszítő felügyelők természetesen különbeknek érzik magukat a civil népségnél. A „rendes asszonyok” pedig hogyne néznék ki az olyan nőket, akikről mindenki tudja, hogy a magányos férfiak vigasztalását tekintik. élethivatásuknak? Hát az olyan nőkhöz mit szóljunk, akik mindenáron férjet akarnak fogni: lesbeállnak a lágerkapunál, ha megtudják, hogy valaki szabadul, megrántják vadidegen férfiak kabátujját: „Gyere hozzám! Külön fülkém van, jó meleg: Veszek neked egy rend ruhát! Ugyan hová mennél? Hisz úgyis sittre kerülsz megint!”

Nem hiányzik a telepről sem a különítményes, a keresztapa éber tekintete, itt is vannak *sztukácsok*, surrognak a drótnélküli leadások, ki szokta átvenni továbbításra a foglyok leveleit, ki adott el a barakk mögött lágeri ruhát...

Aztán persze itt, a lágermelléken még kevésbé érzik a polgárok a Törvény védő karjának a jelenlétét, mint az Unió egyéb tájain, nem érzik „váruknak” azt a szobát a barakkban. Az egyiknek az útlevele nem tiszta, a másiknak nincs is útlevele, a harmadik maga volt lágerfogoly, a negyediknek egy hozzátartozója volt az – ezért aztán ezek a „szabad”, őrkíséret nélkül mozgó polgárok még jobban meghunyászkodnak, mint a

foglyok, ha rájuk rivall egy puskás vagy pláne egy pisztolyos ember. Nemhogy fölemelt fővel, büszkén odavágnák, hogy „önnek nincs joga!” – hanem inkább nyelvükre csomót kötve s, farkukat behúzva azt lesik, merre iszkolhatnak el.

A szurony és a mundér korlátlan hatalmába vetett hit olyannyira szilárd Arhipelág belterületén és kapcsolt részein, úgy erőt vesz mindenki tudatán, aki csak beteszi a lábát ebbe az erőtérbe, hogy egy szabad nő (P…csina), aki kislányával Krasznojarszkba repült lágerban ülő férje látogatására, az emvédések első felszólítására tűrte, hogy összetapogassák, megmotozzák, kislányát pőrére vetkőztessék. (A kislány azóta mindig sírva fakadt, valahányszor meglátta a „kékeket”.)

De ha valaki mindebből azt a következtetést vonná le, hogy nincs sivárabb a lágermelléki világnál; hogy az maga a fertő, akkor így felelnénk: már akinek!

Mert itt van például a Jakut Kologyezsnyikov, aki három évet kapott 1932-ben, mert a tajgán elhajtotta más rénszarvasát, s akit – Kolimától, szűkebb hazájától lehetőleg jó messze – egy Leningrád környéki lágerba küldtek büntetését kitölteni. No, kitöltötte, Leningrádban is megfordult, összevásárolt egy ölreváló színes rongyot a famíliának, de még máig sem, évek multán sem szűnt meg panaszkodni, sopánkodni földijeinek s a Leningrádból odaszállított foglyoknak:

– Hogy az a Leningrád micsoda unalomfészek! Kibírhatatlan!

22.
Építünk

Annyit beszéltünk már a lágerokról, hogy ideje fölvetnünk a kérdést: dehát végül is, könyörgöm, volt-e haszna az államnak a rabok munkájából? S ha nem volt kifizetődő, érdemes volt-e megteremteni Arhipelágot?

A lágerokban maguknak a foglyoknak a véleménye megoszlott ebben a kérdésben, néha parázs vita támadt e téma körül. Persze, ha a vezéreknek hiszünk, nincs itt helye vitának. Molotov elvtárs, aki valaha a második ember volt államunkban, így nyilatkozott a rabmunka kihasználásáról a Szovjetek VI. kongresszusán: „Eddig is csináltuk, jelenleg is csináljuk, a jövőben is csinálni fogjuk. Mert hasznos a társadalomnak. Mert javára szolgála vétkesnek.”

Értik? Nem az államnak hasznos, hanem egyenesen a társadalomnak. A vétkesnek pedig javára válik! S fogjuk csinálni a jövőben is! Mit keli ezen vitatkozni?

Aztán eléggé bizonyítja a sztálini ötéves tervek menetrendje is – az, hogy előbb fölvázolták a feladatokat s csak ezután teremtették meg az állítólagos „vétkesek”-ből a munkahadsereget – hogy a kormánykörökben még csak fel sere merült a kétely a lágerok gazdasági rentabilitása felől. A gazdasági szempont megelőzte az igazságszolgáltatást!

Azonban úgy látszik, ez a téma pontosabb megfogalmazást, részekre bontást követel:

– igazolják-e létüket a lágerok politikai és társadalmi tekintetben?

– kiállják-e a kritikát gazdasági szempontból?

– képesek-e önmaguk eltartására? (A második és a harmadik kérdés csak látszólag ugyanaz, valójában különbözik egymástól)

Az első kérdésre nem nehéz válaszolni: a sztálini céloknak fényesen megfeleltek a lágerok. Milliókat lehetett odahajtani – elrettentésül. Politikailag tehát egész biztosan igazolják Létüket. De társadalmi hasznosságuk is kétségbevonhatatlan, legalábbis egy óriási társadalmi réteg szempontjából: annak a rengeteg lágeri tisztnek, aki *katonai* szolgálatot teljesíthetett a biztonságos hátországban, spec. élelmezéshez, fizetéshez, egyenruhához, lakáshoz, társadalmi megbecsüléshez juthatott: Ugyanitt húzták meg magukat a

felügyelők ármádiái is, no meg az a sok tökkelütött fegyveres őr, akik az őrtornyokban szunyókálhattak ugyanakkor, amikor tizenhároméves kölyköket erőszakkal vittek szakiskolára. Ezek a paraziták egytől-egyig Arhipelág odaadó hívei voltak, ők tartották fenn a feudális kizsákmányolás rablófészkeit. Úgy rettegtek az általános amnesztiától, mint a pestistől.

De ma már világosan látjuk, hogy a lágerokba egyáltalán nem csupán az ellenvéleményen lévőket gyűjtötték össze, azokat akik letértek a Sztálin kijelölte baromcsapásról. A lágerokba besorozottak száma messze felülmúlta a politika és a terror szükségleteit: gazdasági célkitűzésekhez igazodott (lehet, hogy csak Sztálin fejében). Vagy talán nem a láger (s a kitelepítés) segítette ki a rendszert a húszas évek gazdasági válságából, a munkanélküliségből? S a 30-as években sem már meglévő álmos lágerok foglalkoztatására találták ki a csatornaásást, hanem a tervbe vett csatornákhoz szerveztek lóhalálában új lágerokat. Nem a valóban létező „vétkesek" (s „gyanúsak") számához igazodott a törvényszékek munkája, hanem a népgazdaság igényeihez. Mindjárt az elején, már a Fehér Tenger Csatornánál kiderült, hogy Szolovka rabnépe, nem elegendő, s hogy az a három év, amit az ötvennyolcasoknak. kiutaltak, túl rövid, nem gazdaságos, célszerűbb rögtön két ötéves tervhez besorozni a népet.

Hogy a lágerok miért hasznosak gazdasági szempontból, azt már Thomas Moore, a szocializmus dédnagypapája megmondta „Utópiájában". Az olyan megalázó és rendkívül nehéz munkákra, amelyeket a szocializmusban senki sem akar elvállalni, rab-munkaerőt kell befogni. Világvégi lakatlan vadonban végzendő munkára, ahol évekig el lehet hanyagolni lakások, iskolák, kórházak, áruházak építését. Olyan munkára, amelyeket csákánnyal s lapáttal végzünk a technika fénykorában. A szocializmus nagy építkezéseinek megvalósítására egy olyan országban, amelyben hiányoznak ehhez a gazdasági előfeltételek.

A Nagy Fehér Tenger Csatornánál ritkaság számba ment még az autó is. Ahogy a lágerban szokták mondani, mindent „kenyérgázzal" végeztek.

A még nagyobb Volga Csatornánál (mely hétszerannyi munkát igényelt, mint elődje s nagyságrendben a Panama- és a Szuezi Csatornával vetekszik) 128 km hosszúságban, ötméteres mélységben 85 méteres felső-szélességben termeltek ki földet,

kizárólag csákánnyal, lapáttal és talicskával.[259] A Ribinszki Tenger helyén hatalmas erdők voltak, melyeket csupán kézi erővel irtottak ki, villanyfűrészt még csak nem is láttak, az ágakat és az aljnövényzetet százszázalékos rokkantak égették el.

Ki lett volna hajlandó, ha nem a rabok, napi tíz órában irtani az erdőt, azonkívül hét kilométert gyalogolni a hajnali sötétben az erdőig s este ugyanannyit a lágerig, harmincfokos hidegben, s évenként csak két szünnappal (máj. 1. és nov. 7.; VolgaLag, 1937)?

Ki szedett volna tuskót télvíz idején, ha nem a rabok? Ki cipelte volna a hátán a hevederes kosarat, megrakva a Kolima külső fejtőiből nyert érctartalma kővel? Hát a Koin folyótál (a Vim mellékfolyójától) hét km-nyíre kidöntött szálfákat hajlandók lettek volna-e elvontatni mások, kettesével befogva magukat a lapos finn szánokba s a mély hóban evickélve? (A hámiga hevederjeihez rongyos ruhákból tépett darabokat varrtak, hogy ne vágjon; a hámba fél vállukkal bújtak bele.)

Ju. Zsukov[260], akinek monopóliuma az újságírás, biztosít bennünket, hogy a komszomolisták is így építették (1932-ben) Komszomolszk városát az Amur mellett: kovácsműhely híján fejsze nélkül döntötték a fákat, kenyerük sem volt és a skorbut tizedelte őket. Zsukov elvtárs el van ragadtatva: micsoda hősies építés! Pedig jobban tenné, ha fölháborodna: mennyire gyűlölheti népét az, aki képes ilyen munkára küldeni! De minek háborogjunk? Hiszen nagyon is jól tudjuk, miféle komszomolisták építették Komszomolszkot! Már arról is olvashatunk[261], hogy Magadant is „komszomolisták” építették.

S küldhettek-e volna másokat, mint rabokat Dzsezkazgan bányáiba, hogy napi tizenkét órában szárazfúrást végezzenek? Sűrű ködként telepszik rájuk a kőzetből felszálló szilikátpor, védőálarc nincs, négy hónap múlva gyógyíthatatlan szilikózissal bocsátják el őket – meghalni. Vagy kiket küldhettek volna le fékpapucsok nélküli lifteken a földomlás és bányavíz ellen biztosítatlan tárnákba? Kikkel kapcsolatban lehetett mellőzni a 20. században a körülményes és költséges biztonsági berendezéseket?

Már hogyne lettek volna kifizetődőek az ilyen lágerok!

---

[259] Ti kirándulók, akik a csatornán hajókáztak, gondoljatok néha azokra, akik ott a mélyben nyugosznak!
[260] Lityeraturnaja Gazeta, 1963. november.
[261] Izvesztyija, 1964. július 14.

Tessék elolvasni Pobozsij: „Holt vasút”-jából[262] azt a részletet, melyben a teherhajók kikötését és kirakodását írja le a Taz folyón! Valóságos sarkvidéki Iliász ez a sztálini korból. A tundra vadonában, melybe még ember nem tette a lábát, a rabok hangyanépe, fegyveres őrhangyáktól vigyázva, cepeli az odaszállított szálfák ezreit, mólókat épít, síneket rak le, mozdonyokat, vasúti kocsikat gurít a tundrára, melyek soha el nem fognak kerülni onnan a maguk útján. Puszta földön hálnak, napi öt órát alusznak a „zóna”-feliratú táblák gyűrűjében.

Azt is Pobozsij írja le, hogy építenek a foglyok távbeszélő vonalat a tundrán át. Mohával fedett vesszőkalibákban laknak, védtelen testük marják a szúnyogok, ruhájuk soha meg nem szárad a híg mocsári iszaptól, lábbelijükről nem is beszélve. A munkát rossz terepkutatás előzte meg, a vonalat sem a legjobban rakták le (nemsokára újra kell csinálni az egészet), erdő nincs a közelben, a póznákat a vállukon cipelik két-három napi (!) járóföldről.

Nem akadt még egy Pobozsij, aki beszámoljon a háború előtti Kotlasz-Vorkuta vasútépítésről, ahol minden talpfa két ember életbe került. Hagyján maga a vasút: de még előbb, vele párhuzamosan, közönséges földutat kellett húzni az áthatolhatatlan őserdőn keresztül! Csont-bőr kezek, csorba fejszék, tétlenül állongó szuronyok...

Hogy lehetett volna mindezt elvégezni rab-munkaerő nélkül? S már miért ne lettek volna gazdaságosak a lágerok?

A lágerok mesébe illően gazdaságosak voltak, hála a rabszolgák engedelmességének és hallatlan olcsóságának – dehogy olcsóságának: ingyenességének! Mert az ókorban csak kellett valamit fizetni a rabszolgáért a piacon, de a lágerfogoly a világon semmibe sem került.

Még maguk az iparosítás földesurai is elismerték a háború utáni lágerügyis értekezleteken: „a *zéká-zéká*-nak nagy szerepük volt a hátországi munkában és a győzelemben.”

De azért nem állítanak márványt porladó csontjaik fölé és nem vésik rá elfelejtett nevüket.

Hogy mily pótolhatatlanok voltak a lágerok, az a Hruscsov-korszakban derült ki, amikor oly nagy fáradsággal s dobveréssel kellett toborozni a kommunista fiatalságot Szibéria szűzföldjeire és a távolkeleti építkezésekhez.

---

[262] Novij Mir, 1964. 8. sz., 152-154. l.

Egész más kérdés a gazdasági *autarkia*, az önköltség fedezése. Régi vágyálma ez már az államnak. Már 1921-ben szorgalmazták „A zárt intézmények szabálytervezetében”: „A zárt intézmények fönntartási költségeit lehetőleg az elzártak munkájából kell fedezni.” 1922-től némely helyi vébék, meghazudtolva munkás-paraszt jellegüket, az „apolitikus prakticizmus” hibájába estek, más szóval nemcsak hogy megvalósították a zárt intézetek gazdasági autarkiáját, hanem még *profitot* is igyekeztek kipréselni belőlük a helyi költségvetés javára, vagyis hatványozott rentabilitást elérni. Az autarkia elvét az 1924-es Javító-Munka Kódex is magáévá tette, 1928-ban pedig, a fenyítő szervek első önszövetségi konferenciáján nyíltan kimondták, hogy „a zárt intézményeleme fordított állami kiadásukat ugyanazok a zárt intézmények gazdasági vállalatok létesítésével tartoznak megtéríteni az államnak.”

Bizony, alig vártuk már, hogy lágerkárok legyenek, méghozzá ingyen! 1929-től az ország minden javító-munka intézményét bekapcsolták a népgazdasági tervbe. 1931. január 1-én pedig határozatban mondták ki az Orosz és az Ukrán Szovjet Köztársaság összes lágereinek teljese gazdasági autarkiáját.

No és? Siker az egész vonalon, hogy is lenne másképp? 1939-ben így ujjonganak a jogászok: „A javító-munka intézményeinek kiadásai *egyre csökkennek* (ez nagyon is hihető!) az elzártak ellátása ugyanakkor *évről-évre javul* (?).”[263]

Nem győznénk ámulni s találgatni, hogyan? honnan? miképp? – ha nem tapasztaltuk volna saját. bőrünkön, hagy is javult az ellátás a továbbiakban…

Mert ha jól belegondolunk, nem is olyan nagy kunszt az egész. Miről van szó? Ugyebár egyensúlyba kell hatni a lágerokra szánt költségeket a lágertikból nyert haszonnal? A költségek, mint láttuk, csökkennek. A jövedelem növelése pedig még egyszerűbb: ki kell facsarni a foglyokból! Ha Arhipelág szolovkai korszakában hivatalosan 40%-os rabattot adtak a kényszerinunkéra (valami okból úgy vélték, hogy a bot alatt végzett munka nem olyan termelékeny), a Fehér-Csatornától kezdve már, miután bevezették a „gyomor-skálát”, ellenkező véleményen voltak GULag tudósai: a koplaltató munkánál nincs produktívabb a világon! Az ukrán lágerok főparancsnoksága, amikor 1931-ben rá kellett állnia a gazdasági autarkiára, le is vonta a következtetést: az előző évekhez képest nem kevesebb mint 242%-kal (kettőszáznegyvenkettő százalékkal!) fogják

[263] „A börtönöktől…” c. gyűjtemény, 437. l.

növelni a munka termelékenységét – vagyis egy csapásra három és félszeresére, mégpedig minden gépesítés nélkül![264] (Hogy ehhez micsoda tudósi felkészültségre lehetett szükség! Ilyen pontosan kiszámítani: kétszáznegyven plusz két százalék! Csak azt az egyet nem tudták az elvtársak, hogy – a kínai példa nyomán – ez az a bizonyos *„nagy ugrás a három vörös zászló jegyében”*.)

És hogy GULag mennyire jói megérezte, merre fordul a szél! Mert lám csak: nem éppen akkor kezdi potyogtatni Sztálin Elvtárs a maga halhatatlan, korszakalkotó Hat Feltételét?! Köztük az önköltség elvét is! Nálunk már megvan! Nálunk már megvan! – Aztán a „specialisták kihasználását”! No de ez meg már pofonegyszerű nálunk: csak be kell hozni a közmunkáról a mérnököket: Üzemi bizalmiakká kell tenni őket! (Így lett a 30-as évek eleje Arhipelágon a legkedvezőbb korszak a technikus értelmiség számára, nehéz testimunkában szinte senkit sem dolgoztattak, még az újoncokat is azonnal szakmájukban helyezték el.) Korábban, a 20-as években a mérnökök és a technikusok nyomorultan elpusztultak a közmunkában, mert nem volt rájuk szükség, nem volt hol bevetni őket. Később pedig, 1937 és 1950 között, feledésbe ment az autarkia elve, feledésbe ment a korszakalkotó Hat Feltétel, a történeti szükségszerűség akkor az „éberségre” helyezte a főhangsúlyt, miért is a mérnökök máról-holnapra valamennyien kint találták magukat a közmunkán, hogy aztán egyesével visszaszivárogjanak az elakadt termelés bizalmi posztjaira.) A lágernak sokkal kevesebbe kerül egy fogoly mérnök, mint egy szabad, hisz annak fizetést sem kell adni! Tiszta haszon, autarkia! Sztálin elvtársnak ezúttal is, mint mindig, igaza van!

Látnivaló, hogy minden ugyanabba az irányba mutat: régtől s céltudatosan törekedtek költségmentessé tenni Arhipelágot.

Azonban akárhogy iparkodtak, akárhogy törték magukat, úgy hogy még körmük is beletört a nagy kapaszkodásba, akárhogy javítgatták, írták újra hússzor is a kimutatásokat, lyukat radírozva a papírba – mégsem lett s nem is lesz soha gazdasági autarkia Arhipelágon! Sohasem fogják ott egyensúlyba hozni a költségeket a jövedelmekkel; ezt a véres-mocskos zsákot bizony magával kell cipelnie fiatal munkás-paraszt államunknak (sőt, majd a vén „népek hazájának” is).

Mi ennek az oka? Az első és legfőbb ok a foglyok tudatosságának hiánya, e rabszolgafaj nemtörődömsége. Nemcsak szocialista önfeláldozást nem lehet várni tőlük, de még

[264] Averbach: „A bűntől a munkához...”, 23. l.

közönséges kapitalista szorgalmat sem. Igyekeznek mielőbb elszaggatni a lábbelijüket, csak hogy ne kelljen kivonulni munkára, elrontani a csörlőt, eltorzítani a kereket, eltörni a lapátot, elsüllyeszteni a vödröt a kútfenékre, – csak hogy ürügyük legyen az üldögélésre és a cigarettaszünetre. Amit ezek a foglyok szeretett államuk részére gyártanak, az mind kimondott első osztályú selejt: téglájukat kézzel el lehet törni, festékük lepattogzik, vakolatuk lehámlik, villanypóznáik kidőlnek, asztalaik bicegnek s lábukat vesztik, kilincsük az ember kezében marad. Mindenütt hanyagság, mindenütt hiba. Van úgy, hogy le kell tépni az egyszer már ránittelt födőt, kiásni a már betemetett árkot, feszítővassal és fúróval lebontani a már fölhúzott falakat. Az ötvenes években egy vadonatúj svéd turbinát hoztak SztyepLag-ba. Olyan fakeretben szállították, mint egy gerendaház. Tél volt, kemény hideg, s azok az átkozott zekek bemásztak a turbina és a fakeret közé s tüzet raktak, melegedni. Megolvadt a lapátok ezüst hegesztése, el lehetett dobni az egész turbinát. Hárommillió hétszázezer rubel odalett. Nesze neked, rentabilitás!

A fogolynép mellett – s ez a második ok – a szabadok ugyanolyan hanyagok lesznek. Mintha nem is maguknak építenének, hanem a herkópáternek, amellett lopnak, méghozzá a legorcátlanabbul. (Egyszer egy társasházat építettek és a volnyaskák elloptak néhány fürdőkádat, pedig szigorúan csak annyit utaltak ki, ahány lakás volt a házban. Elérkezett az átadás napja. Az építésvezetőnek persze nem merték bevallani, ő éppen most mutatja be büszkén az átvevő bizottságnak az első lépcső lakásait, s még csak véletlenül sem hagyna ki egyetlen fürdőszobát sem, minden fürdőkádat meg akar mutatni. Ezután a második lépcső lakását következnek, majd a harmadikat veszik sorra, szép komótosan, minden fürdőszobába bekukkantva. Közben azonban fürge, betanított zek-munkások egy szakavatott művezető irányítása mellett leszerelik a fürdőkádakat az első lépcső lakásaiban, a padláson át lábujjhegyen átcipelik a negyedik lépcső lakásaiba, lázas sietséggel felszerelik s be is vakolják a bizottság megérkezéséig. Aki pedig majd kád nélkül marad, intézze el, ahogy tudja. Filmvígjátékot kellene írni erről az esetről, de úgysem eresztené át a cenzúra, mert nálunk nem történnek komédiába illő dolgok, csak Nyugaton, de ott aztán bőven!)

A harmadik ok: a foglyok önállótlansága, az, hogy képtelenek élni felügyelők, lágeradminisztráció, ohrána, tüskésdrót, őrtornyok, Termelő-Tervező, Számvevő-Elosztó, Oper-Csekista, Kult.-Nevelő stb. stb. Osztályok nélkül, magasabb

lágerhatóságok nélkül, GULag-Főigazgatóság nélkül, cenzúra, izolátorok, fegyelmi barakkok nélkül, bennfentesek, raktárosok és raktárak nélkül, azonkívül képtelenek mozogni konvoj és kutyák nélkül. Ezért az államnak minden egyes robotos rab mellett legalább egy zsarut kell tartani (plusz a zsaru családját!) S még jó, hogy így van, mert különben miből élnének a zsaruk?

Az akadékoskodó mérnökök még egy negyedik okot is említenek: hogy addig egy lépést sem lehet tenni, míg el nem kerítették a zónát, meg nem erősítették a konvojt, be nem várták az erősítést ez az, ami megbénítja, nehézkessé teszi a mérnökök technikai manővereit, ahogy azt a Taz folyónál lebonyolított kirakodásnál láttuk: semmi sem a maga idejében történik, ezért aztán többe is kerül. Azonban ez már *objektív ok*, lárifári! Be kell idézni őket a pártirodába és jól megmosni a fejüket, majd akkor nem panaszkodnak! Gondolkodjanak egy kicsit, majd találnak megoldást!

A felsorolt okokon kívül csak úgy mellékesen megemlíthetjük, hogy néha a magas vezetőség is melléfog, ami igazán érthető és megbocsátható. Csak az nem követ el hibát, aki semmit sem csinál.

Például akárhogy igyekeznek, a földmunkákat sohasem sikerül nyárra időzíteni, azokat föltétlenül őszi latyakban vagy pedig téli csontkemény talajban kell végezni.

1938. márciusában Laroszsij-forrásnál (Sturmovoj-aranybánya, Kolima) ötszáz embert állítottak be kutatóaknák fúrására, 8-10 méter mélységben, soha fel nem, engedő fagyos földben. Megcsinálták (a foglyok fele ott veszett). Kezdhették volna a robbantásokat, de közben meggondolták magukat: túl alacsony a fémtartalom. Otthagyták. Májusban az aknák megteltek vízzel, odalett az egész munka. Két év múlva azonban, megint éppen márciusban, Kolima fagyos télutóján, a homlokukra ütöttek: fúrni kéne! Méghozzá ugyanott! S persze határidőre! Emberélet nem számít!

Így születnek hát azok a fölösleges kiadások.

A Szuchona folyón, Opoka település környékén, töltést hordattak, gátat építtettek a foglyokkal. Jött a tavaszi ár, azonmód el is sodorta. Volt-nincs! Vége!

Az arhangelszki igazgatóság alá tartozó Talaga-fakitermelőnek a tervfelosztás kapcsán azt a feladatat adták, hogy bútort gyártson, a szükséges famennyiséget azonban nem biztosították neki erre a célra. Hanem a terv az csak terv, azt teljesíteni kell Talaga kénytelen volt spec. brigádokat szervezni s

a folyóból kifogatni a szükséges anyagot, a leúsztatott kontingensekből visszamaradt fát. Ez azonban elégtelennek bizonyult. Akkor kalózkodásra adták a fejüket: egész tutajokat fogtak ki s szedtek szét. Ám azok a tutajok más vállalatnak voltak szánva, ott majd hiányozni fognak. Talaga pedig még csak el sem számolhatja ezt a munkát a derék brigádtagoknak: lopásról nem állíthat ki papírt. Ilyen hát közelről az a rentabilitás.

Egyszer (1943-ban) UsztyVimLag-ban túl akarták teljesíteni a szálfa-úsztatási tervet, hajszolták a favágókat, nem számított, ép-e valaki vagy nyomorék, ki kellett vonulnia. A kampány olyan jól talált sikerülni, hogy a főgyűjtőben túl sok fa halmozódott fel, kétszázezer köbméterrel több, mint be volt tervezve. A tél beállta előtt nem értek rá kiszedni a vízből, belefagyott a jégbe. Valamivel lejjebb, a gyűjtő alatt, egy vasúti híd volt. Ha tavasszal ez a fatömeg nem hullik szét szálfákra, hanem egy tömbben sodródik az árral, elviszi a hidal, a parancsnokot úgy lecsukják, mint a pinty! Mit tehettek?

Dinamitot rendeltek vagonszám, még télen lerakták a folyó fenekére, fölrobbantották a jégmasszát, a szálfákat sebbel-lobbal kivonszolták a partra s elégették (tavasszal az már úgy sem lesz jó bútor- s épületfának). Ez a munka dolgot adott az egész lágerpontnak, mind a kétszáz embernek, ráadásul, míg a jeges vízben dolgoztak, szalonnán kellett tartani őket. Papíron azonban semmit sem lehetett elszámolni az egészből, mert soronkivüli, felesleges munka volt. A föltüzelt fa is a veszteség-rovatba írandó. Nesze neked, rentabilitás!

Mikor a PecsZselDorLag a vorkutai vasutat építette, olyan lett, mint az ökörhugyozás. Csak akkor jutott eszükbe, hogy ki kéne egyengetni, mikor már készen volt. Hogy számolták el ezt a munkát? A Luza folyó melletti Lalszkból is akartak húzni egy vasútvonalat Pinyugig, majd a későbbiekben Szüktüvkárig. Micsoda népes lágerokat vontak ott össze 1938-ban! De csak negyvenöt kilométer készült el, akkor abbahagyták. Kárba veszett az egész.

Ilyen apró hibák, ugye, minden munkánál előfordulhatnak. Nincs az a vezér, aki az ilyenek ellen be lenne biztosítva.

Hanem az a Szalehard-Igarka vasút 1949-ben, az már mindenestül elhibázott vállalkozás volt, nem is lett volna mit szállítani rajta. El is vetették. Kimondani is alig merjük, KINEK a hibája volt. Bizony, a Legeslegesleges...

Az autarkia hajszolása néha odáig fajul, hogy a lágerparancsnok azt sem tudja, hova bújjon előle, egészen meggárgyul tőle. A Krasznojarszk melletti Kacsán volt egy rokkant-láger (másfélezer rokkant!), ezt ugyancsak önellátásra kötelezték a háború után. Bútort fognak gyártani! A rokkantak keretes fűrésszel jártak az erdőre (mivel nem volt fakitermelő láger, nem is igényelhetett szerszámokat), a fát tehenekkel szállították a lágerba (mert traktor sem járt nekik, ellenben volt egy tehenészetük). Egy dívány előállítása 800 rubelba került nekik, eladni azonban cseh 600-ért tudták. Ezért saját érdekében immár a lágervezetőség is rajta volt, hogy minél több rokkantat minősítsen első osztályú rokkantnak, tegyen betegállományba, ezzel ugyanis a ráfizetéses önellátó kategóriából a biztonságos állami költségvetés alá kerültek.

A felsorolt okok miatt nemcsak hogy nem fizetődik ki Arhipelág, hanem az országnak drága pénzen kell megvásárolnia azt az élvezetet, hogy birtokolhatja.

Arhipelág gazdasági életét az is bonyolítja, hogy az a csodálatos, országos méretű, nagy szocialista autarkia csak az államnak és GULagnak szívügye, ám az egyes lágerparancsnok rá se hederít: Ugyan, legfeljebb megszidják kicsit az embert, lecsípnek a prémiumból (de azért adnak). Ellenben igazi hasznot, mozgási teret, jólétet és szórakozást abban lel a lágerparancsnok, hogy van neki egy önálló, természetbeni gazdasága, egy csinos kis birtoka, hűbéri uradalma. Akár a Vörös Hadseregben, az MVD-tisztek körében is megszületett s meghonosodott – egyáltalában nem tréfából, hanem a legkomolyabban, a tisztelettudó távolságtartást kifejező, büszke s ugyanakkor bizalmas *gazda*-megszólítás. Ahogy odafönt az egész ország fölött egyetlen Gazda állt, úgy óhajtotta magának ezt a titulust minden aprófőnök, minden egység parancsnoka.

Igenára, de ott volt az a vasfogú gereblye: az A-B-C-D csoportok rendszere, amit az a kőszívű Frenkel örök időkre beletűzött GULag sörényébe! Ugyancsak ravaszkodhatott a gazda, hogy valahogy átcsempéssze e vasfésű fogai közt azt a munkaerőt, melyre okvetlenül szüksége volt hűbérbirtoka kiépítéséhez és üzemeltetéséhez. Ahol a GULag-statutumok egy szem szabót engedélyeztek, ott okvetlenül egy egész szabóműhelyt kellett berendezni, ahol egy cipészt, ott egész cipészműhelyt. S hány hasznos, derék mestert lett volna jó még keze ügyében tudnia az embernek! Miért ne létesítsünk például melegházat, miért ne legyenek friss főzelékféléink a tiszti asztalra? Egy szemfüles nacsalnyik akár egy egész kertgazdaságot is létesíthet nagy gazdasága mellett, úgyhogy

még a foglyokat is jóltarthatja zöldségfélével, – megdolgoznak azok érte, csak haszna van a gazdának belőle, – dehát honnan vegyen rá embereket?

Persze, azért van megoldás: mindent a fogoly robotosok vállára rakni, egy kicsit becsapni GULagot, meg az üzemet. Nagyobb lágeren belüli munkákra, építésekre be lehetett fogni vasárnaponként és esténként, a tízórás munkanap után, az egész rabszolgatömeget. A folyamatos munkák ellátására pedig a brigád kivonulási létszámát kellett felfújni, vagyis a zónában visszatartott robotosokat is úgy kellett elkönyvelni, hogy ők is átvonultak a brigáddal az üzembe, a brigádvezetőt pedig kötelezni, hogy nekik is hozzon haza *százalékokat* az üzemből, azaz csípjen le számukra a többi brigádtagok teljesítményéből (akik anélkül sem bírták teljesíteni a normát). A robotosok többet güriztek, kevesebbet ettek, de a földesúri birtok gyarapodott, a tiszt elvtársak pedig változatosabban, nagyobb jólétben éltek.

Voltak azonban a lágerparancsnokok közt a gazdálkodás megszállottjai is, s ha az ilyenek találtak maguknak egy-egy szárnyaló fantáziájú mérnököt, akkor a lágerzónából hatalmas uradalom, belső üzem fejlődhetett; mely már papíron is nyilván volt tartva, melynek hivatalos státusai voltak, s amely ipari megrendeléseket is vállalt. Csak azt nem bírta elérni, hogy felvegyék az országos népgazdasági terv anyag- és szerszámellátásába, így aztán mindent csinált, anélkül, hogy valamije is lett volna.

Nézzünk meg közelebbről egy ilyen belső üzemet, a Kengir-lágerét. Olyan apróságokra ki sem térünk, mint a szabó-, szűcs-, könyvkötő-, asztalos- és egyéb műhely. A kengiri lágergazdaságnak saját öntödéje, lakatosműhelye volt, sőt – a XX. század kellős közepén – házilag gyártottak egy fúró- és köszörülőpadot is! Esztergapadot ugyan nem tudtak maguk előállítani, de azt megoldották egy huszárcsínnyel: világos nappal loptak egy esztergapadot az üzemből! Egyszerűen behajtottak a láger teherautójával, kivárták, míg a műhelyfőnök elmegy, akkor az egész brigád rávetette magát az esztergapadra, valahogyan fölerőltették a teherautóra, a kapun már könnyen kijutottak vele, mert az ohrána be volt avatva, az ohránások is ugyanolyan emvédések. Egyetlen hajrával bent voltak a lágerban az esztergapaddal együtt, oda pedig már egy volnyáska sem teheti be a lábát.

Ennyi volt az egész! Mit lehet kiszedni a felelőtlen, bárgyú bennszülöttekből? A műhelymester tombol, a haját tépi: hová

lett az esztergapad? – Ők azonban semmiről sem tudnak: miféle esztergapad? Volt itt egyáltalán esztergapad? Mi nem láttuk. – Ugyanígy szerezték be a láger számára a legfontosabb szerszámokat is, de azokat könnyebben: a zsebükben vitték vagy a vattakabát alatt.

Egyszer a lágergazdaság kanálislyuk-fedők öntését vállalta a kengiri dúsító-üzem megrendelésére. A megrendelés megvolt, öntöttvasuk azonban nem volt, honnan is lett volna? Megbízták tehát a foglyokat, hogy magából az ércdúsító üzemből lopjanak elsőosztályú angol öntöttvas tömböket (amelyek még a forradalom előtti koncesszióból maradtak). A lágerban aztán beolvasztották a vasat s már lyukfedőkként szállították vissza a dúsítónak, a láger pedig bezsebelte érte a pénzt.

Most már érti az olvasó, hogyan erősítette egy ilyen tevékeny belgazdaság a láger autarkiáját s egyben az egész népgazdaságot.

Aztán mi mindent nem gyártott ez az udvari üzem! Olyan sokféle gyártmánya talán még Kruppnak sem volt! Nagybelvilágú agyagcsöveket csatornázáshoz: Szélkereket. Szecskavágót. Lakatot. Szivattyút. Húsdarálót javított. Transzmissziós szíjat varrt. Autoklávokat reparált a kórház részére. Koponyalékelő fúrót köszörült. Mit meg nem próbál az ember, ha a szükség rászorítja! Ha éhség fenyeget, használod eszedet! Mert elég csak egyszer azt mondani: nem megy, nem tudjuk megcsinálni, – holnap már ki is mehetsz az erdőre! Pedig mennyivel jobb a belgazdaságban! Sem sorakozó, sem konvojkíséret, az ember tempósan tesz-vesz, néha még magának is fabrikálhat valamit. A kórház két napra betegállományba veszi az embert: így fizet a munkáért, a konyha repetát ad, valaki mahorkával fizet, a vezetőség pedig megtoldja egy kis komiszkenyérrel.

Szórakozás is, izgalom is ez az örökös fejtörés a mérnököknek: miből? hogyan? Egy alkalmatos vasdarab, amit a hulladék közt találnak. sokszor fölborítja az eredeti elgondolást. – Elkészült a szélkerék, de nem találtak rugót, ami automatikusan szélirányba fordítsa. Két kötelet hurkoltak tehát a kerékre s két zeket bíztak meg azzal, hogy ha fordul a szél, szaladjanak és a kötelekkel fordítsák meg a kereket. – Téglát is maguk gyártottak: egy asszony dróttal vagdalta téglanagyságú darabokra az elébe tolt agyagcsíkot, a darabak futószalagon folytatták útjukat, ezt is az az asszony tartotta mozgásban. De hogyan? Hisz mindkét keze el volt foglalva! Ó zeki furfang, halhatatlan találékonyság! Két rudat erősítettek az asszony

csípőjéhez s míg két kezével a téglát darabolta, csípőjének folyamatos s erőteljes riszálásával mozgásban tartotta a futószalagot. Kár, hogy nem mutathatjuk be fényképen az olvasónak.

A kengiri földesúr mindebből arra a meggyőződésre jutott, hogy nincs a világon semmi, arait ő gyártani, ne tudna udvari üzemében. Hivatta egyszer a főmérnököt s felszólította, hagy sürgősen álljon rá az ablaküveg és üvegkancsó gyártásra. Hát ezt hogy csinálják? A fiúk tanácstalanok voltak. Fölütöttek egy régi lexikont: általános szólamok, semmi recept. Mindenesetre szódát rendeltek, kvarchomokot is találtak valahol, odaszállították. Főleg pedig megbízták *kis barátaikat*, hogy a munkahelyen szedjenek föl minden üvegcserepet, törtek elég ablakot az „új város” építésénél. Ezt a sokféle nyersanyagot mind behányták a kemencébe, olvasztották, keverték, nyújtották – s íme, ablaküvegtáblákat nyertek! Csak az volt a baj, hogy az egyik szélükön centis vastagságúak, a másikon két milliméteresek voltak. Ilyen ablakon keresztül a legjobb barátját sem ismerné föl az ember. A határidő azonban vészesen közeledik, be kell mutatni az eredményt a nacsalnyiknak. A zek csak egyik napról a másikra él: az a fő, hogy a mát túléljük, holnap is lesz majd valahogy! Kész ablaküvegeket loptak hát az épülő házból, becsempészték a lágerba és megmutatták a parancsnoknak. Nagyon meg volt elégedve: „Nagyszerű!” Akár az igazi gyári árú! Fogjatok hozzá a nagybani gyártáshoz!” „Sajnos, nem tudunk többet gyártani, nacsalnyik polgártárs!”. „S miért nem, ha szabad kérdeznem?” „Mert tetszik tudni, az ablaküveghez feltétlenül molibdénre volna szükség, Nekünk volt egy kevés, de ezzel el is fogyott.” „És sehol sem lehet beszerezni?” „Ugyan hol szerezhetnénk be?” – „Kár! No és kancsókat lehet gyártani anélkül a molibdén nélkül is?” „Kancsókat talán lehet.” „No, akkor fogjanak hozzá!” De a kancsók hasa sem akart rendesen gömbölyödni a fúvásnál, s rejtélyes okból összetörtek az ember kezében; ha a felügyelő tejet hozott egy ilyen kancsóban, csak a füle maradt a markában, odalett a tej. Szidta is a zsivány zekéket, mint a bokrot: „Kártevők! Fasiszták! Agyon kéne lőni valamennyit!”

Amikor Moszkvában az Ogarjov-utcában helyet akartak csinálni az új bérházaknak s lebontották a régi, házakat, amelyek száz évnél is öregebbek voltak, akkor nemcsak hogy nem dobták ki az emeletek közti födémgerendákat, nemcsak hogy tűzifának nem vágták föl őket, hanem bútorokat csináltak belőlük! *Zenei hangot adó*, elsőrendű fa volt az. Ilyen komolyan vették elődeink a fa érlelését!

Mi pedig folyton sietünk, mi semmire sem érünk rá! Hogy is várhatnánk meg, míg kiszáradnak a gerendák? A Kaluga-vámnál a legmodernebb, leghatékonyabb csíraölő szerrel kentük be a gerendákat, mégis korhadni kezdtek, gombák vertek tanyát réseikben, de úgy elburjánoztak, hogy még a ház átadása előtt föl kellett szedni a padlót, kicserélni azokat a gerendákat.

Ezért mérget vehetünk rá, hogy amit mi foglyok építettünk, s amit egyáltalán nálunk építenek, nem fog úgy csengeni száz év múlva, mint azok az Ogarjov-utcai vén gerendák.

Azon a napon, amikor a Szovjetunió nagy hűhóval bejelentette az első műhold, a szputnyik fellövését, rjazanyi lakásom ablakával szemben két párban dolgozó szabad nő mocskos lágergúnyában, vattanadrágban, kézi erővel hordta fel a lépcsőn a malterosládát a harmadik emeletre.

– Igen, igen, tagadhatatlanul így van, – hallom az ellenvetést. – De mondja már! *Azért mégis forog!*

Hát, ami azt illeti, forog! Hogy a fene essen bele, ezt nem lehet elvitatni *tőle!*

***

Talán jó volna ezt a fejezetet egy hosszú listával lezárni, azoknak a munkáknak a listájával, amelyeket a foglyok végeztek mondjuk az első sztálini ötéves tervtől a Hruscsov-korszakig. Világos, hogy magam nem vagyok képes egy ilyen lista összeírására, legfeljebb hozzákezdhetek, folytassa s egészítse ki, aki tudja s akinek kedve van , hozzá.

- Fehér-tenger csatorna (1932), Volga csatorna (1936), Volga–Don csatorna (1952);
- Kotlasz–Vorkuta vasút, Szalehard szárnyvasút;
- Rikasziha–Molotovszk vasút;[265]
- Szalehard–Igarka vasút (abbahagyták);
- Lalszk–Pinyug vasút (abbahagyták);
- Karaganda–Mointi–Balhas vasút (1936);
- vasút a Volga jobb partján;
- vasutak a finn és a perzsa határ mentén;
- a Transz-Szibériai vasút átépítése kettősvágányúvá (1933-35, kb. 4000 km);
- Tajset–Lena vasút (a BAM-vasút kezdete);
- Komszomolszk–Szovjet-Gavany vasút;
- a Szahalin-vasút, Ó-Pobegyinótól, csatlakozás a japán vasúti hálózathoz;

[265] Lágerek: a Kugyma folyónál; Jagra szigetén, Rikasziha településnél.

- Ulan-Bator-i vasút[266], autóutak Mongóliában;
- Moszkva–Minszk műút (1937-38);
- Nogajevo–Atka–Nyera műút;
- a Kujbisevi Erőmű építése;
- az Alsó-Tulomai Erőmű építése (Murmanszk közelében);
- az Uszty-Kamenogorszki Erőmű építése;
- a Balhas-Rézolvasztó Kombinát építése (1934-35);
- A Szolikamszki Papírkombinát építése;
- a Berjoznyiki Vegykombinát építése;
- a Magnyitogorszki Kombinát építése (részben) ;
- a Kuznyecki Kombinát építése (részben) ;
- üzemek, Martin-kemencék építése;
- a moszkvai M. V. Lomonoszov Áll. Egyetem építése (1950-53; részben);
- az Amur melletti Komszomolszk város építése;
- Szovjet-Gavany város építése;
- Magadan város építése;
- Norilszk város építése;
- Dugyinka város építése;
- Vorkuta város építése;
- Molotovszk (az észak-Dvina mellett) város építése (1935-től);
- Dubno város építése;
- Nahodka kikötőjének építése;
- a Szahalin–Kontinens olajvezeték építése;
- (csekély kivétellel) minden atomipari objektum építése;
- radioaktív elemek (urán és rádium) kitermelése (Cseljabinszk; Szverdlovszk, Tura körzetében);
- (mag)hasító- és dúsítóüzemek munkálatai (1945-48);
- rádiumtermelés, kőolaj-finomítás Uhtában; nehézvíz gyártás;
- széntermelés Pecsora és a Kuznyeck medencében, Karaganda és Szucsán környékén;
- ércbányászat Dzsezkazgan, Dél-Szibéria, Burját-Mongólia, Sorija, Halasszija s a Kola-félsziget lelőhelyein;
- aranybányák Kolimában, Csukotkában, Jakutiában, a Vajgács-szigeten, Majkainban (Bajan-Aul tartomány);
- apatit-bányászat a Kola-félszigeten.(1930-tól);
- fluorit-bányászat Amgyermában (1936-tól);

[266] A vasútépítésnél dolgozó, konvojnélküli zekeknek meghagyták, hogy önként jelentkezett komszomolistáknak mondják magukat a mongolok előtt. A mongolok vállat vontak s így feleltek: vigyétek a vasutatokat s adjátok vissza a birkáinkat!

- ritkafém-bányászat (Sztalinszkoje, Akmolinszk vidékén, az 50-es évekig);
- fakitermelés és feldolgozás exportra és belső szükségletre, Európai Oroszország északi részén és Szibériában.

Lehetetlen felsorolni a számtalan fakitermelő lágert, ezekből áll fél-Arhipelág. Említsünk mégis néhányat: a Koin folyó mellettieket, az Uftyuga (a Dvina mellékfolyója) mellettieket, a Nyem folyónál (a Vicsegda mellékfolyója) lévőket, ahol deportált németek dolgoztak; a Vicsegdánál; Rjabovo közelében lévőket, az Észak-Dvinánál Cserevkovo közelében lévőket, a Kis-észak-Dvinárál Arisztovo közelében lévőket...

Egyáltalán, nem illuzórikus minden kísérlet ilyen listák összeállítására? Hol van az a térkép, hol van az az emberi agy, mely rögzíteni tudná az ideiglenes fakitermelő lágerok ezreit? Hisz az ilyenek csak két-három évig állnak, míg ki nem irtják a közeli erdőket hogy aztán nyomtalanul eltűnjenek. De ne beszéljünk csak a fakitermelésről: hány apróbb-nagyobb szigetet kellene azon kívül is számon tartanunk? Évtizedeken át fönnálló, széltében ismert, helyhez kötött lágerokat; a munkatereppel együtt költöző mozgó pontokat; a hosszúbüntetésűeknek berendezett óriási centráfokat s a ponyvás-lécvázas tranzitlágerokat? Hát még azt a töméntelen KPZ-fogdát, meg azt a sok városi börtönt (némely városban többet is)? Aztán a mezőgazdasági kolóniákat, a hozzájuk tartozó kaszáló- és állattenyésztő kirendeltségekkel? Azt a sok apró ipartelepet, melyekkel úgy tele vannak szórva a városok, mint a mozi padlója szotyolával? Moszkvát és Leningrádot külön térképen kéne bemutatni, nagy léptékkel, hogy a Kremltől ötszáz méterre lévő, a Szovjetek Palotáját megalapozó láger is rajta legyen. Nem beszélve arról, hogy Arhipelág az 50-es években egészen más, mint a 20-as években volt, egész földrajza megváltozott. Hogy ábrázolhatnánk ezeket az eltolódásokat az időben? Hány térkép kellene ehhez? Aztán olyan lágerok bejelölésére, mint NirobLag, UsztyVimLag, vagy a Szolikamszki és a Potymai Lágerok – egész nagy területeket kellene besatíroznunk, de ki járta be valaha azokat a határokat?

Mindamellett nem mondtunk le a reményről, hogy fogunk még látni ilyen térképet...

- faáru behajózása Karjalában (1930-ig. Miután az angol sajtó lármát csapott, hogy ne vegyék át a rabszolgamunkával behajózott fát, a foglyokat sietősen leváltották s visszavonták Karjala belsejébe);

- szállítások a front részére (aknák, gránátok, a hozzájuk tartozó göngyöleg gyártása; egyenruha-gyártás);
- állami gazdaságok felszerelése Szibériában és Kazahsztánban...

S még ha eltekintünk is a 20-as évektől s attól amit a *domzak, iszpravdom, iszpravtruddom* nevű börtönintézmények termeltek, akkor is mennyi mindennel foglalkoztak, mennyi mindent gyártottak negyedszázados (1929-53) fönnállásuk alatt *az ipari kolóniák százai*, melynek nincs híjával az ország egyetlen valamirevaló városa sem?

Hát az a sok száz mezőgazdasági kolónia mennyi termést takarított be?

Könnyebb azt felsorolni, mivel n e m foglalkoztak sohasem a lágerlakók: kolbászkészítéssel és cukrászáru gyártásával.

IV.
LÉLEK ÉS SZÖGESDRÓT

Íme, titkot közlök veletek: nem halunk meg
mindnyájan, de mindnyájan átalakulunk.

I. Korinthusi Levél, 15:51

1.
A tökéletesbülés

S múlnak az évek...

Nem a mondóka tempója ugyan, ahogy tréfásan mondani szokták a lágerban: „egy tél – egy nyár, egy tél – egy nyár”, hanem egy nyúlós-nyálkás ősz, egy véget érni nem akaró tél, egy késedelmes tavasz és egy nyúlfarknyi nyár. A nyár valóban rövid Arhipelágon.

De ez még csak egy év! Ajaj, micsoda hosszú! Csak ez alatt az egy év alatt is mennyi időd van gondolkodni! Körülbelül háromszázharmincszor tódulsz ki társaiddal a reggeli sorakozóra, hol szemerkélő, csatakos esőben, hol metsző hóviharban, hol csontig ható, mozdulatlan fagyban. Háromszázharminc napot darálsz le undok robotmunkában, mely üresen hagyja a fejedet. Háromszázharminc estén dideregsz átázva, meggémberedve a fájront után, várva, hogy a legtávolabbi őrtornyokból is beérjenek a lövészek, s megkezdhessétek a hosszú botorkálást a lágerig. S másnap ugyanazon az úton vissza. Háromszázharmincszor hajolsz a balánda, ugyanannyiszor a kása fölé. Gondolataid azalatt is szabadon kószálhatnak. Majd a vagonkán, elalvás előtt s ébredés után. Nincs rádió, nincsenek könyvek, semmi sem vonja el a figyelmedét. S milyen jó, hogy nincsenek!

De mindez még csak egy esztendő volt! S tíz ilyen esztendő áll rendelkezésedre... Esetleg huszonöt...

Hát még mikor disztrófiával befekszel a kórházba, még csak akkor van időd a gondolkodásra!

Gondolkodjál csak! Próbálj valami hasznot húzni mostoha sorsodból.

Mert ugyebár nem tételezhető föl, hogy e végtelenül hosszú idő alatt tétlen a foglyok agya és lelke? Messziről ugyan olyanok, mint nyüzsgő tetvek tömege, de mégiscsak emberek lennének, vagy: mi, a teremtés koronái? Valamikor bennük is kigyúlt, hacsak pislákolva is, az Isteni Szikra? Mi lett hát vele?

A börtönbüntetés célját évszázadokon keresztül abban látták, hogy a bűnösnek alkalma legyen a gondolkodásra, a szenvedésre, a bűnbánatra és a fokozatos megjavulásra.

Azonban a bűnhársat ismeretlen fogalom a GULag Szigetcsoporton! Száz szigetlakóból öt – tolvaj; ők nem szégyennek, hanem hőstettnek tartják a bűnt, amit elkövettek, s

arról ábrándoznak, hogy ezentúl még ügyesebben, még szemérmetlenebbül fognak vétkezni. Nekik nincs mit megbánniuk. Egy másik ötös csoportba olyanok tartoznak, akik *nagyban* zsákmányoltak, de nem magánszemélyektől. Manapság csak az államtól lehet *nagyban* lopni, attól az államtól, mely maga herdálja a legesztelenebbül s a legvadabbul a nép vagyonát – mit bánjanak hát meg, akik az államtól loptak? Talán, hogy miért nem loptak többet s miért nem osztozkodtak másokkal, akkor még mindig szabadlábon lennének? A maradék 85 százaléknak pedig végképp nincs mit megbánnia, hiszen ők teljesen ártatlanok. Talán azt bánják meg, hogy gondolni merték, amit gondoltak? (Persze némelyüket úgy megdumálják, úgy meghülyítik, hogy végül még bándigálni kezdi „romlottságát”! Gondoljunk Nyina Peregud kétségbeesésére, hogy ő milyen méltatlan Zója Koszmogyemjanszkajához!)

Vagy tán azt bánják meg, hogy kilátástalan helyzetben megadták magukat s hadifoglyok lettek? Vagy hogy „kiszolgálták a németeket”, ahelyett, hogy éhen haltak volna? (De itt is sikerült megkeverni a jó és rossz fogalmát: sokan valóban szemrehányást tesznek maguknak: inkább haltam volna meg, minthogy dolgozzak azért a kenyérért...) Vagy hogy valaki, aki ingyen dolgozott a kolhoznak, hazavitt valamit a mezőről éhező családjának? Vagy egy másik a gyárból csempészett ki valamit, hasonló céllal?

Nem, nemcsak hogy lelkifurdalás nem gyötör az ilyen „bűnök” miatt, ellenkezőleg: a tiszta lelkiismeret úgy csillog szemedből, mint átlátszó hegyi tó. (S a szenvedéstői áthatóvá élesedett pillantásod csalhatatlanul észrevesz minden szennyet mások szemében, például teljes biztonsággal felismeri a besúgókat. A csekagébének fogalma sincs erről a képességünkről, ez a mi „titkos fegyverünk” vele szemben, fölényünk biztosítéka.)

Éppen ez az egyetemes, alig néhány kivételt megengedő bűntelenségünk különböztet meg minket elsősorban Dosztojevszkij vagy P. Jakubovics fegyenceitől. Ez utóbbiak a társadalom kivetettjeinek érzik magukat, a kárhozottak lelkiállapota az övék, mi pedig abban a biztos tudatban járunk-kelünk, hogy akik ma szabadlábon vannak, azok közül akárki itt lehetne a mi helyünkben, s hogy a tüskésdrót, mely elválaszt bennünket, nem egyéb önkényesen, találomra meghúzott határnál. Ők abban a tudatban élnek, hogy személy szerint bűnt követtek el, mi ellenben abban, hogy egy nemzeti szerencsétlenség, egy milliókat sújtó természeti csapás áldozatai vagyunk.

De ha természeti csapás, akkor ne pusztuljunk bele! Inkább éljük túl!

Vajon nem ezzel magyarázható a lágeri öngyilkosságok feltűnő ritkasága? Mert ritka az öngyilkosság, annak ellenére, hogy szinte mindenki, aki hosszabb ideig ült, tud ilyen esetekről. Azonban még sokkal több szökésről tud. Mert a szökés sokkal gyakoribb a lágerban, mint az öngyilkosság! (Dicsérjenek meg a szocialista realizmus hívei: optimista nézeteket vallok!) Aztán öncsonkítás is sokkal több volt, mint öngyilkosság! Ám ez meg éppenséggel az élet izzó szeretetéből fakadó tett, egyszerű matematika: a rész feláldozása, az egész megmentéséért. A magam részéről azt gyanítom, hogy statisztikailag, ezrelékekben kifejezve, a lágerban ritkább volt az öngyilkosság, mint odakint, a szabadok közt. Bizonyítani persze nem tudom.

Említsünk néhány esetet. Szkripnyikova említi, hogy 1931-ben Medvezsegorszkban egy harmincéves férfi fölakasztotta magát a női vécében – mégpedig szabadulása napján! Úgy értsük ezt, hogy az akkori szabad élet olyan visszataszítónak tűnt számára? (Két évvel azelőtt elhagyta a felesége, de akkor nem ölte meg magát.) Más esetek: Burepolom központi gazdaságában egy Voronov nevű tervező a kultúrotthonban akasztotta föl magát. – 1947-ben a Knyazs Pogoszt gépműhelyének padlásán felakasztotta magát Aramovics, kommunista és pártmunkás, akit másodszor is elítéltek. – A háború alatt a KraszLag-ban a litvánok, akiket sikerült kétségbeejtenünk, mert az a barbárság, amii nálunk tapasztaltak, mindén képzeletüket felülmúlta, megtámadták a fegyveres őrséget, úgy lövették halomra magukat. – 1949-ben Vlagyimir–Vodinszk egyik vizsgálati cellájában föl akarta húzni magát egy fiatal fiú, akit a vizsgálat megtébolyított, de Boronyuk még idejében leszedte. – A Kaluga-vámnál az eg.-ügy kórtermében egy volt tiszt feküdt, ez egyszer kiosont és nekivágott a lépcsőnek, föl a félig kész üres emeletre. Az ápolónő, maga is fogoly, észrevette eltűnését és utána, vetette magát. Mire beérte, a paciens már az ötödik emeleti nyitott erkélyen állt. A köpenyét még sikerült elkapnia, de a férfi fürgén kibújt belőle és ahogy volt, egy alsóban, kilépett a semmibe – egy fehér villanás a Nagy Kaluga-utca fölött a nyári verőfényben. – Egy Emmi nevű német kommunista nő, amikor férje haláláról értesült, ruhátlanul kiment a fagyba a barakkból: meg akart fagyni. Az angol Kelly a vlagyimiri TON-börtönben

mesteri ügyességgel fölvágta az ereit, pedig nyitva volt a cella ajtaja, s a felügyelő a küszöbön állt.[1]

Ismétlem: sokan tudnának még beszámolni hasonló esetekről, de a fogságra vetett tízmilliókhoz képest mégis elenyészően csekély lesz az öngyilkosok száma. Már a fönti példákból is látható, hogy főleg külföldiek, nyugatiak közül kerülnek ki az öngyilkosok, nekik sokkal megsemmisítőbb élmény volt Arhipelág, mint nekünk, ezért siettek végezni magukkal. Elég gyakori volt az öngyilkosság a betájolt „ortodoxok” közt is (de nem a vashomlokúak közt!) – érthető, hisz őket akkora megrázkódtatás érte, ugyancsak zúghat a fejük, nem is tudom, hogy lehet ezt kibírni (Zoszja Zalesszkaja, lengyel arisztokrata nő, aki egész életét a „kommunizmus ügyének” szentelte – a szovjet kémszolgálatnak dolgozott – háromszor is öngyilkos akart lenni a vizsgálati fogságban. Fölakasztotta magát – leszedték. Fölvágta az ereit – bekötözték. Már fönt volt az ablakpárkányon a hatodik emeleten, mikor a szundikáló nyomozó az utolsó pillanatban elkapta. Háromszor is megmentették a haláltól, hogy agyonlőhessék.)

Egyáltalán, hogy ítéljük meg az öngyilkosságot? Ansz Bernstein azt állítja, hogy az öngyilkosok egyáltalán nem gyávák, nagy akaraterő kell ahhoz. Ő is megpróbálta: gézből csavart kötelét, s a lábát felhúzva akarta megfojtatni magát. Mikor azonban zöld karikák kezdtek táncolni a szeme előtt és zúgni kezdett a füle, önkéntelenül is leeresztette a lábát. Az utolsó próbálkozásnál aztán elszakadt a kötél, s ő boldog volt, hogy nem kell meghalnia.

Nem akarok vitatkozni, meglehet, hogy úgy van, hogy akaraterő kell az öngyilkossághoz, még akkor is, ha kétségbe van esve az ember. Sokáig azt hittem, hogy idegen tőlem ez a kérdés egész életemben az volt a meggyőződésem, hogy semmi körülmények közt nem szánnám rá magam az öngyilkosságra. Az utóbbi időben azonban volt néhány hónapom, amikor úgy éreztem, hogy egész életművem kárba vész, különösen ha magam életben maradok. S tisztán emlékszem, hogy kezdtek szakadozni bennem az élethez fűző szálak, hogy kerített hatalmába az az érzés, hogy meghalni könnyebb volna, mint élni. Azt hiszem, ilyen állapotban több akaraterő kell ahhoz, hogy életben maradjunk, mint ahhoz, hogy meghaljunk. De bizonyára embere s esete válogatja, hogy kell elbírálnunk ezt a

[1] Evégből egy darabka zománcot vert le a lavórról s az ágya alatt tartott cipőjébe rejtette. Az ágyon fekve aztán lecsúsztatta a takarót, úgy hogy eltakarta a cipőt, kivette a zománcdarabot s a takaró alatt elnyiszálta csuklóján az ütőeret.

dolgot. Hiszen éppen azért oszlanak meg a véleményelv ebben a kérdésben.

Kézenfekvő gondolat: mi lett volna, ha azok az ártatlanul meghurcolt milliók egyszerre csak öldösni kezdték volna magukat, mekkora hatása lett volna annak? Az államnak mindenesetre kétszeres bosszúság: egyrészt, hogy így kiállnak igazuk mellett, másrészt, hogy meglépnek az ingyen munkaerővel. Hát aztán? Talán meglágyult volna a Kormányzat szíve? Szánni kezdte volna alattvalóit? Nem valószínű. Sztálint biztosan nem befolyásolta volna ez, szedett volna magának másik húszmilliót kárpótlásul.

De szó som volt ilyesmiről. Százezrek, milliók estek áldozatul, azt hinné az ember, irgalmatlanabbul már meg se lehetett volna gyötörni egy népet, de miért – miért nem, mégse lettek öngyilkosok. Állati tengődésre, lassú éhhalálra, erejüket meghaladó robotra kárhoztatva sem menekültek a halálba.

Sokat gondolkoztam ezen, s ezt a magyarázatot találtam a legvalószínűbbnek: az öngyilkosság mindig csőd, olyanok követik el, akik zsákutcába jutottak, eljátszották életüket s nincs erejük folytatni a harcot. Ha tehát e gyámoltalan, szánalmas teremtések milliói mégsem végeztek magukkal, ez azt jelenti, hogy élt bennük valami hatalmas eszme, valami megingathatatlan meggyőződés.

Ez pedig nem volt más, mint igazuk tudata, az a meggyőződés, hogy valamennyien ártatlanok. Országos csapásnak, az egész népet sújtó, csak a tatár járomhoz hasonlítható megpróbáltatásnak érezték azt, ami velük történt.

▯▯▯

De ha nincs mit megbánnia, akkor min gondolkodik, min töpreng hosszú fogsága alatt a rab? „A koldusbot s a börtön megokosít” – tartja a közmondás. Megokosít, de mire?

Sokan tapasztalták ezt, nemcsak én: fogságunk első egén sötét fellegek tornyosodtak, fekete füstoszlopuk gomolyogtak, akárcsak Pompeji egén, a Végítélet egén, – mert nem akárkit tartóztattak le, hanem ENGEM, a világ közepét!

Ám fogságunk utolsó ege határtalanul magas volt, kimondhatatlanul tiszta s olyan kék, hogy szinte káprázott bele a szemünk.

Mindannyian (a hívőket kivéve) olyan állapotban vagyunk az elején, hogy két kézzel esnénk neki a hajunknak... – ha le nem nyírták volna nullásgéppel. Hogy eshetett meg ez velünk? Hogy

lehettünk olyan vakok, hogy nem láttuk a veszélyt, nem vettük észre, kik akarnak ártani, följelenteni? (Mennyire gyűlöljük őket! Hogy bosszút állnánk rajtuk!) Micsoda vigyázatlanság! Mekkora vakság! Mennyi hiba! Hogy tehetnénk jóvá? De minél gyorsabban! Meg kell írnunk... meg kell mondanunk... ki kell jelentenünk...

Pedighát semmit sem kell. S nincs is menekvés. Ha üt az óra, szépen aláírjuk a 206-ost, tudomásul vesszük ítéletünket, személyesen hallgatva meg az OSzO döntését, vagy írásban véve át.

Ezzel megkezdődik a vándorlásunk, egyik gyűjtőből a másikba. Gondolataink egy részét a jövendő, a láger foglalja le, de közben arra is ráérünk, hogy a múltunkban vájkáljunk: milyen szép is volt a mi-életünk! (még akkor is, ha nem volt szép) De hány lehetőséget hagytunk kihasználatlanul! Hány virágot letépetlenül! Mikor pótolhatjuk azt, amit elmulasztottunk? Csak addig éljek, mennyire másképp, mennyivel okosabban élek majd! Ó, az a nap, a jövendő *szabadulás* napja! Ó élet hajnala, kelő nap tündöklése!

Csak kibírjam addig! Túlélni, túlélni, *bármi áron!*

S a legkomolyabban, szó szerint vesszük, amit mondunk: *túlélni bármi áron!* Pedig micsoda szörnyű fogadalom ez!

Aki e fogadalmat teszi, nem riad vissza annak baljós, vörös lobogásától: saját balsorsa eltakarja előle mások szenvedését, eltakarja előle az egész világot!

Pedig itt van a lágerélet nagy válaszútja. Innen ágaznak el az utak jobb- és balfelé, föl- és lefelé. Aki jobbra indul, elveszti életét, aki balra indul, elveszti lelkiismeretét.

A túlélni akarás belső parancs, minden élőlény természetes ösztöne. Ki ne akarna életbon maradni? Kitől tagadhatnánk meg ezt a jogot? Testünk minden erőfeszítése arra irányul. Sejtjeink erre kapnak titkos parancsol: túlélni! Mellkasunkban óriási töltet halmozódik fel villamos erőtérbe ágyazza szívünket, hogy meg ne álljon.

Sarki jeges hóviharban harminc elnyűtt, de inas zekét kísérnek az öt km-nyíre lévő fürdőbe. Fürdő? Nem érdemli meg ezt a nyájas nevet: öt váltásban hat-hat ember mosdik egy bódéban. Melynek ajtaja, egyenesen a fagyos pusztába nyílik, négyszer hat ember odakint toporog fürdés előtt és után, mert, konvoj nélkül mégsem mehetnek haza! S nemcsak hogy tüdőgyulladást, de még náthát sem kap egyik sem. (így fürdik tíz éven keresztül egy már nem fiatal ember, ötvenedik életévétől a

hatvanadikig. Akkor szabadul: végre, otthon! Meleg szoba, gondoskodás veszi körül, ennek ellenére kikészül egy hónap alatt. Hja, megszűnt a *túlélés* parancsa...)

„Túlélni” önmagában még nem egyenlő azzal, hogy „bármi áron”. „Bármi áron” ezzel egyértelmű: „más vagy mások rovására”.

A tényekhez hűen kénytelenek vagyunk megállapítani, hogy a nagy lágeri válaszútnál, a lelkek rostájánál, nem a többség az, amely jobbfelé indul. Sajnos, nem a többség. De azért azt sem lehet mondani, csak némelyek. Sokan döntenek a jó mellett, csak nem szokták kikiabálni, úgy kell megkeresni őket. Ezeket is megkörnyékezte a kísértő, nem is egyszer, de tudták, hol a helyük.

Ilyen volt Arnold Szuzi, aki ötvenedik éve körül került lágerba. Sohasem volt vallásos, de egész életében becsületes volt, a lelke mélyéig, és a lágerban sem volt hajlandó megváltozni. „Nyugati” lévén, kétszeresen nehéz volt neki: minduntalan hibát követett el, rontott a helyzetén, volt része közmunkában, fegyelmi lágerban, – de kibírta, és úgy hagyta el a lágert, ahogy jött. Ismertem fogsága első idejében, ismertem fogsága után is, tanúsíthatom, hogy így volt. Igaz, hogy három komoly útravalóval indult neki lágeréletének: rokkantnak ismerték el, éveken át kapott csomagot, s hála zenei képességeinek, a „művészi öntevékenység” révén is hozzájutott egy kis „pótláshoz”. E három tényező azonban csak azt magyarázza meg, miért maradt életben. Ha ezek nincsenek, akkor meghal, de akkor sem változik meg. (Úgy értsük ezt, hogy akik meghaltak, azért haltak meg, mert nem voltak hajlandók megváltozni?)

Az egyszerű, egyenes lelkű Taraskevics így emlékezik: „Sokan voltak olyanok a lágerban, akik egy falat kenyérért vagy egy sodrás mahorkáért a padlót is fölnyalták volna. Én leromlottam, de lelkem tiszta maradt: sohasem voltam hajlandó azt mondani a fehérre, hogy fekete.”

Hogy a börtön mély változást képes előidézni az emberben, azt már évszázadokkal ezelőtt is tudták. Számtalan példa igazolja ezt, többek között Silvio Pellicoé, aki nyolc évi raboskodás után dühös karbonáriból békés katolikussá lett.[2] Nálunk Dosztojevszkijt szokás emlegetni. No és Piszarjev? Mi maradt az ő forradalmiságából a Péter-Pál-erőd után? Azon persze lehet vitatkozni, előnyére válik-e ez a forradalomnak, de tény, hogy az ilyen változások mindig a lelki elmélyülés

[2] S. Pellico: Börtönéveim, St. Petersburg, 1836.

irányában történnek. Ibsen írja: „Az oxigénhiány a lelket is elsorvasztja."[3] Ó nem! Nem olyan egyszerű ez! Talán épp az ellenkezője igaz. Ott van például Gorbatov tábornok. Fiatalkorában háborúzott, karriert csinált a hadseregben, sohasem ért rá elmélyülni. De mihelyt börtönbe került, rögtön kísérteni kezdtek múltjának eseményei: hogy egyszer egy ártatlant kémkedéssel gyanúsított; egy lengyelt pedig, ugyancsak ártatlanul, agyonlövetett.[4] (Még jó, hogy legalább akkor eszébe jutott! Úgy lehet, rehabilitálása után többé nemigen gondolt ilyesmire?) A foglyok e lelki átalakulásáról már sokan írtak, még a börtöntudomány is foglalkozik vele elméleti szinten. Lucsenyeckij írja például a forradalom előtti „börtöni Híradó"-ban: „A homály érzékenyebbé teszi az embert a fényre, a kényszerű tétlenség felébreszti az életszomjat, a mozgás és tevékenység vágyát; a csend arra késztet, hogy elmerüljünk saját énünkbe, gondolkodjunk a világ dolgain, múltunkon, jelenünkön és jövőnkön."

Felvilágosultjaink, akik maguk sohasem ültek, csak szánni tudták a rabokat, ami a kívülálló természetes és tipikus magatartása, ám Dosztojevszkij, aki maga is ült, a bűnhődés pártján volt! Érdemes elgondolkodni ezen.

A közmondás is úgy tartja: A szabadság megront, a rabság megtanít.

Igenám, de Pellico és Lucsenyeckij a *börtönről* írnak! S Dosztojevszkij is börtönre gondol, amikor a bűnhődésről beszél. Jó, megtanít a rabság, – de milyen rabság?

A lágeri?

Itt már habozni kezdünk.

Tény, hogy a mi lágerunk a börtönhöz képest romboló és mérgező.

Világos, hogy nem a lelkünkért aggódtak, amikor megteremtették Arhipelágot. De mégis, valóban semmi remény, hogy az ember ép lélekkel kerüljön ki a lágerból?

Vagy legyünk még igényesebbek: valóban lehetetlen a lágerban az ember lelki gyarapodása?

E. K. már 1940 körül született, azok közül a fiúk közül való, akik a Hruscsov-korszakban össze szoktak jönni a Majakovszkij-téren és verseket olvastak, s akiket rabomobilokkal szállítottak el; így ír leányismerősének a potymai lágerből: „Ide nem ér el a

[3] Ibsen: A nép ellensége.
[4] Novij Mir, 1964. 4. sz.

világ zaja, haszontalan nyüzsgése... Fordulat megy végbe lelkemben... Itt csak arra a belső hangra figyelek, melyet elnyom a jólét és a hiúság vásári zsivaja.”

A Szamarka-lágerponton 1946-ban a haldoklás stádiumánál tart egy értelmiségiekből álló csoport. Éhezés, fagyoskodás, embertelen robot megtette a magáét, ráadásul nem is alhatnak, nincs hol: a földbunker-barakkok még nem készültek el. No és, talán lopni mennek? Vagy *sztukácsoknak* állnak? Tönkretett életükön keseregnek? – Nem! Szemtől-szemben az immár nem hetek, csak napok távolában várakozó halállal, így töltik ki utolsó szabad óráikat, a kényszerű ébrenlétet, hátukat nekivetve a szárnyéknak: Tyimofejev-Resszovszkij vezetésével „szemináriumra” gyűlnek össze, kicserélik ismereteiket, előadásokat tartanak egymásnak, ki-ki a maga területéről, még egyszer utoljára. Szávelij atya „Az igaz ember haláláról”, egy óegyházi lelkész a „patrisztikáról”, egy újegyházi valami dogmatikai-kánonjogi kérdésről, egy mérnök „a jövő energetikájának alapjairól”, egy leningrádi közgazdász arról, hogy új eszmék híján miért nem sikerült a szovjet népgazdaság új alapokra helyezése, maga Tyimofejev-Resszovszkij a mikrofizika alapjairól tart előadást. Minden gyűlésen kevesebben lesznek, egyre többen költöznek a hullakamrába...

Lám, erről ismerni rá az igazi értelmiségire: már érzi tagjaiban a halál merevségét, de szellemi érdeklődését még mindig nem vesztette el.

Önök, ugyebár, szeretik az életet? Igen, igen, önöket kérdezem, akik nem szűnnek meg hujjogatni, énekelni, táncolni, hogy „szeretlek, élet, ó mennyire szeretlek!” Szóval szeretik? Nos, akkor szeressék! Szeressék a lágeri életet is! Az is élet!

> „Hol az életharc elcsitul,
> a lélek újjászületik...”

Ugyan kérem! Egy szót sem értenek az egészből! Szétmállanak, ha odakerülnek!

Az út, melyet választottunk, gyűrűkben halad fölfelé. Hegyre visz? Vagy az égbe? Menjünk, rójuk csak köreit!

A szabadulás napja? Mit adhat nekünk annyi év után? A fölismerhetetlenségig megváltozunk arra, megváltoznak szeretteink, azok a helyek, ahol valamikor boldogok voltunk, – minden, minden idegen...

Lassan már magát a gondolatot is furcsának, képtelennek, irreálisnak találjuk, hogy egyszer nekünk is üt a szabadulás órája.

„Szabadság”? Mintha volna szabadság ebben az országban! Vagy mintha szabaddá lehetne tenni az olyant, aki maga nem szabadult fel lélekben!

Kavicsok görögnek lépteink nyomán, aláhullnak múltunk mélyeibe. Pereg, pereg a múlt hamuja...

Emelkedünk...

▯▯▯

Igen, lehet *gondolkodni* a börtönben, de azért a lágerban sem lehetetlen. Mert ami a fő: nincsenek *gyűlések*! Tíz évre föl vagy mentve minden gyűlés alól: hát nem főnyeremény? Míg nyers őszinteséggel, egész a végkimerülésig, sőt a halálig, igénylik munkádat és testi erődet, a rabtartók nem avatkoznak gondolataidba, nem próbálják foglalkoztatni, lekötni agyadat. S ez sokkal konkrétabb, kézzelfoghatóbb szabadságélmény, mint lábunk szabadsága, hogy odafuthatunk, ahová akarunk.

Senki sem próbál meggyőzni, hogy kérd felvételedet a Pártba. Senki sem zaklat olyan egyesületek tagdíjáért, amelyekbe muszáj volt önként belépned. Nincs szakszervezet, mely csak úgy „képviseli érdekeidet”, mint az állami ügyvéd a törvényszéken. Nincs termelési értekezlet! Nem jelölhetnek tisztségre, nem delegálhatnak ide vagy oda, s ami a fő, nem küldenek agitálni! S neked sem kell agitátorokat hallgatnod! Nem kell gombnyomásra elkurjantanod, hogy „követeljük!... nem tűrjük!...” Nem hurcolnak az urnához, hogy titkosan és szabadon leszavazz az egyetlen jelöltre. Nem kérik számon tőled szocialista kötelességeid teljesítését. Nem kényszerítenek önkritikára. Nem kell cikket írnod a faliújság számára, interjút adnod a megyei lapnak.

„A fej szabadsága” – vajon nem privilégium? Arhipelág lakóinak előjoga!

Az is szabadságod ismérve, hogy téged nem foszthatnak meg családtól, tulajdontól, mert már meg vagy fosztva. Akinek nincs, attól nem lehet elvenni. Márpedig ez a szabadság lényege!

Remekül lehet gondolkodni fogságban. A legjelentéktelenebb élmény is lökést adhat, egész gondolatsor megindítója lehet. Hébe-hóba, minden szökőévben, filmet hoznak a lágerba. Valami tucatáru, sportvígjáték: „Az első kesztyű”. Halálunalom. De a vászonról makacs következetességgel ostromolja a néző fülöt a „morál”:

„A siker a fontos, de abból neked semmi hasznod sincs!”

Kacagnak a vásznon, kacagnak a mozihelyiségben is. Mikor hunyorogva kilépsz a napfényben fürdő lágerudvarra, az a mondat motoszkál a fejedben. Azon morfondírozol este, elnyúlva a priccsen, majd hétfő reggel a sorakozón, s még hány jó alkalmad lesz töprengeni rajta, – hol szánhatnál rá még ennyi időt? S lassan világosság gyúl a fejedben.

Ez az eszme nem tréfa, ez maga a pestis! Rég meggyökeresedett már társadalmunkban, de azért újra meg újra szükségesnek tartják hangsúlyozni. Már úgy belénk rögződött az a kényszerképzet, hogy csak az anyagi érvényesülés a fontos, hogy amikor például egy Tuhacsevszkijt, egy Jagodát vagy egy Zinovjevet árulónak bélyegeznek, aki összeszűrte a levet az ellenséggel mindenki összecsapja a kezét és így sopánkodik: *„Mi hiányzott még neki?”* Mert torkig ehette magát, húsz öltönye, két dácsája, autója, repülőgépe, hírneve volt, mi hiányzott hát neki? Honfitársainak milliói még csak el sem tudják képzelni, hogy az embert (most nem arról a háromról beszélek) más is mozgatja, mint a haszon.

Annyira magáévá tette, jóváhagyta mindenki ezt a tételt: „a siker a fontos!”

Honnan ered ez?

Mindenekelőtt „lobogóink dicsőségének”, „hazánk becsületének” hajszolásából. Elnyomtuk, irtottuk, vágtuk szomszédainkat, terjeszkedtünk más népek rovására, így szilárdult meg bennünk a meggyőződés: a siker a fontos!

Ugyanezt kaptuk örökségül az orosz kapitalizmus úttörőitől is: a Demidovoktól, a Kabanyiháktól, a Cibukinoktól! Törtettek, kapaszkodtak, nem nézve, kit taposnak el csizmájukkal. Ők a ludasok abban, hogy valamikor istenfélő, egyszerű népünkben egyre inkább megszilárdult a tan: a siker a fontos!

Végül a szocialisták számos fajtája, különösen pedig a legkorszerűbb, legtévedhetetlenebb és legtürelmetlenebb Üdvtan hívei, akik mást sem prédikálnak, mint a siker, az eredmény fontosságát! A siker a fontos, ütőképes párt teremtése a fontos, a hatalom megragadása és megtartása a fontos! Az a fontos, hogy fölszámoljuk az ellenzéket! Hogy győzelemre vigyük a vas- és acélgyártást! Hogy mi, eresszük föl az első műholdat!

S ha azért a nehéziparért, azokért a műholdakért fel kell áldoznunk életünk rendjét, családjaink épségét, népünk lelki egészségét, mezőink, erdeink, folyóink tisztaságát, – *nyicsevó*! Fő az eredmény, fő a siker!

Csakhogy ez hamis tétel! Lám, évek óta országos méretű kényszermunkában görbedünk, s mint évgyűrűivel a fa, úgy gyarapodunk lassan-lassan mi is életbölcsességben, s ezekről a kínnal elért magaslatokról immár tisztán látjuk: nem a siker, nem az eredmény a fontos, hanem a LÉLEK! Nem az a fontos, *amit* csinálunk, hanem *ahogyan* csináljuk. Nem az, amit elértünk, hanem az, hogy *milyen áron* értük el!

Ne menjünk messe, vegyük csak magunkat, ezt a lágeri életet. Ha valóban a siker a fontos, akkor a „túlélni bármi áron" programja is helyes. Tehát menjünk besúgónak, áruljuk el testvéreinket: így jutunk kedvezményekhez, idő előtti szabaduláshoz. Az Egyedül üdvözítő Tan szerint ebben nyilván semmi rossz sincs. Mert aki így tesz, azt a siker igazolja, és a siker a fontos!

Tagadhatatlan: sikeresnek lenni jó. De nem azon az áron, hogy kivetkőzzünk emberségünkből!

Ha a siker a fő, akkor minden erőnkkel, gondolatunkkal azon kell lennünk, hogy kimásszunk a közmunkából. Mindegy, hogyan: hajbókolással, lealjasodással – a bennfentesek közt kell maradni. Így lehet túlélni a lágert.

De ha nem a siker a fontos, hanem a lélek, akkor mindenekelőtt ki kell békülni a közmunkával. A rongy okkal. A feltört tenyerekkel. A legkisebb s legrosszabb falattal. Esetleg a halállal is. De míg élsz, büszkén egyenesítheted ki fájós hátadat. Most, most lettél csak veszélyes fajta a rabtartók bagolyszemében, most, hogy megszűntél félni a fenyegetésektől és ácsingózni az előléptetés után! Mert mivel tartsanak most a markukban?

Lassacskán kezdesz örömet lelni a zuzalék- (de nem a kő-) hordásban, elbeszélgetsz társaddal a film és az irodalom kölcsönhatásáról. Jólesőén elüldögélsz kicsit a kiürült malterosládán, rágyújtasz a magad rakta téglafal tövében. Akkor meg szinte büszkeség dagaszt, ha arra jár a pallér, s hunyorogva gusztálva művedet, a készülő falat, így szól:

– Ezt te raktad? Nem rossz!

A hátad közepének sem kell ez a fal, nem hiszed, hogy valamivel is közelebb hozza népünk boldog jövőjét, mégis, szánni való, rongyos rabszolga létedre is, elmosolyodsz, ahogy kezed munkáját nézegeted.

Galja Venediktova, az ismert anarchista lánya, ápolónő volt az eg.-ügynél, de látva, hogy ez nem gyógykezelés, csak szinekúra, karakánul lemondott, és pöröllyel, lapáttal kivonult

közmunkára. Saját szavai szerint ez volt az, ami lelkét megmentette.

A jónak a száraz kenyér is egészségére válik, a rossznak még a hús sem.

(Jó-jó, lehet, hogy úgy van, de mi lesz, ha száraz kenyér sincs?)

⁂

S mihelyt végérvényesen lemondtál a „túlélni bármi áron”-programjáról, s kivonultál oda, ahová a „egyszerű szegény emberek” vonulnak, a fogság bámulatos változásokat kezd előidézni jellemedben. Úgy átalakít, hogy rá sem ismersz önmagadra, korábbi énedre.

Azt hinné az ember, hogy ilyen körülmények között a legrosszabb tulajdonságok fejlődnek ki: az űzött vad riadalma, vak gyűlölködés, ingerlékenység, idegesség.[5] Azonban magad számára is észrevétlenül, a fogság idővel egész más érzelmek csíráit bontja ki lelkedben.

Azelőtt éles és türelmetlen voltál, folyton siettél, semmire sem értél rá. Most annyi időd van, hogy haladja is, időmilliomos vagy, hónapok, évek állnak rendelkezésedre, jut is marad is belőlük, s úgy árad szét ereidben a türelem, mint valami jótékony injekció.

S egyre emelkedsz...

Azelőtt semmit sem bocsátottál meg senkinek, könyörtelenül ítéltél, dicséreteidben ugyancsak nem tartottál mértéket, – most megértés, nyájasság jellemzi ítéleteidet, nem vagy többé olyan kategorikus. Megismervén saját gyöngeségedet, immár meg tudod érteni mások gyöngéit. S az erőt is képes vagy csodálni másokban. S vágy támad benned, hogy kövesd a jó példát.

Lábunk alól görögnek a kavicsok. Emelkedünk...

Évek során védő páncél rakódik a szíved köré, bőröd is elszarusodik. Nem teszel föl elhamarkodott kérdéseket, válaszaidat kétszer is megfontolod, nyelved mintegy rugalmasságát veszti: képtelen a könnyű pergésre. Szemed nem

---

[5] A múlt századi forradalmároknál sok nyomát találjuk ennek. Szerafimovics számol be egy ilyen száműzött társaságról egy novellájában. A bolsevik Olminszkij pedig így ír: Keserűség és gyűlölet: jól ismert érzelmek a foglyok körében, ezek tartják hatalmukban lelküket.” Ő maga is látogatóin szokta kitölteni mérgét. Azt is írja, hogy semmi örömét sem lelte a munkában. Pedig az orosz forradalmárok (általában) nem kaptak s nem is töltöttek ki igazi (hosszú évekre szóló) büntetéseket.

lobban föl boldogan, ha jó hírt hallasz, s nem sötétül el, ha rosszat.

Mert előbb meg kell győződnöd arról, úgy lesz-e, mint mondják. S az sem dönthető el oly egyértelmű bizonyossággal, örömre van-e okod vagy bánatra.

Most így hangzik az aranyszabály, amihez tartod magad: *ne örülj annak, amit találsz, ne sirasd, amit elveszítesz.*

Lelkedet, mely korábban ki volt szikkadva, most feláztatja, felporhanyítja a szenvedés. Megtanulod szeretni – ha nem is felebarátaidat, ahogy a kereszténység tanácsolja, legalább azokat, akik közel vannak hozzád.

Azokat a fogolytársaidat, akik lélekben közel állnak hozzád. Többen bizonyíthatjuk: életünkben először a fogságban ismertük meg az igazi barátságot.

S azokat is, akik vér szerint rokonaid; akikkel azelőtt együtt laktál, akik fölött zsarnokoskodtál.

Hálás, kimeríthetetlen témája ez gondolataidnak: korábbi életed számbavétele. Jusson csak eszedbe minden rossz, minden szégyenletes, amit csak elkövettél valaha, gyötörd csak magadat, hogy tehetnéd jóvá!

Mert igaz, hogy alaptalanul zártak börtönbe, az állam és a törvény előtt nincs mit megbánnod.

De vajon bűntelen vagy-e lelkiismereted előtt? Nem vagy-e vétkes másokkal, embertársaiddal szemben?

Műtét után fekszem a lágerkórház sebészeti osztályán. Mozdulni sem tudok, testem lázban ég s didereg, de gondolataim tiszták, nincsenek lázálmaim. Hálás vagyok az ágyam mellett ülő Borisz Nyikolajevics Kornfeld doktornak, aki egész este szóval tart. A lámpát eloltotta, hogy ne bántsa a szememet.

Rajtunk kívül egy lélek sincs a kórteremben. Hosszan, hévvel számol be arról, mint tért át a zsidó vallásról a keresztényre. Művelt ember létére egy együgyű, jámbor cellatársának hatására tért át, aki olyan lehetett, mint Platon Katajev, Tolsztoj: Háború és béke c. regény ében. Csak ámulok neofita izzásán, szavai szenvedélyességén.

Nem sokat tudunk egymásról, nem ő a kezelőorvosom, csak éppen nincs más a közelben, akinek kiönthetné a szívét. Barátságos, udvarias ember, semmi rosszat sem tudok róla s nem is tudnék föltételezni. Mégis gyanús nekem, hogy Kornfeld

már vagy két hónapja ki sem tette a lábát a kórházi barakkból, elsáncolja magát a munkája mögé s ki nem menne az udvarra járkálni egyet.

Nyilván attól fél, hogy megkéselik. Egy idő óta divatba jött itt a mi lágerunkban a besúgók kinyírása. Az ilyesminek megvan a hatása. De ki garantálja, hogy csak a sztukácsokat intézik el? Legalább egy biztos esetet tudok, hogy alantas, személyes bosszú volt az indíték. Ezért Kornfeld önkéntes szobafogsága még egyáltalán nem bizonyítja, hogy ő is besúgó.

Későre jár. Már az egész kórház alszik. Kornfeld így zárja le beszámolóját:

– S egyáltalán, tetszik tudni, arra a meggyőződésre jutottam, hogy e földi életben nem érhet bennünket olyan csapás, amire rá ne szolgáltunk volna. Lehet, hogy látszólag nem érdemeltük meg a büntetést, nem azért sújtott le ránk, amiben vétkeztünk. De ha mélyebben belegondolunk és alaposan átvizsgáljuk életünket, rá fogunk bukkanni arra a bűnünkre, amelyért most kell lakolnunk.

Nem látom az arcát. Csak a lágerudvar távoli fényei szűrődnek be az ablakon, és a folyosóra nyíló ajtó sárga négyszöge világít. De valami titokzatos előérzetet hallok ki a hangjából, beleborzongok.

Ezek voltak Borisz Kornfeld utolsó szavai. Zajtalanul ment ki az éjszakai folyosóra, s nyugovóra tért egy közeli szobában. Mindenki aludt már, nem volt kivel beszélgetnie. Én is elaludtam.

Reggel futkosásra, lábdobogásra ébredtem: Kornfeld testét vitték a szanitécek, egyenesen a műtőasztalra. Álmában fejbeverték, nyolc csapást mértek rá egy kőműveskalapáccsal. (A gyilkosságokat rögtön ébresztő után szokták végrehajtani nálunk, amikor a barakkok már nyitva vannak, de még senki sem kelt föl, nincs mozgolódás a lágerban.) A műtőasztalon halt meg, anélkül, hogy magához tért volna.

Így történt, hogy Kornfeld baljós szavai egyben utolsó szavaivá váltak e földön. S minthogy rám testálta őket, rám hárult a feladat, hogy megőrizzem azokat. Az ilyen örökséget nem rázhatja le az ember egy vállrándítással.

De akkoriban már magam is hasonló felfogást vallottam, bennem is megértek ugyanazok a gondolatok.

Ezért is voltam hajlandó szavainak oly nagy jelentőséget tulajdonítani, ami csak az egyetemes élettörvényeknek jár ki. E

ponton azonban valami ellentmondásba ütköztem: azt a következtetést kellett volna ugyanis levonnom, hogy akik még a fogságnál is nagyobb büntetést – golyót, máglyát – szenvednek, még csak azok a gonosztevők! (Pedighát éppen az ártatlanokat szokták a legkegyetlenebbül kínozni.) Nem beszélve a mi gyötrelmeinkről: miért nem sújtja *őket* a megtorlás? Miért élnek ők jólétben?

(A helyes felelet az lett volna, hogy a földi élet célja s értelme nem a boldogság, mint általában hinni szoktuk, hanem a lélek fejlődése. Ebből a szemszögből nézve a mi gyötrőink bűnhődése a legborzasztóbb: elállatiasodnak, kivetkőznek emberi formájukból. Ha így közeledünk a problémához, megértjük, hogy azoknak kell szenvedniük, akiknek a fejlődésében *van remény*.)

Ettől függetlenül van valami igazság Kornfeld végső szavaiban, amit tökéletesen elfogadok magamra nézve. S amit sokan mások is hajlandók aláírni.

Fogságom hetedik évére alaposan kielemeztem életem alakulását, s megértettem, miért jutott mindez osztályrészemül: fogság s a tetejébe még egy rosszindulatú daganat is. Akkor sem zúgolódtam volna, ha még ez a fenyítés sem találtatott volna elég súlyosnak.

Fenyítés? De kié?

No mit gondolnak, KIÉ?

Sokáig feküdtem abban a kórteremben, amelyből Kornfeld elindult utolsó útjára. Egyedül forgolódtam álmatlan éjszakákon, múltamat hüvelyezgetve s ámuldozva életem különös fordulatain. Az ismert lágeri fortélyt alkalmazva, gondolataimat rímes-ritmikus sorokba szedtem, hogy megmaradjanak emlékezetemben. Most is az lesz a legjobb, ha úgy idézem őket, ahogy akkor, ott a betegágyon megformáltam, míg odakint rengett a föld a zendülés után a kényszermunkatábor alatt.

Úgy elvetélni, úgy eltékozolni
a drága jó magot hogy tudtam s hova?
Hisz Téged dicsértelek zsenge éveimben
s szentegyházad volt lelkem otthona.

A könyvek csillogó, hiú okossága
elkápráztatta gőgös agyamat,
hittem a világot megismerhetőnek
s hogy az élet titka titok nem marad.

Az ifjú vér buzogva áradt ereimben,
a világ szivárványszínekben tündökölt,
s közben hangtalan, hogy rá föl se figyeltem,
a hit oltára bennem rombadőlt.

De ím, a lét s nemlét határán tévelyegve,
míg csöpp híján elnyelt a szörnyű-torok,
ajkamon a hála csendes rebegése,
ha megtett utamra visszagondolok.

Ma látom már: az értelem világa
ömlik el minden zugán, szögletén,
de nem gyarló eszemből, nem gyönge erőmből:
magasabb forrásból árad rá a fény:

A helyes mértéket immár visszanyerve,
az élet vizével oltom szomjamat
Hiszek, Világ Ura, hiszek újra Benned,
ki nem hagytál cserben, bár megtagadtalak.

Kinyílt a szemem s láttam, hogy mióta eszemet tudom, nem értettem önmagamat, nem értettem legtitkosabb áramaimat. Sokáig azt tartottam áldásnak, ami káromra volt, s éppen az ellenkezőt akartam elérni, mint amire valóban szükségem lett volna. De mint ahogy a tenger ledönti a lábáról a tapasztalatlan fürdőzőt, hogy aztán egy újabb hullámmal partra vesse, úgy fordítottak vissza engem is szilárd talajra a fájdalmas sorscsapások. Csak így voltam képes visszatalálni a helyes útra.

Meggörbített, majdhogynem eltört gerinccel, azzal a tapasztalattal gazdagodva tértem vissza börtönéveimből, hogy határtalan az emberi gonoszság, de ugyanolyan határtalan az emberi jóság is. Ifjúkori sikereimtől megittasulva , hibátlannak éreztem magamat, ezért kegyetlen voltam. A hatalom, melyben részem volt, gyilkossá, erőszakossá tett. Éppen amikor a leggonoszabb voltam, szentül hittem, hogy jól cselekszem. Bőven fel voltam szerelve tetszetős érvekkel. A börtön rothadó szalmáján éreztem először megmozdulni magamban a jót. Lassanként megvilágosodott előttem, hogy a jót a rossztól elválasztó határvonal nem azonos az államok, osztályok, pártok közti határral, hanem minden egyes ember szíve közepén halad át, minden emberi szív közepén. De még ott is fluktuál, eltolódik bennünk az évek során. Még a rossz által megszállva tartott szívben is marad egy támpontja a jónak, s még a legnemesebb szívben is van egy sarok, melyben tartósan gyökeret vert a rossz.

Akkor kezdtem megérteni a vallásokat, a világ valamennyi vallását. Az emberben lévő rossz leküzdése a céljuk. Lehetetlen teljesen kiűzni a rosszat a világból, de kordában lehet tartani minden egyes emberben.

Akkor értettem meg azt is, hogy hamis úton járnak a történelmi forradalmak. Mert csak a rossz *hordozóit* semmisítik meg egy bizonyos korban (de mivel nem érnek rá válogatni, egyben a jó hordozóit is), magát a rosszat azonban átveszik mint örökséget, hatványozott mértékben.

A Nürnbergi Per a XX. század dicsőségére válik, mert magára a gonosz eszmére sújtott le, s csak keveset ölt meg az eszme által megfertőzöttekből (persze, nem Sztáliné az érdem, ő ugyan jobban szerette volna, ha kevesebbet szónokolnak és többet lőnek agyon). Ha a XXI. századra az emberiség nem robbantja föl vagy nem fojtja meg önmagát, akkor talán ez az irányzat fog diadalmaskodni?

Mert ha nem ez győz, akkor az emberiség történelme puszta egyhelyben topogás, merő értelmetlenség. Hová tart akkor az emberiség, van-e egyáltalán értelme a folytatásnak? Hisz az ellenfelet lebunkózni: ezt már az ősember is tudta!

„Ismerd meg magadat!” – Semmi sem képesít bennünket annyira az összefüggések megértésére, mint ha fáradhatatlan buzgalommal elemezzük vétkeinket, balfogásainkat, hibáinkat. S ha így hosszú évek töprengése következtében egyre szaporodnak lelkemen a bölcsesség évgyűrűi, beszélhetnek nekem magasállású tisztviselőink szívtelenségéről, hóhéraink kegyetlenségéről, – elég felidéznem magamban kapitányi epolettekkel feszítő énemet és ütegem vonulását a lángokban álló Kelet-Poroszországon át:

– Mi talán jobbak voltunk?

Vagy ha a Nyugat puhányságát szidják előttem, politikai rövidlátásán, megosztottságán, fejetlen kapkodásán bosszankodnak, eszembe jut:

– Mi talán karakánabbak voltunk? Nekünk talán szilárdabb eszméink voltak, mielőtt átmentünk volna Arhipelágon?

Ezért időzöm szívesen fogságom éveinél, s mondogatom, ámulatba ejtve barátaimat:

– ÁLDASSÁL, BÖRTÖN! LÉGY ÁLDOTT, BÖRTÖN!

Igaza volt Lev Tolsztojnak, amikor börtönbe szeretett volna kerülni. Eljött az idő, amikor ez az óriás is kezdett kiszáradni.

Valóban, úgy kellett volna neki a börtön, mint a szomjas földnek a nyári eső.

Azok az írók, akik a börtönről írtak, de maguk sohasem ültek, kötelességüknek tartották, hogy szánják a foglyokat s elátkozzák a börtönt. Én eleget ültem, ott neveltem föl lelkemet, s állhatatosan ismétlem:

– ÁLDOTT LÉGY, BÖRTÖN! Jó, hogy voltál, jó, hogy részem volt benned!

(De lám, hangokat hallok a sír fenekéről: – Könnyen beszélsz, hiszen te életben maradtál!)

2.
Avagy lezüllés ?

Közbeszólnak, leintenek: már megint másról beszélsz! Már megint a börtönt emlegeted! Beszélj a lágerról!

De hiszen arról beszéltem, arról is, úgy hiszem. Jó, jó, hallgatok. Helyet adok az ellenvéleménynek. Sok lágerfogoly vitába száll velem, mondván, hogy ők semmiféle „tökéletesbülést” nem észleltek, de züllést annál inkább.

Mindenkiénél makacsabb és jelentősebb Salamov ellenvéleménye (ő már sokat írt erről):

„Lágerviszonyok közt az ember nem maradhat meg embernek, nem azért csinálták a lágerokat!”

„Úgy vált le rólunk minden emberi érzés: szerelem, barátság, féltékenység, részvét, irgalom, becsvágy, tisztesség, – mint izmainkról a hús. Nem volt bennünk büszkeség, önbecsülés, idegen bolygóról való fogalomnak tűnt a szenvedély, a féltékenység... Csak az emberi érzések legtartósabbika: a gonoszság maradt meg bennünk.

„Megtanultuk, hogy az igazság és a hazugság egyhasi testvérek.”

„Szükségben, szerencsétlenségben nem születik barátság. Ha ilyenkor mégis barátság szövődik két ember között, azt jelenti, hogy nincsenek eléggé megnyomorítva. Csak az olyan baj és szükség képes összehozni embereket, amely nincs túl bizonyos határon. Az olyan bánat, amit meg lehet osztani másokkal, nem elég éles, nem elég mély.”

Azt azonban Salamov is elismeri, hogy a börtön kivétel: ott lehetséges az emelkedés, az elmélyülés, a tökéletesbülés. Ám „a láger olyan életiskola, mely csupa negatívumra tanít. Onnan senki sem nyerhet szükséges, hasznosítható ismereteket. Csak a hízelgést, a hazudozást, az aljasság különböző fokozatait sajátíthatja el a fogoly...

Szabadulása után azt tapasztalja, hogy nemcsak hogy nem „nőtt” lágerévei alatt, de egész látóköre beszűkült, lelke eldurvult”[6]

[6] Salamov azt is az ember elkorcsosulásának és elzüllésének könyveli el, hogy a lágerban éveken át mások akarata s mások esze szerint él. Erre azonban csak lábjegyzetben térek ki, mert ugyanezt a „szabadok” többségéről is el lehet mondani (ha kis dolgokban szabadon cselekedhetnek is – ez azonban a foglyokra is áll), másodszor, mert az a kényszerű fatalizmus, mely sorsuk nem ismeréséből és sorsuk befolyásolására való képtelenségükből

Je. Ginzburg is Salamov véleményét osztja: „a börtön gyarapítja, a láger elzülleszti az embert”.

Mit lehet erre felelni?

A börtönben (akár magában van, akár társakkal) az ember össze van zárva sajátbánatával. A bánat csak bánat marad, de az ember kénytelen helyet találni neki önmagában, összeszokni vele, megemészteni s emésztődni benne. Magasabbrendű erkölcsi tevékenység ez, mely mindig, mindenkit megnemesít.[7] Egyedül lenni az évekkel és a falakkal: ez erkölcsi megpróbáltatás, s egyben út a tökéletesedés felé (amennyiben úrrá lesz rajta az ember). Ha van egy társad, akivel megosztod magányodat, nem kell meghalnod, hogy ő életben maradhasson, s neki sem kell meghalnia, hogy te túlélhesd. Megvan annak a lehetősége, hogy ne álljatok harcban egymással, hanem támogassátok, gazdagítsátok egymást.

Erre azonban aligha van lehetőség a lágerban. A kenyeret nem egyenlő darabokban osztják, hanem egyhalomban vetik oda: nesze fogd! lökd félre társaidat, tépd ki a kezükből! Csak annyit adnak, hogy minden túlélőre egy-két halottnak kell jutnia. A kenyér ott van a fa tetején: döntsd ki! Lent van a tárna mélyén: szállj le, hozd föl! Hol s mikor gondolj a magad bánatára, múltadra, jövődre, az emberiségre, Istenre? Tele vagy őrlő gondokkal, olyanokkal, amelyek ma eltakarják előled az eget, holnap azonban semmi jelentőséggel sem bírnak. *Gyűlölöd a munkát*, elsőszámú ellenségedet. Gyűlölöd társaidat, mert vetélytársaid ők, életre-halálra.[8] Szünet nélkül emészt az irigység, a nyugtalanság: valahol a hátad mögött éppen most osztják azt a kenyeret, mely téged illetett volna, valahol a szomszédban éppen most halásszák ki a kondérból azt a krumplicskát, amely a te tálkádba került volna.

Úgy van berendezve a lágerélet, hogy mindenfelől irigység marcangolja a lelket, még az olyat is, amely egyáltalán nem hajlik az irigységre. Az irigység a lágerévekre, sőt a szabadulásra is kiterjed. Például 1945-ben mi, ötvennyolcasok távozni látjuk a bűntényeseket (a sztálini amnesztia alapján). Mit érzünk? Talán örömet, hogy hazamehetnek? Dehogy! Irigységet, mert nem igazság, hogy őket szabadon bocsátják, minket pedig

---

táplálkozik, inkább megnemesíti Arhipelág lakóit, fölmenti őket a kicsinyes tülekedés kényszere alól.

[7] S hogy mily érdekesekké válhatnak az emberek a börtönben! Ismerek olyanokat, akik álmosítóan unalmasak lettek, mihelyt kiszabadultak, pedig a börtönben úgy tudtak beszélni, hogy öröm volt hallgatni őket.

[8] P. Jakubovics: „A fegyház rabjai szinte valamennyien gyűlölik egymást.” – Pedig ott nem is volt vetélkedés az életben maradásért.

bent tartanak. Vagy ott van V. Vlaszov, aki húsz évet kapott. Az első tízet nyugodtan viselte, mert ki nem ül tíz évig? De az 1947-48-as tömeges kiszabadulás kapcsán elfogja a nyugtalanság és az irigység, emésztődik, hogy miért adtak éppen neki húsz évet. Milyen rosszul esik most neki még egy tízest lehúzni! (Nem kérdeztem meg tőle, hogy amikor az elbocsátottak kezdtek visszajődögélni *ismétlőkként* a lágerba, érzett-e valamiféle elégtételt?) Végül 1955-56-ban azt is megértük, hogy az ötvennyolcasokat is tömegesen kieresztették, a bűntényeseket pedig ugyanakkor visszatartották. Mit éreztek akkor ez utóbbiak? Talán igazságosnak tartották, hogy negyven esztendős szüntelen üldözés után végre irgalmaztak ennek a sokat szenvedett Cikkelynek? Dehogy! Valamennyit az irigység mardosta (sok méltatlankodó levelet kaptam 1963-ban), hogy a „nép ellenségeit”, akiket nem is lehet egy napon említeni velük, szabadon bocsátották, őket pedig fogva tartják! Ki látott már ilyet?

No és a félelem, az sem hagy nyugtot az embernek a lágerban. Rettegsz, hogy arról az alacsony szintről is lecsúszol, amelyen meg tudtad vetni a lábad, hogy elveszted azt a munkát, amely még nem a legrosszabb, hogy transzportba tesznek, hogy fegyelmi lágerba küldenek. No meg attól, hogy vernek, ha gyöngébb vagy, mint a többiek, esetleg te vered a náladnál gyöngébbeket. Hát nem züllés ez? Egy lágerveterán, A. Rubajlo „lelki ótvarnak” nevezi azt a rohamos elkérgesedést, melyet az állandó nyomás idéz elő az emberek jellemében.

Van-e ideje, van-e módja lelki gyarapodásra annak, akit szüntelenül gonosz indulatok, kicsinyes gondok emésztenek?

Csehov jóval a mi Javító-munkatáboraink előtt konstatálta s nevén nevezte a lelki züllést, neki Szahalinban volt alkalma látni ezt.

Helyesen mutat rá a foglyok hibáinak forrásaira: a szabadság hiányára, a rabszolga állapotra, a félelemre és az örökös éhezésre. Magukat a hibákat is felsorolja: hazugság, alattomosság, gyávaság, kislelkűség, besúgás, tolvajlás. A tapasztalat arra tanította a fegyencet, hogy a létért való küzdelemben a csalás a legmegbízhatóbb fegyver.

Nemde tízszeresen így van ez a mi esetünkben? Jobb lesz hát, ha hagyjuk a vitát, nem próbáljuk beadni az olvasónak azt a nagyon is kétségbe vonható „tökéletesbülést”. írjuk le inkább a lépten-nyomon tapasztalható lelki züllés száz meg száz esetét, igazoljuk példákon, hogy senki sem képes ellenállni a lágerfilozófiának, amit így öntött szavakba Jaska munkaügyis a

dzseszkazgani lágerban: minél több aljasságot követsz el másokkal szemben, annál több lesz a becsületed! Azt mondjuk el, hogy azok a derék frontharcosok, akik 1942-ben KraszLag-ban kötöttek ki, alig szippantottak egyet-kettőt a tolvaj-atmoszférából, maguk is fölcsaptak tolvajoknak: a litvánokat kopasztották, elszedték élelmüket, holmijukat, dögöljenek meg a zöldfülűek! Mondjuk el, hogy még a vlaszovisták közt is akadtak jónéhányan, akik rájöttek, hogy a lágerban csak a tolvajok élnek meg, s le is vonták a következtetéseket. Számoljunk be arról az irodalmárdocensről, aki a pahánságig fölvitte, tolvajkirály lett belőle. Hogy a lágerideológia hagy ragad az emberre s mily nehezen lehet szabadulni tőle, azt Csulpenyov esetéből is láthatjuk. Hét évet húzott ki közmunkán, fakitermelésben. Kiváló munkás lett, s mikor lábtöréséből kigyógyulva elhagyta a kórházat, fölajánlották neki a munkaügyis tisztét. Erre igazán nem lett volna szüksége, azt a két és félévet, ami még hátra volt neki, a favágásban is kibírta volna, úgyis be volt vágódva a parancsnoknál, – ám a megtiszteltetést nem lehetett visszautasítani, mert a lágerfilozófia szerint is: „Vedd el, amit adnak!” Csulpenyov tehát munkaügyis lesz – csak hat hónapra, de egész büntetéséből ez a hat hónap a legzaklatottabb, legsötétebb, legutálatosabb. (Még ma is, hogy büntetését rég kitöltötte, jólelkű mosollyal emlékszik munkájára, a szálfenyőkre, csak azok miatt nehéz a szíve, akik meghaltak az ő pallérkodása alatt: egy kétméteres lett hajóskapitány, s ki tudja, még talán mások is...)

Az a bizonyos *lelki ótvar* annál vastagabban rakódik le a foglyok lelkére, mivel tudatosan heccelik őket egymás ellen. UnzsLag-ban 1950-ben egy Moiszejevajtye nevű gyengeelméjű fogoly (akit ennek ellenére közmunkára hajtottak) egyszer megbódult és nem törődve a zónahatárral, nekiment a vakvilágnak. Elfogták, a kapuőrség előtt póznához kötötték s kihirdették, hogy „szökési kísérlet miatt” a lágertól megvonják a következő vasárnapot (így szokták ezt csinálni!). A munkából hazatérő brigádok a kikötött ember mellett elhaladva arcába köpdöstek, egyesek meg is ütötték: „Miattad nem lesz pihenőnapunk, piszok disznó!” Moiszejevajtye erre csak üdvözült mosollyal felelt.

Hát még milyen züllesztő hatása van annak az olyan nagyon demokratikus, annyira haladó „önőrizetnek”, a *szamoohránának*, amit már 1918-ban siettek megszervezni. Aki belép ebbe a kebelbeli őrségbe, az egyben a züllés útjára lépett. Micsoda kísértés: magad is büntetett vagy, a társadalom kivetettje, de azért nem kell utolsónak lenned. Nesze, itt a puska, ez különbbé

tesz a többinél! Fogd csak rá test véredre, ha szökni próbál, lődd le! Még „elvtársunknak” is hívunk és katonai kosztot is adunk.

S rááll! És feszít azzal a flintával, szolgálatkészen szorongatja. És képes beléd ereszteni egy golyót, zordabb, mint a szabad ohránások. (Mire véljük ezt? A „társadalmi öntevékenység” szélsőséges alkalmazásának? Vagy szemérmetlen, hideg spekulálásnak a legaljasabb emberi ösztönökre?)

De a *szamoohrána* még csak a kezdet: hamarosan követi az „öntevékenység” többi formája is: a 30-as években a Különleges Lágernak szinte minden posztját foglyokkal töltötték be. Még a transzportot, még a termelés irányítását is foglyokra bízták! (Hogy is lehetett volna másképp, mikor a Fehér-tenger Csatornánál 37 csekista jutott százezer fogolyra?) Az meg már mindennek a teteje, hogy még *különítményesek* is voltalt – foglyokból! Ez az öntevékenység non plusz ultrája: immár vizsgálatot is vezettek maguk ellen! Sőt besúgókat is ők szerveztek a maguk soraiból, maguk ellen!

Hát bizony ez így volt, nem lehet tagadni. De én mégsem akarom most folytatni a züllés példáinak fölsorolását. Ezekről úgyis tud már mindenki, sokan és sokat írtak róluk s bizonyára fognak is még írni. Legyen elég, hogy elismerem: így volt. Ez volt az általános, ez volt a törvényszerű.

Minek ismételni külön minden házzal kapcsolatban, hogy téli fagyban áteresztik a hideget? Inkább azokat a házakat csodáljuk, azokra hívjuk fel a figyelmet, amelyek fagyban is tartják a meleget.

Salamov szerint az, aki lágerban ült, lelkileg szegényebben került ki onnan. Én meg nem győzök ámulni, ha volt foglyok jutnak eszembe, vagy ha találkozom ilyenekkel: mennyi személyiség!

De hisz egy helyen maga Salamov is így ír: csak nem fogok jelentgetni másokról!? Csak nem állok brigádvezetőnek, hogy én hajtsak másokat robotra!?

S ugyan miért nem, Varlam Tyihonovics? Mire véljem azt, hogy ön nem áll sztukácsnak vagy brigadérosnák, ha egyszer a Lágerban senki sem képes megállni a züllés lejtőjén? Ha az igazság és a hazugság egyhasi testvérek? Talán volt valami ág, amiben megkapaszkodott? Volt egy kő, amelynek nekivetette a lábát, hogy ne csússzon lejjebb? Vagy talán mégsem a gonoszság az az emberi tulajdonság, ami a legtovább él bennünk? Nemde

ön maga dönti meg saját érveit személyiségével és költeményeivel?[9]

Hát a mélyen hívő, vallásos emberek hogy állják meg helyüket a lágerban? (Ezt a kérdést már többször érintettük:) Volt már alkalmunk követni a könyv lapjain is céltudatos vonulásukat Arhipelág útjain, ezt a csöndes keresztúti ájtatosságot, a maga láthatatlan gyertyáival. Hullanak, akár géppuskatűzben, de mindig újak lépnek az elesettek helyébe és a menet halad tovább. A XX. században egyedülálló példája ez a helytállásnak! Semmi színpadiasság, semmi deklamáció! Itt ez az egyszerű néne, Duszja Csmil, kerekképű, csöndes, iskolázatlan öregasszony. A konvoj a nevét kiáltja:

– Csmil! Cikkely?

Az anyóka csendesen, békülékenyen válaszol:

– Mit kérdezgeted, bátyuska? Oda vannak írva, én ugyan nem emlékszem mindre. (Van neki egy bokrétáravaló az 58-as pontjaiból.)

– Hány év?

Duszja sóhajt egy nagyot. Nem bosszantani akarja az őrt, nem azért ad kitérő válaszokat. De ezen a kérdésen már igazán el kell gondolkodni, hogy „hány év?” Tudhatja-e ember azt, hogy hány év adatott neki?

– Mi az, hogy „hány év”? Addig ülök, míg Isten meg-nem bocsátja vétkeimet.

– Bolond vagy te, nyanya! – nevet a konvoj. – Tizenöt évet kaptál, le is ülöd, nincs mese!

De mit tesz Isten, két évig benn tartják, közben nem folyamodik, nem ad be kérvényt sehová se, mégis váratlanul jön a papír: szabad!

Irigylésre méltók az ilyen emberek. Miért? Talán jobbak a körülményeik? Aligha! Köztudomású, hogy még csak őket, az – „apácákat” szokták egy szobába rakni prostituáltakkal és tolvajnőkkel a fegyelmi lágerokban. S mégis: elzüllött-e csak egy is közülük? Meghalni meghaltak, de el nem züllöttek.

---

[9] Sajnos, nem akarta megdönteni… Megmakacsolta magát és folytatta ezt a szóharcot… 1972. febr. 23-án mindent visszavont az Irodalmi Újságban (vajon miért, mikor már semmi sem fenyegette?):
„A *Kolimai Történetek* problematikáján túllépett az élet.” Ezt a rekapitulációt gyászkeretben nyomtatták ki, ebből mindnyájan megértettük, hogy Salamov nincs többé az élők sorában. (Jegyzet 1972-ből)

Hát azt hogy magyarázzuk, hogy némely ingatagok éppen a lágerban fordultak a valláshoz, erősödtek meg hitükben s túlélték, anélkül, hogy áruba bocsátották volna lelküket?

Sokan átmentek ezen a pálforduláson, magukban, minden feltűnés nélkül, s nem tévedtek az ő választásukban. Mert nem veszett el az, aki nemcsak a maga baján rágódik, hanem belátja, hogy vannak sokkal nagyobb tragédiák is az övénél.

S hányan voltak olyanok, akiket fegyelmi lágerral fenyegettek vagy új büntetéssel, mégsem voltak hajlandók besúgónak állni?

Meg tudunk-e egyáltalán érteni egy olyan egyéniséget, mint Grigorij Ivanovics Grigorjev talajkutató? Ez a tudós 1941-ben beállt önkéntes népfelkelőnek, a többi már ment, mint a karikacsapás: Vjazma mellett fogságba esett, egy németországi hadifogolytáborban húzta ki a háború végéig, hazatérve pedig megkapta a maga tízesét.

Én Ekibasztuzban találkoztam vele: becsületesség, megalkuvás nélküli egyenesség sugárzott nagy, csendes szeméből. Képtelen volt minden aljasságra, minden meghunyászkodásra, nem görbítette meg a láger sem, pedig csak két és fél évet dolgozott saját szakmájában a tíz évből s szinte sohasem kapott csomagot. Hiába tukmálták rá mindenfelől a lágerfilozófiát, a lágeri mételyt, ő képtelen volt bevenni.

Antibessz-ben (Kemerovo-lágerok) makacsul igyekezett beszervezni öt egy különítményes, de Grigorjev kertelés nélkül visszautasította: *„Undorít”* engem az ilyen eszmecsere önökkel. Találnak elég vállalkozót nélkülem is!” – „Négykézláb csúsznál még vissza, disznó!” – „Akkor inkább felkötöm magam az első fára!” Fegyelmi lágerba küldték, fél évet ott húzott ki. De csinált ő még ennél is megbocsáthatatlanabb hibákat: egy mezőgazdasági kolónián mint talajkutatót meg akarták tenni brigádvezetőnek, de ő nem vállalta. Inkább buzgón gyomlált és kaszált. Hát az milyen butaság volt tőle, hogy Ekibasztuzban a kőfejtőben nem akart számvivő lenni, hogy ne kelljen *tuhtát* elszámolni a melósoknak, mert azért az örökké részeg csoportvezetőnek kellene fizetnie (nem is olyan biztos, hogy kellene!). Inkább törte a követ. Oly abnormálisan becsületes volt, hogy még a konzervgyártó brigádban sem lopta a krumplit, pedig mindenki lopott körülötte. Mikor pedig a gépműhelyben egy kiváltságos brigád tagja volt (készülékeket gyártottak szivattyúállomások részére), inkább otthagyta ezt a helyét, semhogy kimossa a zokniját egy Treivis nevű szabad

művezetőnek, aki agglegény volt. (Társai próbálták jobb belátásra téríteni: nem mindegy neked, mit dolgozol? – Úgy látszik, nem volt mindegy.) Hányszor választotta a rosszabb s nehezebb részt, csak mert nem volt hajlandó eltorzulni lélekben, – s nem is torzult el, erről tanúskodhatom! Sőt, mivel a tündöklő, tiszta lélek csodálatos hatást tud gyakorolni az ember testére (manapság nem hisznek az ilyen hatás lehetőségében, nem értik) – a már nem fiatal (ötven felé járó) Grigorij Ivanovics szervezete megerősödött a lágerban, korábbi izületi bántalmai teljesen megszűntek, s miután átesett a tífuszon, egészségesebb lett, mint valaha. Télen papírzsákot öltött magára, lyukat vágva fejének és karjainak, – és soha meg nem hűlt.

Nem helyesebb-e hát azt mondani, hogy semmiféle láger el nem züllesztheti azokat, akikben van egy szilárd mag, s akik nem teszik magukévá azt a szegényes ideológiát, hogy „az ember boldogságra van teremtve”, mert ezt a hajcsár korbácsának első ütése kiveri belőlük.

Azok züllenek el a lágerban, akiknek korábban sem volt erkölcsi alapjuk, akik semmi lelki nevelést sem kaptak. (Ez nem puszta hipotézis; milliók nőttek fel így dicső ötvenéves történelmünk folyamán.)

Azok züllenek el a lágerban, akik már szabad életükben is elzüllöttek, vagy hajlamosak voltak az elzüllésre. Mert elzülleni a szabad életben is lehet, még sokkal jobban, mint a lágerban.

Az a konvojtiszt, aki póznához köttette Moiszejevajtyét, hogy csúfot űzzenek belőle a többiek, nem sokkal romlottabb-e, mint a köpködő lágerfoglyok?

S ha már itt tartunk: vajon minden brigádból mindenki leköpte?

Meglehet, hogy brigádonként csak ketten. Ez a valószínűbb.

Tatjana Falike írja: „Megfigyeléseim arról győztek meg, hogy az ember nem válhat aljassá a lágerban, hacsak azelőtt is aljas nem volt.”

Ha valaki rohamosan elzüllik a lágerban, meglehet, hogy nem is züllésről van szó, csak az az aljasság bújik ki belőle, amelyre korábban egyszerűen nem volt indoka.

M. A. Vojcsenko így vélekedik: „A lágerban nem a lét határozta meg a tudatot, hanem megfordítva: emberi mivoltunk tudatától, az emberbe vetett rendíthetetlen hitünktől függött, képesek vagyunk-e megmaradni embernek, vagy állattá válunk.”

Megalkuvás nélkül, egyértelmű vélemény ez. De nem ő az egyetlen, aki így gondolkodik. Ugyanezt állítja Ivasev-Muszatov művész is, teljes meggyőződéssel.

Igen, tömegjelenség volt a züllés a lágerban. De nemcsak mert a lágerok borzalmasak voltak, hanem azért is, mert mi, szovjetemberek lelkileg fölkészületlenül léptünk Arhipelág földjére, régtől hajlamosak voltunk az elzüllésre, már szabad életünkben megkaptuk a fertőzést, így hát fülünk készséggel fogadta be a vén lágeri rókák tanítását arról, hogyan kell élni a lágerban.

Pedig hogy „hogyan kell élnünk” (s hogyan kell meghalnunk), azt minden láger nélkül is tudnunk kellene.

S úgylehet, Varlam Tyihonovics, mégiscsak szövődhet barátság emberek közt bajban és szükségben is, még határtalan szükségben is, – csakhogy nem olyan kiszáradt, undok lények közt, amilyenek mi vagyunk, amilyenekké a szovjet nevelés tett bennünket.

Ha olyan nagyon elkerülhetetlen a züllés, miért nem hagyta Olga Lvovna Szliozberg ott az erdőben félig megfagyott barátnőjét, miért maradt mellette, kitéve önmagát is a majdnem biztos pusztulásnak? De mégis megmerítette! Ez már csak „határtalan szükség” volt?

Ha egyszer olyan elkerülhetetlen a züllés, akkor honnan vette magát Vaszilij Mefogyovics Jakovenko? Két büntetését kitöltve, frissen szabadult *volnyaska*ként maradt Vorkutában, már kezdett hozzászokni a konvoj nélküli mozgáshoz, egy kis tanyát is sikerült berendeznie; mikor (1949-ben) egyszerre csak kezdik ám szedni Vorkutában a volt foglyokat s új pereket akasztani a nyakukba. Letartóztatási hullám, általános rémület a volnyaskák közt. Hogy mentsük magunk? Mit tegyünk, hogy ne essünk bele a szórásba? Letartóztatják Ja. D. Grodzenszkijt is, aki Jakovenko barátja volt még a vorkutai lágerből. Nagyon leromlik a vizsgálati fogságban, senkije sincs, akitől csomagot kaphatna. S Jakovenko vakmerően hordja neki a csomagokat! Itt vagyok, kutyák, ha tetszik, fogjatok el engem is!

Hát ez miért nem züllött el?

De nem tud-e példákat *mindenki*, aki csak ült s túlélte, hogy ez vagy az kihúzta őt a bajból a lágerban, segítette a veszély órájában?

Igen, a lágerokat úgy tervezték, a lágerrezsimet úgy szabták meg, hogy az züllesztő legyen az emberre. De ez nem azt jelenti, hogy *mindenkit* sikerült nekik pozdorjává őrölni.

Ahogy a természetben soha nem tapasztalunk bomlási folyamatot anélkül, hogy ugyanakkor ne keletkezne valami (az egyik vegyület bomlásával egyidejűleg egy másik vegyület keletkezik), úgy a lágerban (sőt általában: az életben) sincs romlás épülés nélkül. Egymást kiegészítő folyamatok ezek.

A következő részben szándékom ábrázolni, hogyan alakult ki egyes lágerokban, különleges lágerokban, bizonyos idő elteltével egy sajátságos *erőtér*, mely radikálisan véget vetett a bomlási folyamatnak, a tökéletesbülés eszméjét pedig még a láger hiénái számára is vonzóvá tette.

No és a *javulás?* Hogy állunk a javulással? (A „javulás" társadalmi-állami fogalom, nem azonos az emelkedéssel, a tökéletesbüléssel.) A világ minden igazságszolgáltatása, nemcsak a mienk, arról ábrándozik, hogy a bűnös ne csak egyszerűen kitöltse a büntetését, hanem meg is javuljon, vagyis hogy ne kelljen őt mégegyszer viszontlátni a vádlottak padján, főleg pedig ne ugyanazon cikkellyel.[10]

„Kit javított meg valaha is a fegyház?" – kiált fel Dosztojevszkij.

A javítás eszméjét az orosz reformkor törvényhozása is tartalmazta (ebből az eszméből indul ki Csehov is „Szahalinról" írt beszámolójában). De sikerült-e megvalósítani?

P. Jakubovics sokat gondolkodott ezen, így ír: a fegyház terrorisztikus rendje csak azokat „javítja meg", akik úgysem romlottak, – de azok anélkül sem fognak mégegyszer vétkezni. Ám a romlottakat csak még jobban megrontja a fegyház rendje: ravaszkodásra, képmutatásra kényszeríti őket s azt az elhatározást érleli meg bennük, hogy legközelebb nem hagynak hátra bűnjeleket.

Mit mondjunk a mi „javító-munkatáborainkról"? A börtöntudomány (Gefängniskunde) teoretikusai mindig is azt tartották, hogy a foglyot nem szabad végső kétségbeesésbe kergetni, reményt, egérutat kell hagyni neki. Az olvasó látta már, hogy még csak a mi javító-munkatáboraink kergették végső kétségbeesésbe a foglyokat.

[10] Az ötvennyolcasakat különben sohasem igyekeztek „megjavítani", azaz másodszori lecsukásukat elkerülni. Már idéztük a börtöntudomány teoretikusainak egyértelmű nyilatkozatait erről a tárgyról. Az ötvennyolcasok esetében a megsemmisítés volt a „javító" munka célja. S hogy mi annak ellenére túléltük, azt kizárólag „öntevékenységünknek" köszönhetjük.

Jól mondja Csehov: „Önmagunkban elmélyedni – ez az, ami föltétlenül szükséges a megjavuláshoz.” De éppen ettől az elmélyüléstől féltek a legjobban azok, akik a mi lágereinket tervezték. A közös barakkok. brigádok, munkakollektívák éppen arra voltak hivatva, hogy széttördeljék, meghiúsítsák ezt a veszélyes magukbamélyedést.

Miféle javulás lehetséges a mi Jágerainkban? Kizárólag romlás: a tolvajerkölcs elsajátítása, a kegyetlen lágererkölcs, a durva lágerstílus elsajátítása – ez itt a fönnmaradás föltétele. (Bűnöző-tenyészetek” – hogy börtöntudományi terminussal éljünk – a bűnözés iskolái).

I. G. Piszarjev, hosszú büntetését kitöltve, így ír 1963-ban: „Az a legborzasztóbb, hogy úgy kerülsz ki onnan, mint gyógyíthatatlan idegroncs, végérvényesen tönkretett egészséggel, a hiányos táplálkozás és a folytonos szekatúra következtében. Jóvátehetetlenül elromlik itt mindenki. Az, aki elítéltetése előtt még a lovat is önözte, most úgy rád fröccsent, hogy nem győzöl törülközni mellette. Ha valakit hét éven át disznónak tituláltak, az végül is röfögni kezd... A bűnösnek csak az első év büntetés, később csak elkérgesedik, asszimilálódik a környezethez, ez minden. A hosszú és kegyetlen fogsággal a törvény elsősorban a családot sújtja, nem a bűnöst.”

Vagy egy másik levél: „Gyötrő, szörnyű tudat úgy hagyni itt az életet hogy az ember semmit sem látott, semmit sem hozott létre, s hogy a kutya sem törődik vele, talán csak az anyja, aki nem szűnik meg hazavárni egy életen át.”

Alexandr Kuzmics K., aki ugyancsak sokat gondolkodott, így ír 1963-ban:

„Halálbüntetésemet 20 évi kényszermunkára változtatták, de az igazat megvallva, nem tartom kegynek... Saját bőrömön, csontjaimon tapasztaltam azokat a „hibákat” – ahogy manapság nevezni szokás –, melyek semmivel sem kisebbek, mint Majdanek és Auschwitz. Hogy különböztessük meg a gazt az igaztól? a gyilkost a nevelőtől? a törvényt a törvénysértéstől? a hóhért a hazafitól? – ha egyre följebb emelkedik? Hadnagyból ezredessé lép elő és sapkarózsája alig különbözik az 1917 előttitől... Hogy ismerjem ki magam tizennyolc évi raboskodás után ebben az egész kutyakomédiában? Irigylem önöket, tanult embereket, önöknek gyorsabb az észjárásuk, minden fejtörés nélkül is tudják, mit kell csinálni, hogy kell alkalmazkodni... – *amihez egyébként nekem semmi kedvem, sincs.*”

Pompásan mondta: „semmi kedvem sincs”. Tekinthető-e züllöttnek, aki így került ki a lágerból? De tekinthető-e „megjavultnak”, ahogy azt az állam értelmezi? Bizonyára nem. Az ilyen elveszett az állam számára, mert lám, micsoda következtetésre jutott: Auschwitzhoz hasonlítgat és a sapkarózsát is ugyanolyannak találja...

Olyan „javulás”, amilyenre az állam törekszik (?), sohasem érhető el lágerok által. A láger „növendékei” csak képmutatásból tesznek érettségit: kitűnően színlelik a „megjavultságot”, – továbbá cinizmusból, ahogy az állam felhívásaihoz, törvényeihez és ígéreteihez, viszonyulnak.

S ha valakinek egyáltalán *nincs miből megjavulnia?* Ha semmit sem csinált? Ha azért csukták le, mert imádkozott, vagy mert megmondta a véleményét, vagy mert hadifogságba esett, vagy az apja miatt, vagy csak mert beleesett a szórásba, – mit adhat az ilyennek a láger?

Szahalin börtön-inspektora így beszélt Csehovnak: „Végeredményben ha száz fogolyból 15-20 rendes ember lesz, azt nem annyira saját javító munkánknak s módszereinknek köszönhetjük, mint inkább az orosz törvényszékeknek, amelyek olyan sok jó, megbízható elemet küldenek a fegyházba.”

Nos, szórul-szóra ez áll Arhipelágra is, csak éppen az ártatlanul elítéltek százalékát kell 80-ra emelnünk, s egyben nem szabad megfeledkeznünk arról sem, hogy a mi Jágerainkban a romlási együttható is jóval nagyobb.

Ha mármost eltekintünk az ilyen húsdarálótól, az ilyen emésztőgödörtől, amelybe könyörtelenül hányja saját rábízott népét az állam, s megvizsgáljuk egy komoly javító-rendszer lehetőségeit, akkor rögtön az elején egy igen bonyolult kérdéssel találjuk szemben magunkat: Szabad-e egységes büntetőkönyv alapján egységes büntetéseket kiróni? Hisz a látszatra egyforma büntetés, ha különbözi embereket ér, erkölcsöseket vagy romlottakat, érzékenyeket vagy eldurvultakat, művelteket vagy műveletleneket – végül is egészen más, egyenlőtlen büntetéssé válik! (Vö. Dosztojevszkij: Feljegyzések a Holtak Házából; számos helyen.)

Az angolok is rájöttek erre s náluk most az a felsző (nem tudom, mennyiben viszik át a gyakorlatba), hogy a büntetés ne csak a bűnnek feleljen meg, hanem a bűnös természetének is.

Például a külső mozgási szabadság elvesztése kevésbé súlyos csapás az olyan ember számára, akinek gazdag a lelkivilága, mint a kevésbé fejlett, főleg testi életet élő ember

számára. Ez utóbbi „jobban igényli a külvilág benyomásait, ösztönei nagyobb erővel vonzzák őt a szabadok közé” (Jakubovics). Az előbbi könnyebben viseli el a magányos fogságot, főleg ha könyvek állnak rendelkezésére. (Ó, mennyire vágyakozott némelyikünk egy ilyen fogság után, a lágeri helyett! A test megkötése mellett micsoda tág teret nyújt az ilyen elme és a lélek számára! Nyikolaj Morozov semmi különös eredményt nem mutatott föl, sem fogsága előtt, – s ami még csodálatosabb: fogsága után sem A börtön azonban lehetőséget nyújtott neki az elmélyülésre, arra, hogy felfedezze az atom bolygórendszer-szerkezetét, az atommag és az ellentétes töltésű elektronok viszonyát – tíz évvel Rutherford előtt! De nekünk nemcsak hagy nem adtak ceruzát, papírt és könyvet, de azt is elkobozták, amink volt.) A másik típus, úgylehet, egy évet sem bírna ki magánzárkában, elsorvadna, elpusztulna. Neki társak kellenek, mindegy, akármilyenek. Az első típusnak pedig a nemszeretem társaság rosszabb a magánynál. Ezért a láger sokkal könnyebb a másodiknak, mint az elsőnek (föltéve, ha enni adnak). S a barakk is, melyben négyszáz ember zajong, idétlenkedik, kártyázik vagy dominózik, hahotázik vagy horkol, – nem is beszélve a mindent túlharsogó rádióról! (azokban a lágerokban, amelyekben én voltam, *büntetésből* nem volt rádió! – Ezt a mázlit!)

Ezért a javító-munkatábor, egyrészt az embertelenül nehéz testi munkával, másrészt azzal, hogy mindenkit könyörtelenül belekényszerített ebbe a megalázó és butító embermasszába, sokkal hathatósabb eszköznek bizonyult az értelmiség fölszámolására, mint a börtön. Elsősorban éppen az értelmiség gyors és hathatós fölszámolására eszelték ki az egész ördögi mechanizmust.

3.
Szabadság – szájkosárral

De amikor már minden lényeges meg lesz írva Arhipelágról, úgyhogy mindenki olvashatja; mindenki értheti, akkor is kétséges lesz, meg tudják-e érteni a kívülállók, milyen volt a mi ún. szabad világunk, Arhipelággal koegzisztáló országunk. Milyen ország lehetett az, mely évtizedeken át cipelte a testében Arhipelágot?

Nekem egy férfiököl nagyságú daganatot kellett cipelnem magamban. Ez a daganat kidüllesztette, eltorzította a hasamat, nem hagyott enni, aludni, állandóan emlékeztetett magára (bár még fél százalékát sem tette ki testemnek, Arhipelág pedig nyolc százalékát tette ki az országnak). De nem az volt a legborzasztóbb, hogy nyomta és eltolta a szomszédos szerveket, hanem az, hogy mérgeket választott ki és küldött szét egész testemben.

Így mérgeződött meg lassanként országunk is Arhipelág mérgeitől. S csak Isten tudja, megszabadul-e tőlük valaha is.

Le tudjuk-e, le merjük-e írni az egész ocsmányságot, amelyben éltünk (s mely egyébként nincs valami messze mai állapotunktól)? Mert ha ezt az ocsmányságot nem ítéljük el, nem leplezzük le egyértelműen, akkor abból megint csak hazugság sül ki. Éppen azért merem állítani, hogy a harmincas, negyvenes, ötvenes években nálunk *nem volt irodalom*. Mert az igazság maradéktalan föltárása nélkül nincs irodalom. Arra az ocsmányságra ma éppen hogy csak utalni lehet, a mindenkori divatnak megfelelően: egy odavetett célzással, egy mellékmondattal, egy betoldással, egy lábjegyzettel. – s megint csak hazugság sül ki belőle.

Bár nem tartozik szorosan tárgyamhoz, megpróbálom felsorolni szabad életünk ama jegyeit, amelyek az Arhipelággal való koegzisztenciából folytak vagy stílus tekintetében Arhipelágra emlékeztetnek.

1) Az ÖRÖKÖS FÉLELEM. Minit már láttuk, a letartóztatási hullámok nem korlátozódtak 1935-re, 37-re és 49-re. Szakadatlanul folyt az embervadászat. Ahogy nincs olyan perc, amelyben ne születne s ne halna meg v alaki, ugyanúgy olyan perc sem volt, amelyben ne tartóztattak volna le valakit. Néha a közelben csapott le a villám, máskor távolabb;- volt aki azzal áltatta magát, hogy őt semmi veszély sem fenyegeti, s olyan is volt, aki a vész elodázására maga is beállt a hóhérok közé – elég

az hozzá, hogy ennek az országnak minden felnőtt lakosa, akár kolhozparaszt volt, akár a Politbüró tagja, állandóan abban a tudatban élt, hogy egy vigyázatlan szó, egy elhibázott lépés örökre eltüntetheti a süllyesztőben.

Ahogy Arhipelágon minden bennfentes alatt ott tátong a közmunka örvénye (s vele a pusztulás), ugyanúgy tátong az ország minden egyes polgára alatt Arhipelág örvénye (s vele a pusztulás). Látszatra ugyan sokkal nagyobb az ország, mint a Szigetcsoport, mégis mintha lakosaival együtt mindenestül Arhipelág borzalmas, kitátott torka fölött lebegne.

De nemcsak a letartóztatástól kellett félni, voltak közbülső lépcsők is: tisztogatás, szabályos vagy rendkívüli ellenőrzés, káderezés, munkából való elbocsátás, tartózkodási engedély megvonása, kiutasítás vagy kitelepítés.[11] A kérdőívek úgy voltak megszerkesztve, hogy a lakosság többsége bűnösnek érezte magát s előre félt a közelgő beadási határidőtől. Ha valaki egyszer hamis adatot vallott be, résen kellett lennie, hogy ellentmondásba ne kerüljön önmagával: De így is sokszor megtörtént, hogy váratlan-cl beütött a szerencsétlenség. A kadiji Vlaszov fia, Igor következetesen azt írta az önéletrajzában, hogy apja meghalt. Így vitte föl egészen a tiszti iskoláig. Egyszer csak felszólították, hogy három napon belül szerezze be apja holttá nyilvánítási bizonyítványát. Tessék, szerezd be!

Az örökös félelem logikus következménye volt, hogy minden polgár abszolút nullának érezte magát, akinek a világon semmi joga sincs. Natasa Anyicskova 1938 novemberében megtudta, hogy a férfit, aki szeretett (regisztrálatlan férjét) Orelben letartóztatták. Azonnal odautazott. A börtön előtti óriási tér tele volt parasztszekerekkel, a szekerek mellett bocskoros-kendős parasztasszonyok álldogáltak, kezükben csomagokkal, amelyeket senki sem volt hajlandó átvenni. Anyicskova bedugta a fejét a börtön falába vágott félelmetes ablakon. – Kicsoda maga? – kérdezték tőle szigorúan. Végighallgatták. – Ide figyeljen, polgártársnő, adok magának egy *jótanácsot*: utazzon el még ma, mert *éjjel már jönnek magáért!*

Egy külföldi semmit sem ért ebből a históriából. Miért ad az a csekista kéretlenül tanácsot, ahelyett, hogy szakszerű felvilágosítást adna? Mi jogon követeli egy szabad polgárnőtől, hogy azonnal utazzon el? És mi az, hogy „jönnek érte”, mit jelent

[11] Továbbá ilyen kevésbé ismert formák: kizárása a pártból, leváltás a munkahelyről s lágerba utalás szabad alkalmazottként. Így utalták be Sztyepan Grigorjevics Oncsult 1938-ban Az ilyeneket persze megbízhatatlanoknak tartották. A háború alatt Oncsult munkaszolgálatra osztották be, ott is halt meg.

ez? – De létezik-e csak egy szovjet polgár is, aki ne értené vagy valószínűtlennek tartaná ezt a történetet? Egy ilyen „jótanács” után kétszer is meggondolja az ember, hogy ott merjen-e maradni egy idegen városban.

Találóan állapítja meg N. Ja. Mandelstam: úgy átjárta egész életünket a börtön levegője, hagy egyszerű, többjelentésű szavak, mint pl. „elkapták”, „leültetik”, „ül”, „kieresztették” – a szövegösszefüggésből kiragadva is mindenki számára egyértelműek.

A felszabadult gondtalanság mindig is távol állt a mi polgárainktól.

2) HELYHEZKÖTÖTTSÉG. Ha az emberek könnyen változtathatták volna lakóhelyüket, ha elköltözhettek volna arról a helyről, amely veszélyessé vált számukra, s így lerázhatták volna a félelmet, új életet kezdhettek volna, akkor bátrabban viselkedtek volna, lett volna módjuk kockáztatni. Az a gyakorlat azonban évtizedeken át megkötötte kezünket, hogy a munkás nem, hagyhatta el önkényesen a munkahelyét, hogy mindenki csak abban a városban lakhatott, amelyre tartózkodási engedélye volt a rendőrségtől. Még lakásunkat sem változtathattuk, mert sem eladni, sem elcserélni, sem kiadni nem állt módunkban. Esztelen vakmerőség volt tehát ott tiltakozni, ahol lakik vagy ahol dolgozik az ember.

3) TITKOLÓDZÁS, BIZALMATLANSÁG. Ezek a negatív tulajdonságok váltották föl népünk korábbi nyíltszívűségét és vendégszeretetét (amely a 20-as években még nem veszett ki). A család vagy az egyes ember természetes védekezése volt ez, főleg azért, mert sem elutazni sem elköltözni nem lehetett, s az évek során mindenki mindent megtudhatott a szomszédjáról. A szovjet polgár titkolódzása egyáltalán nem indokolatlan, ellenkezőleg: létfontosságú, egy külföldi azonban ugyancsak furcsállhatja. K. U. volt cári tiszt, csak azért úszta meg ép bőrrel, még csak le sem volt csukva soha, mert mikor megnősült, nem mondta el a *feleségének* mi volt azelőtt. Fivérét, N. U.-t letartóztatták, ennek a felesége eltitkolta a *saját apja és nővére előtt* a férje letartóztatását (más városban tartóztatták le, nem ott, ahol laktak), nehogy elszólják magukat. Inkább azt mondta nekik s másoknak is (s képes volt hosszú időn át játszani ezt a szerepet), hogy a férje elhagyta! S ez csak egyetlen család titka, – most, 30 év után, végre el merték mesélni. S melyik városi családban nem voltak hasonló esetek?

1949-ben V. I. egyetemi hallgató évfolyamtársnőjének letartóztatták az apját. Ilyen esetekben mindenki „le szokott

kopni”, ezt tartották természetesnek. V. I. azonban nem hagyta cserben a lányt, nyíltan kifejezte együttérzését s felajánlotta a segítségét. A lány azonban, akit megijesztett ez a szokatlan viselkedés, elhárította V. I. segítségét és részvétét, s azt hazudta neki, hogy ő nem hisz letartóztatott apja ártatlanságában, valószínűleg volt valami bűne, amit egy életen át titkolt a családjától. (Csak a Hruscsov-korszakban beszélték ki magukat: a lány azt hitte annak idején, hogy V. I. vagy besúgó vagy egy szovjetellenes szervezet tagja, mely elégedetlenekre vadászik.)

Ez az általános kölcsönös bizalmatlanság csak elmélyítette a szakadékot az egy rabságban sínylődő testvérek között. Ha valaki megkockáztatott egy bátrabb kijelentést, mindenki azonnal begubózott: „Provokáció!” Ezért volt minden spontán, őszinte tiltakozás elszigeteltségre, visszautasításra ítélve.

4) Az INFORMÁCIÓ HIÁNYA. Egymás előtt titkolódzva, egymásban nem bízva mi magunk mondtunk le arról, hogy jólértesültek legyünk, magunk hagytuk jóvá a közéleti nyilvánosság kizárását, mely elsősorban oka mindennek, ami velünk történt: milliók letartóztatásának és a jogtiprás tömeges helyeslésének. Mivel semmit sem közöltünk egymással, nem jajgattunk, nem sóhajtoztunk s így nem is tudtunk meg egymásról semmit, teljesen ki voltunk szolgáltatva az újságoknak és a kincstári szónokoknak. Minden nap az orrunk alá dugtak valamit, amin fel kellett háborodnunk, például egy vasúti szerencsétlenség fényképét (szabotázs!), mely valahol 5000 km-nyire történt. De ami érdekelt volna bennünket, ami a saját lépcsőházunkban történt a mai napon, azt sehonnan sem tudhattuk meg.

Milyen állampolgár az, aki semmit sem tud arról, ami körülötte történik? Csak amikor téged is elkap a gépszíj, akkor kapsz észbe, de akkor már késő.

5) BESÚGÁS. Minden képzeletet felülmúl, ahogy ez el volt terjedve. A különítményesek százezrei ültek részint saját helyiségeikben, részint középületek egyéb célt szolgáló dolgozószobáiban, sőt magánlakásokban is, melyek „begyűjtő állomásokul” voltak kijelölve; időt s papírt nem kímélve (nekik bőven volt mindkettő) fáradhatatlanul szervezték a sztukácsokat, beidézték a már beszervezetteket, méghozzá akkora tömegben, amennyire sohasem lehetett szükségük a jólinformáltsághoz. Még olyanokkal is próbálkoztak, akik biztosan nem feleltek meg céljaiknak, akikről maguk is jól tudták, hogy nem kaphatók, például a lágerban meghalt baptista presbiter, Nyikityin istenfélő özvegyét. Többórás

kihallgatásokkal (persze állva) gyötörték, párszor letartóztatták, a gyárban a legrosszabb munkára osztották be. – Hogy e tömeges verbuválásnak mi volt az egyik legfőbb célja, jól tudjuk: hogy minden alattvaló ott érezze a háta mögött a lehallgató készüléket; hogy minden társaságban, minden munkahelyen vagy legyen sztukács, vagy mindenki azt higgye, hogy van.

Hozzávetőleges becslés alapján merem állítani, hogy négy-öt városi lakos közül legalább egynek s legalább életében egyszer javaslatot tettek az együttműködésre. De lehet, hogy többnek is, több ízben is. Nemrég tettem néhány szúrópróbát: volt foglyok és *volnyaskák* társaságában firtattam, kit, mikor s hogyan verbuváltak. Kiderült, hogy az asztalnál ülők *valamennyijének* tettek annak idején javaslatot.

Helyesen állapítja meg N. Ja. Mandelstam, hogy a verbuválással egyéb céljuk is volt, mint az emberi kapcsolatok szétzilálása: akik ugyanis beadták a derekukat, a nyilvános leleplezéstől félve saját érdekükben a rendszer hívei lesznek.

A bizalmatlanság hideg polipkarjai az egész népet befonták, elidegenítették egymástól a munkatársakat, a régi barátokat és iskolatársakat, katonabajtársakat, szomszédokat,- még a serdülő gyerekeket is. Még azok az asszonyok is tele voltak gyanakvással egymás iránt, akik csomaggal az-ölükben üldögéltek az NKVD várószobájában.

6) AZ ÁRULÁS MINT LÉTFORMA. Az olyan ember, aki éveken keresztül retteg önmagáért és családjáért, a terror adófizetője, alattvalója lesz. Az ilyen a szakadatlan árulást fogja a legveszélytelenebb életformának tartani.

Az árulásnak az a legenyhébb s egyben legelterjedtebb válfaja, hogy az ember semmi rosszat sem követ el, csak éppen nem vesz tudomást arról, ha embertársa ott pusztul el mellette, nem segít neki, hanem elfordul és eloldalog. Letartóztatták például a szomszédodat, munkatársadat és legjobb barátodat. Te hallgatsz, úgy teszel, mintha észre sem vetted volna (nem kockáztathatod ezt a munkahelyet!) Másnap az üzemi gyűlésen bejelentik, hogy az, akit tegnap elvittek, a nép esküdt ellensége volt. Te pedig aki húsz éven át dolgoztál vele egy asztalnál, most tartózkodó hallgatásoddal (sőt, talán elítélő felszólalásoddal!) juttatod kifejezésre, hogy semmi közöd az ő bűnéhez (kötelességed meghozni ezt az áldozatot szeretteidnek, családodnak! Van-e jogod megfeledkezni az ő érdekeikről?). Persze a letartóztatottnak is van családja: felesége, anyja, gyerekei – nem kéne legalább azokon segíteni? Nem, nem, veszélyes! Hiszen az ellenség asszonyáról, anyjáról, gyerekéről

van szó (a saját gyerekeidet pedig még hány éven át kell taníttatnod, mire felnőnek!)

Amikor Palcsinszkij mérnököt letartóztatták, a felesége így írt Kropotkin özvegyének: „Itt maradtam minden pénz, minden vagyon nélkül, senki sem segít, mindenki kerül, mindenki fél… Most megtanultam, milyenek a barátok. Nagyon kevés a kivétel.”[12]

Aki bújtat, ellenség! Aki segít, ellenség! Aki folytatja a barátságot, ellenség! S a kiközösített család telefonja megnémul. Posta nem jön. Az utcán nem ismerik meg őket, nem fognak velük kezet, még csak nem is biccentenek nekik. Vendégségbe pláne nem hívják őket. Pénzt nem kölcsönöznek. A nyüzsgő nagyváros kellős közepén a sivatagban érezhetik magukat.

Sztálinnak pedig pontosan ez kell. Markába nevet a lókötő!

Szergej Vavilov elvállalta a báb-elnökséget, miután nagy fivérét meghurcolták. (A Bajuszos Kópé néha csupa heccből is próbára tette az emberszíveket.) Alexej Tolsztoj, a szovjet gróf nemcsak meglátogatni, de még pénzzel segíteni sem merte börtönbe zárt testvére családját. Leonid Leonov megtiltotta a feleségének, hogy meglátogassa letartóztatott fivérének, Sz. M. Szabasnyikovnak a családját. A legendás Dimitrov pedig, a „lipcsei per ordító oroszlánja” cserbenhagyta, nem húzta ki, elárulta barátait, Popovot és Tanyevet, amikor – miután a fasiszta bíróság fölmentette őket – szovjet földön tizenöt évet vertek rájuk, mert „merényletet követtek el Dimitrov elvtárs ellen”. (A KraszLag-nál töltötték ki.)

Közismert, milyen volt a letartóztatottak családjának a helyzete. V. Ja. Kavesan, Kaluga-lágerből, így emlékszik: apám letartóztatása után mindenki került bennünket, mint a leprásokat, abba kellett hagynom az iskolát, mert a *gyerekek folyton maceráltak* (lám, az áruló és hóhér-utánpótlás!), anyámat elbocsátották á munkájából. Úgyszólván koldusbotra jutottunk.

1937-ben egy letartóztatott moszkvai lakos családját – feleségét és gyermekeit – a pályaudvarra kísérték a milicisták, hogy kitelepítésbe küldjék őket. Ahogy a csarnokon át haladtak, egyszerre eltűnt az egyik fiúcska (nyolc éves). A milicisták mindent tűvé tettek érte, de nem találták. A családot tehát a fiú nélkül bocsátották útnak. Mint kiderült, az alá a vörös rongy alá bújt, amivel a Sztálin mellszobor magas talapzata volt letakarva, ott lapult meg, míg el nem múlt a veszély. Akkor

[12] 1929. aug. 16-án kelt levél, a Lenin Könyvtár Kézirat osztálya, 410/5/24.

hazament, de a lakást zárva, lepecsételve találta. A szomszédokhoz, ismerősökhöz, apu és anyu barátaihoz fordult, de nemcsak hogy befogadni nem merte senki a családjába, de még egy éjszakára sem adtak neki szállást. Kénytelen volt gyermekotthonba menni… Kortársak! Honfitársaim! Ráismertek-e szörnyképetekre?

S mindez még csak első foka az árulásnak: a lapítás. S hány fok van még, hány lefelé húzó lépcső! S hányan vannak, akik e lépcsőket járják, egyre mélyebbre süllyedve! Vagy talán nem árulók azok, akik Kavesan anyját elbocsátották? Bizony, letették azok is a maguk obulusát! Hát akik mocskos munkára küldték Nyikityin presbiter özvegyét, hogy mielőbb beálljon spiclinek, így jártak a különítményes kezére? S azok a szerkesztők, akik siettek kihúzni a tegnap letartóztatott író nevét?

Blücher marsall a kor szimbóluma: személyesen, a törvényszék elnökeként ítélte el Tuhacsevszkijt (persze az utóbbi ugyanúgy járt volna el az ő helyében). Tuhacsevszkijt agyonlőtték, de hamarosan jöttek Blücher fejéért is. Vagy Vinogradov és Seresevszkij; híres orvosprofesszorok. Tudjuk, hogy 1952-ben rosszindulatú rágalmaknak estek áldozatul – de azt se felejtsük el, hogy ők ugyanolyan rágalmakat írtak alá 1936-ban kollégáik: Pletnyov és Levin ellen. (A Koszorús és Dicső ujjgyakorlatai az „emberi lélek”-témára.)

Az emberek az árulás atmoszférájában minél jobb érveket igyekeztek találni önmaguk igazolására. 1937-ben egy házaspár a letartóztatást várta, minthogy az asszony lengyel származású volt. Abban állapodtak meg egymás között, hogy megelőzik a letartóztatást: a férj följelenti a feleségét. Így is lett, az asszonyt lecsukták, a férj azonban „tisztára mosta magát” az NKVD előtt s szabadlábon maradt. Az is abban a dicső évben történt, hogy Adolf Mezsov, politikai veterán még a cári időkből, a börtönbe készülődvén így búcsúzott egyetlen szeretett leányától, Izabellától: „életünket áldoztuk a szovjethatalomért, – nem akarom, hogy bárki is ellened fordítsa sérelmedet s bánatodat. Lépj be a komszomolba!” A törvényszék nem vonta meg Mezsovtól a levelezés jogát, de a lányától megkövetelte a Komszomol, hogy tagadja meg apját. Meg is tette, tökéletesen apja tanácsa szellemében járva el.

Hány ilyen *szakítás* volt akkoriban! Nyilvánosan! A sajtóban közzétéve! „Alulírott, a mai naptól kezdve minden kapcsolatot megszakítok apámmal s anyámmal mint a szovjet nép ellenségeivel.” Így lehetett akkor életet nyerni.

Akik nem éltek abban a korban (vagy nem élnek a mai Kínában) ezt szinte föl sem tudják fogni, még kevésbé megbocsátani. Normális társadalomban az ember leéli a maga hatvan évét, anélkül, hogy ilyen választás elé kerülne, s maga is meg van győződve saját becsületességéről, meg azok is, akik sírbeszédet tartanak fölötte. Az ember úgy megy ki a világból, hogy nem is sejti, micsoda kútfenékre ránthatta volna őt a Gonosz.

Ez a „lelki ótvar” nem harapódzik el a. társadalmon egyik pillanatról a másikra. A 20-as években s a 30-as évek eleién sok hazánkfiában élt még a régi társadalomtól örökölt jólelkűség és becsületfogalom: hogy a bajban segítünk egymásnak, a szűkölködőket támogatjuk. Nyikolaj Vavilov és Meister 1933-ban még nyíltan buzgólkodtak azok érdekében, akiket letartóztattak a Növénynemesítőnél. A nagy Apparátusnak időre van szüksége, hogy megdolgozza a népet és befejezze a bomlasztást. Hogy mennyi időre, az attól is függ, milyen korúak, nem öregedtek-e még el az ellenállók. Oroszország megpuhítására. Húsz évre volt szükség. Amikor 1949-ben a balti államokat sújtották tömeges letartóztatásokkal, ott ezt csak 5-6 éves bomlasztás előzte meg, ami túl kevésnek bizonyult. Ezért kaptak ott mindenfelől támogatást azok a családok, akiket meghurcolt a hatalom. (Különben egy másik körülmény is erősítette a baltiak ellenállását: a társadalmi üldözés ugyanis nemzeti elnyomásnak hatott, s olyankor keményebben s állhatatosabban harcolnak az emberek.)

Mikor arról beszéltünk, mit jelentett 1937 Arhipelág kialakulásában, nem voltunk hajlandók ezt az évet a többi fölé emelni. Most azonban, hogy a szabad ország felől közelítjük meg a kérdést, nem tagadhatjuk meg 1937-től az árulás rozsdás koronáját: el kell ismernünk, hogy ez az év törte meg civil életünk gerincét, árasztotta el dögvésszel az egész szabad országot.

De még ez sem végzett társadalmunkkal! (S ma már látjuk, hogy a vég sohasem jött el: Oroszország élő folytonossága nem szakadt meg, kihúzta jobb idők felvirradtáig, 1956-ig, s most már még kevésbé fenyegeti végpusztulás.) Az ellenállás nem jelentkezett nyíltan nem szépítette az összképet az általános romlás korában, de láthatatlan erekben lüktetett, csobogott, melegített.

E szörnyű korban, amikor az emberek pánik-hangulatban tüzelték el kedves fényképeiket, leveleiket, naplójukat, amikor egy darab papiros, mely éveken át sárgult a családi

szekrényben, egyszerre izzani kezdett, mint a pusztulás tűzcsóvája s szinte magától kívánkozott a kályhába, – micsoda bátorság kellett ahhoz, hogy valaki ezer meg ezer éjszakán át őrizgesse, ne égesse el az elítéltek hagyatékát (pl. Florenszkijét), vagy a nyilvánosan megbélyegzettek műveit (pl. Fjodorov filozófusét)! S micsoda illegális, szovjetellenes lázításnak tűnhetett Lídia Csukovszkaja: „Szofia Petrovna” c. regénye! Ezt Izidor Glikin őrizte meg. A körülzárt Leningrádban, közeledni érezvén halálát, a város másik végéig elvánszorgott, hogy átadja a nővérének s megmentse a pusztulástól.

Minden ellenzéki tett akkora hősiességet követelt, mely semmiképp sem állt arányban a tett nagyságrendjével. II. Sándor cár alatt nem volt olyan veszélyes dinamitot rejtegetni, mint Sztálin alatt befogadni a „nép ellenségének” árváját! Mégis hányan vettek magukhoz, mentettek meg ilyen árvákat (számoljanak be egyszer ők maguk!). És anyagilag is segítettek családokat! S volt, aki fölváltotta a letartóztatott feleségét a vigasztalan, három nap s három éjjel tartó sorbaállásnál, hogy melegedhessen s alhasson egy kicsit. S volt, aki dobogó szívvel futott, figyelmeztetni, hogy a lakást megszállták a pribékek, nem tanácsos hazamenni. S volt, aki szállást adott a bujkálónak, inkább maga nem aludt egész éjjel.

Említettük már azokat, akik elég bátrak voltak nem szavazni meg a halálbüntetést az Iparpártnak. Arhipelágra azonban olyanok is kerültek, akik névtelen, egyszerű kollégáik mellett álltak ki. Rozsanszkij fia, Iván, méltó volt az apjához: ő is szenvedett, mert kiállt egy Kopelev nevű társáért. A leningrádi „Gyetgiz”-kiadó pártgyűlésén M. M. Maisner szót emelt „a gyermekirodalom kártevői” védelmében: ott helyben kizárták a pártból és letartóztatták. Pedig tudta, mit kockáztat![13] A rjazanyi katonai cenzúrán (1941) a tisztviselőnő eltépte egy vadidegen frontkatona kriminális levelét, de észrevették, amikor beledobta a papírkosárba, összeállították a darabkákat és lecsukták magát a tisztviselőnőt. Föláldozta magát egy ismeretlen emberért, akihez semmi sem fűzte. (Én pedig csak azért tudok az esetről, mert éppen Rjazanyban történt. De hány esetről nem tudhatunk!...)

Könnyű ma hanyagul odavetni, hogy a letartóztatás olyan volt, mint a lottó! (Ehrenburg) Lottó vagy nem lottó, az biztos, hogy egyes számok meg voltak jelölve. Igaz, találomra vetették

[13] Van egy tanúságunk a hősi helytállás tömeges megnyilatkozására is, ez azonban megerősítést kívánna: a 30-as években több száz ukrán tisztiiskolás fiatal érkezett Szolovkára, rendezett alakulatban (konvojkíséretet nem igényeltek) – mert megtagadták a parasztmozgalmak leverését.

ki a hálót, irányszámokkal dolgoztak, de ha valaki ki merte nyitni a száját, arra holtbiztos, hogy lecsaptak, mégpedig azonnal. Az eredmény: *lelki szelekció*, nem pedig lottéria! A bátrak bárd alá jutottak, Arhipelágon kötöttek ki, közben pedig a maradék *szabad világ*, az uniformizált hódoltság képe mit sem változott. A legtisztábbaknak, a legjobbaknak nem volt helyük ebben a társadalomban, maga a társadalom pedig még rothadtabb lett a kiválásuk után. Csendes kivándorlás, melyre senki sem figyelt föl. Pedig ez volt a nemzet lelkének haldoklása.

7) ZÜLLÉS. Éveken át a félelem és az árulás légkörében, az emberek csak látszólag, csak testben maradnak épek, belül azonban, lélekben elzüllenek.

Lám, milliók mutatkoztak késznek besúgó szolgálatra. Mert ha Arhipelágon 35 év alatt (1953-ig), a holtakat is beleszámítva 40-50 millió ember fordult meg (szerény becslés ez – csak három-négyszerese GULag összlakosságának, pedig a háború alatt *napi egy százalék* volt a halálozás), akkor minden harmadik, vagy legyen: ötödik letartóztatásra egy feljelentő s egy tanú esik! S ezek a tintáskezű gyilkosok ma is köztünk vannak! Némelyek félelemből csukatták le embertársaikat – s ez még csak az első lépcsőfok; mások haszonlesésből, s olyanok is voltak – akkor a legifjabbak, ma pedig a nyugdíj küszöbén –, akik lelkesen denunciáltak, meggyőződésből s néha egész nyíltan, hisz az ellenség leleplezése „becsület és dicsőség dolga” volt. Mind itt vannak közöttünk, s a legtöbbször jól megy a sorsuk, még el is vagyunk ragadtatva ezektől a mi „egyszerű szovjet polgárainktól”.

A lelki daganat alattomosan fejlődik s gyakran ott bukkan felszínre, ahol hálát várna az ember. Fjodor Peregud etette-itatta Misa Ivanovot, mikor nem volt munkája, elhelyezte a tambovi vagongyárban, betanította a szakmába; mikor nem volt lakása, a házába fogadta, mintha rokona lett volna. S mit tesz Mihail Dmitrijevics Ivanov? Jelenti az NKVD-nek, hogy Fjodor Peregud a németek fölkészültségét dicsérte a családi asztalnál. (Ismerni kell Peregudot: ezermester volt: gépész, motoros, rádiós, villanyszerelő, órás, optikus, öntő, modellező, műbútorasztalos és így tovább, vagy húsz szakmában volt jártas. A lágerban finommechanikai műhelyt nyitott s mikor elvesztette a lábát, maga csinált protézist magának.) Jöttek hát Peregudért, egyúttal 14 éves lányát is lecsukták. S mindez M. D. Ivanov lelkén szárad! A törvényszéken mosdatlanul jelent meg, a lelki rothadás néha az ember arcára is kiül. De hamarosan otthagyta a gyárat s nyíltan a GB szolgálatába lépett. Később tehetetlensége miatt áttették a tűzbiztonsághoz.

Egy széthulló társadalomban közönséges, mindennapi jelenség a hálátlanság, az emberek nem is csodálkoznak rajta. V. Sz. Markin növénynemesítő letartóztatása után A. A. Szolovjov agronómus habozás nélkül ellopta a Markin által kitenyésztett búzafajtát, a „Tajga 49”-et.[14] Amikor fölszámolták a buddhista kultúra intézetét, minden jelentősebb munkatársat letartóztattak, Scserbatszkij akadémikus pedig, az intézet vezetője meghalt, volt tanítványa, Kaljanov beállított az özvegyhez s rábeszélte, hogy adja át neki az elhunyt könyveit és jegyzeteit, – „különben baj lesz, a buddhista kultúrintézetről kiderült ugyanis, hogy kémhálózat központja.” Így megkaparintva a műveket, egy részüket (Vosztrikov művével együtt) saját neve alatt publikálta, így szerzett hírnevet.

Bizony, sok tekintélyes tudós van Moszkvában s Leningrádban, akik ily módon, vérből s csontból építették föl karrierjüket.

A tanítványi hálátlanságnak, mely vörös vonalként követhető a 30-as és a 40-es évek tudomány- és technikatörténetében, az a háttere és természetes magyarázata, hogy a termelés irányítása ekkor ment át a valódi szakemberek kezéből a gyorstalpaló tanfolyamokon végzett törtető kommunisták kezébe.

Ma már lehetetlen kinyomozni, előszámlálni azt a rengeteg eltulajdonított művet, ellopott feltalálást. Nem is beszélve a lopott holmik tömegéről? Pedig a háború alatt ugyancsak elterjedt az a barbár szokás, hogy ha valakit gyász ért, bombázás vagy tűzvész áldozata lett vagy kitelepítették, a jószomszédok, egyszerű szovjet polgárok siettek kihasználni a maguk javára a lakótárs szerencsétlenségét.

A züllésnek számtalan formája van, nem akarjuk itt tovább részletezni. Már csak a társadalom összképét állítsuk magunk elé: az árulók érvényesülnek, a tehetségtelenség diadalát üli, a jókat és a becsületeseket pedig szecskává aprítják. Tud-e valaki a 30-as évektől az 50-es évekig csak egy esetet is említeni, amelyben egy becsületes embernek sikerült kibuktatnia, ledorongolnia, félreállítania egy aljas intrikust? Állítom, hogy az ilyen eset ki van zárva, ahogy a vízesés sem fordulhat ellenkező irányba, még csak kivételképpen sem. Mert hisz a becsületes ember nem veszi igénybe a GB támogatását, a hitványnak pedig mindig kéznél van ez a megoldás. A GB pedig ugyancsak nem

[14] Mikor pedig húsz év múlva Markint rehabilitálták, Szolovjov még a honorárium felét sem akarta átengedni neki! – Izvesztyija, 1963. nov. 15.

respektál senkit, ha még Nyikolaj Vavilovra sem átallt kezet emelni. Akkor pedig miért fordulna meg a vízesés?

Az aljasság könnyű diadala a tisztesség fölött zöldes-bűzös lápként fortyogott a főváros embersűrűjében, de nemcsak ott: a 30-as években idealizált legendás sarkvidéken is, a szűzi hómezőktől övezett kutatóállomásokon, ahová pedig szívesebben képzelné az ember Jack London tisztatekintetű, békepipát szívogató óriásait. – Egy sarkkutató állomáson, Domasnyij-szigeten (Szevernaja Zemlja) három férfiból áll a személyzet: Alexandr Pavlovics Babics, az állomás vezetője, pártonkívüli, neves, tapasztalt sarkkutató; Jerjomin segédmunkás – ő az egyetlen párttag, egyben az állomás pártszervezője (!); Gorjacsenko meteorológus, komszomoltag (s természetesen komszomol-szervező!), aki jobb ügyhöz méltó buzgalommal iparkodik kifúrni főnökét s a helyébe kerülni. Főnöke személyes holmijában turkál, okmányokat lop el, fenyegetőzik. Jack London stílusának megfelelően a másik két férfinak egyszerűen a jég alá kellene rekkentenie ezt az összeférhetetlent. De nem, csak táviratot menesztenek Papanyin címére az Északi Hajózás Központjába s kérik a munkatárs leváltását. Jerjomin pártszervező aláírja ugyan ezt a táviratot, de egyben siet beavatni Komszomol-szervezőt s most ők küldenek ugyancsak Papanyin címére egy ellentétes tartalmú pártos-komszomolos táviratot. Megjön Papanyin döntése: a kollektíva felbomlott, bevonandó. A Szadko-jégtörő megy értük, hogy partra szállítsa őket. A komszomolec nem vesztegeti az időt: átadja az *anyagot* a hajó komisszárjának. Babicsot haladéktalanul letartóztatják (a fő vádpont szerint a németek kezére akarta játszani a Szadko jégtörőt... – igen-igen, azt, amelyik szállította őket!...) Ahogy partot érnek, Babicsot berakják a KPZ-fogdába. (Tegyük föl, hogy a komiszár józan, becsületes ember, hivatja Babicsot s meghallgatja a másik felet is. Igen ám, de ezzel beavatná az esetleges ellenséget a följelentés titkába! Gorjacsenko simán lesitteltetné a hajókomisszárt is Papanyinon keresztül! A mechanizmus kifogástalanul működik!)

Persze némelyekben, akik nem úttörő-rajokban s komszomol-sejtekben kaptak nevelést, ép maradhat a lélek. Egy szibériai állomáson egy pirospozsgás katona a fogolyvonat láttára rohan a trafikba s egy csomó cigarettával tért vissza, rábeszélte a konvojt, hogy osszák ki a foglyok közt. (Könyvünk más helyein említünk hasonló eseteket.) De ez a katona aligha volt szolgálatban, valami szabadságos lehetett, s alakulata pártaktívája sem volt a közelben. Alakulatban nem reszkírozta

volna, nem vált volna egészségére. De még így is kockáztatta, hogy valaki megjegyzi magának.

8) A HAZUGSÁG MINT LÉTFORMA. Igaz, hogy az emberek félnek, haszonlesés, irigység hajtja őket, de azért nem butulnak meg olyan gyorsan. Igaz, hogy a lelkük zavaros, eszük azonban elég világos. Nem hiszik el egykönnyen, hogy a világ minden zsenialitása egyszerre csak egyetlen főben, egy alacsony, nyomott homlok alatt összpontosult. nem hiszik el magukról sem, hogy olyan bárgyúak és ecebacák; amilyeneknek hallják magukat a rádióban, látják a moziban, olvassák az újságban. Senki sem kényszeríti őket, hogy kimondják az igazságot, de azt sem engedik meg nekik, hogy hallgassanak. Muszáj szóra nyitni a szájukat, – mit fognak hát mondani, ha nem hazugságot? Viharosan tapsolniuk kell, – hogy őszintén teszik-e, arra már senki sem kíváncsi.

S ha a Főiskolák Dolgozóinak Sztálinhoz intézett levelét olvassuk[15]:

„Fokozva forradalmi éberségünket, minden erőnkkel segíteni fogunk dicső Állambiztonságunknak, élén az igaz leninistával, Sztálin miniszterével, Nyikolaj Ivanovics Jezsovval, felsőoktatási intézményeink s egyben egész országunk tökéletes megtisztításában a trockista-bucharinista maradványoktól és minden egyéb ellenforradalmi mételytől” – nem tartjuk az egész ezer főnyi kongresszust idióták gyülekezetének, csak kétségbeesett hazudozóknak, akik már saját holnapi letartóztatásukat is jóváhagyták.

A permanens hazugság, az árulással karöltve, immár az egyetlen létformának látszik, ami még menekvéssel kecsegtet. A leghalkabb pisszenést is meghallhatják, a legtitkosabb arcjátékot is megfigyelhetik. Ezért minden szótól, ha nem kifejezetten hazugság is, legalább annyit el kell várni, hogy ne legyen ellentmondásban a közkeletű hazugsággal. Létezik egy frázis-gyűjtemény, egy kollekció előregyártott hazug formula, melynek használata nélkül nem képzelhető el egyetlen szónoklat, cikk, tudományos, publicisztikai vagy kritikai tanulmány, „szépirodalmi” alkotás. A legkomolyabb tudósi szövegben is valahol csatlakozni kell egy áltekintély véleményéhez, vagy el kell ismerni annak elsőbbségét, s valakit le kell dorongolni igazmondásáért: e hazugság pékül még egy akadémiai színvonalú munka sem láthat napvilágot. Mit mondjunk a tömegtüntetésekről, az ebédszünetben tartott kényszeredett röpgyűlésekről, amelyeken le kell szavaznod saját

[15] Pravda, 1938, máj. 20.

véleményedet s egyben ujjonganod azon, ami elkeserít (új békekölcsön, bérleszállítás, gyűjtés egy harckocsi-oszlopra, vasárnapi munka, a gyerekek elküldése a kolhozok megsegítésére), és fel kell háborodnod azon, arai egyáltalán nem érint (valami távoli, obskúrus agresszió Nyugat-Indiában vagy Paraguayban).

Tenno pirulva gondolt vissza a börtönben arra, hogy két héttel letartóztatása előtt előadást tartott a tengerészeknek „A sztálini alkotmány a világ legdemokratikusabb alkotmánya” címmel (persze egy szót sem hitt abból, amit mondott).

Nincs olyan ember, aki ha csak egy oldalt publikált is, ne hazudott volna. Nincs ember, aki ha szónoki emelvényre lépett, ne hazudott volna. Nincs ember, aki ha mikrofon volt előtte, ne hazudott volna.

De ez még nem minden. A sor folytatható: a főnökséggel, a káderesekkel, egyáltalán egy másik szovjet polgárral való minden érintkezés hazugsággal jár – hol durva, hol megfontolt, hol megengedő-bólogató hazugsággal. S ha tökkelütött partnered, még ha négyszemközt is, azt állítja, hogy be akarjuk csalni a németeket az ország belsejébe, azért vonultunk vissza a Volgáig, vagy hogy az amerikaiak kolorádóbogarakat szórnak a földjeinkre, – feltétlenül rá kell hagynod! Mert egy fejrázás, a kötelezőbólintás helyett, Arhipelágra juttathat (gondoljunk csak Csulpenyov lebukására, I. rész, 7. fej.).

De még ezzel sem mondtunk el mindent: nőnek a gyerekeid! Ha már elég nagyok, ne beszélj előttük nyíltan a feleségeddel, ne áruljátok el, hogyan gondolkoztok, mert őket Pavlik Morozovokká iparkodnak nevelni, s ők nem – fognak visszariadni példaképük követésétől. Ha még kicsik a gyerekeitek, el kell határoznotok, hogy melyik nevelési módot tartjátok biztonságosabbnak: mindjárt a kezdet kezdetén igazságnak beállítani a hazugságot (hogy *könnyebb* legyen az életük) – s ez esetben egy életen át hazudni még előttük is, – vagy az igazságot közölni velük, s ezzel kitenni őket a veszélynek, hogy elszólják magukat. Ezért természetesen a szájukba kell rágnotok, hogy az igazság öl s hogy a házon kívül hazudni kell mindig s mindenütt, ahogy apu és anyu is hazudik.

Ilyen alternatíva mellett bizony jobb, ha az embernek nincs gyereke.

A hazugság mint állapot, mint létforma, mint életelv. Egy vidéki főiskolára egy A. K. nevű fiatal, okos, kitűnően képzett fővárosi irodalom tanárnőt helyeznek. Makulátlan káderlapja,

frissen szerzett kandidátusi oklevele van. Fő kollégiumán fölfedez egy szem kommunistát, egy diáklányt – biztosra veszi, hogy ő a besúgó. (Hogy a kurzus hallgatói közt kell lenni sztukácsnak, arról A. K. meg van győződve.) Elhatározza, hogy ezzel a diáklánnyal megjátssza a jóindulatút, sőt a bizalmas barátot. (Mellesleg elhibázott módszer Arhipelágon, – ellenkezőleg: be kellett volna írni neki két elégtelent, hogy azontúl minden jelentése személyes bosszúra legyen magyarázható.)

Még szabad idejükben is találkozni szoktak, fényképeket cseréltek (a diáklány magánál hordja A. K. fényképét egy tokban a pártkönyvével), a vakáció alatt meghitt levelezést folytattak. S A. K. úgy készült fel minden előadásra, hogy ennek a pártos diáklánynak lehetséges reakcióihoz igazította mondanivalóját. – Négy éven keresztül folytatta ezt a megalázó képmutatást, míg a lány nem végzett. Akkor már mindegy volt A. K.-nak, mit gondol róla, ezért a legközelebbi látogatásakor hidegen fogadta. A lány megharagudott, visszakérte fényképeit és leveleit s így kiabált (az egészben az a legbosszantóbb és nevetségesebb, hogy nyilván nem is volt besúgó): „Ha végzek, sohasem fogok úgy ragaszkodni egy ilyen vacak álláshoz, mint maga! S hogy micsoda előadásokat tartott! Akár a verkli!”

Igaza volt. Mivel mindent egy sztukács ízléséhez mért, elszegényítette, kilúgozta, megnyirbálta előadásait, így rontotta el őket, pedig ragyogó órákat tudott volna tartani.

Fején találta a szeget az a költőnk, aki azt mondta, hogy nálunk nem személyi kultusz (*kult licsnosztyi*) volt, hanem a kétszínűség kultusza (*kult dvulicsnosztyi*).

Persze itt is vannak fokozatok: hazugság kényszerből, önvédelemből, vagy csupa gyönyörűségből, magánszorgalomból. Ez utóbbiban főleg az írók jeleskedtek. Saginjan megindultan állapította meg 1937-ben (!), hogy lám, a szocializmus a vizsgálatot is átalakította: a nyomozók beszámolója szerint a vizsgálati foglyok *kész örömmel dolgoznak össze* velük, mindent elmondanak magukról és másokról, amit csak kell.

A hazugság oly messzire sodort bennünket egy normális társadalomtól, hogy már minden mértéket elvesztettünk, nem ismerjük ki magunkat. A hazugság sűrű, szürke ködében egyetlen útjelző se látható. Egyszerre csak azt olvassuk valami lábjegyzetben, hogy Jakubovics: A kitaszítottak világában c. könyvét ugyanakkor adták ki (igaz, hogy álnév alatt), amikor a

szerző elhagyta a fegyházat és megkezdte száműzetését.[16] Tessék csak összevetni ezt a mi viszonyainkkal! Az én megkésett, bátortalan novellám kicsúszott ugyan valami csoda folytán, de rögtön leeresztették a sorompókat, rátolták a reteszeket, fölrakták a keresztvasakat, s immár nemcsak a jelenről, de még a harminc, ötven évvel ezelőtt történtekről sem szabad írni. S megérjük-e valaha, hogy szabad? Vagy úgy halunk meg, ahogy éltünk: hazugságban?

Egyébként kérdés, hogy ha lehetővé tennék is nekünk az igazság föltárását, meg akarná-e ismerni azt a mi „szabad világunk”? Mikor Ju. G. Oxman 1948-ban hazatért a lágerból, nem csukták le még egyszer, Moszkvában lakott. Barátai, ismerősei nem hagyták cserben, segítették. Csak éppen nem óhajtották hallani beszámolóit a lágerról! Mert hogy lehet tovább élni ezzel a tudattal?

A háború után nagyon fölkapták a „Nem hallik a város zaja” kezdetű slágert: Még a legközépszerűbb énekes is viharos tapsot szokott kapni utána. A Gondolatok és Érzelmek Ellenőrző Hivatala nem jött rá mindjárt az okra, s nyakra-főre adták a rádióban, fújták a színpadon, hisz „orosz népdal”. Végre azonban leesett a tantusz és törölték: Egy kitaszított fogolyról szól ugyanis a dal, szívek kapcsolatának megszakadásáról. A hazugságba kényszerített bánat ebben talált magának kifejezést, az emberek legalább ennek a régi dalnak tapsolhattak szívük szerint.

9) KEGYETLENSÉG. A felsorolt tulajdonságok mellett hol talált volna helyet magának a jólelkűség? Maradhat-e jó ember az, aki ellöki a fuldokló esengő kezét? Még csak akkor vadul meg az ember, ha egyszer vérrel szennyezte be magát. Hisz a kegyetlenséget (az osztálygyűlöletet) dicsőítették, belénk nevelték, már igazán nem tudja az ember, hol a határ jó és rossz között. Hát még mikor a jóság csak gúny tárgya, a szánalom, az irgalom kész nevetség, akkor már végképp nem lehet megfékezni a vértől megittasultakat.

Egy névtelen női levélíróm (Arbat u. 15) „az egyes szovjet polgárokra jellemző gonoszság gyökereit” kutatja. Miért tanúsítanak annál nagyobb kegyetlenséget, minél védtelenebb a rájuk bízott ember? Példát is hoz föl, talán nem is a legjellemzőbbet, de azért idézzük.

Színhely: a cseljabinszki állomás, 1943-44 telén, mínusz 25 fok. A poggyászmegőrző melletti fedett peron cementpadlóját

[16] S mindezt egy időben annak a fegyháznak fölmállásával! Egy könyv, mely a mai fegyházról szél, nem pedig arról, „ami nem fog megismétlődni”!

széttaposott hó borítja, kívülről hordta be a szél. A megőrző ablakában egy vattakabátos nő könyököl, az ablak előtt egy jó húsban lévő milicista álldogál, irhabundában. Évődve, hetyegve társalognak. A cementpadlón földszínű rongyokba, vékony pamutruhába öltözött emberek fekszenek, elgyöngült fiatal fiúk, püffedt tagokkal, kisebesedett ajkakkal. Az egyik, nyilván lázban, csupasz mellét a hóra szorítja, nyöszörög. Levélírónk közelebb ment, hogy lássa, mifélék. Egyikük most szabadult a lágerból, a másikat elbocsátották, mint gyógyíthatatlant, de a lágerban rosszul állították ki a papírjaikat s most nem kapnak jegyet a vonatra, A lágerba visszatérni nincs erejük, el vannak csigázva a hasmenéstől. Levélírónk egy kis kenyeret akart adni nekik, de a milicista rögtön abbahagyta a kellemes dumát s fenyegetően fordult hozzá: „Mi az, anyukám, rokonokat találtál? Jobb lesz ha húzod a csíkot, meghalnak ezek nélküled is!” Ő pedig arra gondolt: bizony, ezektől minden kitelik, hisz ok nélkül szedik a népet, még engem is be találnak rántani! (Már miért ne?) – És elment onnan.

Mennyire jellemző ez a história társadalmunkra! Az is, amit az a nő gondolt, az is, hogy sietett továbbállni. Aztán az a szívtelen milicista, az a részvétlen vattakabátos nő, az a pénztárosnő, aki nem adott jegyet a foglyoknak, az a nővér, aki nem veszi fel őket a városi kórházba, az a hülye *volnyaska*, aki kiállította a papírjaikat.

Az élet eldurvult, már nem „szegénykéknek” hívják a foglyokat, mint Dosztojevszkijnál és Csehovnál, hanem „rohadékoknak” s egyebeknek. A magadáni iskolásgyerekek 1938-ban kővel dobálták meg a menetben vonuló női foglyokat (Szurovceva beszámolója).

Volt-e annyi undorító és elszomorító társbérlő- és családi história a régi Oroszországban, van-e jelenleg más országban, mint nálunk? Minden olvasó tud ilyeneket, említsünk néhányat.

Vera Kraszuckaja, akinek 1938-ban elvitték és megölték az urát, Rosztovban lakott egy községi lakásban a Dolomanovszki úton. Anna Sztolberg, a társbérlő tudott az ura dolgáról és 18 éven át, 1938-tól 56-ig, terrorizálta, kínozta, fenyegette, lecsapott rá a közös konyhában, elállta az útját a folyosón és arcába sziszegte: „Addig élsz, míg élni hagylak, akármikor *elvitethetlek*!” Kraszuckaja csak 1956-ban szánta rá magát, hogy panaszt emeljen az ügyésznél. Sztolberg elhallgatott. De továbbra is egy lakásban éltek.

Mikor 1950-ben Ljubimóban letartóztatták Nyikolaj Jakovlevics Szemjonovot, a felesége azonnal elkergette a háztól,

télvíz idején, velük lakó anyósát, Marija Iljinyicsna Szemjonovát: „Hordd el magad, vén boszorka! A fiad a nép ellensége!” (Hat év múlva, amikor a férj megjön a lágerból, az asszony és közben fölserdült lánya, Nágya, őt is kiszórják az utcára, éjszaka, egy alsóban. Nágya azért buzgólkodik, hogy helyet csináljon a jövendőbelijének. Apja után dobva a nadrágot, így kiabál: „Hordd el magad, vén dög!”)[17] Az öregasszony Jaroszlavlba ment, gyermektelen lányához. Annához, de a lánya és a veje hamarosan ráunt. A vő, Vaszilij Fjodorovics Metyolkin, tűzoltó, ha nem volt szolgálatban, két tenyerébe fogta anyósa arcát, jó szorosan, hogy el ne fordulhasson, s amennyi turhát csak össze tudott gyűjteni, kéjjel loccsantotta az arcába, igyekezve a szemét és száját eltalálni. Ha még jobban megvadult, elővette a tagját az öregasszony arcába nyomta: „Szopd ki és dögölj meg!” Felesége így mentegeti a lágerból visszatért bátyjának: „Mit lehet tenni, Vaszja már csak ilyen, ha részeg… Részeggel nem lehet vitatkozni…” Később, mikor új lakást akartak kapni, csínján kezdtek bánni az anyjukkal („fürdőszoba kell, hogy mosdassuk másképp koros édesanyánkat? Talán közfürdőbe küldjük?”). De mikor, „rá való tekintettel” megkapták a lakást, teletömték a szobákat kredencekkel és sifonérokkal, anyjukat pedig bedugták a szekrény és a fal közé egy 35 centi széles lyukba: feküdjön ott, ki se dugja az orrát. Nyikolaj Jakovlevics, aki akkoriban a fiánál húzta meg magát, megreszkírozta, hogy fia megkérdezése nélkül odavigye az anyját is. Mikor az unoka belépett, nagyanyja térdre vetette magát előtte: „Vovocska! Ugye nem kergetsz el?” Az unoka elhúzta a száját: „Na jól van, maradj, míg meg nem nősülök.” – Mondjunk még valamit a lányunokáról is: Nágya, (Nagyezsda Nyikolajevna Topnyikova) ezidőtájt került ki a jaroszlavli ped. főiskoláról történelem-irodalom szakos tanárként, belépett a pártba és a Kosztroma-terület Nyeja nevű városában a helyi lap szerkesztője lett. Mellesleg költő is; 1961-ben, még Ljubimóban, így magyarázta meg versben saját viselkedését:

> Ha egyszer harc, hát hadd legyen harc!
> Mit, apa? – Fenébe vele!
> Mit, erkölcs? – Emberi találmány!
> Tudni sem akarok róla!
> Hideg ésszel és számítón
> megyek előre utamon.

[17] Ugyanilyen históriát mond el V. I. Zsukov is Kovrovból: őt is a felesége űzte el („Hordd el magad, mert újra lecsukatlak!”) és a mostohalánya („Ki veled, börtöntöltelék!”).

De mikor a pártszervezet felszólította, hogy „normalizálja” apjához való viszonyát, váratlanul írt neki. Apja megörült és egy mindent megbocsátó levéllel válaszolt, amit a lánya sietett bemutatni a pártszervezetnek. Ott megnyugodtak, az ügy el volt boronálva. Azóta egy-egy képeslappal keresi fel apját a májusi és a novemberi ünnepen.

Ennek a tragédiának hét szereplője van. Egy csepp a tengerből: ilyen volt a mi „szabad világunk”.

Civilizáltabb famíliák nem dobják ki az utcára meghurcolt rokonukat egy alsónadrágban, de szégyenkeznek s botránkoznak annak epés, „torz” nézetein.

Folytathatjuk a felsorolást, megemlíthetjük a

10) RABSZOLGA-PSZICHÓZIST, melyet többek között, a boldogtalan Babicsnak az ügyészhez intézett folyamodványában is láthatunk: „Megértem, hogy a háborús idők komolyabb kötelezettségeket rónak az igazságszolgáltatás szerveire, mint egyes emberek ügyének felülvizsgálata...”

És így tovább...

De egyet szögezzünk le már most: Ha ez az egész nem *magától* alakult így Sztálin korában, hanem ő agyalta ki, dolgozta ki pontról pontra nekünk, akkor Sztálin valóban zseni volt!

⁂

Ebben az áporodott, fakó világban, melyben csak a hóhérok és a cégéres árulók érvényesültek, s melyben a többiek, a tisztességesek, ivásnak adták a fejüket, mert egyébre nem tellett a szabadságból; melyben a fiatalság bronzos teste lelki rothadást takart; melyben minden éjjel epezöld ujjak turkáltak valakinek a holmijában s löktek be valakit gallérjáról fogva a ketrecbe, – ebben a világban vakon, tanácstalanul botorkáltak a nők milliói, akiknek a férjét, fiát vagy apját Arhipelágra hurcolták. Ők voltak a legelesettebb, ők tétováztak a tükrösen villogó névtáblák, a hivatali helyiségek ajtói előtt, ők riadoztak, ha csengett a telefon, ha kopogtak az ajtón, ijedeztek a postástól, a tejesembertől, a vízvezeték szerelőtől. Őket szórta ki mindenki, akinek csak útjában voltak, a lakásukból, a munkahelyükről, őket utasították ki a városból.

Némelyek jóhiszeműen bizakodtak, szó szerint vették a záradékot, hogy „a levelezés jogától megfosztva”, s biztosra

vették, hogy tíz év múlva megjön a levél – TŐLE.[18] Ők álldogáltak hosszú sorokban a bőrtőn előtt, ők utaztak el valahová száz kilométerre, mert azt hallották, hogy onnan lehet csomagot küldeni. Volt úgy, hogy előbb meghaltak, mint akit hazavártak, máskor őket értesítették egy mondatban, melyet ráírtak a visszaküldött csomagra: „Címzett meghalt a kórházban.” Volt olyan is, mint Olga Csavcsavadze, aki fölkerekedett Szibériába, hogy egy rögöt vigyen a férje sírjára a hazai földből, – de senki sem tudta megmutatni neki, melyik halom alatt nyugszik az ura harmadmagával. Végül olyanok is voltak, akik, mint Zelma Zsugur, panaszos leveleket írtak holmi Vorosilovoknak, nem gondolva meg, hogy Vorosilov él ugyan, de lelkiismerete rég halott.[19]

S e magányos anyák oltalma alatt gyerekek serdültek föl, akik epedve várták, hogy visszakapják apjukat, amíg nem késő, de az apa csak nem jött.

Egy vonalas füzetből kitépett, háromszög alakú papírdarab, teleírva ákombákomokkal; hol kék, hol piros ceruzával; a gyermekkéz bizonyára le-letette a ceruzát, pihent egyet, majd fordítva vette fel újra. Szegletes, gyakorlatlan betűk, egy-egy szó kettészakítva a közepén:

„Szebusz Apu nemtudom hogy kel írni nemsokára Iskolába megyek jövőre gyere hamar rosz nekünk hogy Apu nincs ithon anyu mongya hogy kiküldetésben vagy beteg vagy mért nem szöksz meg a korházból Oleska is megszökőt eggyingbe Anyu var neked uj nadrágot én meg neked adom a Zövemet Töllem félnek a gyerekek csak Olesenkát nemveremmeg mer az mindig igazat mond meg ő is szegény én is beteg voltam férebeszéltem montam Anyunak hogy haljunkmeg mindaketten de anyu nemakart most már én sem akarok aj de megfájdult a kezem most már eleget ittam csokol ezerszer Igorka 6 és féléves

Borittékra is tudok már írni mire Anyu megjön a munkából bedobom a ládába.”

Manolisz Glezosz „színesen és szenvedélyesen ecsetelte a moszkvai íróknak Görögország börtöneiben sínylődő elvtársai szenvedéseit:

– Tudom, hogy megszomorítottam önöket beszámolómmal. De épp ez volt a szándékom. Azt akarom, hogy fájó szívvel

[18] Ilyen lágerek – a levelezés joga nélkül – valóban léteztek; pl. az atom-művek 1945-49-ben vagy a KarLag 29. sz. pontja, amely 1933-tól ugyancsak ki volt vonva a postaforgalomból.

[19] Még bizalmasát és személyes adjutánsát, Langovijt sem merte megvédeni a letartóztatástól és a kínzástól.

érezzék át azok szenvedéseit, akik a börtönben sínylődnek... Emeljenek szót a görög hazafiak kiszabadításáért!”[20]

Csak természetes, hogy „szót emeltek” azok az álszent rókák! Hisz Görögországban talán húszan is sínylődnek a börtönökben! Lehet, hogy maga Manolisz nem is gondolt arra, micsoda szemtelen felhívás volt az, de az is lehet, hogy Görögországban nem ismerik a közmondást:

Miért menjünk sajnálni másokat, mikor itthon sem győzünk eleget sírni?

Van egy gipszből sokszorosított szobor, mely hazánk több városában látható: egy lágerőr kutyával nyomul előre, valakit üldöz. Taskentben történetesen éppen az NKVD iskola előtt áll egy ilyen szobor, Rjazanyban pedig szinte a város szimbóluma: a Mihajlov felől érkező csak ezt az egy szobrot látja.

S mi már meg se rázkódunk az undortól, olyan természetesnek vesszük, úgy megszoktuk ezeket a figurákat, a kutyás embervadászokat.

Akik ránk vadásznak...

[20] Lityeraturnaja Gazeta, 1963. aug. 27.

4.
Embersorsok

Azoknak a foglyoknak a pályáját, akiket könyvemben említek, részeire szabdaltam, alárendeltem az egész mű szerkezetének, Arhipelág ábrázolásának. Nem akartam életrajzokat írni, túlságosan egyhangú lett volna, sorra venni egyik sorsot a másik után, az olvasóra hárítva az eszmei összegezést.

De éppen ezért most feljogosítva érzem magam arra, hogy néhány fogoly sorsát teljes egészében ismertessem.

I. ANNA PETROVNA SZKRIPNYIKOVA

Egy majkopi munkás egyetlen lánya, született 1896-ban. Mint a párttörténetből tudjuk, az átkos cári rendszerben minden tanulási lehetőség el volt zárva előle s arra volt kárhoztatva, hogy mint robotos élje le egész életét. Valóban, sorsa pontosan így alakult, – *azonban csak a forradalom után*. Egyelőre fölvették a majkopi gimnáziumba.

Anja derék, nagytestű, nagyfejű leányzó volt. Barátnője, aki a gimnáziumban lerajzolta, csupa körökből állította össze. A feje egy nagy labda, minden oldalról gömbölyű. Domború homloka alatt nagy, kerek, csodálkozó szemek. Fülcimpái íve folyamatosan ment át orcái gömbölyűségébe. Gömbölyű vállak. Az egész kislány, mint egy nagy labda.

Anja eszmélése szokatlanul korán kezdődött. Még csak harmadikos volt, amikor engedélyt kért tanárnőjétől, hagy kivehesse az iskolai könyvtárból Dobroljubovot és Dosztojevszkijt. A tanárnő habozott: „Nem neked való az még!” – „No, ha nem engedi meg, majd kiveszem a városi könyvtárból.” Tizenhároméves korában „emancipálta magát Istentől”, szakított a vallással. Tizenötéves korában buzgón tanulmányozta az egyházatyákat, de csak azért, hogy társnői osztatlan örömére heves vitákat provokáljon az atyával a hittanórán.

Egyébként a szakadár „raszkolnyikok” állhatatosságát választotta követendő példának. Eltökélte magában, hogy inkább meghal, de sohasem hagyja, hogy lelki gerincét megtörjék.

Kitüntetéssel érett, a jól megérdemelt aranyérmet senki sem próbálta elvitatni tőle.[21] 1911-ben (soha jobbkor nem kezdhette volna tanulmányait!) Moszkvába utazott és a Csapligin-féle női főiskola filozófia-pszichológia szakjára iratkozott be. Mint aranyérmes az októberi fordulatig rendszeresen kapta az Állami Duma ösztöndíját. Ezen a fakultáson logika-pszichológia szakos gimnáziumi tanárokat képeztek. 1918-ban pszichoanalízissel foglalkozott és óraadásból élt. Tulajdonképpen még mindig ateista volt, de lelke mélyéin érezte, hogy

> ... tűrózsáknak eleven oltárán
> a világ az égő áldozat.

Giordano Bruno és Tyutcsev poétikus filozófiája vonzotta, s volt egy korszaka, amikor „keleti katolikusnak” tartotta magát. Szenvedélyesen váltott hitet, gyakrabban, mint ruhát (nem voltak divatos ruhái, nem igényelte őket). Azonkívül szocialistának is vallotta magát és elkerülhetetlennek tartotta a véres fölkelést és a polgárháborút. A terrorral azonban nem tudott kibékülni. Demokrácia, de semmi kegyetlenség! „Lehet, hogy véres lesz a kezünk, de mocskos ne legyen!”

1918 vége felé ott kellett hagynia a főiskolát (hát a főiskola megmaradt-e?), nagy nehezen hazavergődött a szüleihez, ott még jobban volt mit enni. Majkopban ekkor már Népfőiskola is volt, felnőttek és serdülők részére. Annából egyszerre három tantárgy: a logika, a filozófia és a pszichológia tanára lett. Diákjai rajongtak érte.

Akkortájt a fehérek utolsó napjaikat élték Majkopban. A negyvenöt éves tábornok rá akarta beszélni, hogy meneküljenek együtt. „Tábornok, fuvassa le a parádét! Meneküljön, míg le nem tartóztatják!” Azokban a napokban egyszer egy tanári összejövetelen, szóval zárt körben, a gimnázium történelemtanára „a dicső Vörös Hadseregre” emelte poharát. Anna nem csatlakozott a tószthoz: „Szó sem lehet róla!” Barátai, akik ismerték baloldali nézeteit, meg voltak lepve. „Mert az örök csillagok ellenére egyre több embert fognak kivégezni!” – jósolta Anna.

Sejtette, hogy ebben a háborúban elpusztulnak a legjobbak s csak az opportunisták maradnak életben. Érezte, hogy rá is vár valami hőstett, de el sem tudta képzelni, mi.

---

[21] S mi lenne, ha nálunk próbálná egy kislány kétségbe vonni a marxi alapokat?

Pár nap múlva bevonultak a vörösök Majkopba. További néhány nap múlva egy este gyűlésbe hívták a város értelmiségét. A színre Loszev, az Ötödik Hadsereg Különítményes Osztályának parancsnoka lépett ki s dörgedelmes szónoklatban (mely inkább a szitkok özöne volt) hordta le a „rothadt értelmiséget”: „Mi az, kérem? Két széken próbálnak ülni? Megvárták, míg hívom önöket? Miért nem jöttek maguktól?” Egyre jobban tűzbe jött. még pisztolyát is kirántotta, azzal hadonászott s üvöltözött: „Rothadt az egész kultúrájuk! Szétzúzzuk az egészet s újat teremtünk helyette! Aki pedig utunkban áll, azt elsöpörjük!”[22] Végül feltette a kérdést: „Kinek van valami mondanivalója?”

A teremben halotti csönd honolt. Senki sem tapsolt, senki sem jelentkezett hozzászólásra. (A csönd a félelem csöndje volt, de tréning híján az emberek még nem tudták, hogy tapsolni akkor is kell, ha félnek.)

Loszev aligha számított rá, hogy valaki is szót kér, azonban Anna fölállt: „Nekem!” – „Neked? Na, ki vele, ki vele!” Anna végigment a termen s föllépett a színpadra. Most, huszonötévesen is termetes volt, kerek- sőt piros arcú, vérbő orosz szépség (kenyeret ugyan csak öt dekát kapott naponta, de az apjának volt egy pompás konyhakertje). Két vörösesszőke, vastag hajfonata a térdéig ért volna, de rendes tanár lévén mégsem viselhette úgy, ezért egy második fejet csavart belőlük magának. Hangja bátran csengett:

– Meghallgattuk az ön bárdolatlan szónoklatát. Ön gyűlésbe hívott minket, de azt nem tudtuk, hogy egyben temetésre is, a nagy orosz kultúra temetésére! A kultúra fáklyavivőjét vártuk, s egy sírásót kellett látnunk. Az is jobb lett volna, ha csak káromkodik, mint az, amit mondott. Úgy értsük, hogy ön a szovjethatalom nevében beszélt?

– Igen! – vágta rá büszkén, bár egy kissé elbizonytalankodva Loszev.

– Nos, ha a szovjethatalmat ilyen banditák képviselik, mint ön, akkor bukásra van ítélve!

Anna lelépett, a teremben pedig fölzúgott a taps (akkor még nem féltek, így tömegben). Ezzel zárult a gyűlés. Loszevnek nem volt több szava. Az emberek Anna körül tolongtak, szorongatták a kezét és suttogták: „El van veszve, most egész biztosan

[22] Aki olvasta Krilenko beszédét az I. rész 8. fejezetében, az ezt már mind tudja.

letartóztatják. De köszönjük, ezerszer köszönjük! Büszkék vagyunk önre! De el van veszve, jaj, mit csinált, mit csinált!”

A lakásán már várták a cseka emberei: „Tanár elvtársnő! Hogy te micsoda szegényesen lakol – asztal, két szék, ágy – nincs is mit átkutassunk. Aztán az apád is munkás! Hogy állhattál a burzsoázia oldalára, mikor ilyen szegény vagy?” – A csekának még csak ideiglenes helyiségei voltak, Annát ezek egyikébe zárták, már itt találta a korábban elfogott fehér ezredest, Bilderling bárót. (Anna tanúja volt az ezredes vallatásának és kivégzésének, s később így vigasztalta az ezredes feleségét: „Becsületes emberként halt meg, legyen büszke rá!”)

Annát Loszevhez vitték kihallgatásra, ennek lakó- s egyben dolgozószobájába. Mikor Anna belépett, Loszev a vetetlen ágyon ült, nadrágban s kigombolt trikóban s a mellét vakargatta. Anna a kísérő őrhöz fordult: „Azonnal vigyen vissza!” Loszev mordult egyet: „Jó, jó, mindjárt megmosakszom s fölhúzom a forradalomcsináló glaszékesztyűmet!”

Egy hétig, halálos ítéletére várva, valósággal eksztázisban élt. Szkripnyikova úgy emlékszik erre a hétre, mint élete legszebb hetére. Ha szóról-szóra értjük, alighanem fején találta a szeget. Az a fajta eksztázis volt ez, amely a minden hiú reménytől felszabadult s magát hősi áldozatra elszánt lélek jutalma. (Az életszomj semmivé teszi ezt az eksztázist.)

Még nem tudta, hogy a város értelmisége petíciózott az érdekében s kegyelmet kért neki. (A 20-as évek végén ez már nem segített volna, a 30-as évek elején pedig már senki sem írt volna alá egy ilyen kérvényt.)

Loszev békülékenyebb húrokat kezdett pengetni:

– Sok várost bevettem már, de még ilyen bolond nőt nem láttam. A városban ostromállapot, minden hatalom az én kezemben, te pedig az orosz kultúra sírásójának nevezel! No jól van, mind a ketten hevesek voltunk... Vond vissza a „banditát” és a „huligánt”.

– Nem én! Ma is pontosan az a véleményem önről.

– Reggeltől estig a nyakamra járnak, könyörögnek érted. Tekintettel a szovjethatalom mézesheteire, kénytelen vagyok téged szabadon bocsátani.

S elengedték. Nem mintha ártalmatlannak tartották volna, hanem mert munkás lánya volt. Egy orvos lányának nem néztek volna el ugyanazt![23]

Így kezdte börtöni pályafutását Szkripnyikova.

1922-ben nyolc hónapig a krasznodári cseka-börtönben ült, mert „gyanús személlyel tartott kapcsolatot". A szörnyű zsúfoltság következtében abban a börtönben állandóan tífuszjárvány volt. Kenyér: napi öt deka (!), abban is több pótanyag, mint liszt. Anna tanúja volt, hogy halt éhen szomszédnője csecsemője, s megfogadta, hogy a szocializmusban sohasem szül gyereket, örökre lemond az anyaságról.

Meg is tartotta a fogadalmát. Egész életét család nélkül élte le, sorsa, hajthatatlansága még számtalanszor börtönbe juttatta.

Látszólag mintha békésebb mederben folyt volna az élete: 1923-ban újra Moszkvába ment s beiratkozott az egyetem pszichológiai tanszékére. Mikor elébe rakták a szokásos kérdőívét, ezt írta be: „nem marxista". A káderezők jóakaratúlag figyelmeztették: „Megbolondult? Ki ír be ilyet? Csak vallja magát marxistának, az már a maga dolga, hogy gondolkodik." „De én nem akarom becsapni a szovjethatalmat! Hiszen nem is olvastam Marxot..." – „Annál inkább!" – „Nem! Majd tanulmányozom a marxizmust *s amennyiben egyetértek vele...*" – Addig is elment tanítani a fejlődésben visszamaradt gyerekeket.

1925-ben a barátnője férje, aki szociálforradalmár (eszer) volt, a letartóztatás elől illegalitásba vonult. A GPU, hogy kiugrassa a bokorból, túszként elvitte a feleségét s ennek barátnőjét, Annát. (Túszok a NEP fénykorában!) Ugyanaz a termetes, kerekképű, térdigérő hajfonatú nő volt most is, amikor bevonult a lubjankai cellába. (Itt kapta a jótanácsot a nyomozótól: „Idejüket múlták már az ilyen orosz értelmiségi tempók! *Törődjön a maga dolgával!*") Ezúttal egy hónapot ült.

1927-ben Annát *negyedszer* is letartóztatták, mert tagja volt a tanítók és munkások zenei körének, mely mint a szabadongondolkodók föltételezett góca szétzúzásra ítéltetett. Öt évet kapott, Szolovkán és a Fehér-tenger Csatornánál töltötte ki.

1932-től hosszú ideig békén hagyták, nyilván óvatosabban is élt. Azonban 1948 után kezdték elbocsátgatni innen is onnan

[23] Loszevet 1920-ban agyonlőtték banditizmus és erőszak miatt. Krímben végezték ki.

is. 1950-ben a Pszichológiai Tanszék visszadobta egyszer már elfogadott doktori értekezését. („Dobroljubov pszichológiai koncepciója”), azzal a megokolással, hogy 1927-ben mint 58-as politikai volt elítélve! S ki nyújtott neki segédkezet ebben a megpróbáltatásban (már negyedik éve munka nélkül volt)? Ki más, mint a gébé? Ahogy megérkezett Vlagyikavkazba, az MGB központ meghatalmazottja, Liszov (nana! Csak nem Loszev? Hát nem halt meg? S mily keveset változott, legalábbis a betűképe! Csak nem jár olyan peckesen, mint a jávorszarvas – „losz” –, hanem sompolyog, mint a róka – „lisza”) *együttműködésre* szólította fel, egyben megígérte, hogy állást szerez neki, sőt a disszertációját is elfogadtatja. Anna büszkén visszautasította. Akkor egy ügyes fordulattal vádat koholtak ellene, hogy tizenegy évvel ezelőtt (!) 1941-ben ilyen kijelentéseket tett:

– nem vagyunk eléggé fölkészülve a háborúra (no és talán föl voltunk?)
– a német csapatok a határainkon állnak, mi pedig gabonát szállítunk nekik (no és talán nem úgy volt?).

Ezúttal tíz évet kapott, s különleges lágerokba került, előbb DubrovLag-ba (Mordvin-terület), majd KamisLag-ba (Szuszlovo állomás közelében, Kemerovo-területen).

Érezve, hogy áthatolhatatlan fal veszi körül, elhatározta, hogy panaszleveleket fog írni, mégpedig nem akárkinek, hanem magának az Egyesült Nemzeteknek! Három ilyen levelet küldött el még Sztálin életében. Nem puszta szeszélyből tette. Valóban könnyített örökké háborgó lelkén ez a képzeletbeli társalgás az Egyesült Nemzetekkel, valóban ebben látta az egyetlen reménysugárt az immár évtizedeken át tartó jogtiprás orvoslására. E beadványokban kikelt a Szovjetunióban uralkodó embertelen önkény ellen, az UNO közbenjárását kérte a Szovjet Kormánynál, hogy vizsgálják felül az ügyét vagy lőjék agyon, mert ő ilyen terror-rendszerben nem bír tovább élni. A borítékra a szovjet kormány valamelyik tagjának a nevét írta, de belül kérte a címzettet, hogy továbbítsa levelét az UNO-hoz.

DubrovLag-ban a vezetőségi ülés elé idézték:

– Hogy merészel az UNO-nak irogatni? – kérdezték dühösen.

Szkripnyikova csak állt előttük, egyenes tartással, hatalmasan, fenségesen, mint mindig.

– Tudtommal sem a BK sem a BTK sem az Alkotmány nem tiltja ezt önöknek azonban nem lett volna szabad feltörni egy

borítékot, mely személyesen a kormány egyik tagjának volt címezve.

1955-ben abba a lágerba is kiszállt a Legfelsőbb Tanács „tehermentesítő bizottsága”. A bizottságnak nem volt más feladata, mint hogy minél több foglyot minél gyorsabban szabadlábra helyezzen. Volt valami jelentéktelen formaság: a fogolynak pár bűnbánó szót kellett rebegnie s egy percig lecsüggesztett fejjel állnia. De nem! Anna Szkripnyikovát nem olyan fából faragták! Neki semmit sem jelentett a maga kiszabadulása a tengernyi igazsástalanság mellett. Hogy bocsáthatnak meg neki, ha semmi vétke sem volt? Így beszélt a bizottság előtt:

– Maguk csak ne nagyon örüljenek! A sztálini terror minden végrehajtója előbb vagy utóbb, de föltétlenül felelni fog a nép előtt. Nem tudom, hogy például ön, ezredes polgártárs, mi volt Sztálin alatt, de ha az ő terrorjának végrehajtója volt, ön is a vádlottak padjára kerül.

A bizottság tagjai fuldokoltak a méregtől, ordítoztak, hogy Anna a Legfelsőbb Tanácsot sérti meg az ő személyükben, ezt nem ússza meg szárazon, le fogja ülni büntetését az utolsó percig.

S valóban, az igazságba vetett túlzott hite miatt további három évet le kellett ülnie.

A KamisLag-ból is küldött időnként egy levelet az UNO-hoz (hét év alatt, 1959-ig összesen nyolcvan beadványt küldött el különféle hivatalos személyeknek). Ezek miatt 1958-ban egy évre a vlagyimiri politikai börtönbe zárták. De ott meg az volt a rend, hogy tíz naponként lehetett folyamodni bármely fórumhoz. Fél év alatt 18 beadványt küldött innen, ebből tizenkettőt az UNO-hoz.

S végül csak kiverekedte! – Nem azt, hogy agyonlőjék, hanem hogy felülvizsgálják 1927-es és 1952-es ítéletét. A nyomozóknak ezt mondta: „Világos! Csak az UNO-hoz küldött beadványokkal lehet rést ütni a szovjet bürokrácia kőfalába s egy kissé megnyitni a süket Justicia fülét.”

A nyomozó fölugrott s a mellét verte:

– Szóval ön szerint az ún. „sztálini terror” – ahogy ön, nem tudom, miért (!), következetesen nevezi a személyi kultuszt – végrehajtói felelni fognak a nép előtt? S ugyan miért fogok például én felelni? Volt-e akkor más politika, amit végrehajthattam volna? Én vakon hittem Sztálinnak és semmiről sem tudtam.

De Szkripnyikova nem engedett:

– Nem, nem, ez nem mentség! Minden bűncselekményért vállalni kell a felelősséget! S ki fog felelni millió meg millió ártatlan áldozatért? A nemzet virágáért, a párt elitjéért? Talán a halott Sztálin? Vagy a kivégzett Berija? Ön pedig politikai karriert fog csinálni?

(Vérnyomása ilyenkor közel járta halálos határhoz, szemét lehunyta, tüzes karikák táncoltak előtte.)

És újra csak bent tartották volna, de az ilyesmi 1959-ben már kuriózum volt.

Élete utolsó éveit (ma is él ugyanis) arra szenteli, hogy könnyítsen a még mindig börtönben, száműzetésben lévők sorsán, akiket máig sem rehabilitáltak régi lágeri ismerősei közül. Némelyeknek szabadulást, másoknak rehabilitálást eszközölt ki. Védelmébe veszi szűkebb hazájának lakóit is: a város vezetősége retteg a tollától és Moszkvába címzett borítékjaitól, egyben-másban enged neki.

Ha mindenkiben csak negyedrésze volna is meg Anna Szkripnyikova megnemalkuvásának, másképp alakult volna Oroszország történelme.

2. SZTYEPAN VASZILJEVICS LOSCSILIN

A Volga-vidéken született 1908-ban, apja papírgyári munkás volt. 1921-ben, az éhínség idején árvaságra jutott. Félénk, ügyetlen kisfiú volt, de azért tizenhétéves korában belépett a komszomolba, egy év múlva pedig egy parasztfiúknak fenntartott iskolába. Huszonegy éves volt, mikor végzett. Sokszor kiküldték őket gabonát rekvirálni, 1930-ban pedig Loscsilin is részt vett a kulákok likvidálásában a saját falujában. Kolhozt építeni azonban már nem maradt otthon, hanem kikérte káderlapját a községi tanácstól és fölment Moszkvába. Nagy nehezen bejutott egy építkezéshez segédmunkásnak (a munkanélküliség kora ez, s mindenki Moszkvába tódul). Egy év múlva behívták katonának, a hadseregnél lett tagjelölt majd párttag.

1932 végén leszerelt és visszatért Moszkvába. De nem akart segédmunkás maradni, szakmát szeretett volna tanulni, kérte hát a kerületi pártbizottságot, hogy utalja be egy üzemi szakiskolára. Azonban úgy látszik, ő csak olyan mulya kommunista volt, mert elutasították és azt ajánlották neki, hogy legyen rendőr.

De ebbe meg ő nem ment bele. Ha belemegy, kimaradt volna ebből a könyvből. Dehát nemet mondott.

Fiatalember lévén, szégyellte magát a lányok előtt, hogy csak segédmunkás, semmi szakmája sincs. Szerezni azonban nem volt módja. S a „Kaliber”-gyárba megint csak segédmunkásként jutott be. Itt egyszer a pártgyűlésen szent együgyűségében kiállt egy olyan társa mellett, akinek a „kitisztogatását” nyilván már eleve elhatározta a pártiroda. Az illetőt persze annak rendje és módja szerint kitisztogatták, de ettől kezdve Loscsilint is piszkálni kezdték. A munkásszálláson ellopták tőle a tagdíjakat, melyeknek begyűjtésével ő volt megbízva, 93 rubeles fizetéséből nem tudta fedezni a hiányt. Akkor kizárták a pártból és bírósággal fenyegették. (Talán már a tagdíjakról is van paragrafus a BTK-ban?) Loscsilin, aki ekkor már kezdte elhagyni magát, egyszer nem ment munkába. Azonnal elbocsátották „lógás” miatt. Ilyen priusszal sokáig nem bírt elhelyezkedni. Közben a nyomozó is nyaggatta, egyszerre azonban felhagytak a vizsgálattal. Loscsilin csak várta-várta, mikor idézik a törvény elé, de nem idézték. Ehelyett „távollétében” ítélték el „hat hónapi kényszermunkára, negyedrésznyi munkabérrel, kitöltendő a Javító-munka városi kirendeltségén.

1937-ben egy szeptemberi napon a Kijev-pályaudvar büféjébe ment ebédelni. (Az ember sose tudhatja, min dől el a sorsa. Ha még tizenöt percig vár az ebéddel és máshová megy?...) Talán szórakozottnak látszott, mintha keresne valamit? Nem emlékszik rá. Egy fiatal nő lépett hozzá az NKVD egyenruhájában (igazi női hivatás, nemde?), megszólította: „Keres valakit? Hova megy?” – „A büfébe.” A nő egy ajtóra mutatott: „Menjen be oda!” Loscsilin természetesen engedelmeskedett. (Csak mondták volna ugyanezt egy angolnak!) A Különítményes Osztály helyisége volt az. A nő csak ennyit mondott az asztalnál ülő fogalmazónak: „Őrizetbe véve a pályaudvar ellenőrzésével kapcsolatban.” Ezzel elment, Loscsilin soha többé nem látta. (S mi soha de soha meg nem tudjuk, ki volt.) A fogalmazó nem ültette le Loscsilint, néhány kérdést tett fel, majd elvéve tőle minden igazolványát, átküldte a szomszéd szobába, ahol már két másik elfogott férfi üldögélt. Loscsilin, mint maga írja, „engedélyt sem kérve (!) leült a harmadik, szabad székre.” Sokáig hallgattak így hármasban. Később jöttek értük a rendőrök és a KPZ-fogdába kisérték őket. Az egyik minden pénzt leadatott velük, mert, mint mondta, a cellában „úgyis elveszik” (remekül kiegészítik egymást a milicisták és a tolvajok!). Loscsilin próbálta letagadni a pénzét, de átkutatták,

elszedték tőle. Később sem adták vissza soha. Csak a mahorkát tarthatta meg. Két pakli dohánnyal vonult be első cellájába, az asztalra rakta. Ott úgysem volt szívnivalója senkinek.

A fogdából csak egyszer vitték kihallgatásra. A nyomozó azt kérdezte tőle, nem lop-e hivatásszerűen? (Mit mulasztott! Csak azt kellett volna felelnie: igen, de még nem csíptek rajta. Legföljebb kiutasították volna Moszkvából.) De Loscsilin büszkén vágta rá: „Saját munkámból élek.” A nyomozó semmivel sem vádolta, a vizsgálat ezzel be is fejeződött, bíróság elé nem idézték.

Tíz napot ült a fogdában. Akkor egy éjjel mindenkit átvittek a Petrovkába, az egyik moszkvai börtönbe. Itt már szorosan voltak, nem volt levegőjük, járkálni sem lehetett. A tolvajok voltak az urak, fosztogattak, a zsákmányt elkártyázták. Itt lepte meg először Loscsilint a tolvajok „sajátos vakmerősége, megmagyarázhatatlan fölényessége”. – Egy éjjel megkezdődött a foglyok szállítása a Szretyenka-gyűjtőbe (ez volt hát a Krasznaja Presznya elődje!). Ott még szűkebben voltak, felváltva ültek hol a padlón, hol a priccseken. A milícia itt kiegészítette a tolvajoktól megdézsmált ruhatárukat: háncsbocskort és kiselejtezett rendőregyenruhát kaptak.

Azok között, akik Loscsilinnal érkeztek, sok más is volt, akivel nem írattak alá semmilyen *vádirati záradékot*, akit bíróság elé sem idéztek, mégis együvé csaptak az elítéltekkel. Pereboriba szállították az egész társaságot, s csak ott a lajstromozásnál tudta meg végre Loscsilin, milyen cikkelyt kapott: „SzVE – A társadalomra nézve káros elem – négy év.” (Máig sem érti: hisz apja is munkás volt, ő maga is, hogy lehet „káros”? Még ha kereskedő volna, *megértené...*)

VolgoLag. Fakitermelés – tízórás munkanap, pihenőnapok nélkül, kivéve nov. 7-ét és máj. 1-ét (három évvel a háború előtt!) Loscsilin egyszer a lábát törte, operálni kellett. Négy hónapig a kórházban, három további hónapon át mankóval. Majd újra erdőmunka. Így töltötte ki mind a négy évet. Kitört a háború, minthogy azonban ő mégse volt ötvennyolcas, 1941 őszén szabadult. Közvetlen szabadulása előtt ellopták a köpenyét, mely rá volt vezetve a felszerelési lapjára.

Mennyit könyörgött a bennfenteseknek, hogy húzzák ki azt az átkozott köpenyt, de nem könyörültek. A „szabadulási alap”-ból levonták a köpeny árát, méghozzá kétszeresen – sokba kerülnek ám az államnak ezek a vattás-rongyos kincsek! Egy szál vékony lágeri gyapotingben küldték ki az őszi hidegbe,

pénzt, útravalót (kenyeret és heringet) is alig kapott. Az őrök átkutatták a kijáratnál és szerencsés utat kívántak.

Szabadulása napján ugyanúgy ki volt fosztva, mint amikor letartóztatták.

Mikor a Gyűjtő-Elosztó parancsnokságán kiállították a szabaduló levelét, Loscsilinnak sikerült – fordítva – elolvasni, mi áll az aktájában. Ez állt benne: „Őrizetbe véve a pályaudvar ellenőrzésével kapcsolatban”.

Szurszk várasába, szűkebb hazájába utazott. A katonai kiegészítő betegségére való tekintettel, fölmentette katonai kötelezettsége alól. Ebből lett a baj. Mert 1942 őszén a Honv. miniszter 336. sz. parancsa alapján ugyanaz a kiegészítő behívta a katonakorban lévő, fizikai munkára alkalmas férfiakat. Loscsilin munkaszázadba került, az Uljanovszk helyőrség körletkarbantartásához. Hogy ez miféle század volt s hogy ott hogy bántak velük, azt abból is sejthetjük, hogy azokat a nyugat-ukrajnaiakat is ide osztották be, akiket besoroztak ugyan a háború előtt, de frontra nem küldtek „megbízhatatlanságuk miatt”. Így hát Loscsilinnak módja volt megismerni Arhipelág egy különlegességét: a militarizált, konvojnélküli lágert, melynek ugyancsak az ember megsemmisítése, erejének végső kifacsarása volt a célja.

Tízórás munkanap. A kaszárnyában emeletes priccsek, ágynemű nélkül (ha kivonultak munkára, a kaszárnya lakatlanná vált). Abban a gúnyában jártak s dolgoztak, amelyben bevonultak, saját fehérneműjüket nyűtték, fürdés és váltás nélkül. Leszállított bért kaptak, abból is levontak kenyérre (60 deka) s kosztra (rossz minőségű, kétszer két tál étel), sőt, ha csuvas bocskort kaptak, még arra is.

A munkaszázad a saját kebeléből adta a parancsnokot és a körletgondnokot, de ezeknek semmi joguk sem volt. Kizárólag M. Zseltovnak, a karbantartási iroda főnökének volt szava. Basáskodott, minden úgy történt, ahogy ő akarta, némelyektől akár két napra is elvonta a kenyeret és a meleg ételt. („Hol van ilyen törvény?” – csodálkozik Loscsilin. – „Még a lágerban sem volt így.”) Pedig ebbe a századba sebesült és leromlott frontkatonákat is osztottak be. A század mellett egy orvosnő volt, ennek joga lett volna a rászorulókat betegállományba tenni, de Zseltov eltiltotta. Az orvosnő félt tőle, sokat sírt, nem is titkolva könnyeit az emberek előtt. (Íme, ilyen a mi „SZABAD” életünk! Így néz ki közelről!) Az emberek eltetvesedtek, a priccsek tele voltak poloskával.

De hisz ez mégsem láger! Panaszt emelhettek volna! Emeltek is. Írtak a területi újságnak, a területi pártbizottságnak. Választ azonban nem kaptak. Csak a városi eg.-ügyi osztály reagált: derekas rovartalanítással, fertőtlenítéssel és fürdővel. Azonkívül mindenkinek kiutaltak két váltás fehérneműt és ágyneműt is – de az árát bevasalták (!).

Amikor Loscsilin 1944-45 telén munkaszázadi pályájának harmadik évébe lépett, végképp leszakadt a lábáról a hazulról hozott lábbeli, ezért nem vonult ki munkára. Az „ukáz" értelmében azonnal három hónapi javítómunkára ítélték: ugyanabban a században, de negyedannyi bérért.

A tavaszi olvadáskor Loscsilin már bocskorban sem mehetett ki, újra megtagadta a kivonulást. A bíróság a kaszárnya „vörös sarká"-ban tárgyalta ügyét, Loscsilint újra elítélték (immár negyedszer, ha a bíró nélküli ítéleteket is figyelembe vesszük), ezúttal három hónapi szabadságvesztésre.

Azonban nem csukták le, mert elzárása nem szolgálta volna az állam érdekét. Annál a munkaszázadnál úgysem lett volna rosszabb semmiféle börtön sem.

Ez 1945 márciusában történt. Minden rendben lett volna, ha Loscsilin még korábban nem panaszolta volna be Zseltovot a Karbantartásnál, amiért nem adta ki a megígért használt bakancsokat az embereknek. (S miért csak ő panaszkodott? Azért, mert minden kollektív akció szigorúan tilos volt, a kollektív szellem ugyanis nem fér meg a szocializmussal, azért 58-as cikkely jár!)

Loscsilint tehát beidézték a személyzeti osztályra. „Adja le a munkaruháját!" Loscsilin szó nélkül leoldotta a *munkakötényét* s letette a földre. Ez volt az egyetlen kincstári darab, amit három év alatt kapott ez a jámbor igavonó. Ekkor a milicista, akit a Karbantartás hívott ki, elvezette Loscsilint az őrszobára, majd este a börtönbe kísérte. A börtöni ügyeletes azonban valami hibát talált a papírjaiban és nem fogadta be Loscsilint.

A milicista tehát újra az őrszoba felé vette vele az útját. A munkaszázad kaszárnyája mellett mentek el, s a rendőr gondolt egyet: „Eh, menj be, aludd ki magad, úgysem szöksz meg sehova. A napokban valamikor eljövök érted."

Április vége felé legendás hadosztályaink elérték az Elbát s körülzárták Berlint. Az ország egész nap zengett az üdvlövésektől, vörös, zöld, aranyszínű rakéták röppentek az égre. Ápr. 24-én Uljanovszk-terület börtönébe zárták Loscsilint, egy ugyanolyan zsúfolt cellába, mint 1937-ben. Ötven deka

kenyér, leves marharépából, esetleg apró, hámozatlan, nagyjából megmosott krumpliból. Május 9-ét is cellában érte meg (napokig nem tudták, hogy vége a háborúnak). Rács mögött fogadta, rács mögött is búcsúztatta a háborút.

A Győzelem Napja után a rendeleteseket (vagyis akik lógás, késés, apróbb üzemi lopások miatt ültek) egy kolóniára vitték. Építkezések földmunkáit, uszályok kirakodását végeztették velük. Az élelem silány volt, a láger még új, nemcsak orvos, de még zöldkeresztes nővér sem volt benne. Loscsilin meghűlt, ülőideg-gyulladást kapott, de azért kihajtatták munkára. Leromlott, lába felpüffedt, állandóan a hideg rázta – de nem mentették föl.

1945. júl. 7-én kitört ama híres nevezetes sztálini amnesztia. Loscsilin azonban nem várta be, hogy annak alapján szabaduljon, júl. 24-én ugyanis letelt a hárem hónapja és kiengedték.

„Nem tesz semmit!” – mondja Loscsilin, – „lélekben azért bolsevik vagyok. Ha meghalok, úgy emlékezzetek rám, mint kommunistára.”

A fene tudja, tréfál-e, nem-e.

Nem áll a rendelkezésemre anyag, hogy úgy zárjam le ezt a fejezetet, ahogy szerettem volna; hogy megmutassam, mily döbbenetesen metszik egymást az embersorsok és Arhipelág törvényei. S arra sincs remény, hogy még egyszer annyi időm s nyugalmam legyen, hogy átdolgozzam ezt a könyvet egy új kiadás számára, s kiegészítsem a hiányzó életrajzokkal.

Itt volna, úgy gondolom, helyénvaló vázolni Pavel A. Florenszkij atya életét, börtöni-lágeri viszontagságait és pusztulását. Talán a legjelentékenyebbek egyike ő, akiket örökre elnyelt Arhipelág. Szaktekintélyek véleménye szerint ama XX. században ritkán előforduló univerzális zsenik közé tartozott, akik a tudomány legkülönbözőbb ágaiban egyformán otthonosak. Matematikusnak indult, fiatal korában megrázó vallási élménye volt, ezért a lelkészi pályára ment.

Ifjúkori művét: „Az Igazság oszlopa s fundamentuma” csak ma kezdik igazán értékelni. Számos matematikai dolgozata van (topológiai teorémák, melyeket később Nyugaton igazoltak), továbbá művészettörténeti tanulmányai (az orosz ikonokról, az egyházi liturgiáról), filozófiai-vallási művei. (Írásai zömben fönnmaradtak, de nincsenek közzétéve, nem férhettem

hozzájuk.) A forradalom után az elektrotechnikai intézet professzora lett (reverendában tartotta előadásait).

1927-ben olyan eszméket pendített meg, amelyekkel Wienert is megelőzte. 1932-ben a „Szocialista Építés és Tudomány" c. folyóiratba cikket írt az automatákról, a modern kibernetika szellemében. Nemsokára ezután letartóztatták. Börtönútjának csak néhány állomására utalhatok, azokra is bizonytalanul: szibériai száműzetés (ott is folytatta az írást, álnéven publikált a Tud. Akadémia Szibériai Expedíciójának sorozatában), Szolovka, majd ennek felszámolása után a messzi Észak, egyesek szerint Kolima. Még ott is érdekelték a növények és az ásványok (a csákányozás mellett). Hol s mikor pusztult el, melyik lágerban, nem tudjuk. Egyesek szerint a háború alatt agyonlőtték.

Feltétlenül beszámolnék itt Valentin I. Komov (Jefremov-kerület) életéről is. Ekibasztuzban ültem vele 1950-52-ben, de sajnos, keveset tudok róla, részletek kellenének. 1929-ben, tizenhétéves korában, agyonütötte a községi tanács elnökét és megszökött. Ezután nem tudott megélni s rejtőzködni másképp, csak mint tolvaj. Sokszor ült, de mindig csak lopás miatt. 1941-ben szabadult, a németek elhurcolták Németországba. S talán kiszolgálta őket? Dehogy! Kétszer is megszökött, így került Buchenwaldba. Onnan a szövetségesek szabadították ki. S talán Nyugaton maradt? Dehogy! Saját neve alatt („a Haza megbocsátott! A Haza hív!") visszatért a falujába, megnősült, a kolhozban dolgozott. 1946-ban aztán lecsukták mint ötvennyolcast, azért, amit 1929-ben követett el. 1955-ben szabadult. Ha részleteiben ki tudnánk teregetni ezt az életrajzot, sokat megértenénk az elmúlt évtizedek orosz valóságából. Amellett Komov tipikus lágeri brigádvezető volt, „GULag fia". (Még a fegyelmi lágerban is meg merte kérdezni a parancsnoktól az egész század füle hallatára: „Miért alkalmaznak fasiszta rendszabályokat a mi lágerunkban?")

Végül ebbe a fejezetbe illenék egy jelentékeny szocialista életrajza is (egy erős, szilárd meggyőződésű egyéniségé) – végigkísérni őt a végtelen esztendők mártíromságán, ahogy ide-oda tologatja őt a Nagy Pasziánsz.

S talán egy megátalkodott emvédés karrierjét is lehetne itt ismertetni, Garanyinét, Zavenyaginét vagy egy kevésbé prominens figuráét.

De úgy látszik, ez már nem adatik meg nekem, hogy mindezt megírjam. Úgy hagyom abba ezt a könyvet 1967

elején[24], hogy aligha lesz többé alkalmam visszatérni az Arhipelág-témához.

Dehát volt részünk belőle éppen elég: húsz esztendő.

[24] De csak egy évvel később fejeztem be.

ISBN 963 02 6854 0 ÖSSZKIADÁS
963 02 26855 8 I. KÖTET
963 02 26856 6 II. KÖTET

Kiadványszervező: Új Idő Kft.
Engedélyszám: 16 567

A kiadványt nyomta a debreceni Alföldi Nyomda
1989-ben fotóeredetiről

A megrendelés törzsszáma: 89.1670.66-14-2
Felelős vezető: Benkő István vezérigazgató